

Giới thiệu Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê

Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê xoay quanh về kiếp trước nàng bị người bán đứng nên phải bỏ mạng.

Truyện bắt đầu thú vị khi được trùng sinh, mở mắt ra lần nữa nàng lột xác, lại trở thành Nhị tiểu thư trong phủ Uy Viễn Tướng Quân.

Người người đều biết Nhị tiểu thư ở phủ Tướng Quân dễ bắt nạt nhưng không ai biết linh hồn bên trong đã sớm thay đổi không còn là nàng.

Giả heo ăn thịt hổ, đùa giỡn nam nhân cận bã, ác chinh cận bã nữ, đụng ngã mỹ nam....

Người kính nàng một thước, nàng kính người một trượng. Người cố hại nàng, nàng đương nhiên trả đủ. Kiếp trước những người thiếu nợ nàng, kiếp này nàng thề nhất định phải đòi lại.

Kiếp này, nàng không nghĩ sẽ yêu bất cứ ai cho đến khi gặp được cái tướng công yêu nghiệt lòng dạ độc ác nhưng đối với nàng lại vô cùng dung túng kia....

Chết tiệt, lòng thề nhưng lại hãm sâu vào ! Mời bạn đọc theo dõi truyện ngôn tình sắc của tác giả Sương Nhiễm Tuyết Y.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Tiết Tử

Bóng đêm ngày càng dày đặc. Trong phòng, ngọn đèn dầu nhấp nháy.

'Choang' một tiếng, chén xú rơi xuống đất bị chia năm xẻ bảy.

"Trong súp có mị dược. Dực, ngươi muốn làm gì??"- Mạch Sương toàn thân tê liệt, vô lực ngã xuống cạnh bàn, trợn to mắt đẹp, nghi hoặc khó hiểu nhìn qua người đang đứng đối diện -- Hách Liên Dực.

Khi uống vào miệng, nàng đã cảm thấy có chút không đúng.

"Thái tử ái mộ Tiểu thư đã lâu nhưng Tiểu thư lại đối với Thái tử lạnh lùng như băng, Vương gia thông cảm với lòng say mê của Thái tử cho nên dự định muốn kết hợp cho Tiểu thư và Thái tử."- Một hồng y nữ tử đứng sau lưng Hách Liên Dực mềm mại đáng yêu nói.

Nàng vẫn như cũ mặc trang phục nha hoàn nhưng lại không còn có một hơi thở thanh thuần động lòng người như trước kia nữa. Trên mặt cũng không thấy biểu cảm khúm núm, nhát gan.

Giờ phút này nàng ta tựa như đã thay đổi hoàn toàn, một chút cũng không giống cái nha đầu sạch sẽ, đơn thuần mà Mạch Sương biết. Toàn thân lộ ra một cỗ hơi thở yêu mị, nhất là cái nốt ruồi dưới khóe mắt phải kia, làm cho nàng tăng thêm vài phần mị hoặc phong tình.

Xem ra đây mới là bộ mặt thật sự của nàng đi. Hay cho một người giỏi đem mình nguy trang thành lương thiện đơn thuần.

"Văn Thi Dung, ngươi có ý gì??"- Mạch Sương giận dữ hỏi, Văn Thi Dung là nha hoàn đã đi theo nàng hơn hai năm. Ngày thường, hai người chưa từng phân biệt chủ tớ, đối với nhau như tử muội tình thâm.

Nhưng mà bây giờ, nhìn thấy Văn Thi Dung cười nói tự nhiên ở bên cạnh Hách Liên Dực thì đã biết, Văn Thi Dung đã phản bội nàng. Có lẽ hai người này đã sớm len lút ở sau lưng, tìm cách tống nàng lên giường của Thái tử. Nghĩ đến đây, lửa giận trong lòng lại một trận sôi trào.

"Nghĩa là qua đêm nay thôi, Tiểu thư ngươi sẽ được trở thành nữ nhân của Thái tử."- Văn Thi Dung quyến rũ cười một tiếng nhưng giọng nói lại gay gắt như trước.

Mạch Sương như rót vào hàm băng, sắc mặt trắng bệch.

"Văn Thi Dung, ta tự nhận là đối đãi với ngươi không tệ, vậy thì tại sao ngươi lại muốn phản bội ta??"- Nàng đau lòng nói.

"Tiểu thư, ngươi oan uổng cho nô tì, nô tì đây là muốn tốt cho ngươi. Qua tối nay, ngươi tuy không thể làm Vinh vương phi nữa, nhưng mà có thể trở thành Thái tử phi tương lai nha."- Văn Thi Dung che miệng cười duyên.

Mạch Sương chợt cảm thấy tiếng cười kia châm chọc và ồn ào vô cùng, hận không thể tung một chưởng đánh bay Văn Thi Dung.

"Hách Liên Dực, lời nàng nói là sự thật sao ?"- Nàng nhìn hắc y nam tử tuấn mỹ phi phạm, đáy lòng vẫn còn sót lại một tia chờ mong, vẫn hi vọng hắn sẽ nói lời Văn Thi Dung là giả.

Hách Liên Dực ngược mắt, con ngươi đen lãnh khốc nhìn thẳng vào dung nhan tuyệt mỹ của Mạch Surong, lạnh lẽo tuyệt tình mở miệng: "Ừ"

Một chữ vô cùng đơn giản, triệt để đem tâm nàng vùi xuống địa ngục.

Mạch Surong lòng dạ ác độc, ngoan tuyệt nổi lên. Tuy cơ thể đau đến khó thở nhưng trên mặt lại cố gắng giữ tỉnh táo, trong đôi mắt lộ ra kiên cường, khổ sở cười một tiếng: "Thì ra hôm nay ngươi hẹn ta cùng đi Tướng Quốc Tự dâng hương chính là vì đã đem tất cả tính toán kỹ lưỡng để đem vị hôn thê của mình đẩy lên giường của huynh trưởng."

Hôm nay, Hách Liên Dực hẹn nàng cùng nhau đến Tướng Quốc Tự. Trên đường dâng hương, Văn Thi Dung ở sau lưng đột nhiên mất tích. Đến lúc tìm được Văn Thi Dung thì sắc trời cũng đã tối.

Tướng Quốc Tự nằm ở trên đỉnh núi cao nên ban đêm thường không có phương tiện đi xuống bên dưới. Hách Liên Dực đề nghị mọi người ngủ lại một đêm, sớm tinh mơ ngày mai sẽ khởi hành trở về. Mạch Surong nhìn sắc trời, suy nghĩ một chút cuối cùng cũng đáp ứng đề nghị của hắn.

Tướng Quốc Tự là quốc tự ở Nam Hạ quốc. Hương khói cường thịnh, khách hành hương lui tới đa số đều là quan lại quyền quý. Trong chùa còn chuẩn bị cả phòng khách để cung cấp cho các khách hành hương ngủ lại qua đêm.

Hôm nay vừa đúng là ngày cúng phật, khách tới dâng hương càng nhiều, trong đó có cả Thái tử. Người ngủ lại cũng rất nhiều, phòng khách chật ních.

Hách Liên Dực cùng người chủ trì Tướng Quốc Tự có vài phần giao tình. Hắn nói do lo lắng sẽ làm phiền đến Mạch Surong nên đi hỏi chủ trì còn có nơi nào có thể ngủ lại hay không. Nể mặt mũi Hách Liên Dực, người chủ trì đặc biệt an bài Mạch Surong ở một biệt viện gần đó.

Viện tương đối vắng vẻ, cách phòng khách khá xa nên rất thanh tịnh, lại có phong cảnh tuyệt đẹp.

Vào bữa tối, nàng ăn món chay trong chùa cùng Hách Liên Dực. Trước đây không lâu, lúc đại ca đang đóng quân ở biên cương, nàng cũng từng đến Tướng Quốc Tự cầu phúc cho hắn nên có ở lại dùng qua cơm trưa, đã sớm uống qua canh ở đây và cảm thấy nó hết sức nhạt nhẽo. Bởi vậy, nàng không thích uống.

Lúc này nàng không định uống một hớp canh kia nhưng lại cảm động khi thấy hắn thân phận là Vinh vương tôn quý nhưng lại vì nàng mà tự mình bưng bát canh đến. Ánh mắt lại thâm tình, có chút hi vọng, nàng không đành lòng từ chối ý tốt của hắn nên đành cầm lấy chén canh trên tay hắn uống.

Nước canh vừa vào miệng đã thấy có gì đó không đúng, muốn nhổ ra nhưng đã muộn.

Bây giờ nàng đã hiểu, Văn Thi Dung mất tích không phải là chuyện ngẫu nhiên, làm vậy chỉ là vì kéo dài thời gian để nàng ngủ lại Tướng Quốc Tự.

"Hoàng huynh hâm mộ ngươi đã nhiều năm, ngươi đi theo hắn, hắn sẽ không để ngươi chịu ủy khuất."- Lời nói của Hách Liên Dực như cây đao từ từ khoét vào tâm nàng cho đến khi phá nó thành mảnh nhỏ. Nàng đau đớn cực điểm, phần nộ cực điểm cũng cảm thấy mình bị sỉ nhục đến cực điểm.

"Chó má !"- Mạch Surong giận dữ, nhẹn không được phun ra một câu thô tục, hoàn toàn không phù hợp với thân phận Vinh vương phi tương lai của nàng.

"Hách Liên Dực, ta chính là vị hôn thê của ngươi. Là Vinh vương phi tương lai. Loại lời nói này ngươi cũng có thể thốt ra miệng."

Hách Liên Dực sắc mặt u trầm, không lên tiếng trả lời.

Thái tử đương triều tuy được Thánh sủng vô cùng nhưng lại không có học thức, không luyện võ, hoang dâm vô độ, gả cho hắn còn đáng sợ hơn cả nhảy vào hố lửa. Cho dù nàng không có hôn ước với Hách Liên Dực cũng sẽ nhất quyết không chịu gả cho Thái tử.

"Mạch Surong, ngươi cho rằng mình còn có thể trở thành Vinh vương phi ? Hừ, đừng có nằm mơ, chỉ cần qua đêm nay thôi, ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không có cơ hội trở thành Vinh vương phi."- Văn Thi Dung khinh miệt nói.

"Câm miệng !"- Lời nói của Văn Thi Dung làm nàng tức giận vô cùng, không suy nghĩ, nàng cầm lên chén uống trà dùng sức đập mạnh vào đầu Văn Thi Dung. Văn Thi Dung né không kịp, cái trán bị nện trúng, máu nhanh chóng tuôn ra.

Mặt Văn Thi Dung biến sắc, muốn xông lên đánh Mạch Surong nhưng lại nhìn thấy ánh mắt Hách Liên Dực bén nhọn bắn tới. Ngấm lại một chút thì mới miễn cưỡng dừng bước. Mạch Surong kia là người dành để hiến tặng cho Thái tử, nếu nàng động thủ đã thương Mạch Surong, nàng có thể có kết cục xấu.

"Biến, ngươi biến cho ta...."- Mạch Surong một khắc cũng không muốn thấy Văn Thi Dung, chỉ muốn nàng ta lập tức biến mất trước mặt mình. Nhưng thét to giữa chừng nàng chợt cảm thấy có gì đó không đúng, nàng vậy mà nói không ra tiếng. Thì ra trong sụp không những bỏ mị dược không màu không vị mà còn trộn thêm ách dược.

*Ách dược: dược câm

Tốt, tốt, tốt, rất đủ ngoan độc, đủ tuyệt tình !

"Ồ, người nói không ra tiếng có đúng không ??"- Văn Thi Dung lấy tay che lại cái trán bị thương, cười dữ tợn một tiếng.

"Đừng tưởng rằng thân phận người tôn quý thì sẽ không có người nào dám hăm hại người. Nói cho người biết, qua tối nay thôi, toàn bộ dân chúng Nam Hạ quốc sẽ biết muội muội mà Định quốc hầu Mạch Chiêu Nam yêu thương nhất, tương lai là Vinh vương phi nhưng lại không biết liêm sỉ, trèo lên giường của Thái tử."

Mạch Suong lần nữa tức giận đến cả người run rẩy, mắt đẹp đau thương tuyệt vọng nhìn Hách Liên Dục thờ ơ lạnh nhạt đứng một bên.

"Người..... thật sự..... là tuyệt tình đến như vậy sao ??"- Cổ họng nàng đau rất đến cực điểm, giọng nói bị phá hủy khàn khàn khó nghe.

"Bản vương đối với người chính là tuyệt tình như vậy. Nhưng người cũng không nên trách bản vương, muốn trách thì trách người là nữ nhân mà Thái tử thích."- Hắn lạnh như băng nói.

Mạch Suong tuyệt vọng cười một tiếng.

"Vậy người.... có từng.... thích...."- Rốt cuộc chữ 'ta' cuối cùng, nàng nói cũng không nên lời.

Tin đồn Vinh vương Hách Liên Dục văn thao võ lược, khí thế hiên ngang, là phu quân trong mơ của nhiều nữ tử trong Hạ Thành.

Lần đầu gặp mặt, thấy hắn tuấn mã phi phàm, nói năng đúng mực, nàng liền mở lòng với hắn. Lúc hắn hướng Hoàng thượng xin chỉ từ hôn cho hai người, nàng đã cho là hắn thích nàng, trong lòng thầm hạnh phúc, cho rằng rốt cuộc nàng cũng tìm thấy được phu quân kiếp này của mình.

Nhưng bây giờ đây, nhìn tới khuôn mặt Hách Liên Dục tuấn mã mà lạnh nhạt, nàng biết hắn chưa từng thích nàng. Thời khắc đó, tâm như tro tàn. Nhưng nàng vẫn muốn nghe, muốn nghe chính miệng hắn nói hắn không thích nàng để lòng mình đau triệt để, không được sinh ra ảo tưởng lần nữa.

"Chưa từng."- Hắn lạnh nhạt trả lời.

Hắn giống như không muốn phải tiếp tục nhìn ánh mắt đau thương quật cường của nàng, dứt khoát kéo Văn Thi Dung ra ngoài, tiện tay khóa cửa lại.

Nàng trở mặt nhìn bóng dáng hắn biến mất tại cửa, cười lạnh một tiếng. Hách Liên Dục, hôm nay người khiến ta khốn khổ, ngày khác ta nhất định sẽ trả lại đủ hết.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chương 1 : Vứt Bỏ Tính Mạng

Trong mơ hồ, nàng nghe được một trận bước chân 'rầm rập' từ xa đến gần.

'Rầm' một tiếng. Là âm thanh cửa bị người phá ra.

Gió thổi qua gò má, một trận rừng mình đánh tới làm Mạch Suong bừng tỉnh.

Bên tai truyền đến tiếng ngáy, nàng vô ý thức quay đầu lại, trước mặt nàng hé ra một khuôn mặt được phóng đại tràn đầy dữ tợn, mép miệng hắn vẫn còn lưu lại nước miếng.

Nàng phát hiện nàng và Thái tử hai người quần áo không chỉnh tề nằm cùng một chỗ. Kinh hãi kêu lên một tiếng nhưng bắt đầu đi lại không phát ra được tiếng nào. Bối rối đứng lên, hai tay chỉnh lại quần áo, co lại ở một góc, hai mắt mờ mịt nhìn đám người vừa xông vào trong phòng.

Trong đám người này, người cầm đầu đứng phía trước hiển nhiên là Hách Liên Dục. Còn có rất nhiều Phu nhân, Tiểu thư nhà quan gia đêm qua ngủ lại phòng khách, có cả thầy tu của Tướng Quân Tự. Bọn họ ngây ngốc trừng mắt, khó tin nhìn chuyện động trời của hoàng gia đáng ghê pha trước mặt.

Chuyện sao có thể thành như vậy ?? Nàng sao có thể cùng Thái tử quần áo không chỉnh tề nằm một chỗ ?? Hắc y nhân đánh choáng nàng tối hôm qua sao lại đưa nàng đến đây ?? Không lẽ người nọ đúng là người do Hách Liên Dục phái tới ??

"Hoang đường ! Hoang đường ! Quả thật là hoang đường !"- Giọng của một lão già râu ria hoa râm nói, ông ta từ sau lưng Hách Liên Dục đi ra trước mặt hắn, đứng đầu. Người này là thúc thúc của đương kim Hoàng Thượng, đức cao trọng vọng, Hoàng Thượng đối với ông ta hết sức kính trọng.

Nghe lão Hoàng thúc lên tiếng, tất cả mọi người đều phục hồi lại tinh thần.

"Ra ngoài, toàn bộ đều ra ngoài !"- Lão Hoàng thúc mở miệng, trừ Hách Liên Dực này giờ không cử động ra, tất cả những người còn lại đều lui ra ngoài.

"Súc sinh ! Toàn bộ mặt mũi Nam Hạ quốc đều bị ngươi làm mất hết. Còn không mau đứng lên !"- Tiếng lão Hoàng thúc lớn như sấm.

Mà sau khi phát sinh ra động tĩnh lớn như vậy, Thái tử vẫn còn ngủ như con heo chết. Lão Hoàng thúc tức mà không biết nói sao, trực tiếp đi đến nhấc chân lên chào hỏi lên người Thái tử.

"Quá... Thái Hoàng thúc.... ngươi sao lại ở đây ??"- Lão Hoàng thúc được Hoàng Thượng kính trọng, tính hơi nóng nảy, Thái tử có chút sợ ông ta. Hiện tại vừa thức dậy đã thấy khuôn mặt lão Hoàng thúc tràn đầy tức giận, hắn sợ đến mức phải nhấc cái mông đứng lên, mở ra đôi mắt buồn ngủ mông lung.

Tối qua hắn bị Mạch Sương đánh một quyền vào mắt phải, bây giờ bị sưng đỏ lên còn chưa có biến mất. Đầu hắn lệch qua một bên, quần áo không chỉnh tề, hoàn toàn không có một chút bộ dáng của một Hoàng Đế tương lai !

Lão Hoàng thúc nhìn bộ dáng chán chường lười biếng của hắn, đôi mắt tràn ngập thất vọng: "Đồ hỗn trướng, ngươi còn mặt mũi để lên tiếng, nhìn một chút ngươi đã làm ra cái chuyện tốt gì ??"

"Hoàng huynh, ngươi rốt cuộc đã làm gì Sương nhi ?"- Hách Liên Dực bộ dáng ần ần về mặt, bước lên một bước, lòng vô cùng đau đớn khiến trách hỏi.

Nghe được lời khiển trách của Hách Liên Dực, Thái tử đột nhiên nhảy dựng lên: "Tứ hoàng đệ. Rõ ràng là ngươi..."

Hách Liên Dực thấy Thái tử định nói ra sự thật, vội vàng lên tiếng cắt đứt: "Ngươi sao có thể làm vậy với Sương nhi ? Sương nhi chính là đệ muội tương lai của huynh !"

Mạch Sương lẳng lặng co rúm ở một bên, ôm chặt quần áo, hai mắt mờ mịt, khi nghe được lời nói của Hách Liên Dực nàng như phục hồi lại tinh thần. Mắt lạnh nhìn khuôn mặt đau lòng của Hách Liên Dực, trong lòng thầm khịt mũi coi thường.

"Ta biết Hoàng huynh hâm mộ Sương nhi đã lâu nhưng Hoàng huynh rõ ràng đã biết Phụ hoàng sớm đã ra thánh chỉ tứ hôn cho ta và nàng. Thế nhưng hôm nay lại làm vậy với Sương nhi. Chẳng lẽ Hoàng huynh không đem Phụ hoàng để vào mắt sao ?"- Hách Liên Dực xúc động phần nộ nói.

Nhìn vào như hắn chỉ vô tình chất vấn nhưng thật ra là đang cố chụp cái mũ miệt thị vương quyền lên đầu Thái tử.

"Hách Liên Dực, ngươi nói hưu nói vượn !"- Thái tử cũng nổi giận, rõ ràng là Hách Liên Dực muốn đem Mạch Sương đưa cho hắn nhưng bây giờ nghe ý tứ trong lời nói của hắn thì rõ ràng không phải là như vậy. Chuyện này hắn sao có thể không phiền lòng. Nhưng hắn còn chưa nắm được Mạch Sương thì đã bị nàng đánh đến choáng, sau đó liên thờ to ngủ luôn. Lúc tỉnh lại thì bị người ta nói là làm bẩn Mạch Sương, chuyện này hắn sao có thể không lo lắng.

"Ngươi nói ta nói hươu nói vượn ? Sự thật bày ra trước mắt rành rành, ngươi đừng có ngụy biện !"- Hách Liên Dực kích động nói, ánh mắt tức giận còn có vô tội cùng ủy khuất.

Hắn không để cho Thái tử có cơ hội mở miệng đã làm một bộ dáng đau lòng nói: "Hoàng huynh cho rằng dùng biện pháp chiếm thân thể của nàng thì sẽ chiếm được nàng sao? Không, ngươi nằm mơ, ngươi vĩnh viễn cũng không có khả năng có được nàng."

"Sương nhi yêu ta, ta cũng yêu Sương nhi. Ta không thể mất đi Sương nhi. Cho dù Sương nhi bị biến thành cái dạng gì thì ta mãi mãi cũng sẽ không buông nàng ra."

Ý của câu này là tình yêu giữa hắn và Mạch Sương rất sâu đậm, Mạch Sương không thể nào phản bội hắn, tất cả đều là do Thái tử bức bách nàng.

Mạch Sương nghe lời nói của Hách Liên Dực như đang đem thâm tình mình ra tỏ lộ, nhìn sự đau lòng trên mặt hắn và Lão hoàng thúc ở một bên đang không ngừng thờ dài. Nàng trong nháy mắt đã sáng tỏ.

Hách Liên Dực sắp xếp tổng nàng lên giường Thái tử ở Tướng Quân Tự thì ra là muốn hãm hại Thái tử.

Thái tử cường bức Vinh vương phi tương lai trong sương phòng Tướng Quốc Tự là một chuyện dèm pha động trời, đánh mất hết mặt mũi hoàng gia.

Hách Liên Dực nhất định biết Lão hoàng thúc sẽ ngủ lại ở Tướng Quốc Tự nên cố ý để ông ta thấy được bộ mặt hèn hạ của Thái tử. Nếu như Lão hoàng thúc đức cao trọng vọng này trước mặt Hoàng Thượng trình lên việc làm của Thái tử, đến lúc đó Thái tử sợ rằng chống không nổi.

Còn lí do Hách Liên Dực muốn thiết kế hãm hại Thái tử, nàng suy nghĩ một chút liền đoán được, hắn làm như vậy đơn giản là muốn ngôi vị Hoàng Đế.

Vì ngôi vị Hoàng Đế, Hách Liên Dực, ngươi đúng là không từ một thủ đoạn nào !

"Hách Liên Dực, ngươi là tiểu nhân hèn hạ, rõ ràng là ngươi nói muốn đem Mạch Sương dâng lên cho bản Thái tử, còn bảo bản Thái tử đến đây tìm nàng..."

"Đồ hỗn trướng, đúng là hoang đường đến cực điểm !"- Lão Hoàng thúc phần nộ cắt đứt lời Thái tử.

"Có gan làm ra loại chuyện xấu hổ này thì sao không có can đảm thừa nhận ?? Còn muốn đem nước bẩn hắt lên đầu Dực nhi ?? Hừ, bản vương cực kì thất vọng về ngươi !"

"Thái Hoàng thúc, lời bản Thái tử nói đều là thật !"

"Ngươi câm miệng !" - Lão Hoàng thúc chỉ tin vào sự tình mình nhìn thấy trước mắt, không cho Thái tử có cơ hội nói rõ.

Trong mắt Hách Liên Dực lóe ra một tia đắc ý.

"Sương nhi, ngươi chịu ủy khuất rồi. Sau này cho dù có phải liều mạng ta cũng sẽ không để người khác làm tổn thương ngươi lần nữa." - Hách Liên Dực về mặt thâm tình, đi tới bên người Mạch Sương.

Bây giờ Mạch Sương thật muốn vỗ bàn trầm trồ khen ngợi, điên cuồng cười to. Hách Liên Dực, người thật sự đúng là cái con hát kĩ thuật hạng nhất, vừa hát vừa đánh trống, người làm mọi thứ đều rất tốt.

Thật đáng tiếc, nàng bây giờ *thể đơn lực bạc, không có cách nào vạch trần vở kịch của hắn. Nhưng mà quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Nàng hôm nay phải khuất nhục nhưng ngày khác chắc chắn sẽ nhất nhất đòi lại.

*thể đơn lực bạc: không có thể lực hậu thuẫn đằng sau, chỉ có một mình.

"Sương nhi." - Hách Liên Dực đến gần nàng, định đem tay ôm nàng vào lòng nhưng nàng lại độ nhiên đẩy tay của hắn ra, đứng lên, không quan tâm ngó ngang đến hoàn cảnh mà lao ra ngoài.

Sau khi biết rõ lí do vì sao hắn lại tàn nhẫn đối với nàng như vậy xong, thì một khắc nàng cũng không muốn ở lại chỗ này xem hắn biến đổi sắc mặt điên kịch nữa. Nếu tiếp tục ở lại, nàng lo lắng mình chịu không nổi sẽ bị điên mất.

Nàng lao ra cửa, sử dụng tất cả khí lực chạy về phía trước, rất nhanh đã cách Hách Liên Dực khá xa.

Nàng chạy rất mệt mỏi, hai chân mềm nhũn, quỳ gối dưới đất.

Ánh nắng ban sớm sáng rõ mà ấm áp nhưng trong lòng nàng lại rét lạnh đến cực điểm.

Đột nhiên có một bóng ngân quang chọt lóe qua. Nàng cảnh giác ngẩn đầu, theo bản năng muốn đứng dậy. Nhưng còn không chờ nàng đứng dậy, một hồng y nữ tử như ảo ảnh xuất hiện, tiến lên, đá một cước vào đầu gối Mạch Sương. Sau đó, đem một thanh chủy thủ dứt khoát đâm vào ngực nàng.

Thủ pháp ngoan tuyệt, gọn gàng.

Mạch Sương ngẩn đầu, kinh hãi nhìn người vừa tới. Nàng chưa bao giờ biết có người võ công cao thâm và lòng ngoan quyết đến thế, khiến cho nàng một tia đánh trả cũng không có.

Khuôn mặt hồng y nữ tử kiều diễm, dưới khóe mắt phải có một nốt ruồi yêu mị. Không sai, người tới chính là Văn Thi Dung.

"Vì sao ??"- Mạch Sương vẫn như cũ nói không ra lời, chỉ có đôi môi mấp máy ra hình dáng câu từ.

Dao găm xuyên thấu qua lòng nàng, nàng biết, mình chống đỡ không được bao lâu nữa rồi. Nhưng nàng vẫn không hiểu, nàng luôn đối đãi với Văn Thi Dung như tí muội, vậy thì rốt cuộc là vì cái gì mà nàng ta lại đột nhiên phản bội nàng ?? Thậm chí không tiếc ra tay độc ác để giết nàng.

"Là lệnh của Hách Liên Dực sao ??"- Thấy Văn Thi Dung nhìn nàng nhưng không trả lời, vẫn chưa từ bỏ ý định, nàng lại hỏi một vấn đề khác.

"Rất muốn biết vì sao ta giết người phải không ??"- Văn Thi Dung ánh mắt quyền rũ nhú lại, cúi người hỏi.

Mạch Sương gật đầu.

Văn Thi Dung cười đến thần bí khó lường, đứng thẳng.

"Chuyện này ngươi nên đi hỏi Diêm vương đi !" - Nhìn Mạch Sương bây giờ chỉ là nỏ thần hết đà, nàng ta cũng không làm gì nhiều mà chỉ bỏ lại một câu rồi rời đi.

Con người Mạch Sương từ từ tan rã, trước mặt tối sầm, sau đó đã lọt vào bóng tối vô tận.....

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 2 : Một Khi Trùng Sinh

Đầu xuân còn se lạnh. Sáng sớm ánh mặt trời tuy sáng rõ nhưng chỉ cần một cơn gió thổi qua thì vẫn khiến cho người ta cảm thấy có chút lạnh.

Mạch Suong cảm thấy chỗ lồng ngực như bị vật gì đó đè lên, rất đau. Đau đến truyền khắp tứ chi bách hại khiến cho nàng khó có thể thở được, không muốn nhúc nhích.

"Giã chết sao ?? Diệp Thanh Linh, người tình cho ta."- Một giọng nói bén nhọn khinh bỉ đâm vào tai nàng.

Diệp Thanh Linh. Đây không phải là tên của Nhị tiểu thư phủ Uy Viễn Tướng Quân sao ??

Trên người đột nhiên bị người đập thêm mấy cước, đau đến khiến nàng không nhận được phải nhũn mảy, ngực rất khó chịu, mí mắt nặng như chứa vàng, không có cách nào mở ra.

"Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư sẽ không chết thật đi ??"- Hương Lan nơm nớp lo sợ nói.

Đại tiểu thư dừng động tác đá người dưới đất, đưa tay thăm dò hơi thở Diệp Thanh Linh không nhúc nhích nằm trên mặt đất. Không phát hiện ra hơi thở, nàng đột nhiên lui về phía sau hai bước, hoảng hồn. Đúng lúc này, bên tai truyền đến một giọng nói hồ đồ.

"Thanh Ngọc, đây là có chuyện gì ??"

Cách đó không xa, có một phụ nhân tướng mạo xinh đẹp được một đám nha hoàn vây quanh. Búi tóc cao vắn, châu ngọc lấp lánh đầy đủ, mùi hương quý khí, mặt mày hêch lên ẩn chứa một cỗ bén nhọn, một thân hoa phục làm nổi bật lên dáng người tôn quý không thể với tới.

"Phu nhân !" - Hương Lan hướng Phu nhân Tướng Quân -- Lâm thị hành lễ.

"Người lại làm cái gì nha đầu Thanh Linh kia vậy ??"

Lâm thị mắt liếc qua Diệp Thanh Linh một thân ướt nhẹp đang nằm bất động cạnh bờ ao, trong lòng đã hiểu ra được vài phần: "Là người đem Thanh Linh đây xuống nước ??"

"Không phải"- Thanh Ngọc vội lắc đầu. Ánh mắt hỗn loạn.

"Là chính nàng tự nhảy xuống !" - Nàng mới không chịu thừa nhận mình có ý đây.

"Không phải là người đẩy thì nàng đang yên đang lành lại nhảy xuống nước làm cái gì ??"- Lâm thị nghi ngờ nói.

"Nương, có lẽ người không biết. Lúc trước, nha đầu kia không biết diên khùng cái gì đột nhiên chạy đến trước phủ Thừa Tướng 'nháo hôn', bị Thừa Tướng chán ghét nên cả ngày luôn buồn chán không vui. Lúc này, nàng nghĩ quần trong lòng muốn nhảy xuống nước cũng không có gì là kì lạ."

Chuyện Diệp Thanh Linh ái mộ Thừa Tướng đương triều của Nam Hạ quốc -- Tần Liễm, mọi người đều biết. Sau khi nàng gặp qua dung nhan tuấn mĩ như trích tiên của Tần tướng, không lâu sau liền bỏ chạy đến trước cửa phủ Thừa Tướng, chặn đường Tần tướng vừa hạ triều trở về nói muốn gả cho hắn, bị Tần tướng dũa dằn cự tuyệt.

Tần tướng nói không muốn cưới, Diệp Thanh Linh cười nói không quan tâm, nhưng khó có thể ngờ được một lát sau nàng lại nói ra một câu kinh người khác, nàng nói nàng muốn cưới Tần tướng làm 'Phu nhân'. Kết quả bị người phủ Tướng Quân gọi cho một thân đầy máu chó. Chuyện này từng được lan truyền sôi sục khắp kinh thành.

Trước kia Diệp Thanh Linh rất ít khi đi ra ngoài phủ nên bên ngoài không có ai biết mặt nàng. Bởi vậy khi mọi người biết chuyện của nàng, ai cũng cười nhạo tướng mạo nàng bình thường, tài năng nông cạn mà lại dám mơ ước đến Tần tướng tuấn mĩ như trích tiên, tuổi trẻ đầy triển vọng. Đúng là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga.

Sau vụ đó, Diệp Thanh Linh cũng không được gặp Tần tướng. Nàng yêu mà không được đáp lại, muốn gặp mà không thể, buồn rầu tích tụ trong lòng, cả ngày luôn rầu rĩ không vui. Bây giờ nếu nói nàng tương tư đến điên cuồng, nhảy xuống nước tìm chết cũng sẽ không có người hoài nghi.

"Đại tiểu thư, tay Nhị tiểu thư hình như vừa giật giật."- Hương Lan hô lên.

Diệp Thanh Ngọc bước nhanh đến bên cạnh Diệp Thanh Linh, ngồi xổm xuống, lấy tay đẩy đẩy Diệp Thanh Linh: "Diệp Thanh Linh, mau tỉnh lại. Người đừng có giả bộ chết để dọa mọi người."

Giọng nói nàng có chút run. Dù sao thì cũng do mình đẩy người ta xuống nước, nàng chưa từng giết người, nếu Diệp Thanh Linh thật sự bị chết đuối, trong lòng nàng nói không sợ hãi là dối trá.

Mạch Suong cảm thấy chỗ lồng ngực có gì đó dồn lên trên chuẩn bị thoát khỏi miệng ra ngoài. 'Phốc' một cái, nàng đột nhiên phun ra một miệng nước. Hô hấp liền thông nhuận, toàn thân thoải mái không ít.

"Diệp Thanh Linh, người là đồ dê tiện. Lòng đã muốn chết như vậy thì vĩnh viễn đừng bao giờ tỉnh lại."- Toàn bộ nước Diệp Thanh Linh phun ra đều đáp

xuống trên mặt Diệp Thanh Ngọc.

Giọng nói bén nhọn, chói tai thiếu chút nữa đã đâm rách màng nhĩ Mạch Surong. Nàng mạnh mẽ mở mắt ra khiến Diệp Thanh Linh bị bất ngờ, sợ đến nhảy dựng lên.

Cặp mắt kia đen nhánh trong suốt, sáng bức người, như chứa gió xuân. Diệp Thanh Ngọc chợt cảm thấy hai tròng mắt kia có chút xa lạ, nàng nhìn chăm chăm cặp mắt kia, đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Mạch Surong chậm rãi ngồi dậy, nhìn nữ tử vừa nói chuyện kia.

Đó là một nữ tử có ngũ quan tinh xảo, mang mạng che mặt màu đỏ, đầu búi kiêu sơ phi tiên, trăm ngọc cùng trăm cái vàng gắn nghiền vào tóc. Nhưng khi lớp phấn dày trên mặt nàng trôi đi hết, làm lộ ra một vết màu đỏ phía bên phải gương mặt, khuôn mặt trở nên dữ tợn như quỷ nước.

Nàng gọi mình là Diệp Thanh Linh, đây là có chuyện gì ?? Nàng rõ ràng bị Văn Thi Dung dùng dao găm đâm xuyên qua ngực, căn bản không có khả năng sống sót nhưng bây giờ nàng đây là thật sự còn sống à.

Rốt cuộc là sao ?? Chẳng lẽ nàng mượn xác hoàn hồn, trùng sinh ở trên người Diệp Thanh Linh ?

Dùng tay sờ chỗ ngực lúc trước bị dao găm đâm xuyên qua nhưng lại không cảm thấy một chút đau đớn.

Thì ra nàng thật sự mượn xác hoàn hồn, nàng thật sự trùng sinh !

"Đại tiểu thư, mặt của người..."- Hương Lan nhát gan mở miệng, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

"Mặt của ta bị sao vậy ??"- Diệp Thanh Ngọc nhướn mày, đi đến bờ ao, cúi xuống nhìn hình ảnh mình phản chiếu trong nước.

Trên mặt nữ tử dính phần nước lẫn lộn, cái trán vẫn còn bọt nước chảy xuống.

Diệp Thanh Ngọc nhìn bộ dáng chật vật của chính mình trong nước, tức đến mặt xám ngắt, hai mắt bốc lửa, đó là kết quả nàng trang điểm suốt hai canh giờ mới xong !

Xoay người, nghiêng răng nghiêng lợi với Diệp Thanh Linh, căm hận nói: "Diệp Thanh Linh, ngươi đi chết đi !"

Nhấc bàn tay lên, không chút lưu tình dùng sức tát xuống trên mặt Diệp Thanh Linh.

Đau rát trên mặt khiến Diệp Thanh Linh từ trong khiếp sợ khi biết mình được trùng sinh lấy lại tinh thần, một tia hàn quang xẹt qua mắt.

Diệp Thanh Ngọc tát một cái còn chưa hết giận, tay kia lại giơ cao, tiếp tục dùng sức tát mặt Diệp Thanh Linh.

Trước khi bàn tay rơi xuống trên mặt, Mạch Surong thầm vận nội lực đồng thời cũng thầm ngạc nhiên, nàng phát hiện nội lực của thân thể này có tu vi rất tốt.

Nàng ra tay, chuẩn xác bắt lấy bàn tay Diệp Thanh Ngọc đang chuẩn bị đánh xuống, bẻ sang một hướng, tiếng xương vang lên, là âm thanh cổ tay bị trật khớp. Lại cầm bẻ sang hướng khác, chỉnh lại cổ tay bị trật khớp. Suốt quá trình này, cổ tay cuối cùng cũng hoàn hảo không tổn hao gì nhưng lại khiến Diệp Thanh Ngọc đau đến nhe răng nhếch miệng, trên trán mồ hôi lạnh không ngừng toát ra.

Lâm thị quan sát thấy có gì đó bất thường, lập tức lên tiếng ngăn hai người lại: "Hai người các ngươi đừng làm rộn, còn ra cái thể thống gì ?? Thanh Linh, còn không mau buông Thanh Ngọc ra."

Thanh Linh nhìn về phía mỹ phụ được nha hoàn vây quanh kia, suy đoán nàng là Lâm thị vừa đến lúc này. Khóe miệng cong lên đầy trào phúng. Lâm thị, người rốt cuộc cũng chịu không nổi mở miệng. Vừa rồi trong lúc Diệp Thanh Ngọc ra tay, nàng ta còn làm một bộ dáng xem cuộc vui, bây giờ thấy Diệp Thanh Ngọc bị chế trụ liền vội như lửa đốt. Nguyên chủ của thân thể này thật ra không phải là nữ nhi ruột của Lâm thị, bị Diệp Thanh Ngọc khi dễ từa hồ cũng là chuyện đương nhiên.

Chỉ là, Mạch Surong nàng cũng không phải loại người thiện lương gì, càng sẽ không nhân từ bỏ qua cho người khi dễ mình. Nếu nàng đã trùng sinh trên người Diệp Thanh Linh, thì nàng chính là Diệp Thanh Linh. Mặc kệ vì sao trước đây Diệp Thanh Linh lại để người ta khi dễ, nhưng về sau, nàng quyết sẽ không để cho người dễ dàng bắt nạt nàng.

Sau này người kính nàng một thước thì nàng sẽ kính lại người một trượng. Còn người muốn hủy hoại nàng, nàng nhất định sẽ đòi lại đủ.

"Tiện nhân chết tiệt, thả ta ra !" - Diệp Thanh Ngọc đau đến khuôn mặt vặn vẹo, oán hận nhìn Mạch Surong, không, là Diệp Thanh Linh.

Thanh Linh quý dị cười một tiếng, buông người ra, cũng được, như người muốn. Nàng đột nhiên thu tay lại.

Bởi vì nàng bắt ngờ buông tay ra, Diệp Thanh Ngọc không còn chỗ tựa, lao đảo lui về phía sau vài bước, lắc lư hai cái, hoa hoa lệ lệ lọt vào trong hồ nước.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 3 : Nha Đầu Kia Thật Sự Đáng Đánh Đòn !

Ở đây, tất cả người chứng kiến một màn Diệp Thanh Ngọc rơi xuống nước đều sửng sốt, vẻ mặt không thể tin. Ngày thường, Nhị tiểu thư này bị Đại tiểu thư mắng cũng không dám trả lời, đánh lại càng không. Nhưng hôm nay, Nhị tiểu thư như thay đổi thành người khác, còn dám phản kháng lại Đại tiểu thư.

Lâm thị thấy Diệp Thanh Ngọc bỏ nhào xuống nước liền vọt tới, sót ruột gân cổ quát đám nha hoàn đang ngu ngơ: "Nguyên một đám các người đứng đây đều là người chết sao ?? Không thấy Đại tiểu thư bị rơi xuống nước há ?! Còn không nhanh xuống nước cứu người !!"

Đám nha hoàn lấy lại tinh thần, những người biết bơi đều nhảy xuống nước cứu người.

"Diệp Thanh Linh, Thanh Ngọc nếu xảy ra chuyện gì, bốn phu nhân chắc chắn sẽ không tha cho người !" - Lâm thị hung hăng nói.

Trong lòng, Thanh Linh khinh thường hừ lạnh. Chỉ có phép châu quang đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn ?? Xem nàng là rau cải trắng có thể tùy ý cắt sao ?? Trên mặt lại mở to một đôi mắt vô tội, nói: "Mẫu thân, lúc này là do người bảo ta buông tay nàng ra nha !"

Giọng nói có chút ủy khuất.

"Người!" - Lâm thị ghen hờn, nói không ra lời. Lúc này, Diệp Thanh Ngọc đã được vớt lên, Lâm thị không quan tâm đang cùng Diệp Thanh Linh lí luận, trực tiếp đi đến chỗ Thanh Ngọc.

"Thanh Ngọc, người có sao không ??" - Lâm thị lo lắng hỏi.

"Nương, ta không sao !" - Diệp Thanh Ngọc được nha hoàn của nàng đỡ đứng lên.

"Diệp Thanh Linh, người là tiểu tiện nhân ác độc. Người dám hại chết ta, thật sự là đáng đánh đòn !" - Toàn thân Diệp Thanh Ngọc ướt đầm, khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn. Lần này, nhìn nàng ta cực kì giống quỷ dữ mang mùi phần âm khí. Nàng đứng đứng nổi giận sải bước về phía Thanh Linh nhưng lại bị Lâm thị kịp thời chặn lại.

"Nương, người thả ta ra. Để ta dạy dỗ thật tốt xú nha đầu kia." - Diệp Thanh Ngọc dẩy giữa, hoàn toàn là một bộ dáng của người đàn bà chanh chua.

"Thanh Ngọc, đủ rồi !" - Giọng nói Thanh Ngọc uy nghiêm giận dữ, tự tay bắt lấy Diệp Thanh Ngọc.

"Hương Mai, người đỡ Nhị tiểu thư trở về Thanh Lạc viện."

Nghe Lâm thị phân phó, Hương Mai không dám sơ sẩy, đỡ Thanh Linh trở về Thanh Lạc viện.

Còn Diệp Thanh Ngọc tức giận trở về Ngọc Nguyệt viện của mình.

"Nương, chính nàng đẩy ta xuống nước. Người sao lại ngăn cản ta dạy dỗ nàng. Rốt cuộc, ta có thật là nữ nhi người sinh ra hay không ??" - Trở lại phòng ngủ. Lúc này, chỉ còn hai người. Diệp Thanh Ngọc tức giận bất bình nói.

"Đủ rồi. Người đừng tưởng rằng ta không biết nha đầu Thanh Linh kia vì sao mà rơi xuống nước." - Lâm thị lạnh lùng nghiêm nghị nhìn Diệp Thanh Ngọc một cái, khiến Diệp Thanh Ngọc nhin không được co rúm lại một tí.

"Một năm trước, Ô quốc tấn công biên cảnh phía đông bắc của Nam Hạ quốc. Phụ thân người nắm giữ ấn soái xuất chinh đi dẹp giặc, liên tục đại thắng, bức Ô quốc đầu hàng. Hiện nay, phụ thân người sắp đặc thăng trở về Hạ Thành. Người tạm thời không được gây chuyện cho ta."

"Nương, sao ta cảm thấy là người đang giúp nha đầu kia nói chuyện vậy ?? Ta có phải là nữ nhi của người không ??" - Diệp Thanh Ngọc lã chã chực khóc nói.

Lâm thị thấy Diệp Thanh Ngọc ủy khuất, lòng mềm nhũn. Lúc mở miệng nói chuyện, giọng nói nhẹ nhàng không ít: "Nương đã chết của nha đầu kia dù gì cũng là Công chúa của Đông Lăng quốc. Nàng dù không được phụ thân người yêu thương nhưng thân phận kia vẫn còn đó. Nói không chừng, sau này, nàng đối với tương lai chúng ta có tác dụng lớn. Nương biết rõ người nhìn không vừa nha đầu kia. Người muốn ra tay với nàng cũng không phải là không thể. Nhưng mà..... người phải biết hành động nhanh chóng và cẩn thận đến mức thần không biết quỷ không hay. Đừng làm dơ tay mình. Người nếu làm còn không được chuyện này thì tốt nhất hãy thu liễm lại cho ta. Như ngày hôm nay, bộ dáng lỗ mãng đó của người, ta không muốn phải thấy lần nữa."

"Còn nữa. Ở trong mắt phụ thân người, người vẫn là cái nữ nhi cao quý, nhu thuận, hiểu lễ nghĩa, có hiểu biết. Ta không hy vọng người sẽ làm ra chuyện gì khiến hấn phải thất vọng."

Diệp Thanh Ngọc rũ mắt xuống, trong mắt hiện lên vẻ thâm tàn: "Nương, ta đã hiểu."

Chỉ cần nương không ngăn cản, một khi có cơ hội, nàng nhất định sẽ khiến cho xú nha đầu kia chết rất thê thảm.

"Tiểu thư, người cuối cùng cũng trở lại !"- Hương Thảo về mặt ngạc nhiên vui mừng nhìn Thanh Linh. Lại phát hiện, Thanh Linh một thân chật vật được Hương Mai dìu trở về. Trong giây lát, khuôn mặt ngạc nhiên mừng rỡ hóa thành lo lắng.

"Hương Thảo, người đỡ Nhị tiểu thư vào phòng đi. Ta còn phải đi hầu hạ Phu nhân."- Hương Mai ngao ngễ nói.

Tướng Quân không có ở đây, hết thảy mọi chuyện trong phủ đều do Lâm thị làm chủ. Hương Mai đi theo bên người Lâm thị, tự nhiên thân phận sẽ cao hơn Hương Thảo không ít. Bởi vậy khi nói chuyện, sắc mặt cũng là một bộ ngạo mạn.

Hương Thảo vừa đỡ Thanh Linh vừa căng thẳng hỏi: "Tiểu thư, người đi đâu mà quay lại một thân ướt nhẹp thế này ?? Có cảm thấy có chỗ nào không thoải mái hay không ?? Nô tỳ ra ngoài tìm người nhưng lại không thấy, nô tì lo lắng muốn chết."

"Ta không sao, người về phòng trước đi."- Thanh Linh thần nhiên nói, thần sắc thoát nhìn có chút mệt mỏi.

Bước vào Thanh Lạc viện, Thanh Linh lập tức choáng váng. Trong viện này không chỉ nhỏ mà còn cực kì đơn sơ, lại nằm ở một góc vắng vẻ nhất trong phủ Tướng Quân.

Đẩy ra cửa phòng ngủ. Bên trong có bàn ghế cổ xưa, giường thì lung lay sắp đổ, vật trang sức ít đến đáng thương.

Thanh Linh hít sâu một hơi, không thể tin nhìn qua mọi thứ trước mặt. Đây thật là khuê phòng của thiên kim phủ Tướng quân ?? Chỗ này đem so sánh cùng nơi ở của hạ nhân thì không có gì khác nhau.

Sau khi rửa mặt một phen, Thanh Linh đứng ở trước gương đánh giá mình một chút. Thì ra bên ngoài đồn đãi dung mạo Diệp Thanh Linh bình thường là không thể tin được. Thực tế, vóc người của cô thân thể này ngược lại còn rất là đẹp mắt.

Nữ tử trong gương, một đôi mắt thanh tú không nhiễm chút bụi bặm, như sự kết tinh của trời đất. Khuôn mặt xinh đẹp, mi như hàm đại, làn da như mỡ đông. Vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, thoát nhìn cũng coi như là uyển chuyển nhưng cùng tư thái kiêu trước của nàng vẫn còn thua xa một đoạn.

Nhìn một chút xiêm y trên người, nàng nhủ mảy, kiểu dáng này là của vài năm trước, chất liệu bình thường. Giá trị của một thân xiêm y này đoán chừng còn không bằng một đoạn ống tay áo của Diệp Thanh Ngọc.

"Tiểu thư, người bị rơi xuống nước, mau uống nhanh chén canh gừng này để xua tan hàn khí đi."- Hương Thảo bưng canh gừng đi đến, khuôn mặt nàng trái xoan có chút dài, da thịt tuyết trắng, hai mắt sạch sẽ không chứa tâm cơ.

Nàng từ nhỏ đã hầu hạ Diệp Thanh Linh, Thanh Linh từ trong miệng nàng biết được không ít chuyện có liên quan đến phủ Uy Viễn Tướng Quân.

Phụ thân Diệp Thiên Minh có ba nhi tử và hai nữ nhi, Đại tỷ và Tam đệ do Lâm thị sở sinh, còn nàng và Nhị ca do cùng một nương sinh ra.

Nương của Thanh Linh là Công chúa của Đông Lăng quốc, là Phu nhân trước của Tướng Quân cho nên Thanh Linh cũng là đích nữ của phủ này.

Công chúa là tỷ tỷ ruột thịt của vương Đông Lăng, tỷ đệ hai người tình cảm rất tốt. Lúc tỷ tỷ xuất giá, Đông Lăng vương đặc biệt ban cho nàng quốc hiệu và đồng thời cũng tuyên bố Đông Lăng quốc mãi mãi sẽ là thế lực sau lưng của Công chúa.

Trong người Thanh Linh có chảy dòng máu của Công chúa Đông Lăng, đáng ra thân phận phải vô cùng tôn quý, nhưng mà lúc nàng sinh ra, từ đường Diệp gia đột nhiên sụp đổ khiến người người trong phủ hoảng hốt. Phụ thân đặc biệt mời người đến đoán mệnh của Thanh Linh, người này tính ra nàng mang mệnh sát.

Thầy tướng số nói nếu muốn áp chế sát khí trên người nàng thì phải để nàng tự sinh tự diệt.

Vì vậy, Diệp Thanh Linh liền bị đưa tới Thanh Lạc viện.

Đông Lăng Công chúa đau lòng nữ nhi của mình, không đành lòng nhìn nàng phải lớn lên một cách khổ cực nên lệnh cho Hương Thảo đến hầu hạ Thanh Linh.

Phụ thân rất ít khi đến nhìn nàng nhưng vẫn còn có nương và Nhị ca thường xuyên đến thăm.

Nhưng hình như sát khí của nàng quá mạnh, năm nàng bảy tuổi, nương thì bệnh chết, Nhị ca cũng bắt đầu bệnh nặng. Khiến phụ thân không khỏi cho rằng nương và Nhị ca đều là do thường xuyên đến thăm nàng nên mới bị sát khí trên người nàng khắc đến một người chết một người bệnh. Phụ thân hẳn càng thêm tin tưởng trên người nàng có mệnh sát.

Nàng thờ dài, nương chết, phụ thân không đau, còn mang mệnh khác, khó trách nàng có thân phận tôn quý là đích nữ Tướng Quân nhưng nơi ở lại như thế này.

Thanh Linh bị rơi xuống nước, tuy đã uống qua chén canh gừng nhưng ban đêm nàng vẫn bị cảm. Sáng thứ hai, lúc nàng đứng lên, đầu đột nhiên chìm vào hôn mê, toàn thân nóng lên.

Hương Thảo nói đi nấu thuốc cho nàng nhưng đã qua nửa ngày, còn chưa thấy nàng ta trở lại. Thanh Linh trong lòng có chút lo lắng, định ra ngoài tìm một chút nhưng còn chưa ra khỏi cửa đã thấy Hương Thảo mặt mũi bầm dập được một thị vệ dìu trở về, khập khiễng đi vào trong viện.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 4 : Nàng Có Thật Sự Tự Sát ??

Thanh Linh tiến lên đỡ Hương Thảo trở về phòng nằm xuống mới hỏi: "Hương Thảo, đã xảy ra chuyện gì ?? Là ai đánh ngươi ??"

Người đánh Hương Thảo ra tay không nhẹ, nhất là chỗ mặt, đã bị sưng lên như đầu heo, răng cửa cũng bị mất luôn hai cái, tóc rối tung, thậm chí còn bị mất đi nhiều nắm tóc.

"Nô tỳ không cẩn thận làm ngã nô tỳ nấu được của Đại tiểu thư. Đại tiểu thư biết được nên sai người đánh nô tỳ thành như vậy. May mắn Trương Quý có lòng tốt, chờ người của Đại tiểu thư đi rồi liền đỡ nô tỳ trở về."- Khi Hương Thảo được Thanh Linh đỡ trở về thì Trương Quý nói có việc đã lui xuống trước.

"Diệp Thanh Ngọc, nàng ta thật khinh người quá đáng."- Đáy lòng Thanh Linh bùng lên một đoàn lửa giận, xoay người lao ra ngoài định tìm Diệp Thanh Ngọc tính sổ nhưng lúc đi tới cửa lại âm thầm dừng chân lại.

Nàng không được phụ thân sủng ái, địa vị trong phủ quá thấp huống chi bây giờ phụ thân lại không có trong phủ. Ở trước mặt Diệp Thanh Ngọc, nàng không quyền không thế, muốn lấy cái gì đi tìm người ta tính sổ ??

"Tiểu thư, ngươi làm sao vậy ?"- Hương Thảo thấy Thanh Linh xoay người rồi đi có chút khó hiểu.

Thanh Linh quay đầu lại, bình tĩnh nhìn Hương Thảo nói: "Hương Thảo, ngươi hãy yên tâm. Ta nhất định sẽ không để cho ngươi hôm nay bị đánh một cách vô ích như vậy đâu !"

Giọng nói như hứa hẹn.

Hương Thảo nghe vậy lại vội vàng nói: "Tiểu thư, người ngàn vạn lần đừng vì nô tỳ mà làm ra chuyện gì ngu ngốc !"

"Ngươi yên tâm, ta tự có chừng mực. Tóm lại, sau này ta sẽ không để cho người khác vô duyên vô cớ bắt nạt chúng ta !" - Ánh mắt kiên định, thần sắc kiên cường động lòng người

Hương Thảo cảm thấy Tiểu thư như đã biến thành người khác. Trước kia, Tiểu thư dù bị Đại tiểu thư khi dễ cỡ nào cũng đều bấm bụng bấm dạ cam chịu, sẽ không phản nộ giống như bây giờ, còn nghĩ sẽ hỏi tội cho bọn họ.

Thanh Linh lục tung cả phòng, trang sức trong phòng thật thiếu thốn. Chỉ có hai cái gương cổ xưa.

Hương Thảo bị thương không nhẹ, cần bạc để bốc thuốc.

Thật không biết nguyên chủ của thân thể này lúc trước làm sao có thể trải qua cuộc sống thường ngày. Lâm thị *vắt cổ chày ra nước như vậy, mỗi tháng chỉ cấp cho nàng có hai lượng bạc, đoán chừng ngay cả hộp phấn nước của Diệp Thanh Ngọc cũng không mua nổi. Đừng nói chi đến tiền dư cuối tháng.

*vắt cổ chày ra nước: bức người quá đáng.

Thanh Linh lục soát xung quanh, tìm kiếm cả buổi cũng chỉ thấy mấy viên bạc vụn và một cuốn luyện nội công tâm pháp cũ rách tên Phá Nguyệt Tâm Kinh. Phá Nguyệt Tâm Kinh là nội công tâm pháp thượng thừa của hoàng thất Đông Lăng. Nhưng cần nắm trong tay viên dược bí mật của Đông Lăng quốc thì mới có thể luyện. Cho nên dù có được cuốn tâm pháp mà không có viên dược cũng sẽ vô dụng.

Nàng thấy tu vi nội lực của chính mình cũng không thấp. Đoán chừng là do Đông Lăng Công chúa giúp cho nguyên chủ thân thể này tập luyện vòng cơ bản của Phá Nguyệt Tâm Kinh.

Thanh Linh bị cảm nên phát sốt, thuốc còn chưa uống. Nàng choáng váng đi tìm tiệm thuốc bốc thuốc trên ngã tư đường. Lúc đi ngang qua Định quốc Hầu phủ, chân đột nhiên dừng lại, xoay người ngẩn đầu nhìn lên, toàn thân nàng cứng đờ, sắc mặt trắng bệch.

Cửa lớn Định quốc Hầu phủ đóng chặt, trên cửa có dán giấy niêm phong. Bảng hiệu 'Định quốc Hầu phủ' lấp lánh ánh vàng vốn được treo ở trên cửa nay cũng không thấy bóng dáng.

Định quốc Hầu phủ vì sao bị dán giấy niêm phong ?? Chẳng lẽ đại ca đã xảy ra chuyện gì ??

Lòng Thanh Linh bất an nín lấy một người đi đường hỏi: "Định quốc Hầu phủ đã xảy ra chuyện gì ?? Vì sao cửa lớn lại dán giấy niêm phong ??"

Người đi đường bị kéo lại nhìn về mặt hung thần tỏa sát khí của Thanh Linh, run rẩy sợ hãi nói cho nàng biết Định quốc Hầu phủ gần đây có chuyện.

Hơn hai tháng trước, muội muội Mạch Surong của Định quốc Hầu Mạch Chiêu Nam bị Thái tử cưỡng bức trong sương phòng Tướng Quốc Tự, Mạch Surong vì cảm thấy quá nhục nhã nên nhảy xuống núi tự sát.

Lúc Mạch Chiêu Nam kế vị chức Định quốc Hầu vẫn còn quá trẻ nên nhận được hoàng lệnh đến biên cương trấn thủ vài năm để rèn luyện.

Mạch Chiêu Surong đang trấn thủ ở biên cương nhận được tin tức thân muội muội chịu nhục mà tự sát nên tự ý trở về Hạ Thành. Phạm vào pháp lệnh Nam Hạ quốc. Tướng sĩ ở biên cương chưa được Hoàng Thượng phê chuẩn lại giả thánh chỉ tự ý trở về.

Mạch Chiêu Nam tự tiện bỏ nhiệm vụ, vừa vào Hạ Thành lập tức bị Hoàng Thượng hạ chỉ nhốt vào đại lao. Mạch Chiêu Nam không phục nên vượt ngục, kết quả là còn chưa chạy ra khỏi đã bị chết dưới mưa tên.

"Không ! Người gạt ta. Người chắc chắn là đang gạt ta !" - Thanh Linh như bị điên thét lên, không phải nàng mới chết có vài ngày sao, sao đột nhiên lại biến thành hơn hai tháng ?? Không, hẳn chắc chắn là đang gạt nàng.

Người đi đường sợ hãi tránh xa Thanh Linh.

"Tin hay không tùy người." - Vừa nói xong, hắn bỏ chạy nhanh như một làn khói.

Thanh Linh đương nhiên là không tin nên nín thêm vài người đi đường lại hỏi nữa, nhưng kết quả bọn họ đều nói như người kia.

Nước mắt chảy điên cuồng, lồng ngực như bị ai hung hăng bóp nát, phá thành nhiều mảnh nhỏ. Nàng đau đến sắc mặt trắng bệch, lồng ngực chết. Ánh mắt đau thương, mờ mịt, tỉnh mê, hoang vu.

Sau khi phụ mẫu qua đời, nàng chỉ còn lại Đại ca là người thân duy nhất. Từ nhỏ, Đại ca đã rất yêu thương, sủng ái nàng, không bao giờ để cho nàng chịu một chút ủy khuất nào. Bây giờ, Đại ca lại không còn ở trên đời này nữa. Một người yêu thương nàng thật lòng cũng không có.

Mà kẻ khiến huynh muội bọn họ liên tiếp chết thảm như vậy, chính là Hách Liên Dực ! Nếu không phải Hách Liên Dực lợi dụng nàng để hãm hại Thái tử, nàng sẽ không bị Văn Thi Dung đâm chết, Đại ca cũng sẽ không tự ý trở về Hạ Thành, mọi chuyện về sau đều sẽ không xảy ra.

Trước cửa Định quốc Hầu phủ, một thiếu nữ ngã ngồi dưới đất không tiếng động rơi lệ. Sắc mặt trắng như tờ giấy, yếu ớt và bất lực.

Người đi đường ngang qua rồi rít dừng chân lại, ân cần hỏi thăm thiếu nữ đã xảy ra chuyện gì. Nhưng thiếu nữ tựa như không nghe thấy, cũng không cử động, yên lặng như một pho tượng.

"Người phía trước mau tránh ra !" - Một nam tử áo đen ông tay áo tung bay, giục ngựa đến khiến đám người rối loạn.

Một đám người nghe vậy, bước chân di chuyển nhường ra một con đường. Từ trong đám người, ngựa phi qua mang theo một trận bụi đất tung bay.

Lúc này, mọi người phát hiện ra thiếu nữ ngã ngồi dưới đất vốn đang yên tĩnh như tượng điêu khắc đột nhiên nhảy lên như xác chết vùng dậy, sau đó như điên cuồng lao ra khỏi đám người.

Thanh Linh nhận ra giọng nói của Hách Liên Dực, hắc y khoan thai cao quý, thân hình cao ngất nhưng trong mắt nàng đều hóa thành bản thù hờn oán.

Nàng điên cuồng đuổi theo Hách Liên Dực, trong mắt chỉ còn lại bóng dáng kẻ khiến nàng thống hận kia. Đụng vào hàng chục người qua lại cũng không quan tâm, người đi đường phát hiện ra người đụng mình nhưng bắt lại không được, tức giận mắng chửi người đó cũng không nghe thấy. Trong lúc nhất thời, cả con đường huyền ảo đến gà bay chó sủa.

Cái gì mà Mạch Surong không chịu nổi nhục nhã mà tự sát, chó má, nàng rõ ràng là bị Văn Thi Dung giết chết nhưng tên đầu xỏ hại nàng lại chính là Hách Liên Dực. Nếu như nàng không chết, Đại ca cũng sẽ không trở về Hạ Thành, càng sẽ không bị loạn tên bắn chết. Tất cả đều là tại Hách Liên Dực.

Giờ phút này, Thanh Linh tràn ngập phần nộ, mất đi tỉnh táo. Trong đầu chỉ duy nhất có một ý niệm, đó chính là giết Hách Liên Dực. Báo thù rửa hận.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 5 : Đụng Trúng Mỹ Nam Yêu Nghiệt

"Này, ngươi không muốn sống nữa sao ??"- Một giọng nói giống như vịt đực kéo dài ra.

Thanh Linh cả người nóng rần lên, nàng còn chưa uống thuốc. Mới chạy không bao lâu, bước chân đã bắt đầu lao đảo, đầu cực kì nhức, ánh mắt dần dần mơ hồ. Loạng choạng chạy vào khúc quanh thì đụng phải một chiếc xe ngựa, trước mắt đột nhiên tối sầm, nàng liền ngã đi.

Chiếc xe trước mặt dừng hai con bạch mã để kéo, to lớn mà hoa lệ, màn xe có vài sợi bạc tua xoắn quăn quýt dây dưa, trên mũi xe còn có một viên dạ minh châu to bằng quả trứng. Mặc dù đẹp đẽ quý giá nhưng lại không cho cảm giác tục tiểu phản cảm, ngược lại còn khiến người khác nhận định nhân vật trong xe là một người phi phàm.

Phu xe A Thất nhìn thấy một màn đụng xe ngất xỉu của Thanh Linh, đang không biết phải xử lí thế nào thì một tiếng nói ôn nhuận thanh nhã từ trong xe truyền ra: "A Thất, sao không đi tiếp ?"

Giọng nói nhàn nhã mà lười biếng, âm sắc tuyệt mỹ như giai điệu du dương của thần tiên.

"Công tử, có người đụng vào xe ngựa, đã hôn mê."

"Ồ, là ai ??"- Giọng điệu nhàn nhạt như không thèm đếm xỉa tới.

A Thất định thần lại nhìn người té xỉu trên mặt đất, nói: "Là Nhị tiểu thư của phủ Uy Viễn Tướng Quân."

Người trong xe trầm ngâm.

"Hách Liên Dục."- Thanh Linh vốn đã ngất đang nằm dưới đất đột nhiên kêu lên tên của một người, giọng nói yếu ớt nhưng vẫn bị người trên xe nghe thấy.

Màn xe bị một bàn tay thon dài xinh đẹp, trắng nõn vén lên, trong phút chốc, thiên địa thất sắc.

Trong xe, một nam tử vận bạch y đang chống tay, lười biếng nghiêng người dựa trên chần lông màu trắng. Tóc đen như mực so với nữ tử còn dài hơn rũ xuống chần lông, tán ra thành một đóa hắc liên. Mặt căng mịn như bạch ngọc, không chút tí vết, như nơi tập hợp hết tất cả tinh hoa tuyệt mỹ của trời đất. Cực kì thanh khiết, cực kì xinh đẹp, cực kì chói sáng, cũng cực kì thanh nhã. Tựa như thiên tiên cũng tựa như ma quỷ. Trên tà áo thanh quý thêu hoa văn tao lịch màu tím nhạt, vạt áo tuyết trắng trải rộng trên thảm lông. Khoan thai như mẫu đơn nhưng không mất đi thoát tục hay nhiễm chút bụi bặm nhân thế. Lông lẫy như yêu ma dưới ánh trăng nhưng không mất đi tình lệ của hoa lan.

Dung mạo trời sinh, chiếm hết phong lưu.

Phong thái lay chuyển cả nhân thế, hào hoa phong nhã che lấp vạn vật.

Chỉ cần một ánh mắt lười biếng cũng đủ làm kinh tâm đoạt hồn người, khuynh đảo chúng sinh.

Người đi ngang qua đường nhìn thấy dung mạo nam tử tuyệt mỹ như tranh vẽ như vậy, mặt tràn đầy kinh diễm, bước chân cũng ngừng lại, đứng yên tại chỗ.

A Thất bị mọi người nhìn chăm chăm, có chút không vui, kéo ra giọng nói như vịt đực nói: "Nhìn cái gì mà nhìn ? Chưa bao giờ thấy qua thiếu niên tuấn mỹ, xinh đẹp như hoa sao. Các người nhìn nữa liền thu tiền."

(Chú thích: anh này đang tưởng dân chúng nhìn mình.)

"Cất"- Mọi người khinh bỉ.

"Hách Liên Dục."- Thanh Linh vô ý thức lẩm bẩm.

Bạch y nam tử quan sát Thanh Linh, đột nhiên, khoe môi mang theo nhiều ý tứ hàm xúc thoáng cong lên, con ngươi thâm thúy sâu không thấy đáy cực nhanh lóe qua một tia tìm tòi nghiên cứu.

Một đạo bạch quang từ trong xe bay ra, mọi người còn chưa kịp nhìn rõ là cái gì thì Thanh Linh đang nằm dưới mặt đất đã biến mất không thấy đâu. Lại ngẩng đầu lên lần nữa, màn xe đã rũ xuống.

"A Thất, đi thôi !" - Một giọng nói làm say lòng người thần nhiên bay ra.

Bạch y nam tử thu hồi lại bạch gấm đang quấn ngang hông Thanh Linh, đem nàng để xuống kĩ càng.

Sắc mặt Thanh Linh trắng bệch đến dọa người, lông mày thon dài nhú chặt, một tay dùng sức che ngực, bộ dáng hết sức thống khổ.

"Hách Liên Dục, ngươi thật độc ác !" - Trong xe ngựa yên tĩnh rộng rãi hoa lệ khiến giọng nói nàng đặc biệt rõ ràng, mang theo tràn trề hận ý cùng phẫn nộ.

"Ngươi hận Hách Liên Dục."- Bạch y nam tử khẳng định nói.

Mạch Suong là vị hôn thê duy nhất của Hách Liên Dực nhưng đã chết, thái tử bị phế, tiếp theo đến Mạch Chiêu Nam gặp chuyện không may. Sau khi Định quốc Hầu phủ bị hủy diệt, Hách Liên Dực bắt đầu công khai lôi kéo phủ Tướng Quân. Bên ngoài, Hách Liên Dực trước hết đem chủ ý đánh vào hai vị song thân ngàn vàng bên trong phủ. Thời gian gần đây, hắn rất chịu khó chạy ngược chạy xuôi vào Tướng phủ. Nhưng mà, không biết vì sao lại trêu chọc trúng vị Diệp Nhị tiểu thư này, khiến nàng oán hận.

"Ca, không cần đi ! Ca ca !" - Giọng nói nàng thê lương, có thể so sánh với tiếng oán than của chim đỗ uyên.

Hắn nhìn chân mày nàng vì bất an mà nhíu chặt, tay thuận tiện rót ly trà, động tác tiêu sái, lưu loát như mây bay nước chảy, ưu nhã đẹp như tranh vẽ. Dùng ngón tay trò thám ướt chút nước trà, chuyển tới hàng lông mày đang nhíu chặt của nàng nhẹ nắn dần ra. Lòng ngón tay truyền đến nhiệt độ nóng hổi khiến hắn có chút nhíu mày. Nha đầu này thế nhưng sốt nghiêm trọng như thế.

Cảm giác mát mát thấm vào giữa lông mày giúp sắc mặt thối khổ của Thanh Linh giảm đi không ít. Mơ hồ mờ mắt ra, trong sương mù nàng thấy một nam tử, bộ dáng nam tử kia giống như của đại ca, nàng vui mừng, lập tức ngồi dậy: "Ca ca, thì ra người không chết, ta cũng biết là ca ca sẽ không bỏ lại ta mà."

Bạch y nam tử kinh ngạc, các công tử của Diệp phủ đều còn sống, vậy sao Diệp Thanh Linh lại nói rằng ca ca của nàng đã chết ??

Đầu nóng ran khiến Diệp Thanh Linh hồ đồ nhất thời kích động, nhào về phía nam tử.

Bỗng xe ngựa đột nhiên lắc lư mạnh mẽ, Thanh Linh lại vọt tới sức không hề nhỏ, mà bạch y nam tử lại không đề phòng. Hậu quả là sau khi đánh rơi ly trà, hắn tiếp tục bị nàng đụng ngã trên thảm lông.

Bị cánh môi mềm mại, ấm áp xẹt qua gò má, trong nháy mắt, toàn thân bạch y nam tử cứng lại. Mùi hương đặc biệt chỉ thuộc về nữ nhân bỗng bành lượn lơ bên mũi hắn. Hồ hấp có chút loạn, tâm vốn bình tĩnh không gọn sóng lại sinh ra rung động. Cánh tay ngọc của nàng vòng qua bên hông, thân thể mềm mại của nữ tử dán chặt ở trên người hắn, cực kì vừa khít, giống như trời sinh đã là như thế. Nàng vận vạt hai cái, hắn liền cảm thấy một cổ cảm giác tê dại chảy khắp toàn thân, thật kinh ngạc là hắn lại không chán ghét loại cảm giác này.

"Công tử, bên trong không sao chứ ??"- Lúc này xe ngựa không may đi trúng một hố lớn nên lắc lư mạnh một tí, A Thất nghe được bên trong có động tĩnh, một tay ổn định xe ngựa, cúi người xuống, một tay vén rèm lên. Đúng lúc chứng kiến một màn công tử nhà mình bị nữ thân áp dưới thân. Khiếp sợ trừng to mắt, một lát sau cười lớn ra tiếng.

"Haha, Công tử cáo già quyền rũ mê người của chúng ta cũng có lúc bị nữ nhân đè dưới thân. Haha, lúc tuổi già khó giữ được trinh tiết nha, haha"

Ách, tuổi già khó giữ được trinh tiết ? Hình như bộ dáng của mỹ nam bạch y cùng lắm cũng chỉ mới hai mươi....

Bạch y nam tử không một chút xấu hổ, phong dung bình tĩnh kéo Thanh Linh từ trên người ra, nhưng Thanh Linh vừa bị kéo ra rất nhanh lại quần lên người nam tử. Bạch y nam tử bất đắc dĩ cười một tiếng, trực tiếp ôm nàng ngồi dậy.

"A, ta có thể một ngụm khí nói ra ba cái thành ngữ. Công tử, ta lại có tiến bộ. Có thể ban thưởng cho A Thất hay không ?"

A Thất ngu ngốc không biết thành ngữ của chính mình vừa rồi có ý nghĩa gì, chỉ biết nhận được ánh mắt như cười mà không cười của Công tử nhà mình. Phát hiện ra có gì đó nguy hiểm, dự cảm đột nhiên chuyển xấu: "Hắc hắc, ta chỉ giỡn thôi !"

Nói xong liền vội vàng để màn xe xuống.

"Muốn thưởng phải không ?? Tốt, vậy người đem những lời 'A Thất cáo già quyền rũ mê người về già khó giữ được trinh tiết' này sao chép một ngàn lần cũng tốt lắm." - Giọng nói nhu hòa thông dong, tựa như gió xuân thổi ba phát qua cảnh liễu.

A Thất lạnh lùng mình, về mặt đau khổ khóc thét: "Công tử, có thể không chép không ??"

Hắn ghét nhất là viết chữ.

"Người quá ồm, lại chép thêm một ngàn lần nữa." - Người trong xe thản nhiên nói.

Lại thêm một ngàn lần. A Thất bị hù dọa lập tức cầm miệng.

Bạch y nam tử kéo người trong ngực ra. Thấy quần áo bị ướt một mảng lớn, hắn chán ghét nhíu mày.

Gò má Thanh Linh vẫn còn dính nước mắt, ngẩng đầu, trong sương mù phát hiện gương mặt này không phải của Đại ca mà là..... Hách Liên Dực.

Thì ra là Hách Liên Dực !

Khuôn mặt nhỏ diễm đạm đáng yêu đột nhiên biến thành ngoan lệ. Trong lòng phần nộ không ngừng kêu gào, tay không chút lưu tình dùng lực quăng vào mặt bạch y nam tử một cái tát.

Da thịt tuyết trắng của nam tử lập tức hiện ra dấu năm ngón tay rõ rệt.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 6 : Ai Cẩn Nàng ?

"Diệp Thanh Linh !" Bạch y nam tử nghiêng răng nghiêng lợi. Hắn ngồi ở vị trí cao, thân phận tôn quý, chưa từng bị người nào tát qua. Nữ nhân này thật đáng chết.

Người không dễ dàng tức giận trước mặt người khác như hắn bây giờ khuôn mặt lại thâm trầm, phần nộ. Hắn cầm chặt cái tay Thanh Linh vừa tát hắn, móng tay đâm thật sâu vào da thịt.

Cổ tay bị người nắm đau, nàng cố gắng dùng sức thoát ra, nhưng càng dùng sức, người nắm cổ tay nàng lực đạo càng mạnh. Mạnh đến mức sắp bóp đứt luôn cổ tay nàng.

"Tên khốn kiếp, buông ra !" Nàng cúi đầu dùng tay gỡ tay hắn ra.

Vô duyên vô cớ bị tát một bạt tay, bây giờ còn bị mắng thành khốn kiếp. Sắc mặt bạch y nam tử quả thật khó coi đến cực điểm.

"A...." Trong nháy mắt, cổ tay đột nhiên truyền đến xúc cảm ấm áp cùng một chút đau đớn. Bạch y nam tử phát hiện, nha đầu kia sau khi cạy không ra tay của hắn liền dùng miệng cắn.

Con mắt hắn âm trầm, lóe qua u quang. Dùng tay kia bóp cổ nàng, nàng bị khó thở, ngoan ngoãn thả lỏng miệng đang cắn ở cổ tay hắn ra.

"Diệp Thanh Linh, nhìn cho rõ ta là ai !" Bạch y nam tử lạnh lùng nói nhưng chưa tới một phút, hắn lại bị chọc tức đến xem học máu, bởi vì.... nàng thể nhưng lại tiếp tục hôn mê bất tỉnh.

Hừ, ngất đi thật đúng lúc !

Nhìn chằm chằm dấu răng rõ nét trên cổ tay, khuôn mặt tuyệt mỹ từ trước đến nay không hề lộ ra hi nộ, nhưng giờ phút này đầy mây đen bao phủ, mạnh liệt tức giận. Nhìn chằm chằm khuôn mặt căng mịn, điểm đậm đáng yêu vẫn còn dính nước mắt kia. Ánh mắt lại tiếp tục dời xuống cái cổ thon dài trắng nõn dưới khuôn mặt nhỏ nhắn. Trong con ngươi đen sâu không thấy đáy lộ ra một cỗ hơi thở nguy hiểm.

Hắn liền cúi đầu mở miệng, hung hăng cắn lên cổ nàng, da thịt non mịn, trơn mượt. Giống như đang thưởng thức một món mỹ vị, người nào đó không chút khách khí nhắm nháp, cho đến khi có mùi máu tươi tràn lan trong khoang miệng mới thỏa mãn njar ra.

"Nữ nhân, đây là ngươi tự tìm." Cầm lấy khăn lụa lau đi máu bên khóe miệng sau đó ném qua một bên.

Nhìn dấu răng trên cổ Thanh Linh rỉ ra máu, sắc mặt nam tử có chút hòa hoãn, rất nhanh hắn đã khôi phục lại bộ dáng nước chảy mây trôi trong dĩ vãng.

"Đến y quán gần nhất !" Giọng nói nhàn nhạt phản phó A Thất.

"Công tử, người khó chịu chỗ nào sao ??" A Thất lo lắng vén rèm xe lên, rất nhanh hắn liền phát hiện Công tử có điểm bất thường.

"Công tử, mặt người sao lại có dấu năm ngón tay vậy ?? Khuôn mặt đã trắng như phấn, bây giờ lại thêm màu sắc cái dấu tay, quả nhiên chính là mặt phấn má đào nha."

Khóe môi bạch y nam tử cười nhẹ nhưng đáy mắt lại không chứa một chút ý cười nào. Quanh thân hơi thở lạnh lẽo, khiến cho người ta có loại cảm giác bị áp bách.

A Thất đáy lòng kêu rên: Xong rồi, Công tử cười thành như vậy, trong lòng nhất định là đang cực kỳ tức giận.

"Công tử, thật ra ta cũng không thích phấn má đào!" Bạch y nam tử cười nhẹ xinh đẹp, A Thất không dám nhìn nữa, vội vàng để rèm xuống.

Bạch y nam tử ngăn cản hàng động để rèm xe xuống của A Thất, lệnh cho A Thất đem người sau lưng (Thanh Linh) đến y quán, sau khi trở về chép hai ngàn lần. (Thành ngữ quy tắc chung.)

Lúc Thanh Linh tỉnh dậy, phát hiện mình nằm ở một nơi xa lạ, mơ hồ còn nghĩ được một cỗ mùi thuốc.

Trên cổ có chút đau nhói, nàng cầm gương đồng ở trên bàn lên soi mới nhìn thấy một dấu răng nhàn nhạt ở cần cổ.

Mặt trong nháy mắt đỏ lên, là tên đặng đồ tử nào cắn cổ nàng ??

Chỉ nhớ là nàng đụng vào một chiếc xe ngựa, sau đó thấy một bạch y nam tử, khuôn mặt có chút mơ hồ. Rồi tiếp theo xảy ra chuyện gì nữa thì nàng cũng không nhớ, không có ấn tượng.

Cửa phòng bị người mở ra, bước vào là một nữ tử trẻ tuổi mắt ngọc mây ngài, trên tay bung theo chén được, mi cong dập dờn như cánh bướm, trên mặt lại mang theo ưu thương, một thân quần áo thanh đạm nổi bật khí chất thanh lệ thoát tục.

Thanh Linh nhìn rõ người đến, khó tin khẽ kêu lên: "Hoán Hoán".

Hoán Hoán vốn tên là Hoán Y, là nữ tử mà đại ca thích và đồng thời cũng là bằng hữu tốt ở kiếp trước của nàng.

Hoán Y ngẩn ra, đột nhiên ngẩn đầu. Trên đời này, người có thể kêu Hoán Y nàng như vậy, ngoại trừ Mạch Chiêu Nam ra thì chính là Mạch Surong. Nhưng, hai huynh muội bọn họ đều đã chết thảm. Vậy thì nữ tử trước mắt này là ai ?? Chẳng lẽ là Mạch Surong ?? Nàng biết rõ, Mạch Surong ngoài y thuật tinh xảo ra, còn có thuật dịch dung cũng học rất khá. Rất có khả năng người tự sát sau núi Tướng Quốc Tự hôm đó không phải là Mạch Surong, mà là một người khác. Nghĩ như thế, vậy là Mạch Surong có thể sống, nàng chưa chết.

"Surong nhi, là người sao ??" Hoán Y dè dặt hỏi thăm.

Thanh Linh cười nhẹ: "Hoán Hoán, bánh hoa quế đậu đỏ của ngươi cần phải thêm đậu đỏ nhiều hơn một chút."

Hoán Y nghe vậy vui mừng đến phát khóc, người này là Mạch Surong không thể nghi ngờ, chỉ có Mạch Surong mới nói bánh hoa quế nàng làm cần thêm nhiều đậu đỏ.

Thanh Linh ở chỗ Hoán Y gần người hơn hai canh giờ, biết được mình bị sốt nên hôn mê, sau đó có một người thiếu niên công nàng đến y quán, để lại rất nhiều bạc rồi mới rời đi. Rất khéo, y quán này lại là do Hoán Y mở. Hoán Y biết rõ nàng học thuật dịch dung nên bây giờ đang chắc chắn mặt nàng là hóa trang. Thanh Linh không giải thích nhiều cũng liền chấp nhận.

Lúc Thanh Linh rời khỏi y quán của Hoán Y lấy đi không ít được, còn mượn chút ít tiền bạc chỗ nàng. Sau khi vừa vào tới bên trong phủ, nàng liền vọt vào phòng thuốc đem được đi nấu cho Hương Thảo.

Phòng thuốc bên trong phủ là nơi dùng để nấu được. Lúc này bên trong không có người nào, Thanh Linh trực tiếp đem được bỏ vào bình thuốc, thêm nước, bắt đầu nhóm lửa.

Kiếp trước, nàng tuy là thiên kim Đại tiểu thư nhưng cũng từng trà trộn vào quân doanh của Đại ca làm quân y, loại chuyện nấu thuốc này cũng thường làm. Bởi vậy bây giờ sắc được nấu thuốc cũng thuận buồm xuôi gió.

Thanh Linh nhìn bên trong gian phòng, ngoài ngọn lửa bập bùng và nàng ra, lại thêm một người nữa tiến vào.

"Nhị tiểu thư" Hương Lan thấy Thanh Linh cũng ở trong phòng thuốc, mặt có chút kinh ngạc, khẩu khí cứng nhắc hô lên nhưng tuyệt nhiên không có hành lễ. Bất quá, Thanh Linh nàng cũng không quá để ý đến các loại nghi thức xã giao này.

Hương Lan tiến lên xếp được ra rõ ràng. Động tác nhanh nhẹn đã chuẩn bị xong tám cái bình thuốc.

"Hương Lan, được này nấu cho Đại tiểu thư sao ??" Hương Lan là người trong viện Diệp Thanh Ngọc, Thanh Linh phân tích mấy phân thuốc kia, đó đều là những được liệu trân quý để dưỡng nhan, nên theo bản năng suy đoán ra đó là nấu cho Diệp Thanh Ngọc.

"Không sai, đây là Thiên Tiên thang nấu cho Đại tiểu thư." Hương Lan ngạo mạn trả lời.

Thiên Tiên thang ?? Là loại thang lần trước lúc Hương Thảo đi nấu thuốc cho nàng không cẩn thận làm đổ đi. Bởi vì cái Thiên Tiên thang này mà Hương Thảo bị Diệp Thanh Ngọc sai người độc ác đánh cho một trận. Nhớ đến đây, trong mắt Thanh Linh lóe qua một tia lạnh.

"Nhị tiểu thư, người nhường ta chỗ nấu thuốc kia một chút" Khẩu khí như hét sức đương nhiên.

Trước tiên, tám loại được trong Thiên Tiên thang phải được nấu riêng trong tám hộp, cuối cùng mới đem tám hộp thang đó hầm thành một chén. Mà trong phòng được chỉ có tám lò nhỏ đun thuốc, Thanh Linh đang dùng một cái, bảy cái lò còn lại tất nhiên không đủ dùng.

Thanh Linh trong lòng không vui nhưng khẩu khí vẫn thản nhiên nói: "Thuốc của ta nấu sắp xong rồi, người đợi thêm chút nữa là được."

Nước thuốc đã bắt đầu sôi trào, hơi nước nhẹ nhàng bay lên dưới cằm nàng. Khiến nàng như xuất hiện phía sau màn mây mù, tựa như tiên tựa như tinh linh.

"Không được ! Nếu chờ thêm chút nữa sẽ qua canh giờ Đại tiểu thư dùng thang. Đại tiểu thư nổi giận, nô tỳ gánh không nổi." Hương Lan nói xong, trực tiếp đưa tay lấy ra bình thuốc đang sôi trào trên lò.

"Làm càn" Thanh Linh đột nhiên nghiêm nghị quát lên dọa Hương Lan sợ bắn người lên, thiếu chút nữa đã làm đổ bình thuốc cầm trên tay.

"Ồ trước mặt bản Tiểu thư khi nào tới phiên người khoa tay múa chân ?? Mau đem thuốc của ta để lại chỗ cũ." Nguyên chủ cổ thân thể này nhất định là bị mẹ con Lâm thị áp chế quá nhiều, nên ngay cả mấy thứ nha đầu bên người các nàng cũng không đem đường đường là Diệp Nhị tiểu thư để vào mắt. Quá khư là thứ đã qua, Diệp Nhị tiểu thư của hiện tại quyết sẽ không để cho người khác khi dễ nữa.

Thanh Linh nhìn chằm chằm Hương Lan, khóe môi khẽ nhếch, ánh mắt mênh mông.

Giết gà dọa khỉ, quyết định sẽ bắt đầu từ người.

Tuy Hương Lan bị khí thể bén nhọn chưa bao giờ xuất hiện của nàng dọa sợ, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh. Nhị tiểu thư ở trong phủ không có địa vị gì, nàng có gì phải sợ ?? Nàng cố tình như không nghe lời Thanh Linh nói, tiếp tục đem bình thuốc để ra chỗ khác, không đặt lại vị trí cũ.

Thanh Linh cười lạnh một tiếng, không nói hai lời, trực tiếp tiến lên tát Hương Lan một bạt tay.

"Nhị tiểu thư người lại dám đánh ta ? ta chính là người trong viện Đại tiểu thư." Hương Lan giận dữ nói, giờ tay lên muốn đánh trả nhưng đáng tiếc lại bị Thanh Linh bắt được cổ tay.

"Bản Tiểu thư đúng là đang đánh người." Nói xong lại tát thêm một cái, hai bên mặt Hương Lan bị đánh đến đau rất, cơ thể bắt đầu co rúm lại, nước mắt lưng tròng chảy xuống, khóc lớn thành tiếng. Nhìn cực kì thảm. Nàng chưa bao giờ thấy qua Nhị tiểu thư hung dữ như thế.

"Đại tiểu thư chẳng lẽ không có dạy người trong phủ ai là chủ tử, ai là nô tỳ sao ?? Xem ra là Đại tiểu thư đã quên dạy, nếu không người sẽ không ở trước mặt bản Tiểu thư làm càn. Hôm nay ta sẽ thay Đại tỳ dạy cho người biết chủ là ai, tớ là ai. Ngừa sau này từ phủ Tướng Quân truyền ra ác nô thâm độc dám gièm pha chủ tử."

'Chát' một tiếng, lại một tát roi xuống.

Cửa lớn phòng được có người lên lút thò một cái đầu vào thăm dò, rất nhanh liền biến mất. Thanh Linh nhếch môi cười, nếu nàng nhớ không lầm, người ở ngoài cửa vừa rồi chính là nha hoàn bên cạnh Diệp Thanh Ngọc. Người nọ thấy nàng đánh Hương Lan, lúc này chắc chắn đang tìm Diệp Thanh Ngọc báo tin.

Quả nhiên, người nọ đi không bao lâu, Diệp Thanh Ngọc trang dung xinh đẹp đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chương 7 : Người Đàn Bà Chanh Chua Thô Tục

"Diệp Thanh Linh, người dựa vào cái gì đánh người của ta ?" Diệp Thanh Ngọc chỉ tay về phía Diệp Thanh Linh tức giận quát.

Hương Lan vừa nhìn thấy cứu tinh đến, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, liền nhào tới bên cạnh Diệp Thanh Ngọc khóc sụt sùi.

"Đại tỳ, ta chịu khó nấu được nhưng Hương Lan chỉ là một cái nô tỳ nhỏ nhoi dám lấy đi được của ta. Dù nói thế nào thì ta cũng là thiên kim của phủ Tướng Quân, cho dù bị bĩ ối dưỡng, nhưng vẫn không thể thay đổi được sự thật ta là nữ nhi của phụ thân cùng Đông Lăng Công chúa. Dù ta không được phụ thân sủng ái nhưng vẫn là Nhị tiểu thư trong phủ, cũng là một vị chủ tử. Đại tỳ người nói một chút, trong phủ Tướng Quân khi nào thì cho phép một kẻ nô tỳ giẫm lên đầu chủ tử ??" Thanh Linh cười nhẹ nói.

"Nô tỳ chính là nô tỳ, sao có thể giẫm lên đầu chủ tử. Tien tỳ này không ngờ lại không hiểu chuyện như vậy, nên muội muội dạy dỗ nàng là phải." Diệp Thanh Ngọc mở miệng nói, tức giận trên mặt bị dáng tươi cười thay thế. Mặt thay đổi rất nhanh, chỉ là bề ngoài cười nhưng trong lòng không cười.

Hương Lan đứng một bên bị sự thay đổi Diệp Thanh Ngọc dọa sợ. Trong dĩ vãng, nếu gặp tình huống này, Đại tiểu thư không phải sẽ tiến lên ném hai cái bạt tay vào mặt Nhị tiểu thư sao ??

"Hương Lan, mau đem được của Nhị tiểu thư để lại chỗ cũ, đồng thời cũng đem được đó nấu thật tốt. Sau đó cầu xin Nhị tiểu thư tha thứ."

Hương Lan sững sờ nhìn Đại tiểu thư, chợt thấy Đại tiểu thư dùng mắt ra hiệu, động tác tay vuốt vuốt tóc ở trước ngực đã có ý ám chỉ nàng. Trong nháy mắt Hương Lan đã hiểu, Đại tiểu thư quả nhiên vẫn là Đại tiểu thư. Mới vừa rồi Đại tiểu thư tỏ ra yếu thế hơn, chẳng qua là muốn Nhị tiểu thư giảm bớt dè phòng trong lòng.

"Nói như thế nào thì Nhị tiểu thư cũng là thiên kim phủ Tướng Quân, loại việc nấu thuốc này vẫn nên để Hương Lan làm là tốt nhất." Diệp Thanh Ngọc dịu dàng cười nhẹ nói, bộ dáng hết sức thân thiết.

Trong lòng Thanh Linh khinh thường hừ nhẹ, gọi Hương Lan nấu thuốc cho nàng thì Hương Thảo còn có thể sống đến ngày mai sao ?? Nàng vẫn chưa có quên ánh mắt hung ác hận không thể lập tức giết nàng của Diệp Thanh Ngọc hôm qua từ dưới nước đi lên đầu. Cho nên bây giờ thấy Diệp Thanh Ngọc bỗng dung thay đổi thành người dễ nói chuyện như vậy, nàng càng không tin trong chuyện này không có mờ ám.

Hương Lan đi đến sau lưng Thanh Linh, cầm lấy bình thuốc vừa rồi. Nước bên trong còn rất nóng, nóng đến mức hơi nước vẫn còn hùng hực bay lên trên. Hương Lan bưng lên, nhẹ nhàng mở nắp ra, chuẩn bị gọi nó vào sau lưng Thanh Linh.

Toàn bộ thuốc nóng này nếu đều gọi hết lên người Thanh Linh, ít nhất cũng bị lột da.

Trong mắt Thanh Linh xẹt qua một tia sáng quý dị, vui vẻ trên mặt ngày càng sâu.

Hương Lan đem miệng nôi nhắm ngay Thanh Linh, nhưng còn chưa kịp gọi xuống, Thanh Linh đột nhiên xoay người, bắn một đồng tiền về phía bình thuốc trong tay Hương Hoa, động tác nhanh như chớp, không ai phát hiện được.

Đúng như dự tính của Thanh Linh, bình thuốc trong tay Hương Lan vỡ tan tành, đồng tiền trôn lẩn trong thuốc, không một người nhìn thấy. Thoáng chốc, nước thuốc nóng hổi toàn bộ đều đổ xuống trên người Hương Lan. Nàng bị phỏng, theo bản năng dậm chân. Vô ý trượt chân, liền đập trúng mảnh vỡ của nôi thuốc, đau đến khóc thét.

Diệp Thanh Ngọc tức giận như sắp nổ tung, thăm mắng Hương Lan ngu xuẩn, tươi cười trên mặt cứng đờ, sau đó trầm giọng phân phó: "Người đến, đem Hương Lan đưa đi."

"Chao ôi, được của ta, thật đáng tiếc." Thanh Linh ngồi xổm người xuống, một bộ dáng tiếc hận cầm lên một nắm thảo dược. Ngầm đem miếng đồng tiền kia thu hồi lại.

"Hương Đậu, đem Thiên Tiên thang của bốn Tiểu thư nấu lại, sau đó thay Nhị tiểu thư nấu phần dược khác." Diệp Thanh Ngọc phân phó xong, cùng Thanh Linh nói thêm vài câu khách sáo liền rời đi.

Hương Đậu là muội muội của Hương Lan, khuôn mặt hai tỷ muội lớn lên có chút giống nhau.

Thanh Linh đương nhiên sẽ không an tâm để Hương Đậu tự tại nấu thuốc giúp nàng. Hương Đậu cũng là một nha đầu không an phận, nàng còn muốn nhân lúc Hương Linh không đề ý bỏ thêm đồ vào, nhưng Thanh Linh từ đầu đến cuối đều cảnh giác nhìn nàng chăm chăm, khiến nàng ta không thực hiện được mưu đồ.

Thanh Linh bung dược ra cửa, nhếch môi, muốn thêm đồ vào trong thuốc của bốn cô nương, người không có cửa đâu. Người muốn nấu Thiên Tiên thang phải không ?? Hắc hắc, lúc này bốn cô nương liền khiến Thiên Tiên thang của người hãm thành Địa Ngục thang.

Đêm nay, trong sân của Thanh Lạc viện vốn yên tĩnh lại bị tiếng thét chói tai, mắng chửi của người nào đó làm náo nhiệt hẳn lên.

"Diệp Thanh Linh, người là tiểu nhân bỉ ổi, mau rút ra đây cho ta."

Người còn chưa đi đến cửa sân, tiếng chửi bậy của người đàn bà chanh chua ngược lại đã truyền đi khắp cái tiểu viện cũ rách này. Thanh Linh không thể không từ ổ chăn ấm áp dễ chịu đứng lên, mặc quần áo chỉnh tề mới đi ra cửa phòng ngáp một cái. Hừ, quá nhiều giấc mơ đẹp của người ta, thật đáng ghét nha !

"Nhị tiểu thư, Đại tiểu thư làm sao vậy ??" Hương Thảo mặt mũi vẫn bầm dập như cũ hỏi.

Còn chưa nghe thấy Thanh Linh trả lời đã nghe 'Ầm' một tiếng. Cửa nhỏ cũ rách vốn đã lung lay sắp đổ, bởi vì một cước của Diệp Thanh Ngọc mà bị đá vỡ. Chỉ thấy Diệp Thanh Ngọc mang khăn che đi mặt, hung ác như lệ quỷ xông tới.

"Đem tiểu tiện nhân bỉ ổi kia hung hăng đánh chết cho ta"

Thị nữ Diệp Thanh Ngọc mang đến nghe được phân phó của nàng, lập tức tiến lên muốn đánh Diệp Thanh Linh.

Thanh Linh mặt không sợ hãi, ngược lại nhẹ nhàng cười một tiếng, tia laser trong mắt to linh động di chuyển: "Đại tỷ, có chuyện gì từ từ nói, tại sao lại vừa vào đã muốn động thủ ?"

"Là người hạ độc dược vào Thiên Tiên thang của ta, người chính là tiểu tiện nhân ác độc. Hôm nay, ta nhất định phải dạy dỗ người thật tốt."

Nàng đứng là hạ độc dược trong canh nhưng trên mặt không có thừa nhận, ngược lại tỏ ra bộ dáng khó hiểu cùng ủy khuất: "Đại tỷ, người oan uổng cho ta. Ta thật sự không có làm !"

Diệp Thanh Ngọc mặt che lụa trắng, xem ra là độc đã phát a.

"Lười cùng người nói nhảm, tất cả đều tiến lên đánh nàng cho ta." Diệp Thanh Ngọc lạnh giọng phân phó đám nha hoàn bên người.

"Dừng tay" Một giọng nói có chút khàn khàn truyền đến, mọi người rồi rít nhìn về phương hướng phát ra âm thanh.

Bọn nha hoàn tiến lên định đánh Thanh Linh thấy rõ người đến, liền do dự.

Từ cửa tiến vào là một nam tử nho nhã trẻ tuổi, theo phía sau hắn là hai gã sai vặt.

Nam tử trời sinh cực đẹp, nhưng lại gầy yếu, khuôn mặt trắng bạch có bệnh, khoác áo choàng viền lông tơ bên ngoài. Hắn dừng chân, tóc tung bay, áo choàng phấp phới. Thoải mái phong lưu, phảng phất như từ cõi ảo mộng mà đến.

Lúc hắn nhìn Thanh Linh, ánh mắt lại cực kì ôn nhu. Khí tức trên thân hắn yên tĩnh, làm cho người cảm thấy rất thoải mái.

"Nhị ca, chuyện của chúng ta người không nên xen vào" Diệp Thanh Ngọc lạnh lùng nói, lại hướng thị nữ gần gũi quát: "Các người đứng ngay ra đó làm gì. Còn không mau động thủ!"

"Khụ khụ..... Đều lui xuống cho ta..... khụ khụ" Nhị công tử cũng nổi giận, lớn tiếng ho khan, giọng nói không chỉ lớn mà còn mang theo một uy thế bức người.

Thanh Linh âm thầm quan sát nam tử kia, thì ra đây là Nhị công tử Diệp Đàm của phủ Tướng Quân, ca ca cùng một nương với nàng. Nhìn sắc mặt của hắn đã biết, hắn xác thật như tin đồn bên ngoài, bệnh không nhẹ.

Bọn thị nữ người nhìn ta, ta nhìn người, vẫn còn đang do dự, Nhị Công tử là thân tử của Công chúa Đông Lăng quá cố, là con trai trưởng danh chính ngôn thuận của phủ Tướng Quân, so với Đại Công tử, thân phận Nhị Công tử tôn quý hơn nhiều. Không chừng một ngày kia khi Nhị công tử hết bệnh, lại thành chủ nhân của Tướng phủ, cho nên hiện tại đắc tội với hắn thật không tốt.

Nhìn bọn thị nữ không chịu động thủ, Diệp Thanh Ngọc tức giận: "Các người không dám ra tay, ta đây tự mình động thủ."

"Khụ khụ.... Đến cùng là xảy ra chuyện gì? Không nên động thủ, trước tiên nói rõ ràng một chút." Diệp Đàm ngăn trước người Diệp Thanh Ngọc.

"Không thể nào, người tránh ra cho ta!" Diệp Thanh Ngọc đẩy Diệp Đàm đang ngăn trở ở trước mặt ra.

Diệp Đàm rất dễ dàng bị nàng đẩy ngã, ngoài ý muốn té trên mặt đất, toàn thân run rẩy, lớn tiếng ho khan, đồng thời miệng còn học ra ngụm máu, máu nhiễm cả trên bạch y, màu đỏ thẫm nhìn thấy mà giật mình.

Diệp Thanh Ngọc thấy Diệp Đàm té trên mặt đất, tức giận nhanh chóng hóa thành sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương 8 : Nghẹn Tức Giận Đến Nội Thương

Diệp Đàm phát bệnh, gã sai vặt sau lưng hắn thấy tình huống không ổn, rất nhanh đã chạy đi tìm đại phu.

Thanh Linh cùng một tên sai vặt khác đỡ Diệp Đàm dậy, nàng nhân cơ hội lên chắn mạch, ngạc nhiên phát hiện hắn thật sự không phải bệnh nặng, mà là trúng cổ độc, về phần là cổ độc gì, trong nhất thời Thanh Linh cũng không nhận ra. Cổ trùng trong cơ thể hắn, đại phu bình thường chẩn không ra, lúc phát tác cũng khiến họ tìm không ra tên chứng bệnh. Khó trách Diệp Đàm đã bị bệnh lâu như vậy cũng không thấy khá lên, thì ra là bị người có ý hạ cớ độc.

Thanh Linh nhìn ra, đã trễ thế này, Diệp Đàm còn kéo thân thể bệnh nguy kịch đến sân nhỏ của nàng, nhất định là hắn nghe được tin tức Diệp Thanh Ngọc đến tìm nàng gây phiền toái, mới bất chấp thân thể của mình đến đây, chính là vì muốn che chở cho muội muội cùng nương sinh này. Nhìn hắn bảo vệ mình, tự dưng có một dòng nước mắt chảy qua trong lòng. Thật ra, dù Diệp Thanh Ngọc mang người đến cũng không thể làm gì nàng. Nhưng nàng vẫn thấy cảm kích Diệp Đàm đã đứng ra bảo vệ mình.

Nhìn hắn, nàng không khỏi nhớ đến Đại ca kiếp trước, Đại ca cũng đối với nàng tìm mọi cách sủng ái.

Trong lòng âm thầm quyết định, nàng nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp cứu người ca ca này.

"Là Nhị ca bệnh phát nên học máu, không liên quan gì tới ta." Diệp Thanh Ngọc máu lạnh nói, xoay người rời đi, đi được hai bước lại quay đầu hung dữ trừng mắt Thanh Linh: "Diệp Thanh Linh, xem như số người gặp may."

Hôm nào lại tìm tiểu tiện nhân kia tính sổ, nàng thật sự sợ bộ dáng Diệp Đàm run rẩy học máu, không đành lòng nhìn lại, mau rời đi thì tốt hơn.

"Đợi chút" Lúc này Diệp Đàm đã ngừng run rẩy, suy yếu gọi lại Diệp Thanh Ngọc: "Người trước tiên phải nói chuyện rõ ràng."

"Nhị ca, người hô hấp không thông, trước tiên đừng nên nói chuyện" Thanh Linh khuyên nhủ.

Diệp Đàm suy yếu cười với nàng một tiếng: "Nhị ca không sao"

Diệp Thanh Ngọc không để ý tới Diệp Đàm, đi thẳng, nhưng Diệp Thanh Ngọc còn chưa bước ra khỏi cửa, Lâm thị vừa vặn đi vào sân nhỏ. Lâm thị vẫn như cũ đầu đầy châu ngọc, một thân hoa phục, cao quý không thể với tới.

Thanh Linh chỉ quét mắt nhìn Lâm thị một cái, ánh mắt lại tiếp tục đặt trên người Diệp Đàm.

Đêm nay, sân nhỏ của nàng thật đúng là náo nhiệt.

Lâm thị cũng nhận được tin tức Diệp Thanh Ngọc dẫn người đến chỗ Thanh Linh, nằng lo lắng Thanh Ngọc sẽ nháo ra chuyện lớn gì, để lại hậu quả không tốt, mới chạy đến nhìn một chút. Vừa vào cửa đã thấy tình huống thân thể của Diệp Đàm, liền sai người đưa hắn trở lại viện mình. Không ngờ hắn sống chết không chịu đi, nhất định muốn biết lý do Diệp Thanh Ngọc đến đây nháo. Diệp Đàm như đoán chắc Lâm thị là người sĩ diện, lấy thân uy hiếp Lâm thị, nếu Diệp Thanh Ngọc hôm nay không nói rõ lý do vì sao đến đây nháo, hắn sẽ một đầu đâm vào tường chết.

Lâm thị không muốn ngày mai phủ Tướng Quân truyền ra lời đồn đãi kể mẩu bức tử con trai ốm yếu, bắt đắc dĩ, đành phải cho đại phu chạy tới chỗ Diệp Đàm thi châm, giảm bớt đau nhức bệnh của hắn, cũng bảo Diệp Thanh Ngọc đem sự tình một lần kể ra hết.

"Các người đều muốn ta nói ra hết. Tốt! Ta nói" Lúc này Diệp Thanh Ngọc đột nhiên giật xuống mạng che mặt của mình.

Sau khi mọi người ở đây thấy rõ gương mặt nàng, nháy mắt hít vào một hơi lạnh.

Chỉ thấy cái miệng nhỏ nhắn ướm ắt thường ngày của Diệp Thanh Ngọc biến thành miệng lạp xường vừa đỏ vừa xưng. Xung quanh môi còn nổi lên chẳng chịt vết ố vàng rậm rạp. Nhìn rất đáng sợ! Gió nhẹ thổi qua, trên người mơ hồ còn ngửi được một cỗ mùi thúi nhàn nhạt. Nữ tử vừa nhìn đã khiến người ta gặp ác mộng trước mặt này thật sự là vị Đại tỷ trong thường ngày xinh đẹp, không nhiễm khói lửa nhân gian sao?? Thanh Linh có chút nghi ngờ.

Lâm thị nhìn thấy khuôn mặt của nữ nhi cũng bị dọa sợ hết hồn, sau đó rất nhanh cầm mạng che mặt đeo lại cho Diệp Thanh Ngọc. Trong lòng không khỏi bức bối Diệp Thanh Ngọc lỗ mãng, thế nhưng lại tháo mạng che mặt xuống trước mặt nhiều người như vậy, vạn nhất chuyện Đại tiểu thư phủ Tướng Quân bị hủy dung truyền ra ngoài thì làm sao, đến lúc đó ai còn dám lấy nàng??

Diệp Thanh Ngọc vừa khóc sụt sùi vừa thuận tiện thêm dầu thêm mỡ vào. Sau khi nghe xong, Lâm thị mở miệng khiển trách Thanh Linh: "Thanh Linh, người còn nhỏ tuổi, lòng dạ sao đã độc ác như vậy, thế nhưng lại bỏ thuốc vào súp của Thanh Ngọc. Mưu hại thân tỷ của mình..."

"Mẫu thân, ngài nói lời này cần phải có bằng chứng rõ ràng. Tội danh hạ độc mưu hại thân tỷ ta đảm đương không nổi" Thanh Linh lạnh lùng cắt đứt lời Lâm thị.

"Bên trong phòng thuốc chỉ có người và Hương Đậu, Hương Đậu nàng khôn có can đảm hại ta, trừ người ra, còn ai vào đây dám hạ độc ta" Diệp Thanh Ngọc thở phì phì nói. Lúc nấu Thiên Tiên thang kia, nhất định là tiểu iện nhân Diệp Thanh Linh kia hạ độc, đem miệng nàng biến thành hình dạng xấu xí như vậy. Nàng lạnh lẽo thỉnh nhiều đại phu đến xem cũng đều vô dụng.

"Đại tỷ, vẫn là câu nói kia, mọi việc đều phải có bằng chứng rõ ràng, người chỉ hoài nghi ta, chẳng lẽ Hương Đậu thì không đáng hoài nghi sao??" Là ta hạ độc vào Thiên Tiên thang thì như thế nào, ta chính là muốn độc người.

"Linh Nhi nói có lý, khụ khụ, muốn nói chuyện gì cũng cần có bằng chứng rõ ràng" Mặt Diệp Đàm dưới ngọn đèn vàng càng trắng bệch như, trắng đến khiến lòng người tan vỡ, vì bảo vệ muội muội, hắn gặt gao cố gắng chống đỡ đứng đây, cố chấp đến làm đau lòng người.

"Đại tỷ không có bằng chứng đã định loạn tội ta, truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ bị người ngoài chê cười Đại tỷ cố tình gây sự, ra đòn hiểm với muội muội. Chuyện này đối với danh tiếng Đại tỷ cũng không được tốt lắm đi?" Thanh Linh ung dung nói.

Hai mẹ con Lâm thị tức giận đến xám mặt, ghen đến nội thương, Diệp Thanh Ngọc bắt đắc dĩ tìm không ra chứng cứ xác thật Thanh Linh hạ độc.

"Người đến, đem chỗ Nhị tiểu thư toàn bộ lục soát cho ta" Diệp Thanh Ngọc không còn cách nào khác, chỉ có thể lục soát chỗ Thanh Linh còn có thể tìm ra một ít độc dược sót lại hay không.

"Đợi chút"

"Như thế nào, người sợ sao?? Sợ ta tìm thấy độc dược trong phòng người??" Thấy Diệp Thanh Linh lên tiếng ngăn cản, trong lòng Diệp Thanh Ngọc càng xác định chỗ Thanh Linh có giấu độc dược. Nàng như bắt được trúng điểm chết của Thanh Linh, có chút đắc ý.

"Đúng, ta thật sợ! Sợ người của Đại tỷ thừa cơ hội bỏ độc dược vào phòng ta, sau đó lại gọi cái gì là chứng cứ" Thanh Linh nói sợ nhưng trên mặt vẫn là biểu cảm lạnh nhạt.

"Người..." Diệp Thanh Ngọc tức giận đến nghẹn.

Cuối cùng, Lâm thị phải phái người của mình đi lục soát gian phòng của Thanh Linh và Hương Đậu.

Chỗ Thanh Linh không tìm ra cái gì khả nghi, ngược lại, trong phòng Hương Đậu lại tìm thấy được một bao bột thuốc đáng nghi.

Thanh Linh đã sớm đoán được Diệp Thanh Ngọc sau khi bị hủy dung chắc chắn sẽ đến tính toán trên đầu nàng. Cho nên nàng trước đã đem một bao độc dược giấu vào phòng Hương Đậu, không nghĩ đến bây giờ đã phát huy công dụng.

Diệp Thanh Ngọc hồ nghi đem bột thuốc rót vào trong miệng Hương Đậu, không bao lâu, miệng Hương Đậu cũng xưng thành lạp xường.

"Đại tiểu thư tha mạng, không phải là ta, thật không phải là ta, ta không có lý do hại ngài a....." Hương Đậu than thở khóc lóc, khổ sở quỳ gối trước mặt Diệp Thanh Ngọc cầu xin tha thứ.

Diệp Thanh Ngọc không hề bị lay động, hung hăng đá một cước lên người Hương Đậu: "Tiện tỷ, chứng cứ đã bày ra trước mặt còn dám ngụy biện. Đáng chết!" Nói xong, dưới chân diên cuồng đá Hương Đậu, đem tức giận vì bị hủy dung toàn bộ xả lên người Hương Đậu.

Thanh Linh nhìn Diệp Thanh Ngọc đánh Hương Đậu đến đầu rơi máu chảy, trong lòng có chút gọn sóng. Nếu không phải Hương Đậu ở trước mặt nàng có ý đồ hạ được, nàng cũng sẽ không vu oan hãm hại nàng ta.

Nàng, cho đến bây giờ đều không phải là một người tốt.

Sự tình đã có kết quả. Diệp Thanh Ngọc, Lâm thị, Nhị ca lần lượt rời đi.

Trước khi đi, Lâm thị nhìn thoáng qua Thanh Linh, mang chút ý tứ sâu xa, khiến cho Thanh Linh khó hiểu cảm thấy một chút bất an.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 9 : Nữ Nhân Này Là Thổ Phỉ Sao??

Trên đường phố hồi hã, tiếng rao hàng liên tục vang lên.

Ngày mai là hội Hoa Đăng mỗi năm một lần ở Nam Hạ quốc, không ít thương nhân rồi rít bày ra các loại hoa đăng kiểu dáng xinh đẹp, màu sắc đa dạng hấp dẫn khách hàng. Thừa dịp này để thu một khoản lợi nhuận lớn.

Thanh Linh một bộ y phục tơ trắng, không đánh phấn, băng cơ ngọc phu, đôi đồng tử ngập nước ngấm các hộ nhà tràn đầy hoa hòe xung quanh, môi không son mà hồng, khoe môi duy trì thanh thiên vui vẻ.

Nhưng Hoa đăng Lâm Lang cũng không hấp dẫn được Thanh Linh khiến nàng dừng bước. Sau khi nàng đi qua một phố hoa đăng liền rẽ vào y quán cứu tế của Hoán Y.

"Hoán Hoán, người làm bánh hoa quế đậu đỏ ăn ngày càng ngon" Trong hậu đường y quán, Thanh Linh ngồi trên ghế, miệng nhai ngoàm ngoàn miếng điểm tâm to khiến hai bên quai hàm phình ra.

Hoán Y lắc đầu cười một tiếng: "Người nha, vẫn giống như trước đây, luôn đem tất cả nhét đầy vào miệng, không sợ nghẹn sao, cũng không có ai đoạt đồ ăn với người a"

"Ta cũng không có cách nào khác, ai bảo người làm đồ ăn ngon như vậy" Thanh Linh nhai đầy miệng nên nói năng không rõ.

"Tiểu thư" Thành linh nghe được một giọng nói quen thuộc, nghiêng đầu nhìn về phía cửa.

Một hắc y nữ tử đứng ở cửa, nữ tử chỉ dùng một dây vải màu đen buộc tóc lại, gọn gàng, mặt mày trong trẻo nhưng lạnh lùng, dáng người cao gầy, lúc hành tẩu mang theo một cỗ hơi thở lạnh lẽo.

"Vô Ảnh" Thanh Linh kinh ngạc thốt lên, nàng không ngờ sẽ gặp được Vô Ảnh ở đây. Mà lúc gặp Hoán Y, Hoán Y cũng không nói cho nàng biết Vô Ảnh đang ở đây.

Nàng không biết, lần trước Hoán Y gặp lại được nàng, nhất thời vui mừng, nên quên nói cho nàng biết Vô Ảnh có khi sẽ ghé y quán.

Kiếp trước, Vô Ảnh là ám vệ của Mạch Surong, sau ngày gặp chuyện không may, Vô Ảnh cũng mất tích.

Thanh Linh từ trong miệng Vô Ảnh biết được, buổi tối trước ngày xảy ra chuyện, Vô Ảnh bị Văn Thi Dung đánh trọng thương, sau đó bị giam lại. Chờ lúc Vô Ảnh nàng trốn ra được, tin tức Mạch Surong tự sát đã truyền khắp Hạ Thành.

Trong thời gian ngắn, khi Vô Ảnh trốn ra được không biết phải đi đâu, nên trước hết ở lại chỗ Hoán Y, dự định dưỡng tốt thương thể mới âm thầm điều tra Văn Thi Dung. Nhưng lúc thương thể nàng tốt lên một chút, lại phát hiện Văn Thi Dung giống như hơi nước biến mất trên nhân gian, tra thể nào cũng tìm không ra người. Mấy ngày qua, Vô Ảnh đến đây cũng biết được tin tức Mạch Surong không chết.

"Vô công Văn Thi Dung thật sự là sâu không lường được" Vô công Vô Ảnh cũng được coi như thuộc hàng thượng đẳng, vậy mà Văn Thi Dung vẫn có thể đánh trọng thương nàng, Thanh Linh thật sự tò mò Văn Thi Dung rốt cuộc là người phương nào.

"Tiểu thư, Vô Ảnh còn âm thầm điều tra ra được một chút chuyện từ miệng những người làm cũ ở Hầu gia. Họ nói trước lúc Hầu gia trở về Hạ Thành, Hầu gia rõ ràng nhận được mật chỉ của Hoàng Thượng gọi trở về"

Thanh Linh nhíu mi, trầm tư một lát: "Nhưng mọi người bên ngoài đều đồn rằng Đại ca không có chiếu chỉ mà lớn mật trở về. Nếu như Đại ca thật sự nhận được mật chỉ trở về Hạ Thành, như vậy thánh chỉ hẳn nhận được đó chắc chắn là giả. Vô Ảnh, người đi điều tra xem Hầu gia có thật sự nhận được mật chỉ hay không."

"Vâng."

Ban đêm, sao trên trời rực rỡ, gió đêm nhẹ nhẹ lướt qua ngọn cỏ. Ánh sao phản chiếu xuống mặt hồ, sáng đến chói mắt.

Lúc Thanh Linh từ y quán đi ra, sắc trời đã tối, đi ngang qua bên hồ, bên hồ rất yên tĩnh, không có người nào qua lại.

Đang trầm nghĩ bốn phía yên tĩnh thì phát hiện ra bốn năm hắc y nhân tay cầm lợi kiếm, vây quanh một từ y nam từ vóc người cao to.

Tướng mạo từ y nam từ tuấn mỹ, tà áo lay động trong gió đêm, khuôn mặt tuyết mỹ lạnh nhạt trầm tĩnh như nước, tóc đen dài bóng loáng bồng bềnh tự do ở giữa không trung. Hắn đứng ở đó, phảng phất như tiên nhân từ trên tuyết son đi xuống, lộ ra hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng mà xa cách.

Thanh Linh núp dưới một tán cây rậm rạp, âm thầm quan sát động tĩnh phía trước.

"Thiên Hương công tử, ta hỏi ngươi lần cuối, ngươi có đồng ý luyện hương cho chủ nhân ta hay không??" Hình như là tên hắc y nhân đầu lĩnh mở miệng hỏi.

"Không đồng ý" Thiên Hương công tử quyết đoán cự tuyệt, giọng nói hần trong trẻo lạnh lùng.

"Ngươi..... thật sự là rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt, vậy thì đừng trách huynh đệ chúng ta không khách khí, các huynh đệ, lên"

Thì ra từ y nam từ lớn lên vô cùng xinh đẹp kia là đại sư luyện hương tiếng tăm lừng lẫy ở Nam Hạ quốc, lâu chủ Thiên Hương lâu -- Thiên Hương công tử. Tin đồn, mọi loại hương nhang trên cõi trần này, Thiên Hương công tử đều luyện được. Hương nhang từ hắn luyện ra, số lượng rất ít, giá cả lại cao kinh người.

Cho đến nay, Thiên Hương công tử của Thiên Hương lâu chính là một nhân vật thần bí, người được gặp qua hình dáng hần vô cùng ít. Thanh Linh không ngờ dưới tình huống này nàng lại gặp được Thiên Hương công tử.

Thiên Hương công tử cùng năm hắc y nhân tương chiến, từ cách hắc y nhân ra tay, có thể nhận biết được bọn họ đều là cao thủ hàng nhất đẳng, tung chiêu vô cùng tàn nhẫn, không chút lưu tình. Thiên Hương công tử càng đánh càng cố hết sức, hiển nhiên không phải là đối thủ của năm người kia. Thanh Linh trong bóng tối suy nghĩ, có nên ra giúp Thiên Hương công tử một chút để đổi lấy một cái ân tình hay không.

Không đợi nàng suy nghĩ cẩn thận, người ta đã đánh ngã năm hắc y võ công cao cường. Lòng nàng rơi lộp bộp một tí, đây là cái tình hình gì??

Gió thổi qua mang theo một mùi hương nhàn nhạt, nàng khẽ ngửi, trực giác liền cảm thấy không thích hợp, mùi hương này làm người choáng váng. Nàng vội vàng lấy một chai dược từ trong lồng ngực ra, đổ một viên thuốc nuốt xuống. Đây là dược giải bách độc do nàng trong y quán Hoán Y chế ra.

Thiên Hương công tử hạ dược năm hắc y nhân, hướng về phía ngược lại chỗ Thanh Linh rời đi, nhưng mà, hắn đi còn chưa được mấy bước, đột nhiên ngã nhào trên mặt đất.

Nàng đi ra bước nhanh đến bên cạnh Thiên Hương công tử, phát hiện bắp chân hắn trúng ám khí.

"Ngươi là ai??" Giọng nói hết sức trong trẻo nhưng lạnh lùng, âm sắc lại hết sức dễ nghe, tròn mắt đen như nhuộm mực của hần tràn trề cảnh giác.

"Ta gọi là Diệp Thanh Linh, ngươi bị thương, ta giúp ngươi xem qua một chút" Nàng không cần nói nhiều lời nhằm nhĩ linh tinh, trực tiếp cúi người xuống kiểm tra nơi hần bị thương. Phát hiện ám khí có độc, nàng nhanh chóng dùng ngón châm đâm vào vài huyệt đạo trên người Thiên Hương công tử, để tránh độc khuếch tán trong cơ thể hần.

"Ám khí có độc, ngươi trước tiên đem cái này nuốt xuống" Một viên thuốc màu xanh biếc nằm lẳng lẳng trong lòng bàn tay trắng nõn của nữ tử. Thiên Hương công tử rừ mắt xuống, không hề cử động.

"Như thế nào, sợ ta đưa độc dược cho ngươi ăn sao??" Nàng cười nhẹ nói, hai mắt trong suốt linh động, hào quang rạng rỡ.

Thiên Hương công tử không nói hai lời, cầm lấy viên dược trong tay nàng trực tiếp nuốt vào. Trúng ám khí có độc, hiện tại hần rất yếu ớt, bất cứ ai cũng có thể ra tay giết hần, hần không sợ thứ nàng đưa là độc dược, bởi đó là điều thừa.

Nàng đem ám khí trên đùi hần rút ra, máu đen lập tức tuôn ra như nước, một lát sau, máu nơi đó cũng chuyển thành màu đỏ. Nhìn máu ở miệng vết thương đã trở nên bình thường, nàng thu lại ngón châm đâm trên người hần, tiếp tục băng bó. Nếu để máu chảy quá nhiều, chân hần sẽ không ổn.

Thanh Linh vừa định nhắc vạt áo mình lên xé, đột nhiên nhớ tới bây giờ nàng nghèo còn hơn cầu, nếu xé rách nó, lấy tiền đâu mua quần áo khác?? Ánh mắt quét qua Thiên Hương công tử, hai tròng mắt linh động bỗng lóe qua tia giao hoạt.

"Cô nương xin tự trọng" Thiên Hương công tử thấy nàng muốn gỡ tròng, còn lấy hết áo của hần. Hành vi không khác gì thổ phỉ, hần không vui cau mày lại, khuôn mặt trắng nõn nổi lên một tia đỏ ửng khả nghi, may mắn đang lúc ban đêm nên nhìn không rõ.

Oan uổng a, nàng thề, nàng không có dự định ăn đậu hủ của mỹ nam, nàng thật sự chỉ muốn lấy y phục của mỹ nam xé xuống một mảnh làm vải băng bó, nhưng không ngờ y phục của hần xé sao cũng không đứt.

Cuối cùng Thanh Linh như thổ phỉ, lột xuống chiếc tất của người ta, trực tiếp đem tất băng bó cho người ta.

Khỏe miệng Thiên Hương công tử hung hăng kéo, một đầu hắc tuyến. Hắn mặc quần áo cùng giày lập tức đứng lên, lao đảo xoay đi như chạy trốn. Hắn không chắc chắn nếu tiếp tục ở lại thêm lát nữa, nữ tử không biết xấu hổ trước mặt này có thể lấy quần hắn xuống luôn hay không.

Kiếp trước, Thanh Linh thường nữ giả nam trang trà trộn trong quân doanh Đại ca làm một quân y, trà trộn vào đám nam nhân ở quân doanh đã lâu, khiến khí chất thiên kim cao quý Hầu phủ của nàng toàn bộ mất sạch sẽ.

"Này, ta dù gì cũng đã cứu ngươi một mạng, ngay cả một câu cảm ơn cũng không có, chẳng lẽ đại sư luyện hương tiếng tăm lừng lẫy ngươi là cái tiểu nhân có ân không trả sao??"

Giọng nói nàng không lớn không nhỏ, chỉ vừa vắn truyền tới trong tai Thiên Hương công tử, thân hình hắn dừng lại, sau đó ném cái gì đó qua Thanh Linh: "Có việc cần giúp đỡ, có thể cầm vật này đến Thiên Hương lâu tìm ta."

Thanh Linh nhìn túi thơm được may tinh xảo trong tay, khỏe miệng cong lên thật sâu, mặt mày rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 10 : Gặp Nhau

Bên hồ cách đó không xa, công tử Khuyết Ngọc một thân hồng y, tuấn mỹ trẻ tuổi, nghiêng đầu nghi ngờ nói với bạch y nam tử bên cạnh: "Diệp Nhị tiểu thư phủ Tướng quân khi nào thì biết y thuật??" Hắn thấy thủ pháp Thanh Linh dùng ngón châm đâm vào huyết vị rất thành thạo, trong lòng không khỏi nổi lên vài tia hiếu kỳ.

Dung mạo bạch y nam tử lộng lầy động lòng người, phong thái trác tuyệt, tà áo trắng thanh quý thêu lên các hoa văn phiền phức màu tím lịch sự mà tao nhã. Hắn đứng bên cạnh Khuyết Ngọc, tình nhuộc như xử nữ, toàn thân toát lên khí chất bất phàm. Mắt phượng hẹp dài lúc nhìn về phía Thanh Linh, ánh mắt mang theo ý tứ sâu xa: "Có lẽ nàng đã không phải là nàng!" Giọng nói tựa như tuyết hòa tan với nước rơi vào khay ngọc, êm tai dễ nghe.

"Có ý gì, cái gì gọi là nàng không phải là nàng??" Khuyết Ngọc đầu đầy sương mù. "A Thất, ngươi biết Công tử nhà ngươi đang nói gì không??" Hắn hỏi A Thất đứng sau bạch y nam tử.

A Thất gãi gãi sau gáy, nói: "Ý là...., Ai nha, ta cũng không biết dùng thành ngữ gì để hình dung a"

"...." Khuyết Ngọc cười ngất, hắn cũng hoàn toàn không còn bộ dáng cao ngạo thường ngày.

Vào hoàng hôn, những rặng mây phía chân trời đỏ rực như lửa đốt, mặt trời mang theo ánh chiều hoa mỹ dần dần say ngủ đổ xuống đỉnh núi.

"Tiểu thư, phần thưởng cuộc tranh tài 'Thăng thiên chiết nguyệt' năm nay phong phú hơn năm ngoái rất nhiều" Hương Thảo trừ mặt vẫn còn vài vết máu ứ động ra thì những vết thương trên người đều đã rất tốt.

"Ừ" Thanh Linh đang dùng bữa tối, không yên lòng đáp một tiếng. Phần thưởng cuộc tranh tài hằng năm này cùng lắm cũng chỉ có chút ít đồ trang sức đeo tay của nữ tử, Thanh Linh đối với mấy món đồ kia không có hứng thú, hơn nữa trên đường người còn đông nghìn nghịt, ngay cả đi trên đường cái cũng muốn đưa tay hung hăng đánh người mở đường, nàng mới không muốn đến gần nơi náo nhiệt kia.

"Tiểu thư, trong phần thưởng năm nay còn có một bức họa từ tay Tàn tướng nha. Đêm nay Tiểu thư có muốn đến đó nhìn một chút không?? Nói không chừng còn có cơ hội mua lại được bức họa kia từ tay khôi giả." Hương Thảo chớp mắt, trong mắt long lanh, tràn ngập khát vọng muốn đi nhìn nơi náo nhiệt bên ngoài.

Buổi tối ngày Hoa Đăng hằng năm, trên đường cực kì náo nhiệt. Ngày thường, vừa vào đêm, nữ tử trẻ tuổi không nên bước chân ra khỏi cửa. Nhưng vào buổi tối ngày này lại khác, nữ tử sẽ ăn mặc trang điểm thật xinh đẹp đi xem hội. Đã có nữ tử dung mạo xinh đẹp thì tất phải có nam tử tuấn mỹ. Hoa đăng xinh đẹp treo đầy đường, dưới đường thì có mỹ nữ và tuấn nam trẻ tuổi. Hương Thảo nghĩ đến cảnh tượng kia, trên mặt hết sức hưng phấn.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Thanh Linh lại không có hứng thú: "Đêm nay không muốn ra ngoài."

Hương Thảo kinh ngạc nhìn nàng, một hồi lâu, lần nữa mở miệng: "Trong phần thưởng đêm nay thật sự có một bức họa từ tay Tàn tướng nha"

Thanh Linh vẫn không phản ứng, Hương Thảo liền buồn bực, không phải Tiểu thư rất thích Tàn tướng sao?? Sao nghe đến thứ có liên quan đến Tàn tướng lại một chút hứng thú cũng không có.

"Chao ôi, không biết đêm nay ai sẽ đoạt được phần thưởng, lấy năm trăm lượng hoàng kim...."

"Cái gì mà năm trăm lượng hoàng kim??" Vừa nghe đến tiền, hai mắt Thanh Linh lập tức tỏa sáng.

"Phần thưởng cuộc tranh tài năm nay ngoài một bức họa từ tay Tàn tướng ra, còn có năm trăm lượng hoàng kim cùng một gốc cây Băng Ngọc Liên có tiền cũng không mua được."

Thanh Liên vừa nghe nói, đột nhiên để xuống bát đĩa: "Hương Thảo ngại đi chuẩn bị một chút, đợi tí nữa chúng ta sẽ ra ngoài."

Hương Thảo "... " Không phải đã nói sẽ không ra cửa sao.....

... ..

Một chiếc xe ngựa hoa lệ dừng trước phủ Tướng quân, một lát sau, từ cửa chính phủ Tướng quân xuất hiện dáng người thướt tha của Diệp Thanh Ngọc.

Sau đó, một nam tử như quan ngọc từ trên xe ngựa cũng bước ra, hấn dùng dây bạc cố định tóc, vóc người thon dài, hoa phục màu đen, khí chất cao quý phi phàm.

Diệp Thanh Ngọc vừa nhìn thấy hấn, đôi mắt như ngậm nước xuân, dưới lớp lụa trắng không khỏi nổi lên hai vệt đỏ ửng.

Nàng bây giờ mặc tơ vàng thêu hoa lan khói của Sa Vực La, tơ mỏng trắng trong suốt, tay áo hồng phấn thêu la sa. Bước nhẹ nhàng, làn váy pháp phới, phẳng phất như tiên tử lung linh trong màn sương mù. Một đầu tóc đen vấn lên lông lẩy, mỗi khe tóc găm vào bốn cây trâm vàng, làm nổi bật búi tóc bằng một viên trân châu to, ánh sáng viên trân châu ở giữa búi tóc lóe lên, thoáng nhìn rất xinh đẹp.

Trên trán tròn bóng vẽ một đoá hoa lan hồng phấn, đoạt mắt người, trên mặt che lụa trắng, vừa che kín cái miệng lập xường vừa làm tăng thêm vài phần sắc thái thần bí cho nàng.

Để có một thân xinh đẹp mang theo khí chất thiên tiên này, nàng đã tốn rất nhiều thời gian, tất cả là để nam tử trước mắt này nhìn mình một lần.

"Vương gia, thật ngại, đã để cho người chờ lâu rồi" Giọng nói nũng nịu ôn nhu uyển chuyển.

Vừa lúc này, Thanh Linh mang theo Hương Thảo đi ra cửa chính, nghe được giọng nói này, da gà trên người đều rơi đầy đất.

"Bản Vương cũng vừa mới đến không lâu."

Thân hình Thanh Linh đột nhiên cứng còng, ngẩng đầu, nhìn về phía nam tử vừa nói. Quả nhiên, người đó chính là Hách Liên Dực, ngực truyền đến từng trận đâm nhói, đau đến sắp hít thở không thông, mười ngón tay mảnh dẻ trắng bạch nắm lại thành quyền.

"Nhị tiểu thư sao lại nhìn bản Vương như vậy??" Hách Liên Dực mắt mang ý cười, ôn hòa có lễ nói. Ánh mắt Thanh Linh oán hận nhìn chằm chằm hấn khiến hấn cảm thấy có chút quái dị.

Thanh Linh lấy lại tinh thần, cười nhẹ một tiếng, xán lạn như hoa xuân, hận ý trong mắt biến mất không còn sót lại gì: "Thật ngại ngài, Vương gia lớn lên hết sức dễ nhìn, ta vừa nhìn đến liền ngây dại, kính xin Vương gia đừng trách phạt". Mặc dù lúc này nàng rất muốn lột da rút gân Hách Liên Dực, nhưng nàng lại không thể. Bất quá, chỉ cần nàng còn một hơi thở, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hấn. Hiện tại, nàng có lẽ nên học hỏi Hách Liên Dực nhiều một chút, học một chút thể nào gọi là diễn trò.

Diệp Thanh Ngọc một bên tức giận đến thiếu chút nữa đã giậm chân, hơi híp mắt, ánh mắt nhìn về phía Thanh Linh hận không thể đâm ra vài cái lỗ trên người đối phương. Người tiểu tiện nhân kia thích không phải là Tàn Liễm sao, vậy tại sao còn nhìn chằm chằm vào Hách Liên Dực?? Mặc kệ dù có ra sao, Hách Liên Dực là của nàng, ai cũng không được phép cướp hấn khỏi tay nàng.

"Vương gia, thời gian không còn sớm, chúng ta đi nhanh thôi" Diệp Thanh Ngọc ôn nhu nói.

"Ngọc Nhi nói phải" Hách Liên Dực nhìn Diệp Thanh Ngọc đầy thâm tình khản thiết, dung túng mà sủng ái, tựa như ngoài nữ tử trước mặt hấn ra, ai hấn cũng không để vào mắt.

Ánh mắt như vậy đối với Thanh Linh cũng không xa lạ gì, đã từng, ánh mắt ôn nhu thâm tình như vậy chỉ duy nhất thuộc về nàng. Không, nàng sai rồi, ánh mắt kia cơ bản là chưa từng thuộc qua nàng, kia chẳng qua chỉ là một thủ đoạn để Hách Liên Dực bắt được tâm thiếu nữ mà thôi, không hề liên quan gì đến hai chữ tình yêu.

Nhìn Hách Liên Dực ôn nhu ôm Diệp Thanh Ngọc lên xe ngựa rồi đi, trong lòng Thanh Linh chỉ lạnh lùng cười châm biếm.

Thanh Linh kéo Hương Thảo vào một cửa hàng y phục, một lát sau, từ trong cửa hàng xuất hiện một vị Công tử tác phong nhanh nhẹn, theo phía sau hấn là một gã sai vặt. Đúng vậy, hai người này chính là chủ tớ Diệp Thanh Linh cùng Hương Thảo.

Nhưng khuôn mặt hai người lúc này hoàn toàn khác lạ, các nàng đã dịch dung.

Thanh Linh một thân lam y, phong thái xuất trần, khuôn mặt dịch dung thành tuấn tú. Mới vừa bước ra cửa tiệm đã thu hút được nhiều ánh mắt kiều mị xấu hổ của các nữ tử qua đường.

Hai người rất nhanh đã rời khỏi cửa hàng y phục.

Trên lầu hai cửa hàng trà lâu đối diện, một bạch y nam tử tao nhã ngồi gần cửa sổ, sợi tơ trắng như tuyết cố định làn tóc thật dài nhảy múa trong không

trung, tà áo trắng thanh quý thêu các họa tiết màu tím nhạt, lịch sự mà tao nhã. Mắt phượng hẹp dài mà xinh đẹp đặt trên người Thanh Linh từ từ thu lại, nụ cười trên khóe miệng ngày càng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 11 : Hách Liên Dục Bị Đánh Một Trận

"Tiểu thư, vì sao chúng ta phải ăn mặc như vậy??" Hương Thảo đuổi theo bước chân Thanh Linh, khó hiểu hỏi.

"Bởi vì đêm nay Tiểu thư ta muốn đi tranh đoạt phần thưởng của cuộc tranh tài 'Thăng thiên chiết nguyệt'" Trận tranh tài lớn 'thăng thiên chiết nguyệt' hằng năm chỉ giới hạn cho nam tử tham gia, đêm nay có Diệp Thanh Ngọc ở đây, nên Thanh Linh phải dịch dung thành nam nhân, tránh bị nhìn ra.

Phần thưởng là năm trăm lượng hoàng kim a, Thanh Linh hiện tại nghèo đã sắp bằng cẩu, hết sức thiếu tiền, nàng muốn đi đoạt năm trăm lượng hoàng kim kia.

"A, Tiểu thư ngươi thật sự muốn đi sao?? Không phải là đang nói đùa đi."

"Suýt" Thanh Linh dùng ngón giữa áp lên môi Hương Thảo, khẽ nhủ mày: "Hiện tại ta là một Công tử"

"A, đúng vậy, Công tử ngươi thật sự muốn đi đoạt phần thưởng 'Thăng thiên chiết nguyệt' sao??" Hằng năm có rất nhiều người vì đoạt phần thưởng đến ta chết người sống, Hương Thảo không dám tưởng tượng đến tình cảnh Tiểu thư bề ngoài mềm yếu lại đi tranh đoạt phần thưởng với các nam nhân to lớn ngoài kia, chuyện đó nhất định là hết sức thê thảm.

"Còn có thể giả bộ sao??" Sau khi Thanh Linh quăng lại cho Hương Thảo một câu nói, bước chân liền tăng tốc độ đến bãi sân nơi tổ chức ra cuộc tranh tài.

Vào đêm, bầu trời bao la đầy sao, đèn hoa đăng tỏa sáng khắp nơi.

Bốn phía sân 'thăng thiên chiết nguyệt' treo đầy hoa đăng, đủ loại hình dáng màu sắc, rực rỡ muôn màu, khiến người nhìn không hết.

Trận đấu lớn còn chưa bắt đầu, bốn phía nơi so tài đã huyền ảo. Âm thanh hò hét, tiếng chiêng trống, tiếng pháo nổ, khung cảnh náo nhiệt đến cực điểm.

Lúc Thanh Linh kéo được Hương Thảo từ trong đám người vào sân lớn, hai người mờ mờ đã đầm đìa, thở hồng hộc.

Nhắc đến cũng thấy thật khéo, hai người đứng bên cạnh Thanh Linh vừa vặn chính là Hách Liên Dục và Diệp Thanh Ngọc.

Giữa sân có vô số cây thô cùng gậy trúc gấp thành một cái lồng lớn, lồng rất cao, ở đỉnh lồng còn có một quả banh vải nhiều màu, to lớn như đầu người. Người tham gia phải bò lên lồng lớn, kẻ đoạt được banh vải nhiều màu kia chính là người thắng cuộc, lấy được phần thưởng năm nay.

Bốn phía bên ngoài vì để theo cuộc so tài mà còn dựng cả sương phòng tạm thời.

Trong truyền thuyết, nếu dùng banh vải nhiều màu mình đoạt được đem tặng cho người yêu, sẽ được Nguyệt thần chúc phúc, hai người được Nguyệt thần chúc phúc sẽ hạnh phúc đến bạch đầu giai lão, một đời một kiếp yêu nhau không chia xa.

Nguyệt thần làm chứng, lấy banh vải nhiều màu làm vật đính ước.

Mãi mãi không rời, gắn nhau cả đời.

"Vương gia có thể tặng cho Ngọc Nhi banh vải nhiều màu kia không??" Diệp Thanh Ngọc tràn đầy mong đợi nhìn Hách Liên Dục, nàng là đang ám chỉ đến Hách Liên Dục, nàng thích hắn, nguyện ý cùng một chỗ với hắn một đời một kiếp.

Trừ lần đó, miệng lập xường của nàng còn chưa có khối, tuy đã âm thầm thỉnh không ít đại phu, nhưng cũng điều trị không hết. Băng Ngọc Liên không chỉ có công dụng dưỡng nhan, còn có thể giải bách độc. Nếu đêm nay Hách Liên Dục có thể vì nàng đoạt được phần thưởng 'Thăng thiên chiết nguyệt', đem Băng Ngọc Liên tặng cho nàng, miệng lập xường liền có cách chữa lành.

Hách Liên Dục tất nhiên hiểu ý tứ Diệp Liên Ngọc muốn hắn tặng nàng banh vải, hắn mới không tin cái gì mà thần chúc phúc, bắt quả nhìn nữ nhân trước mặt này muốn, vậy hắn không ngại thỏa mãn nàng một tí. Hắn thâm tình nhìn Diệp Thanh Ngọc, ôn nhu chân thành nói: "Nếu Ngọc Nhi đã muốn, bản Vương nhất định tự mình đoạt được banh vải nhiều màu đưa đến tận tay ngươi"

Diệp Thanh Ngọc vừa nghe, trong lòng ngọt ngào, say trong cảm giác hạnh phúc.

Hách Liên Dực cũng muốn đoạt banh vải nhiều màu, hắc hắc, rất có ý tứ.

Chiêng đồng thanh vừa gõ lên, trận đấu bắt đầu. Một đám người như thoát cương ngựa hoang, vọt mạnh về phía lồng lớn. Tiếng trống rung trời cùng với tiếng pháo nổ âm ầm, tiếng hò hét trong đám người sóng sau cao hơn sóng trước. Khung cảnh đồ sộ, phi thường náo nhiệt.

Thanh Linh bò dọc lên cây trúc, suốt cuộc tranh tài nàng đều luôn cách sau Hách Liên ba bước lác mình, có hẳn ở phía trước mở đường, nàng không phải mất đi nhiều khí lực.

"Hai ngóc từ các ngòi dừng ngăn cản đường của lão tử"

"Dựa vào cái gì, đại cầu từ ngòi nếu còn dám tiếp tục kéo lão tử, lão tử cùng ngòi *đồng quy..."

*cùng chết

"Cái anh vợ ngòi, đừng kéo chân ta, sáu tên cầu kia dám lợi dụng vượt mặt ta..."

"...."

Cứ ngòi kéo ta, ta kéo ngòi, tình cảnh tranh đoạt dị thường thảm thiết. Không tới một phút đồng hồ, người liên tục rút xuống đất, đau đến kêu cha gọi mẹ.

Hách Liên Dực phát hiện có một người luôn ở phía sau hắn giữ một khoảng cách không xa, chờ hắn mở đường, định dùng một cước đạp tên đó xuống, nhưng hết lần này đến lần khác, tên đó lại thay đổi khoảng cách xa một chút lắt lại gần một chút, đạp sao cũng không trúng. Trong lòng mắng to người nọ hèn hạ.

Ước chừng sau nửa canh giờ, Hách Liên Dực và Thanh Linh đã đến gần được banh vải nhiều màu. Kẻ địch xung quanh cơ bản đã bị quét sạch, Thanh Linh thấy thời cơ công kích Hách Liên Dực đã đến, đưa tay muốn kéo chân Hách Liên Dực. Không ngờ, người kia phản ứng nhạy bén, tránh thoát được khỏi tay Thanh Linh, còn chân đá tới nàng. May mắn nàng tránh né kịp thời, nhưng cũng dọa nàng mất hồn một chút.

Hách Liên Dực thừa dịp nàng còn chưa lấy lại tinh thần, bò lên trên hai bước, Thanh Linh vội đuổi theo. Lúc ở khoảng cách không xa Hách Liên Dực, Hách Liên Dực lại xoay người xuống đạp một cước. Hai chân nàng kẹp chặt một cây gậy trúc, thân thể ngã về phía sau, tóc đen tung bay thành đóa hoa nở rộ, nửa người lơ lửng trong không trung.

Trong nháy mắt Hách Liên Dực thu chân lại, bên hông Thanh Linh dùng lực, hai tay chụp vào chân Hách Liên Dực. Nhưng tay lại không bắt trúng hai chân, lại chộp trúng cái quần. Nàng dùng sức kéo một cái, cái quần đã xuất hiện trên tay, lại ngược mắt nhìn lên trên, người ở trên chỉ còn vền vện một tà trường bào để che lại hai bắp đùi tuyết trắng mà thon dài.

Thanh Linh tròn tròn mắt, nhưng phản ứng lại cực nhanh, còn có chút vô tội nói: "Ta không có cố ý"

Thật sự là không có cố ý tuột quần người a, nhưng nàng cũng không đem quần của người ta trả lại, mà trực tiếp hất tay ném đi, vòng qua Hách Liên Dực bò lên trên.

Cũng may mắn bây giờ là ban đêm, nơi này cũng rất cao, khiến người khác nhìn không rõ bắp đùi hắn.

Hách Liên Dực sắc mặt âm trầm đáng sợ, gân xanh trên trán nổi lên, đồng tử đen như mực rét lạnh đến cực điểm, ánh mắt như rắn độc quần trên người Thanh Linh.

"Người đáng chết!" Hách Liên Dực nghiêng răng nghiêng lợi, một tay nắm thành quyền đánh tới hướng Thanh Linh.

Thanh Linh thấy quả đấm đã đến trước mặt, cổ tay chuyển một cái, một cây ngân châm liền phóng đến hướng Hách Liên Dực đâm tới.

Hách Liên Dực không ngờ Thanh Linh còn có chiêu đó, bản thân hắn cách Thanh Linh không tính là xa, bởi vậy lúc ngân châm bay tới hắn tránh không kịp.

"Tiểu nhân hèn hạ" Hách Liên Dực tức giận, miệng chửi ầm lên.

Hừ, đây thì tính là cái gì, nói về hèn hạ, người mới chính là sư phụ.

Vì đoạt năm trăm lượng hoàng kim, nàng thề phải cướp lấy được phần thưởng đêm nay, cho nên nàng sớm đã chuẩn bị ngân châm giấu ở trong người, ứng xử kịp với bất cứ tình huống nào.

Dược bôi trên ngân châm khiến cho Hách Liên Dực không thể xuất ra lực, chỉ còn vài bước lác người đã chạm được đến banh vải nhiều màu, nhưng Thanh Linh không có tiếp tục tiến lên phía trước, ngược lại tiến một bước lại gần Hách Liên Dực.

"Người muốn làm gì?" Hách Liên Dực thấy Thanh Linh buông lỏng hai tay, bẻ xương tay lộp rộp, lộ ra hơi thở nguy hiểm, trên mặt mang theo tươi cười giảo hoạt. Chẳng biết tại sao, Hách Liên Dực bỗng cảm nhận được da đầu mình tê dại.

Thanh Linh cười hắc hắc, môi phun ra hai chữ: "Đánh người!"

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 12 : Cảm Giác Đánh Người Quá Sảng Khoái

Hai tay Thanh Linh nắm thành quyền, dùng sức hung hăng chào hỏi trên người Hách Liên Dực.

"Người thật to gan, lại dám động thủ đánh ta, người có biết ta là ai không?? Ta chính là Vinh vương đương triều" Hách Liên Dực mắt đen mũi xanh, sợi tóc được lụa bạc cột trước tỉ mỉ cẩn thận sau lại mất trật tự, lòa xòa không chịu nổi, dây lụa bạc cũng lệch nghiêng một bên, thoát nhìn chặt vật đến tức cười, kia còn có nửa điểm hình tượng là một quý công tử tuấn lãng tuổi trẻ sao??

"Đếch cần biết người là ai, coi như người là Thiên vương lão tử, gia gia vẫn như cũ đánh người, không sợ" Dù sao bây giờ nàng cũng đang dịch dung, hấn nhận không ra nàng.

Nàng đã sớm muốn hung hăng đánh hấn một trận, đuổi ra một tay nú chặt vật áo của hấn, nên hấn sẽ không té xuống. Tay kia tăng thêm mấy phần lực, đem quả đấm chào hỏi trên mặt hấn.

"Tiểu tử, người đánh bản Vương, người sẽ hối hận....Ngô...." Hấn còn chưa dứt lời, lại có một quyền vọt theo tiếng gió mà đến.

Nâng tay đánh xuống, một quyền này là thay Mạch Surong nàng đánh, một quyền này là thay Đại ca Mạch Chiêu Nam đánh, còn quyền này, quyền này, quyền này.... là do thấy hấn đáng ghét nên đánh.

Thanh Linh ở trên đánh đến cả người thoải mái, người phía dưới nhìn lên không rõ lắm, vẫn cho là hai người vì đoạt binh vải mới kịch liệt đánh nhau, không ít người còn lớn tiếng trầm trồ khen ngợi. Nàng cũng không sợ hậu quả nếu đánh hấn tàn phế, trong trận đấu lớn 'thăng thiên chiết nguyệt' có quy định riêng trong quá trình tranh đoạt, đã thương người khác trong trận đấu, tất cả đều tính là vô tội, nhưng đánh chết người thì thì. khác. Bất quá nàng cũng không định đánh chết hấn, hấn chết như vậy là quá dễ dàng.

Đánh người đến thoải mái xong, Thanh Linh tung một cước, trực tiếp đem người phía dưới đạp xuống. Cảm giác này thật con mẹ nó sung sướng.

Thanh Linh bò lên trên cọc gỗ lớn, thuận lợi cầm lên binh vải nhiều màu.

"Tiểu tử, bản Vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người." Giọng nói phẫn hận của Hách Liên Dực bên dưới truyền lên, giờ phút này, hấn tức giận đến lồng ngực sắp nổ tung, đây quả thật là vô cùng nhục nhã, chưa bao giờ có ai làm cho hấn chật vật như ngày hôm nay, hấn nhất định sẽ không bỏ qua cho mao tiểu tử không biết ở đâu ra kia.

Rớt xuống trong không trung, hai chân Hách Liên Dực kẹp chặt vật áo. Lúc rơi xuống trên mặt đất, liền có người tiến lên tiếp ứng.

"Huynh đệ, cái quần rơi xuống vừa rồi là của người phải không??" Một đại hán tử phúc hậu thật thà hỏi, cái quần chất liệu thượng đẳng màu đen hấn cầm trong tay chính là của Hách Liên Dực.

Ánh mắt Hách Liên Dực đầy oán độc, gắt gao nhìn chăm chăm cái quần kia, thật vất vả mới cố gắng làm chìm mấy dây gân xanh đầy trên trán đi, bây giờ lại đột nhiên bạo khởi nổi lên. Hướng về phía người nọ gầm thét: "Con mẹ nó, đây mới là quần của người, là quần của cả nhà người."

Diệp Thanh Ngọc không thể tin mắt nhìn Hách Liên Dực bị người đá xuống, này, điều này sao có thể, võ công Vinh vương rất cao, sao có thể bị đánh rớt xuống: "Vương gia, người sao rồi??"

Trong đám người huyên náo, giọng nói của nàng ngoài nàng nghe ra ai cũng không nghe thấy.

Lúc này, Diệp Thanh Ngọc cách Hách Liên Dực không tính là xa, Diệp Thanh Ngọc muốn đi tới, nhưng người xung quanh quá chen lấn, nàng dùng sức đẩy ra người chặn đường. Đẩy ra được một người, trước mắt lại xuất hiện một phụ nữ trung niên rất béo. Nàng lại gắng sức đẩy lần nữa, nhưng người nọ một chút cũng không nhúc nhích.

"Tiểu cô nương đừng có đẩy lão nương nữa." Phụ nữ trung niên kia thô giọng hô lớn, xung quanh đều là người, nàng đã không có chỗ đứng còn bị người đẩy mạnh một cái, rất cảm tức.

"Người cút ngay, đừng có mà ngăn cản đường bản Tiểu thư." Diệp Thanh Ngọc nóng lòng đi xem Hách Liên Dực, bị phụ nữ trung niên nói như vậy, nàng không những không ngừng tay còn tiếp tục đẩy.

"Đừng đẩy" Phụ nữ trung niên giận dữ, đẩy trả Diệp Thanh Ngọc. Khí lực người phụ nữ trung niên rất lớn, Diệp Thanh Ngọc cùng năm sáu người phía sau đồng loạt bị đẩy ngã.

Diệp Thanh Linh đứng chỗ cao cao trên cọc gỗ cầm banh vải nhiều màu vuốt vuốt, liếc mắt một cái liền thấy được Diệp Thanh Ngọc phía dưới một thân trang phục xinh đẹp, nàng nhìn không được khinh thường một tí. Nàng nhìn thấy Diệp Thanh Ngọc bị người đẩy ngã xuống đất, trong đôi mắt thanh lệ chột lóc qua tia giảo hoạt. Đem banh vải nhiều màu ném lên trên, tay phải thăm vận nội lực, đánh mạnh banh vải về phía Diệp Thanh Ngọc.

Mọi người chỉ thấy Thanh Linh ném banh vải nhiều màu, không chút nghi ngờ, còn hoan hô huyết sáo kêu to.

Diệp Thanh Ngọc còn chưa kịp đứng vững, đã bị một vật gì đó đập mạnh vào đầu, cái óc truyền tới đau nhức, hai mắt tối sầm, người liền ngã về phía trước.

Có người đỡ được Diệp Thanh Ngọc, ngoài miệng hô: "Cô nương tỉnh." nhưng ánh mắt lại đặt trên banh vải nhiều màu đang bay.

Banh vải nhiều màu sau khi đập trúng đầu Diệp Thanh Ngọc lại bắn ngược ra ngoài, ở giữa không trung bay vọt đến đúng chỗ Hách Liên Dực.

Lúc này Hách Liên Dực đã đứng lên, nhìn thấy banh vải nhiều màu đang bay tới mình, không chút nghĩ ngợi đưa tay dùng sức vung đi. Tới nay nếu không phải tranh đoạt món đồ chơi của hài tử này, hán sao có thể chịu nhục như vậy. Vì vậy đem toàn bộ tức giận trong đầu đều trút xuống trên trái banh vải nhiều màu kia.

Banh vải nhiều màu xẹt qua một đường cong trên bầu trời đêm, rơi vào một sương phòng tạm dựng ở ngoài đầu trường.

"Chỗ banh vải nhiều màu rơi xuống là sương phòng của Thừa Tướng a." Trong đám người không biết ai hô lên một câu, không bao lâu, toàn bộ người ở đây ai cũng biết banh vải rơi vào sương phòng Thừa tướng Tần Liễm.

Kỳ quái là banh vải nhiều màu rơi vào trong đã lâu như vậy, sao còn không thấy bay ra ngoài. Cuộc thi 'Thăng thiên chiết nguyệt' có một tập tục, người nhận được banh vải nhiều màu nếu không thích đối phương có thể đem trả lại.

Mọi người thăm nghi ngờ, chẳng lẽ nơi banh vải nhiều màu rơi vào không phải là sương phòng Thừa Tướng?? Không đúng, bọn họ rõ ràng tận mắt thấy nơi banh vải nhiều màu rơi vào chính là sương phòng của Thừa Tướng. Chẳng lẽ Thừa Tướng dùng mạo lộng lấy khuy thành cho đến nay vẫn chưa có nữ nhân bên cạnh, nguyên nhân là do hán thích nam nhân sao?? A, ngàn vạn lần không cần a, tâm hồn của một đám thiếu nữ bắt đầu vỡ vụn...

"Công tử mau đem banh vải nhiều màu ném văng ra" A Thát không biết Công tử nhà mình bị làm sao, ôm banh vải nhiều màu trong lòng, thật lâu không hề cử động.

Tần Liễm tĩnh tọa ở ghế trúc, sợi tơ trắng như tuyết vấn tóc rũ xuống trước ngực, trên tà áo thanh quý thêu hoa văn phức tạp màu tím lịch sự mà tao nhã. Nghe A Thát nói, hán ngược mắt, mắt phượng hẹp dài mệnh môn, nở một nụ cười nhẹ mị hoặc chứng sinh. Hán mở miệng nói: "Ném?? Vì sao phải ném??"

"Công tử, mặc dù người lớn lên thiên kiều bá mị nhưng cũng không phải là nữ nhân, sao có thể nhận lấy banh vải nhiều màu từ nam nhân??" A Thát vội vàng nói, hán đột nhiên vỗ đầu một cái, giống như vừa tỉnh ngộ: "Chẳng lẽ Công tử người nam nữ đều xoi?? Người thật sự không sợ *tinh tạn nhân vong sao??"

Tần Liễm nhú mày, phong tình mị hoặc: "Là ai nói chỉ có nữ nhân mới có thể nhận banh vải nhiều màu??" Trận đấu lớn chỉ có quy định cho nam tử tham gia, nhưng không có quy định nam tử không được nhận banh vải nhiều màu từ khôi giả.

"Còn nữa, bốn Công tử chỉ thích nữ nhân" Giọng nói dừng một chút, lại tiếp tục bình tĩnh không gợn sóng nói: "Khi trở về, người chép cho ta một ngàn lần thành ngữ quy tắc chung"

A Thát kêu rên: "Ta không cần!"

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 13 : Nguyệt Thần Làm Chứng, Yêu Nhau Không Phân Ly

Thanh Linh từ trên cao nhìn chỗ banh vải nhiều màu biến mất ở phía xa. Chỉ thấy tiểu lâu kia dựng bằng gậy trúc, bốn phía treo lụa trắng mờ mờ, tầng tầng lớp lớp. Gió đêm làm tung lên một mặt lụa trắng, lơ lơ có thể nhìn thấy một bạch y nam tử ngồi trên ghế trong nhà trúc.

Khuôn mặt nam tử, nàng nhìn không rõ lắm, chỉ thấy làn tóc đen thật dài cùng sợi tơ trắng như tuyết không kiêng nể gì tung bay trong không trung, mị hoặc mà xinh đẹp. Hán ôm banh vải nhiều màu, không nhúc nhích, tĩnh lặng như nước, hoàn toàn trái ngược với âm thanh huyền ảo xung quanh. Trên người hán có loại hơi thở yên tĩnh, có hương vị của tiên nhân ở ẩn tuyết sơn. Tựa như thiên tiên tựa như yêu ma, tao nhã mị thể.

Nếu không biết thân phận người trong trúc lâu ra sao, nàng cũng sẽ cho rằng hần là trích tiên không cần thận tâm xâm nhập vào nơi thế tục, hoặc là yêu tinh chốn núi tiên. Nhất định sẽ không bao giờ nghĩ tới hần là Thừa Tướng trẻ tuổi khuynh quyền ở Nam Hạ quốc.

Năm mươi ba tuổi, hần trúng Trạng Nguyên, vào triều làm quan, trong bốn năm ngắn ngủi đã có thể xóa gọn hết các cuộc tàn sát, giết người khiến nhiều người chỉ có thể lau nước mắt mà nhìn. Hường Hoàng Thượng bày mưu dẹp yên chiến loạn phía tây nam, ra kế sách giải quyết vấn đề lũ lụt hàng năm ở Bắc Thành, cực lực dâng lên tấu chương cầu Hoàng Thượng tạm thời hoãn lại chuyện mở rộng thương buôn cùng các quốc gia khác. Trong bốn năm, con đường làm quan của hần dần đi lên, cuối cùng trở thành Thừa Tướng.

Tần tướng tương đối được Thánh sủng, Hoàng Thượng đặc biệt hạ chỉ cho phép hần gặp Thánh Thượng mà không cần hành lễ, đây quả thật là điều vinh hạnh có thể sánh bằng trời cao, trên dưới trong triều không người nào không hâm mộ.

Thanh Linh trong lòng thầm nói, Tần Liễm, người này không hề có gia tộc hay bối cảnh, vậy mà chỉ trong bốn năm ngắn ngủi lại có thể biến thành quyền Tướng đương triều. Thủ đoạn nhất định là phi phạm, tốt nhất là nàng chờ đi chọc ghẹo hần.

Tần Liễm sau lớp lụa trắng như cảm nhận được ánh mắt của nàng, cũng xoay đầu lại, nhìn về phía nàng.

Đứng với ánh mắt của hần, thời gian bất động, ngưng tụ thành vĩnh hằng, hai ánh mắt quan sát lẫn nhau như đã trôi qua ngàn năm vạn năm....

Nguyệt thần làm chứng, vật đính ước là banh vải nhiều màu.

Mãi mãi không rời, gần nhau cả đời.

Thật lâu, nàng như làm chuyện xấu bị người phát hiện, chột dạ quay đầu, thì triển khinh không bay xuống dưới.

"Này, cô nương tỉnh a" Người ôm Diệp Thanh Ngọc cuối cùng cũng đem ánh mắt ngó xuống trên người nàng.

"Ở đây có ai là đại phu không. Cô nương này hôn mê" Hần hô cả buổi, cũng không có ai là đại phu đứng ra.

Hách Liên Dực muốn đi xem Diệp Thanh Ngọc, nhưng khí lực trên người vẫn chưa khôi phục lại hoàn toàn, người bên cạnh lại nhiều, hần chen lấn không qua.

"Vị trẻ tuổi kia, ngươi không ngại thì nhéo lên người nàng thử xem" Thanh Linh như có lòng tốt nhắc nhở, nàng xoay người một cái, đã đứng cách Diệp Thanh Ngọc không xa.

"Cô nương, đắc tội" Nam tử trẻ tuổi ôm Diệp Thanh Ngọc quyết định thử làm theo lời Thanh Linh, hần thào xuống mạng che mặt của Diệp Thanh Ngọc, đang muốn nhéo vào người, đột nhiên hần quát to một tiếng: "A, quý a!"

Rút tay ôm lấy Diệp Thanh Ngọc ra, như mãnh thú chen lấn ra khỏi đám người, chạy trốn chết.

Miệng Diệp Thanh Ngọc xưng đồ như lập xương, dọc theo bên miệng còn có chẳng chịt những vết ố vàng rậm rạp, vô số vết vàng bên môi lan tràn đến nửa gương mặt. Bên trong vết ố kia còn chảy ra nước mũi, đầy đáng sợ và khủng bố. Người xung quanh vừa nhìn liền bị hù dọa muốn chạy trốn, khung cảnh lập tức loạn thành một đoàn.

Thanh Linh ác ý nghĩ, sau khi Hách Liên Dực nhìn thấy gương mặt của Đại tỷ xong, không biết còn có thể làm ra vẻ tràn ngập nhu tình, thâm tình khản thiết nói ra lời tâm tình với Đại tỷ hay không.

Lúc này, Diệp Thanh Ngọc ung dung tỉnh lại, nàng dùng tay che lại cái ố đang đau nhức, đưa mắt, phát hiện mọi người đều dùng loại ánh mắt hoảng sợ nhìn nàng.

Nàng cũng cảm thấy có gì đó không bình thường, đưa tay sờ lên mặt, lại phát hiện mạng sa che mặt đã biến mất.

"A....."

Nàng che mặt lại, tựa như phát điên hét lên chói tai. Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy, mạng che mặt nàng sao lại không thấy.

Thời gian qua nửa nén hương, người bên cạnh Diệp Thanh Ngọc điên cuồng hét chói tai cứ như trốn tan hết. Diệp Thanh Ngọc khóc hô bỏ nhào vào lòng Hách Liên Dực, Hách Liên Dực kìm lại xúc động muốn đẩy nàng ra, có chút cứng ngắc ôm, an ủi nàng, mắt rưng rưng, che đi xúc cảm tràn đầy chán ghét bên trong.

Thanh Linh theo đám người phía sau Diệp Thanh Ngọc rời đi, phải đi nhận lấy phần thưởng cuộc tranh tài đêm nay, lúc cầm phần thưởng ra cửa nàng gặp được Hương Thảo. Nàng đưa cho Hương Thảo năm trăm lượng hoàng kim và bức họa đến y quán của Hoán Y trước, sau đó tự mình lặng lẽ trở về phủ Tướng Quân, nàng chỉ cầm theo Băng Ngọc Liên.

Nàng cảm giác được có người đang âm thầm nhìn nàng chăm chăm, nàng đắc tội với Hách Liên Dực, đêm nay sợ là không thể yên bình.

Thanh Linh rời nơi tranh tài không bao xa, liền xuất hiện một đám người võ công không yếu đuổi theo sát nàng. Nàng chạy ngược chạy xuôi muốn bỏ lại đám người kia, nhưng vẫn vô dụng, bị dồn vào một ngõ hẻm yên tĩnh, cuối cùng bị đám người kia vây hãm xung quanh.

"Vi sao các nguoi lai đi theo ta?" Nàng lạnh giọng hỏi, cổ tay nhẹ run run, ngón trở và ngón cái trong ống tay áo đã kẹp chặt vài miếng ngân châm tẩm độc.

Nhóm người kia không trả lời, rút ra kiếm trong tay đâm về phía nàng. Thanh Linh lập tức đem một bao được giấu ở trên người tung ra ngoài. Hiệu quả mê được xuất hiện rất nhanh, nhóm người kia tay dần dần vô lực cầm kiếm, không đến nửa thời gian uống cạn chung trà, nhóm người liền ngã trái ngã phải, nằm sấp trên đất.

Thanh Linh vọt tới đầu hẻm, thấy đầu hẻm xuất hiện nhiều người liền lập tức quay đầu chạy về.

"Tiểu tử, bản Vương thấy hần chạy hướng kia" Người của Hách Liên Dực đột nhiên xuất hiện chặn lại đường trước sau của Thanh Linh.

Hách Liên Dực mất bầm miệng sưng, hần vừa mở miệng nói chuyện, liền bị tác động đến các miệng vết thương ngoài miệng và trên mặt, hần đau đến liên tục hít khí lạnh.

"Vương gia, hần là khô già đoạt phần thưởng?" Diệp Thanh Ngọc đã bịt kín mạng che mặt lần nữa, lả lướt lượn lờ sau lưng Hách Liên Dực đi ra.

"Không sai, đúng là người này" Hách Liên Dực cắn răng nói, bây giờ hần đã đổi một thân quần áo sạch sẽ khác, nếu như có thể xem nhẹ cái mặt sưng bằng đầu heo kia, thoáng nhìn thì hần vẫn giữ được hình tượng quý công tử tuấn lãng.

"Các nguoi muốn làm gì?" Thanh Linh như bị dọa sợ nói, nàng cũng đoán được Hách Liên Dực sẽ tìm nàng tính sổ, nhưng không nghĩ tới sẽ sớm như vậy.

Nhưng đêm nay nàng đã dám đánh Hách Liên Dực một trận, thì đã dự được hần sẽ trả thù. Trong nội tâm âm thầm so đo một tí, trên người nàng bây giờ còn một bao mê được, ba cây ngân châm, nhưng người Hách Liên Dực mang đến cũng không ít, chuyện chạy trốn tương đối khó khăn, nhưng cũng không hần là không thể.

"Vương gia, gọi người truy tìm Băng Liên Ngọc trên người hần đi" Diệp Thanh Ngọc đem thân thể kề kề bên người Hách Liên Dực làm nũng, Hách Liên Dực nhớ tới khuôn mặt xấu xí đến vô cùng hiếm thấy kia, liền nổi lên một trận lạnh lẽo, hần không dấu vết kéo ra khoảng cách với Diệp Thanh Ngọc.

Hách Liên Dực vừa phân phó người tiến lên, Thanh Linh tựa như bị dọa sợ, run rẩy nói: "Thì ra là Vương gia, tiểu nhân trước đã đắc tội nhiều lần, mong Vương gia bao dung, bỏ qua cho tiểu nhân đi."

"Bớt nghe hần nói nhảm, mau chóng tìm ra Băng Ngọc Liên trên người hần cho ta" Diệp Thanh Ngọc sốt ruột nói, nàng nhất định phải đem Băng Ngọc Liên thu vào tay, nếu không mặt của nàng sẽ không thể cứu vãn được nữa.

"Đợi chút, cần gì phiền toái như vậy, ta giao Băng Ngọc Liên ra là được chứ gì" Thanh Linh như đang nịnh nọt cười nói, nàng chủ động đem cái hộp nhỏ hình chữ nhật đựng Băng Ngọc Liên giao ra.

"Vương gia nguoi xem, Băng Ngọc Liên này có tiền cũng mua không được, vô cùng trân quý, ngài có thể cầm món này rồi bỏ qua cho tiểu nhân hay không?" Diệp Thanh Ngọc muốn Băng Ngọc Liên, vậy nàng liền cho, nhưng chỉ sợ Diệp Thanh Ngọc dùng không nổi.

"Tha cho nguoi?? Haha, đây là trò cười hôm nay bản Vương cảm thấy dễ nghe nhất" Hần âm trầm nói, tiểu tử này làm cho hần nhận được sỉ nhục lớn nhất từ lúc chào đời tới nay, bỏ qua cho hần?? Làm sao có thể?? Thật sự là buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chương 14 : Cướp Bóc

Diệp Thanh Ngọc chỉ vào mũi Thanh Linh cá giận nói: "Tiểu dân đen điều ngoa, nguoi đem Vương gia đánh thành như vậy, còn vọng tưởng Vương gia sẽ bỏ qua cho nguoi, nguoi quả thật chính là nằm mơ. Dù Vương gia khoan hồng độ lượng bỏ qua cho nguoi, bốn Tiểu thư cũng nhất định không cho qua" Mặt mũi Vinh vương tuần mỹ mê người như vậy, lại bị tiểu tử này đánh đến không còn nhận ra được hình người.

Nàng thích Vinh vương, tất nhiên sẽ thấy sót hần, bây giờ Vinh vương bị tiểu tử trước mắt này đánh thành như vậy, ý định giết chết hần nàng cũng có.

"Vương gia, trước cho Ngọc Nhi xả giận giúp nguoi được không?" Lúc nàng xoay đầu nói với Hách Liên Dực liền lập tức khôi phục lại bộ dáng tiểu nữ nhi tính tình ôn nhu.

Hách Liên Dực gật đầu, hành động xem như là đồng ý.

Tại lúc này, một tiếng vó ngựa đột ngột vang lên, tiếng động từ xa dần đến gần.

Diệp Thanh Ngọc đem Băng Ngọc Liên đặt vào tay Hách Liên Dực, tiếp theo rút kiếm của một thị vệ gần đó, chia thẳng vào Thanh Linh: "Dân đen,

ngươi đánh vào mặt Vương gia, bốn Tiểu thư sẽ dùng thanh kiếm này rạch nát mặt của ngươi."

Muốn phá hủy mặt mũi của nàng, Diệp Thanh Ngọc cũng thật ngoan độc, quả không hổ là Đại tỷ.

Kiếm, từng bước đến gần mặt Thanh Linh, nàng cúi thấp đầu, cúi phải thả lỏng, cầm một viên đá trong tay lên chuẩn bị bắn vào tay cầm kiếm của Diệp Thanh Ngọc, tiện tay đoạt lại kiếm, dùng nàng ta uy hiếp Hách Liên Dục mở đường lui. Nàng tin chắc Diệp Thanh Ngọc vẫn còn hữu dụng với Hách Liên Dục, hẳn chắc sẽ để ý đến tánh mạng của Diệp Thanh Ngọc.

Lúc mũi kiếm rét lạnh sắp va chạm vào da thịt Thanh Linh, đột nhiên, 'keng' một tiếng, kiếm trong tay Diệp Thanh Ngọc bị một ly trà đánh trúng, rơi xuống đất. Diệp Thanh Ngọc vừa định cúi ằm lên là kẻ nào to gan không có mắt dám đánh rơi kiếm của nàng, khóe mắt lướt qua chiếc xe ngựa có chút quen thuộc, lập tức liền ngậm chặt miệng lại.

"Vinh vương quả thật rất có bản lĩnh!" Giọng nói ảm đạm chậm chạp từ bên trong xe ngựa truyền ra, âm lượng không lớn nhưng lực xuyên thấu rất mạnh, người ở đây đều có thể nghe rõ ràng từng từ. Giọng nói thanh nhuận dễ nghe, lại khiến cho người khác có loại cảm giác bị áp bách trầm trọng.

"Tần tướng là có ý gì?" Hách Liên Dục không vui nhún mày.

Hiện giờ, Tần Liễm là đối thủ một mất một còn với Hách Liên Dục, trong lòng Thanh Linh mơ hồ có chút hưng phấn. Hách Liên Dục và Tần Liễm từ đầu vốn nước sông không phạm nước giếng, nhưng từ khi Tần Liễm và Tĩnh vương Hách Liên Thành lập ra mối quan hệ tốt, đứng phe đối lập với Hách Liên Dục, hai người từ đó mới thành đối thủ một mất một còn.

Hách Liên Thành từ nhỏ bị lưu lạc ở nhân gian, may mắn được một tiên sinh dạy học đem về nuôi dưỡng, từ nhỏ đã được dạy dỗ huấn luyện rất tốt, tuyệt đối không thua kém với bất kỳ Hoàng tử lớn lên trong cung nào. Nhiều năm qua, Hoàng thượng liên tục phái người tìm kiếm Hách Liên Thành, cuối cùng hơn một tháng trước cũng tìm thấy hắn, Hoàng thượng rất nhanh đã cho hắn nhận tước vị tể tướng, phong làm Tĩnh vương.

Tĩnh vương vừa trở về đã rất được Thánh sủng, Hoàng thượng đối với hắn là cầu gì cho nấy, không ít đại thần trong triều cũng bắt đầu rới rít chuyển hướng sang phe Tĩnh vương.

Thanh Linh nghe Tĩnh vương rất được Thánh sủng thì thật rất muốn vỗ tay khen hay, Hách Liên Dục tuyệt đối không ngờ tới, thật vất vả đến phế tận tâm tư mới diệt được Thái tử, bây giờ lại xuất hiện thêm một nhân vật Tĩnh vương. Hiện giờ, Tĩnh vương lại được Tần tướng tay nắm trọng quyền ủng hộ, Hách Liên Dục muốn động tới Tĩnh vương, sợ là không dễ.

Trong xe ngựa ra trận tiếng cười thanh nhuận: "Vinh vương thua Công tử Lâm Mạch trước mặt nhiều người trong cuộc tranh tài 'thăng thiên chiết nguyệt', chẳng lẽ là không phục?!"

Công tử Lâm Mạch là danh phận giả để Thanh Linh tham gia trận đấu đêm nay.

Hách Liên Dục còn chưa kịp trả lời, giọng nói kia lại tiếp: "Cho nên mới đem người bí mật tìm Công tử Lâm Mạch, ý vào nhiều người, ép buộc Công tử Lâm Mạch giao ra Băng Ngọc Liên, một trong những phần thưởng của cuộc thi Vinh vương bại trận đêm nay, haha, bản lĩnh lấy quyền thế bức người của Vinh vương thật sự là quá cao tay"

Hách Liên Dục nghe được ý tứ châm biếm chê hắn không đủ bản lĩnh trong lời nói của Tần Liễm, thua không dám thừa nhận, còn ý thế hiếp người. Xưa nay, lòng dạ Tần Liễm độc ác, ngoài mặt như người ôn hòa văn nhã, nhưng thật ra trong nội tâm lạnh lẽo tàn nhẫn. Hắn không giống như người thích xen vào những chuyện nhỏ nhặt này, chẳng lẽ Tần Liễm gần đây nhàn nhã đến mức sắp mọc meo??

Trong lòng kìm nén tức giận, mặt cười như không cười: "Tần Liễm, bản lĩnh nói hươu nói vượn của ngươi cũng tiến bộ không ít, bản Vương nhất quyết không phải là người thua mà không chung tiền, Băng Ngọc Liên này là do Công tử Lâm Mạch cầu xin bản Vương nhận"

"Nào có, rõ ràng là các ngươi ép buộc tiểu nhân giao ra Băng Ngọc Liên, còn nói nếu không giao ra sẽ lấy tính mạng của tiểu nhân. Theo tiểu nhân thấy, bản lĩnh trợn mắt nói dối của Vương gia cũng khá tốt đấy chứ" Thanh Linh trước mặt mọi người hừ đi bậc thang bước xuống của Hách Liên Dục, sắc mặt Hách Liên Dục càng phát ra âm trầm.

"Dân đen, ngươi nói hươu nói vượn, xem bản Tiểu thư làm thế nào đập nát miệng của ngươi."

Thanh Linh như bị kinh hãi, sợ sệt nói: "Thưa tướng người nghe một chút, cô nương này vừa nảy cũng hung dữ với tiểu nhân như vậy, tiểu nhân nếu không giao ra Băng Ngọc Liên, chỉ sợ sớm đã bị bọn họ đánh chết"

Diệp Thanh Ngọc đưa tay muốn đánh người, nghe vậy, tay sao cũng không hạ xuống được, ngón tay chỉ Thanh Linh cũng tức giận đến phát run: "Ngươi, ngươi nói hươu nói vượn"

"Đây là sự thật, ta sao có thể nói hươu nói vượn, như vậy đi, Băng Ngọc Liên kia xem như là tiểu nhân đưa cho Vương gia, kính xin Vương gia nể đũa hoa tiểu nhân tặng kia mà hào phóng thả tiểu nhân đi đi" Thanh Linh nghĩ, không động thù mà vẫn có thể rời đi là tốt hơn hết, chỉ sợ Hách Liên Dục sẽ không dễ dàng đồng ý.

"Vương gia hãy thả Lâm công tử rồi đi, xem như là cho ta một cái nhân tình được không?" Tần Liễm nói chuyện giúp nàng, Thanh Linh cảm thấy rất khó tin, dù sao đối với Tần Liễm mà nói, nàng bắt quả chỉ là một người qua đường.

"Hừ, Tần Liễm ngươi có phải quá nhàn rồi không có việc gì làm hay không, chạy đến đây trào phúng bản Vương thì thôi, còn xen vào việc của người"

khác đòi bản Vương thả người, nói cho người biết, không thể nào!!"

"Nhưng bản Tướng muốn đem người đi thì sao??" Nhìn như đang thương lượng nhưng giọng nói lại khiến người khác cảm thấy bị đè nén.

"Hắn có quan hệ gì với Tàn tướng?? Theo bản Vương biết, Tàn tướng không phải là loại người rảnh rỗi đến nỗi quản chuyện của người khác."

Tàn Liễm ôn tồn tao nhã mở miệng nói: "Thật không dám giấu diếm, đêm nay bản Tướng ra cửa quá gấp gáp, nên cầm nhầm bức họa phần thưởng của cuộc tranh tài, chỉ mới phát hiện ra sự nhầm lẫn này gần đây, bây giờ định mời Lâm Công tử về phủ lấy lại bức họa đó. Bản Tướng cũng đã chuẩn bị xong rượu nhậu ở trong phủ, sẵn sàng bồi tội."

Giọng nói dừng lại, lúc mở miệng lần nữa, cường thế nói: "Cho nên mặc kệ Vương gia có chịu đồng ý hay không, bản Tướng nhất định phải mang người đi"

Vừa dứt lời, trong xe liền bay ra một dải lụa trắng, đem Thanh Linh cuốn vào xe ngựa. Hách Liên Dực muốn ngăn lại, A Thát lại chắn trước mặt hắn.

"Tất cả đều tiến lên cản lại xe ngựa cho ta" Hách Liên Dực tức giận phân phó thủ hạ, cái lí do rách nát này, đầu hắn trừ phi bị thiếu não mới tin Tàn Liễm đem Lâm Mạch đi chỉ vì lấy lại bức tranh, rõ ràng là không để hắn vào mắt, thật đáng giận!!

Người của Hách Liên Dực ngăn cản đường đi của Tàn Liễm, lợi kiếm trong tay đâm thẳng vào xe ngựa.

Lụa trắng trong xe lần nữa bay ra, lần này còn mang theo khí thế bén nhọn dòn núi lấp biển, theo tiếng gió vù vù kẹp lấy những người phía trước quét qua. Những người kia không có lực chống đỡ, miệng phun ra máu tươi, theo quán tính ngã xuống đất.

Nội lực thật thâm hậu! Thanh Linh thán than, nhưng vẫn có chút buồn bực, Tàn Liễm vì sao không lập tức mang nàng đi, còn cùng Hách Liên Dực nói nhảm nhiều như vậy.

"A Thát, giải quyết người đuổi theo." Tàn Liễm nói.

"Vâng" A Thát nhảy xuống xe ngựa, giao chiến với đám người đuổi theo xe ngựa.

"Tàn Liễm, người khinh người quá đáng!" Hách Liên Dực giận không nhịn được, nhưng lại bất lực không thể làm gì, dù sao chuyện này cũng là hắn không có lý.

Tàn Liễm quyền khuynh triều đình, lại được Thánh sủng, được đặc cách gặp mặt quân vương không cần hành lễ. Cho dù hắn đem chuyện nhỏ này đưa đến tai phụ hoàng, với thái độ lạnh nhạt của phụ hoàng đối với hắn, chuyện này cũng sẽ không giải quyết được gì. Dù hắn có là Vinh vương thì bây giờ cũng không thể làm gì Tàn Liễm.

Đáng giận, một ngày nào đó, hắn nhất định phải gắt gao giẫm nát Tàn Liễm dưới chân.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 15: Yêu Nghiệt Họa Thủy

Đêm khuya, trên đường phố bóng người thưa thớt.

Hai con ngựa trắng kéo một chiếc xe ngựa xa hoa, lúc này nếu có người nhìn thấy, chắc chắn sẽ kinh ngạc vì hai con ngựa trắng kia không có người điều khiển mà vẫn chạy rất nhịp nhàng.

Bạch y nam tử ngồi đối diện Thanh Linh là một nam tử tuấn mỹ khuynh thành, lần đầu tiên nàng nhìn rõ hắn chỉ có thể kết luận: người này so với yêu nghiệt quả thật còn đẹp hơn đến ba lần, mười phần họa thủy a.

Màu da hắn trong suốt như ngọc, trong mắt phượng hẹp dài lưu chuyển hào quang mỹ lệ khiến người khác hồn xiêu phách lạc. Môi mông nhấp nhẹ, như cười như không. Hắn ngồi ở đó, trên người toát ra một loại mị hoặc rung động lòng người, hơi thở thánh khiết.

Người này lớn lên so với nữ nhân còn muốn xinh đẹp hơn, làm cho Thanh Linh thân là nữ tử cảm thấy mặc cảm sâu sắc, khó trách nguyên chủ thân thể này lại đối với hắn nhất kiến chung tình.

"Nhìn đủ chưa??" Giọng nói Tàn Liễm bình bình không nóng không lạnh.

"Chưa đủ" Nàng mặt dày đáp, ánh mắt vẫn như cũ làm cản phóng trên thân người ta. Dù sao nàng cũng đang dịch dung, không sợ mất mặt.

"Thích không??" Hắn giống như cười mà như không, dùng một ngón tay thon dài trắng nõn chạm nhẹ trên mặt mình, động tác mị hoặc chọc người thế mà

hắn lại làm rất tự nhiên.

Bị hắn hỏi như vậy, Thanh Linh sững sờ, một hồi lâu, ngượng ngùng quay đầu đi không trả lời. Ánh mắt lại bắt gặp banh vải nhiều màu nằm ở một góc trong xe ngựa, lòng nàng roi lõp bộp một tý, không khỏi đoán rằng Tần Liễm chẳng lẽ có bệnh ưa thích nam nhân?? Nếu không, hắn sao có thể nhận banh vải nhiều màu từ nam nhân, còn đối với một nam tử hỏi vấn đề quái dị 'thích không?' này.

Thanh Linh dần dần đứng ngồi không yên, có lẽ Tần Liễm cứu nàng từ trong tay Hách Liên Dực, nói đưa nàng đến Tướng phủ cảm họa là giả, muốn đem nàng nạp vào phủ mới là thật! Trời ạ, không cần a, nàng là nữ tử, không phải là nam nhân a, nên không phải khẩu vị của người này đâu a. Không được, nàng không thể vào Tướng phủ, nếu vào Tướng phủ, Tần Liễm phát hiện nàng không phải làm nam, còn nhìn thấu thân phận Nhị tiểu thư phủ Ưu Viễn Tướng quân của nàng liền nguy rồi.

"Ôn cứu giúp của Tướng gia, tiểu nhân đã cảm ơn. Tiểu nhân chỉ là một người thô kệch, không biết phong nhã, họa của Tướng gia rơi vào tay tiểu nhân thì thật đáng tiếc lãng phí, cho nên bức họa kia, tiểu nhân sẽ không lấy. Đêm đã khuya, tiểu nhân cũng không đến làm phiền Tướng phủ, cáo từ."

"Lâm Công tử nếu đã phải vội vã rời đi, bản Tướng tất nhiên sẽ không ngăn cản." Thanh Linh vừa nghe, trong lòng liền vui vẻ, không ngờ người này dễ nói chuyện như vậy. Đáng tiếc, vừa rồi nàng nghe chỉ là nửa câu trước, lúc người này nói tiếp nửa câu sau, nàng hận không thể nhảy dựng lên đánh thật mạnh vào đầu hắn.

"Ngày mai Lâm công tử có rảnh rồi, hãy đến Tướng phủ lấy Băng Ngọc Liên. Bất quá, bản Tướng không chắc chắn ngày mai Lâm công tử đến đây, Băng Ngọc Liên có còn ở đó hay không."

Thanh Linh quay đầu lại, phát hiện Tần Liễm đang ngấm góc cây Băng Ngọc Liên, chết tiệt, mà hình ảnh kia nhìn còn quá đẹp mắt!! Cây kia là Băng Ngọc Liên của nàng. Cây nàng đưa cho Diệp Thanh Ngọc là giả, Băng Ngọc Liên thật nàng luôn giấu vào trong ngực.

"Băng Ngọc Liên của ta sao lại ở trong tay người??" Hắn lấy đi lúc nào?? Hắn có sờ soạng ngực của nàng hay không?? Vừa nghĩ tới khả năng hắn nhân cơ hội sờ soạng ngực của nàng, gò má liền một trận nóng hổi, đáng giận, tên hỗn đản này!

"Tất nhiên là lấy được!" Hắn cười nhẹ, nói như chuyện đương nhiên.

"Tra Băng Ngọc Liên cho ta." Nàng đưa tay đến đoạt lại, nhưng không biết Tần Liễm dùng thủ đoạn gì, hai tay chỉ nhoáng một cái, Băng Ngọc Liên trong tay hắn liền biến mất vào hư không.

"Bản Tướng có hứng thú với Băng Ngọc Liên, nên muốn lấy ra ngấm nhiều một chút, ngấm đủ rồi tất nhiên sẽ trả lại cho Lâm công tử"

Thanh Linh động cổ tay, định đem ngân châm phóng về hướng Tần Liễm, ai ngờ nàng động mãi, mà một cây châm bay ra cũng không có. Nàng rất nhanh đã kịp phản ứng, ngân châm của nàng nhất định đã bị hắn lấy đi. Lòng Thanh Linh một trận lạnh lẽo, Tần Liễm không dấu vết đem toàn thân nàng lục soát một lần, có lẽ hắn đã phát hiện ra nàng là nữ tử. Nàng lại nghĩ không ra, nếu như Tần Liễm đã phát hiện nàng là nữ tử, vậy thì tại sao nhất định phải đưa nàng về Tướng phủ?? Chẳng lẽ là do nàng bó ngực quá chặt nên hắn không phát hiện ra??

Về phần vì sao muốn đưa nàng đến Tướng phủ, hắn cũng nghĩ không thông, chỉ thấy lúc nàng nghe chính mình nói sẽ không ngăn cản nàng rời đi, nàng tựa như tiểu hồ ly đi ăn trộm thành công vui mừng híp mắt, khiến hắn không nhịn được nổi lên tâm tư trêu chọc một tý. Khi hắn nhắc nhở nàng Băng Ngọc Liên đang ở trong tay hắn, nàng híp lại mắt hồ ly trừng hắn, mắt thấy nàng muốn xù lông, nhưng hết lần này đến lần khác lại không dám phát tác. Hắn cảm thấy bộ dáng này của nàng thật đáng yêu.

Lòng yên tĩnh như hồ nước nhiều năm qua không sóng không gió, đột nhiên bị người quăng vào một cục đá, tạo nên từng vòng gợn sóng, từ đó không được an bình.

"Haha, tiểu nhân đột nhiên cảm thấy có hứng thú với bức họa kia, tiểu nhân đi theo Tướng gia đến Tướng phủ một chuyến cũng được." Nàng cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói, Băng Ngọc Liên dù gì cũng đáng không ít tiền, vì Băng Ngọc Liên nàng sẽ cùng hắn đến Tướng phủ. Huống chi võ công người này cực cao, hắn nếu như không muốn cho nàng đi, nàng trốn cũng không thoát. Nàng phát hiện người này thích tiền lễ hậu binh, mềm không được sẽ trực tiếp mạnh bạo. Lúc mang nàng từ chỗ Hách Liên Dực đi như thế, hiện tại đối với nàng cũng như thế.

Vào Tướng phủ, Tần Liễm cho người an bày một gian phòng khách cho Thanh Linh nghỉ ngơi trước.

Nàng vào đến trong phòng, đập vào mắt là một nơi hết sức xa hoa mà không khiến người cảm thấy tục. Sàn nhà từ ngọc ấm dát thành, bàn ghế là gỗ lim thượng hạng, ấm trà cái ly đều làm bằng bạch ngọc thượng đẳng. Hàng chục viên trân châu lớn bằng ngón tay cái xò thành cái mành dưới ánh sáng viên dạ minh châu phát ra ngân quang, dùng lụa thiên tâm ti cực phẩm đan thành tấm màn tung bay trong gió đêm bên cửa sổ.

Trời ạ, người này rốt cuộc vợ vet bao nhiêu mồ hôi nước mắt của nhân dân mới làm nên một nơi xa hoa như thế này. Còn có, ở đây thật sự là phòng khách sao?? Có người chủ nhân nào sẽ cho khách ở trong ô kim cương sao?? Trong lòng chợt lóe ra một ý niệm, chẳng lẽ hắn muốn xây kim ốc giấu nam nhân??

Thanh Linh căng thẳng bất an, không còn dám nghĩ tới việc lấy lại Băng Ngọc Liên từ tay Tần Liễm.

Tiền tài chuyện nhỏ, chạy trốn chết mới trọng yếu nhất!!

Nhìn bốn góc trong phòng đều được đặt một viên dạ minh châu to như quả đấm tản ra u quang, nàng nhanh tay lấy đi hai viên.

Chạy trốn chết là chuyện lớn, nhưng tiền tài cũng là trọng yếu!!!

Nàng cầm lấy giấy bút trong phòng, vội vã viết vài chữ, nội dung là nàng lấy đi hai viên dạ minh châu kia thế cho Băng Ngọc Liên. Hắc hắc. Như vậy cũng không tính là ăn trộm đi.

Ra khỏi cửa phòng, Thanh Linh đi đến phía tường rào Tướng phủ.

Trước tường rào có một khu rừng trúc, Thanh Linh vừa tiến vào một bước, liền có ám tiễn phá không bắn ra, kẹp lấy khí thế bén nhọn mà phóng đến. Nàng hút một ngụm khí lạnh, may mà thân thủ nàng nhạy bén, nhanh chóng rút khỏi rừng trúc, khó khăn lắm mới tránh thoát được một kiếp.

Trong rừng trúc có trận pháp, nàng thấy được cửa ra trong đó.

Kiếp trước Đại ca thích vợ vết các loại trận pháp về nghiên cứu, trong thư phòng cất giữ vô số các trận pháp khác nhau. Bị hấn ảnh hưởng, nàng cũng thích xem trận pháp, những lúc nhàn rỗi thường lôi ra nghiên cứu.

Trận pháp rừng trúc kiếp trước nàng cũng đã từng xem qua, theo trí nhớ kiếp trước phá được trận pháp, bình yên xông qua rừng trúc, phi thân leo tường rời đi.

Một bóng trắng đứng yên dưới hành lang, bạch y trong bóng đêm đặc biệt kỳ ảo mờ mịt.

Đột nhiên, bên cạnh bóng trắng xuất hiện một bóng đen cùng một thể với bóng đêm: "Công tử, có muốn đem người này bắt trở lại hay không?"

"Không cần" Tần Liễm thân nhiên nói.

Biết y thuật, biết dịch dung. Nữ giả nam trang đoạt phần thưởng, đánh Vinh vương một trận, phá được trận rừng trúc. Không biết nha đầu kia tiếp theo còn có thể mang lại cho hấn bao nhiêu kinh hỷ, hấn đột nhiên hết sức mong đợi.

Thanh Linh trở lại phủ Tướng quân cũng đã được mấy ngày, nhưng vẫn chưa nghe tin tức không tốt nào từ Tướng phủ truyền ra, nàng rất yên tâm cảm hai viên dạ minh châu đến tiệm cầm đồ, đổi được không ít tiền bạc.

Buổi trưa lúc trở lại Tướng quân phủ ngẫu nhiên gặp lại Hách Liên Dục. Vết thương trên mặt Hách Liên Dục bị Thanh Linh đánh đã lành. Hấn vừa thấy nàng liền tiến lên lôi kéo làm quen.

Thanh Linh cười lạnh, Hách Liên Dục muốn lôi kéo phủ Tướng quân, nên mấy ngày trước cùng Diệp Thanh Ngọc đi vô cùng gần. Sau khi phát hiện mặt Diệp Thanh Ngọc bị hủy, hấn tám phần là không nhìn được dung mạo bị hủy kia, nên ngược lại đem chủ ý đánh lên đầu nàng.

"Đại tiểu thư, Đại tiểu thư, không xong rồi, nô tỳ nhìn thấy Vinh vương tự mình đưa Nhị tiểu thư hồi phủ, hai người còn vừa nói vừa cười." Hương Lá vội vàng xông vào phòng ngủ Diệp Thanh Ngọc, nàng bây giờ đã là đại nha đầu bên cạnh Đại tiểu thư.

Diệp Thanh Ngọc nghe vậy, hé ra khuôn mặt vốn đã xấu xí dần vụn vẹo, càng thêm như ma quỷ. Bàn tay nàng vung lên một cái, ấm trà cùng vài cái cốc trên bàn toàn bộ đều rơi xuống đất, tiếng vỡ vụn xoang xoảng của ly trà vang khắp phòng.

Hương Diệp đứng ở một bên bị cơn tức giận của Diệp Thanh Ngọc dọa sợ, không dám hó hé ra một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 16: Nói Dối Không Đổ Mặt

Thanh Linh vừa về tới tiểu viện của chính mình, lại phát hiện Diệp Thanh Ngọc đã có mặt ở đó, nàng vừa thấy Thanh Linh tiến vào cửa viện, liền sai người tiến lên bắt lấy Thanh Linh.

"Đại tỷ, người đây là muốn làm gì?" Thanh Linh không có giấy dựa, tùy ý để các nàng bắt lấy, nàng còn không biết mình đã đặc tội gì với Diệp Thanh Ngọc.

Diệp Thanh Ngọc tiến lên, nhìn nàng đầy oán độc, lấy ra một cây chủy thủ vồ vồ vào mặt nàng: "Diệp Thanh Linh, người là tiểu tiện nhân, lại dám qua mặt ta vụng trộm đi quyến rũ Vinh vương, người không phải chỉ có bộ dáng đẹp mắt một chút thôi sao, hôm nay ta sẽ phá hủy gương mặt của người, xem người lại lấy cái gì đi quyến rũ Vương gia."

Sau khi Hách Liên Dục biết khuôn mặt của nàng bị hủy cũng không còn đến tìm nàng, Diệp Thanh Ngọc đoán rằng hấn nhất định đã bị gương mặt của mình dọa sợ. Lúc nàng nghe được hấn đưa Thanh Linh hồi phủ, hai người còn vừa nói vừa cười, nàng liền ghen tỵ đến nổi điên. Nếu như nàng cũng đem khuôn mặt Diệp Thanh Linh phá hủy, Hách Liên Dục cũng sẽ không nhìn Diệp Thanh Linh thêm một cái, tiểu tiện nhân Diệp Thanh Linh này cũng sẽ không thể cướp đi Hách Liên Dục từ trong tay nàng.

Nàng quyền rũ Hách Liên Dực, đó chính là thiên đại trò cười. Hắn là mặt đường, ta là thạch tín. Hách Liên Dực đối với ngươi là trân bảo, nhưng đối với Diệp Thanh Linh nàng mà nói, Hách Liên Dực còn thua xa cái rắm thúi. Bất quá những lời này, nàng cũng không nói ra khỏi miệng.

Dao găm lạnh buốt dán ở trên mặt, Thanh Linh không có chút vẻ sợ hãi nào, luôn lạnh nhạt, bình tĩnh mở miệng nói: "Đại tỷ ngươi hiểu lắm, hôm nay ta chỉ trùng hợp gặp được Vương gia mà thôi. Sở dĩ Vương gia cùng ta vừa nói vừa cười, đó là bởi vì ta nói cho hắn biết gương mặt Đại tỷ có khả năng được cứu rồi, sau khi hắn nghe được mới cười một chút. Đại tỷ, Vương gia cùng ta nói cười, tất cả đều là vì Đại tỷ a." Nàng nói dối mặt không đỏ tim không đập mạnh. Trên thật tế, Hách Liên Dực ở trước mặt nàng chưa từng nhắc đến Diệp Thanh Ngọc dù là nửa câu.

Diệp Thanh Ngọc bán tín bán nghi, lừa gạt cũng đã biến mất hơn phân nửa, nghiêng đầu suy nghĩ: "Ngươi nói thật sao?? Mặt của ta thật sự được cứu? Sau khi Vương gia biết còn rất vui mừng sao??" Trong mắt nàng bắt đầu có mong đợi.

Không biết miệng kẻ nào bị ối, đem tin tức Đại tiểu thư phủ Uy Viễn Tướng quân bị hủy dung truyền ra ngoài, khiến mọi người đều biết dung mạo Diệp Thanh Ngọc còn kinh khủng hơn quỷ.

Vốn tưởng rằng Băng Ngọc Liên có thể trị tốt mặt của nàng, nhưng sau khi dùng Băng Ngọc Liên kia xong, mặt không những không thấy tốt lên, mà ngược lại còn chuyển biến ngày càng nghiêm trọng. Đáng ra chỉ có nửa khuôn mặt bị hủy, nhưng bây giờ cả khuôn mặt đều lan đầy vết ngâm vàng, hoàn toàn không còn nhận ra được dạng người. Các đại phu nổi danh ở Hạ Thành đều đã mời đến, nhưng người nào cũng bó tay.

Hiện nay khắp nơi bên ngoài đều đang rỉ tai nhau tin tức nàng bị hủy dung, khiến nàng không dám bước ra khỏi cửa nửa bước, ngày ngày khó chịu ngày ngốc bên trong phủ, Hách Liên Dực cũng không hề đến tìm nàng, nàng sắp khó chịu đến nổi điên rồi.

"Tất nhiên là thật!" Người nào đó tiếp tục trấn định nói dối.

"Hương Thảo có biết một vị đồng hương, chuyên trị các tạp chứng ngoài da. Hôm nay ta cùng Hương Thảo đi trên ngã tư đường, đúng lúc gặp được hắn, ta có hỏi qua chứng bệnh của Đại tỷ."

"Hắn nói như thế nào??" Diệp Thanh Ngọc vội hỏi.

Hương Thảo đứng một bên tràn đầy kinh ngạc nhìn chăm chăm Thanh Linh, ánh mắt mang nghi hoặc, nàng có quen biết người nào đồng hương biết trị bệnh ngoài da sao?? Còn có, Tiểu thư nhà nàng biết nói dối từ khi nào??

"Hắn nói, dựa vào y thuật của hắn, bệnh trên mặt tỷ tỷ tất nhiên không thành vấn đề, ta vốn muốn mời hắn vào trong phủ, nhưng tính tình người này có chút cổ quái, còn ngạo mạn, nhất định đòi bệnh nhân phải tự mình đi mời hắn." Thanh Linh nói

"Hắn ở đâu??" Diệp Thanh Ngọc lại hỏi.

"Đại tỷ, ngươi nhìn thanh chùy thủ này" Mắt Thanh Linh liếc về phía dao găm, không trả lời. Ý tứ rất rõ ràng, không lấy ra dao găm đừng mong nàng nói.

Diệp Thanh Ngọc cũng hiểu ý trong lời nàng, do dự một lát, cuối cùng chậm rãi thu hồi lại dao găm. "Mau nói" Giọng nói đã có chút không kiên nhẫn.

"Nghe nói hắn đang dùng chân tại tửu lâu Thính Vũ, tên gọi là Bạch Thuật" Thanh Linh tự tiện nói ra tên một tửu lâu mới mở nàng vô tình thấy hôm nay.

"Hừ, hôm nay tạm thời bỏ qua cho ngươi, nếu Bạch Thuật kia trị không hết được mặt của bốn Tiểu thư, gương mặt này của ngươi chắc chắn cũng không được nguyên vẹn." Sau khi Diệp Thanh Ngọc lạnh lùng uy hiếp Thanh Linh, liền dẫn người rời đi.

"Tiểu thư, cái người Bạch Thuật biết y thuật kia ở đâu ra?? Lỡ như Đại tiểu thư biết được ngươi lừa gạt nàng, lúc đó phải làm sao bây giờ." Hương Thảo lo lắng nói.

"Trước mặt ngươi không phải có một người sao??" Thanh Linh nháy mắt mấy cái, giả hoạt nói.

"Ngươi muốn giả trang thành Bạch Thuật??" Hương Thảo ở cùng Thanh Linh nhiều ngày, đã biết y thuật của nàng cũng không tệ.

"Không sai!" Thanh Linh gật đầu "Việc này không nên chậm trễ, chúng ta trước tiên đến Thính Vũ lâu chuẩn bị một chút đi."

Nghe nói Thính Vũ lâu ở Hạ Thành cũng có chút danh tiếng, hỏi một chút liền có thể tìm ra.

Thanh Linh dịch dung thành một nam tử trung niên đi vào tửu lâu, mướn một gian phòng phía trên.

Thấy chương quý tướng mạo thật thà phúc hậu bên cạnh vừa tính toán vừa thờ dài, Thanh Linh nhin không được hỏi hắn vì sao lại thờ dài.

Chương quý nói với Thanh Linh con trai độc nhất của hắn bệnh nặng đã lâu, đã tốn không ít bạc nhưng vẫn không thể chữa lành, hiện giờ trong hầu bao đã không còn bao nhiêu bạc. Nên hắn đang định đem tửu lâu bán đi, gom góp bạc tiếp tục mời đại phu chữa bệnh cho con trai.

Tửu lâu này là do hai vợ chồng chương quý đánh đổi cả nửa đời người mới mở rộng ra được quy mô lớn như ngày hôm nay, bây giờ nói muốn bán đi, trong lòng mười phần là khó chịu, nhưng vì con trai, không muốn bán cũng phải bán.

Thanh Linh thấy tửu lâu này nằm ở vị trí cũng không tệ, sau khi suy nghĩ một phen, liền dứt khoát quyết định mua lại tửu lâu từ ông chủ. Nàng không biết

kinh doanh làm ăn, nên tiếp tục lưu lại hấn làm chứng quỹ của tử lâu, còn nằng an vị làm vị chủ từ phía sau màn.

Chủng quỹ của tử lâu tên là Lý Phúc, Thanh Linh có lòng tốt xem bệnh giúp con trai hấn. Sau khi bắt mạch, Thanh Linh hết sức chắc chắn hứa hẹn với Lý Phúc, nằng nhất định sẽ chữa lành cho con trai hấn. Hai vợ chồng Lý Phúc dường như xem nằng như Bồ Tát sống, quỳ xuống lạy lạy để, hù dọa nằng đến phải cuống quýt chạy trốn.

Diệp Thanh Ngọc đầu tiên là phái người đến Thính Vũ lâu hỏi thăm bên trong có người nào tên Bạch Thuật hay không, nghe người báo về quả nhiên có người này thì vội vã ra khỏi cửa.

Thanh Linh đã căn dặn Lý Phúc nếu có người đến tìm Bạch Thuật, đó cũng chính là nằng. Lý Phúc phải nói với người nọ rằng, Bạch Thuật hấn đã ra ngoài xem bệnh cho người khác, bốn năm ngày sau mới trở về.

Nằng vốn là loại người thù dai, lúc này Diệp Thanh Ngọc muốn hủy đi mặt của nằng, vậy nằng sẽ kéo dài thêm mấy ngày nữa, cho Diệp Thanh Ngọc thống khổ vì bị hủy dung thêm mấy ngày.

Lúc Thanh Linh đi ra Thính Vũ lâu, đã khôi phục lại diện mạo như cũ. Nhớ tới trâm ngọc cài tóc của mình đã gãy từ mấy ngày trước, ngoại trừ chiếc trâm ngọc kia, cơ hồ trên người nằng cũng không còn món trang sức nào có thể mang ra ngoài. Bây giờ trong tay vẫn còn một chút tiền, có lẽ nên đi mua một chút.

Nằng mang theo Hương Thảo vào Thiên Thúy Trai.

Thiên Thúy Trai là nơi bán đồ trang sức lớn nhất Hạ Thành, vật trang sức bên trong có rất nhiều kiểu dáng, chất liệu thượng cấp, giá tiền cũng thích hợp, các Tiểu thư nhà quan gia rất thích dùng đồ trang sức ở Thiên Thúy Trai. Kiếp trước Thanh Linh đã từng đến Thiên Thúy Trai, biết rõ tính chất đồ trang sức ở đây xác thật giống như người ngoài đồn đại: tuyệt mỹ!!

Thanh Linh đang chọn trâm ở gian phòng chính Thiên Thúy Trai, đột nhiên, có một cái tay đưa đến trước mặt nằng....

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 17: Bản Vương Không Thiếu Tiền

"Da thịt Linh Nhi trắng như tuyết, đeo lên trâm ngọc Bích Hải Ngọc Đường này nhất định rất xinh đẹp." Nói xong, chủ nhân của giọng nói này trực tiếp đem cây trâm găm vào trong tóc nằng.

Thanh Linh nghiêng đầu, nhìn thấy Hách Liên Dực chẳng biết đã đứng bên cạnh nằng từ lúc nào, sau lưng hấn còn có một gã sai vặt.

Nằng có chút không vui nhíu mày, hấn gọi nằng là Linh Nhi, nằng và hấn rất thân thiết sao?? Gọi như vậy thật buồn nôn.

Bây giờ hấn thấy khuôn mặt Đại tỷ nằng không thể chữa được, nên liền đem chủ ý đánh lên người nằng sao??

Dù nằng không được phụ thânsúngái, nhưng chung quy vẫn là huyết mạch của Trưởng công chúa Đông Lăng quốc, vẫn có giá trị lợi dụng.

"Ánh mắt Công tử thật không tệ, cây trâm Bích Hải Ngọc Đường đúng là hết sức thích hợp với vị cô nương này." Chủng quỹ cười nói, còn nhiệt tình cầm lên gương đồng đưa cho Thanh Linh nhìn một chút.

Trong gương đồng, nằng đột nhiên nhìn thấy Lâm thị đứng ngoài cửa Thiên Thúy Trai. Lâm thị còn đang lôi kéo một nữ tử mang mạng che mặt, nằng kia muốn xông vào, lại bị Lâm thị vội vàng lôi đi.

Thanh Linh trầm suy đoán nằng kia hấn là Diệp Thanh Ngọc, bị Diệp Thanh Ngọc phát hiện nằng cùng một chỗ với Hách Liên Dực, sau khi hỏi phủ, không biết lần này Diệp Thanh Ngọc có mang hấn một cây đại đao tiến vào viện nằng luôn hay không?

"Vương gia sao lại ở đây??" Thanh Linh cười cười hỏi.

"Bản Vương chỉ vô tình đi ngang qua, lúc nhìn thấy Linh Nhi liền tiến vào." Giọng nói hấn dừng lại một chút mới tiếp tục: "Thích cây trâm này sao??"

Thanh Linh còn chưa trả lời, đã nghe thấy một giọng nói thanh thuận khác: "BảnTướngthấy cây trâm kia thật bình thường, kiểu dáng mặc dù trang trọng, nhưng không thích hợp với nữ tử trẻ tuổi như Thanh Linh, kiểu này chỉ thích hợp với những phụ nhân lớn tuổi."

Nghe như một câu nói bình bình đạm đạm, nhưng nếu cẩn thận nghe, sẽ phát hiện trong câu nói mang rõ ý tứ châm biếm Hách Liên Dực con mắt vụng về, mới có thể lựa ngay cây trâm chỉ thích hợp với lão phụ nhân này.

Thanh Linh quay đầu nhìn lại, Tần Liễm một thân bạch y như trích tiên, cầm trong tay một thanh sáo ngọc tinh xảo màu trắng, mười phần ưu nhã đệp bậc

thang từ lầu hai đi xuống. Bên môi cười nhẹ tăng thêm vài phần phong thái xinh đẹp, tựa như tiên tựa như yêu ma, người này quả thật mang mười phần họa thủy.

Người này gọi nàng là Thanh Linh, nàng và hắn rất thân thuộc sao?? Hai người này sao hôm nay lại thân thiết với nàng như thế, cách gọi thật buồn nôn.

"Tần tướn không biết thì chớ có nói bậy, bản Vương chưa bao giờ nghe qua dùng trâm cài tóc còn phải phân biệt nữ tử trẻ tuổi và lão phụ nhân." Hách Liên Dực tất nhiên nghe ra được ý tứ châm biếm của Tần Liễm, trong lòng tuy không vui, nhưng có Thanh Linh ở đây, hắn không tiện phát tác.

"Vương gia nếu không tin lời bản Tướn nói, có thể hỏi chương quý một chút" Tần Liễm chậm rãi đi đến bên cạnh Thanh Linh.

"Chương quý, người nói." Hách Liên Dực nói.

Chương quý do dự một chút mới lên tiếng: "Người mua trâm Bích Hải Ngọc Đường ở tiệm này thường là những phụ nhân lớn tuổi, nữ tử trẻ tuổi tựa hồ không có ai" Chương quý thấy sắc mặt Hách Liên Dực trong nháy mắt trầm xuống, mới cảm thấy có chút không ổn, nhanh chóng bổ sung thêm: "Bất quá, cô nương này mang bích trâm Chi Hải Ngọc Đường này cũng thật sự rất đẹp mắt."

"Theo bản Tướn, Thanh Linh mang cây trâm ngọc Hoa Lan này sẽ đẹp hơn" Tần Liễm nói xong, lại đem một cây trâm xuyên qua tóc Thanh Linh.

Trên trâm ngọc Chi Hoa Lan có đính lên một viên lục ngọc ướt át, cây trâm mang kiểu dáng hình hoa lan thanh lịch, Thanh Linh vừa nhìn đã thích cây trâm này.

Hách Liên Dực không cam lòng, lại cầm lấy một cây trâm khác giấu qua tóc Thanh Linh: "Theo bản Vương, trâm ngọc Mẫu Đơn này thích hợp với Linh Nhi hơn."

"Bản Tướn lại cảm thấy Thanh Linh hợp với trâm ngọc Thục Dục Thúy này hơn."

"Bản Vương cho rằng trâm ngọc Hoa Đào này thích hợp với Linh Nhi hơn."

"..."

Hai người cứ người một lời ta một tiếng, động tác trên tay không ngừng, một lát sau, khắp đầu Thanh Linh đều bị cắm đầy trâm.

"Các người đủ rồi, những thứ trâm này, một cây ta cũng không thích." Cuối cùng nàng cũng không thể nhịn được nữa, nàng chỉ muốn chọn một cây ngọc trâm bình thường, nhưng hai nam tử trước mắt này lại đem các cây trâm mình chọn cắm đầy lên đầu nàng, như dùng kim đâm vào một cái túi vải, ngay cả Hương Thảo bên cạnh cũng không nhịn được che miệng cười trộm.

Thanh Linh trừng mắt Hương Thảo, Hương Thảo nghịch ngợm le lưỡi một cái xong mới đến giúp nàng đem trâm trên đầu gỡ xuống.

"Chương quý, bản Tướn xem mấy cây ngọc trâm này còn chưa phải loại tốt nhất, trong tiệm người không phải chỉ có mấy thứ này thôi đi??" Tần Liễm nói.

Không đợi chương quý trả lời Tần Liễm, Hách Liên Dực liền nói: "Chương quý, đem tất cả những món trang sức tốt nhất trong quán của người ra đây cho bản Vương."

Chương quý mặt mày hớn hở đáp ứng: "Trong tiệm đương nhiên còn có các loại trâm ngọc tốt hơn, kính xin các vị theo ta lên lầu hai."

Đến lầu hai, chương quý đem ra mười cây trâm kiểu dáng và chất liệu hoàn toàn khác nhau, có trâm Bạch Ngọc San Hô, có trâm khắc hoa văn bằng vàng, có trâm khảm bảo thạch lấp lánh ánh vàng, trâm hình không tước,...

Chất liệu mỗi cây trâm đều thuộc hàng thượng thừa, tất cả đều là bảo bối của trấn điểm Thiên Thúy Trai.

Thanh Linh nhìn các cây trâm trước mặt rất quyết rũ lòng người, nhưng nàng không có nhiều tiền như vậy a, ngay cả một cây trâm trong đó nàng cũng mua không nổi.

"Tiểu thư, cây trâm nào cũng thật đẹp, Tiểu thư đeo lên nhất định sẽ hết sức đẹp mắt !" Đây là lần đầu tiên Hương Thảo nhìn thấy nhiều cây trâm có tính chất tuyệt hảo như vậy, cực kỳ hưng phấn.

Đẹp mắt thì đẹp mắt, nhưng Tiểu thư nhà người lại không có tiền !

Cũng không biết Hương Thảo cố ý hay vô ý thờ dài nói: "Nhưng thật đáng tiếc, số bạc dư lại mỗi tháng của Tiểu thư ngay cả một cây cũng không đủ mua."

"Có làm sao ?? Thanh Linh nếu thích tất cả, bản Tướn liền mua cho người." Tần Liễm cười nhẹ nói.

Thanh Linh nhẹ nhàng cười với hắn một tiếng: "Cảm ơn, bất quá cũng không nhọc Tướn tốn bạc..."

"Thanh Linh sao có thể nói vậy ?? Chỉ cần là thứ người muốn, bản Tướn đều có thể cho người !" Trong mắt phượng hẹp dài tựa như chứa cả hồ xuân, ôn nhu động lòng người.

Hách Liên Dực chưa từng thấy qua vẻ mặt Tần Liễm như vậy bao giờ, trong lòng thâm than không ổn, chẳng lẽ Tần Liễm thích Diệp Thanh Linh ?? Chuyện đó sao có thể xảy ra, lúc trước Diệp Thanh Linh không để ý xấu hổ chạy tới trước cửa Tướng phủ nói muốn gả cho hắn, lúc đó hắn còn căng thêm ngó tới một cái đầu.

Nghĩ lại, Tần Liễm nhất định là không muốn mình và phủ Uy Viễn Tướng Quân quá thân thiết, đạt được sự giúp đỡ từ phủ Tướng quân, cho nên muốn ngăn cản. May mắn, ánh mắt Diệp Thanh Linh nhìn Tần Liễm đã thay đổi, còn mang theo xa cách, không hề si mê như trước kia, Hách Liên Dực hắn vẫn còn cơ hội, hừ, Tần Liễm muốn cản trở hắn đến gần phủ Tướng quân, nằm mơ !!

"Linh nhi nói không sai, không phiền đến Tần tướng phải nhọc công trả bạc. Mấy cây trâm này để bán Vương trả đi, chường quý, đem tám cây trâm Từ Toàn này tất cả đều gói lại." Hách Liên Dực hào sảng nói, hắn phân phó gã sai vặt ở phía sau đi tính tiền.

Ngoài mặt Thanh Linh giả bộ cự tuyệt, nhưng trong lòng tất nhiên ao ước được hung hăng làm thịt Hách Liên Dực, đúng như Thanh Linh đoán, hắn không để ý đến lời cự tuyệt của nàng.

Một lát sau, gã sai vặt chạy tới thông báo ngân phiếu mang theo trên người không đủ. Hách Liên Dực đành phải viết một tờ giấy nợ, cho chường quý cầm đến Vinh vương phủ lấy bạc.

Hách Liên Dực cầm bút trong tay, lúc nghe chường quý báo ra số ngân lượng phải lấy, tay hắn đột nhiên rung lên, cả giận nói: "Chường quý người đi ăn cướp sao, bán tám cây trâm lại lấy đến tám vạn hai !"

"Vương gia bớt giận, những cây trâm Từ Toàn kia đều là bảo bối của trấn điểm Thiên Thụy Trai, giá cả thật sự không thể so với các loại trâm khác." Chường quý không kiêu ngạo, không xiêm nịnh, thông dong nói.

"Nếu Vinh vương mua không nổi thì thôi, để bản Tướng đến trả tiền trâm này cũng được."

"Ai nói bản Vương mua không nổi ?? Vì Linh Nhi bỏ tiền ra mua vài cây trâm thì có làm sao, bản Vương không thiếu tiền!" Lòng Hách Liên Dực tuy đau nhưng bên ngoài lại làm ra vẻ mặt như không thèm để ý.

Đợi đến khi Thanh Linh và Hách Liên Dực ra khỏi cửa Thiên Thụy Trai, chường quý chậm chạp chạy đến bên cạnh Tần Liễm, *chân chó cười nói: "Công tử, nghe theo phân phó của ngài, thuộc hạ đã đem toàn bộ số tiền trâm bán cho Vinh vương đẩy lên, tính gấp ba lần bình thường."

*Nịnh nọt

"Ừ" Tần Liễm thường thức sáo ngọc màu trắng trong tay, nhàn nhạt trả lời.

Nếu như Hách Liên Dực biết được lão bản phía sau màn của Thiên Thụy Trai là Tần Liễm, không biết có tức giận đến hộc máu hay không.

Trở ra Thiên Thụy Trai, đã gần hoàng hôn, vừa đúng là thời điểm dùng bữa tối.

Hách Liên Dực đề nghị với Thanh Linh đến từ lâu dùng bữa, Thanh Linh còn muốn làm thịt Hách Liên Dực, chưa định dừng lại đâu, liền gật đầu đồng ý, cùng Hách Liên Dực đến Thính Vũ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chương 18: Người Có Lòng Dạ Hiểm Độc

Thanh Linh và Hách Liên Dực chân trước vừa bước vào từ lâu, chọn một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống gọi thức ăn, Tần Liễm đã theo đuôi tới.

Hách Liên Dực thấy Tần Liễm xuất hiện, vẻ mặt không vui, thâm oán người này là âm hồn không tiêu tan.

"Hai vị chắc sẽ không cảm thấy phiền nếu ta ngồi cùng có đúng không ??" Tần Liễm vừa vào cửa đã trực tiếp đi thẳng đến bàn Hách Liên Dực và Thanh Linh.

Hai người nhìn Tần Liễm, đồng thời cùng lên tiếng.

Thanh Linh: " Không phiền !"

Hách Liên Dực: "Phiền !"

"Thanh Linh không cảm thấy phiền là tốt rồi." Tần Liễm mặc kệ ánh mắt như bắn ra lưỡi dao của Hách Liên Dực, ưu nhã kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Thanh Linh.

Không thể không nhắc đến, miệng Tần Liễm này 'đáng khen' vô cùng, trên bàn vốn chỉ có vài món chiều bái của từ lâu, hán vừa ngồi xuống liền gọi thêm hơn mười món, bày đầy một bàn. Đáng đánh đòn hơn là Tần Liễm hán chỉ ném thử mỗi đĩa một miếng, đã để đĩa xuống.

Hách Liên Dục cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa, để đĩa xuống 'Rầm' một cái: "Tần Liễm, ngươi đến phá rối phải không ??"

Các món ăn trên bàn này, mỗi một món đều là thứ mắc tiền nhất ! Bữa cơm này vốn là hán mời Thanh Linh ăn, Tần Liễm lại hết lần này đến lần khác có ý phá chuyện tốt của hán, nhiều món ăn như thế này, hán sao có thể bỏ hết mặt mũi đòi Tần Liễm trả bạc ??

Tiền của hán a! Thật đau lòng !

Thanh Linh như người không liên quan, yên tĩnh ăn phần cơm của mình, dù sao bữa cơm này nàng cũng không cần phải trả tiền nha, nghe nói trong Thính Vũ lâu có không ít món ăn ngon, nàng lòng dạ hiểm độc còn ước gì hai người này gọi hết tất cả các món ăn ra đây.

"Vương gia, món này không tệ !" Thanh Linh gấp món ăn vào chén Hách Liên Dục, thầm suy nghĩ, chính mình nên trấn an vị 'người hái ra bạc' này một chút, dù gì tiền cơm đều do hán trả.

Hách Liên Dục thấy Thanh Linh chỉ gấp thức ăn cho hán, không có gấp cho Tần Liễm, sắc mặt đen kịt cuối cùng cũng chuyển biến tốt một chút.

Ăn xong, sắc trời cũng đã tối, Hách Liên Dục và Tần Liễm đều có ý muốn đưa Thanh Linh về, nàng mở miệng từ chối, nhưng Hách Liên Dục cứ khẳng định nhất định phải đưa nàng về, nàng rút cuộc cũng đồng ý đi cùng hán.

Mới ra khỏi Thính Lâu không xa, lão quân gia Vinh vương phủ đã bối rối xuất hiện trước mặt Hách Liên Dục.

Thanh Linh vừa thấy người đến, đã nhận ra mặt của hán có chút không thích hợp. Hán không phải là lão quân gia, hán dịch dung. Nàng vốn rất khá ở lĩnh vực dịch dung, cho nên người trước mặt này không thể qua mắt nàng, bất quá, Thanh Linh nàng cũng không có ý định vạch trần hán.

"Vương gia, không xong rồi !" Lão quân gia vội vàng nói.

"Có chuyện gì ?" Hách Liên Dục nhíu mày, sao những lúc hán và Diệp Thanh Linh ở cùng một chỗ, đều có người đến quấy rầy thế này ??

"Thư phòng cháy"

"Cái gì ?? Thư phòng cháy, chuyện gì đã xảy ra ??" Hách Liên Dục vừa nghe liền nóng nảy, trong thư phòng có rất nhiều thư tín quan trọng, nếu bị thiêu hủy, sẽ tổn thất rất lớn !

"Lão nô cũng không biết"

Lòng Hách Liên Dục nóng như lửa đốt, lập tức liền muốn bỏ qua nàng, nói vài câu khách khí liền vội vàng rời đi.

Tần Liễm đứng dưới bóng cây bên đường, một bóng đen như quỷ mị lặng lẽ xuất hiện bên cạnh hán.

"Công tử, theo lệnh của ngài, thuộc hạ đã phái người đem Vinh vương lừa trở về Vương phủ" Thư phòng Hách Liên Dục căn bản không có bị cháy.

Bóng đen nói xong một câu, thấy Tần Liễm phát tay liền lập tức ẩn thân vào trong bóng tối.

Khóe miệng Tần Liễm nhếch lên, mắt phượng hẹp dài mênh mông. Hán tiêu sái rẽ lung đi đường tắt, rút cuộc tại một góc đường nào đó 'ngẫu nhiên' gặp được Thanh Linh.

Bầu trời đêm bao la, sao trên trời sáng tỏ, không có kị trái dài ánh sáng khắp trên mặt đất, vạn dặm núi sông như bị đắp lên một lớp mạng che mặt tựa như ảo mộng.

Bạch y nam tử đứng ở phía trước cười nhẹ, y phục bị ánh trăng chiếu vào phản lên một tầng ánh sáng màu bạc, thật giống như tiên nhân đi ra từ cổ ngọc. Còn có một mảnh mưa hoa như bị hãm sâu vào ánh mắt ấy, hóa thành lấp lánh mê ly, lộ ra mê hoặc trí mạng.

"Ngươi đang đợi ta ??" PhủTướngquân và phủThừatướngkhông cùng đường, Tần Liễm xuất hiện ở đây, Thanh Linh suy đoán hán hơn phân nửa là đang đợi nàng.

"Ừ, đến đưa ngươi về !" Hán nói đến đưa nàng trở về, vậy hán biết rõ Hách Liên Dục đã đi, thêm vị lão quân gia ở Vinh vương phủ bị người có ý dịch dung, nàng không thể không hoài nghi Hách Liên Dục rồi đi là do hán động tay chân.

Tần Liễm ý cười càng sâu, không trả lời, thật ra chính là đã cam chịu.

Thanh Linh thầm oán, thật đúng là một người có lòng dạ hiểm độc.

"Hách Liên Dục không phải là phu quân ngươi" Hai người yên tĩnh song song đi, đến trước cửa phủTướngquân, Tần Liễm đột nhiên mở miệng nói.

Thanh Linh không trả lời hán, vội vã cùng hán chào từ biệt liền vào phủ. Trong lòng nàng thầm nói, Hách Liên Dục không phải phu quân ta, ngươi cũng

không phải loại người tốt gì. Nàng mới không tin Tần Liễm có lòng tốt nhắc nhở nàng, hơn phân nửa là do hắn không muốn thấy Hách Liên Dục và phủ Tướng quân gần nhau hơn, thành trở ngại lớn trước mặt Tĩnh vương, cho nên mới đặc biệt nói cho nàng biết Hách Liên Dục không phải phu quân nàng.

"Tiểu thư, Vương gia hôm nay thật hào phóng, vừa ra tay chính là tám vạn hai" Hương Thảo nhìn những cây trâm hoa lệ kia thở dài nói.

"Hào phóng sao?? Đây là do hắn thiếu ta!" Thanh Linh lạnh lùng nói, Hách Liên Dục nợ nàng không chỉ có tám vạn hai, hiện tại nàng bắt quá chỉ mới thu một chút lợi ích mà thôi.

Hương Thảo nghe nàng nói như lọt vào sương mù: "Có ý gì?"

Thanh Linh không trả lời Hương Thảo, ngẩng đầu nhìn trăng rằm, hai gò má như bạch ngọc lẫn xuống hai hàng nước mắt như châu ngọc.

Ban ngày, Diệp Thanh Ngọc biết nàng cùng Hách Liên Dục ở Thiên Thúy Trai, nàng cứ cho tưởng khi về phủ sẽ bị Diệp Thanh Ngọc nháo một trận, nhưng ngoài dự đoán, nàng ta lại không có hành động gì. Không khí yên tĩnh, lòng nhất thời cảm thấy tự tại được một chút.

Một năm trước, Ô quốc tấn công Nam Hạ quốc. Hoàng thượng phái Uy Viễn Tướng quân, đồng thời cũng là phụ thân của nàng -- Diệp Thiên Minh đem binh ra chiến trường dẹp giặc, cuối cùng Nam Hạ quốc đại thắng. Diệp Thiên Minh bây giờ cũng đang trên đường khai hoàng trở về.

Ngày kè, Ô quốc đưa thư đầu hàng gửi đến Hạ Thành, Thánh thượng biết được, mặt rồng cực kì vui mừng, luận công ban thưởng Diệp Thiên Minh.

Phụ thân Diệp Thiên Minh của nàng từ quan nhậm phẩm thăng chức thành Hộ quốc Tướng quân nhất phẩm. Đại ca Diệp Tự được phong làm Binh bộ thị lang. Còn phần thưởng Tam đệ thu được là một thanh bảo kiếm.

Dinh được chút hào quang của Diệp Thiên Minh, gia nhân trong phủ cũng được ban thưởng. Lâm thị được phong thành Cáo mệnh Phu nhân, Nhị ca được ban thưởng một đồng được liệu trân quý. Tin tức Đại tỷ bị hủy dung không biết sao có thể truyền được vào tai Hoàng thượng, vì vậy Hoàng thượng ban cho nàng ta không ít được liệu dưỡng nhan.

Khi Diệp Thanh Ngọc nhận được sổ được liệu ban thưởng, tức giận đến mức thiếu chút nữa đã ngã tại chỗ. Bây giờ đến ngay cả Hoàng thượng cũng biết nàng bị hủy dung, vậy chẳng phải toàn bộ dân chúng Hạ Thành đều biết hết rồi sao??

Đến phiên ban thưởng cho Thanh Linh mới đúng là hồ cực kì. Hoàng thượng nghe nói Nhị tiểu thư của phủ Hộ quốc Tướng quân rất ái mộ Tần Liễm, đến nỗi từng chạy đến trước cửa phủ đòi Tần tướng thú nàng, nhưng đáng tiếc lại bị Tần tướng từ chối. Hoàng thượng biết vậy liền phát tay thỏa mãn nguyện vọng của Thanh Linh, ban một đạo thánh chỉ tứ hôn cho nàng và hắn.

Cái lý do ban hôn không đáng tin này, Thanh Linh sao có thể ngờ được?? Công công truyền chỉ kia còn vỗ vỗ vai luôn miệng chúc mừng nàng.

Mọi người trong phủ Tướng quân đều kinh ngạc, sao Hoàng thượng đột nhiên lại muốn gả Thanh Linh cho Tần tướng??

Thanh Linh nhìn thánh chỉ tứ hôn trong tay mà có chút hoang mang, thật lâu sau vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Hương Thảo đứng một bên thăm ngẫm, hôm qua Vinh vương đem tám vạn hai đến nhịnh nợ Tiểu thư xem như đồ sông đồ biển rồi à.....

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 19: Nhìn Mỹ Nam Tắm Rửa Đến Chút Nữa Phun Máu Mũi

Nhìn thánh chỉ tứ hôn trong tay, Thanh Linh thăm mắng đây là cái loại ban thưởng chó má gì??

Hoàng thượng hẳn trăm công nghìn việc, sao lại có thời gian rảnh rỗi để ý tới nguyện vọng của nàng?? Không, sai rồi, đây là nguyện vọng của nguyên chủ thân thể, không phải của nàng. Hừ, chỉ sợ không phải đơn giản là tứ hôn như thế đi.

Diệp Thiên Minh nắm trong tay tận ba mươi vạn binh quyền, Hoàng thượng sủng ái Tĩnh vương như vậy, Thanh Linh đoán rằng bên ngoài Hoàng thượng đem nàng gả cho Tần tướng, nhưng thật ra bên trong là muốn lôi kéo Diệp Thiên Minh về phe Tĩnh vương mới đúng.

Hiện giờ trong triều, các hoàng tử tranh giành ngôi vị ngày càng khốc liệt, Tĩnh vương chỉ mới vừa trở về nhận tổ quy tông, gốc rễ vẫn chưa ổn định, rất cần có đại thần tay nắm thực quyền ủng hộ, mà Diệp Thiên Minh tay cầm ba mươi vạn binh quyền thật sự là ứng viên lôi kéo sáng giá nhất.

Diệp Thanh Ngọc dung mạo bị hủy nên không thể trở thành chính phi của bất kỳ hoàng tử nào được, thông qua Diệp Thanh Ngọc để lôi kéo Diệp Thanh Minh cũng không ổn. Vì vậy, Thanh Linh nàng mới bị Hoàng thượng nhìn trúng.

Dân chúng Hạ Thành đều biết Diệp Thanh Linh ái mộ Tần tướng, nên Hoàng thượng tứ hôn cho nàng và hắn, hành động vừa biết thời vừa biết thế, còn có thể lôi kéo Diệp Thiên Minh về phe Tĩnh vương. Cho dù không lôi kéo được Diệp Thiên Minh, thì trên người nàng cũng đang chảy dòng máu của Đông Lăng Công chúa, cứu cứu là Đông Lăng Vương, thân phận tôn quý như vậy vẫn có thể hữu dụng với Tĩnh vương.

Chỉ là, Hoàng thượng hắn không sợ Tần Liễm sẽ phản bội Tĩnh vương sao ?

Tất cả chỉ là do nàng đoán mò, thực hư thế nào còn chưa biết. Nhưng mà bây giờ nàng không muốn gả cho Tần Liễm.

Nếu nàng gả cho Tần Liễm, thế cục khắp nơi đều sẽ có thay đổi.

Nàng rất thông hận việc ban hôn ước vì quyền thế. Kịp trước cũng vì quyền thế mà Hách Liên Dực cầu Hoàng thượng tứ hôn nàng cho hắn. Về sau Hách Liên Dực lại vì ngôi vị mà hy sinh nàng, cuối cùng hại huynh đệ nàng chết thảm. Cái chết của Đại ca vẫn luôn là một cái gai đau đớn trong lòng nàng.

Nếu như có thể, nàng muốn giải trừ cuộc hôn ước có quan hệ đến tranh đoạt vị quyền thế này.

Tần Liễm vốn không thích nàng, Hoàng thượng tứ hôn lần này, hắn sẽ hết sức ghen ghét đi ?? Nếu nàng đến tìm Tần Liễm bảo hắn mang nàng cùng tiến cung cầu Hoàng thượng giải trừ hôn ước, có lẽ Hoàng thượng sẽ đồng ý.

Ban đêm, ánh trăng nhu hòa như nước, nhàn nhạt trải ra ngàn dặm vạn dặm.

Một bóng người yếu đuối nhỏ nhắn lật mình đột nhập vào tường rào phủ Thừa tướng, xuyên qua trận pháp rừng trúc, nhẹ nhàng linh hoạt nhảy vào hành lang vắng vẻ không người.

Thanh Linh ban đêm lần vào Tướng phủ tìm Tần Liễm, khụ khụ, người kia hình như quá bận rộn, nàng đến phủ tìm hắn đã hai ngày liên tiếp nhưng đều trùng hợp hắn không có bên trong. Ban ngày tìm không thấy người, nàng đành phải đến vào ban đêm.

Buổi tối để tránh hiềm nghi, nàng một thân y phục dạ hành lặng lẽ trà trộn vào. Sau khi bắt một nha hoàn tra hỏi Tần Liễm đang ở đâu, liền tung một chưởng đem người ta bỏ choáng, tiếp tục đi về chỗ Tần Liễm.

Nàng theo lời khai của nha hoàn, đi vào Thủy các.

Ngoài cửa có người phòng thủ, nàng liền nhảy vào đường cửa sổ.

Vừa tiến vào bên trong liền nhìn thấy một bức họa mỹ nam tắm rửa làm cho người nhìn phải chảy máu mũi. Nàng thầm mắng mình thiếu thông minh, vì sao lại không hỏi nha hoàn kia Tần Liễm đang làm gì, bây giờ thật sự là hối hận đến ruột gan đều đứt.

Trong phòng, hơi nước trắng xóa bốc lên từ trong ao nước khổng lồ, dưới vầng sáng của viên dạ minh châu nhu hòa như ánh trăng, màn sương mù như ẩn như hiện.

Thân thể Tần Liễm ngâm ở trong nước, da thịt dưới nước trong suốt thông thấu, như châu như ngọc, dưới vầng sáng của viên dạ minh châu hiện ra hào quang hoa mỹ. Dung mạo khuynh thành tuyệt mỹ trong làn hơi nước, tựa như ảo mộng, bên môi mang theo ý cười nhàn nhạt. Ba ngàn tóc đen như mực, bồng bềnh trên mặt nước.

Nàng không dám nhìn nhiều, vô ý thức muốn chạy trốn, nhưng ý người không bằng ý trời, lòng bàn chân bỗng trượt một cái, cái mông liền ngồi trên sàn ngọc ướt nhẹp, chân cũng trượt bị thương, nhất thời muốn đi cũng không đi được.

Thật sự là thất bại !!

"Công tử, bên trong xảy ra chuyện gì sao ??" Người canh gác ở ngoài hô lên, bọn họ nghe được động tĩnh bên trong.

Lòng Thanh Linh căng thẳng, ánh mắt khẩn cầu, mặt đỏ tới mang tai thấp giọng nói: "Bảo bọn họ rời đi đi."

Nếu để cho người khác thấy nàng ở đây, biết đâu được người ta sẽ nghĩ nàng chạy đến Tướng phủ nhìn Tần Liễm tắm rửa, nếu truyền ra ngoài, nét mặt già nua của nàng còn biết giấu vào chỗ nào nữa.

"Không có chuyện gì" Tần Liễm nhàn nhạt nói với người bên ngoài "Các người đều lui xuống hết đi"

"Lần này Thanh Linh tới là có chuyện quan trọng sao ??" Hắn cười từ trong nước đi lên, con mắt mênh mông yêu mị bị hơi nước lượn lờ xung quanh, thật giống như yêu tinh đang hóa thành hình người.

"Người đừng tới đây, mặc quần áo vào trước đi" Mặt nàng đỏ đến sắp nhỏ ra máu, đầu cúi xuống thấp hơn.

"Được." Hắn nhẹ giọng trả lời.

Sau đó Thanh Linh liền nghe được một trận nước chảy ào xuống, nàng biết rõ đó là Tần Liễm từ trong nước lên đây.

"Thanh Linh đến tìm bản tướng đến cùng là có chuyện gì ???" Một lát sau, hắn mới lên tiếng.

"Là chuyện Hoàng thượng tứ hôn, ta biết rõ Tần tướng không muốn cưới ta, nên ta có thể cùng Tần tướng vào cung cầu xin Hoàng thượng giải trừ hôn ước, không biết ý của Tần tướng như thế nào ???" Nàng đưa lưng về phía hắn, lời nói cũng có chút gấp gáp, muốn mau nói rõ ràng để rồi đi càng sớm càng tốt.

"Hoàng thượng là tự mình hạ xuống Thánh chỉ tứ hôn, chúng ta há có thể nói muốn hủy bỏ là hủy bỏ sao ???" Hắn không đếm xỉa tới nói.

Sau khi Thanh Linh trầm ngâm một tí mới lên tiếng "Ta sẽ nói ta có bệnh không tiện nói ra, không thể gả cho Tần tướng"

"Thanh Linh tự nói mình có bệnh không tiện nói ra, làm vậy chẳng phải là phá hủy thanh danh của người sao ???"

"Ta không để ý" Dù sao danh tiếng của nguyên chủ cổ thân thể này lần trước ở cửa lớn Thừa tướng, cũng đã bị phá hủy khi mở miệng bảo Tần tướng cưới nàng rồi, lần này lại hủy thêm một chút thì có làm sao.

Hắn trầm ngâm một lát, mở miệng nói "Thanh Linh muốn giải trừ hôn ước đến như vậy ???" Giọng nói còn ẩn giấu chút lãnh khí.

Suy nghĩ một chút, dĩ nhiên muốn, bất quá nàng cũng không dám nói thẳng ra, chỉ nói " Ta đây cũng là vì suy nghĩ cho Tần tướng !"

Tần Liễm trầm mặc không nói, một lát sau, Thanh Linh nhìn không được hỏi "Về chuyện cầu xin Hoàng thượng giải trừ hôn ước, Tần tướng cảm thấy như thế nào ???"

Tần Liễm vẫn im lặng không trả lời.

"Người mặc quần áo từ tế chưa ?" Thanh Linh thử dò xét hỏi, không nhìn nét mặt của hắn, nàng không thể đoán ra ý hắn như thế nào. Nếu hắn đã mặc quần áo từ tế, nàng mới có thể quan sát nét mặt của hắn, từ đó có thể đoán được thái độ của hắn mà nói chuyện.

"Thanh Linh có thể nhìn sang" Hắn ôn nhã nói.

Thanh Linh quay đầu lại, liền nhìn thấy Tần Liễm không một mảnh vải che thân đứng bên hồ tắm, sâu kín nhìn nàng "A..... Người hạ lưu !" Nàng lập tức quay đầu về, kinh hãi kêu ra tiếng.

Trước mắt hiện ra một khối da thịt bóng loáng như bạch ngọc, vóc người thon dài, trên người không có một tác thịt dư thừa.....

Xua đi cảnh tượng khiến nàng chút nữa đã chảy máu mũi trong đầu, mặt nàng hồng như con tôm luộc, tim điên cuồng đập thình thịch.

Có thể nhìn sang, không có nghĩa là hắn đã mặc quần áo, người này mà nheo cả buổi, sao lại còn không mặc y phục vào!

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: 20: Người Phải Chịu Trách Nhiệm Với Ta

"Người mau mặc quần áo vào" Thanh Linh vừa thẹn vừa cầu nói, trong lòng sớm đã đem người nào đó mắng vô số lần.

"Người là vị hôn thê của bản tướng, thân thể bản tướng người sớm muộn gì cũng sẽ nhìn. Sao phải thẹn thùng như vậy?" Tần Liễm nhướn mày, vừa ung dung thong thả mặc y phục vào vừa chân thành nói.

Thanh Linh nhìn bộ dáng gần như vô hại của hắn, không biết vì sao rất khó có thể nóng giận. Nhưng trong lòng vẫn nhìn không được tự nhắc nhở bản thân, chưa lập gia đình, chưa lập gia đình, nàng còn chưa có thành thân với hắn đâu.

Hắn chậm rãi đi tới, khiến bạch y chấp chôn như cánh sen. Hắn khom lưng ngồi xổm xuống trước mặt nàng, đưa tay cầm chân nàng lên, thân thể nàng co rúm lại, cảnh giác hỏi: "Người muốn làm gì ???"

Nàng cố rút chân ra khỏi bàn tay hắn, bắt đắc dĩ, hắn cảm hết sức có kỹ xảo. Tuy hắn không làm nàng đau nhưng cũng không cho nàng đem chân rút ra.

Hắn dùng sức bẻ chân nàng một cái, nàng đau đến nhe răng nhếch miệng, nhưng sau cơn đau, chân nàng lại rất tốt, không còn đau nữa.

"Chuyện cầu xin Hoàng thượng giải trừ hôn ước, người cảm thấy như thế nào?" Hắn còn chưa trả lời nàng, tối nay đến đây, cái mặt già nua này cũng đã mất hết, nàng tất nhiên sống chết cũng phải lấy được kết quả.

"Theo hiểu biết của bản tướng về Hoàng thượng, Hoàng thượng nhất định sẽ không thể nào giải trừ hôn ước do chính mình tự hạ xuống, nên người hãy bỏ phần tâm tư này đi." Giọng hần không mặn không nhạt.

"Thân thể bản tướng từ trên xuống dưới đều đã bị Thanh Linh nhìn qua hết. Đã thành như vậy, chẳng lẽ Thanh Linh còn không muốn phụ trách với bản tướng sao??" Không biết có phải là ảo giác hay không, nàng cảm thấy giọng nói của hần có chút u oán, mắt phượng nhìn nàng đầy vô tội và ủy khuất.

Hôm nay là cái tình huống gì?? Nàng tìm hần là vì chuyện tứ hôn, bây giờ hần chẳng những không đồng ý cùng nàng tiến cung cầu Hoàng thượng giải trừ hôn ước, ngược lại còn muốn nàng chịu trách nhiệm. Đầu óc nàng bắt đầu có chút mông m昧, không biết nên trả lời vấn đề của hần như thế nào, nàng bối rối đáp: "Đêm đã khuya, ta phải đi!"

Nói xong, nàng nhanh nhẹn đứng dậy, rồi đi cứ như đang lẩn trốn.

Một chuyến đến Tướng phủ không đạt được kết quả như mong muốn, xem ra cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Qua hội Hoa Đăng, mấy ngày Thanh Linh trong phủ cũng hết sức yên tĩnh.

Vài ngày sau, Thanh Linh dùng diện mạo của Bạch Thuật để chữa trị khuôn mặt cho Diệp Thanh Ngọc, nhân cơ hội này lừa lấy năm trăm lượng hoàng kim của hai mẹ con Lâm thị, hai mẹ con Lâm thị vốn không muốn, nhưng Thanh Linh lại quảng xuống một câu: cho dù chỉ thiếu một phần tiền ta đây cũng không trị.

Lâm thị có ý đồ muốn bắt Thanh Linh lại, uy hiếp nàng trị mặt cho Diệp Thanh Ngọc. Nhưng sau khi Thanh Linh tung ra một tay võ công khiến các nàng kinh diễm không thôi kia xong, Lâm thị cuối cùng cũng thỏa hiệp, mặt nữ nhi mới là quan trọng nhất, vì vậy nàng nhịn đau xuất ra năm trăm lượng hoàng kim trong túi riêng đưa cho Thanh Linh.

Nếu nói nhi tử được đương kim Hoàng thượng thương yêu nhất chính là Tĩnh vương, thì nữ nhi được sủng ái nhất chính là Vô Ưu công chúa.

Vô Ưu công chúa còn chưa gả đi, năm nay lại vừa được Hoàng thượng ban cho một tòa phủ đệ riêng, coi như là quà mừng sinh nhật cho Vô Ưu công chúa.

Vào ngày sinh hằng năm của Vô Ưu công chúa, Hoàng thượng đều cử hành tiệc sinh nhật ngay tại bên trong hoàng cung cho nàng. Lúc đó, Vô Ưu công chúa sẽ phát thiệp mời cho các thiên kim của từng phủ, mời họ đến tham gia yến hội. Năm nay, Vô Ưu công chúa đã có phủ đệ của riêng mình, nơi tổ chức tiệc sinh nhật tất nhiên sẽ từ trong cung đổi thành phủ Công chúa.

Thanh Linh qua miệng Hương Thảo biết được, tiệc sinh nhật những lần trước của Vô Ưu công chúa, chính mình chưa từng được mời tham gia. Nhưng khá ngạc nhiên là tiệc sinh nhật năm nay của nàng ta, nàng vậy mà lại nhận được thiệp mời từ phủ Vô Ưu công chúa.

"Tiểu thư, trước nay Vô Ưu công chúa kia chưa từng một lần mời người đến tham dự tiệc sinh nhật của nàng, năm nay sao đột nhiên lại phát thiệp mời cho người?? Nếu không phải Đại tiểu thư cũng nhận được thiệp mời, nô tỳ còn tưởng rằng cái tên trên thiệp mời phải là Đại tiểu thư, là do người ta viết nhầm thành tên Nhị tiểu thư thôi đó." Hương Thảo khó hiểu hỏi.

Thanh Linh thân nhiên nói: "Chuyện khác thường tất có mờ ám."

Thanh Linh ở kiếp trước cũng có nghe qua, hai người Diệp Thanh Ngọc và Vô Ưu công chúa có quan hệ rất tốt. Chuyện Vô Ưu công chúa bỗng nhiên mời nàng đến tham gia yến hội, Diệp Thanh Ngọc sao có thể thoát khỏi liên quan?? Diệp Thanh Ngọc yên tĩnh nhiều ngày như vậy, phải chăng là muốn đẩy nàng vào tình thế khó xử, dồn nàng vào đường cùng ngay tại thọ yến của Công chúa??

Vào ngày sinh nhật của Vô Ưu công chúa, phủ Công chúa phải tới hai chiếc xe ngựa đến đón hai vị tiểu thư phủ Tướng quân. Công chúa đã tự mình phái người tới đón, lần này Thanh Linh dù muốn không tham gia thọ yến cũng không được.

Sau khi mặt Diệp Thanh Ngọc được Thanh Linh chữa lành, ngày ngày còn uống thêm các loại thuốc bổ dưỡng nhan, thoa lên các loại dược vật dưỡng da. Rất nhanh, mặt của nàng đã khôi phục lại bộ dáng xinh đẹp như dĩ vãng.

"Muội muội ít khi tham gia các yến hội quan trọng như thế này, hôm nay trên buổi thọ yến của Công chúa phải biết kiềm chế một chút, không được làm ra chuyện gì xấu hổ, làm mất đi mặt mũi của phủ Hộ quốc Tướng quân ta." Trước cửa lớn phủ Tướng quân, Diệp Thanh Ngọc ngao mạn lượn lờ trước mặt Thanh Linh mở miệng giảng đạo. Cần thận quan sát qua bộ dáng của nàng ta, khuôn mặt diễm lệ vô song, Đại tiểu thư xinh đẹp như thiên tiên của ngày xưa đã trở lại.

Thanh Linh cười nhẹ: "Đa tạ Đại tỷ đã nhắc nhở" Nàng một thân y phục màu xanh nước biển, chỉ dùng hai cây trâm ngọc vén tóc lên, trên mặt chưa có lớp phấn trang điểm nào đã như thi như họa. Trang phục không xa hoa, mang theo một phần tinh khiết của thiên nhiên. Khí chất điềm tĩnh, lịch sự tao nhã, thanh lệ hơn cả thiên tiên.

Hai người một trước một sau đi ra cửa phủ, chờ các nàng ổn định chỗ ngồi xong, xe ngựa liền chạy một mạch về hướng phủ Công chúa.

Bước một bước vào hậu hoa viên của phủ Công chúa, hương thơm hoa cỏ liền chạm vào da thịt, xông vào khoang mũi. Đưa mắt ngắm nhìn xung quanh, chỉ thấy bên trong hậu hoa viên toàn là kỳ hoa dị thảo. Vì là mùa xuân, nên các loài hoa đua nhau nở rộ, ngàn đóa vạn đóa, rực rỡ đến lóa mắt.

Các tiểu thư gắng gượng bày ra biểu cảm sao cho giống tiên nhân, đi đi lại lại thướt tha giữa những khóm hoa, muôn màu muôn vẻ, yêu kiều xinh đẹp như sắc xuân lộng lẫy.

Yến hội chưa bắt đầu, các tiểu thư liền tụ lại thành tốp năm tốp ba, vừa ngắm hoa, vừa trò chuyện, không khí trong khuôn viên khá náo nhiệt.

Diệp Thanh Ngọc đi đứng trước, các tiểu thư nhìn thấy nàng ta phần lớn đều rất kinh ngạc. Vài ngày trước không phải có tin tức nói khuôn mặt Diệp Thanh Ngọc bị hủy sao, nhưng bây giờ các nàng rõ ràng thấy da thịt nàng ta trắng nõn, vô cùng mịn màng, làm gì có dấu hiệu bị hủy dung nào??

Diệp Thanh Ngọc thấy ánh mắt chứng tiểu thư nhìn mình vô cùng kinh ngạc mới có chút hài lòng, nhớ tới vài ngày trước mình còn không dám bước chân ra khỏi phủ lòng liền cảm thấy ghen ghét vô cùng. Hôm nay nàng đến tham gia yến hội chủ yếu là để cho mọi người biết Diệp Thanh Ngọc nàng vẫn còn là mỹ nhân đứng số một số hai trong Hạ Thành này. Nàng chắc chắn, nếu Vinh vương nhìn dung mạo đã khôi phục lại của nàng, nhất định cũng sẽ hết sức kinh diễm, đến lúc đó ai cũng đừng mơ cướp Vinh vương từ trong tay nàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: 21: Tặng Nàng Một Phần Đại Lễ

"Người là Nhị tiểu thư của phủ Hộ quốc Tướng quân sao?" Người hỏi Thanh Linh là một nữ tử mắt ngọc mày ngài, mặt như hoa đào, da thịt nõn nà như mỡ đông. Một thân y phục xanh nhạt dệt lên họa tiết đoá hoa trắng tinh mờ ảo như làn khói, váy dài đính phi thủy màu xanh biếc, bên ngoài khoác một mảnh lụa trắng mỏng có thêu hình hồ điệp bằng tơ vàng. Khóe môi mang theo ý cười nồng đậm, đôi mắt đen bóng sạch sẽ thuần túy, đang tò mò quan sát Thanh Linh.

Thanh Linh nhìn nữ tử diễm lệ rực rỡ trước mặt, trong lòng cảm thấy rất thoải mái, không khỏi sinh ra vài phần thân thiết: "Ta là Diệp Thanh Linh của phủ Hộ quốc Tướng quân, còn người là....?"

Kiếp trước, nàng thường trà trộn vào trong quân doanh của đại ca, không mấy khi có mặt ở Hạ Thành. Mà cho dù có về lại Hạ Thành, các loại yến hội nhàm chán này, nàng cũng rất ít tham gia. Nên hiểu biết về các tiểu thư nhà quan gia ở Hạ Thành này cũng rất ít ỏi.

"Ta là Băng Lãnh của vương phủ Đoan Dương."

"Thì ra là Quận chúa Băng Lãnh." Mẫu thân Băng Lãnh là muội muội ruột của đương kim Hoàng thượng. Nên Băng Lãnh cũng được xem là biểu tỳ của Vô Ưu.

"Những lần yến hội trước đây ta chưa từng thấy người, hôm nay có thể nhìn thấy, khiến ta thật bất ngờ."

"Trước kia ta rất ít khi đi ra ngoài, nên các loại yến hội như thế này cũng rất ít tham gia."

Hai người đứng một bên trò chuyện, người một câu ta một câu, bên kia Diệp Thanh Ngọc cùng Công chúa Vô Ưu cũng vừa nói vừa cười.

"Nàng kia chính là Nhị muội của người? Người sẽ là Phu nhân Thừa tướng tương lai sao?" Công chúa Vô Ưu nhìn Thanh Linh rồi quay sang hỏi Diệp Thanh Ngọc, nàng một thân cung trang hoa lệ màu hồng nhạt mỏng manh, nổi bật lên khí chất cao quý, tư thái nhỏ nhắn xinh xắn, eo nhỏ dịu dàng không bằng một nắm tay.

Nữ tử đang nói chuyện cùng Quận chúa Băng Lãnh khí chất lịch sự tao nhã, khuôn mặt thanh lệ, mỗi một cử chỉ giơ tay nhấc chân đều toát lên vẻ tự nhiên thoải mái. Vô Ưu nhìn nàng sao cũng không giống như người lên không được mặt bàn như Diệp Thanh Ngọc nói.

"Không sai, chính là nàng, người trước kia vô si đi quyền rũ Vinh vương chính là nàng. Công chúa, người nhất định phải vì Thanh Ngọc mà dạy dỗ nàng thật tốt." Diệp Thanh Ngọc đã chẳng khóc nói.

Vô Ưu vỗ vỗ tay nàng ý muốn an ủi, ánh mắt hung hăng trừng bóng lưng của Diệp Thanh Linh, nói: "Yên tâm, người là bằng hữu của bốn Công chúa, bốn Công chúa nhất định sẽ xả giận thay người."

"Bốn Công chúa thấy bộ dáng nàng chỉ là có chút thanh tú, lại không tài không đức, phụ hoàng có phải đã hồ đồ hay không mà lại tứ hôn cho nàng và Liễm ca ca chứ." Vô Ưu tức đến giậm chân, vô cùng bất mãn.

Diệp Thanh Ngọc biết rõ trong lòng Vô Ưu luôn ngưỡng mộ Tần tướng, nên lợi dụng thời cơ châm dầu vào lửa, khiến cho Vô Ưu càng thêm thống hận Diệp Thanh Linh, nàng tiếp tục mở miệng: "Thanh Ngọc ngược lại cảm thấy tướng mạo nha đầu kia quá tệ, tài đức không có gì tốt, sao xứng với Tần tướng. Chẳng thể so được với Công chúa, dung mạo và vóc người tựa thiên tiên, lại tinh thông cầm kỳ thư họa, người với Tần tướng mới chân chính là một đôi do trời đất tạo nên."

"Đó là đương nhiên, ta mới là người xứng đáng nhất để đứng bên cạnh Liễm ca ca." Vô Ưu cúi mặt thẹn thùng thấp giọng nói, một lát sau, bỗng đứng ngẩn đầu, đột nhiên nói: "Hôm nay bổn Công chúa sẽ tặng cho nàng một phần đại lễ, người cứ chờ xem kịch vui đi." Trên khuôn mặt xinh đẹp ngây thơ thoáng lộ ra một chút âm ngoan ác ý.

"Thế tử Bưng Dương - Lãnh Ly đến." Người của phủ Công chúa cao giọng thông báo.

Lãnh Ly một thân tử y, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhạt nhẽo, tuấn mĩ như băng tuyết trên đỉnh thần chi, trong lúc lơ đãng lại toát ra khí chất cao quý thanh nhã.

Không ít tiểu thư quên mất phải tự trọng, nhìn chăm chăm vào hắn không chớp mắt, nhưng lại sợ hơi thở lạnh lẽo như muốn cự tuyệt người trong vạn dặm của hắn nên không dám lại gần.

Thanh Linh nhìn Lãnh Ly có chút quen mắt, cẩn thận nghĩ lại, đột nhiên trong đầu lóe qua một bóng dáng quen thuộc, hắn không phải là công tử Thiên Hương sao?? Không thể tưởng tượng được công tử Thiên Hương, đại sư luyện hương thần bí lại là thế tử Bưng Dương - Lãnh Ly.

Còn một người khác cũng toàn thân tản ra hơi thở xa cách như Lãnh Ly là Công chúa Ngạo Nguyệt, lẳng lặng cô độc ngồi ở một góc, thần sắc buồn bực không vui, ai cũng không dám tiến lên bắt chuyện với nàng.

Sau khi Lãnh Ly đến, Tĩnh vương cũng xuất hiện.

Dung mạo Tĩnh vương như quan ngọc, đôi mắt như thần sao, một thân hoa phục vừa vặn toát lên khí chất cao quý của hắn. Trên môi mang theo ý cười nhàn nhạt cũng đủ làm chói mắt người nhìn, hơi thở quanh thân ấm áp, khác biệt một trời một vực với Lãnh Ly.

"Thừa tướng Tàn Liễm đến."

"Vinh vương đến."

Tàn Liễm và Hách Liên Dục cũng lần lượt xuất hiện.

"Liễm ca ca, cuối cùng người cũng đã tới." Vô Ưu vừa nhìn thấy Tàn Liễm liền giống như một tiểu cô nương hồn nhiên chạy đến, người nàng nhẹ nhàng uyển chuyển như chim yến, một thân y phục hồng phấn tung bay trong không trung, như hồ điệp bay lượn.

Tàn Liễm thấy một bóng người hồng phấn chuẩn xác đánh tới, trong mắt phượng xẹt qua một tia chán ghét không dễ dàng phát giác. Hắn không nề mặt, né người tránh khỏi Vô Ưu đang nhào tới.

"Liễm ca ca" Vô Ưu cười ngọt ngào, một bộ dáng thiên chân vô tà, khuôn mặt nhỏ nhắn nổi lên hai rặng mây hồng nhàn nhạt, bên trong đôi mắt tràn ngập ái mộ không ngừng lưu chuyển nhìn nam tử trước mặt. Nàng đưa tay muốn bắt lấy tay Tàn Liễm, đột nhiên nhớ đến hắn không thích có nữ tử chạm vào mình, tay vừa giơ đến giữa không trung lại không tình nguyện để xuống.

"Liễm ca ca, người đã đồng ý sẽ thổi một khúc cho ta ở tiệc sinh nhật lần này, người không thể đổi ý nha"

Thanh Linh ở chỗ không xa nhìn thấy Vô Ưu ngược khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo hâm mộ nhìn Tàn Liễm, trong lòng hừ lạnh, người này thật biết trêu chọc hoa đào.

Tàn Liễm thường thức thanh sáo tinh xảo bằng bạch ngọc trong tay, mặt mang theo xa cách mà có lẽ, câu môi cười nhẹ: "Vi thần đã đồng ý thổi một khúc cho Công chúa, tất nhiên sẽ không nuốt lời."

Thanh Linh đang cùng Băng Lãnh và vài tiểu thư thế gia trò chuyện, đột nhiên có người va đập mạnh vào sau lưng nàng. Nàng xoay người lại liền thấy một nha hoàn của phủ Công chúa ngã xuống đất, trong tay còn cầm theo cái mâm.

Đó là một nha hoàn bưng trái cây, lúc đi đường không cẩn thận té ngã đụng phải Thanh Linh, còn hất đổ cả một bàn trái cây. Lúc nàng đứng dậy, Thanh Linh có ngửi được một mùi hương lạ lùng. Nhưng ngửi qua không phát hiện hương này có độc, nên cũng chẳng để trong lòng.

"Xin tiểu thư bớt giận, nô tỳ không cố ý" Nha hoàn cúi đầu bối rối xin lỗi.

"Không sao" Thanh Linh thần nhiên nói.

Nha hoàn kia thấy Thanh Linh không có ý muốn trách cứ, vội vàng khom lưng nhặt hết trái cây rồi rời đi.

Tiệc sinh nhật của Công chúa Vô Ưu, Hoàng thượng tạm thời có việc nên không tới, bầu không khí trong yến tiệc cũng thoải mái không ít.

Diệp Thanh Ngọc muốn bản thân phải thật tỏa sáng tại tiệc sinh nhật của Công chúa Vô Ưu, lấy thắng lợi đó áp đi những lời gièm pha của sự kiện hủy dung trước đây, cho nên nàng đã chuẩn bị tiết mục múa của mình rất tỉ mỉ, góp vui cho yến hội.

Tiếng đàn hòa cùng tiếng sáo vang lên, Diệp Thanh Ngọc mặc vũ y màu trắng nhảy múa. Dáng người nàng uyển chuyển, động tác chân chuyển động phức tạp, khi thì xoay tròn, khi thì nhảy lên. Tay buộc theo dải lụa bay múa, nhìn thật giống như tiên tử Quảng Hàn.

Dáng múa nàng tinh diệu tuyệt luân, mê hoặc mắt người, làm khuynh đảo tân khách ở đây. Điệu múa đã kết thúc được một hồi, nhưng mọi người vẫn

chìm đắm trong dáng múa tuyệt mỹ kia, thật lâu sau đó mới lấy lại được tinh thần.

Sau khi Thanh Linh xem xong, trong lòng thầm cảm thán, tin đồn Diệp Thanh Ngọc có dáng múa khuynh tuyệt, quả không sai.

Diệp Thanh Ngọc rời sân khấu nhưng mắt vẫn vụng trộm liếc về phía Hách Liên Dục, thấy ánh mắt hẩn nhìn mình mang theo vẻ say mê, trong lòng không tránh khỏi hồi hộp.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: 22: Chiếm Chút Tiện Nghi

Yến hội hôm nay, phủ Công chúa có mời một gánh hát bên ngoài đến biểu diễn. Tuyệt kĩ của rạp gánh hát này là bọn hắc có thể làm cho Tỳ Khuyển đánh đàn.

Tỳ Khuyển là một loài động vật hung tàn như sói như hổ, rất khó bị thuần phục. Người có thể thuần phục được Tỳ Khuyển tìm đã rất khó, huống chi đến chuyện điều khiển Tỳ Khuyển đánh đàn, Thanh Linh cảm thấy đây là chuyện khó có thể tưởng tượng được.

Giữa lúc yến hội, người của rạp gánh hát mới bắt đầu xuất hiện biểu diễn.

Lúc này giữa sân bày ra một cái lồng sắt rất lớn, bên trong giam giữ Tỳ Khuyển to lớn như hổ.

Chỗ Thanh Linh ngồi cách Tỳ Khuyển không xa, nàng có thể thấy Tỳ Khuyển bên trong lồng sắt rất rõ ràng. Toàn thân Tỳ Khuyển trắng như tuyết, lông trên người thật dài. Nó vừa vào đã giống như rất bức bối, ở trong lồng mà không ngừng rầm rú, lâu lâu lại tông mạnh vào các thanh sắt.

Trưởng ban rạp gánh hát phải đi vào trong cho nó ăn, trong miệng còn phát ra tiếng kêu tương tự với Tỳ Khuyển, cố gắng làm cho Tỳ Khuyển tỉnh táo lại.

Diệp Thanh Ngọc bất an nhìn Tỳ Khuyển đang bức bối trong lồng một cái, lại quay đầu nhìn Công chúa Vô Ưu một cái. Công chúa Vô Ưu cũng đáp trả ánh mắt của Diệp Thanh Ngọc bằng một cái nháy mắt nghịch ngợm, thiên chân hồn nhiên. Diệp Thanh Ngọc thu hồi lại ánh mắt, cầm lên một ly rượu trên bàn, khước miệng câu ra một nụ cười quý dị, ngửa đầu, một hơi uống sạch rượu trong chén.

Trưởng ban rạp gánh hát cố gắng một hồi cũng không thể làm cho Tỳ Khuyển an tĩnh lại, cuối cùng bất đắc dĩ mở miệng nói: "Bẩm Công chúa, thảo dân cũng không biết hôm nay Tỳ Khuyển bị làm sao, làm cách nào cũng không bình tĩnh lại được, cho nên hôm nay Tỳ Khuyển không thể đánh đàn, kính xin Công chúa Vô Ưu không nên trách tội."

Tiếng nói hắc vừa dứt, Tỳ Khuyển đột nhiên xông ra lồng sắt, gầm gú một tiếng, lộ ra răng nanh nhiều vô số kể. Bốn chân nó cường tráng, tốc độ chạy trốn cực nhanh, trong chớp mắt đã bỏ nhào đến trên bàn Thanh Linh.

Vài cô nương trẻ tuổi ngồi gần Thanh Linh bị dọa đến hồn phi phách tán, gấp gáp lần quay một vòng né người ra.

Tỳ Khuyển lao ra lồng sắt quá đột ngột, tốc độ chạy trốn lại cực nhanh, nên trong khoảng thời gian ngắn không người nào kịp tiến lên ngăn cản lại. Lúc nó đánh tới, lòng Thanh Linh cũng tránh không được sợ hãi, bị hù dọa đến phải lùi về phía sau. Tỳ Khuyển đánh về phía nàng, nàng cuống quýt cầm lên đệm hung hăng đánh vào móng vuốt của nó, tay dùng sức đẩy, lát sau nhanh chóng buông tấm đệm ra, lăn người sang bên cạnh liền lọt vào bụi hoa. Trong bụi hoa có gai, vô số gai nhọn đâm vào sau lưng nàng. Cảm giác đau rất truyền tới, nàng còn chưa kịp kêu lên, Tỳ Khuyển lại đánh tới lần nữa.

Vì né Tỳ Khuyển, Thanh Linh đành lăn thêm một vòng, trên người truyền đến cảm giác đâm nhói nóng cháy, khó chịu như bị ngọn lửa bùng bùng đốt cháy vậy.

"A!" Các Tiểu thư ở đây bị một màn này hù dọa thét chói tai, rồi rít đứng lên né ra, khung cảnh lập tức loạn thành một đoàn.

Chỗ Tần Liễm ngồi cách Công chúa Vô Ưu rất gần, nhưng lại cách chỗ Thanh Linh rất xa. Nhìn một màn Tỳ Khuyển đánh tới Thanh Linh, hắc siết chặt sáo ngọc màu trắng trong tay, mắt phượng hẹp dài lạnh thấu xương, không ai thấy rõ động tác của hắc như thế nào, chỉ thấy trong một cái chớp mắt, hắc đã biến mất.

Lúc Thanh Linh còn chưa tỉnh hồn, Tỳ Khuyển phảng phất như không kiểm chế được mình, điên cuồng đánh về phía nàng.

Trước mắt đột nhiên tối sầm lại, Tỳ Khuyển cao lớn che đi ánh mặt trời, Thanh Linh vô ý thức đưa tay che mắt lại. Lúc nàng cho rằng chưa tới một phút Tỳ Khuyển sẽ nhào tới cắn, nhưng đột nhiên thân thể lại bị ôm vào một vòng tay ấm áp, người nọ và nàng cùng lăn một vòng, nàng liền được người bảo hộ dưới thân.

Nàng nhìn không tới khuôn mặt người che chở nàng vào trong ngực, nhưng lại nhìn thấy một sợi tơ trắng như tuyết quen thuộc và mùi hương thơm ngát từ thân thể người kia, hương thơm tràn vào mũi, thấm vào ruột gan, như có tác dụng an thần, lòng nàng bởi vì kinh hãi mà hoảng loạn bất an bỗng nhiên được trấn tĩnh trở lại.

Đột nhiên, nàng người được lẩn trong mùi hương này còn có mùi máu tươi, trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng rên rỉ, người nọ vì bị đau mà tay ôm lấy nàng càng thêm dùng sức. Lưng nàng dính sát vào ngực người đó không một khe hở, tay hấn để ngang trước ngực nàng, sít sao ép chặt người nàng lên thân thể hần, bàn tay hần còn dán lên khối đầy đặn trước ngực nàng.

Vừa rồi nàng bị Tỳ Khuyển hù sợ nên nhất thời chưa phát hiện ra vị trí tay hấn đè lên. Bây giờ đã phục hồi tinh thần, lại bị tay hấn dùng lực một cái, hơi ẩm từ lòng bàn tay của người nào đó truyền đến khối đầy đặn trước ngực, khiến đại não nàng lập tức trống rỗng, lòng vừa mới bình tĩnh lại đã bắt đầu cuồng loạn nhảy lên không kiểm chế được.....

"Liễm ca ca." Tiếng thét hoảng hốt chói tai của Vô Ưu vừa vang lên, Thanh Linh lập tức tỉnh táo lại, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn cũng đỏ bừng một mảnh vì xấu hổ.

Người này..... ngay cả khi cứu người cũng không quên chiếm chút tiện nghi của người ta, hạ lưu!!

Xúc cảm mềm mại truyền đến lòng bàn tay, thân thể Tàn Liễm cứng đờ, hần không ngờ chỗ đó của nữ tử lại mềm mại đến như vậy, bàn tay bao trọn chỗ đó, bên trong có chút cứng rắn. Tỳ Khuyển đang cắn xuyên qua da thịt hần, hần cũng không có cảm giác đau đớn.

Lúc lấy lại tinh thần, Tàn Liễm cảm sáo ngọc đâm tới Tỳ Khuyển, ai ngờ lại trúng ngay giữa mắt phải của nó, Tỳ Khuyển đau đớn há miệng nhả ra. Hần thừa cơ ôm Thanh Linh lẩn một vòng rồi ngồi dậy, đem nàng bảo vệ ở sau lưng.

Tỳ Khuyển bị thương, hướng về phía hai người gào thét điên cuồng, lộ ra hàm răng trắng đầy đặc còn dính máu. Nó giương nanh múa vuốt, cả người nhảy lên, nhào về phía hai người.

"Có ai không, người đến, mau đến cứu Liễm ca ca." Bắp chân Tàn Liễm bị Tỳ Khuyển cắn bị thương, vậy mà hần vẫn cùng Tỳ Khuyển hung tàn đánh nhau đến ta sống ngươi chết. Vô Ưu nóng lòng, hoảng mang lo sợ đến khóc, không ngừng hô gọi thị vệ đến cứu người.

Hách Liên Dực rút kiếm vượt lên trên đám người đang hỗn loạn, làm một tư thế phòng vệ che chở cho bọn nữ tử trốn sau lưng hần, hai mắt lạnh lùng nhìn Tỳ Khuyển vừa cắn Tàn Liễm bị thương: "Mau, các người mau lui về phía sau, nhân cơ hội này rời đi nhanh lên." Hần quay đầu lại, về mặt cực kì nghiêm túc nhìn chúng Tiểu thư quát nhẹ.

Lãnh Ly không nói hai lời, cầm kiếm phóng về phía Tỳ Khuyển.

"Tứ hoàng huynh, người mau đi cứu Liễm ca ca." Vô Ưu khóc ròng lôi kéo ống tay áo Hách Liên Dực nói.

Cứu Tàn Liễm?? Hần còn ước gì Tàn Liễm bị Tỳ Khuyển cắn chết mới là tốt nhất. Nhưng vì an ủi Vô Ưu, Hách Liên Dực vẫn làm ra chút công phu bên ngoài: "Vô Ưu đừng làm rộn, Hoàng huynh còn phải bảo vệ tốt các Tiểu thư ở đây." Toàn bộ thị vệ đều đã bị Vô Ưu gọi đi đánh Tỳ Khuyển, ở lại bảo vệ chúng Tiểu thư chỉ có hai ba người mà thôi.

Nguy hiểm ập tới, Vinh vương thân phận cao quý lại đem thân mình che chở ở phía trước, hành động này khiến chúng Tiểu thư ở phía sau rất cảm động, ánh mắt nhìn bóng lưng Vinh vương tràn đầy hâm mộ.

"Tứ hoàng huynh không mờ to mắt ra sao?" Hách Liên Dực đứng thứ tư trong các Hoàng tử: "Tỳ Khuyển bây giờ chỉ muốn hung hăng cắn Liễm ca ca, nơi chúng ta đứng cách Tỳ Khuyển xa như vậy, nó sao có thể xông đến đây." Vô Ưu giận dữ, không nể chút tình thờ phỉ phỉ quát Hách Liên Dực, nói xong cũng xoay người rời đi.

Sắc mặt Hách Liên Dực có chút khó coi, lo lắng bị người gièm pha, cuối cùng cũng đem kiếm tiến lên xông vào trận địa nhìn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: 23: Nụ Hôn Bất Ngờ

Lúc Hách Liên Dực chạy đến nơi, Tỳ Khuyển đã bị Tàn Liễm và Lãnh Ly chế trụ.

Chân Tàn Liễm vẫn chảy máu không ngừng, trên tay cũng có nhiều chỗ bị cắn. Công chúa Vô Ưu liền sai người đưa hần vào trong sảnh, gấp gáp mời ngự y đến chữa trị.

Thanh Linh không bị Tỳ Khuyển cắn trúng, nhưng y phục lại bị gai trong bụi hoa đâm cho toi tả, vài chỗ trên người còn bị đâm đến thương tích đầy mình. Mặt dính bùn đất, tóc tai tán loạn, thoạt nhìn chật vật không chịu nổi.

"Diệp Thanh Linh, Phu nhân Thừa tướng tương lai, người thật sự rất tốt." Vô Ưu cắn răng oán hận nói xong liền rời đi. Tàn Liễm không thích nữ tử chạm vào hắn, bình thường khi nàng chỉ vô tình đụng phải tay hắn, lòng này của Vô Ưu sẽ lập tức chau lại thành đoàn. Nhưng hôm nay, hắn lại không để ý đến những thứ này mà cứu Thanh Linh, còn ôm Diệp Thanh Linh chặt như vậy. Vô Ưu nhớ tới một màn kia, trong lòng vô cùng khó chịu và ghen tị với Thanh Linh.

Ánh mắt người khác nhìn Thanh Linh cũng có chút khác thường, lời nói của Vô Ưu khiến Thanh Linh cảm thấy cực kỳ khó hiểu. Dù gì nàng cũng được xem là khách nhân, còn bị dọa sợ đến như vậy, chủ nhà đã không hỏi thăm đến thì thôi, lại còn nói ra câu nói khó hiểu kia như là đang khiêu khích, nàng đã biết bữa tiệc này sẽ không có gì tốt lành mà.

Hiện tại đa số mọi người đều chạy tới hỏi thăm thương thế của Tàn Liễm, mà Thanh Linh chặt vật đứng ngay tại chỗ, trừ Hương Thảo ra lại không có một kẻ quan tâm.

Lãnh Ly nhìn bóng lưng thon gầy cô độc của nàng, trong lòng đột nhiên nổi lên một chút cảm giác khó chịu, nhấc chân đi tới, hỏi: "Có bị thương không?"

Giọng nói nguội lạnh, nhưng nàng nghe lại cảm thấy có chút ấm áp, lắc lắc đầu, nói: "Ta không có bị thương chỗ nào." Chỉ là trên mặt bị gai nhọn quẹt qua trầy trụa chút thôi, bây giờ đã bắt đầu đau rát. Hương Thảo thấy mặt nàng bị gai quẹt qua làm bị thương, rất là đau lòng, nên đã sớm rời khỏi phủ Công chúa đi mua một ít thuốc chữa trị.

"Trên người của người có mùi Ngân Bước Hương, Tỳ Khuyển vì người thấy được mùi này nên mới nổi điên" Ngân Bước Hương là một loại hương liệu, nhưng cách pha chế lại khá giống với cách tạo huân hương. Lãnh Ly là một đại sư luyện hương, chỉ nhẹ nhàng ngửi một cái đã biết là loại hương gì.

Lãnh Ly vừa dứt lời, lòng Thanh Linh vốn bình tĩnh không gợn sóng đột nhiên mạnh mẽ nhảy lên, lạnh cả người. Nàng thường ngày không dùng huân hương, chợt nhớ đến lúc tiệc chưa bắt đầu có một nha hoàn không cẩn thận đụng trúng nàng, làm đổ cả một mâm trái cây, ngay khi nha hoàn kia đứng dậy nàng ngửi thấy một mùi hương kì lạ, vì không có độc nên nàng cũng không để trong lòng, bây giờ cẩn thận nhớ lại, nha hoàn kia chắc chắn đã lợi dụng lúc đó rắc Ngân Bước Hương lên người nàng.

Tỳ Khuyển hung hăng công kích nàng, nguyên nhân cũng là vì trên người nàng có mùi Ngân Bước Hương. Nha hoàn phủ Công chúa hạ hương lên người nàng, ngoại trừ bị chủ tử sai khiến ra thì còn có thể là ai sai khiến?

Hay cho một Công chúa Vô Ưu! Mới gặp mặt lần đầu, đã tặng nàng một phần 'đại lễ' như vậy, Vô Ưu ngơ ngác rồi, người vậy mà lại muốn mạng của ta. Nếu như không phải Tàn Liễm cứu nàng kịp thời, bây giờ có lẽ nàng đã bị Tỳ Khuyển cắn chết tươi rồi.

Mặc dù Tàn Liễm cứu nàng, nhưng nguyên nhân Vô Ưu tặng nàng phần 'đại lễ' này chỉ sợ không thoát khỏi liên quan đến Tàn Liễm. Nàng sớm đã chú ý tới ánh mắt tràn đầy ái mộ của Vô Ưu khi nhìn Tàn Liễm, mà nàng lại là vị hôn thê của Tàn Liễm, khả năng Vô Ưu vì ghen ghét nên làm khó nàng là rất cao. Bất quá, dù có xuất phát từ nguyên nhân gì, thì Vô Ưu muốn mạng của nàng cũng là sự thật, nàng sẽ không dễ dàng mà bỏ qua cho nàng ta như vậy.

Vô Ưu, món nợ này, ta sớm muộn gì cũng sẽ cùng người tính sổ!

Tàn Liễm bị Tỳ Khuyển cắn bị thương, Vô Ưu tức giận đến thiếu chút nữa đã đem toàn bộ người của gánh hát đi xử tử. Lúc sau có Băng Hàn xuất hiện cầu tình mới thôi, Vô Ưu cuối cùng cũng chỉ trục xuất những người trong gánh hát này ra khỏi Hạ Thành, lệnh cho bọn họ vĩnh viễn không được bước vào Hạ Thành một bước.

Bữa tiệc xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên khách nhân tan đi rất sớm.

"Ta có một chuyện muốn hỏi Lãnh thế tử, không biết có được không?" Vừa ra khỏi phủ của Công chúa Vô Ưu, Thanh Linh liền theo hỏi Lãnh Ly.

"Chuyện gì?" Khẩu khí lạnh lẽo, nhạt nhẽo rất phù hợp với tính cách lạnh lùng nhưng trong trẻo của hắn.

"Ta từng ngửi qua một loại hương, mùi hương kia thanh nhã thanh u, có thể làm lòng người an bình, tựa như hoa lan, tựa như quế lại tựa như đàn hương, nhưng dường như không phải, không biết Lãnh thế tử có bao giờ thấy qua loại hương này chưa?" Đêm đó gặp chuyện không may, nàng gặp được hắc y nhân thần bí kia, trên người hắn có một loại mùi hương kì lạ, nếu nàng tìm hiểu được loại hương này có lẽ sẽ lấy được chút manh mối gì đó về thân phận của hắc y nhân. Lãnh Ly là đại sư luyện hương, mùi hương thơm như vậy rất có khả năng hắn đã thấy qua."

"Loại hương người diễn tả ta có thể tìm ra được cả trăm loại." Ý tứ là lời nói của nàng quá mơ hồ, hắn cũng không thể nói ra chính xác được đó là loại hương nào.

"Có thể là loại có giá cả trên trời chăng?" Nàng đoán thân phận hắc y nhân thần bí kia chắc sẽ không bình thường, nên giá cả hương trên người hẳn ngày của hắn là loại xa xỉ.

"Cũng như vậy." Lãnh Ly thần nhiên nói, sải bước đi tới xe ngựa của mình.

"Cái gì cũng như vậy?" Nàng nhất thời mê muội, nửa ngày mới hiểu ra ý tứ của hắn là loại giá cả sang quý hẳn cũng có thể tìm ra được một đồng, cái gì thế này, nói nhiều một chút sẽ gặp quý sao?

"Người có thể giúp ta tìm ra loại hương đó không?" Nàng đuổi theo hỏi.

Lãnh Ly nhún nhún mày, không để ý đến nàng, tiếp tục leo lên xe ngựa.

"Này, dù gì ta cũng là ân nhân cứu mạng của ngươi, chẳng lẽ ngay cả một chút chuyện nhỏ này ngươi cũng không thể giúp ân nhân của ngươi sao?" Nàng đứng dưới xe ngựa, hai tay chống nạnh nói.

"Ngày mai sẽ đưa hương đến Tướng phủ." Hắn vừa dứt lời, như không thể kiên nhẫn được nữa lệnh phu xe giục ngựa nhanh chóng rời đi.

Thanh Linh trở lại phủ Công chúa định lên xe ngựa trở về, nhưng lúc quay lại phủ Công chúa lại không còn chiếc xe ngựa nào, nàng đành phải đi bộ trở về. Quần áo trên người nàng có chút dơ dáy bẩn thỉu, một đường đi tới phía trước, người trên phố không ngừng ngoái đầu nhìn lại, ai ai cũng chỉ chỉ trỏ trỏ.

Nàng nhìn nhìn quần áo trên người mình, đúng thật là không ổn. Lúc nàng đang tìm cửa hàng y phục hai bên đường, bên tai bỗng truyền tới một giọng nói cung kính.

"Phu nhân, Công tử mời người lên xe ngựa, Công tử muốn đưa người trở về phủ Tướng quân." A Thất nắm dây điều khiển hai con ngựa trắng đang kéo xe ngựa hoa lệ, vừa đi ngang qua vừa gọi nàng.

Phu nhân? Thanh Linh nhú mày, nàng còn chưa có thành thân với Tần Liễm đâu. "Đừng gọi ta là Phu nhân!" Nàng không vui nói.

"Vết thương của Tần tướng có khá lên được chút nào không?" Nàng không có ý định lên xe ngựa, nhưng Tần Liễm là vì nàng mới bị thương, nàng cũng nên hỏi thăm một chút.

"Thanh Linh lên xe ngựa nhìn ta một chút chẳng phải sẽ biết sao?" Giọng nói thanh nhuận của Tần Liễm từ trong xe ngựa vọng ra.

"Khụ khụ, ta còn có chút việc gấp phải đi trước một bước, hôm nào rảnh sẽ đến thăm Tần tướng." Nhớ tới hình ảnh ban đêm hôm đó nàng xâm nhập vào phủ Thừa tướng gấp ngay lúc hắn đang tắm rửa và lúc tay hắn dính sát vào nơi đầy dơ bẩn trước ngực mình thì mặt lại đỏ mới mang tai, nàng thật rất sợ hãi khi ở cùng hắn, nên muốn mượn cớ để vội vàng chạy đi.

"Bản Tướng bị thương là vì Thanh Linh, nhưng Thanh Linh lại không muốn nhìn bản Tướng dù chỉ một chút. Bản Tướng thật sự cảm thấy rất thương tâm." Khẩu khí hắn nhân nhật, nàng thật không nghe ra hắn đang thương tâm ở chỗ nào.

Mỹ nhân nhiều như vậy, lại không một ai thua kém nàng. Còn có, nếu không phải do hắn trêu chọc hoa đào, thì Vô Ưu sao lại ra tay với nàng? Bất quá, những lời này nàng cũng không dám nói ra khỏi miệng.

Tần Liễm đã nói như thế, nàng có chút do dự leo lên xe ngựa.

"Miệng vết thương còn đau không?" Nàng vừa lên xe vừa hỏi.

"Lại đây ngồi." Hắn không đáp lời nàng, giọng nói ôn nhã gọi nàng đến ngồi gần hắn.

"Ta ngồi ở đây được rồi!" Nàng kéo ra tươi cười nói.

"Nghe lời, lại đây!" Thần sắc hắn bình thản, khẩu khí dụ dỗ không chấp nhận cự tuyệt.

Nàng thấy trên đùi hắn bị thương, là vì cứu nàng, không đành lòng từ chối, đi lại gần hắn. Chỉ thấy hắn cầm khăn lụa trên bàn nhỏ lên, thấm chút nước rồi vắt nhẹ, đem khăn ướt lau lau mặt nàng.

Lúc bàn tay hắn chạm đến, nàng vô ý thức muốn lùi về phía sau trốn tránh, hắn lại cố chấp đuổi tay ra chế trụ sau gáy nàng, tay kia cầm khăn lụa nhẹ nhàng lau mặt giúp nàng: "Đừng động!", hơi thở nóng ấm xen lẫn mùi hương thơm ngát phảng phất qua cổ nàng, mang theo cảm giác ngứa ngáy, nàng không khỏi co rúm người lại một chút.

"Đừng cử động!"

Hắn mở miệng, nàng lập tức ngoan ngoãn không động đậy gì nữa, để hắn tùy ý lau mặt nàng. Động tác trên tay hắn hết sức ôn nhu, tựa như gió xuân tháng ba thổi về. Trên người hắn có một cổ mùi hương thơm ngát, rất dễ chịu. Mặt hắn phóng đại trước mắt nàng, làn da trắng nhũn, trắng sáng như bạch ngọc, có khi so với nàng còn tốt hơn. Lông mi dài rậm rạp, khi lên khi xuống, chuyển động lập lòe như hai cánh quạt nhỏ. Mắt phượng hẹp dài tinh mịch mịch hoặc, như chứa một loại ma lực, khiến người ta vô ý thức mà bị hút sâu vào trong đó.

Hắn cẩn thận tỉ mỉ lau từng chút một đến khi mặt nàng hoàn toàn sạch sẽ, tiếp đó lấy ra một hộp thuốc, dùng tay ôn nhu xoa lên vết thương bị gai hoa đâm trên mặt nàng.

Hồi lâu sau hai người vẫn không lên tiếng, bên trong xe ngựa liền một mảnh tĩnh lặng, nhưng lại tràn đầy hơi thở ấm áp, hòa hợp.

Đầu ngón tay của hắn chạy trên da mặt nàng, xúc cảm lạnh lạnh làm cho nàng cảm thấy rất thoải mái.

"Đau không?" Hắn nhỏ giọng hỏi.

"Không đau." Nàng thành thật đáp.

"Công tử, đã đến phủ Tướng quân." Giọng A Thất ở phía ngoài truyền vào.

Thanh Linh khách sáo nói lời tạ ơn rồi từ biệt, lại bị Tần Liễm gọi lại.

"Tần tướng còn có việc gì sao?" Nàng quay đầu lại hỏi.

Hắn đột nhiên đưa mặt đến, hạ xuống một nụ hôn nhẹ giữ hai hàng lông mày của nàng.

Thanh Linh sững sờ, thân thể cũng lập tức đờ ra, trong lòng loạn thành một đoàn, hắn, có ý gì? Vì sao bỗng dưng lại đối tốt với nàng như vậy? Nàng tất nhiên sẽ không tin hắn thật sự thích nàng.

Nàng nhìn ánh mắt nhàn nhạt của hắn, không biết có tình yêu hay không, chỉ biết nam nhân này nàng nhìn không thấu!

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: 24: Đại Tỷ Ngấp Nghé

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Lãnh Ly liền phái người của Thiên Hương Lâu đưa tới ba chiếc xe ngựa to chứa hàng trăm loại hương liệu đến phủ Tướng quân, mỗi chiếc xe đều nhét đến căng đầy.

Thanh Linh nhìn ba xe hương liệu to đứng trước mặt, da đầu tê dại. Nhiều loại hương như vậy, tới năm nào tháng nào nàng mới có thể tìm được loại kia? Huống chi trong ba chiếc xe ngựa này chắc gì đã có loại nàng muốn tìm? Dứt khoát đuổi người của Thiên Hương Lâu đem toàn bộ đồng hương liệu kia về.

Mới vừa đuổi người đi khỏi cửa phủ, người bên trong cung lại chạy đến tìm Thanh Linh.

"Nhị tiểu thư, Thiên Ngân Cẩm này là nương nương đặc biệt tặng cho người, coi như là quà mừng Nhị tiểu thư trở thành Phu nhân Thừa tướng tương lai." Tiểu thái giám răng trắng môi hồng, trong lòng ôm một cái hộp thật dài, bên trong chắc hẳn là chứa Thiên Ngân Cẩm.

Người được nhắc tới trong lời tiểu thái giám chính là Vân quý phi, Vân quý phi tiến cung đã nhiều năm nhưng vẫn chưa sinh được nhi tử, đúng lúc nương ruột của Tĩnh vương là Liên phi đã về cõi tiên từ nhiều năm trước, Hoàng thượng liền đứng ra làm chủ để Tĩnh vương trở thành nhi tử trên danh nghĩa của Vân quý phi.

Thiên Ngân Cẩm là loại tơ gấm khó gặp, là loại gấm chỉ mỗi Giang Châu mới dệt ra được, ba năm mới bán ra mười bảy cây, cực kì trân quý. Mặc Thiên Ngân Cẩm lên người đông ấm hè mát, tính vải nhẹ nhàng, màu sắc vô cùng bắt mắt.

Vân quý phi chịu đem vải vóc tốt như vậy thưởng cho nàng, nghĩ đến chắc cũng là do mức độ quan hệ giữa Tĩnh vương và Tần Liễm rất tốt.

Diệp Thanh Ngọc đang muốn ra cửa, nhìn thấy người trong cung đến liền thả chậm bước chân, nghe được người đến để tìm Thanh Linh, về mặt khinh thường nhìn đi chỗ khác. Chợt nghe thái giám nhắc tới ba chữ 'Thiên Ngân Cẩm', lỗ tai lập tức dựng thẳng lên, hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm Thiên Ngân Cẩm trong lòng tiểu thái giám. Chỉ trong nháy mắt, tâm tư đã xoay chuyển rất nhiều lần.

"Kính xin công công thay mặt Thanh Linh tạ ơn nương nương." Thanh Linh cười dịu dàng nói, đưa tay cầm lấy Thiên Ngân Cẩm từ thái giám: "Công công đi đường vất vả, hay là vào trong uống ly trà rồi hãy đi!"

"Không được, đồ đã đưa đến, nương nương còn có việc sai bảo, chúng ta xin đi trước."

Thanh Linh cũng không tiếp tục kì kèo, cho hắn mấy lượng bạc, hắn liền cười ha hả rời đi.

"Thiên Ngân Cẩm này vốn khó cầu, bây giờ muội muội được Vân quý phi tặng một cây, vận khí muội cũng thật là may mắn." Diệp Thanh Ngọc thốt tha đi tới, ngoài cười nhưng lòng không cười nhìn nhìn cây gấm.

"Muốn gì nói đi" Thanh Linh thân nhiên nói, hừ, gọi muội muội thân thiết như vậy, ai biết người lại nghĩ ra cái chủ ý méo mó gì.

"Có thể cho tỷ tỷ nhìn khối Thiên Ngân Cẩm kia một chút không?" Diệp Thanh Ngọc nhìn cái hộp đựng Thiên Ngân Cẩm kia, ánh mắt hừng hực.

Gọi nàng thân thiết như vậy, thì ra là muốn khối Thiên Ngân Cẩm kia a: "Tỷ tỷ muốn nhìn, tất nhiên là có thể." Nói xong, Thanh Linh liền mở hộp ra.

Cây vải nằm trong hộp có chất liệu tuyệt hảo, xúc tua mềm mại nhẹ nhàng tựa như xuân thủy đang lưu động, màu trắng như tuyết hiện ra ngân quang nhàn nhạt. Diệp Thanh Ngọc yêu thích không thôi nhìn Thiên Ngân Cẩm, Diệp Thanh Linh không phải không nhận ra.

"Đẹp quá!" Diệp Thanh Ngọc không khỏi tán thưởng: "Nhưng màu da của muội muội hình như không hợp với Thiên Ngân Cẩm, muội muội mặc y phục Thiên Ngân Cẩm vào chỉ sợ sẽ làm mất đi khí chất cao quý..."

Mất đi khí chất cao quý, đây không phải là nói rằng nàng mặc vào là lăng phí Thiên Ngân Cẩm cao quý sao? Cho dù Diệp Thanh Linh ta có phá nát Thiên Ngân Cẩm, cũng sẽ không đem nó cho người.

Thanh Linh nhanh mồm nhanh miệng cắt đứt lời nói của Diệp Thanh Ngọc, nhanh chóng bác bỏ suy nghĩ muốn lấy Thiên Ngân Cẩm một cách đơn giản của nàng ta từ tay nàng: "Tỷ tỷ, ta lại cảm thấy Thiên Ngân Cẩm rất tốt, ta muốn đem Thiên Ngân Cẩm để may y phục, làm bộ y phục mặc lúc Hoàng thượng tổ chức yến tiệc mừng phụ thân."

Diệp Thiên Minh đánh lui Ô quốc, lập chiến công hiển hách, sau khi trở lại Hạ Thành, Hoàng thượng nhất định sẽ tổ chức yến tiệc Khánh Công cho hắn và các chiến tướng khác, đến lúc đó, thân là nữ nhi của Diệp Thiên Minh, nàng cũng phải tham gia yến hội.

Diệp Thanh Ngọc trong lòng âm thầm bực bội, tiện nha đầu này thật không biết điều chút nào, đã cho mặt mũi như vậy còn không biết xấu hổ cố giành với nàng. Hừ, Diệp Thanh Ngọc nàng đã nhìn trúng thứ gì thì sớm hay muộn thứ đó cũng sẽ về tay nàng thôi. Ở buổi yến tiệc Khánh Công ngày đó, người được mặc Thiên Ngân Cẩm đến dự còn chưa biết là ai đâu.

"Muội muội đem Thiên Ngân Cẩm về Thanh Lạc viện trước đây." Thanh Linh đóng hộp lại, đưa Thiên Ngân Cẩm cho Hương Thảo cầm lấy, sau đó chủ tớ hai người thông dong đi về phía Thanh Lạc viện.

Thanh Linh trở về Thanh Lạc viện không lâu, liền cảm Thiên Ngân Cẩm lặng lẽ ra khỏi phủ, sau đó rất nhanh đã trở về nhưng lại là tay không mà vào viện.

"Tiểu thư, sao người lại giấu Thiên Ngân Cẩm đi vậy?"

Thanh Linh nhấp một ngụm trà, thản nhiên cười một tiếng: "Tất nhiên là để phòng kẻ nào đó đang ngấp nghé Thiên Ngân Cẩm"

"Người là đang nói Đại tiểu thư sao? Ta cảm thấy cũng không đến mức đó đi, Đại tiểu thư nhiều xiêm y xinh đẹp như vậy, sao còn có thể ngấp nghé Thiên Ngân Cẩm của người?"

"Người không tin sao? Vậy thì cứ chờ xem đi." Thanh Linh nói.

Đêm đó, Thanh Lạc viện lần đầu tiên gặp tắc. Nhưng kẻ tắc kia cũng quá xui xẻo, vừa vào đến cửa viện đã bị bắt ngay. Sau khi bị hai chủ tớ Thanh Linh nhử cho một trận quyền đánh cước đá, kẻ tắc rớt cuộc cũng thừa nhận là đến để trộm Thiên Ngân Cẩm, còn về phần là do ai sai sử, kẻ tắc kia dù có bị đánh đến chết cũng quyết không khai ra nửa lời. Nhưng người phải kẻ tắc đến, trong lòng Thanh Linh cũng đã sáng tỏ được nhiều phần.

"Đại tiểu thư, người mà người phải tối đêm qua đã bị Nhị tiểu thư bắt được" Hương Lá vội vàng đem tin tức nghe được ở Thanh Lạc viện báo cho Diệp Thanh Ngọc.

"Thật là vô dụng, chỉ có chút việc còn con con cũng làm không xong." Diệp Thanh Ngọc đang uống trà, nghe xong tức giận đến thiếu chút nữa đã phun hết trà trong miệng ra: "Nàng ta có khai bốn tiểu thư ra không?"

"Khai cái gì?" Hương Lá còn chưa kịp trả lời, giọng Lâm thị đã truyền từ ngoài cửa vào.

"Mẫu thân, sao người lại tới đây?" Diệp Thanh Ngọc thu lại giận dữ, đi đến bên cạnh Lâm thị, nhu thuận cười.

"Người nha, thật sự là một chút thông minh cũng không có." Lâm thị một bộ dáng chỉ tiếc rên sát không thành thép, gồ hai cái lên đầu Diệp Thanh Ngọc: "Lại dám phái người đến trộm đồ."

"Mẫu thân, người biết? Là kẻ tiểu tắc kia khai ra bốn tiểu thư sao?" Tâm Diệp Thanh Ngọc thoáng căng lên, bị người khác biết mình sai người đi trộm đồ, mặt của nàng còn có thể để ở chỗ nào.

"Tiểu thư, người nọ không có khai ra người." Hương Lá đứng bên cạnh lập tức đáp lời.

"Nếu người đã bị vạch trần, ta còn có thể yên lành mà đứng đây nói chuyện với người sao?? Người đúng là ngày càng không có tiền đồ." Lâm thị càng nói càng tức giận.

"Mẫu thân, ta chỉ muốn có khối Thiên Ngân Cẩm kia thôi, nhưng người nhìn cử chỉ ý tứ của Diệp Thanh Linh kia xem, nàng ta căn bản là không muốn đưa cho ta...."

Lâm thị nghe thế liền tức giận: "Cho nên người sai người đi ăn trộm?"

Diệp Thanh Ngọc sợ Lâm thị giận, vội vàng giải thích: "Mẫu thân, người cũng biết hiện tại trong cung đang truyền ra tin tức gì mà, Hoàng thượng ở yến tiệc Khánh Công tất có ý muốn tuyển phi cho Vinh vương và Tĩnh vương, trong lòng nữ nhi vốn đã có hình bóng của Vinh vương, chỉ muốn tỏ ra hào quang đẹp mắt ở bữa tiệc, xứng đôi với Vinh vương. Cho nên mấy ngày qua, ta đã tập múa rất khổ sở, đến bây giờ cũng đã ổn. Nhưng về phần y phục thích hợp với điệu múa thì vẫn chưa có tìm được, nữ nhi cảm thấy dùng Thiên Ngân Cẩm kia để may vũ y, nhất định sẽ rất hợp với điệu múa của ta. Nếu như ngày đó ta mặc vũ y làm bằng Thiên Ngân Cẩm, chắc chắn có thể khiến toàn trường kinh diễm. Mẫu thân, người có thể giúp ta thu hồi Thiên Ngân Cẩm kia về tay không?"

Nghe vậy, Lâm thị rót cuộc cũng không đành lòng trách móc nặng nề nữ nhi nữa, trầm ngâm một lát, nói: "Nha đầu kia hôm nay đã là Phu nhân Thừa tướng tương lai, bây giờ đã không còn như ngày xưa, Thiên Ngân Cẩm trân quý, muốn lấy Thiên Ngân Cẩm từ tay nàng ta đi, chuyện này cần phải bàn bạc kĩ hơn."

Nghe Lâm thị nói như vậy, Diệp Thanh Ngọc đã biết Lâm thị sẽ giúp nàng đoạt lấy Thiên Ngân Cẩm.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Vận Khí Tốt Đến Đáng Sợ

Ban đêm, một bóng đen mảnh mai bay vào khuê phòng của Thanh Linh. "Tiểu thư." Người vừa đến cung kính nói. "Vô Ảnh, đã có tin tức gì về thuộc hạ của Đại ca chưa?" Trước đây nàng từng lệnh Vô Ảnh đi tìm tin tức của những người theo Đại ca vào Hạ Thành, những người đó về sau đã thành công trốn thoát ra khỏi vòng vây của binh lính. Vô Ảnh đi đã nhiều ngày, bây giờ quay lại hẳn là đã có tin tức. "Tiểu thư, Vô Ảnh có tìm được một người tên gọi là Trương Tứ, hẳn đi theo Hầu gia đã nhiều năm, Tiểu thư có muốn đi gặp hắn không?" Những người theo Mạch Chiêu Nam trở về, lúc Hoàng thượng hạ chỉ bắt người, mục tiêu chính là Mạch Chiêu Nam, những người khác cũng không mấy quan trọng, cho nên vài người đã nắm được cơ hội đào tẩu, và Trương Tứ chính là một trong những người trốn thoát thành công. Thanh Linh mặc vào bộ y phục nam tử, nghe vậy, trả lời: "Gặp. Tất nhiên là muốn gặp, nhưng trước khi đi gặp Trương Tứ, người theo ta làm một chuyện." Không đến nửa thời gian uống cạn ly trà, từ khuê phòng xuất hiện hai nam tử thiếu niên tuấn tú. Y phục màu lam nhạt như nước, mặt mày như vẽ, một cái nhún mày nhũn nhặn cũng làm động lòng người. Thanh Linh hóa thân thành một thiếu niên phóng túng, thừa dịp đêm tối đen lặng lẽ ra khỏi phủ, Vô Ảnh cũng mặc nam trang, theo sát sau lưng nàng. Rời khỏi phủ Tướng quân, đi qua đường phố náo nhiệt, rốt cuộc Thanh Linh rẽ vào nơi cực kì nổi tiếng gió trăng ở Hạ Thành -- Phong Tuyết Lâu. Phong Tuyết Lâu là đệ nhất thanh lâu, đệ nhất sòng bạc ở Nam Hạ quốc. Vô Ảnh thân là ám vệ do Mạch Chiêu Nam tự mình huấn luyện, tất nhiên cũng biết Phong Tuyết Lâu còn là trụ sở tình báo đệ nhất thiên hạ. Bước vào Phong Tuyết Lâu, nữ tử đến chào đón các nàng là cô nương Nhật Dung, Dung mạo Nhật Dung như mây như trăng, tư sắc tự nhiên, không giống những nữ tử phong trần tô son trát phấn bình thường khác. Bước đi của nàng rất nhẹ nhàng, vừa nhìn liền biết người này cũng có chút công phu. Nhật Dung chủ yếu phụ trách quản lí các cô nương ở lầu một và lầu hai. "Hai vị công tử lạ mặt vô cùng, là lần đầu tới Phong Tuyết Lâu đúng không?" Nhật Dung cười nhẹ nói. "Nghe người nói Phong Tuyết Lâu chính là sòng bạc lớn nhất Nam Hạ quốc, nên hôm nay bốn công tử muốn đến để mở rộng tầm nhìn một phen." Thanh Linh nói rõ mục đích đến. Nhật Dung quét mắt nhìn trên dưới Thanh Linh một cái, mặt mày công tử trẻ tuổi thanh tú, da thịt trong suốt, khí chất thanh nhã xuất trần, không giống như người bước vào sòng bạc chờ đốt bạc. Nhưng biết người biết mặt không biết lòng, đưa mắt nhìn một thân y phục xanh nhạt như nước, sợi vải giá cả xa xỉ, nghĩ đến cũng thấy đúng, người có tiền mà, khách nhân vừa yêu cầu lên sòng bạc trên lầu ba, nàng cũng nên làm tốt bốn phận dẫn đường thôi. Chủ tớ hai người cùng Nhật Dung lên lầu ba. Bên trong lầu ba, đưa mắt nhìn, chiếu bạc lớn nhỏ được sắp xếp rất bài bản. Người vây quanh chiếu bạc ai cũng ăn mặc quang vinh chói lọi, vừa nhìn liền biết không phải cũng quý, mỗi lần ra tay đều cực kì phóng khoáng. Thanh Linh và Vô Ảnh chen vào liền hấp dẫn sự chú ý của mọi người, người vây quanh chiếu bạc rút rút đưa mắt nhìn qua, thấy thân thể mảnh mai và khuôn mặt trắng nõn của hai người, trong mắt bọn họ mang theo khinh miệt. Hai người này vừa nhìn liền biết là bọn tiểu tử còn non tóc không có bản lĩnh gì, chắc cũng chỉ đến để xem náo nhiệt. "Tiểu tử, về nhà ôm mẹ từ còn thoải mái hơn ở đây nhiều." Một đại hán bên cạnh thô giọng nói. "Đúng vậy, ở đây cẩn thận thua đến một mảnh y phục cũng không còn, trần truồng về nhà còn phải quỳ lên bàn giặt đồ của nương tử." "Nếu thua sạch toàn bộ tài sản, lão tử nhà hắn còn không đánh chết hắn sao?".... "Một đám người chó ối không ra răng ngà, Thanh Linh không tức giận chỉ nhún nhát đứng, một chút cũng không giận, bọn họ đều là một đám chó điên sủa loạn thì có gì đáng giận đâu. Nhà cái Nhiệm Thu không hay thấy các mỹ nam tử trẻ tuổi lui tới đây, hẳn là mạnh khay đựng xúc xắc trong tay, động tác chuyển động phức tạp, đột nhiên đem miếng khay úp ngược lên mặt bàn, mọi người bắt đầu ríu rít đặt cược. "Hai vị tiểu công tử đây muốn cược đại hay cược tiểu?" Nhiệm Thu hỏi Thanh Linh và Vô Ảnh. "Cược đại" Vô Ảnh thì thâm bên tai Thanh Linh, Thanh Linh là người đánh cược, nhưng người chỉ điểm lại là Vô Ảnh. Thanh Linh đem năm trăm lượng hoàng kim lấy từ hai nậu tử Lâm thị lần trước ra đổi thành một xấp ngân phiếu, lúc này lấy ra hết để đặt cược. "Là năm ngàn lượng!" Có người trong đám khách đồ xúc xắc la lên. Vừa ra tay chính là năm ngàn lượng, ánh mắt người khác nhìn Thanh Linh giống như đang nhìn một pho tượng thần tài. Ra tay xa xỉ như thế, không biết người này từ đâu tới. Mọi người đều đưa ánh mắt tò mò nhìn các nàng. Nhiệm Thu cũng kinh ngạc một tí: "Công tử, người chắc chắn cược nhiều như vậy sao?" "Ừ." Thanh Linh trả lời không chút do dự. Nhiệm Thu gật đầu, đưa tay giờ khay đang úp lên xúc xắc lên, tìm mọi người đều muốn nhảy lên cổ họ. "Đại, đại, nhất định là đại." "Tiểu, tiểu, tiểu." Khách đồ xúc xắc có chút nóng nảy thấp thỏm kêu lên, bầu không khí toàn trường nháy mắt dâng cao lên. Về mặt Nhiệm Thu thân nhiên, bộ dáng như đã có tính trước kĩ càng, nhưng lúc lật lên khay úp lại có chút sững sờ. "Sáu, sáu, sáu, là đại!" Mọi người ồ lên, ánh mắt nhìn Thanh Linh cũng chuyển thành sùng bái, Nhiệm Thu nhìn về phía nàng mang theo chút ý tứ. Cược thắng một trận, Thanh Linh lại tiếp tục lấy toàn bộ tiền đặt cược lần tiền thắng được ra đặt, sau đó lại thắng tiếp trận sau. Qua mấy trận như vậy, vận khí của nàng như được thần tài thiên vị, may mắn đến đáng sợ, toàn bộ các lần cược đều thắng! Tiền nàng thắng ngày càng nhiều, mỗi một bàn đều đem tất cả tiền vốn lần lượt ra đặt. Tiền cứ thế đẻ ra tiền, thắng toàn ván, tiền nàng thắng được đã nhiều đến đếm cũng không xuể. Các khách đồ khác thấy Thanh Linh cược ván nào thắng ván đó, cũng nhanh tay đặt cược theo nàng. Biểu cảm trên mặt Thu Nhiệm đã không còn thân nhiên như lúc ban đầu, càng ngày càng căng, động tác trên tay cũng trở nên gấp rút, lòng bàn tay bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh. Nếu cứ tiếp tục như vậy, tất cả tiền sẽ bị tiểu tử trước mặt này thắng hết. Ngay lúc này, một gã sai vặt đi tới, nói gì đó vào tai Nhiệm Thu. Sau khi gã sai vặt kia đi mất, Nhiệm Thu liền đứng lên, cung kính nói với Thanh Linh: "Công tử, công tử nhà ta cho mời người, kính xin công tử hãy dời bước đi theo ta." Thanh Linh cùng Vô Ảnh liếc mắt nhìn nhau, sau đó theo Nhiệm Thu lên lầu bốn. Đến trước một gian phòng trắng lẹ, Nhiệm Thu liền cúi người đi ra ngoài. "Hai vị đến Phong Tuyết Lâu chắc cũng không phải chỉ vì thắng bạc đâu nhỉ?" Nam tử vừa nói chuyện từ từ đi ra từ sau tấm bình phong hoa mỹ, hẳn một thân hồng y như lửa, khuôn mặt yêu dã, khỏe mạnh khê hếch lên, phong tình chọc người, trên môi kéo ra một nụ cười, khiến người nhìn phải thất thần một lát. Đằng sau tấm bình phong kia lẽ mờ còn có một bóng người. "Các hạ là Lâu chủ của Phong Tuyết Lâu sao?" Mục đích Thanh Linh tới đây đúng là để gặp Lâu chủ Phong Tuyết Lâu. "Tại hạ là Phó lâu chủ Khuyết Ngọc của Phong Tuyết Lâu." Khuyết Ngọc xoay người, tay áo huyền sa thêu lên họa tiết hoa và mây bằng tơ vàng, mỗi lần chuyển động đều chiếu ra kim quang lấp lánh, thoáng nhìn rất đẹp mắt, hẳn tùy ý ngồi lên ghế gỗ liền được chạm trổ tinh xảo. "Tại hạ là Bạch Thuật, đêm nay ta thắng được không ít tiền của Phong Tuyết Lâu, trừ năm trăm ngàn lượng ta lấy từ bên ngoài vào, tiền còn lại không cần lấy về, chỉ hy vọng Phó lâu chủ có thể đưa đến cho ta chút ít tin tức." Thanh Linh không quanh co lòng vòng, nói thẳng. "Người muốn có tin tức gì?" Khuyết Ngọc lười nhác hỏi. "Một là danh sách những người ngủ lại Tướng Quốc Tự

vào đêm mười bảy tháng một." Đêm đó chính là đêm nàng gặp chuyện, ngoài Hách Liên Dực ra tay hạ độc nàng, hình như còn có người khác nữa, người đó có lẽ vẫn luôn giấu mình trong đám khách hành hương. Nàng có đến tìm danh sách khách hành hương ngủ lại đêm đó, nhưng người của Tướng Quốc Tự lại không cho phép. Nàng vụng trộm lên vào Tướng Quốc Tự mấy lần, nhưng đều tay không mà trở về." Hai là tung tích cùng thân phận thật sự của nha hoàn Văn Thi Dung bên cạnh Mạch Surong." Văn Thi Dung như bốc hơi khỏi trần gian này vậy, một chút tin tức cũng không có." Còn chuyện cuối cùng." Nàng lấy một tờ giấy được gấp nếp bên trong ngực ra ngoài, mở ra, bên trong vẽ một loại ngọc bội đỏ như chu sa. Khuyết Ngọc vừa nhìn thấy kiểu ngọc bội được vẽ trên mặt giấy, thần sắc đột nhiên ngưng tụ, xuất hiện một chút khác thường, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường. Trên ngọc bội có khắc hình một đóa hoa không biết tên, giống như tường vi nhưng lại không phải, nhụy hoa tuyết trắng lại tựa tựa như giọt nước mắt: "Ta muốn biết chủ nhân của khối ngọc bội này." Ngọc bội trong bức họa chính là thứ hắc y nhân đeo trên người đêm đó. Khuyết Ngọc bưng lên một ly trà, khẽ nhấp một cái, nói: "Bạch công tử, ba yêu cầu ngươi vừa nói, trừ chuyện đầu tiên ra, còn những chuyện khác, xin thứ lỗi cho tại hạ không thể làm được." Thần sắc Thanh Linh ngưng tụ lại: "Tại sao? Chẳng lẽ công tử Khuyết Ngọc chê bạc quá ít?"

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Vị Hôn Thê Của Hắc Thập Thú Vị

Khuyết Ngọc lắc đầu, cười nhẹ nói: "Thật sự không phải do vấn đề tiền tài, mà trước khi Bạch công tử đến đây, đã có người ra giá rất cao với Phong Tuyết Lâu, điều kiện mà người đó đưa ra là Phong Tuyết Lâu không được để lộ bất cứ tin tức gì có liên quan đến Văn Thi Dung." "Người nọ là ai?" Nàng không khỏi nghi hoặc, là ai ra giá cao để Phong Tuyết Lâu không được để lộ tin tức của Văn Thi Dung?" Thứ lỗi cho Khuyết Ngọc không thể trả lời." Thanh Linh cũng biết Phong Tuyết Lâu có quy củ của Phong Tuyết Lâu, Phong Tuyết Lâu đã đồng ý giữ bí mật cho người khác, tất nhiên sẽ không để lộ ra tin tức của Văn Thi Dung: "Vậy còn chuyện thứ ba?" Khi Khuyết Ngọc vừa nhìn thấy ngọc bội trong bức họa, thần sắc rõ ràng lộ ra tia khác thường, nàng không có bỏ qua, vậy Khuyết Ngọc có lẽ cũng biết được chuyện có liên quan đến khối ngọc bội này." Thứ lỗi cho Khuyết Ngọc không thể nói." Khuôn mặt yêu đã nở nụ cười nhìn đáng bị ăn đòn vô cùng. "Nếu Phó lâu chủ đã không thể cho ta hai tin tức trước, vậy ta đành phải lấy đi phần lớn số bạc trắng được kia rồi." Thanh Linh không khách khí nói, bạc trắng được nhiều như thế, mà Khuyết Ngọc chỉ có thể cho nàng một tin tức duy nhất, không lí nào nàng phải để lại nhiều bạc như vậy. Sau khi Khuyết Ngọc đưa Thanh Linh và Vô Ảnh ra ngoài, hắc đi đến sau bình phong nói với bạch y nam tử đang lười biếng ngồi chơi: "Tần Liễm, ngươi nhìn ngọc bội trên bức tranh này một chút, có phải rất quen hay không?" Hắc cảm tờ giấy Thanh Linh bỏ lại, để xuống trước mặt Tần Liễm. Tần Liễm một thân bạch y, thanh nhả như nước, mắt phượng tinh mịch nhìn khối ngọc bội được vẽ trên giấy, như có điều đang suy nghĩ. "Phó lâu chủ, thuộc hạ vô năng, đã bỏ mất người." Giọng nói của thủ hạ Khuyết Ngọc từ ngoài bình phong truyền vào. "Ừ, tự mình đi lãnh phạt đi." Khuyết Ngọc nhàn nhạt nói. "Hai tiểu tử kia thật đúng là không đơn giản, thắng nhiều tiền của Phong Tuyết Lâu như vậy, còn cất giấu được cả người ta phải đi theo dõi bọn họ. Kỳ lạ, tiểu tử Bạch Thuật này từ đâu xuất hiện, sao trước kia lại chưa từng nghe qua?" Hắc thân là Phó lâu chủ của Phong Tuyết Lâu, có rất nhiều tai mắt, bên trong Hạ Thành chỉ cần vừa có một chút gió thổi cỏ lay đều không qua được mắt hắc, vậy sao lại chưa bao giờ nghe qua có người đồ xúc xắc hạng nhất tên Bạch Thuật? Thật ra Thanh Linh đồ xúc xắc tệ vô cùng, những ván đặt cược lúc này đều là do có Vô Ảnh bên cạnh giúp đỡ. "Người đến." Tiếng Khuyết Ngọc vừa dứt, liền có người từ ngoài cửa đi vào. "Nhất định phải đi điều tra rõ xem Bạch Thuật là người nơi nào?" Khuyết Ngọc ra lệnh. "Chậm đã." Tần Liễm gọi lại người nọ đang định lui ra ngoài: "Không cần điều tra về Bạch Thuật." Vốn không có người tên Bạch Thuật, cho dù tra thế nào cũng tra không ra, huống chi hắc cũng đã biết được Bạch Thuật là ai. Dù Thanh Linh đã dịch dung, nhưng nàng vẫn chưa làm giọng nói thay đổi, hắc vừa nghe đã biết Bạch Thuật là nàng. Nhưng hắc không hiểu, nàng sao lại hỏi danh sách những người ngủ lại Tướng Quốc Tự đêm mười bảy tháng một, thân phận Văn Thi Dung cùng khối ngọc bội kia? Rốt cuộc Diệp Thanh Linh bây giờ là ai? Hắc phái người âm thầm điều tra từ đầu tới đuôi Diệp Thanh Linh, nhưng cũng không có thu hoạch gì ngoài dự liệu. Vị hôn thê này của hắc đúng là ngày càng thú vị. Thanh Linh lần qua lộn lại đã mấy vòng nhưng vẫn không ngủ được, trong đầu chỉ nhớ tới bản danh sách khách hành hương ngủ lại Tướng Quốc Tự đêm mười bảy tháng một mà Khuyết Ngọc đưa cho nàng. Trong danh sách, ngoại trừ Hách Liên Dực nàng đã biết rõ, Văn Thi Dung, phế Thái tử cùng với lão Hoàng thúc, còn có cả Tần Liễm, Tĩnh vương và đám người Lãnh Ly. Nàng trái lo phải nghĩ nhưng cũng đoán không được ngoài Hách Liên Dực ra, còn có ai muốn gây bất lợi cho nàng, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng trời tờ mờ sáng nàng mới mơ mơ màng màng ngủ mất. "Tiểu thư, tối qua ngủ không ngon sao?" Vô Ảnh thấy vánh mắt đến thăm của Thanh Linh, không nhịn được lên tiếng hỏi. Thanh Linh dụi mắt, mệt mỏi nói: "Buổi tối mấy ngày qua suy nghĩ nhiều quá, không thể nào chớp mắt nổi, hay chúng ta mau đi tìm Trương Tứ đi." Hiện Trương Tứ đang ở trong một thôn nhỏ hẻo lánh dưới chân núi ngoài thành, chỗ đó mặc dù vắng vẻ, nhưng cảnh sắc lại như tiên cảnh nhân gian, vô cùng mê người. Hoa nở đầy trên đồi núi, chỉ cần một cơn gió thổi qua, cũng đủ làm các cánh hoa nhiều màu bay là tả trong không trung, nhẹ nhàng chạm xuống mặt đất. Con đường quanh co khúc khuỷu tới phủ đầy hoa, trải dài về phía tít lều nhỏ của Trương Tứ. Đi đến cửa lớn, Thanh Linh tiến lên gõ nhẹ một cái lên cánh cửa gỗ đơn sơ. Một lát sau, cửa gỗ được mở ra. Người mở cửa là một nam nhân trẻ tuổi khỏe mạnh, trên má phải hắc có một vết sẹo hình trăng rằm thật dài, thoáng nhìn có chút dữ tợn: "Hai cô nương sao lại đến đây?" Tay hắc nắm chặt chui kiếm, về mặt cảnh giác, nơi này vắng vẻ, người có thể tìm tới nơi này sợ là không đơn giản. Thanh Linh cũng không thêm để ý, cười nói: "Trương Tứ, ta là Mạch Surong." Mặt Trương Tứ băng bó, không nói gì, mặt tràn đầy nghi ngờ. "Trương Tứ, sau lưng ngươi có một vết sẹo dài ba tấc, là do đỡ giúp Đại ca ta một kiếm trên chiến trường mà để lại, mặt ngươi cũng bị thương cùng một ngày hôm đó." Trương Tứ nghe được lời này, sắc mặt khảm trương dần dần có chỗ hòa hoãn lại: "Ta còn nhớ rõ sau khi thương thế trên mặt ngươi tốt lên, ngươi còn lo lắng Tô cô nương nhìn thấy vết sẹo trên mặt ngươi sẽ sợ hãi, đặc biệt chạy tới hỏi ta có cách nào xóa vết sẹo đó đi không." "Lúc ấy ta còn nói rõ ràng, dù ngươi có xóa vết sẹo trên mặt hay không, chỉ cần Tô cô nương thật lòng thích ngươi, thì dù mặt ngươi có thật nhiều sẹo đi chăng nữa, lòng nàng cũng sẽ không bao giờ thay đổi." Tay cầm kiếm của Trương Tứ bắt đầu run rẩy, mặt lộ ra thần sắc ngạc nhiên mừng rỡ, chuyện này chỉ có hắc và tiểu thư hai người biết được mà thôi. Mà tiểu thư lại am hiểu dịch dung, khuôn mặt của người trước mắt mặc dù xa lạ, nhưng hắc vẫn có thể chắc chắn rằng người này chính là tiểu thư không thể nghi ngờ. Hắc há mồm, đôi môi kích động đến phát run: "Tiểu thư, ngươi thật sự là tiểu thư sao? Nhưng không phải ngươi đã.... đã chết rồi sao?" "Chuyện này nói ra cũng rất dài dòng, đợi khi nào có cơ hội, ta sẽ kể căn tận từng chi tiết cho ngươi nghe." Thanh Linh không muốn nhiều lời, Trương Tứ cũng không dám tiếp tục hỏi nhiều. Thanh Linh hàn huyên cùng Trương Tứ được một lúc, liền nói tới chuyện Hoàng thượng cho đòi Mạch Chiêu Nam trở về Hạ Thành. Theo lời Trương Tứ nói, Mạch Chiêu Nam là do nhận được mật chiếu của Hoàng thượng nên mới trở về Hạ Thành. Nhưng Mạch Chiêu Nam vừa vào cửa thành liền được cho biết mình vốn không được Hoàng thượng cho phép mà lại dám trở về Hạ Thành, đây chính là tội khi quân. Mạch Chiêu Nam nhận thức được mình bị người hạ bẫy, biết chắc đối phương sẽ không cho hắc cơ hội gỡ ra mật chiếu giả giải oan, dưới tình thế cấp bách, đã lệnh cho Trương Tứ cầm mật chiếu giả chạy trốn trước. "Bây giờ ngươi đã biết là do ai truyền mật chiếu giả chưa?" Nàng hỏi

Trương Tứ."Không biết." Trương Tứ đáp lại."Mật chiếu giả bây giờ đang ở đâu?" "Đã để ở chỗ cách mộ chôn quần áo và di vật của Hầu gia không xa, phải đến canh ba buổi trưa mới có thể đến lấy. Tiểu thư, Trương Tứ dẫn ngươi đến đó chờ trước được không?" "Ừ." Thanh Linh gật đầu. Lúc Thanh Linh nhìn thấy mộ chôn quần áo và di vật của Mạch Chiêu Nam, lòng đau như cắt, nước mắt chảy ra điên cuồng. Trong lòng thầm hạ quyết tâm, nàng nhất định phải tìm ra kẻ giết dây hại chết hai huynh muội bọn họ, sau đó báo thù! Sở dĩ Trương Tứ nói buổi trưa canh ba mới có thể lấy mật chiếu giả ra, là vì bên cạnh mộ chôn quần áo và di vật của Mạch Chiêu Nam có lập ra một khối đá lớn, ánh sáng mặt trời buổi trưa canh ba chiếu xuống tảng đá lớn đó, tạo ra bóng của phiến đá trải dài trên mặt đất, mà nơi đỉnh của bóng hòn đá đó chính là chỗ chôn mật chiếu giả. Trương Tứ đào cái hộp đựng mật chiếu lên, mở ra. Cái hộp vừa được mở ra, Thanh Linh đột nhiên có dự cảm xấu. 'Vèo, vèo, vèo.' Vài ám khí phá không bay đến, mang theo khí thế rào rạt bá đạo, hướng thẳng về phía ba người. Phản ứng của Thanh Linh và Vô Ảnh mau lẹ những cũng khó khăn lắm mới tránh thoát được một kiếp, còn Trương Tứ thì không, ám khí bắn trúng vào tim, khiến hắn mất mạng ngay tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: 27: Hoa Đào Và Mỹ Nhân

Sáu hắc y nhân che mặt nhảy ra từ khu rừng rậm rạp, quanh thân tản ra sát khí mãnh liệt, chia ra sáu hướng mà đánh. Bước chân của mỗi người bọn họ như đang đạp gió, giống như báo săn hoang dã vừa nhìn thấy con mồi, toàn lực công kích.

Qua tốc độ của bọn họ, Thanh Linh và Vô Ảnh đều cảm nhận được võ công của sáu người kia tuyệt không phải loại bình thường, bọn họ rõ cuộc đã ẩn nấp gần đây được bao lâu rồi, hai người bọn họ thế nhưng lại không phát hiện ra. Cho đến lúc Trương Tứ lấy ra mật chiếu giả, các nàng mới cảm giác được nguy hiểm đến gần.

Không còn nghi ngờ gì nữa, bọn họ lựa chọn ra tay vào lúc đó chắc chắn là vì muốn lấy mật chiếu giả.

Gió thổi qua, cánh hoa bị hơi thở khắc nghiệt cuộn cuộn thổi bay tán loạn.

Thanh Linh và Vô Ảnh dựa lưng vào nhau, về mặt đề phòng. Kiểm của Vô Ảnh vượt lên trước người, năm ngón tay Thanh Linh kẹp ngân quang lóng lánh.

Ánh sáng lạnh chợt lóe, sáu hắc y nhân che mặt đã đến gần, lúc đang chuẩn bị động thủ, một hắc y nhân dường như là kẻ đầu lĩnh lại đột nhiên hô ngừng.

Môi lưỡi này còn đang dang dở sát khí bay đến, lúc này lại đột nhiên kêu ngừng. Thanh Linh và Vô Ảnh liếc mắt nhìn nhau, cùng thấy được kinh ngạc trong mắt đối phương.

Hắc y nhân cầm đầu mở miệng: "Để lại thứ trong tay ngươi, các ngươi có thể đi." Giọng nói khàn khàn thâm trầm, là giọng giả.

"Ta sẽ để thứ này lại, nếu ngươi nói cho ta biết ai là người muốn đoạt đoạn mật chiếu này." Thanh Linh nói, trong lòng thầm nghi ngờ, rốt cuộc là ai phái bọn họ đến?

"Không thể trả lời." Đối phương nói.

"Vậy ta cũng không thể đưa nó cho các ngươi."

Hắc y nhân không nói thêm lời nào, giờ tay ra hiệu với các hắc y nhân sau lưng, sáu người bắt đầu ta chiêu.

Tiếng binh khí va chạm vào nhau vang lên trong rừng, âm thanh 'keng, keng' không dứt bên tai, chim trên cành bị dọa giật mình tung cánh bay khắp nơi.

Sáu người hợp lực bao vây công kích, chiêu thức phức tạp, ra tay tàn nhẫn. Ngân châm Thanh Linh mang theo trên người không nhiều lắm, lúc phóng ra cũng không chắc chắn sẽ trúng đối phương. Bọn chúng sử dụng ám khí, tránh né ngân châm Thanh Linh phóng ra cũng không mấy khó khăn.

"Tiểu thư, bọn họ là đến lấy mật chiếu giả, ngươi mau mang mật chiếu giả đi trước đi, ta ở phía sau cản đường." Vô Ảnh nói nhỏ bên tai Thanh Linh.

Đối đầu với sáu người, hai người dần dần ở thế hạ phong. Nên lúc Vô Ảnh bảo Thanh Linh mang mật chiếu giả đi trước, Thanh Linh cũng không hề cự tuyệt. Nếu không chạy đi, mật chiếu giả sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào tay bọn chúng.

Mật chiếu giả có thể chứng minh Đại ca có lí do trở về Hạ Thành, hắn bị người lừa, mà người gạt hắn chính là kẻ viết giả mật chiếu. Có lấy mật chiếu giả làm bàn đạp đầu tiên, có lẽ sẽ tìm ra một ít dấu vết của người giết dây phía sau. Nếu như có cơ hội đưa mật chiếu giả trình lên trước mặt Hoàng thượng, cầu xin Hoàng thượng tra xét chuyện này, có thể người hãm hại Đại ca sẽ lộ diện.

Người nọ chắc đã nhận thức ra được tầm quan trọng của mật chiếu, nên mới phái người truy tìm và theo dõi Trương Tứ. Chờ khi Trương Tứ lấy ra mật chiếu, liền lập tức ra tay giết chết hắn, đoạt lại mật chiếu giả.

Thù hạ bên cạnh Đại ca, ai cũng trung thành và tận tâm, cam nguyện vì Đại ca mà mất mạng. Trừ Trương Tứ chôn mật chiếu giả ra, vẫn còn có vài người

trốn thoát, người nọ chắc chắn là không biết rõ mật chiếu ở chỗ nào, cũng không biết những người kia ở đâu, nên mới không dám ra tay ngay với Trương Tử.

Thanh Linh hạ xuống quyết tâm phải bảo vệ tốt mật chiếu, nhưng lại không yên tâm Vô Ảnh, nên xoay sang dặn dò thêm một câu: "Người cẩn thận!" Nói xong, nàng thừa cơ bọn họ đang tạo ra một chỗ hở, phi thân ra khỏi vòng vây của sáu người, Vô Ảnh liều mạng ngăn cản hắc y nhân ở phía sau.

Hai hắc y nhân ở lại đánh với Vô Ảnh, bốn người còn lại đuổi theo Thanh Linh.

Cũng may đây ở trên núi, chỗ ẩn nấp rất nhiều, nhưng nàng cũng không thể giấu thân trong núi quá lâu được. Nàng núp đằng sau một khối đá lớn dưới chân tòa núi nhỏ, chờ hắc y nhân đang đuổi theo đi qua, cảm nhận được hơi thở nguy hiểm cách ngày càng xa, nàng mới đi ra khỏi chỗ trốn, chạy về phía con đường nhỏ không có hắc y nhân.

Vừa mới đi không bao lâu, giữa đường lại nhảy ra một tên hắc y nhân. Thanh Linh thầm mắng vận khí mình quá xui xẻo, hắc y nhân cũng đã ngay bên cạnh, tỉ lệ chạy trốn thành công trở nên tuột dốc không phanh, vì vậy nàng chọn cách ra tay tốc chiến tốc thắng.

Trên tay Thanh Linh, ngoài ngân châm ra không hề có ám khí gì khác, đối phương hết lần này đến lần khác ngăn cản được ngân châm phóng về phía mình. Chỉ qua mấy chiêu, nàng đã rơi vào thế hạ phong.

"Để mật chiếu giả lại, ta có thể tha ngươi một mạng." Đối phương mở miệng.

Nàng đã rơi xuống thế hạ phong, hắc y nhân cũng biết được chuyện mật chiếu giả, vậy mà còn muốn để lại cho nàng một mạng, chuyện này ngày càng khiến nàng thấy khó hiểu rồi.

Thanh Linh chậm chạp không trả lời, đối phương ra tay ngay một mạch mẽ. Lúc đường kiếm mang theo hơi thở nguy hiểm mà lãnh liệt đâm thẳng về ngực nàng, biết mình không thể tránh kịp, tim muốn nhảy vọt lên cổ họng, nàng cho rằng chưa tới một phút nữa bản thân sẽ bỏ mạng, nhưng trước khi chết nàng sẽ không để đối phương được sống tốt, ngón tay kẹp chặt vài miếng ngân châm chuẩn bị phóng ra. Nhưng hắc y nhân đột nhiên chuyển hướng kiếm về phía cánh tay nàng, Thanh Linh kinh ngạc không thôi, tay nhanh chóng phóng ra ngân châm.

Không biết ngân châm đâm trúng hắc y nhân ở đâu, chỉ thấy hắc y nhân co quắp hai cái, nhắm mắt ngã xuống đất. Cánh tay Thanh Linh bị thương, nàng trực tiếp tháo khăn che mặt của hắc y nhân ra để băng bó lên miệng vết thương.

Nàng còn chưa kịp hiểu rõ tại sao hắc y nhân lại không ra tay giết mình thì bên tai đã nghe thấy một trận tiếng bước chân thừa thót đang đến gần. Đưa mắt nhìn sang đã thấy ám khí của đối phương phóng tới, nàng vội vàng tránh né, sau khi né được ám khí, nhặt kiếm của hắc y nhân lên, bỏ chạy thực mạng.

Chạy lao đảo ra khỏi thâm sơn, hắc y nhân vẫn đuổi theo ở sau lưng nàng không buông tha, nàng chỉ có thể cắn răng liều mạng chạy về phía trước, cố gắng hết sức tránh né ám khí sau lưng.

Một đường trốn trốn tránh tránh, chạy một đường đầy chật vật, Thanh Linh cũng không biết mình đang chạy tới đâu. Chỉ thấy đằng xa phía trước là một con sông lớn, nước sông dưới ánh chiều tà ánh lên sắc vàng sóng sánh trong veo, hai bên bờ sông nở đầy hoa đào, cánh hoa hồng phấn rơi như mưa lên mặt nước.

Một cây cầu nhỏ bắc ngang qua giữa dòng sông rộng lớn, cách dưới cầu không xa có một con thuyền hoa lớn vừa phải, xa hơn chút còn có thêm mấy nhóm thuyền nhỏ. Nơi này có hoa đào rực rỡ, cảnh sắc tươi đẹp, những người kia chèo thuyền đến đây hẳn là để ngắm cảnh.

Có tiếng địch du dương phát ra từ một chiếc thuyền, ngân điệu thanh thấu như tiếng suối reo vùng núi, âm điệu bình thản chậm rãi, giai điệu lượn lờ, cực kì say lòng người.

Tiếng địch du dương như vậy, nhưng đáng tiếc, bây giờ Thanh Linh lại không có tâm tình gì mà thưởng thức.

Chạy đến gần cầu, nàng mừng rỡ phát hiện ra bóng dáng đang đứng trên chiếc thuyền dưới cầu cách đó không xa có chút quen thuộc, chạy lên cầu để nhìn rõ hơn, nhận ra bóng người cầm sáo ngọc màu trắng kia thì ra là Tần Liễm.

Tần Liễm thổi xong một khúc, đưa sáo ngọc rời khỏi môi, đưa mắt nhìn quang cảnh bên sông ngoài xa. Hắn đứng ở đầu thuyền, tướng mạo thanh dật như tiên, phong thái thanh nhã tuyệt thế. Đứng giữa trận mưa hoa đào hồng phấn, bạch y hắn tung bay, khí chất phong lưu xuất trần, tựa như tiên nhân.

Trời vẫn chưa quên ta mà, trong lòng Thanh Linh không khỏi cảm thán một tiếng, lúc tinh thần đang hưng phấn, ám khí sau lưng lại bay đến, chút nữa thì đã trúng đầu nàng, nàng bị dọa đến hồn đều đã sớm bay mất. Mắt thấy bốn hắc y nhân truy đuổi mãnh liệt ở đằng sau đã đến gần, nàng vừa chạy vừa hô to một tiếng: "Cứu mạng." Sau đó thờ hồn hên nhảy qua tay vịn cầu, dưới chân dùng lực đạp lên một cái, cả người đã ở giữa không trung, phóng tới Tần Liễm đang đứng trên thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: 28: Uyên Ương Nghịch Nước

Hắc y nhân thấy Thanh Linh 'nhảy sông', phóng ám khí về phía Thanh Linh ngày càng dày đặc.

Một dãy lụa trắng bay ra từ ống tay áo rộng thùng thình của Tần Liễm, lụa trắng được rót nội lực vào, không ngừng xoay tròn, ngăn cản ám khí sau lưng Thanh Linh, ám khí tuôn xuống nước như mưa.

Lúc Thanh Linh rơi xuống, tư thế dang ra như một con ếch lớn. Tần Liễm nhìn thấy khóe môi không nhin được hung hăng co rút vài cái, hần vron tay nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại, đỡ nàng đứng sang một bên.

Hắc y nhân ngưng phóng ám khí, từng người lần lượt nhảy xuống sông, lặn sâu xuống dưới nước, từ dưới nước phóng ám khí lên trên thuyền.

Một ám khí phá không bay đến chỗ Tần Liễm, dưới tình thế cấp bách Thanh Linh vốn định đẩy Tần Liễm ra, lại ngoài ý muốn đẩy ngã hần trên thuyền.

Hoa đào hai bên bờ sông đã nở rộ, cánh hoa hồng phấn hòa theo làn gió bay múa đầy trời, hoa rơi mang theo đầy tình ý. Cánh hoa bay là tả rơi xuống hai bóng dáng đang dính sát vào nhau trên thuyền, xinh đẹp như một bức họa tuyệt diệu, tranh sơn thủy cuốn.

Giữa hai hàng lông mày ôn nhuận như ngọc của Tần Liễm, có một cánh hoa đào chẳng biết rơi xuống từ lúc nào, giúp khuôn mặt tinh xảo như họa của hần tăng thêm vài phần mị hoặc, tuyệt mỹ câu hồn người.

Thanh Linh nằm trên người hần, tim đập thành thịch, nhảy cuồng loạn không ngừng, tay chân có chút luống cuống.

"Hai vị thân mật ở đây hình như có hơi lộ liễu thì phải? Dù sao cũng có một người đang sống rành rành như ta ở đây." Khuyết Ngọc một thân hồng y, khuôn mặt yêu dã, hần đi ra từ trong khoang thuyền, nhìn thấy hai bóng người kề sát vào nhau liền nhin không được buông lời trêu chọc.

Tần Liễm tức giận nói: "Người có thể tự móc mắt ra." Như vậy thì không phải nhìn thấy một màn này.

Khuyết Ngọc ngượng ngùng quay đầu, lúc Thanh Linh nhìn thấy Khuyết Ngọc, rất kinh ngạc, lòng nổi lên một chút nghi ngờ, Tần Liễm và Phó lâu chủ Phong Tuyết Lâu có quan hệ như thế nào?

Chưa đợi nàng suy nghĩ cẩn thận, lời nói Khuyết Ngọc đã truyền đến, trên mặt nàng lập tức hiện lên vẻ xấu hổ. Một tay của nàng lúc trước đã bị hắc y nhân dùng kiếm đâm bị thương, bây giờ muốn đứng dậy cũng chỉ có thể chống người lên bằng tay không bị thương còn lại. Lúc chuẩn bị đứng lên, ám khí của hắc y nhân lại bay đến, Tần Liễm đột nhiên nắm eo nàng lặn sang bên cạnh, tránh thoát ám khí.

Hai người vốn đã đến gần mép thuyền, lại lặn thêm một vòng như thế, cả hai liền hoa lệ lộn lấy rơi xuống nước, văng lên một trận bọt nước lớn.

Vài hắc y nhân lặn xuống, vây quanh hai người trong nước. Vài đường kiếm xé nước đâm tới, Tần Liễm ôm chặt eo Thanh Linh, bơi xuống càng sâu, từ chỗ sâu trong nước thoát ra khỏi vòng quanh của hắc y nhân.

Tay Tần Liễm cầm một thanh sáo ngọc màu trắng, bên trong sáo ngọc có giấu cơ quan, sau khi cơ quan được mở ra, bên trong sáo ngọc xuất hiện một lưỡi dao bén nhọn. Hần ôm nàng bơi tới sau lưng một hắc y nhân, đâm sáo ngọc về phía cái ót người đó rồi nhanh chóng rút ra, động tác mau lẹ ngoan quyết. Chỉ trong chớp mắt, óc hắc y nhân kia tràn ra, máu cũng từ trên đầu phun ra như thác, động tác ghê tởm và tàn nhẫn. Mà sắc mặt Tần Liễm vẫn bình tĩnh không chút gợn sóng, giống như không hề có chuyện gì xảy ra.

Thanh Linh thấy Tần Liễm ra tay tàn nhẫn như vậy, trong lòng không khỏi có chút e ngại. Người này, lòng dạ thật đúng là độc ác.

Tần Liễm chú ý thấy Thanh Linh sắp không trụ được ở dưới nước, gấp rút ôm nàng nổi lên mặt nước. Một hắc y nhân cũng ngồi lên lấy hô hấp, hần vừa trôi đầu lên, tay Tần Liễm khẽ nhúc nhích, sáo ngọc tựa như một luồng ánh sáng trắng bay xuyên qua đầu hắc y nhân, máu tuôn ra như suối nhuộm đỏ cả một mặt sông, mắt vừa thấy lòng liền kinh sợ.

A Thấy chạy ra từ khoang thuyền, chứng kiến một màn công tử nhà mình đang vui mình giữa dòng nước nhiễm máu đỏ tươi, kinh ngạc: "Công tử và Diệp cô nương chơi uyên ương nghịch nước có bị thương không?"

Khuyết Ngọc nghe vậy, cười ha ha: "Uyên ương nghịch nước, nghịch cũng thật là hăng hái." Hần luôn ở trên thuyền nhìn bọn họ chém giết trong nước, không có ý định ra tay giúp Tần Liễm, hần biết rõ Tần Liễm căn bản không cần hần phải ra tay hỗ trợ.

Thanh Linh dưới nước giận dữ: "Người mới uyên ương! Cả nhà người đều uyên ương!" Là tên ngu ngốc nào mù thành ngữ đến như vậy.

Tần Liễm như cười mà như không cười: "A Thất, trở về chép một ngàn lần thành ngữ quy tắc chung cho ta."

Mồ A Thất kêu rên: "Một ngàn lần, không cần mà....."

Hắc y nhân còn lại đều ở dưới nước, Tần Liễm ôm Thanh Linh bơi về gần thuyền, đưa nàng lên thuyền xong, sau đó liền đâm đầu xuống nước đi đối phó với hắc y nhân.

Không tới nửa thời gian uống cạn chung trà, đã có nhiều cỗ thi thể nổi lên trên mặt nước. Máu đỏ thấm lan ra cả mặt sông, mùi máu tanh nồng đậm xông vào mũi, khiến người ta chỉ muốn nôn mửa.

Lúc Tần Liễm rời khỏi mặt nước phi người lên thuyền, toàn thân tuy ướt đầm nhưng lại không chút chật vật, dung mạo tiên nhân vẫn như ngọc, phong nhã xuất trần.

Hắn ôm một hắc y nhân lên thuyền: "Ai phái các người tới?"

Hắc y nhân không nói tiếng nào, từ khoe miệng chảy ra một dòng máu đỏ thẫm, lát sau ngã xuống đất. Lúc ở trong nước, hắn đã biết hôm nay bản thân khó thoát khỏi cái chết, nên khi vừa được Tần Liễm mang ra khỏi mặt nước liền cắn ngay túi chứa độc giấu sẵn trong miệng.

Tần Liễm đá hắc y nhân đã tự sát xuống nước, quay đầu lại nhìn thấy cánh tay Thanh Linh không ngừng tuôn ra máu, lông mày không khỏi nhăn lại: "Sao lại bị thương?"

"Ta...." Nàng vừa định nói không sao, đột nhiên cảm thấy trên người hình như thiếu vật gì đó, sờ sờ, nàng hoảng hốt phát hiện ra mặt chiếu giả giấu trong ngực đã biến mất! Sắc mặt trắng bệch.

"Miệng vết thương đau lắm sao?" Nhìn sắc mặt nàng đột nhiên trắng bệch, Tần Liễm cho rằng là do nàng đau nhức cùng cực nên như vậy.

"Các người có thấy vật gì rớt ra từ người ta không?" Nàng lo lắng hỏi bọn họ, nàng có thể chắc chắn trước khi nhảy xuống nước đồ vẫn còn ở đó, vậy đồ chỉ có thể rớt trên thuyền hoặc trong nước.

"Không có." Tần Liễm nói, hai người khác cũng lắc đầu theo: "Người làm rớt vật gì?"

Thanh Linh không trả lời hắn, mặc kệ cánh tay vẫn còn tuôn ra máu, nàng trực tiếp đắm đầu xuống nước.

"Thanh Linh, rốt cuộc người đã làm rớt vật gì, chỉ cần nói ra chúng ta sẽ giúp người."

Giọng Tần Liễm từ trên thuyền truyền xuống, bây giờ nàng còn chưa biết Tần Liễm là địch hay là bạn, mặt chiếu giả có liên quan đến người giật dây hại chết Đại ca, trước khi biết Tần Liễm là địch hay bạn, nàng vẫn không nên nói ra chuyện mặt chiếu giả.

Không có, không có, chỗ nào cũng không có. Làm sao bây giờ, mặt chiếu giả rớt cuộc là rơi ở chỗ nào? Nàng ở trong nước tìm thật lâu, lòng càng ngày càng gấp, đều do bản thân, nàng sao có thể vô ý như vậy, ngay cả mặt chiếu rớt lúc nào cũng không biết. Vì mảnh mặt chiếu này, Trương Tứ phải mất mạng, Vô Ảnh sống chết không rõ, mà nàng lại làm mất nó, nàng thật đáng chết.

Tần Liễm cuối cùng cũng không nhìn nổi Thanh Linh bị thương mà còn luôn ngâm mình trong nước. "Ừm! một tiếng, hắn nhảy vào nước bơi tới bên người nàng, ôm kéo nàng lên thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Thành Thân Phải Làm Sao Bây Giờ?

"Đề ta tiếp tục tìm" Thanh Linh trong lòng Tần Liễm giây dựa muốn xuống nước, mỗi nàng không một chút máu, miệng vết thương trên cánh tay vẫn tuôn máu ồ ạt.

Tần Liễm nhìn nữ tử trong lòng bị thương đến mặt đều trắng bệch nhưng vẫn gầy giữa muốn bỏ nhào xuống nước, giữa lông mày lộ ra một loại tính chất quật cường. Không biết vì sao, nơi nào đó trong lòng giống như bị người đâm một châm, đau xót, hai tay dùng sức một cái, hung hãn khóa nàng trong ngực, cảm giác đau xót đó mới có thể giảm bớt.

"Diệp Thanh Linh, ta không cho phép người tự chà đạp bản thân mình tệ như vậy." Hắn lạnh lùng nói, bá đạo và cường thế, mặt hiện lên nét nghiêm túc hiếm có, hoàn toàn mất đi bình thân ôn nhã thường ngày.

Eo Thanh Linh bị hắn siết sao bóp chặt, trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói nghiêm nghị mà bá đạo của hắn, nàng dần dần tỉnh táo lại. Mặt chiếu giả bị rơi vào trong nước, dù có tìm được, thì chữ viết đã bị nhòe đến không nhận dạng được, cũng không còn tác dụng gì. Aii, thật sự là đáng tiếc. Lại nhớ đến Trương Tứ vì lấy mặt chiếu giả cho nàng mà mất mạng, trong lòng lại cảm thấy khô sở.

Nữ tử trong ngực rốt cuộc cũng yên tĩnh lại, Tần Liễm nhớ ra khẩu khí vừa rồi của mình có chút nghiêm trọng, cho nên lúc mở miệng nói chuyện lần nữa, giọng nói hắn phá lệ ôn hòa thông dong: "Thanh Linh chỉ có một người, người làm hư nàng rồi thì lấy ai để bồi thường cho bản tướng đây?" Hắn trên chộc, giọng nói dừng lại một chút, lại nói: "Trên người người có vết thương, nói cho bản tướng biết người làm rớt vật gì, bản tướng cho người đi tìm giúp người."

"Không cần, dù tìm lại được thì cũng không sử dụng được." Nàng trong lòng hắn rầu rĩ nói.

"Được, vậy thì không tìm." Hắn rốt cuộc cũng không tiếp tục truy vấn nàng làm rớt vật gì nữa, vật có thể khiến nàng không để ý tới vết thương trên tay

mà vội vàng nhảy xuống nước, ắt hẳn là quan trọng. Nhưng nàng lại không muốn nói cho hẳn biết vật đó là vật gì, nhiều đó thôi cũng đã đủ để thấy trong lòng nha đầu này vẫn chưa chịu tin tưởng hẳn, chuyện này khiến lòng hẳn có một chút buồn bực.

Hắn buông nữ tử trong lòng ra, lệnh cho A Thất vào trong tìm một bộ đồ y sạch sẽ. Sau đó băng bó đơn giản cho vết thương trên tay nàng.

Trên thuyền không có y phục của nữ tử, cánh tay nàng lại bị thương, Tần Liễn dứt khoát đưa nàng trở về Hạ Thành.

Trong xe ngựa, Tần Liễn lấy ra thuốc trị thương: "Đề ta xem vết thương trên tay ngươi một chút." Hắn không chờ Thanh Linh đồng ý, đã lột ra lớp băng bó vừa rồi, kéo toàn bộ quần áo trên vai nàng xuống, đưa mắt nhìn vào miệng vết thương.

"Không.... Không cần." Hắn kéo quần áo của mình, trong lòng nàng vẫn có chút lúng túng, vội vàng lấy tay của hắn ra, xoay người lại trốn về phía sau.

Thấy nàng lui về phía sau co rúm người lại, Tần Liễn cười bất đắc dĩ một tiếng: "Thanh Linh, ngươi là vị hôn thê của bản tướng, sớm muộn gì bản tướng cũng sẽ nhìn thấy thân thể của ngươi, ngươi kháng cự bản tướng như thế, đến lúc thành thân thì phải làm sao?"

"Thì không phải bây giờ còn chưa thành thân sao? Trước khi thành thân không cho ngươi chạm vào ta." Nàng thật không muốn thành thân với hắn, bây giờ cách ngày thành thân chỉ còn có một khoảng thời gian ngắn, nàng phải nhanh chóng tìm cách lui chuyện hôn sự này.

Hắn thờ dài, trên mặt vẫn cười nhẹ như cũ, khẩu khí như đang dỗ dành hài tử nói: "Được, không chạm vào ngươi, ngươi bôi thuốc nhanh lên, ta trước ra ngoài xe ngựa đợi ngươi."

Lúc sắp xuống xe, hắn đột nhiên xoay người tìm một bộ quần áo sạch: "Lát nữa ngươi thay bộ y phục này vào."

Nàng đợi hắn xuống xe, tay cầm y phục hắn vừa đưa, xúc cảm mềm mại của phần vải vóc này mang lại còn tốt hơn cả Thiên Ngân Cẩm. Đồ người này sử dụng, quả thật không có thứ gì mà không hoa lệ tinh xảo, đặc trưng nhất là loại hoa văn màu tím phiến phức kia cũng là được đặc biệt thêu hai mặt, hoa văn thêu ra là loại hoàn mỹ nhất, không cách nào bắt bẻ được.

Chịu đựng đau nhức chỗ vết thương, nàng cố thay cho xong bộ quần áo, hoàn tất việc bôi thuốc, lúc nàng đưa đầu ra ngoài gọi hẳn lên xe ngựa thì sắc trời cũng đã tối.

Tiến vào trong thành, nàng sống chết cũng không chịu mặc quần áo của hắn hồi phủ, bắt hắn dừng xe ngựa ở trước một cửa hàng may y phục, bảo hắn về trước. Còn chính mình vào trong điểm quần áo mua y phục thay xong mới đi ra. Nàng cố ý đi vòng vo lần quần hai ba vòng bên ngoài, thăm chắc chắn không có người đi theo mới vội vàng chạy về chỗ của Hoán Y.

"Hoán Hoán, Vô Ảnh đã trở về chưa?" Lúc Thanh Linh đi vào, Hoán Y vẫn đang sửa soạn lại đồng phục liệu bề bộn, nghe vậy, nàng ta cũng không ngần ngại đầu lên.

"Không có, vài ngày nay ta cũng không thấy nàng, ngươi tìm nàng có việc gì sao?" Từ lúc Thanh Linh đến gần, nàng đã ngửi thấy được mùi máu tươi, vừa ngẩng đầu lên lập tức nhìn thấy sắc mặt Thanh Linh tái nhợt như tờ giấy, thân là một thầy thuốc, nàng liền nhận ra trên người Thanh Linh có thương, lo lắng hỏi: "Ngươi bị thương sao?"

Thanh Linh gật đầu: "Ừ, có bị thương, nhưng đã được bôi thuốc, bây giờ đã không có gì đáng ngại."

"Vậy là tốt rồi."

Hoán Y vừa dứt lời, giọng nói Vô Ảnh liền truyền từ bên ngoài vào: "Tiểu thư, ngươi không sao chứ?" Sau tiếng nói người cũng bước vào cửa.

Thấy Vô Ảnh trở lại, Thanh Linh thở phào nhẹ nhõm, Vô Ảnh rốt cuộc không xảy ra chuyện lớn gì, thật tốt: "Ta không sao, chỉ là đồ đã mất rồi thôi." Nàng rũ mắt xuống, áy náy nói.

"Làm mất vật gì sao?" Hoán Y hỏi, nàng ta không hề biết gì về sự tồn tại của mặt chiếu giả, chuyện Thanh Linh và Vô Ảnh cùng đi lấy mặt chiếu giả càng không.

"Không có gì, chỉ là đồ Vô Ảnh tặng ta để phòng thân nhưng ta lại không cẩn thận làm mất." Thanh Linh không muốn Hoán Y bị cuốn vào những chuyện này, nàng hy vọng Hoán Y chỉ nên ở y quán, yên bình sống qua ngày là tốt rồi.

"Nhìn bộ dáng uể oải sắp khóc của ngươi, ta còn tưởng ngươi làm mất vật gì trọng yếu lắm vậy." Hoán Y vừa sửa sang lại phục liệu trong tay vừa nói.

"Hoán Hoán, ngươi đi làm bánh hoa quế nhân đậu đỏ cho ta được không, ta muốn ăn." Thanh Linh ôm cánh tay Hoán Y làm nũng nói.

"Ngươi nha, vừa đến chỗ ta là chỉ biết tìm ăn." Hoán Y về mặt bất đắc dĩ cười nói, bỏ phục liệu trong tay xuống, xuống bếp làm điểm tâm.

"Vô Ảnh, ngươi dùng cách nào để trốn ra?" Thanh Linh lừa Hoán Y ra ngoài rồi hỏi.

Vô Ảnh giải thích nói, sau khi Thanh Linh rời đi, các hắc y nhân kia không muốn dây dưa lâu với nàng ta. Tất cả đều chuyển hướng đuổi theo Thanh Linh. Vô Ảnh muốn ngăn cản, nhưng cũng ngăn cản đối phương được một trận mà thôi. Vô Ảnh lại tiếp tục bị lạc ở trên núi, lúc tìm được đường ra thì sắc trời cũng đã tối, còn phát hiện được xác hắc y nhân trôi lềnh bềnh trên mặt sông, nàng đã mơ hồ đoán được Thanh Linh bình an trở về, nên nhanh chóng chạy về Hạ Thành xem Thanh Linh có trở lại hay chưa.

Mấy hắc y nhân đột nhiên nhảy ra kia rốt cuộc là do ai phái tới? Vì sao lại không hạ sát chiêu với các nàng? Tần Liễm xuất hiện ở bờ sông có phải là trùng hợp hay không? Dù các loại nghi vấn, Thanh Linh rối rắm như tơ vò.

Sau khi Thanh Linh xuống xe ngựa, Tần Liễm cũng lập tức trở về Tướng phủ.

Trong đại sảnh Tướng phủ, Khuyết Ngọc một thân hồng y như lửa, khuôn mặt tuấn mỹ quyến rũ, tóc đen xõa sau người, bóng loáng mềm mại như tán liễu tháng ba, khoác lên tơ gấm, cổ ngọc ngàn năm ôn nhuận.

"Trong sổ nhỏ kia viết cái gì?" Tần Liễm thông dong ưu nhã rảo bước đi vào đại sảnh, trực tiếp hỏi.

"Người tự mình xem một chút đi." Khuyết Ngọc móc từ trong ống tay áo huyền sa vân màu đỏ ra một sổ nhỏ vàng óng ánh, ném về phía Tần Liễm.

Tần Liễm bắt được sổ nhỏ, vừa mở ra xem, khóe môi liền nhếch lên thành một vòng cung duyên dáng: "Mạch Chiêu Nam chết quả nhiên là do có kẻ giờ trò ở sau lưng." Nhìn kĩ, cuốn sổ nhỏ bên ngoài màu vàng kim hần đang cầm trong tay đúng là mặt chiếu giả mà Thanh Linh đánh rơi.

Trên thuyền, khi Thanh Linh đẩy hần ra để tránh né ám khí, hần đã phát hiện ra trong ngực nàng có vật khác thường, đợi ám khí bay tới gần nữa, hần mới âm thầm lấy mặt chiếu giả trong ngực nàng ra, vì không để cho nàng phát giác ra đồ đã mất ngay lúc đó, nên hần mới nhanh chóng ôm nàng kéo vào trong nước.

Lúc rơi xuống nước thừa dịp nàng không chú ý, hần thăm vạt nội công bắn mặt chiếu giả về cho Khuyết Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Đại Tỷ Tặng Lễ

Theo tin tức người đến báo, phụ thân của Thanh Linh tức là Diệp Thiên Minh cùng Đại ca Diệp Tự, Tam đệ Diệp Minh, sẽ trở lại Hạ Thành ngay ngày mai.

Trong phủ Hộ quốc Tướng quân, Lâm thị phân phó các hạ nhân quét dọn khắp nơi thật cẩn thận. Bọn hạ nhân trong phủ chạy đến chạy lui đến ướt cả y phục, quét dọn rồi lại quét dọn, trong phủ xuất hiện một cảnh tượng bận rộn, náo nhiệt lạ thường.

"A, muội muội vừa đi đâu vậy? Còn cái hộp lớn Hương Thảo ôm là cái gì thế?" Trước cửa lớn phủ Tướng quân, Diệp Thanh Ngọc đang ra cửa thì thấy Thanh Linh từ bên ngoài trở về, Hương Thảo đi theo sau lưng. Trong tay Hương Thảo nâng một cái hộp, Diệp Thanh Ngọc thật tò mò bên trong cái hộp kia chứa thứ gì.

"Bên trong là bộ xiêm y bằng Thiên Ngân Cẩm ta vừa cho người làm." Thanh Linh nói.

"Cái gì? Người đã đem Thiên Ngân Cẩm may thành xiêm y rồi sao?" Về mặt Diệp Thanh Ngọc kinh ngạc, sau đó lại hiểu rõ, khó trách nàng nhân cơ hội Thanh Linh không có trong phủ liền phái người đi qua Thanh Lạc viện tìm Thiên Ngân Cẩm, nhưng có lục tung mọi góc ngách cũng không thấy. Kỳ quái, nàng bảo người trông coi ở cửa phủ khi nào thấy Thanh Linh hoặc Hương Thảo ra ngoài phủ may xiêm y, phải bẩm báo cho nàng ngay, nàng sẽ tìm cách đoạt được Thiên Ngân Cẩm ngay lúc đó. Nhưng bây giờ, ngay cả xiêm y người ta cũng đã may xong, mà vẫn chưa có ai đến báo với nàng một tiếng.

Diệp Thanh Ngọc tức giận thiếu chút nữa phải giậm chân, ánh mắt âm ngoan liếc về phía hai thị vệ canh ở cửa, hai người kia cảm nhận được ánh mắt không mấy thiện ý của nàng ta, bị hù dọa đến toàn thân đều run lên.

"Đúng vậy, có vấn đề gì sao?" Nhìn Diệp Thanh Ngọc tức giận đến thiếu nửa đã giậm chân, lòng Thanh Linh không khỏi tốt lên được một chút.

"Không có gì." Diệp Thanh Ngọc bên ngoài cười nhưng bên trong không cười, trong lòng chỉ hận không thể xé toạt vẻ tươi cười trên mặt Thanh Linh thành tám mảnh: "May xiêm y bằng Thiên Ngân Cẩm chắc chắn rất đẹp mắt, muội muội có thể cho cho tỷ mặc thử một chút được không?"

Cho người mặc thử? Chỉ sợ là cho người thử xong, đồ cũng sẽ không trở lại: "Tỷ tỷ, ta đột nhiên nhớ ra có chút chuyện phải làm, ta đi trước đây." Thanh Linh quăng lại một lí do tùy tiện để cự tuyệt Diệp Thanh Ngọc, sau đó nhanh chóng kéo Hương Thảo trở về viện.

Diệp Thanh Ngọc nhìn bóng lưng như đang chạy trốn của Thanh Linh, tức giận đến sắp cắn nát bờ môi dưới, người chạy, người chạy, người có chạy nhanh hơn nữa cũng vô dụng thôi. Dù Thiên Ngân Cẩm đã may thành xiêm y, nàng chắc chắn cũng phải đoạt về tay mình. Nàng ta oán hận trở về viện của mình, ngay cả cửa cũng không bước ra.

"Tiểu thư, Hương Lá đến truyền lời bảo người đến chỗ Đại tiểu thư một chuyến có việc, Tiểu thư, người có muốn đi không? Nhưng nô tỳ vẫn muốn khuyên Tiểu thư một câu đừng nên đi." Hương Thảo có cảm giác, cảm giác rằng chuyện lần này sẽ không có gì tốt lành.

"Đi, sao lại không đi, chẳng lẽ nàng ta có thể ăn thịt Tiểu thư nhà người sao?" Thanh Linh cười trêu Hương Thảo.

"Chuyện này cũng rất khó nói, Đại tiểu thư chỉ sợ hận không thể ăn Tiểu thư luôn đấy!" Hương Thảo cầm lên lược chải đầu cho Thanh Linh.

"Bình đến tướng chặn, nước đến đê chặn, Tiểu thư nhà người mới không sợ nàng ta, còn nữa, nếu Đại tiểu thư muốn tìm bốn tiểu thư để gây phiền toái, thì cho dù bốn tiểu thư không đến chỗ nàng ta, phiền toái cũng sẽ tự đưa tới cửa."

Hương Thảo cảm thấy cũng có lí: "Vậy Tiểu thư cũng nên cẩn thận một chút."

Làm tốt búi tóc cho Thanh Linh, xiên thêm hai cây trâm bạch ngọc vào khe tóc đen óng mượt, trang điểm nhàn nhạt, thanh lệ thoát tục, tao nhã tuyệt trần, cả người mỹ lệ như đóa hoa lan ở nơi thâm cốc.

Đến viện của Diệp Thanh Ngọc, Hương Lát đưa Thanh Linh tiến vào khuê phòng của Diệp Thanh Ngọc.

"Muội muội, đến đây giúp tỷ tỷ nhìn một chút, xem cây trâm nào đẹp nhất." Trước mặt các nàng bày đầy các loại trâm cài màu sắc rực rỡ, Diệp Thanh Ngọc vô cùng thân mật kéo tay Diệp Thanh Linh, nhờ vả Thanh Linh xem giúp các thứ trâm cài kia.

Hừ, nhiều trâm cài như vậy, tỏa ra hào quang vàng chói, lục quang, ánh sáng bạch kim lấp lánh lóa mắt, thiếu chút nữa đã đâm mù mắt nàng. Diệp Thanh Ngọc gọi nàng đến xem là để khoe khoang sao? Trên mặt Thanh Linh kéo ra một nụ cười nhẹ, nói: "Muội muội cảm thấy tỷ tỷ đeo cái gì lên cũng đều xinh đẹp cả."

Diệp Thanh Ngọc tùy ý cầm lên một cây trâm ngọc, sâu ở đáy mắt lóe qua một tia ánh sáng độc ác: "Vậy người cảm thấy mình cái lên cây trâm này có đẹp không?"

"A, tỷ tỷ có ý gì?" Diệp Thanh Ngọc muốn làm gì?

"Nếu muội muội thích cây trâm ngọc này, vậy thì tỷ tỷ tặng cho người."

Phải vậy không? Kết cấu cây trâm này kém như vậy, người cũng không biết xấu hổ mà đem tặng cho người ta? Người có ý có phải không? Nhưng, Diệp Thanh Ngọc khó khi nào chịu đưa ra một phần lễ, không lấy chẳng phải là ngu ngốc sao? Trong mắt Thanh Linh xẹt qua một tia giảo hoạt.

"Nhưng muội muội lại cảm thấy cây trâm này hợp với tỷ tỷ hơn." Vừa nói xong Thanh Linh liền đoạt lấy cây trâm trong tay Diệp Thanh Linh, trực tiếp cầm lên trên đầu nàng ta, tiện đường còn rút thêm một cây trâm khảm bảo thạch hình bướm bướm tinh xảo xuống, cười nhẹ nhàng một tiếng: "Ta cảm thấy cây trâm này hợp với ta nhất, những thứ khác không mấy phù hợp lắm, tỷ tỷ chỉ cần đưa ta cây trâm này là tốt rồi." Nàng còn thuận tay cầm cây trâm bướm bướm đó lên đầu mình: "Có phải rất đẹp không?"

Thanh Linh vừa dứt lời chân đã chạy đến ngoài cửa, vội vàng hét to với bọn nha hoàn trẻ tuổi và mấy lão mụ tử trong viện: "Các người nhìn một chút, đánh giá xem cây trâm mà Đại tiểu thư vừa tặng ta có đẹp không?"

Nghe vậy, các nàng lần lượt dừng lại động tác trong tay rồi nhìn sang, vừa nghe Thanh Linh nói cây trâm kia là của Đại tiểu thư đưa cho, rồi rít mõm miệng khen đẹp mắt.

"Tỷ tỷ, rất đẹp phải không?" Thanh Linh quay đầu nói với Diệp Thanh Linh đứng ở cửa, trên mặt cười tươi như hoa.

Hai mắt Diệp Thanh Ngọc trừng lớn, đau lòng nhìn cây trâm vàng khảm bảo thạch bướm bướm tinh xảo, giá trị cây trâm kia cũng không nhỏ! Tuy lòng tiếc đến đứt từng đoạn ruột nhưng ngoài mặt vẫn nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Rất đẹp, đẹp vô cùng!" Nàng thật không ngờ Thanh Linh sẽ chạy ra bên ngoài lớn tiếng nói cây trâm kia là nàng tặng cho, lần này nàng không muốn đưa cũng không được, dù sao da mặt nàng vẫn chưa đủ dày để đi đòi lại đồ mình vừa tặng.

"Muội muội vào xem giúp tỷ tỷ tiếp vòng đeo tay nào đẹp đi." Diệp Thanh Ngọc xoay người đi vào trong phòng, Thanh Linh cũng đi theo vào.

Thanh Linh có chút buồn bực, chẳng lẽ hôm nay Diệp Thanh Ngọc gọi nàng đến đây thật sự chỉ là nhờ nàng xem giúp vòng đeo tay nào đẹp mắt thôi sao?

Tiếng bước chân nhẹ nhàng đi vào phòng, Thanh Linh quay đầu lại phát hiện là Hương Lát. Hương Lát tiến vào hành lễ với hai người, sau đó liền nói nhỏ vào bên tai Diệp Thanh Ngọc cái gì đó, nói xong, Hương Lát lại lui ra ngoài.

"Muội muội, tỷ tỷ có chút việc phải ra ngoài trước, sẽ nhanh chóng trở lại thôi, người ở lại giúp tỷ tỷ lựa ra vòng tay đẹp mắt một chút." Diệp Thanh Ngọc nói xong liền vội vã rời đi.

Trong khuê phòng Diệp Thanh Ngọc to như vậy mà cũng chỉ có mỗi Thanh Linh bên trong. Trong phòng có tranh sơn thủy, bình phong chia phòng thành gian, gian trong chủ yếu là đặt một chiếc giường, và một ít bàn ghế, còn gian ngoài dùng để đặt bàn trang điểm và tủ quần áo.

Bây giờ trên bàn trang điểm đang bày ra đầy đồ trang sức đeo tay, cửa tủ quần áo mở rộng ra có thể thấy rõ được các loại y phục có đủ kiểu dáng xinh đẹp bên trong.

Thanh Linh chờ Diệp Thanh Ngọc trong phòng chừng một thời gian uống cạn chung trà, nhưng vẫn chưa thấy nàng ta trở lại, cảm thấy một thân một mình chờ ở chỗ này mãi cũng không ổn, nên liền đi ra cửa phòng, trên hành lang lại gặp phải Hương Mai hầu hạ bên cạnh Diệp Thanh Ngọc.

"Hương Mai, khi nào Đại tiểu thư trở lại thì người nói với nàng là ta có chút việc phải trở về trước." Thanh Linh phản phó.

"Vâng, Nhị tiểu thư." Hương Mai nói.

Thanh Linh đi về phía viện của mình, nhưng chỉ mới đi được nửa đường, đã bị Diệp Thanh Ngọc đuổi theo ở phía sau.

Diệp Thanh Ngọc mím môi, nộ khí đằng đằng bước tới, trăm vàng cài hai bên tóc lay chuyển kịch liệt, châu ngọc đeo trên người bay nhảy dữ dội, cả người phảng phất như có sát khí vây quanh.

Theo sau nàng là hai nha hoàn trẻ tuổi, còn có hai lão ma ma khuôn mặt không mấy thiện ý cầm theo roi trong tay. Hai lão ma ma kia cực kì béo, vóc người cũng cao lớn. Các nàng ta đều là lão nhân trong phủ, chuyên môn dạy dỗ các tiểu nha đầu mới tiến vào không hiểu quy củ.

Nghe Hương Thảo nói hai lão ma ma này đánh người rất ác độc, một roi quất lên cũng khiến người ta đau đến hối hận khi đã được sinh ra ở kiếp này, mà lại nhìn không thấy chút dấu vết.

Thanh Linh cau môi cười lạnh, Diệp Thanh Ngọc sát khí đằng đằng còn dẫn thêm người đến, đây là muốn đánh nàng sao? Chỉ là, nàng đã đắc tội với Diệp Thanh Ngọc từ lúc nào vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Tiên Trăm Hậu Tấu, Ngoan Độc!

"Diệp Thanh Linh, người là đồ tiểu bi ối, lại cả gan dám xé nát vũ y của bản đại tiểu thư, hôm nay bản đại tiểu thư tuyệt đối sẽ không để yên cho người." Diệp Thanh Ngọc chỉ tay về phía Thanh Linh, cả giận nói.

"Đội chút, cái gì mà xé nát vũ y? Chuyện gì xảy ra?" Nàng xé vũ y của Diệp Thanh Ngọc khi nào? Chuyện nàng làm sao chính bản thân lại không nhớ rõ??

"Người còn dám giả ngây giả dại ở đây?" Diệp Thanh Ngọc ra hiệu bằng mắt với một nha hoàn bên cạnh, nha hoàn kia liền đi lên ném một đồng vải vụn rách nát tới trước mặt Thanh Linh.

"Vũ y của ta lúc trước vẫn còn nguyên vẹn, nhưng khi người vừa rời khỏi đã trở thành như vậy, chuyện này nhất định là do người lợi dụng lúc ta không có trong phòng mà ra tay. Món vũ y này là thứ bản tiểu thư muốn mặc để hiển vũ ở buổi yến tiệc Khánh Công tối mai, bây giờ người phá nát nó rồi, hại bản tiểu thư không có vũ y thích hợp mà biểu diễn, người làm vậy là muốn khiến bản tiểu thư xấu mặt có phải không? Người đúng là đồ tiểu bi ối, lòng dạ sao lại có thể độc ác như thế. Lý ma ma, Trương ma ma, tiến lên dạy dỗ nàng thật tốt cho ta." Diệp Thanh Ngọc vừa nói dứt lời, không cho Thanh Linh cơ hội cãi lại, nàng đã vội vàng phản phó người động thủ.

Trên thực tế, Thanh Linh cũng lười giải thích phí nước bọt, Diệp Thanh Ngọc nhìn nàng không thuận mắt cũng không phải ngày một ngày hai, bây giờ nàng có định giải thích cũng vô dụng.

Khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Thanh Ngọc hiện lên vẻ âm tàn, ánh mắt nhìn Thanh Linh ẩn giấu mưu kế.

"Vâng ạ." Lý ma ma và Trương ma ma túm chặt roi trong tay bước lên phía trước, Lý ma ma là người vươn tay lên đầu tiên, dùng sức quăng roi xuống người Thanh Linh. Roi xé gió bay đến, nàng đứng tại chỗ, mí mắt không cần nhấc lên một cái cũng có thể bắt được đầu roi bên đây của Lý ma ma.

Thanh Linh dùng tay không mà vẫn bắt được roi của nàng, Lý ma ma không khỏi ngạc nhiên, sau đó dùng hết sức kéo roi về. Lúc nàng ta dùng hết sức lực kéo đầu roi bên kia, Thanh Linh đột nhiên buông đầu roi bên đây ra, Lý ma ma lập tức ngã chổng vó bốn chân lên trời, bộ dạng rất tức cười, khiến mọi người xung quanh nhìn thấy đều nhin không được mà phì cười.

"Lý ma ma, có phải nằm ở đó rất mát không?" Thanh Linh cười run cả người, nói.

Khuôn mặt già nua của Lý ma ma đỏ lên: "Hừ, ta không tin ta không trị được người." Nàng ta đứng lên, lại vung ra một roi về phía Thanh Linh.

Có lẽ Thanh Linh trước kia quá dễ bắt nạt, nên Lý ma ma này hoàn toàn không hề đặt Nhị tiểu thư vào mắt, ra tay với Thanh Linh mà như đang dạy dỗ tiểu nha đầu dưới tay nàng ta vậy.

Trương ma ma cũng bắt đầu động thủ, một roi nàng ta đánh xuống cũng không trúng người, mà lại đánh lên sàn nhà, âm thanh chang chát vang lên, nghe qua có chút kinh người. Chỗ bị roi quật trúng còn để lại dấu vết rất rõ ràng, đủ để thấy Trương ma ma lần này ra tay ngoan độc đến cỡ nào. Lúc roi của Trương ma ma đánh đến lần nữa, Thanh Linh nhanh nhạy đưa tay bắt lấy đầu roi của Lý ma ma, kéo nàng ta cản trước người mình, sau đó buông roi ra

nhảy sang một bên.

"Ai da." Lý ma ma bị trúng roi của Trương ma ma, đau đến chảy nước mắt, cả giận nói với Trương ma ma: "Người đánh chỗ nào thế? Người không có mắt sao?"

Trương ma ma nói xin lỗi với Lý ma ma xong lại cầm roi chào hỏi lên người Thanh Linh, lúc này Thanh Linh cũng không nắm roi nữa, mà lại nghiêng người né đông trốn tây. Trương ma ma vung roi không trúng người mà chỉ toàn đánh lên sàn nhà và vài chậu hoa. Vì nghênh đón Diệp Thiên Minh hồi phủ, Lâm thị đã sai người mua về rất nhiều chậu hoa trang trí ở khắp nơi.

Lý ma ma khi không lại bị trúng một roi của Trương ma ma, chỉ tại Thanh Linh, trong lòng vô cùng phẫn hận, lực đạo vung roi trên tay cũng mạnh lên.

Hai ma ma vung roi khắp nơi, Thanh Linh né tránh nhanh nhẹn, người thì không đánh được nhưng bồn hoa lại bị đánh bể không ít, trên sân vốn đã được quét tước cẩn thận bây giờ lại phủ lên đầy đất và mảnh sứ vỡ vụn.

"Các người nhìn kĩ rồi mới đánh cho ta." Diệp Thanh Ngọc nhìn đồng bừa bọn trên mặt đất, trong lòng ngày càng căm tức.

Đại tiểu thư tức giận, hai ma ma cũng ngày càng nóng ruột, thấp thỏm lo sợ Đại tiểu thư sẽ trách cứ mình làm việc bất thành, hai người càng thêm ra sức truy đánh Thanh Linh.

Về mặt Thanh Linh thoải mái, không ngừng di chuyển, hai ma ma xoay xoay xoay chuyển chuyển, đầu óc dần dần choáng váng. Thanh Linh thấy thời cơ đã đến, nhếch miệng lên cười một cái đầy giảo hoạt vui vẻ, phi thân đến gần chỗ Diệp Thanh Ngọc đang đứng. Hai ma ma đánh cả buổi cũng chưa chạm được tới người, sớm đã then quá quá giận, lực đạo vung roi trên tay không hề giảm. Thấy Thanh Linh đột nhiên dừng lại, cho rằng nàng mệt mỏi chạy hết nổi rồi, mừng rỡ vung roi thật mạnh về phía nàng.

"Dừng tay!" Là giọng nói của Diệp Thanh Ngọc, nhưng đáng tiếc nàng ta hô lên cũng đã quá muộn màng.

Hai cây roi một trước một sau vốn đang đánh về phía Thanh Linh, nhưng Thanh Linh né ra rất nhanh, còn dư lại mỗi Diệp Thanh Ngọc tránh không kịp, may mắn có Hương Lá một bên đẩy Diệp Thanh Ngọc ra, miễn cưỡng nhận lấy hai roi thay nàng ta.

Hương Lá bị đánh kêu lên oa oa, Diệp Thanh Ngọc bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

"Ngu xuẩn!" Diệp Thanh Ngọc đứng lên, búi tóc bị nghiêng lệch, trên khuôn mặt trắng nõn còn dính bùn đất, nàng bị chọc tức vung tay lên, hung hăng quăng hai cái tát xuống mặt hai ma ma, mỗi người một tát.

Thật đáng tiếc, hai cây roi kia không đánh trúng Diệp Thanh Ngọc, trong lòng Thanh Linh thâm tiếc nuối.

"Chuyện này lại là sao đây?" Cách đó không xa truyền đến giọng nói hờn dỗi của Lâm thị, Lâm thị vừa đến đã nhìn thấy cảnh tượng trên đất đầy bùn đất lẫn lộn với các mảnh sứ vỡ, sắc mặt liền rất tệ.

Diệp Thanh Ngọc cảm nhận được ánh mắt giận dữ của Lâm thị đang nhìn sang nàng, vội vàng tiến lên nói ra lý do xảy ra chuyện cho Lâm thị nghe.

"Thanh Ngọc, người hiểu lầm Thanh Linh rồi, người xé nát vũ y của người không phải Thanh Linh mà là người bên cạnh của chính người, người đó là Hương Mai. Thật ra khi Thanh Linh đi ra, có người nhìn thấy Hương Mai lén lút vào phòng, mẫu thân mới sai người bắt Hương Mai đến hỏi, rốt cuộc nàng ta cũng đã thừa nhận mình làm việc này." Lâm thị giải thích.

Chẳng lẽ mặt trời sắp mọc ở hướng tây sao? Hay heo mẹ đã học được cách treo cây rồi? Lâm thị hôm nay lại đột nhiên nói chuyện giúp nàng, thật khiến nàng được sủng mà cảm thấy sợ hãi. Tất nhiên, Thanh Linh cũng hiểu được rằng, Lâm thị chịu nói chuyện giúp nàng, ắt sẽ không có gì là tốt lành.

"Thanh Ngọc, còn không mau xin lỗi Thanh Linh." Lâm thị nói.

Trong lòng Diệp Thanh Ngọc hoàn toàn không muốn, nhưng vẫn cực lực nặn ra một nụ cười méo mó: "Muội muội, thật xin lỗi, là do tỷ tỷ hiểu lầm người, người hãy tha thứ cho tỷ tỷ được không?"

Thanh Linh không khỏi dâng lên lòng bội phục Diệp Thanh Ngọc, rõ ràng một phút đồng hồ trước còn hận nàng đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng chưa tới một phút sau lại tràn đầy tươi cười. Bây giờ hai mẫu tử này một kẻ mặt đỏ hất, một kẻ mặt trắng họa, rốt cuộc là muốn làm gì nàng? Nhưng, nếu hai mẫu tử này đã muốn chơi, tâm tình hôm nay của nàng cũng không tệ, có thể chơi cùng các nàng.

"Vũ y của tỷ tỷ bị phá nát, tỷ tỷ cũng chỉ do nhất thời nóng lòng mới hành xử như vậy, muội muội tất nhiên sẽ không trách tỷ tỷ rồi." Thanh Linh cười ngọt ngào nói, so về ca diễn, nàng chắc chắn mình sẽ không kém hơn Diệp Thanh Ngọc.

"Thanh Linh." Sao Lâm thị lại đột nhiên đối xử tốt với Thanh Linh vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Một Nụ Hôn Bá Đạo

"Nhưng bộ xiêm y kia của ngươi, mẫu thân cũng sẽ không lấy đi không, mẫu thân đã đặc biệt sai người làm cho ngươi thêm năm bộ y phục mới, ngươi có thể trở về nhìn một chút."

Trong lòng Thanh Linh thầm giễu cợt, giá trị của Thiên Ngân Cẩm mà có thể đem ra so với năm bộ y phục tầm thường kia sao?

"Thanh Linh, mẫu thân biết thời gian qua ngươi đã rất hiểu chuyện, buổi yến tiệc Khánh Công ngày mai rất quan trọng với Thanh Ngọc. Thanh Ngọc sẽ nhảy khúc Kinh Hồng Phi Tiên trên buổi yến tiệc, nếu như có thể khiến mặt rồng vui vẻ, người Diệp gia chúng ta sẽ nhận được chút ít vinh quang. Thanh Linh, ngươi là một phần của Diệp gia ta thì cũng nên góp một phần sức cho danh dự của Diệp gia chứ. Cho nên, chuyện mẫu thân lấy đi bộ quần áo bằng Thiên Ngân Cẩm của ngươi, ngươi sẽ không trách mẫu thân đúng không?"

Vì danh dự của Diệp gia, một lí do đường hoàng như vậy, nàng sao có thể từ chối: "Tỷ tỷ, nếu đã cần bộ y phục kia như vậy thì cứ việc lấy đi đi." Chỉ là, bộ y phục đó Thanh Linh vốn làm ra cũng không phải dành cho mình, mà để chuẩn bị cho Diệp Thanh Ngọc luôn tìm mình gây phiền toái. Nàng còn chưa nghĩ ra cách nào để đưa bộ y phục vào tay Diệp Thanh Ngọc, không ngờ Lâm thị đã ra tay đoạt trước.

Bộ xiêm y vốn đã nhỏ, nàng lại bảo người ta làm càng thêm nhỏ, Diệp Thanh Ngọc mặc vào sẽ bó rất sát người. Bộ xiêm y kia khi bỏ áo khoác ngoài ra thì nhìn rất giống vũ y.

Thanh Linh sớm đã đoán được Diệp Thanh Ngọc sẽ không buông tha ý đồ với Thiên Ngân Cẩm, và quả thật như nàng đoán, chỉ là nàng không ngờ Lâm thị cũng sẽ tự thân xuất mã. Nhưng hai mẫu tử các nàng cũng thật thâm độc, muốn lấy đồ thì lấy đi, nữ nhi nàng ta còn mượn cơ hội chuyện xé nát vũ y mà định đến đánh nàng một trận, may mắn nàng có võ công trốn nhanh mới không bị đánh.

Nói Hương Mai xé nát vũ y, nàng mới không tin, đoán chừng là do Lâm thị không muốn nháo lớn chuyện vũ y của Diệp Thanh Ngọc bị xé nát, mới lấy Hương Mai ra làm kẻ chết thay. Dù sao phụ thân cũng đã sắp trở lại, nếu có tin tức Nhị tiểu thư vì ganh tị nên đã xé nát vũ y của Đại tiểu thư truyền ra khỏi phủ, Đại tiểu thư trong cơn giận dữ mà sai người ra đòn hiểm với Nhị tiểu thư. Thanh danh hai vị tiểu thư không chỉ không tốt gì mà phụ thân nghe thấy cũng sẽ tức giận.

Lâm thị dám đoạt đồ của Thanh Linh nàng, ha ha, đoạt đồ của nàng cũng không có loại kết quả tốt gì, nàng cũng là loại người có thù tất báo đấy.

Thanh Linh dám chắc rằng, nếu ngày mai Diệp Thanh Ngọc dám mặc Thiên Ngân Cẩm ở yến tiệc Khánh Công nhảy khúc Kinh Hồng Phi Tiên Vũ, đêm đó sẽ là đêm mà cả đời này nàng ta phải mãi mãi ghi nhớ.

"Mẫu thân, nếu đã không còn hiểu lầm gì, Thanh Linh xin trở về trước." Thanh Linh nói.

"Ừ" Lâm thị nhàn nhạt đáp lời.

Thanh Linh vừa trở lại viện Thanh Lạc, Hương Thảo liền vội vàng ra đón, nức nở nói: "Cuối cùng Tiểu thư ngươi cũng trở lại rồi, lúc ngươi không có ở đây, Phu nhân đã gọi người đến đây lấy Thiên Ngân Cẩm đi mất rồi."

"Lấy thì lấy thôi." Thanh Linh đi vào trong phòng thản nhiên nói.

"Tiểu thư, ngươi thật sự không cảm thấy tức giận sao?" Hương Thảo buồn bực nói.

"Tức giận thì có gì tốt đâu, Phu nhân lấy đi bộ y phục này, chẳng phải cũng đã đưa qua năm bộ y phục khác đến thay thế sao?" Thanh Linh nhìn năm bộ y phục Lâm thị đưa tới, cảm thấy chất liệu và kiểu dáng cũng không tệ lắm, tâm tình tốt lên được một chút, nhìn không được cong môi cười.

"Tiểu thư, Hương Thảo phát hiện bộ y phục bằng Thiên Ngân Cẩm kia hình như những nơi may vá có chút vấn đề." Nữ công của Hương Thảo rất tốt, y phục chỉ cần có một chút vấn đề nàng ta cũng thể nhận ra được "Chẳng lẽ Tiểu thư cố ý để cho người của Phu nhân đến lấy đồ đi sao?" Hương Thảo đoán như vậy vì lúc trước Thanh Linh từng cầm Thiên Ngân Cẩm lặng lẽ ra ngoài, nhưng sau khi xiêm y được may xong thì lại thản nhiên mang về, mà lại đặc biệt chọn ngay lúc Đại tiểu thư chuẩn bị ra cửa mà đem về.

Thanh Linh vỗ nhẹ vào đầu Hương Thảo một cái, cười nói: "Đúng là một nha đầu thông minh."

Hương Thảo liú lười, Thiên Ngân Cẩm trân quý như vậy, Tiểu thư lại đem ra dùng để tính kế Đại tiểu thư, Tiểu nha đầu nàng chẳng những không đau lòng mà lại còn vui mừng ngâm nga hát vài câu.

Ban đêm, Thanh Linh thổi tắt ánh nến, vừa sắp chìm vào giấc ngủ, đột nhiên cảm giác được có một loại hơi thở khác thường xuất hiện trong phòng, còn thêm một mùi hương thơm ngát nhàn nhạt.

[Truyện được đăng chính thức tại diễn đàn Lê Quý Đôn và Wattpad.]

"Ai?" Thanh Linh đột nhiên xoay người, lập tức liền phát hiện có một nam tử thanh nhả như ánh trăng đang ngồi ở mép giường của nàng. Hắn ngồi dựa vào cột giường, bạch y như làn nước bạc óng ánh trải rộng trên giường, hiện ra ánh bạc sáng thánh khiết nhàn nhạt, cả người hắn giống như ảo mộng, vừa như tiên cũng vừa như yêu quái.

Trời ạ, nàng cùng lắm cũng chỉ có thổi tắt ngọn nến đi thôi, trong phòng lập tức liền xuất hiện một nam tử tuấn mỹ.

"Tần tướng, đêm đã khuya rồi, sao ngươi lại ở đây?" Còn là ở khuê phòng của nàng! Ngươi này vào đây bằng cách nào vậy?

"Muốn gặp ngươi, nên tới." Hấn giương cao khoe môi, tươi cười nói.

Muốn gặp ngươi, nên tới, năm chữ không có gì đặc biệt nhưng từ trong miệng hấn nói ra, không hiểu sao tim nàng như bị lệch một nhịp.

"Nhưng đây là khuê phòng của ta. Ngươi không thể hện ta ra ngoài vào ngày mai sao?" Tinh thần phục hồi lại, nàng lạnh lùng cả giận hỏi hấn, người này thật vô sỉ, buổi tối khuya thế này mà dám chuồn êm đi vào khuê phòng của một nữ tử.

"Thương thể trên cánh tay ngươi như thế nào rồi?" Hấn bỏ qua câu hỏi của nàng, giọng nói êm dịu, trong mắt phượng hẹp dài sáng chói như ngân hà, nàng vô tình nhìn vào một cái, thân mình dừng lại, tâm như đang bị hút vào bên trong đó.

Một trận gió mát lướt vào từ cửa sổ, Thanh Linh đột nhiên hoàn hồn, tâm tình có chút bức bối khó hiểu: "Rất tốt, đa tạ Tần tướng đã nhớ. Được rồi, bây giờ người cũng đã nhìn xong, ngươi đi nhanh lên đi." Nàng bắt đầu đuổi người.

Hấn ngồi ở đó không nhúc nhích, ngưng mắt nhìn nàng: "Đến đây, cho bản tướng xem vết thương trên tay ngươi một chút." Giọng nói ôn hòa thanh thuận, hấn búng ngón tay một cái, ánh nến trong phòng lại sáng lên lần nữa.

Nàng vẫn còn là một nữ tử chưa lấy chồng, sao có thể để một nam tử lén lút vào buổi tối nhìn cánh tay mình: "Đến cùng người có đi hay không, nếu ngươi còn không đi, ta sẽ gọi người đến."

"Hương Thảo ở cách vách ngủ rất ngon." Hấn như cười mà như không cười nhìn nàng, vẫn như cũ ngồi lì ở đó, vững vàng như bàn đá, giống như đã chắc rằng nàng sẽ không kêu lớn ra tiếng.

"Ngươi...." Hương Thảo chắc chắn là đã bị người này điểm huyết, viện Thanh Lạc là nơi nằm ở chỗ tối và yên lặng nhất phủ, dù nàng có gọi đến khàn giọng thì người bên ngoài cũng sẽ không nghe thấy: "Tốt, ngươi không đi, ta đi." Nàng thật khổn khổ, nếu phòng ngủ đã bị người vô sỉ nào đó chiếm lấy, vậy nàng ra ngoài tìm chỗ ngủ khác cũng có thể mà đúng không?

Nàng đi về phía cửa chưa được hai bước, bên hông đột nhiên bị một dây lụa trắng cuốn lấy, sau đó lụa trắng sau lưng bị người thu lại, nàng liền rơi vào trong lòng Tần Liễn.

Bị hấn siết sao ôm vào ngực, nàng không cách nào thoát ra được: "Cuối cùng ngươi muốn làm gì?" Mắt đẹp của nàng trừng hấn, giống như đang rất tức giận, phong tình quyến rũ. Trong ánh nến, khuôn mặt thanh lệ vô song của nàng rõ ràng đang ảnh ngược trong trong con ngươi hẹp dài của hấn. Khuôn mặt của nàng không lớn, da thịt trắng muốt, dưới hàng mày liễu thon gọn là một đôi mắt to linh động, mũi khéo léo đẹp đẽ, hình dáng đôi môi cực mê người.

Ánh mắt của hấn rốt cuộc cũng dừng lại trên đôi môi của nàng, trong ánh nến chập chờn, môi nàng hiện ra bóng loáng ướt át, hồng hào mềm mại. Lòng của hấn đột nhiên hiện ra một loại khát vọng xa lạ, nhìn qua cái miệng nhỏ nhắn phấn nộn, hấn như mê muội cuối đầu hôn xuống.

Đôi môi ngọt ngào kia còn muốn say lòng người hơn so với các loại rượu ngon quý hiếm, hai mắt hấn mê ly đắm chìm, đầu lưỡi dùng sức cạy ra hàm răng của nàng, quần quít với cái lưỡi non mềm, cùng nhau xoắn xít uốn lượn.

Môi bị hấn đặt xuống một nụ hôn bá đạo và cuồng dã, thân hình nàng cứng đờ, đầu trống rỗng không cách nào hoạt động được, quên mất cả giấy giụa. Trong khoang miệng bị hấn điên cuồng đoạt lấy, thân thể dần dần vô lực xụi lơ trong người hấn, tiếp tục để hấn hoành hành.

Ánh nến yếu ớt vẫn lập lờ nhẹ nhàng trong gió đêm, giống như đang hoan hô cho cảnh âm áp trong gian phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Hạ Lưu Với Ngươi

Không biết đã qua bao lâu, chỉ biết nàng đã sắp thở không nổi, một nụ hôn thật dài mới kết thúc.

Thanh Linh bị hôn thất điên bát đảo, thân thể mềm mại như cành liễu dựa vào ngực Tần Liễn, hai mắt chứa đầy sương mù, gò má ửng hồng. Hấn nhìn bộ dạng ngây thơ này của nàng, tâm niệm vừa động, không nhịn được lại hôn lên môi nàng thật sâu lần nữa, lúc một nụ nữa đã kết thúc, nàng đã sớm yên lặng trong lòng hấn không nhúc nhích.

Tay Tần Liễn buông lỏng người trong ngực ra, móc ra chai thuốc trị thương, dè dặt kéo quần áo của nàng xuống miệng vết thương. Thấy vết thương trên cánh tay nàng đã đóng vảy, hấn hài lòng cười một tiếng, nhẹ nhàng rắc dược vào miệng vết thương, đầu ngón tay dịu dàng xoa lên. Bôi thuốc xong, lại kéo quần nàng lại như ban đầu. Suốt quá trình này, nàng luôn yên lặng nằm sắp trong lòng hấn, hấn có cảm giác trong lòng đã có thứ gì đó được đóng đầy, hấn phát hiện mình cũng không thấy ghét loại cảm giác này, mà còn có một loại vui vẻ chẳng thể giải thích được.

Hắn sâu lắng nhìn nữ tử trong ngực, đôi mắt tinh mạch: "Người là ai?" Hắn đột nhiên hỏi.

"Ta là Mạch....." Nàng bị hôn đến đầu óc mơ mơ màng màng, thỉnh thoảng hỏi một câu, nàng như bị một chậu nước lạnh dội xuống người, đầu óc lập tức thanh tỉnh lại, tức giận bị hắn bị xâm phạm lúc này cũng tràn về: "Người khôn kiếp, vô sỉ, hèn hạ, hạ lưu,....." Bị nàng tức giận mắng, hắn không giận mà còn cười rất dịu dàng, chết tiệt, cười còn rất đẹp mắt. Khiến nàng muốn cũng mắng không ra lời, mắng hắn cũng tốn hơi tốn sức, có mắng bao nhiêu thì người ta cũng không tức giận.

Nàng ngừng mắng, hai mắt hung hăng trừng hắn, nhìn nàng như vậy thật khiến lòng hắn ngứa ngáy, nhưng hắn cũng không dám lập lại động tác khi này lần nữa, lo lắng nếu nàng thật tức giận, lúc động phòng ngày sau chắc chắn sẽ không dễ hắn được sống khá giả!

"Hết giận rồi sao?" Mắt phượng chứa đầy ý cười, cực kì mê người.

Nàng hừ nhẹ một tiếng, rút khỏi ngực hắn đứng qua một bên. Cục tức này sao có thể nuốt trôi được, nàng chỉ hận không thể đánh bẻ đầu hắn ngay thôi, nhưng bắt đắc dĩ, nàng không đánh lại hắn.

Nhìn bộ dáng nàng đang nén giận, hắn cúi đầu cười ra tiếng: "Người là ai?" Hắn đột nhiên lại hỏi.

Hắn đang hoài nghi thân phận của nàng, lòng nàng thoáng run lên: "Ta là Diệp Thanh Linh, chẳng phải Tần tướng cũng biết rõ ràng tướng tặn sao?" Nàng lạnh lùng nói.

Tần Liễm gật đầu, đáy lòng cũng biết dù có hỏi thì nàng cũng sẽ vẫn không thành thật, ngược lại mở miệng: "Người có quan hệ gì với Mạch Chiêu Nam?"

"Người là người lấy mật chiếu giả!" Tay chân Thanh Linh đột nhiên lạnh lẽo, chắc chắn là hắn đã lấy đi mật chiếu giả, nếu không hắn sẽ không hỏi quan hệ giữa nàng và Mạch Chiêu Nam.

Mạch Chiêu Nam đóng ở biên cương, còn vị Nhị tiểu thư của Hộ quốc Tướng quân lại không thường hay ra khỏi phủ, cơ hội để hai người quen biết nhau thật sự rất hiếm hoi. Nhưng ngày đó nàng đi tìm giả mật chiếu, mặc kệ vết thương trên tay mà nhảy xuống nước tìm mật chiếu giả, nếu ỏi nàng và Mạch Chiêu Nam không có qua hệ mật thiết gì, vậy thì là cùng người viết ra mật chiếu giả có quan hệ. Thanh Linh nghĩ, Tần Liễm là vì những thứ này mà hoài nghi thân phận của nàng, hoài nghi quan hệ giữa nàng và Mạch Chiêu Nam, có lẽ hắn còn hoài nghi nàng có quan hệ với cả người viết ra mật chiếu giả.

"Bản tướng thật tò mò, lúc người phát hiện ra giả mật chiếu biến mất thì sao lại căng thẳng như vậy?" Hắn nói như vậy, cũng đồng nghĩa với việc đã thừa nhận mình lấy đi mật chiếu giả.

"Ta cảm thấy đáng tiếc khi Mạch Chiêu tuổi còn quá trẻ mà lại ra đi sớm như thế, cho nên lúc nhìn thấy giả mật chiếu, đã biết rõ hắn bị người hãm hại, vì để cho hắn chết có thể được nhắm mắt nên ta mới ra sức tìm lại giả mật chiếu." Thanh Linh mặt không đổi sắc nói: "Tần tướng hỏi như vậy, cũng biết thật mật chiếu giả vốn là do ta đoạt được trước, chỉ là vô tình đánh rơi mới để Tần tướng nhặt được, bây giờ người có thể trả nó lại cho ta được không?" Nàng đuổi tay ra về phía hắn yêu cầu.

Tần Liễm nhướn mày: "Thanh Linh thật sự rất có bản lĩnh, bản tướng mất bao nhiêu công phu cũng không tìm được mật chiếu giả, vậy mà người lại tìm ra." Trong khẩu khí hiển nhiên không là không tin lí do thoái thác của nàng, nghiêng đầu, một bàn tay trắng nõn non mềm đập vào mi mắt, lòng lập tức mềm nhũn ra, hắn vươn tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé kia. Bàn tay nhỏ mềm mại như đậu phụ, như chỉ cần dùng lực một chút cũng sẽ bị bóp nát.

"Tần Liễm, người hạ lưu!" Thanh Linh đột nhiên rút tay trở về, tức giận gọi thẳng luôn kỳ danh hắn.

Hắn cười một tiếng, ánh mắt sáng quắc, thần sắc chân thành nói: "Bản tướng chỉ hạ lưu với mỗi mình Thanh Linh thôi được không??" Một câu đùa giỡn như vậy hắn cũng có thể nói ra, khiến người nghe chẳng những không khó chịu, mà ngược lại còn cảm thấy thâm tình.

"Tần Liễm, người lấy mật chiếu giả rồi định làm gì?" Nàng muốn thâm dò hàm ý của Tần Liễm, xem hắn có ý muốn vạch trần chuyện đại ca bị người hãm hại hay không.

Tần Liễm ưu nhã đứng lên: "Đêm đã khuya, Thanh Linh nghỉ ngơi sớm đi." Nói xong, liền nghiêng người đi.

"Này, người vẫn chưa trả lời ta đấy!" Thanh Linh đuổi theo hắn hô lên, người nọ lại làm như không nghe thấy, nàng tức giận hết cấn răng rồi lại giậm chân.

Trong Hạ Thành, vì nghênh đón chúng tướng sĩ Nam Hạ quốc đã đánh lui Ô quốc, bức Ô quốc dâng lên thư đầu hàng, mọi nhà đều giăng đèn kết hoa, trên phố người người đến đến đi đi, cực kì náo nhiệt. Người đi đường mặt mày ai cũng hồng hào, y phục ngăn nắp, như đang đi hội.

Thanh Linh đỡ thân thể suy yếu của Nhị ca Diệp Đàm đứng trong đám người, đến nghênh đón người phụ thân và Đại ca nàng chưa từng gặp mặt, còn có một vị Tam đệ.

Chỗ cửa thành đột nhiên vang lên tiếng hoan hô, đám người rút rút tránh ra một lối lưu thông lớn. Chúng tướng sĩ khải hoàn trở về, trên mặt cười không khép mồm lại được, dân chúng xung quanh hô hào ủng hộ. Dẫn đầu chính là Hộ quốc Tướng quân Diệp Thiên Minh, hắn cười một con tuấn mã cao lớn, thân mặc khôi giáp, hơi thở quanh thân tỏa ra lãnh liệt, không giận mà uy. Thanh Linh nhìn bóng dáng của hắn, lại cảm thấy có chút quen thuộc khó hiểu.

Theo sát sau lưng Diệp Thiên Minh chính là Diệp Tự, Diệp Tự là trưởng tử của Diệp Thiên Minh, ngũ quan hắn tuấn lãng, mày kiếm bay xéo, mắt sáng

như sao, tóc mai như đao tằm. Là một nam tử tuấn mĩ đến chói mắt, vô số nữ tử xinh đẹp trẻ tuổi y phục hoa lệ vừa liếc mắt nhìn hần một cái liền nhìn không được mà xấu hổ đỏ mặt.

Có một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, áo choàng màu đỏ, đầy hăng hái, cười ngửa đi sau Diệp Tự. Hần nhìn về phía Thanh Linh, nhếch miệng cười một tiếng, cười đến mặt mày cong cong nhìn hết như một con hồ ly.

Thanh Linh nhìn ánh mắt người này nhìn nàng có chút không mấy thiện ý, trong lòng lựa ý người nhiều hơn một chút.

Trong tay thiếu niên khoác áo choàng đỏ lén lút cầm một viên đá, lúc đến chỗ cách Thanh Linh không xa, nàng thấy ngón tay hần cử động, một viên đá liền bắn về phía này. Tốc độ viên đá kia bay rất nhanh, người thường chắc chắn sẽ không nhìn thấy được, nhưng người thường không thấy được thì không có nghĩa là nàng không thấy được.

Sau khi cục đá được bắn ra, chân Diệp Đàm bỗng nhiên gấp lại một cái, lúc hần sắp ngã quỵ trên mặt đất, Thanh Linh vội vàng kéo hần lại. Hoàn hảo, may mà kéo Diệp Đàm lại kịp, nếu đường đường là Nhị công tử của phủ Hộ quốc Tướng quân mà phải quỵ bên đường, chẳng phải sẽ bị mất mặt lớn sao? Mai đầu tiểu tử này với Nhị ca có thù oán gì sao? Sao lại muốn Nhị ca bị xấu mặt giữa đường?

Thanh Linh khom người nhặt lên hòn đá kia, lúc đứng dậy ngẩng đầu lên thì phát hiện thiếu niên kia đang hung dữ trừng nàng, nhưng rất nhanh hần đã khôi phục lại được bình tĩnh. Lúc đến gần Thanh Linh hơn nữa, hần giương môi tươi cười nói: "Nhị ca, Nhị tỷ."

Thật không ngờ, tiểu tử này thì ra chính là Tam đệ Diệp Minh của nàng. Nàng đã có nghe Hương Thảo nói qua, Diệp Minh thích bắn cung, hần thường xuyên bắt các nô bộc và nha hoàn trong phủ làm mục tiêu để bắn. Những hạ nhân kia thường bị bắn đến mặt mũi bầm dập, dần dần, bọn hạ nhân trong phủ ai cũng sợ hần.

"Nhị ca, thân thể ngươi không tốt, tốt nhất là nên nghỉ ngơi nằm trong phủ, bây giờ ngươi lại chạy ra đường lớn, lỡ như bị trúng gió đến học máu, lại khiến phụ thân phải lo lắng thì làm sao?" Hần ngồi trên lưng ngựa, từ trên cao nhìn xuống nói.

Nguyên rửa người ta học máu, huh, miệng tiểu tử này cũng quá độc ác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: 34: Tam Công Tử Phủ Tướng Quân

Diệp Đàm nghe vậy, nụ cười trên mặt cứng lại, lập tức xuất hiện vẻ chán nản. Phụ thân và Đại ca, còn có Tam đệ, đều đã ra ngoài kiến công lập nghiệp, chỉ có mỗi hần thân mang bệnh chẳng thể làm gì, còn khiến cho phụ thân lo lắng, hần thật đúng là đồ bất hiếu.

"Đại ca, ta sẽ tìm ra cách chữa lành bệnh của ngươi." Thanh Linh nhìn sắc mặt ảm đạm của hần, nàng cũng hiểu được vài phần suy nghĩ trong lòng hần. Nhị ca bị người cố ý hạ cổ độc, nhưng là loại cổ độc gì, đến nay Thanh Linh vẫn chưa tìm ra được, bây giờ cũng chỉ có thể nhờ sự giúp đỡ của sư phụ dạy y thuật cho nàng mà thôi.

Sư phụ truyền thụ y thuật cho nàng chính là Cốc chủ của Linh Y Cốc, tên là Bạch Khánh Boi, y thuật hần cực ảo diệu, được người người gọi là thần y. Bên ngoài Linh Y Cốc được đặt rất nhiều cơ quan và trận pháp thần kì, người bình thường chắc chắn không thể vào được. Linh Y Cốc cách Hạ Thành rất xa, Thanh Linh không thể tự đi tìm sư phụ để thỉnh giáo được. Nàng dự định sau khi trở về phủ, sẽ gửi một phong thư đến Linh Y Cốc, nói tình huống của Nhị ca cho sư phụ biết, tiếp theo nhờ sư phụ chỉ điểm cho nàng nên loại trừ cổ độc trong cơ thể Nhị ca như thế nào cho đúng.

Lúc Diệp Minh giục ngựa đi ngang qua Thanh Linh, lại bắn một viên đá nhỏ về phía đầu gối Thanh Linh, Thanh Linh không dấu vết né qua chỗ khác.

Trên mặt Thanh Linh nhiễm một tầng sương lạnh, bóp chặt cục đá trong tay, nhìn chằm chằm bóng lưng của Diệp Minh, khóe miệng kéo ra một nụ cười lạnh, nàng nhìn về một nơi cách đó không xa, ra hiệu với Vô Ảnh bằng mắt và tay, không để lại chút dấu vết.

Vô Ảnh gật gù đầu, tay và mắt ra hiệu đáp trả lại, làm bộ dáng đã hiểu rõ ý tứ của nàng.

Diệp Minh ngồi trên lưng xích mã, cực kì uy phong, mặt hần đầy ý cười trong tiếng hoan hô của dân chúng. Ngay lúc hần đang cảm thấy vui vẻ như có gió xuân thổi qua, bỗng nhiên, con ngựa đỏ thẫm hần đang cưỡi thê lương kêu lên một tiếng, hai vó trước giương cao lên, Diệp Minh vội vàng dùng hai chân kẹp chặt bụng ngựa lại, không để mình rơi xuống từ lưng ngựa. Nhưng mà, Thanh Linh sao có thể để hần được như ý, nàng dùng sức bắn một nửa cục đá về phía chân Diệp Minh, tốc độ bay của cục đá nhanh đến nỗi người thường chắc chắn không thể nhìn thấy được.

Diệp Minh không rõ đuôi bị vật gì đó đánh trúng, chỉ cảm thấy chân tê rần, nên không kẹp chặt bụng ngựa lại được, bắt đầu đi té xuống từ lưng ngựa, còn ngã chổng bốn chân lên trời.

Mất thấy con ngựa đỏ thẫm sắp nổi điên lao ra ngoài, lúc này chân Diệp Tự dùng sức một cái, phi thân lên chỗ Diệp Minh, kịp thời chế trụ lại xích mã, vuốt ve khiến nó an tĩnh lại: "Tam đệ, ngươi không sao chứ?" Hần lo lắng hỏi.

Ngã ngựa trước mặt dân chúng toàn thành, quả thật chính là vô cùng nhục nhã, mặt Diệp Minh lúc tím lúc đỏ, cắn răng nói: "Không sao!" Là ai ăn gam hùm mặt gấu, dám ném đồ vào chân hắn, hắn đưa lát quét quanh bốn phía, nhưng lại không phát hiện có ai đáng khả nghi.

Hắn sợ dĩ không hoài nghi Thanh Linh, là bởi vì Thanh Linh trong mắt hắn mà nói, nàng chắc chắn không có gan làm việc này.

Trong đám người, không biết do ai cười lên ha hả đầu tiên, Diệp Minh đột bị tiếng cười vây quanh, mặt nóng ran, chỉ hận tại sao trên đất không xuất hiện cái lỗ nhỏ để hắn có thể giấu mặt vào trong. Nhưng hắn cũng chỉ có thể đỏ mặt đứng lên, khắp khiên đi tới xích mã của mình.

"Người mới bị ngã ngựa là ai vậy?" Ai đó trong đám người lên tiếng hỏi.

"Nghe nói hắn là Tam công tử của phủ Hộ quốc Tướng quân." Những người còn lại đáp.

"A, không thể nào, nghe nói Tam công tử phủ Hộ quốc Tướng quân tuổi còn nhỏ, nhưng về lại giết địch trên chiến trường rất là lợi hại, vậy mà bây giờ không ngờ chỉ cười một con ngựa thôi mà cũng bị ngã xuống."

"Xem ra tin đồn đã sai, nói thử xem, nói thử xem, một tên hai tử miệng còn chưa mọc râu dài ra sao có thể giết địch trên chiến trường được."

"...."

Trong đám người có người cúi đầu ghé tai nhỏ giọng thảo luận, có giọng nói nhỏ vụn đang nói chuyện với nhau truyền vào trong tai Diệp Minh, hắn âm thầm cắn răng, trên tay nổi lên gân xanh. Đáng giận, đừng để ta biết được là ai ném đồ vào đầu ta, nếu không ta chắc chắn sẽ lột da hắn ra.

Thanh Linh nhìn bóng lưng đằng xa của Diệp Minh, mặt mày cười sáng lạn. Hôm nay Diệp Minh nhận được sự xỉ nhục lớn này cũng không thể trách nàng được, nàng chỉ là đang lấy chiều của người trả lại cho người mà thôi.

Trở lại trong phủ, Thanh Linh nhanh chóng viết thư kể về tình trạng bệnh của Nhị ca cho sư phụ Bạch Khách Boi, đưa Vô Ảnh mang về Linh Y Cốc.

Lúc lúc trước nàng có đến Linh U Cốc để nhờ vả sư phụ, Vô Ảnh cũng đi theo nàng, có lẽ Vô Ảnh cũng được xem như là nửa đệ tử của sư phụ. Nên để Vô Ảnh chuyển đi là phù hợp nhất.

Để tham gia yến tiệc Hoàng thượng tổ chức cho chúng tướng sĩ tối nay, Thanh Linh cố ý rửa mặt một phen.

"Tiểu thư, người mặc bộ y phục này rất là đẹp, giống như tiên nữ hạ phàm vậy." Hương Thảo khoác cho Thanh Linh một tấm lụa trắng nói.

Thanh Linh khom người sửa sang lại quần áo trên người, nghe vậy, ngẩng đầu lên nói: "Tiểu nha đầu người a, miệng ngày càng ngọt rồi."

"Tiểu thư, nô tì lớn hơn người đến vài tuổi, người ta mới không phải tiểu nha đầu." Nói xong, nàng kéo Thanh Linh ngồi xuống, tìm lược chải tóc cho Thanh Linh.

Sau nửa canh giờ, Thanh Linh ăn mặc chỉnh tề, mang theo Hương Thảo ra khỏi phủ.

Vừa đến cửa phủ, lúc nàng nhìn thấy Diệp Thanh Ngọc chuẩn bị lên xe ngựa, vẻ mặt hồng nhện được hiện lên chút kinh diễm

Trang phục Diệp Thanh Ngọc lỏng lẻo, một thân hồng y như lửa, sáng rỡ xinh đẹp, giống như một đóa hoa mẫu đơn hồng nở rộ.

Nàng ta là mỹ nhân quốc sắc thiên hương khuynh nước khuynh thành. Không biết đêm nay nàng ta có thật sự muốn mặc Thiên Ngân Cẩm làm vũ y không, Thanh Linh bỗng thật mong đợi đến lúc Diệp Thanh Ngọc mặc bộ phục kia khiêu vũ, cảnh đó chắc sẽ vô cùng đặc sắc, Diệp Thanh Ngọc tuyệt đối sẽ hối hận khi đã mặc bộ y phục đó vào.

Xe ngựa Lâm thị đi tuốt ở đằng trước, cả xe ngựa Diệp Thanh Ngọc cũng đi rồi, Thanh Linh mới bò lên xe ngựa của mình.

Tiếng rao hàng náo nhiệt ngoài xe truyền vào trong xe ngựa, Thanh Linh nhin không được rên vèn xe lên nhìn ra bên ngoài. Người đi đường lui tới bên ngoài, hàng trưng bày rực rỡ muôn màu, cảnh tượng phồn vinh náo nhiệt.

Nàng đang nhắm hắng say, xe ngựa đột nhiên rung động kịch liệt một cái, nàng thiếu chút nữa đã đập đầu vào thành xe rồi.

"Tiểu thư, người không sao chứ?" Hương Thảo lo lắng hỏi.

"Chỉ là xém chút nữa đụng đầu thôi, không sao." Thanh Linh nói.

"Nhị tiểu thư, xe ngựa như bị hư vậy." Giọng phu xe truyền vào trong.

"Hư ở đâu? Người đi nhìn thử xem, xem còn có thể đi tiếp được không?" Thanh Linh phân phó.

Fu xe xuống tìm chỗ hỏng, phát hiện bánh xe sau đã bị rời khỏi xe ngựa, xe ngựa cũng không thể đi tiếp được nữa.

Đúng lúc này, có người gọi Thanh Linh: "Diệp Nhị tiểu thư, Vương gia nhà ta mời ngài lên xe ngựa."

Thanh Linh xoay đầu lại liền thấy một chiếc xe ngựa khác sau lưng xe mình, một cái tay trắng nõn đưa ra vén rèm xe lên. Chưa tới một phút, Hách Liên Dực tôn quý tuần lã đã xuất hiện trước mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Vạch Mặt

Hách Liên Dực nhìn nữ tử trang dung thanh nhã đứng phía ngoài, trong mắt xẹt qua một tia kinh diễm.

Tóc đen vấn lên cao đầy tao nhã, giữa búi tóc có xiên qua ba cây trâm hoa xinh đẹp. Một chiếc vòng được cố định ở tóc nhẹ thả xuống trán, trên vòng còn có một viên trân châu bạch ngọc, làm nổi bật làn da bóng loáng mịn màng, và thêm mấy phần hơi thở thần thánh toát ra từ người nàng. Thân vận một bộ xiêm y màu thủy lam thanh lịch, mạng che mặt màu trắng, dưới vạt quần áo thêu lên vài đóa hoa nho nhỏ bằng chỉ bạc, lúc bước đi khiến họa tiết hoa nhỏ li ti bay lên, nàng như tiên tử đi ra từ bụi hoa xinh đẹp.

Nàng một thân thanh lệ, thanh lịch cao thượng, tựa như sen mà lại tựa như lan. Nhìn nàng như vậy, lòng vốn bình tĩnh như hồ thu của hắn bỗng nổi lên chút sóng.

"Linh Nhi, xe ngựa của các người không thể đi được nữa, chi bằng để bản vương đưa các người một đoạn đường đi." Hách Liên Dực lại cười nói, khẩu khí không cho người cự tuyệt.

Thanh Linh mở miệng, nhã nhặn từ chối: "Không cần, đa tạ ý tốt của Vương gia."

"Sao, chẳng lẽ Thanh Linh còn sợ bản vương ăn người sao?" Hách Liên Dực không vui nói.

Nơi này cách hoàng cung hơi xa, đi bộ tới đó sẽ bị phí chút ít sức: "Cũng không phải, ta chỉ lo lắng sẽ làm phiền Vương gia thôi...."

"Nếu đã không phải thế, vậy thì lên xe đi."

"Vậy đa tạ Vương gia rồi." Hách Liên Dực đã nói như vậy, nàng cũng không nên từ chối nữa, nàng dắt theo Hương Thảo lên xe ngựa của hắn.

"Lâu rồi không gặp, Thanh Linh lớn lên ngày càng đẹp." Hách Liên Dực mở miệng nói.

"Vương gia cứ nói đùa, Thanh Linh chẳng có thay đổi gì cả, ngược lại Vương gia ngày càng trở nên tuấn mỹ rồi."

Hách Liên Dực nghe vậy, mặt giãn ra, vui vẻ nói: "Nếu không phải do phụ hoàng ban chỉ tứ hôn, trong lòng Linh Nhi vẫn khẳng khẳng muốn gả cho Tần tướng sao?"

Nhận được câu hỏi bất ngờ, Thanh Linh sửng sốt một chút, nói: "Ta cũng không biết, sao Vương gia lại hỏi chuyện này?" Nàng kinh ngạc, khi nào thì Hách Liên Dực lại quan tâm đến những thứ này?

Hách Liên Dực không trả lời, trong xe sa vào không khí trầm tĩnh. Cho đến tận lúc phu xe lên tiếng nhắc nhở đã vào đến hoàng cung, mới đánh vỡ bầu không khí trầm tĩnh trong xe.

--- ----- ---

"Liễm ca ca." Một giọng nói khoan khoái truyền vào.

Thanh Linh ngẩng đầu liền nhìn thấy Vô Ưu ăn mặc xinh đẹp, một thân cung trang hồng phấn thanh tú động lòng người đứng bên ngoài, mắt sáng quắc nhìn về phía người nào đó.

Bên cạnh Vô Ưu là Diệp Thanh Ngọc xinh đẹp như hoa, khi nàng ta thấy Thanh Linh bước xuống từ xe ngựa Hách Liên Dực, ghen tị đến hai mắt đều đỏ lên.

Thanh Linh nhìn theo ánh mắt Vô Ưu, đã thấy xe ngựa Lãnh Ly và Tần Liễm một trước một sau dừng sau xe ngựa của Hách Liên Dực. Lúc này, Tần Liễm và Lãnh Ly đều đã xuống xe ngựa. Lãnh Ly cao lớn vững chãi đứng yên tại chỗ, còn Tần Liễm lại chậm rãi đi về phía nàng.

Tần Liễm đi qua bên cạnh nàng, bước chân dừng lại, sâu kín nhìn thẳng vào hai mắt nàng, hắn đột nhiên đưa tay vén tóc mai của nàng ra sau tai, cúi thấp đầu xuống, nói nhỏ bên tai nàng: "Sau khi Yến hội kết thúc, đứng ở cửa cung chờ ta." Giọng nói ôn nhu và đầy từ tính.

Vô Ưu đứng bên kia, nụ cười trên mặt cứng đờ, bàn tay trong ống tay áo rộng thùng thình run lên nhè nhẹ. Lúc Tần Liễm lơ đãng nhìn về phía nàng ta,

nàng ta lại tiếp tục bộ dáng tươi cười: "Liếm ca ca."

Tần Liễm gặp mặt Thánh thượng còn không cần hành lễ, nên khi gặp Vô Ưu hẳn chỉ cần gật đầu là được: "Công chúa." Giọng nói ôn hòa mà lại xa cách.

Vô Ưu trong hình dạng cô nương nhỏ sỏi nổi chạy tới, Thanh Linh cho rằng Vô Ưu chạy đến vì Tần Liễm, nhưng không ngờ nàng ta lại khoác tay lên tay nàng, cười vô cùng ngây thơ, ngọt ngào kêu lên: "Thanh Linh tỷ tỷ"

Gọi thân thiết như vậy làm gì, Thanh Linh đột nhiên có linh cảm không tốt, dừng nhìn đôi mắt hết sức ngây thơ kia của nàng ta mà vội đưa ra kết luận, thật ra Vô Ưu tuyệt không phải là loại người thiện lương gì. Điểm này đã được chắc chắn lúc nàng ta cố lừa nàng vào chỗ chết khi ở phủ Công chúa.

"Thanh Linh tỷ tỷ, thừa dịp Yến hội còn chưa bắt đầu, chúng ta cùng đi dạo đi." Vô Ưu không chờ Thanh Linh đồng ý, đã kéo nàng đi ngay trước mặt Tần Liễm.

Thanh Linh vốn không muốn đi, nhưng Vô Ưu lại rất nhiệt tình, nàng không nên phớt lờ qua ý của Công chúa.

"Công chúa, chúng ta đi đâu đây?" Tay Thanh Linh bị nàng ta lôi kéo, không biết nàng ta định đưa nàng đi đâu.

"Tất nhiên là nơi cực thú vị, Công chúa rất quen thuộc với đường đi ngã rẽ trong cung, ngại cứ yên tâm đi theo Công chúa đi." Diệp Thanh Linh ở một bên cười nói, không hiểu sao Thanh Linh lại cảm thấy ý nghĩa bên trong nụ cười của nàng ta dường như không mang theo mấy phần ý tốt.

Chân Thanh Linh đạp lên đường đá cẩm thạch, nhìn các dãy cung điện xa hoa xung quanh, tường đỏ ngói lưu ly, xanh vàng rực rỡ, khí thế bề thế thiên hạ, khiến người ta vừa nhìn thấy là đã cảm thấy đầy sùng bái.

Đi qua một con đường lớn, Vô Ưu đưa Thanh Linh đi vào ngự hoa viên. Kỳ hoa dị thảo trải dài bên trong, ngàn đóa vạn đóa hoa nở rộ, muôn hồng nghìn tía, khiến mắt người mê loạn.

Thanh Linh cho rằng Vô Ưu đưa nàng đến ngự hoa viên, nhưng không ngờ, đến ngự hoa viên rồi mà bước chân Vô Ưu vẫn liên tục chuyển động không dừng lại.

"Công chúa, chúng ta rốt cuộc là đang đi đâu vậy?" Thanh Linh nhìn không được buông miệng hỏi, yến tiệc Khánh Công cử hành ở điện Cẩm Thanh, nàng lo lắng nếu đi quá xa, lúc trở lại điện Cẩm Thanh sẽ bị trễ.

"Sắp đến rồi." Vô Ưu nói.

Phía trước không còn là một cảnh vật bồng bồng sinh khí như ngự hoa viên, mà hiện ra một mảnh hoang tàn. Nhất là phần lan can của cây cầu gỗ đã bị sụp xuống hồ, hồ nước như sắp khô cạn hết, mơ hồ còn có mùi thối bay ra.

Bốn phía yên lặng, xung quanh khó mà nhìn thấy được một bóng người, Thanh Linh không ngờ bên trong cung lại có nơi như thế này, nàng có trực giác Vô Ưu mang nàng đến đây không có gì tốt lành. Lúc nàng đang phân vân không biết có nên rút tay mình ra khỏi tay Vô Ưu không, thì nàng ta đã kéo tay nàng đến lan can cầu gỗ.

Vô Ưu đi phía trước Thanh Linh, còn phía sau Thanh Linh lại là Diệp Thanh Ngọc, Vô Ưu quay đầu lại cười đầy rực rỡ ngây thơ. Khóe miệng Diệp Thanh Ngọc cũng gợi lên một nụ cười vui vẻ, trong mắt thoáng hiện ra vài tia âm ngoan, nàng ta đột nhiên ra tay với Thanh Linh, đẩy nàng xuống hồ nước. Vô Ưu cũng nảy sinh lòng ác độc, dùng sức cùng Diệp Thanh Ngọc đẩy Thanh Linh xuống hồ.

Hai người đồng loạt ra tay lúc Thanh Linh không đề phòng. Thanh bị các nàng ta đột nhiên đẩy mạnh một cái, cả người nàng rơi ùm vào hồ nước.

Thật ra, đây cũng không xem là hồ nước, mà như đầm lầy hay vũng bùn! Cả người Thanh Linh chìm trong vũng bùn, vừa động dậy một cái, cả thân người liền bị trượt xuống một chút, cuối cùng chỉ còn lộ ra bả vai và cái đầu.

"Tiểu thư! A....." Hương Thảo thấy Thanh Linh bị hai người kia đẩy xuống, sợ tới mức hồn đều đã sớm bay đi xa, nhưng ngay sau đó nàng cũng thê thảm bị Vô Ưu đẩy xuống vũng bùn.

"Công chúa, đây là có ý gì?" Thanh Linh tức giận nói, ánh mắt lạnh băng, ẩn bên trong có một loại sát khí. Vô Ưu nhìn ánh mắt mất sắc bén lạnh như băng của Thanh Linh, một khắc đó, đáy lòng nàng ta bỗng cảm nhận được sự e ngại.

"Người không tài không mạo, vốn không xứng đôi với Liếm ca ca! Chết sớm một chút có phải tốt hơn không?" Vô Ưu âm trầm nói.

Nghe được loại lí do hoang đường này, Thanh Linh tức giận đến thiếu chút nữa đã học máu. Trong lòng âm thầm thống hận Tần Liễm, lớn lên tuấn mỹ như vậy làm gì, chỉ giới trên mây lãng hoa đào này thôi: "Vậy chẳng lẽ Công chúa muốn mưu sát Phu nhân Thừa tướng ta sao? Sau đó lại muốn thay thế mình vào?"

"Người nói bậy bạ cái gì đó? Công chúa không có làm gì cả, là người tự mình té xuống nước thôi." Diệp Thanh Ngọc mở miệng nói.

"Đại tiểu thư người nói bậy, rõ ràng là do người và Công chúa đẩy Tiểu thư xuống." Hương Thảo phần uất nói, thân nàng cũng bị vùi một nửa xuống vũng bùn.

Vô Ưu đưa tay khẽ vén nhẹ tóc mai, phong tình vô hạn, nghe vậy, mở miệng khinh miệt nói: "Đúng là chủ tử thế nào thì nô tỳ cũng thế đấy, chủ tử là loại

người nói hừ nói vượn, kẻ làm nô tỳ cũng không khác mấy." Nàng ta xoay lại nói với người đi theo sau lưng: "Các người nhìn thấy bồn công chúa đã đến chỗ này sao?"

"Bồn Công chúa, Công chúa đang đi dạo cùng Diệp Nhị tiểu thư, nhưng đã vì thân thể bỗng nhiên khó chịu mà rời đi trước, Công chúa cũng chưa từng tới nơi này bao giờ." Một nha hoàn bên người Vô Ưu nói, những nha hoàn khác cũng rít gật đầu tỏ ý đồng tình.

"Diệp Thanh Linh, chỗ này cũng gần cung Thanh An, người an tâm đợi ở đây đi, bây giờ bồn Công chúa không thể ở lại tiếp người." Vô Ưu cười duyên nói.

Nàng lớn lên trong cung từ thuở nhỏ, đã sớm quen thuộc với mọi nơi trong cung. Nàng tất nhiên biết rõ con đường bên trong cung kia hiếm khi nào có người đi qua, mà trên con đường đi tới đây, nàng cũng đặc biệt chọn những con đường ít người lui tới nhất, để không ai có thể phát hiện. Nên dù lí do thoái thác của nha hoàn kia dù có đáng nghi, Vô Ưu nàng chắc chắn cũng sẽ không ai có thể phản bác lại được.

Cung Thanh An là lãnh cung, ít người lui tới, dù Diệp Thanh Linh có kêu đến rách cổ họng cũng không có người nào phát hiện. Dù nàng ta có bò lên được bờ, thì khắp người cũng chật vật, dáng vẻ mất hết, cuối cùng cũng sẽ bị mất sạch thể diện trước mặt mọi người.

Vừa nghĩ đến cảnh tượng Diệp Thanh Linh khắp người toàn nước bùn, bộ dáng chật vật chạy ra khỏi cung trước ánh mắt của bao người, nàng đã muốn vui vẻ cười to. Đúng rồi, nàng phải tìm cách cho tất cả mọi người tham gia yến tiệc tối nay đều có thể thấy được bộ dáng xấu xí này của Diệp Thanh Linh.

Thanh Linh nhìn chằm chằm vào thần sắc đắc ý trên mặt Diệp Thanh Ngọc và Vô Ưu, giận dữ, dù sao thì đã chịu vạch mặt hết ra rồi, người ta cũng đã múa đao tới trên đầu nàng, nàng không cần phải khách khí nữa! Lạnh lùng cười một tiếng, hai tay tức giận nắm lấy một đồng bùn, dùng sức ném về phía hai người trên bờ.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Hung Hăng Đạp Người Một Cước.

Thanh Linh ném bùn đất trúng Diệp Thanh Ngọc và Vô Ưu, y phục sạch sẽ của bọn họ lập tức bị dính một mảng bùn lớn.

Hai người giận đến giơ chân, Thanh Linh xuất ra ngân châm tẩm được nàng mang theo để tùy thân, nhắm chính xác, bắn về phía mọi người trên cầu. Tay không ngừng động tác ném bùn lên hai người kia, bùn nàng quăng đến nhắm rất chuẩn, hai người kia không ai tránh khỏi. Hương Thảo thấy thế, cũng nắm bùn ném lên trên.

Trên cầu, mấy người ấy ôm đầu trốn tây trốn đông, kêu to oa oa, khung cảnh trở thành một mảnh hỗn loạn. Vô Ưu và Diệp Thanh Ngọc hai tay ôm đầu, muốn né ra, nhưng các nàng đi chưa được hai bước, hai chân đã mềm nhũn, thân thể ngã quỵ về phía trước.

Diệp Thanh Ngọc đến bên cạnh cây cầu, thân thể bỗng mềm nhũn ra, người như muốn ngã quỵ về phía trước.

Diệp Thanh Ngọc đến bên cạnh cầu, thân thể bỗng mềm nhũn, sau đó cả thân thể liền trực tiếp ngã vào trong vũng bùn, khiến nước bùn văng khắp nơi. Nàng ta phát hiện mình ngã vào vũng bùn, cách Thanh Linh không xa, miệng bật ra tiếng thét chói tai, tiếp theo lại tức miệng chữ ảm lên: "A! Diệp Thanh Linh, ngươi là đồ tiểu bi ối..... Ngõ..."

Lời mắng người, Thanh Linh không để Diệp Thanh Ngọc nói xong, tay nắm một khối bùn nhét về phía miệng nàng ta, chặn miệng Diệp Thanh Ngọc lại, khiến nàng ta nói không ra lời, tay không dấu vết thu về cây ngân châm trên bả vai Diệp Thanh Ngọc.

Diệp Thanh Ngọc tức giận tròn mắt trừng lớn như chuông đồng, lời nói cần nói ra miệng bị áp lại ở cổ họng, có chuyện lại nói không nên lời, ấp úng, nghẹn đỏ mặt tía tai.

Được tẩm trên ngân châm sẽ khiến người mất đi khí lực tạm thời, sau nửa nén hương mới được khôi phục lại, được trong người vừa phát huy tác dụng xong sẽ lập tức hóa thành nước, khiến cho các đại phu không chuẩn đoán ra được bệnh gì.

Sau khi Thanh Linh hoàn thành xong một loạt động tác, trong ánh mắt phần nộ xen lẫn không thể tin của Diệp Thanh Ngọc, Thanh Linh chống tay lên bả vai nàng ta, dùng lực một chút, chưa tới một phút sau nàng đã tung người ra khỏi vũng bùn, phi thân đến trên cầu.

"Người... Người, ngươi đã gì làm bản cung? Vì sao thân thể bản cung đột nhiên lại không còn chút sức lực nào?" Vô Ưu vô lực quỳ rạp trên mặt đất, ngửa đầu nhìn Thanh Linh cả người dính đầy nước bùn đang từng bước đến gần nàng ta, nàng ta bỗng cảm nhận được sự khủng hoảng, "Bản... Bản cung chính Công chúa mà phụ hoàng thương yêu nhất, đắc tội bản cung, bản cung chắc chắn sẽ không bỏ qua cho người."

"Phải không, nói như vậy thì đắc tội Công chúa thật sự là rất đáng sợ a, ai, nhưng Thanh Linh đã đắc tội mất rồi, Thanh Linh nên làm cái gì bây giờ?" Nàng nhẹ nhàng cười, trên mặt lại không một chút sợ hãi.

Thanh Linh nhỏ xuống ngân châm trên người các nàng xong, lại giật mảnh dải lụa trên tay Vô Ưu xuống, thả một đầu dải lụa tới gần Hương Thảo đang bên trong vũng bùn, cho Hương Thảo bắt lấy, để kéo nàng ấy lên.

Hôm nay nàng đã đắc tội với Vô Ưu, biết thế nào Vô Ưu cũng sẽ không bỏ qua cho mình, nên nàng dứt khoát liền chọn phương án đắc tội hoàn toàn với nàng ta, cũng phun ra một đồng tử ngữ không mấy thiện ý. Từ trước đến nay, nàng luôn là người nếu người kính nàng một thước, nàng sẽ kính người một trượng, người nếu như dám hủy một đường của nàng, nàng nhất định sẽ hủy đi tận ba đường đi lên của tên đó.

Nàng giờ chân lên, không để ý đến ánh mắt uy hiếp lẫn bối rối của Vô Ưu, hung hăng đáp xuống một cước đạp Vô Ưu ngã vào trong vũng bùn. Nàng chắc chắn Vô Ưu làm tất cả các việc này đều là vì vị trí Phu nhân Thừa tướng kia. Và tạm thời sẽ không có ai ở gần đây, nàng không phải lo lắng bị người khác phát hiện hành động vừa rồi.

Hôm nữa lúc Vô Ưu đưa nàng đến đây, nàng ta luôn chọn những con đường có ít người, trên đường đi tới, hình như không thấy ai.

"Công chúa..." Nha hoàn bên cạnh Vô Ưu lo lắng hô lên, đáng tiếc thân thể các nàng ai cũng vô lực, không thể cứu Vô Ưu lên, các nàng hung dữ trừng mắt với Thanh Linh, nhưng khi bị ánh mắt rét lạnh của Thanh Linh lướt qua, các nàng lại nhịn không được co rúm người lại, không dám nhìn Thanh Linh nữa.

Thanh Linh đến gần đám nha hoàn của Vô Ưu, lột hết áo ngoài của các nàng xuống, các nàng ta sợ Thanh Linh sẽ rút hết quần áo mình, bị dọa đến sắc mặt đều chuyển thành trắng bệch, nếu bị Thanh Linh lấy hết quần áo, các nàng còn mặt mũi để gặp mặt người khác sao? Nhưng may mắn, Thanh Linh chỉ lấy đi áo ngoài của các nàng mà thôi.

"Kẻ điên, kẻ điên, đúng là kẻ điên! Dám làm thế với bản cung, kẻ đắc tội bản cung chắc chắn sẽ không có kết quả tốt!" Trong vũng bùn, cả người Vô Ưu bị nước bùn vấy bẩn bờ như muốn bờ nhào lên phía trước, nổi trận lôi đình quát, trong đôi mắt thường ngày chứa đựng vẻ ngây thơ bây giờ lại nổi lên tia ngoan độc trừng Thanh Linh.

"Người là tên tiểu bi ỏi, bản tiểu thư chắc chắn sẽ khiến người phải hối hận!" Diệp Thanh Ngọc ói ra được hết bùn trong miệng, đã không thể chờ được mở miệng tức giận mắng.

Thanh Linh hoàn toàn không quan tâm đến, bỏ lại tiếng mắng chửi đầy phẫn nộ của Diệp Thanh Ngọc, Thanh Linh mang Hương Thảo nhanh chóng rời đi.

Các nàng tìm được một cái hồ gần đó, liền ngâm cơ thể xuống rửa sạch bùn trên y phục.

"Tiểu thư, người đá Công chúa xuống vũng bùn, đây chính là tội bất kính rất lớn, nếu để Hoàng thượng biết được thì phải làm sao bây giờ?" Hương Thảo phủ xong nước bùn trên người xuống, nghiêng đầu hỏi Thanh Linh.

Thanh Linh ôm làn váy ra khỏi mặt nước, cười rất có ý tứ, trừng mắt một cái, nói: "Bổn tiểu thư có từng đi qua vũng bùn kia sao?"

Hương Thảo tất nhiên sẽ nhận ra chủ ý của câu nói kia, vội khoát tay nói: "Không có, không có!"

"Nhưng y phục trên người chúng ta đều ướt đẫm, điều này phải giải thích thế nào cho phải?" Hương Thảo nghi ngờ nói.

"Ừ, đây cũng là một vấn đề." Nhưng nếu nàng đã có dũng cảm dám làm xuống chuyện này, thì chắc chắn sẽ không sợ các thứ sắp phải đối mặt.

Nàng sẽ không hối hận về hành động hôm nay, có một loại người, chẳng quan tâm người đã nhìn nhận bao nhiêu, nếu người lại bỏ qua cho họ, ngược lại, họ sẽ càng được voi đòi tiên.

"Trước nên tẩy sạch nước bùn trên người người." Thanh Linh nói.

Những nơi gần cung Thanh An đều rất ít người, Thanh Linh tìm được một nơi yên tĩnh, nhanh chóng thay y phục của Hương Lát vào, rũ tóc xuống. Thanh Linh vắn tóc mình lên hệt như búi tóc của Hương Lát.

Là do y phục của nàng đã ướt hết cả, không thể mặc vào được nữa. Khi thiên kim nhà quan gia ra khỏi cửa, trên xe ngựa luôn luôn chuẩn bị sẵn một ít y phục, Diệp Thanh Ngọc tất nhiên cũng sẽ có những thứ này.

Để ngăn ngừa một ít phiền toái không cần thiết, Thanh Linh quyết định giả trang thành một nha hoàn của Diệp phủ, trở về xe ngựa Diệp Thanh Ngọc để thay y phục khác.

Hương Thảo cũng đổi y phục theo Thanh Linh.

Dựa theo trí nhớ lúc đến đây, Thanh Linh mang Hương Thảo trở ra ngoài.

Sắc trời đang dần tối, cảnh sắc chung quanh bị bao phủ bởi bóng đêm ngày càng trở nên mơ hồ.

Xe ngựa dừng ở gần điện Cẩm Thanh, dọc theo đường đi, Thanh Linh cúi đầu vô cùng thấp, tận lực tìm những nơi ít người nhất để đi. Bị người chặn lại hỏi, nàng lấy cớ Diệp Thanh Ngọc bỏ quên đồ ở xe ngựa nên gọi nàng về lấy, rồi vội vã rời đi.

Trên đường trở về lại gặp phải Băng Lãnh, Băng Lãnh kinh ngạc nhìn Thanh Linh giả dạng thành một nha đầu: "Thanh Linh, người....."

Đối với Băng Lãnh, Thanh Linh cũng có cảm tình với nàng ta: "Quận chúa, bây giờ có thể đừng hỏi ta gì hay không?" Nàng không muốn gạt Băng Lãnh, nhưng bây giờ lại không thể giải thích tường tận.

Băng Lãnh khéo hiểu lòng người gật gật đầu, phân phó người bên cạnh mình biết quản tốt cái miệng.

"Trên xe người có y phục mang theo phòng bị không?" Thanh Linh vội hỏi.

"Có, người đi theo ta." Băng Lãnh tự mình mang nàng đến xe ngựa, tìm một bộ y phục dự bị cho nàng thay.

Trong điện Cẩm Thanh, đèn đuốc sáng trưng, sàn lớn lót bạch ngọc lóe ra kim quang sáng chói. Long ý phía trên trống không, Hoàng thượng còn chưa đến, thì Yến hội vẫn chưa được bắt đầu.

Nghe nói, Hoàng thượng có ý tuyên phi cho Vinh vương và Tĩnh vương ngay trong Yến hội lần này. Vì vậy trong điện có không ít người đang giấu khát vọng muốn được gả cho Vương gia, người nào cũng ăn mặc lộng lẫy tí mỉ, điểm lệ rục rờ, như các đóa kiêu hoa nở rộ.

Trong các nàng, có nhiều ánh mắt liên tiếp liếc về phía Vinh vương và Tĩnh vương tuấn mỹ như thiên nhân. Đương nhiên, phần lớn ánh mắt vẫn lưu luyến quần trên người vị Tàn tướng như tiên như yêu kia.

Nhìn thấy Tàn Liễm, hai mắt Thanh Linh đều tỏa ra ánh lửa. Tên hỗn đản này, trêu chọc lạn hoa đào Vô Ưu kia khiến nàng ta trăm phương ngàn kế muốn hại chết nàng còn chưa đủ hay sao, bây giờ lại còn trêu chọc thêm một đồng hoa đào này nữa. Hắn đã cảm thấy phiền vì mạng của mình quá dài rồi sao?

Tàn Liễm như cảm nhận được ánh mắt oán độc của nàng, hắn đưa mắt nhìn lại, khẽ mỉm cười với nàng, đáng tuổi cười ôn nhu như nước, như có thể câu được cả những tâm hồn nhỏ bé mang đi mất.

Mấy nữ nhân bên người nàng thấy Tàn Liễm kia cười một tiếng, như người điên ngây ngốc nhìn đến xuất thần. Có một khác, nàng cũng bị đáng tuổi cười ôn nhu kia mê hoặc thật sâu, như muốn bán mạng để đi vào đôi phượng mâu ôn nhu như nước kia.

Nhưng rất nhanh Thanh Linh đã lấy lại tinh thần, lòng thầm mắng một tiếng: *Họa thủy, họa thủy, chắc chắn là họa thủy.

Chú thích:

*Các tai họa được sắp xếp từ cao xuống thấp: thủy, hỏa, đao, tặc. Nghĩa là cái họa đến từ chiến tranh (tặc) chỉ được xếp sau cùng những cái họa trên. Còn họa thủy lại là cái họa lớn nhất. Ngoài ra họa thủy còn có 1 nghĩa ẩn, "thủy" bao giờ cũng mềm mại, thân cận, không có những biểu hiện đáng sợ như lửa, trộm cướp và chiến tranh, nhưng lực tàn phá thì cực kì khủng khiếp. Vì thế, họa thủy ở đây có nghĩa là cái họa lớn, Thanh Linh nói Tàn Liễm là cái họa lớn, tựa như câu 'hồng nhan họa thủy' nhưng Tàn Liễm là nam nhân nên không thể gọi là hồng nhan được, nên chỉ gọi y được bằng từ họa thủy.

(Được trích từ lời giải thích của An Hòa P)

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: 37: Ghen

Ngoài điện có tiếng lanh lảnh của Thái giám truyền vào: "Hoàng thượng giá lâm, Vân Quý phi nương nương đến!"

"Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. Nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên thiên tuế."

Nguyên Ung Đế vừa xuất hiện ở cửa điện, quần thần trong điện lập tức đứng dậy hành lễ. Chỉ có Tàn Liễm một người ngồi yên tại vị trí, bạch y như tuyết, thanh nhã như nước, quyền lực ngập trời.

Thanh Linh thoáng nhìn qua Tàn Liễm đang yên tọa giữa hàng người đang quỳ rạp xuống, thầm nghĩ người này có khí thế thật lớn, gặp mặt Thánh thượng cũng không cần hành lễ.

Nguyên Ung Đế bước thật mạnh vào trong điện, ý bảo mọi người đều bình thân. Hắn một thân long bào, phát ra một loại khí thế uy nghiêm. Hai bên tóc mai đã điểm màu hoa râm, đôi mắt lại sắc bén như mũi dao nhọn. Đi theo sau hắn là Vân Quý phi, Vân Quý phi vẫn tóc mây lên cao, đáng vẻ xinh đẹp muôn phần, mỉm cười bước theo Nguyên Ung Đế hội nhập vào bữa tiệc.

Lục cung vô hậu, Vân Quý phi đã là phi vị cao nhất trong cung, nàng ta cũng chính là mẫu phi trên danh nghĩa của Vinh vương.

"Phụ hoàng, phụ hoàng, ngài phải làm chủ cho hài nhi." Nguyên Ung Đế mới vừa ngồi xuống, Vô Ưu đã vọt vào đại điện, quỳ gối xuống trước mặt Nguyên Ung Đế: "Phụ hoàng, cầu xin ngài nhất định phải vì hài nhi làm chủ." Vô Ưu khóc lóc than thở, trong giọng nói còn chứa đựng cả ủy khuất.

Lúc này, tiếng thái giám ngoài cửa điện lại vang lên: "Đại tiểu thư Diệp Thanh Ngọc của phủ Hộ quốc Tướng quân đến"

"Cầu xin Hoàng thượng hãy làm chủ cho thần nữ!" Diệp Thanh Ngọc cũng bước mạnh vào đại điện ủy khuất hô lên.

Y phục trên người Diệp Thanh Ngọc và Vô Ưu đã được đổi bộ khác, trang dung sạch sẽ, không một chút dơ bẩn.

Thanh Linh thấy hai người kia vừa vào điện đã khóc lóc đòi Hoàng thượng làm chủ, lòng lập tức liền tự hiểu các nàng ta muốn đem chuyện xảy ra ở vũng bùn tâu đến trước mặt Hoàng thượng. Chao ôi, hai người này thật là *đèn đã cạn dầu mắt rồi.

*tạm dịch là đầu cạn chất xám.

Sắc mặt Nguyên Ung Đế trầm xuống, Yến tiệc Khánh Công đêm nay chính là thời khắc để các quần thần tận hứng, hai người này lại chạy đến khóc sụt sùi, còn ra thế thống gì. Lòng hắn có chút không vui, nhưng tất nhiên cũng không thể hiện ra bên ngoài, bình tĩnh hỏi: "Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?"

"Phụ hoàng, Diệp Thanh Linh nàng ta to gan lớn mật, lại dám đẩy hài nhi và Diệp Đại tiểu thư vào trong vũng bùn gần Thanh An cung, có ý đồ hại chết hài nhi và tỷ tỷ của nàng. May mắn hài nhi và Diệp Đại tiểu thư phúc lớn mạng lớn, mới thoát thân ra nổi." Vô Ưu nước mắt lưng tròng nói, nàng ta khóc lóc thảm thiết trong điện khiến lòng không ít người phải mềm nhũn ra, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Thanh Linh hiển nhiên lại mang theo khinh bỉ và phần nộ.

Thanh Linh phảng phất như không nghe thấy, vẫn bình thản ngồi một chỗ, trên mặt không hề có một chút áy náy nào.

Băng Lãnh nghe Vô Ưu nói, trong lòng thầm suy đoán, chẳng lẽ lí do Thanh Linh trong bộ dạng nha đầu vừa rồi có liên quan đến chuyện đẩy Công chúa xuống vũng bùn? Nếu đúng như vậy, nàng cảm thấy có chút bội phục nữ tử này.

Vô Ưu chỉ tay vào Thanh Linh, thống hận nói: "Phụ hoàng, Diệp Thanh Linh nàng đẩy Diệp Đại tiểu thư xuống vũng bùn chính là không đặt trường tử vào mắt, còn đẩy bản Công chúa xuống vũng bùn chính là không thèm đếm xỉa đến uy nghiêm hoàng gia, hành vi thiên lý khó dung như thế, xin phụ hoàng hãy lập tức xử lý Diệp Thanh Linh!"

"Diệp Nhị tiểu thư, chuyện này là thật sao?" Nguyên Ung Đế tái mặt lại, ần nhẩn tức giận hỏi.

Thanh Linh rời khỏi vị trí của mình, thi lễ với Nguyên Ung Đế một cái, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Bẩm Hoàng thượng, thần nữ vừa tiến vào cung đã bị Vô Ưu công chúa kéo đi dạo, nhưng Công chúa mới đi không bao lâu thì thân thể nàng đột nhiên cảm thấy khó chịu, vì vậy Công chúa liền đi nghỉ ngơi, từ lúc đó thần nữ đã tách ra với Công chúa, không còn chung đường. Từ sau khi tách ra cho đến lúc Công chúa mới xuất hiện, thần nữ chưa từng gặp qua Công chúa, cũng chưa từng đi qua những nơi gần cung Thanh An, và càng chưa từng đẩy Công chúa và tỷ tỷ vào vũng bùn."

Lúc trước Vô Ưu hao phí tâm tư, luôn chọn những con đường ít người đến để đi, cũng vì thế mà không ai thấy nàng và Vô Ưu đi đến phụ cận Thanh An cung. Bây giờ Vô Ưu lại muốn cáo trạng lên Nguyên Ung Đế, nàng không có gì phải sợ, đến chết cũng không nhận là được rồi.

"Người nói dối!" Vô Ưu tức giận, lí do vì bị bệnh nên tách khỏi Thanh Linh là do nàng nói, nhưng bây giờ Diệp Thanh Linh lại nói ra nó, câu nói bị Diệp Thanh Linh lật lại làm chứng cho nàng ta chưa từng đi qua phụ cận Thanh An cung, chuyện thành như vậy nàng sao có thể không tức giận được! Vô Ưu ức giận như muốn học ra máu: "Thân thể bản cung khó chịu khi nào mà ngay chính bản cung cũng không nhớ rõ!"

"Thần nữ không biết vì sao Công chúa lại nói vậy, nhưng thần nữ xác thực chưa từng đẩy tỷ tỷ và Công chúa vào vũng bùn."

"Nói dối, người rõ ràng là nói dối. Người nói người tách ra khỏi Công chúa, có người nhìn thấy sao?" Diệp Thanh Ngọc mở miệng, khí thế người gây sự.

Nguyên Ung Đế sắc bén nhìn Thanh Linh, giọng nói lạnh lùng mà uy nghiêm: "Không sai, người tách ra khỏi Vô Ưu, có người nào thấy?" Đẩy Công chúa vào vũng bùn, loại chuyện coi rẻ vương quyền này, Nguyên Ung Đế không dễ dàng tha thứ.

Nàng và Vô Ưu khi đi thì có người trông thấy, nhưng khi nào tách ra thì lại không có người nào biết rõ. Hường Thảo là người bên cạnh nàng, không thể xem là nhân chứng được. Nếu nàng không thể đưa ra một lí do hợp lí, dù nàng có chết cũng không nhận tội hay Vô Ưu không thể cần ra chứng cứ xác thực, thì mọi người vẫn sẽ hoài nghi nàng thật sự có đẩy Công chúa vào vũng bùn, khiến thanh nàng không tốt.

Đứng trong điện, Thanh Linh cảm nhận được có vô số ánh mắt rét lạnh bắn về phía mình, đứng trong đại điện ảm áp khiến nàng cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Khóe mắt thoáng nhìn về mặt ảm đạm của Lãnh Ly, lòng nàng thầm gọi lên một chút ý tưởng.

"Bẩm Hoàng thượng, thần nữ muốn biết thời gian từ Cẩm Thanh điện đến phụ cận Thanh An cung ít nhất là bao lâu?"

Nguyên Ung Đế không lập tức trả lời, ngược lại, Vân Quý phi ngồi bên cạnh hắn lại mở miệng trước: "Đi đường nhanh nhất cũng cần một phút thời gian."

"Nhưng thần nữ lại đi cùng Công chúa không tới một phút thời gian đã tách ra, sau đó thần nữ lại đi dọc theo đường trở về." Nàng nghiêng thân thể, đối mặt với Lãnh Ly.

"Ban đầu, Thanh Linh đến cửa lớn Cẩm Thanh điện, Lãnh Ly Thế từ tận mắt nhìn thấy Công chúa kéo Thanh Linh đi, nhưng sau một phút đồng hồ, Lãnh Ly thế từ lại thấy Thanh Linh đi dọc theo đường trở về, đúng không?" Đôi mắt Thanh Linh nhìn về phía Lãnh Ly mang theo cầu khẩn, mong hân có thể trả lời trong một khắc kia có thấy nàng hai lần.

Tuy nàng cảm thấy quan hệ giữa mình và Lãnh Ly không có nhiều chiều sâu, nhưng trong ba người Tần Liễm, Hách Liên Dục, Lãnh Ly, người đầu tiên nàng muốn cầu giúp sẽ là Lãnh Ly.

Lâm thị ngồi trong Yến tiệc nghe Thanh Linh hỏi Lãnh Ly như thế, lòng thầm nói, nha đầu kia khi nào thì trở nên giao hoạt như thế? Đưa ra câu hỏi như vậy, dù Lãnh Ly có trả lời nói không có, nha đầu kia cũng sẽ không có bao nhiêu tổn thất, nhiều lắm là sẽ nói Lãnh Ly không chú ý tới nàng mà thôi.

Tần Liễm nhìn bóng dáng nhỏ nhắn thanh lệ đứng trong đại điện, trong mắt phượng hẹp dài chột lóe qua một chút thất lạc không người nào bắt được. Từ lúc nàng khỏi Cẩm Thanh điện, hân luôn cùng Lãnh Ly vừa đi vừa nói, sao hân cũng không nhìn thấy nàng. Nhìn nàng đã thay đổi một thân y phục, hân đã đoán được mười phần là nàng đẩy Vô Ưu vào vũng bùn.

Lòng hân đột nhiên có chút khó chịu, quanh thân bắt đầu tỏa ra hơi thở rét lạnh. Hân chính là vị hôn phu của nàng, chết tiệt, vậy mà người nàng cầu giúp đỡ thứ nhất lại không phải là hân.

Bộ dáng bất mãn kia của hân rõ ràng là có cả ghen tị, nhưng hân lại không ý thức được.

Bây giờ Thanh Linh nhìn hân sẽ lại tức giận, nên người nàng muốn nhờ vả đầu tiên đương nhiên sẽ không phải hân, chẳng lẽ tự nhiên mà Vô Ưu lại xuống tay ác độc với nàng thế sao? Đều do hân, không có chuyện gì thì lớn lên khuôn mặt yêu nghiệt như thế làm gì. Bây giờ nàng còn ác độc nghĩ muốn cầm một cây dao nhỏ, rạch một đường be bé lên khuôn mặt yêu nghiệt kia, xem hân còn có thể lấy gì mê hoặc người như thế nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: 38: Hủy Danh Tiếng Đại Tỷ

Nếu Lãnh Ly cự tuyệt giúp nàng, Thanh Linh ngược lại sẽ vút vấn đề vừa hỏi Lãnh Ly cho Tần Liễm. Dầu gì nàng cũng là vị hôn thê của Tần Liễm, nếu như Tần Liễm cũng cự tuyệt giúp nàng, nói trong vòn vẹn một khắc kia không nhìn thấy nàng tận hai lần, làm vậy mà nói hân cũng không nhận được cái gì tốt. Dù sao có một vị hôn thê không biết nguyên tắc, trên mặt hân cũng không được vinh quang gì.

Lãnh Ly cảm thấy ánh mắt Thanh Linh ngưng lại trên người hân, ngẩng đầu, liền nhìn thấy cặp mắt to trong veo như nước, con ngươi đen nhánh tỏa sáng, thật giống như đôi hắc thủy tinh quý hiếm của nhân gian.

Bây giờ, trong đôi mắt to chính là tràn đầy khẩn cầu, thân hình hân dừng lại, trong lòng xuất hiện cảm giác không diễn tả được bằng lời, cảm giác khác lạ, theo bản năng không muốn làm trái ý với nàng. Đôi môi khẽ nhúc nhích, hân vừa mới mở miệng, một giọng nói thanh thuận êm tai lại đoạt lời của hân.

"Thanh Linh vẫn còn tức giận với ta sao?" Giọng nói đầy u oán, Tần Liễm vừa mở miệng, mọi người liền rời rít chuyển ánh mắt kinh ngạc về phía hân, Tần tướng không giống người biết dùng giọng nói đó để nói chuyện a: "Người rõ ràng đi cùng Công chúa nhưng không đến nửa khắc đã trở lại, sau lại đi cùng ta, vậy sao vừa rồi người lại không hỏi ta? Người vẫn còn trách ta chuyện vừa rồi ta không can thiệp làm hư y phục người sao?"

Trong lời hân vừa chứng tỏ nàng không đi đến Thanh An cung, lại vừa tạo ra một lí do cho vấn đề thay đổi y phục của nàng.

Thanh Linh cũng kinh ngạc nghe Tần Liễm đoạt lời của Lãnh Ly, hân thật ra vô cùng tỉ mỉ, giải quyết được cả vấn đề thay đổi y phục của nàng.

Làm hư y phục, có người mang lời nói này tương đương ra nhiều phương diện mơ màng nào đó. Nhìn xem, Hoàng thượng tứ hôn Diệp Nhị tiểu thư cho Tần tướng, Tần tướng hài lòng thế sao. Thậm chí còn chưa có thành thân đã gấp gáp phá y phục trên người cô nương nhà người ta rồi.

Nhận được nhiều ánh mắt ái muội, Thanh Linh cực kì buồn bực, những người kia sao lại nhìn nàng như vậy? Khiến toàn thân nàng khắp nơi đều không được tự nhiên. Đợi nàng kịp nhận ra ân ý của Tần Liễm, hung hăng lườm người nào đó một cái.

"Liễm ca ca, sao người lại giúp nàng ta nói dối?" Vô Ưu tức giận giậm chân, lòng lại tức giận và chua xót tột cùng. Liễm ca ca sao lại nói chuyện giúp Diệp Thanh Linh! Nàng quay đầu lại nhìn về phía Hoàng thượng: "Phụ hoàng, lời Vô Ưu đều là thật!"

"Bản thể từ xác thực Tần tướng không hề nói dối, Diệp Nhị tiểu thư rời đi cùng Công chúa nhưng chưa tới một khắc đã trở lại, ta tận mắt mình thấy được." Lãnh Ly thân nhiên nói.

Không ngờ tại lúc này Lãnh Ly lại chủ động đứng ra thay nàng nói chuyện, Thanh Linh cảm kích cười với hân một cái, nhưng lúc một màn nàng cười với hân rơi vào trong mắt Tần Liễm, trong lòng hân có tư vị rất khó nói nên lời.

Một người là quyền Tướng đương triều, một người là Thế tử, lời nói của hai người này, có độ tin cậy rất cao, mọi người trong điện cũng bắt đầu đổi cái

nhìn về Thanh Linh.

"Lãnh Thế từ, người nói bậy...."

"Được rồi Vô Ưu, người trước ngồi vào vị trí mình đi." Nguyên Ung Đế lạnh lùng cắt đứt lời Vô Ưu.

Vô Ưu thấy vậy, nhận ra Nguyên Ung Đế đang bắt đầu không tin lời nàng nói, vội vàng lên tiếng: "Phụ hoàng, lời Vô Ưu nói đều là thật, người nhất định phải làm chủ cho Vô Ưu."

"Đúng vậy Hoàng thượng, lời Công chúa nói đều là thật." Diệp Thanh Ngọc cũng gấp gáp theo, nàng không cam lòng buông tha cho Diệp Thanh Linh dễ dàng như vậy, nhưng nàng thấy sắc mặt Hoàng thượng đã bắt đầu hiện lên vẻ mặt không kiên nhẫn, lòng thầm lo lắng vì mình đã nói quá nhiều, Hoàng thượng sẽ vì thế mà không coi trọng mình nữa sao? Mà thôi, nàng nên lo ngậm miệng lại trước, đỡ phải chọc Hoàng thượng mất hứng, không đồng ý đính hôn cho nàng và Hách Liên Dực.

"Vô Ưu, theo bản cung thấy, trong chuyện này chắc đã có hiểu lầm gì đó. Hoàng thượng cũng đã sắp bắt đầu Khánh Công yến dành cho chúng tướng sĩ, người trước nên ngồi xuống đi, có hiểu lầm gì, thì đợi Yến hội chậm dứt rồi chờ khi khác hãy nói." Văn Quý phi mở miệng đứng lên.

Nguyên Ung Đế cũng gật đầu nhẹ.

Vô Ưu thật sự là ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ mà không nói được, việc đã đến nước này, nếu nàng thật còn muốn không chứng không có bảm mãi không tha chuyện này, lại trở thành người cổ tình gây sự mất.

Diệp Thanh Linh, lần này xem như số người gặp may, lần sau Vô Ưu nàng sẽ không khinh địch mà buông tha cho Diệp Thanh Linh.

Vô Ưu cuối cùng cũng mang niềm oán hận ngồi vào vị trí, Diệp Thanh Ngọc cũng lui xuống để chuẩn bị cho tiết mục hiển vũ của mình.

Tiếng sáo đàn vang lên, vũ nữ giữa đại điện hát hay múa giỏi, tay áo như cánh bướm bay bay. Quần thần bên dưới nâng ly cạn chén, tiếng cười vang lên liên tục. Bầu không khí khoan khoái, rất nhanh đã lấn mất bầu không khí căng thẳng khấn tụng Vô Ưu mang tới lúc này.

Vũ nữ lui xuống, ánh sáng trong điện đột nhiên âm trầm lại, một nữ tử ưu nhã bước chân như múa xuất hiện từ bóng tối ngoài điện vào trong. Bộ y phục tuyệt sắc trên người nữ tử dưới ngọn đèn âm trầm hiện ra nhẹ nhàng ánh sáng như ánh trăng, nàng nhanh nhẹn nhảy múa, tựa như tiên nữ đang yêu điệu bay múa ở chín tầng mây, cao quý thần thánh, kinh diễm đến nỗi khiến người trong đại điện rồi rít hít vào một hơi khí lạnh.

Thanh Linh nhìn nữ tử thân khoác Thiên Ngân cảm giữa đại điện, khoe môi hiện ra nụ cười vui vẻ, ý tứ sâu xa.

Bạch y nữ tử trong điện, vòng eo mảnh mai, nhỏ hơn cả một nắm tay, hai tay đeo ruy băng tung bay, dưới chân nhảy múa không ngừng xoay tròn, làn váy tuyết trắng tán thành đóa hoa.

Mọi người trong điện ai cũng khóa ánh mắt lên người người nữ tử tựa như tinh linh kia, nhất là các quý Công tử trẻ tuổi, nhìn chăm chăm vào bóng dáng uyển chuyển kia, trong ánh mắt tràn ngập ái mộ.

Thường nghe Đại tiểu thư của Hộ quốc Tướng quân có vũ kỹ tuyệt diệu, hôm nay được xem tận mắt, quả là danh bất hư truyền.

Nghe tiết tấu tiếng đàn tiếng sáo ngày càng gấp hơn, nhìn nàng kia duyên dáng tí mỉ nhảy múa, tung người nhảy lên, tay áo tung bay, phảng phất như tiên nữ đang bay trên trời.

'Roẹt' một tiếng, quần thần đang ngưng tụ tinh thần thưởng thức dáng múa của Diệp Thanh Ngọc, cảm thấy âm thanh vang lên có chút quái dị. Lại nhìn lên, lại phát hiện y phục trên người Diệp Thanh Ngọc xảy ra vấn đề lớn, trên lưng rách toạt ra thành một mảng lớn, toàn bộ phần da thịt trơn bóng như ngọc sau lưng đều lộ ra bên ngoài.

Thấy một màn như vậy, quần thần lập tức ồ lên. Không ít đại thần nhìn chăm chăm vào cái lưng tuyệt mỹ kia mà suy tưởng đa dạng, cũng có một ít cự thần da mặt mỏng quay đầu sang nơi khác, mặt đỏ đến mang tai.

Các thiên kim nhà quan gia ngồi trong đại điện nhìn một màn này ánh mắt lộ ra rõ sự hả hê, đêm nay Hoàng thượng có ý tuyển phi cho Vinh Vương và Tĩnh Vương, vũ kỹ của Diệp Thanh Ngọc là thứ đáng ngại nhất đối với các nàng. Hiện thời Diệp Thanh Ngọc múa may thất bại, trong lòng Hoàng thượng, Diệp Thanh Ngọc chắc chắn sẽ không còn trong vị trí ứng tuyển cho ngôi vị Vinh Vương phi và Tĩnh Vương phi nữa rồi. Các nàng mất đi một đối thủ cường đại, ngậm lại đúng là chuyện đáng khiến người ta hưng phấn mà.

Cảm nhận được sau lưng chột lạnh, Diệp Thanh Ngọc đưa tay sờ lên da thịt bóng loáng sau lưng, nàng hoảng hốt, hai chân mềm nhũn, không múa được nữa. Quần bách củ đầu, tay chân luống cuống đứng tại chỗ, không biết nên làm thế nào cho phải.

Đột nhiên, trên người bắt ngờ được một chiếc áo choàng khoác lên, tâm thấp thỏm mong chờ là Hách Liên Cự đội lên cho nàng. Nhưng, khi ngẩng đầu nhìn lên, nhìn người đắp áo khoác cho mình, sâu trong ánh mắt tuôn ra nồng đậm thất vọng.

"Đại ca....."

Diệp Tự chỉnh lại áo khoác của hắn trên người nàng, xoay người thì lễ một cái với Ung Nguyên Đế, nói: "Xin Hoàng thượng cho phép vi thần cùng xá muội được cáo lui trước."

Nguyên Ung Đế bộ dáng mệt mỏi phát phát tay, Diệp Tự lập tức liền dẫn Diệp Thanh Ngọc rời khỏi Cẩm Thanh điện.

Diệp Thanh Ngọc trước khi rời đi, nàng ta đột nhiên nhìn về phía Thanh Linh, ánh mắt ác độc mà đầy oán hận.....

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: 39: Âm Mưu Của Hách Liên Dục

Nhận ra y phục Diệp Thanh Ngọc sớm đã bị Thanh Linh động tay động chân, Lâm thị tức xanh mặt đầy phần nộ trùng mắt với Thanh Linh, mặt căng cứng lại, mông như bị kim châm vậy, cứ ngồi mãi mà không vững. Hai chân nàng chỉ hận không thể bước nhanh đến trước mặt nha đầu Thanh Linh kia, hung hăng đánh nàng ta vài bực tay, đánh nàng ta đến khi nào cảm thấy thống khoái, khiến người khác không nhận ra được nữa thì thôi.

Nhưng trở ngại tình huống hiện tại, nàng chỉ có thể nuốt tạm oán khí xuống bụng mà thôi.

Thanh Linh không thèm đếm xỉa tới ánh mắt rét lạnh của Lâm thị, cầm lên ly rượu trên bàn, đặt bên môi, uống một hơi cạn sạch, nhưng lòng lại không cảm nhận được tí tư vị gì. Bộ y phục mà Diệp Thanh Ngọc mặc, là nàng cô tình cho người đặc biệt tạo ra một lỗ hổng khá lớn ở phía sau, rồi lại động tay may hồ lại chỗ đó.

Công phu khâu của tú nương Mai Phô rất tốt, những nơi cần khâu lại trên quần áo đều khâu rất hoàn hảo, không một khuyết điểm, Diệp Thanh Ngọc tất nhiên là nhìn không ra rồi.

Bộ y phục kia vốn đã nhỏ, nay càng thêm nhỏ, Diệp Thanh Ngọc cố mặc vào và còn cử động quá mạnh, vết may vá kia dĩ nhiên sẽ bị nứt ra, cứ như thư thế, y phục sẽ bị rách toạt ra.

Đêm nay, Diệp Thanh Ngọc hiển vũ, quần áo rách toạt dưới những cái nhìn chòng chọc của mọi người, giúp vô số người được bỏ mắt một phen. Phong tục Nam Hạ Quốc mặc dù đã được nói ra đôi chút, nhưng một nữ tử chưa lấy chồng bị bao người nhìn thấy tấm lưng trơn bóng, vẫn được xem là việc đồi phong bại tục. Còn nữa, bị Thánh thượng nhìn thấy một màn kia, còn ra thể thống gì, thanh danh của nàng ta xem như đã bị hủy hết sau đêm nay.

Diệp Thanh Ngọc là tỷ tử của cỗ thân thể này, kỳ thật trong lòng Thanh Linh cũng không muốn hãm hại nàng ta. Nhưng luật nhân quả gieo nhân nào, gặt quả nấy, Diệp Thanh Ngọc có chuyện hôm nay, là do nàng ta gieo gió gặt bão, không trách được người khác.

Xây ra chuyện như vậy, Yến hội cũng trở nên mất tự nhiên, Nguyên Ung Đế đầy mệt mỏi, quần thần bên dưới cũng không hào hứng thế nào được.

"Trẫm không thể uống rượu nhiều, các vị ái khanh cứ tiếp tục chèn chén, trẫm đi trước" Nguyên Ung Đế nói xong, liền sai bước rời đi.

Không ít nữ tử đợi gả ngồi trong điện nhìn Hoàng thượng rời đi, biết Hoàng thượng đã không còn ý tuyển phi cho Vĩnh Vương và Tĩnh Vương nữa, rồi rít lọ ra về mặt thất vọng.

Một lát sau, Vân Quý phi cũng rời chỗ. Tĩnh Vương tư lượng không cao, uống say đến mê mụ, được người diu đến Thiên điện nghỉ ngơi.

"Hoàng thượng tứ hôn Diệp Nhị tiểu thư cho Tàn tướng, bản cung còn chưa kịp nói lời chúc mừng, vừa vận hôm qua Hoàng thượng ban cho bản cung một bình rượu ngon tiên đi, bản cung còn không nỡ lòng uống hết. Như vậy đi, hôm nay bản cung sẽ ban thưởng cho hai người các người mỗi người một ly rượu ngon tiên đi, chúc hai vị bạch đầu giai lão"

Người nói chuyện chính là Ninh Thục phi, mẫu phi của Hách Liên Dục, khuôn mặt xinh đẹp, khí chất tôn quý, tuy không có ung dung hoa quý như Vân Quý phi, nhưng lại có một loại phong tình khác.

Tiên đi là loại rượu ngon hai trăm năm mới thành, dĩ thường trân quý, Ninh Thục phi có thể chấp nhận đem ra, cũng khá khó tin.

Một nha hoàn rót một ly tiên đi bung đến bàn Tàn Liễm, Tàn Liễm tiếp nhận rượu, lướt mắt nhìn thứ chất lỏng sòng sánh trong chén một cái.

Màu rượu trong suốt tinh khiết, mùi thuần túy nồng nặc, chỉ khẽ ngửi cũng có thể say lòng người. Trong mùi rượu nồng nặc say lòng người, Tàn Liễm còn ngửi thấy một loại mùi lạ. Mắt phượng hẹp dài thâm thúy, ý tứ hàm xúc không rõ ràng.

"Đa tạ nương nương ban thưởng" Tàn Liễm lại cười nói, ngẩng đầu, uống hết rượu trong chén.

Là thứ Thánh thượng ban cho Ninh Thục phi, sau Ninh Thục phi lại ban cho nàng, há có thể không uống?

Hách Liên Dục tận mắt nhìn thấy Tàn Liễm uống hết ly rượu kia, trong mắt hiện lên ánh sáng vui vẻ xa xa, cũng cầm lên ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Đưa rượu tiên đi cho Tàn Liễm uống xong, nha hoàn lại dâng đến trước mặt Thanh Linh, đưa đến cái ly rót rượu.

Thanh Linh đứng lên nói lời cảm tạ với Ninh Thục phi, đưa tay, vừa sắp tiếp nhận rượu từ trong tay nha hoàn, không ngờ nha hoàn kia lại nhẹ buông tay cầm ly rượu, rượu liền đổ hết lên người nàng.

Ninh Thục phi 'Vụt' đứng lên, cả giận nói: "Người đến, kéo nô tỳ này xuống."

Cung nữ kia sắc mặt trắng bệch, cuống quýt xuống cầu xin tha thứ: "Cầu xin nương nương thứ tội."

Ninh Thục phi không quan tâm, bên cạnh đã sớm xuất hiện người đến kéo nàng ta xuống.

"Cho Diệp Nhị tiểu thư thêm một ly rượu đầy nữa." Ninh Thục phi phân phó, mỉm cười dịu dàng, giọng nói ôn hòa: "Rượu ngon tiên di này là thứ thay lời chúc phúc bách niên giai lão của bản cung đến hai người các người, nếu chỉ có Tần tước một người uống, chung quy cũng không ổn, cho dù thế nào đi nữa, Diệp Nhị tiểu thư phải uống chén tiên di này."

Thanh Linh cự tuyệt không được, lại tiếp nhận thêm một chén tiên di nữa, ngửa đầu uống cạn.

Một ly rượu vừa cạn, y phục Thanh Linh bị rượu thấm ướt đẫm. Ninh Thục phi không để nàng cự tuyệt, gọi nha hoàn Vân Thái bên người đưa nàng đi thay một bộ y phục sạch sẽ khác.

Vân Thái dẫn đường ở phía trước, Thanh Linh mang theo Hương Thảo nối bước ở phía sau. Lúc vừa vào Thiên điện, Vân Thái gọi nha hoàn Yên Nhi canh giữ ngoài cửa cung tạm thời hầu hạ Thanh Linh.

Yên Nhi đi vào Thiên điện, bước chân nàng nhẹ nhàng, nhịp thở thông thả kéo dài. Đúng như dự đoán của Thanh Linh, người này cũng là người luyện võ.

Cẩm Thanh điện là nơi chuyên dành để cử hành Yến hội, còn Thiên điện lại được đặt ở cạnh hai bên, lấy Cẩm Thanh điện làm trung tâm, nơi này chủ yếu là nơi cung cấp chỗ nghỉ ngơi cho những người say rượu ở Yến tiệc. Thiên điện bên trái là chỗ dành nữ quyền, còn Thiên điện bên phải là chỗ để nam tử nghỉ ngơi.

Yên Nhi đưa Thanh Linh vào Thiên điện, nói: "Mời Diệp Nhị tiểu thư vào bên trong ngồi tạm một lát" Sau đó rót cho nàng ly trà.

Vừa mới tiến vào điện, Thanh Linh đã cảm thấy bầu không khí trong điện có cái gì đó không đúng, lạnh cả sống lưng. Nàng cảm giác được trong điện này còn có ai khác, nhưng cũng có thể là nữ tử từ từ lượng yếu nghỉ ngơi bên trong cũng nên.

"Nô tỳ đi trước tìm một bộ y phục phù hợp với Tiểu thư, xin vị cô nương này đi theo nô tỳ một chuyến, lựa chọn bộ y phục nào hợp với Tiểu thư nhà cô nương" Yên Nhi nói với Hương Thảo.

Hương Thảo không nói gì, chỉ nhìn Thanh Linh. Thanh Linh chậm rãi cười một tiếng: "Không cần phiền toái như thế, ta chỉ muốn ở đây nghỉ ngơi một lát. Đêm nay gió lớn, y phục dính rượu của ta sẽ khô rất nhanh" Hoàng thượng không có ở đây, quần thần hào hứng đã bắt đầu thắm mệt, như vậy Yến hội chắc cũng đã sắp kết thúc, nàng không cần phải đi thay y phục phiền toái như thế, càng không muốn để Hương Thảo rời đi: "Yên Nhi cô nương cứ đi trước đi, không cần để ý đến ta."

"Nếu đã như vậy, đành phải đắc tội rồi" Yên Nhi cười quý dị một tiếng, ra tay nhanh như chớp bỏ choáng Hương Thảo.

Nhưng Yên Nhi chợt cảm thấy một luồng gió thổi phốt qua mặt, khi trận gió kia biến mất, sau cổ của nàng ta đã bị một bàn tay trắng nõn tóm gọn, chủ nhân cái tay kia mở miệng nói: "Nói, ngươi muốn làm gì?" Thanh Linh vịn lần không nghĩ tới, ngay trong Thiên điện của Cẩm Thanh điện, Yên Nhi cũng dám động thủ.

Nàng lạnh giọng hỏi Yên Nhi, lời nói vừa dứt, sau lưng lập tức bị một lực rất mạnh đánh vào sau gáy. Lực đạo rất lớn, khiến toàn thân nàng chấn động đến tê dại. Nếu không nhờ có nội lực trong người chống đỡ, có lẽ nàng cũng đã bị đánh ngất như Hương Thảo.

Thì ra thật có người đang ẩn thân trong Thiên điện, còn về phần trong điện này rốt cuộc còn ẩn giấu thêm bao nhiêu người nữa, nàng không thể xác định được. Cho nên trước vẫn bên giả ngất đi, nhìn một chút những người kia muốn làm gì.

Kẻ bỏ choáng Thanh Linh là một nam tử mặc y phục dạ hành, hần nhanh chóng ôm lấy nàng đưa ra sau bình phong. Thanh Linh trong lòng hần vụng trộm mở mắt ra ti hí, vừa mở ra đã lập tức kinh ngạc phát hiện Tĩnh Vương sắc mặt đỏ rực nằm trên mặt đất, vừa nhìn thần sắc kia đã biết thân hần bị trúng mị được.

Về phần vì sao Tĩnh Vương lại xuất hiện ở trái Thiên điện, nàng cũng đoán không ra.

Ôm nàng thả lên giường, người nọ nhanh chóng đỡ Tĩnh Vương cũng đặt lên giường, lúc này hần lại không chú ý tới khóe mắt mờ ra thật nhỏ của Thanh Linh.

Nhìn sơ qua một màn trước mắt, đại não nàng liền sáng tỏ. Chỗ đau của nàng vốn đã bị ẩn giấu sâu trong lòng nháy bất lợi bộc phát ra, đau xót hóa thành lưỡi dao sắc bén, từng dao từng dao cắt lên da thịt, cho đến khi đầy thương tích.

Nàng không ngờ, sống lại đời này, lại lần nữa sa vào âm mưu của Hách Liên Dục.

Bổ cục âm mưu trước mặt, giống hệt bổ cục khiến nàng bỏ mạng tại trận ở kiếp trước!

Kiếp trước là Thái Tử, kiếp này là Tĩnh Vương. Kiếp trước nàng trúng bẫy rập của Hách Liên Dực, khiến hắn thực hiện được âm mưu của mình. Kiếp này, dù thế nào đi nữa, cũng tuyệt không thể làm cho hắn được như ý lần nữa.

Nàng đang tìm cách thoát ra khỏi chốn cảnh trước mặt, đột nhiên, một trận gió mát nổi lên.

Một đạo bạch quang lóe qua, nam tử vừa mới ôm Thanh Linh khi nãy đột nhiên lên kêu lên một tiếng đầy đau đớn. Thanh Linh mở to mắt ra quan sát, phát hiện cô nam tử kia bị một cây sáo ngọc tinh xảo màu trắng đâm xuyên qua.....

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: 40: Có Thể Tin Tưởng Ta

Yên Nhi canh giữ bên ngoài nghe tiếng kêu thảm thiết của hắc y nhân, xoay chân muốn tiến vào, thân thể lại đột nhiên khựng lại, thì ra đã bị Tần Liễm điểm huyết.

Nam tử kia bị sáo ngọc của Tần Liễm xuyên thẳng qua cổ, mất mạng ngay lập tức, Thanh Linh từ trên tháp nhảy dựng lên.

Trong điện vang lên 'hưu' một tiếng, ám khí bắn vào sau lưng Yên Nhi, Yên Nhi cũng bị mất mạng theo sau đó.

Thanh Linh nhìn về phương hướng ám khí lao tới, chỉ thấy một bóng đen trong điện đang dần tan biến, tiếp theo liền nghe âm thanh bắt thích khách từ bên ngoài truyền vào.

Ngoài điện truyền tới một trận tiếng bước chân hỗn loạn, rất nhanh, một đám người đã tràn vào trong điện, người đi tiên phong chính là Thục phi.

Chứng kiến tình hình trong điện, sắc mặt Ninh Thục phi âm trầm xuống, trong đôi mắt hoa xẹt qua tia không cam lòng.

Sau đó Vinh Vương Hách Liên Dực cũng tiến vào, hiểu chuyện, liền phân phó người kéo thi thể hắc y nhân và Yên Nhi xuống, đồng thời cũng gọi thái y đến tìm cách giải mị được trên người Tĩnh Vương.

"Nhị tiểu thư không sao chứ?" Hách Liên Dực làm bộ đáng như đang lo lắng, nhìn không ra một chút dấu vết làm bộ.

"Không có việc gì" Thanh Linh tối tăm ngăn chặn xúc động muốn bạo khởi tiến lên đánh Hách Liên Dực một trận, thần sắc trên mặt nhàn nhạt, trong lòng lạnh lùng cười một tiếng, Hách Liên Dực chẳng phải đang mong nàng gặp chuyện mới tốt sao?

Tĩnh Vương cầu kết với Phu nhân Thừa Tướng tương lai, đây có lẽ chính là kế hoạch mà Hách Liên Dực muốn an bài đi. Nếu như tưởng vui này tiến hành thuận lợi, không chỉ phá hư đám hỏi giữa hai phủ Diệp - Tần, khiến Tĩnh Vương khó có thể lôi kéo Diệp Thiên Minh, mà còn có thể khiến khoảng cách giữa Tần Liễm và Tĩnh Vương bị kéo ra một khoảng rộng.

Đáng tiếc, Tần Liễm xuất hiện, làm hư vở kịch hay của hắn rồi.

Yên Nhi và hắc y nhân ôm nàng khi nãy đã chết, Thanh Linh dù có muốn cũng không cách nào vạch trần được âm mưu của Hách Liên Dực. Bất quá, món nợ này nàng nhớ kỹ, một ngày nào đó, khoản nợ Hách Liên Dực thiếu nàng, nàng sẽ nhất nhất đòi lại hết thảy.

Liên tiếp xảy ra những chuyện không tốt, Khánh Công yến xem ra đã không còn cách nào có thể tiếp tục duy trì được nữa, quần thần lần lượt tản đi.

Xuất cung, Tần Liễm đưa Thanh Linh lên xe ngựa của hắn. Hương Thảo cười trộm thích thời né ra chỗ khác, không cùng lên xe ngựa, mà nàng ta đi thẳng về phủ trước.

"Thanh Linh đêm nay bị sợ hãi rồi" Tần Liễm rót ra một ly trà cho nàng.

Hương trà xông vào mũi, thấm vào tận đáy lòng, ngửi mùi hương trà này, tâm tư hỗn loạn dần dần yên tĩnh trở lại.

Thanh Linh nhận lấy ly trà, khẽ nhấp một miếng: "Chuyện phát sinh ở Thiên điện hôm nay, Tần tướng nghĩ như thế nào?"

Tần Liễm cầm lên mảnh tơ lụa lau lau thanh sáo ngọc màu trắng trong tay, thanh sáo ngọc này không phải là thanh sáo hắn dùng để giết hắc y nhân kia, mà là một thanh sáo hoàn toàn mới. Rõ ràng sáo ngọc đã rất sạch sẽ, hắn lại không thấy phiền mà lau đi lau lại nhiều lần.

"Nè, người mau trả lời ta a" Hóa ra hắn chỉ lo lau đồ, ngay cả lời nàng nói cũng không lọt vào tai.

"Vậy Thanh Linh lại cảm thấy như thế nào?" Hắn không đếm xỉa tới, hỏi ngược lại.

"Ta nghi ngờ Hách Liên Dực muốn bày trò để gia hãm hại Tĩnh Vương"

Hắn ngược mắt nhìn nàng, như cười mà lại như không cười: "Kỳ thật trong lòng Thanh Linh đã khẳng định là do Vinh Vương gây nên rồi"

"Không sai" Nàng không hề phủ nhận về chuyện này: "Hách Liên Dực độc thúc gia hại Tĩnh Vương rất được Thánh thượng sủng ái, điều này làm ta nhớ đến một chuyện"

"Chuyện gì?" Hắn nhìn qua nàng, đôi mắt thâm thúy, khiến không ai nhìn ra hắn đang suy nghĩ gì.

"Ta nghi ngờ chuyện phế Thái Tử lăng nhục Mạch Suông ở Tướng Quốc Tự chính là có người an bày, qua chuyện Hách Liên Dực không niệm tình nghĩa huynh đệ mà ra tay hãm hại Tĩnh Vương, ta nghi ngờ người hãm hại phế Thái tử cũng là Hách Liên Dực. Thậm chí cả chuyện mật chiếu giả và cái chết của Định quốc hầu Mạch Chiêu Nam có khả năng cũng liên quan tới hắn"

"Thanh Linh, những chuyện này đều không có chứng cứ, nói trước mặt bản tướng thì không sao, nhưng không được nói với người ngoài như thế" Hắn khẩu khí lười biếng, lại mang theo ẩn ý cảnh cáo.

"Không sai, những chuyện này còn chưa có chứng cứ xác thực, nhưng ngươi không cảm thấy nghi ngờ khả năng Hách Liên Dực muốn mượn chuyện giả mật chiếu để mưu hại Mạch Chiêu Nam sao?"

Tần Liễm đôi mắt sắc rùng mình: "Vì sao Hách Liên Dực muốn mưu hại Mạch Chiêu Nam?"

Đúng vậy, là vì sao? Kỳ thật trong lòng Thanh Linh cũng mơ hồ cảm thấy người hại chết Mạch Chiêu Nam thật sự không phải là Hách Liên Dực. Nếu Hách Liên Dực đem cái chết của Mạch Suông đổ lên đầu phế Thái tử, Mạch Chiêu Nam tay cầm binh quyền vẫn sẽ là người ủng hộ hắn, điều này rất tốt với Hách Liên Dực, vậy hắn cũng không có lý do gì để hại Mạch Chiêu Nam cả. Nhưng cũng không loại trừ khả năng Hách Liên Dực lo lắng có một ngày bị Mạch Chiêu Nam biết rõ chân tướng, gây bất lợi cho hắn, nên mới quyết định sớm ra tay loại trừ Mạch Chiêu Nam.

"Thanh Linh quanh co lòng vòng nói nhiều như vậy, chỉ sợ đều là vì tấm mật chiếu giả trong tay bản tướng đi?" Mắt phượng tinh mịch nhìn nàng, ánh mắt lợi hại như có thể nhìn thấu hết thảy.

Bị nói trúng tim đen, lòng Thanh Linh rơi 'lộp bộp' một tí, mấp máy môi, cực mắt tự nhiên quay đầu đi, tránh né ánh mắt của hắn. Đúng vậy, nàng không cho rằng Tần Liễm sẽ dễ dàng đưa mật chiếu giả lại cho nàng. Mà mật chiếu giả quan trọng như thế, hắn có thể đã cử người đi thăm dò những người có liên quan đến mật chiếu giả.

Nàng nói ra chuyện mật chiếu giả và cái chết của Đại ca có liên quan đến Hách Liên Dực, thật ra là chỉ hi vọng có thể cạy được từ miệng hắn xem Hách Liên Dực có liên quan đến hai chuyện đó không. Nhưng Tần Liễm lại có vẻ chẳng nghi ngờ gì đến Hách Liên Dực về chuyện giả mật chiếu, vậy thì cũng xem như là nàng đã nhắc nhở hắn một khả năng, giả mật chiếu có thể có liên quan đến Hách Liên Dực.

"Thanh Linh rất thân thiết với Mạch Chiêu Nam?" Hắn đột nhiên hỏi.

"Không quen!" Ai cũng biết Diệp Nhị tiểu thư không quen biết Mạch Chiêu Nam nha.

"Trong lòng Thanh Linh chắc chắn là không đồng ý tin tưởng ta" Hắn không còn tự xưng là bản tướng, trong giọng nói mang theo u oán khiến Thanh Linh không khỏi ngạc nhiên.

Này là sao chứ, nàng quen biết với Mạch Chiêu Nam hay không thì có liên quan gì đến hắn sao?

"Nếu như ngươi không quen biết Mạch Chiêu Nam, lúc trước khi bị người đuổi giết, vì sao lại cố bảo vệ mật chiếu đến chẳng màng tới tánh mạng? Kỳ thật ngươi có quen Mạch Chiêu Nam hay không cũng không có liên quan gì đến ta, nhưng ngươi là nữ nhân của ta, ta không thích ngươi gạt ta" Hắn ôn hòa nói ra lời nói này, nhưng ý tứ hàm xúc nghiêm túc trong đó lại không thể khinh thường.

Ai là nữ nhân của ngươi? Trong lòng Thanh Linh sắp xù lông, nàng còn chưa có thành thân với hắn đâu!

"Diệp Thanh Linh, ngươi có thể thử tin tưởng ta hơn chút" Hắn chịu nói ra những lời này là đã chứng tỏ những ý vị thâm tình như thế nào, chỉ tiếc người nào đó cái gì cũng không hiểu.

"Ta tin ngươi mà" Thanh Linh yếu ớt nói.

"Phải không?" Hắn đưa tay xoa mặt của nàng lại, làm cho nàng đối mặt với hắn, đôi mắt hắn long lanh sáng chói, khiến tâm nàng không nhịn được mà run lên một chút: "Tin ta, vậy tại sao lúc trên Cẩm Thanh điện, ngươi cần người làm chứng có đi cùng Vô Ưu từ Cẩm Thanh điện, nhưng chỉ chưa đầy một khắc đã tách ra, tại sao người đầu tiên ngươi hỏi lại là Lãnh Ly, mà không phải là ta?" Hắn là vị hôn phu của nàng, chẳng lẽ nàng không nên hỏi hắn trước hay sao, không hỏi hắn, vậy có phải nàng vốn không tin hắn hay không? Đến bây giờ hắn vẫn còn cảm thấy buồn bực chuyện này.

Người này vẫn còn nhớ kỹ chuyện này sao, nàng có chút buồn cười, nghe khẩu khí của hắn, cảm giác hắn thật giống như đang ghen!

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: 41: Hấn Gặm Đậu Hủ Của Nàng

Nhắc tới chuyện này, Thanh Linh cũng có chút buồn cười, nhưng khi nhớ đến điều tại vì tên nam tử như yêu nghiệt trước mặt này mà Vô Ưu ra tay độc ác với nàng, lại không khỏi giận dữ: "Người nói mà còn không biết xấu hổ, nếu không phải do người quá đào hoa khiến Vô Ưu kia ái mộ, thì chẳng lẽ tự dưng mà nàng ta ra tay độc ác, muốn đẩy ta vào vũng bùn nhão nọ sao?"

Hắn thế nhưng lại không biết xấu hổ còn muốn so đo với nàng vì sao người thứ nhất nàng nhờ giúp đỡ lại không phải là hắn: "Nếu không phải do ta mạng lớn bỏ lên, cuối cùng tức giận quá mới đẩy các nàng ta xuống đó một phen, thì đêm nay ta há có thể tránh khỏi kiếp trở thành trò cười lớn nhất cho người ta sao?"

"Vô Ưu đẩy người vào vũng bùn?" Mặt hắn biến sắc, đáy mắt nổi lên một trận lạnh lẽo.

Có lẽ là do hắn ngồi quá gần bên nàng, nên nàng còn có thể cảm nhận được luồng hơi thở hắn phả ra, nhẹ ma sát lên mặt nàng, lạnh buốt.

Thanh Linh liếc hắn một cái, lạnh buốt: "Đều là tại người, nàng ta mới đẩy ta xuống vũng bùn, tất cả đều là tại người, người cách xa ta ra một chút. Tốt nhất là đừng đến gần ta như vậy, đỡ phải khiến Vô Ưu gắt gao níu lấy ta không tha" Nàng đưa tay đẩy hắn ra xa, lúc lơ đãng tay lại chống đỡ trên lồng ngực của hắn.

Nàng có thể cảm giác được tim hắn đang đập bịch bịch trong lồng ngực, trầm ổn hữu lực, nàng như đụng như đụng phải cái gì không nên đụng, theo bản năng thu tay về. Hắn lại đưa tay kéo thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của nàng qua, ôm vào trong ngực.

"Thanh Linh ghen sao?"

Rốt cuộc hắn nhìn chỗ nào giống nàng đang ghen? Quả là một yêu nghiệt nam nhân vừa hay so đo vừa tự mình đa tình: "Không có, người nghĩ nhiều quá rồi". Lồng nàng tức giận vô cùng, dùng sức giãy giụa muốn thoát ra khỏi ngực hắn, lại không có kết quả gì.

Nhìn nàng bị chọc tức đến hai má đều phình ra, mặt đỏ lên như mặt hoa anh đào tình khiết, khiến cho người nhìn không được muốn cắn một cái.

Suy nghĩ một vòng, hắn cúi đầu, khẽ cắn lên gò má hồng nhuận kia của nàng.

"A, người vô sỉ" Cắn nàng một ngụm, nàng càng giãy giụa lợi hại hơn.

Hắn rũ mắt nhìn người trong lòng đang xù lông, cúi đầu cười ra tiếng, mặt mày sáng rỡ. Một tay siết chặt lấy nàng, tay kia khẽ vuốt nhẹ theo làn tóc đen thẫm thật dài, ách, là sửa sang lại tóc cho nàng.

"Thanh Linh đừng tức giận, Vô Ưu đẩy người xuống vũng bùn, ta sẽ giúp người hả giận, được không?" Nói xong lại cúi đầu nhẹ cắn lên mặt nàng một cái.

Hiện tại nàng tức giận cũng không phải vì chuyện này! Nàng tức giận là hắn sẽ lại gặm đậu hủ của nàng a! Nhưng chống đối hắn cũng chỉ phí sức lực: "Người trước buông ta ra" Nàng tức giận cũng không muốn giãy giụa nữa, trong lòng hắn rầu rĩ nói.

"Còn tức giận sao?" Ôn nhu hỏi, tay vẫn luôn khẽ vuốt tóc nàng. Tóc nàng mềm mại, trơn mượt, vuốt hết sức thư thái.

"Không tức giận!" Nàng cắn răng, xem như đã hiểu được một chuyện, tức giận trước mặt hắn, hắn sẽ càng làm nàng tức giận hơn.

"Không tức giận là tốt rồi!" Hắn cười ôn nhã vô hại, dịu dàng nói: "Sau này ta sẽ không để cho Vô Ưu lại làm thế với người, chuyện Vô Ưu hại người ngày hôm nay, ta sẽ khiến nàng ta trả giá thật lớn, được không?"

Vài ngày sau, Thanh Linh mới nghe thấy tin tức Công chúa mất tích truyền ra từ phủ Công chúa. Hoàng thượng nhanh chóng phái người đi lục soát khắp nơi trong Hạ Thành. Trải qua một ngày lục soát, cuối cùng cũng có người vào nhà xí một thanh lâu, mới tìm thấy Vô Ưu Công chúa đang ngâm mình trong đồng nước phân trong hầm phân, lúc đó Vô Ưu đã bị mùi nước phân hun đến hấp hối. Thái y phải dùng đến các loại linh đan diệu dược mới có thể cứu sống nàng ta, từ hôm đó Vô Ưu luôn an phận ở yên trong phủ trong một thời gian dài. Đương nhiên, những chuyện đó đều là

sau này.

Tần Liễm buông lỏng Thanh Linh ra, cầm lên mảnh tơ lụa tiếp tục lau chùi thanh sáo ngọc mài trắng vốn không hề bẩn kia.

Sáo ngọc trắng như tuyết, nhưng đôi tay lau sáo ngọc còn trắng hơn nó ba phần. Tay của hắn rất đẹp, thon dài trắng nõn, trơn bóng như ngọc, so với tay của bất cứ nữ tử nào còn trắng đẹp hơn.

Nàng kinh ngạc nhìn qua bàn tay kia, sửng sờ xuất thần. Cho đến khi xe ngựa lạch cạch nhún lên một cái, nàng mới phục hồi tinh thần lại. Mà lúc này, Tần Liễm đột nhiên dừng động tác lau sáo ngọc lại, trên mặt xuất hiện nụ cười thần bí khó lường.

Tốc độ xe ngựa đột nhiên tăng nhanh, Thanh Linh nhạy cảm cảm giác được một loại hơi thở nguy hiểm. Tiếp sau đó gần kề bên ngoài liền truyền vào một

trận âm thanh đao kiếm va chạm vào nhau, trong màn đêm yên tĩnh, tiếng va chạm đặc biệt chói tai.

Xem ra là có người muốn ám sát Tần Liễm, mà nàng lại vừa vịn ở trong xe ngựa của hắn, thảm cảnh bị ám sát, nàng cuối cùng vẫn không tránh khỏi được.

"Công tử, đôi phương có quá nhiều người, người chúng ta đuổi đến ngược lại lại quá ít, đã sắp cầm cự không nổi, làm sao bây giờ?" Giọng nói trong sáng của người đánh xe ở bên ngoài truyền vào, hắn không phải là A Thất thường đi theo bên cạnh Tần Liễm, mà chính là một ám vệ của Tần Liễm tên là Minh Lục.

Minh Lục trầm nghĩ, ách, tại sao hắn lại phải đi đánh xe? Tất cả đều là do A Thất ngu ngốc kia không biết như thế nào đã đắc tội với Công tử, sau đó bị Công tử phạt ở trong vựa củi chệp năm ngàn lần thành ngữ quy tắc chung, cho nên công việc đánh xe đầy đẳng cấp này lại rơi xuống trên đầu hắn.

Số lượng ám vệ Tần Liễm đuổi tới không nhiều lắm, bọn họ cũng như đám sát thủ ám sát Tần Liễm, đều một thân hắc y. Thứ khác nhau duy nhất là, những sát thủ kia ai cũng che mặt, mà ám vệ Tần Liễm lại lộ diện.

"Tới sông Thương phía trước" Tần Liễm thường thức thanh sáo ngọc trong tay, tựa như đối với cuộc ám sát lần này một chút cũng không đặt vào mắt.

"Vâng" Minh Lục không hỏi thêm vì sao, chỉ chuyên tâm giá hai con ngựa trắng kéo xe vượt qua khỏi ngõ hẻm nhỏ hẹp, tay vừa vung kiếm, xử lý những hắc y nhân ngăn cản ở phía trước.

Thanh Linh không hiểu vì sao Tần Liễm lại cho người phóng tới con sông phía trước. Bờ sông Thương địa thế rộng lớn, ban đêm ít có người qua lại, dù có phát sinh bao nhiêu động tĩnh ở đó cũng sẽ không có ai phát hiện ra.

Nhưng trong ngõ hẻm nhỏ hẹp, đôi phương cũng quá nhiều người, tay chân chặc chấn không thể cử động linh hoạt được. Hơn nữa, chém giết trong ngõ hẻm gây ra động tĩnh lớn như thế tất sẽ đưa tới sự chú ý của quan phủ, như vậy Tần Liễm chẳng phải sẽ có lợi thêm sao?

Hắn như nhìn ra nghi ngờ của nàng, khẽ mỉm cười nói: "Người của quan phủ xuất hiện quá nhanh sẽ không quá thú vị"

"Tại sao?" Trong lòng hắn đang tính toán cái gì? Nàng có cảm giác mơ hồ rằng trận ám sát này tất cả đều nằm trong dự liệu của hắn.

Không nghe được câu trả lời, xe ngựa đột nhiên ngừng lại, thân xe lay động mãnh liệt, Thanh Linh không đề phòng thân thể ngã quỵ về phía trước, nhưng lại không va chạm thân thiết trên thảm lông, mà là xông thẳng vào lồng ngực ấm áp của ai đó.

Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói của Tần Liễm: "Lát nữa theo sát ta, ta sẽ bảo vệ ngươi chu toàn"

Trên bờ sông Thương, hắc y nhân hai phe chém giết điên cuồng. Hắc y nhân che mặt số lượng đông hơn, bọn họ tận dụng mọi cơ hội công kích lên xe ngựa. Không bao lâu, xe ngựa đã bị kiếm đâm đến rách nát.

Tần Liễm và Thanh Linh buộc đi ra khỏi xe ngựa, đứng trong vòng vây của một vài ám vệ Tần Liễm.

Ban đêm, ánh trăng mờ đi, lưỡi kiếm dưới vầng sáng ảm đạm của ánh trăng phản chiếu ra tia sáng cực chói mắt. Mặt sông Thương gợn lên từng đợt sóng lớn mãnh liệt, gió đêm lạnh lạnh thổi ngang qua sợi tóc, mê loạn mắt người.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: 42: Ta Đau Lòng Người

Phủ Hộ quốc Tướng quân, ngoài viện Diệp Thanh Ngọc.

Người trong Khánh Công yển vừa tản ra, Lâm thị đã lập tức vội vàng chạy về phủ, đi đến viện Diệp Thanh Ngọc.

Còn chưa đi vào trong viện, Lâm thị từ xa đã nghe thấy tiếng đồ vỡ phát ra từ bên trong.

"Tự Nhi, Thanh Ngọc sao rồi?" Hai tay nàng nắm chặt ống tay áo, sắc mặt lo lắng nhìn Diệp Tự. Nàng biết nữ nhi nàng xưa nay vốn kiêu căng cao ngạo, bây giờ xảy ra chuyện xấu mất như vậy trên tại yến hội, danh tiếng xem như đã bị triệt tận gốc, trong lòng nữ nhi bây giờ chắc chắn sẽ không dễ chịu chút nào.

Diệp Tự đi ra viện Diệp Thanh Ngọc đi ra, đụng phải Lâm thị: "Bây giờ vẫn còn đang tức giận đập đồ bên trong" Hắn là do không kiên nhẫn nhìn cảnh tượng đó nên mới ra ngoài: "Mẫu thân, bộ vũ y đó của Thanh Ngọc thật sự là do Thanh Linh động tay?" Giọng điệu mang theo hồ nghi.

Thật ra nó vốn không phải là vũ y, chỉ vì Diệp Thanh Ngọc mặc nó để múa, nên mới gọi là vũ y mà thôi.

Diệp Tự đưa Diệp Thanh Ngọc trở lại phủ, dọc theo đường đi nàng lúc nào cũng khóc sụt sùi, luôn miệng nói Thanh Linh vì ghen tị nàng, nên mới động tay động chân lên vũ y của nàng, khiến cho nàng xấu mặt.

Nghe Diệp Thanh Linh dăm gian lận trên vũ y của Diệp Thanh Ngọc, Diệp Tự thật sự rất kinh ngạc. Nàng trong ấn tượng của hắn, là một Nhị muội nhất gan, vì bị 'bỉ ôi dưỡng', mà nàng cực ít khi rời khỏi Thanh Lạc viện, đứng trước mặt hắn nàng càng như người vô hình, không tồn tại. Bây giờ nghe nói nàng lại có tâm tư độc ác gian lận lên vũ y của Diệp Thanh Ngọc, hắn cảm thấy thật quá khó tin.

"Đều do mẫu thân quá chủ quan, không nhìn kỹ bộ y phục kia, ai ngờ tiểu nha đầu kia giấu tâm tư sâu như vậy, đã sớm động tay động chân lên y phục"

Là nàng đánh giá tâm tư nha đầu kia quá thấp, cứ cho rằng thừa dịp nha đầu kia không để ý đến lấy bộ y phục thì sẽ không có gì, ai ngờ đó chỉ là một cái bẫy rập, chụp gọn cả đời Thanh Ngọc vào trong. Bây giờ nàng cảm thấy ân hận vạn phần, hận thù với Thanh Linh càng thấu xương thấu thịt.

"Không ngờ nha đầu kia lại là người thâm tàng bất lộ như vậy" Sâu trong mắt Diệp Tự lóe qua một tia sáng hung ác, khiến khuôn mặt tuấn tú thoáng chốc trở nên dữ tợn muôn phần.

"Phu nhân, Phu nhân, không xong rồi. Đại tiểu thư bị thương" Người đến là Hương Diệp trong viện Diệp Thanh Ngọc.

Diệp Thanh Ngọc vô ý té ngã, đề lên vô số mảnh vụn đồ sứ. Hương Diệp vội vã đi tìm đại phu, vừa đúng lúc gặp phải Lâm thị ở ngoài viện.

Vừa nghe thấy Diệp Thanh Ngọc bị thương, Lâm thị sợ hãi đến giậm chân, sai đó xông vào trong viện nhanh như gió, Diệp Tự cũng theo sát phía sau.

Bên bờ sông Thương, nồng nặc mùi máu tươi khiến người ta nôn mửa.

Hắc y nhân che mặt không ngừng tiến lên công kích Tần Liễm, lại bị ám vệ Tần Liễm đánh lui một lần lại một lần.

Ám khí bay tới như mưa, Thanh Linh quơ múa thanh kiếm mới vừa giành được từ trong tay một tên hắc y nhân chặn ám khí lại. Dù phía trước có ám vệ của Tần Liễm cản trở giúp nàng, nhưng ám khí bay tới như mưa như vậy bọn hắn cũng không cản trở hết được.

Lại nói, không biết Tần Liễm bị ra sao, lúc nào ra tay cũng hữu khí vô lực, mắt thấy ám vệ từng người từng người ngã xuống. Lòng Thanh Linh sốt ruột vô cùng, sau khi nàng thay y phục của Băng Lãnh vào, toàn bộ số ngân châm đem theo để phòng thân trong bộ y phục cũ đều không lấy ra. Nàng rất lo lắng người ngã xuống tiếp theo sẽ là mình, nàng vẫn còn rất nhiều chuyện chưa làm xong, càng không muốn mệnh phải kết thúc tại nơi này.

Cao cao trên gác xếp cách đó không xa, có một nam tử toàn thân hắc y đứng ở đó. Mặt mày lãnh khốc, khuôn mặt tuấn đạt, khí chất cao quý. Theo góc nhìn của hắn, vừa khéo có thể thu hết toàn cảnh giết chóc tàn khốc bên bờ sông Giang vào mắt.

"Tính toán thời gian, đỡ thương trong cơ thể Tần Liễm cũng đã sắp phát tác, lúc đó chính là thời điểm thích hợp nhất để giết chết Tần Liễm. Truyền lệnh xuống, nhất định phải trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy lấy được tánh mạng của Tần Liễm" Từ chỗ hắn quan sát xuống có thể thấy Tần Liễm cực ít ra tay, giống như đang chứng minh được trong người hắn đã phát tác, ra tay vô lực.

Đỡ thương là chất lỏng của hoa đỡ thương, không độc. Nhưng hòa lẫn vào uống với rượu, sau một thời gian ngắn sẽ khiến người ta tạm mất đi nội lực, toàn thân dần dần cạn kiệt khí lực.

Nhìn rõ một chút, sẽ phát hiện phía sau nam tử còn có một hắc y nhân bịt mặt như hòa làm một với bóng đêm đang quỳ đợi lệnh.

"Vâng" Hắc y nhân quỳ trên mặt đất nói, trong chớp mắt, hắn đã tan biến vào hư không.

Ánh mắt nam tử từ từ này đến giờ vẫn luôn đặt trong cảnh tượng tu la bên bờ sông Giang dưới kia, nhìn thấy nguyên một đám ám vệ bên cạnh Tần Liễm đã ngã xuống, khỏe mỗi bật ra ý cười dào dạt. Nhưng chưa tới một khắc, dáng tươi cười kia đã ngưng lại.

Hắn thấy một đám ám vệ khác của Tần Liễm chạy đến tiếp viện, mắt thấy người của mình đã sắp bắt được Tần Liễm, nhưng bởi có sự xuất hiện của đám ám vệ kia, lại để Tần Liễm tránh thoát được một kiếp.

Hai tay nam tử nắm lại thành quyền, gân xanh nổi lên, bây giờ là thời cơ cướp lấy tánh mạng Tần Liễm tốt nhất, vạn nhất tí nữa lại xuất hiện thêm một đám ám vệ, hắn không chắc chắn người của hắn còn có thể giết được Tần Liễm nữa hay không. Cho nên, nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Có hội khó có được lần hai, đêm nay hắn nhất định phải loại trừ được chướng ngại vật Tần Liễm lớn nhất này.

Nam tử nắm chặt bảo kiếm bên hông. Từ trên lầu bay xuống, thẳng một đường xé gió gia nhập vào cảnh tượng tu la bên bờ sông Thương.

"Tần tướng, ngươi không sao chứ?" Thanh Linh hỏi, nàng vừa rút kiếm ra khỏi ngực một tên hắc y nhân bịt mặt, thân kiếm vẫn còn dính máu, dính cả lên trên mặt nàng.

Hắn có chút kì quái, sát thủ điên cuồng đánh tới, hắn vẫn còn chưa động tới tay, nàng đã lo lắng hắn có xảy ra chuyện gì hay không rồi.

Sát thủ đâm từ sau lưng Thanh Linh đâm kiếm tới, Tần Liễm cả kinh: "Cẩn thận!" Vươn tay ra kéo nàng qua một bên, mà ngay lúc này một ám vệ bên cạnh Tần Liễm cũng đưa kiếm cản kiếm của sát thủ.

"Ta không sao, ngược lại ngươi mới phải cẩn thận" Hắn ôn nhu nói, dùng ống tay áo trắng như tuyết dịu dàng lau đi máu dính trên mặt nàng: "Nếu ngươi

bị thương, ra sẽ rất đau lòng." Hắc nửa thật nửa đùa nói.

Một sát thủ đánh tới Tần Liễm, võ công của hắn dường như chênh lệch so với các sát thủ khác rất nhiều. Thế công hắn bén nhọn, ám vệ bên cạnh Tần Liễm vừa bảo vệ Thanh Linh, một phần vừa tách ra bị sát thủ quán lấy, căn bản không có cơ hội đến bên cạnh Tần Liễm.

Tần Liễm phát hiện tia sáng lạnh lẽo đánh tới, vui vẻ trong mắt nồng đậm, sáo ngọc màu trắng trong tay áo chặn lại đường kiếm, hóa giải thế công của hắc y nhân bịt mặt.

Hắc y nhân kia không ngừng biến hóa đường kiếm, Tần Liễm cũng đồng dạng không ngừng biến ảo chiêu thức đánh trả. Động tác của hai người càng lúc càng nhanh, nhanh đến mức người khác đã không còn nhìn rõ động tác của họ như thế nào.

Động tác hai người biến ảo vô cùng, tạo nên cảnh tượng hai bóng dáng một trắng một đen chém giết ở bờ sông, lại giống như đang vũ một khúc tình điệu đến tuyệt luân hoa lệ, và âm thanh thanh thúy của sáo ngọc gõ lên thân kiếm là nhạc khúc.

Chỉ thấy bóng dáng màu trắng kia nhẹ xoay người một cái, làn váy trắng tuyết trắng tung bay tản ra như đóa hoa sen đang nở rộ, dáng người ưu nhã uyển chuyển như điệp (bướm). Hắc thu sáo ngọc màu trắng về lại trong tay, ánh mắt ngạo nghễ nhìn đạo hắc ảnh kia.

"Đờ thương trong cơ thể ngươi sao không phát huy tác dụng?" Bóng đen kia đưa tay gạt đi chất lỏng màu đỏ tràn ra ở khóe miệng, cả kinh nói, tay kia nắm chặt chui kiếm cắm xuống đất chống đỡ thân hình.

Tần Liễm cười nhạt nói: "Bản tướng vốn còn chưa uống qua chén tiên di của Ninh Thục phi, đờ thương tất nhiên sẽ không phát tác trong cơ thể bản tướng, xem ra đã làm Vinh Vương hết sức thất vọng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: 43: Bản Tướng Cũng Đến Đùa Một Chút

Hách Liên Dục trong lòng thâm kinh ngạc, mặt cũng biến sắc theo, Tần Liễm không uống chén tiên di kia, chuyện này sao có thể? Rõ ràng là hắn tận mắt thấy Tần Liễm đã uống cạn chén tiên di ấy.

Đối với rượu được ban thưởng trong yến hội, Tần Liễm trước nay vốn có rất nhiều cách tránh qua, hắn có thể không uống thì sẽ tận lực không uống.

Hắn ngậm rượu vào trong miệng, thừa dịp lúc không ai chú ý, cầm lên một cái cốc không, làm bộ đưa lên môi như bộ dáng đang uống từng ngụm nhỏ, nhưng thật ra hắn đang nhả ra ngụm rượu trong miệng vào cái cốc không. Nhỏ rượu xong, đặt cốc xuống bàn, sau đó làm như lơ đãng vô tình đụng đổ ly rượu đó, rượu tiên di trong chén đổ ra ngoài, vậy là không cần phải uống nữa, dùng chiêu trò này để qua mắt mọi người.

Chính Thanh Linh cũng tận mắt thấy Tần Liễm uống hết chén tiên di kia, nhưng bây giờ hắn lại nói không có uống. Thật không biết hắn đã làm thế nào để qua mắt được mọi người, trong lòng không khỏi cảm thán Tần Liễm quả là người cẩn thận từng li từng tí, có lẽ cũng bởi tính cẩn kia, mới khiến hắn tuy tuổi còn trẻ, mà ngăn ngừa trong vài năm đã có thể trở thành quyền Tướng của Nam Hạ quốc.

Hách Liên Dục tháo mảnh khăn đen như sương mù trên mặt xuống, cười lớn một tiếng: "Tần tướng chắc không đoán được chén tiên di kia sẽ có vấn đề đâu." Tần Liễm hắn trời sinh nếu không phải có tính đa nghi, thì cũng là lòng dạ thâm hậu, nếu không, chắc chắn sẽ không biết được chén tiên di kia có vấn đề.

Lúc này, người của hai người vẫn chém giết lẫn nhau. Mà người Tần Liễm lại đột nhiên xuất hiện ngày càng nhiều.

"Đoán được!" Tần Liễm nói.

"Cái gì?" Hách Liên Dục cả kinh nói, lòng thâm hoài nghi mũi Tần Liễm hắn là mũi câu sao? Thỉnh như vậy.

Đờ thương không có độc, hòa vào trong rượu sẽ không bị phát hiện ra. Mùi hương đờ thương cực kỳ nhạt, trộn vào tiên di có mùi nồng hậu tinh khiết. Bình thường sẽ không ai phát giác ra được, cho nên hắn mới yên tâm đưa ra ly rượu tiên di đã hòa sẵn với đờ thương cho Tần Liễm, không ngờ vẫn bị ai đó người được.

"Vương gia, có tin tức từ các huynh đệ truyền đến, họ nói đang có rất nhiều người của quan phủ chạy về hướng này.

Không xong, trùng kế, mặt Hách Liên Dục lập tức liền nhăn lại như cái bánh quai chèo: "Tần Liễm, xem như ngươi lợi hại!" Thuộc hạ của Tần Liễm chắc chắn là người đã gọi quan phủ đến, hắn giờ đây một thân y phục sát thủ, nếu để người của quan phủ nhìn thấy, hắn có lí do cũng không thể nói rõ được.

Thanh Linh như vừa hiểu ra nguyên nhân vì sao Tần Liễm cho người giá xe đến bờ sông Thương, mục đích của hắn chính là dụ Hách Liên Dục ra tay.

Có phải hắn đã biết chén tiên di kia có vấn đề, nên khi trong ngõ hẻm xuất hiện sát thủ, hắn mới hoài nghi đám sát thủ kia là do Hách Liên Dục phái tới?

Nên dẫn đám sát thủ ấy đến bờ sông, vừa khiến người quan phủ không đến kịp thời, vừa khiến Hách Liên Dục cho rằng xe ngựa Tần Liễm không mang theo bao nhiêu ám vệ, mới bị ép đuổi đến bờ sông. Tần Liễm đây là muốn Hách Liên Dục giảm bớt lòng đề phòng.

Bên bờ sông, thời điểm người của hai phe điên cuồng chém giết, Tần Liễm lại rất ít ra tay, dù có ra tay thì bộ dáng cũng tỏ ra như hữu tâm vô lực.

Nhất định Hách Liên Dục cho rằng Tần Liễm đã uống chén tiên di kia, công lực mất hết, là thời cơ tốt để giết Tần Liễm, nhưng thù hằn của hắn mãi mà vẫn không bắt được Tần Liễm, hắn nóng lòng đành phải tự mình ra tay. Rốt cuộc là do Hách Liên Dục nhìn không nổi mà ra tay, đó chỉ là trùng hợp, hay điều đó đã nằm cả trong kế hoạch của Tần Liễm?

"Nếu Vương gia đã đến đây rồi thì sao lại phải vội và rồi đi nhanh như vậy." Tần Liễm lạnh lùng nói, khóe miệng vẫn cong cong vui vẻ như cũ.

Hắn chuyển động thanh sáo ngọc màu trắng trong ống tay áo, người đột nhiên như một đạo bạch sắc ảo ảnh, trong nháy mắt đã di chuyển đến trước người Hách Liên Dục.

Tần Liễm ra tay quá nhanh, Hách Liên Dục trở tay không kịp, Thanh Linh cũng thừa dịp này đoạt lấy thanh kiếm trong tay một ám vệ, vọt tới sau lưng Hách Liên Dục.

Thanh Linh thống hận Hách Liên Dục đã lâu, bây giờ có cơ hội ra tay với hắn, nàng tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Hách Liên Dục tránh khỏi thế công của Tần Liễm, lại không ngờ nửa đường Thanh Linh lại nhảy ra. Vì vậy hắn tránh được thế công của Tần Liễm nhưng lại không tránh khỏi Thanh Linh, cái móng xúi quẩy một đường di chuyển thẳng đến mũi kiếm của Thanh Linh. Khuôn mặt Thanh Linh cực vui vẻ, thuận thế còn dụng lực đẩy kiếm vào, thanh kiếm liền thành thật đâm thật sâu vào móng Hách Liên Dục.

Hách Liên Dục khó chịu hừ một tiếng, hắn cảm nhận được một loại đau đến tan lòng nát dạ lan khắp toàn thân, bắp đùi cứng còng, trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

Thanh Linh vốn định dùng sức đưa một kiếm đâm thủng cái móng của Hách Liên Dục, nhưng lúc này người của Hách Liên Dục lại cảm kiếm phi người về phía nàng, nàng không thể không rút kiếm trở về để phòng ngự.

Kiếm vừa kéo ra, Hách Liên Dục lại đau khổ mà khó nói nên lời.

"Hèn hạ! Dám đánh lén bản vương!" Hách Liên Dục con mắt sắc bén đầy dữ tợn, nổi giận mắng, cảm giác đau đớn kịch liệt trên móng truyền đến khiến khuôn mặt hắn càng ngày càng trắng bệch.

"Thật là buồn cười, Vương gia muốn giết chúng ta, chẳng lẽ chúng ta phải đứng chờ Vương gia giết từng người một? Nếu nói đến hèn hạ, Vương gia đêm hôm khuya khoắt xuất hiện ở đây đánh lén chẳng lẽ không phải là hèn hạ?" Thanh Linh vừa so chiêu với thuộc hạ của Hách Liên Dục vừa cười châm biếm nói.

Tần Liễm ra chiêu lần nữa, nhưng móng Hách Liên Dục lại đang đau xót khó nhìn, lực bắt tông tâm bị đối phương đánh rớt kiếm trong tay.

Sau khi đánh rớt kiếm trên tay Hách Liên Dục xuống, Tần Liễm nhanh chóng chuyển người qua sau lưng, dùng lực bẻ tay Hách Liên Dục, cánh tay Hách Liên Dục lúc này đã bị trật khớp.

"Không muốn chủ tử các ngươi lập tức mất mạng thì mau dừng tay lại!" Tần Liễm cất cao giọng nói.

Thuộc hạ Hách Liên Dục thấy chủ tử bị khống chế, rồi rít dừng lại động tác trên tay, âm thanh đao kiếm va chạm vào nhau ở hai bên bờ sông từ từ im bặt.

Song phương mặc dù đều đã ngừng tay, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm vào đối phương.

Có một hắc y nhân cách sau lưng Thanh Linh không xa, giữa năm ngón tay hắn kẹp một thứ ám khí rất nhỏ, không nhìn kỹ, căn bản sẽ không phát hiện ra được. Hai mắt hắn như vô tình mà lại có tình nhìn chăm chăm sau lưng Thanh Linh.

Đau đớn trên móng vốn đã khiến Hách Liên Dục khó nhìn, hiện tại lại thêm cánh tay đột nhiên bị trật khớp, đau đớn kịch liệt từng đợt nối tiếp từng đợt đến, khiến hắn nhìn không được mà thầm ước bây giờ bản thân có thể trợn trắng mắt lên rồi bất tỉnh.

Nhưng hết lần này tới lần khác Tần Liễm lại không cho Hách Liên Dục được như ý, hắn đuổi ra hai ngón tay thon dài, dùng lực vừa kéo vừa bấm lên mặt Hách Liên Dục, còn uốn thêm một cái, lập tức, một tiếng thét thảm như heo bị chọc tiết vang lên rất dọa người.

"Tần Liễm, có chuyện gì thì nói là tốt rồi, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt như vậy." Hách Liên Dục đau đến phải liên tục hít không khí, khẩu khí cũng thân mật thêm mất phần, nhưng lòng lại vô cùng phẫn hận. Gò má nửa bên mặt hắn rất nhanh đã xung đỏ lên, đau rát, đầu heo đau đến vận vẹo này vốn đã từng là khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân.

"Người cùng bản vương vốn không thù không oán, bây giờ cũng vậy. Tần Liễm, bản vương vẫn luôn rất xem trọng ngươi, nhưng ngươi lại chọn chí tuyến đối lập với bản vương mà đứng, đến bây giờ bản vương vẫn còn cảm thấy thật đáng tiếc. Nếu như ngươi nguyện ý chịu đứng dưới trướng của bản vương, bản vương hứa sẽ không bạc đãi ngươi, thậm chí những thứ Tĩnh Vương không cho ngươi được, bản vương cũng sẽ tìm hết tất cả các biện pháp tìm kiếm để cho ngươi, không biết ý của ngươi như thế nào?"

Thanh Linh ở một bên nghe lời nói Hách Liên Dục một phen, nhin không được trọn trắng mắt lên. Mới vừa rồi còn liều mạng muốn giết chết đối phương, hiện tại bị chế trụ lại lập tức thay đổi thành sắc mặt cầu hòa, thật sự là trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Tần Liễm thấp giọng cười ra tiếng, nhưng mặt mày lại rét lạnh như huyền băng ngàn năm, tạo ra một loại khí thế bức người vô hình: "Vừa rồi không phải Vương gia còn muốn giết bản tướng sao?" Khẩu khí không thềm đếm xỉa.

Hách Liên Dục kéo ra một nụ cười, nhưng mặt hắn đang sưng đỏ lên khiến khiến nụ cười kia có vài phần quỷ dị: "Hiểu lầm, hiểu lầm thôi, bản vương bắt quá là chỉ muốn đùa cùng Tần tướng một chút." Co được dân được mới là đại trượng phu, hiện nay phải tìm cách thoát khỏi xiềng xích trói buộc của Tần Liễm trước, hừ, sau đó hắn nhất định phải tìm Tần Liễm tính sổ.

Tần Liễm híp lại mắt phượng, lười biếng nói: "Vương gia đùa giỡn không buồn cười, như vậy đi, để bản tướng cũng đến đùa một chút, chắc chắn sẽ khiến Vương gia hài lòng"

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: 44: Trong Lòng Rung Động

"Mang kiếm đến" Tần Liễm lên tiếng phân phó, lập tức có một ám vệ giao kiếm đến trên tay hắn.

"Tần Liễm, ngươi thật to gan! Bản vương là huyết mạch của hoàng thất, ngươi cầm kiếm chỉ vào bản vương là không đặt cả hoàng thất vào mắt sao?" Hách Liên Dục trầm giọng nói, khẩu khí thay đổi thần nghiêm túc, đáy mắt lóe qua một chút bối rối. Mềm giọng không được thì chỉ có thể dùng bạo lực.

Đáng tiếc Tần Liễm cứng mềm đều không ăn: "Bản tướng bắt quá chỉ là đùa một chút, Vương gia căng thẳng cái gì?" Đưa tay nhanh chóng điểm vào huyệt đạo Hách Liên Dục.

Hách Liên Dục dùng hết sức cử động, cũng không thể nhúc nhích, xem chừng người của quan phủ đã sắp đến đây, trong lòng âm thầm sốt ruột

"Tần...Liễm, bản vương cảnh cáo ngươi, ngươi chớ làm loạn!"

Nhìn bộ dáng không trấn định của Hách Liên Dục, trong lòng Thanh Linh có loại cảm giác sung sướng không nói ra được, nàng thật tò mò muốn biết Tần Liễm đã làm gì Hách Liên Dục.

Người đứng cách sau lưng Thanh Linh không xa, tay kẹp ám khí, vận sức chuẩn bị phóng ra.

"Tần Liễm, ngươi đừng vội động tay với chủ tử chúng ta." Trong đám thuộc hạ của Hách Liên Dục, có người hô lên, hắn nắm chặt kiếm trong tay muốn phóng tới cứu Hách Liên Dục, lại bị ánh mắt lạnh như băng của Tần Liễm liếc qua làm sợ hãi.

Tần Liễm bí hiểm cười một tiếng: "Yên tâm, bản tướng hết sức có chừng mực."

Mà lúc này, người cầm ám khí sau lưng Thanh Linh bắt đầu hoạt động, một tay bắn ám khí đến sau lưng của nàng, tay kia lại bắn ám khí về phía Tần Liễm đứng ở chỗ xa.

Ám khí bay tới, Tần Liễm nhanh chóng dùng váy dài nhẹ nhàng phát một cái, ám khí đều bị đánh rớt trên mặt đất.

Thanh Linh dù nhảy cảm phát hiện ra nguy hiểm, nhưng ám khí bắn tới thật nhỏ, nàng tránh né nhưng vẫn vô ý bị ám khí bắn trúng.

Người vừa ra tay bắn ám khí ngay sau đó cũng bị ám vệ Tần Liễm dùng một kiếm đâm chết, song phương lại lâm vào cuộc chiến hết sức căng thẳng, âm thanh đao kiếm chạm nhau ở bờ sông lần nữa vang lên.

Trong mắt Tần Liễm thoáng chốc bắn ra tia lạnh, lệ khí đại thịnh. Đưa tay, trong chớp mắt đánh loạn tóc Hách Liên Dục, nắm một phần tóc lớn trên đỉnh đầu của hắn, chỉ thấy kiếm quang vừa lóe qua, một mảnh tóc đã hỗn loạn rơi xuống đất.

Hách Liên Dục mở to hai mắt, cái trán nổi lên gân xanh chẳng chịt, bị phản nhìn chăm chăm sợi tóc tán loạn nằm trên đất. Thân thể trưởng thành, đều nhờ phụ mẫu. Ở Nam Hạ quốc, bị cắt đi tóc chính là bất hiếu với song thân.

Tần Liễm dùng một kiếm cắt đi tóc trên đầu hắn, vùi hắn vào tội danh bất hiếu. Lập tức, cảm giác xấu hổ nồng nặc trong lồng ngực xông lên đầu, hắn luôn được sống trong an nhàn sung sướng, còn chưa từng có ai dám làm thế với hắn đâu.

Tần Liễm, ngươi ngoan độc! Một ngày nào đó, bản vương nhất định phải cạo sạch hết ba ngàn tóc đen của ngươi, sau đó đẩy ngươi đến ngôi chùa miếu

nào đó cũ nát nhất, ngày ngày ngồi mõ tụng kinh!

"Tần Liễn, ngươi cũng quá càn rỡ, không để hoàng thất vào mắt rồi, nếu để phụ hoàng biết rõ người nhất định sẽ không tha cho ngươi!" Hách Liên Dực hai mắt đỏ lên, phần nộ gào thét.

Tần Liễn thoải thoải tóc dính trên ống tay áo, nhẹ nhàng cười một tiếng, dung mạo vạn phần xinh đẹp, nói: "Vinh Vương trước vẫn nên nghĩ cách ứng phó với người quan phủ đi."

Hách Liên Dực đen mặt, ngậm lại, nếu phụ hoàng biết hắn bị Tần Liễn lột bỏ hết một phần tóc lớn, tất nhiên sẽ rất giận dữ.

Nhưng hiện tại hắn lại một thân trang phục sát thủ, tên đầu xỏ Tần Liễn này nếu như ở trước mặt phụ hoàng nói không biết người ám sát hắn chính là bản vương, cho nên mới ra tay xử lý như các sát thủ bình thường khác. Lý do như thế, với sự sùng ái của phụ hoàng đối với Hách Liên Thành và lòng tín nhiệm đối với Tần Liễn, việc Tần Liễn cắt tóc bản vương ngược lại trở thành chuyện có thể tha thứ được.

Phụ hoàng vốn đã không xem trọng mình, nếu bây giờ lại biết mình đi ám sát quan to nhất phẩm đương triều, kia tình cảnh của hắn sẽ càng thêm bất lợi.

Đáng giận, Tần Liễn chết tiệt! Đừng cho bản vương có cơ hội bắt được ngươi, nếu không, bản vương quyết sẽ không cho ngươi có quả ngon để ăn.

Tần Liễn phát hiện Thanh Linh có bộ dạng khác thường, lúc nàng sắp sửa té ngã xuống, bóng dáng nhoáng lên một cái, ngươi đã đến bên cạnh nàng. Nhìn về mặt thống khổ của nàng, hắn biết rằng lúc này nàng chắc chắn đã bị trúng ám khí.

Tần Liễn vừa rời khỏi chỗ Hách Liên Dực, thuộc hạ hắn nhất trí phóng tới cứu chủ tử. Nhưng ám vệ Tần Liễn cũng không phải ngồi không, một lần lại một lần đánh lui ý đồ tiến lên giải cứu của người Hách Liên Dực.

"Giải được" Tần Liễn nói một tiếng, người của hắn lập tức lục soát toàn thân cao thấp Hách Liên Dực, nhưng lục soát hết hai lần mà vẫn không tìm thấy giải được.

"Giải được" Lần này là Tần Liễn nói với Hách Liên Dực, bên trong hai chữ đốn giận lại ẩn chứa vô hạn đáng sợ.

Hách Liên Dực cười âm hiểm một tiếng: "Muốn giải được cũng được, trừ phi ngươi tự cắt cái tay lột bỏ đầu tóc bản vương kia!"

Diệp Thanh Linh chịu đựng đau đớn vì độc phát nhìn về hướng Hách Liên Dực, sau khi thấy hắn bị Tần Liễn cắt bỏ một nhúm tóc lớn, sợi tóc trên đỉnh đầu như vừa bị câu găm vậy, có chút tức cười.

Nàng muốn cười nhưng phát hiện thời cơ không đúng, mất một lúc công phu mới nín được cười, mở miệng yếu ớt nói: "Nếu như Tần tướng không đáp ứng thì sao?"

Hách Liên Dực âm trầm nói: "Độc trên ám khí tuyệt đối có thể làm Diệp Nhị tiểu thư không chịu được quá nửa thời gian uống cạn chung trà"

Lúc vừa rời Hách Liên Dực từ chỗ tối quan sát thấy được, Tần Liễn rất ít khi ra tay, nhưng mỗi lần ra tay đều là vì Diệp Thanh Linh, có thể nhận ra Diệp Thanh Linh có giá trị trong lòng Tần Liễn. Hắn lấy tính mạng Diệp Thanh Linh ra uy hiếp, tuyệt đối có thể chiếm được tiện nghi

Thanh Linh trong lòng Tần Liễn chịu đựng độc phát đau nhức kịch liệt, nhưng vẫn cúi đầu cười thành tiếng, dáng tươi cười nở rộ trên dung nhan tái nhợt, phi thường xinh đẹp: "Vương gia thật thích nói đùa, độc trên ám khí chính là vô cơ, trúng vô cơ mạng sống có thể kéo dài đến nửa canh giờ, sao lại nói chỉ có nửa thời gian uống cạn chung trà?" Chỉ là trong nửa canh giờ này, nạn nhân phải chịu đau đớn tột cùng hành hạ.

Sắc mặt Hách Liên Dực đại biến, ánh mắt nhìn về phía Thanh Linh đầy lạnh lẽo, đồng thời cũng cảm thấy nghi hoặc vì sao nàng ta lại biết rõ độc trên ám khí là vô cơ. Đúng lúc này, hắn trông thấy xa xa sau lưng nàng có một đội binh mã giờ được trên tay đang tiến đến, nhìn bộ dáng có vẻ là người quan phủ.

Hắn không có thời gian để tiếp tục phí phạm, rời đi trước rồi nói sau: "Tần Liễn, bản vương có thể đưa giải được, nhưng ngươi phải xem như đêm nay chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, nếu ngươi không đáp ứng với bản vương điều kiện này, người của bản vương liền lập tức hủy đi giải được."

"Để giải được lại, bản tướng xem chuyện gì cũng chưa từng xảy ra" Tần Liễn không chút do dự, đã đưa ra quyết định.

Tần Liễn sáng khoái như thế khiến Hách Liên Dực sửng sốt một tý, do dự có nên đưa ra giải được hay không.

"Bản tướng nói một không nói hai, Vương gia chỉ cần giao ra giải được, bản tướng lập tức sẽ cho Vương gia rời đi, nếu không đừng trách bản tướng không khách khí." Giọng hắn lạnh thấu xương, thấu cốt, trên mặt lại cười đến phi thường sáng lạn.

Để Hách Liên Dực chạy thoát, lòng Thanh Linh cảm thấy thập phần đáng tiếc, nhưng nàng trúng độc, cũng không thể tránh được.

Tần Liễn dám vì nàng mà không chút do dự thả cho Hách Liên Dực chạy, trong lòng mơ hồ cảm thấy hắn đối với nàng như có tình, nhưng nàng lại không hiểu tình của Tần Liễn dành cho nàng từ đâu mà có.

Nhìn qua gò má tuấn mỹ của hắn, trong lòng nàng xuất hiện một loại rung động, nhưng rất nhanh loại rung động đó đã bị nàng ép xuống.

Kiếp trước, Hách Liên Dực từ đầu cũng đối với nàng tình thâm đầy chân thành, nhưng đến cuối cùng đó lại chỉ là một tuồng kịch. Nàng sợ hãi kiếp này lại bị tình gây thương tích lần nữa, sợ hãi tình Tần Liễn đối với nàng cũng sẽ chỉ là một tuồng kịch như Hách Liên Dực.

"Trước hết hãy lệnh người của người lui ra" Hách Liên Dực nói.

Tần Liễm gật đầu, gọi ám vệ vây quang Hách Liên Dực lui xuống: "Đem giải được đưa ra đây"

Hách Liên Dực đột nhiên đến bên cạnh một hắc y nhân nói gì đó, người nọ liền móc ra từ lồng ngực một viên thuốc. Hắc y nhân lấy viên thuốc đó đưa cho Tần Liễm: "Bản vương vẫn chưa thể chắc rằng sau khi giao giải được, Tần tướng có thật sẽ lập tức cho bản vương rời đi hay không. Như vậy đi, Tần tướng nuốt viên thuốc này xuống bản vương có thể tin tưởng thành ý của Tần tướng."

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: 45: Ngân Diện Thần Bí

"Vinh Vương, người không nên được voi đòi tiên!" Thanh Linh thống hận nói.

"Các người cứ yên tâm, được này được chế thành chất lỏng đỡ thương và rượu, uống vào chỉ không sử dụng được nội lực trong nửa canh giờ mà thôi, tuyệt không cần lo lắng đến tánh mạng." Nói xong, Hách Liên Dực ném được cho Tần Liễm.

"Không cần!" Thanh Linh lắc đầu với Tần Liễm, nàng không muốn nợ hắc y nhân quá nhiều.

Tần Liễm nhìn thần sắc thống khổ của Thanh Linh, lòng cũng đau xót theo, đưa được Hách Liên Dực vừa đưa người một chút, sau đó nuốt xuống.

"Ha ha ha, Tần tướng quả nhiên là người sáng khoái." Hách Liên Dực sai người lấy ra giải được ném đến tay Tần Liễm.

Hách Liên Dực đi đứng bất tiện, hắc y nhân phải lệnh người cổng hắc y nhân rời đi. Nhưng bọn họ chưa đi được mấy bước đã lui trở lại.

Hách Liên Dực sắc mặt ảm đạm: "Chẳng lẽ Tần tướng muốn lật lọng?" Hắc y nhân nói, phía trước lại xuất hiện một đám hắc y nhân sát khí凛冽, bọn họ đều có cầm đao trong tay.

"Bọn họ không phải là người của bản tướng" Đôi mắt sắc bén của Tần Liễm trầm xuống, tay ôm Thanh Linh không tự giác được căng thẳng.

Hắc y nhân ngăn cản Hách Liên Dực ở phía trước trong mắt lộ ra tia sáng hung ác, trên người nồng đậm sát khí, phảng phất như từ trong địa ngục đi đến.

Một trận gió thổi qua, Hách Liên Dực không khỏi rung mình một cái.

Tần Liễm đem giải được cho Thanh Linh nuốt xuống, sau đó buông tay đỡ tay của nàng ra, đứng dậy.

"Các hạ là người phương nào, không ngại ra đây gặp mặt." Giọng nói không nóng không lạnh, ôn nhuận nhu hòa, nhưng mọi người ở đây ai cũng nghe rõ tường tận.

Âm thanh tiếng lá rơi xuống, một hắc ảnh nhảy ra từ tán cây rậm rạp, chờ sau khi hắc y nhân đi xuống, Thanh Linh thấy rõ hắc y nhân cũng một thân y phục dạ hành, trên mặt mang theo mặt nạ màu bạc.

Eo hắc y nhân vô cùng, thân hình cao lớn, có loại khí thế khinh thường thiên hạ.

Nhìn ngân diện nhân*, Thanh Linh khó hiểu cảm thấy thân hình người này rất quen thuộc, đúng là cực kỳ giống với hắc y nhân thần bí ở Tướng Quốc Tự đêm đó.

*Ngân diện nhân: người mang mặt nạ bạc.

"Tần tướng thật sự rất tinh mắt." Hắc y nhân ngân diện dùng sức nén lại giọng, khàn khàn nói.

"Người là người phương nào? Tại sao lại cản trở đường đi của bản vương." Hách Liên Dực sắc mặt không vui, cảnh giác nói.

Hắc y nhân ngân diện liếc Hách Liên Dực một cái, đáy mắt mang theo khinh thường: "Tần tướng vì một nữ oa nhi mà buông tha cho Vinh Vương, không cảm thấy đáng tiếc sao?"

Thanh Linh nhìn như mười lăm mười sáu tuổi, đứng trước vóc người cao lớn của hắc y nhân ngân diện lại rất nhỏ nhắn xinh xắn, khuôn mặt nàng còn rất mềm mại, ngân diện nhân gọi nàng là nữ oa cũng không cảm thấy có gì lạ.

Tần Liễm nhìn về phía Thanh Linh, đôi mắt tỏa ra ánh sáng lộng lẫy động lòng người: "Không có gì là tiếc hay không tiếc, chỉ có *nguyện ý và không

nguyện ý thôi."

Nguyên/ nguyện ý: bằng lòng, đồng ý

Hắn nguyện vì nàng buông tha thứ đồ gì đó, vĩnh viễn cũng sẽ không cảm thấy tiếc.

Trong lòng Thanh Linh chần chộn, tinh thần không cách nào yên tĩnh lại. Được rồi, nàng sẽ coi như không có nghe câu nói kia, hoặc là nghe được cũng coi như không biết ý nghĩa bên trong.

"Người đến cùng là người phương nào, cản trở đường đi của bản vương đến tốt cùng là muốn như thế nào?" Hách Liên Dục phiền muộn nói, thuộc hạ của hắn vừa mới trải qua trận đánh với người Tần Liễm, tổn hao nhiều. Còn về số lượng thuộc hạ, hắn đã thua hắc y nhân ngân diện. Đối với thực đối phương không phải là thứ hắn có đối đầu, thật không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hắc y nhân ngân diện cười 'chiêm chiếp', âm trầm nói: "Tần tướng không có cách ra tay xử lý người, ta đến làm thay hắn." Khẩu khí cuồng vọng tốt cùng, hắn ra hiệu bản tay, hắc y nhân cầm loan đao trong tay đánh tới đám người Hách Liên Dục.

Hách Liên Dục không vui nhàu mày, người nọ giống như Tần Liễm, thật sự là càn rỡ khiến cho người ta chán ghét: "Làm càn, người quan phủ sắp đến đây, bản vương khuyên ngươi nên mau rời khỏi đây đi"

"Yên tâm, ta sẽ giải quyết các ngươi trước khi người quan phủ đến đây" Hắc y nhân ngân diện không để ý nói, thuộc hạ của hắn người người đều là sát thủ đứng đầu, người quan phủ trong mắt hắn không là gì, hắn có tư cách để cuồng vọng.

Vung tay lên, có thêm một nhóm hắc y cầm loan đao đánh về hướng Tần Liễm. Chính hắn lại tung người nhảy đến bên cạnh Hách Liên Dục, kiếm mang theo nông nặc sát khí nhắm thẳng về phía Hách Liên Dục.

Người công Hách Liên Dục sợ hết hồn hết vía, vội vàng dùng kiếm ngăn cản, cố gắng hóa giải thế công. Tuy nhiên, công lực đối phương rất thâm hậu, hắn bị dọa đến chần chộn, kiếm trên tay bị đánh rớt, buộc phải từng bước lui về phía sau.

Phía sau đã là sông Thương sóng lớn mãnh liệt, nước sông rống giận, có thể so sánh với ma âm

Hách Liên Dục mất thấy có ánh lửa cách đó không xa, đại khái là người quan phủ đã chạy đến, nếu ngay bây giờ hắn không đi thì sẽ không kịp nữa rồi.

Cẩn chặt rằng, lúc kiếm ngân diện nhân đánh lui lần nữa, Hách Liên Dục hạ lệnh người công mình nhảy vào dòng sông Thương sóng nước cuộn cuộn.

Ngân diện bất đắc dĩ thu kiếm lại, xoay người đi về phía Tần Liễm bên này.

Hèn hạ, thì ra hắc y nhân ngân diện sớm đã núp trong bóng tối xem Tần Liễm và Hách Liên Dục chém giết, đợi cả hai bên đều thiệt hại xong mới ngồi hưởng ngư ông đắc lợi.

Bất quá hắc y nhân ngân diện chắc chắn không đoán được Hách Liên Dục sẽ thua trong tay Tần Liễm nhanh như vậy, mà Tần Liễm còn vì chữ tín để cho Hách Liên Dục chạy, lúc đó hắc y nhân ngân diện này mới chịu hiện thân.

Người ngân diện trực tiếp đánh tới về phía Tần Liễm, Tần Liễm dặn dò bên tai Thanh Linh 'cẩn thận!', sau đó đẩy nàng qua một bên cho ẩn vệ bảo vệ.

Tần Liễm tạm thời mất đi nội lực, tuyet đối không phải là đối thủ của Ngân diện nhân.

Nơi này cách sông Thương một khoảng cách, nhưng vì có ngân diện nhân chặn lại, nên không thể chọn cách nhảy xuống sông không cần mặt mũi giống như Hách Liên Dục trước.

Nghe nói sông Thương sâu không lường được, hiện lại đang trong thời kì mùa xuân về, người nhảy vào nước dù có am hiểu bơi lội đến mấy cũng là lạnh ớn lạnh nhiều

Tần Liễm mặc dù tạm thời không cách nào vận dụng được nội lực, nhưng vẫn còn các chiêu thức võ công. Thân thể của hắn linh hoạt biến ảo, chiêu thức tươi đẹp, hơn hẳn cả một điệu vũ hoa lệ. Chiêu thức đánh bất ngờ, đáng tiếc lại không có nội lực. Cho nên, ở trong mắt ngân diện, chiêu thức khá mấy cũng như một điệu múa hoa lệ, trông đẹp mà không dùng được.

"Tần Liễm!" Kiếm ngân diện nhân đâm dả thương Tần Liễm, Thanh Linh nổi lên lòng dạ ngoan độc, tại thời khắc này, cuối cùng cũng không cách nào có thể tỉnh táo được nữa. Độc trên người nàng đã được hóa giải không sai biệt lắm, đứng lên, rút kiếm xông tới.

Nhưng nàng sao có thể là đối thủ của ngân diện nhân, đánh mấy chiêu với ngân diện nhân đã rơi vào thế hạ phong, trên tay còn bị thương.

"Tiểu nữ oa thật sự có tài!" Ngân diện nhân dùng thế kiếm "Ta thương thức, ngươi tránh ra, ta có thể tha cho ngươi một mạng" Hắn đột nhiên nói.

Thanh Linh không khỏi nghi hoặc vì sao ngân diện lại hạ thủ lưu tình với nàng, nhưng cũng không hỏi một câu, cầm kiếm trong tay, lạnh lẽo nhìn ngân diện nhân, chân tạm không có động tác khác.

Nàng sẽ không bỏ lại Tần Liễm, bỏ những thứ khác qua một bên đã không nói, Tần Liễm là vì nàng mới tạm mất đi nội lực. Tần Liễm không có nội lực, nhất định sẽ không đánh lại ngân diện nhân, nếu hắn chết dưới tay thủ hạ ngân diện nhân, nàng..... không biết giải thích thế nào, chỉ biết bản thân mình thật

không cảm thấy dễ chịu.

"Tiểu nữ oa nhi, sao còn chưa tránh ra? Ta có thể để ngươi đi, nhưng tình lang phía sau ngươi, ta tuyệt không thể tha" Ngân điện nhân không nhịn được nói, cảm kiếm của một thủ hạ gần đó công kích đến một bên khác Tần Liễm, may mắn ám vệ Tần Liễm cũng kịp thời đến cản trở thế công của ngân điện nhân.

Vì hai chữ 'tình lang', mặt Thanh Linh nóng lên, lại muốn động tay, thì bị Tần Liễm một phen kéo lại, né vào hai ám vệ hộ vệ.... ..

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Ngủ

Ám vệ thủy chung không phải là đối thủ của ngân điện, mắt thấy ngân điện sắp thoát khỏi vòng vây của ám vệ di chuyển về phía bên này, một dây lụa trắng bay ra từ trong vây dài của Tần Liễm, quấn chặt sau lưng ngân điện nhân, một đầu khác lại bay trở về trong tay Tần Liễm.

Không biết Tần Liễm dùng thủ pháp gì, ngân điện nhân càng giãy dụa, lụa trắng lại siết càng chặt

Thuộc hạ ngân điện nhân thấy vậy, dùng loan đao chặt xuống dây lụa trắng, nhưng lại không cách nào khiến nó bị đứt mẻ. Mắt thấy người của Tần Liễm tiến lên bao vây, người của ngân điện đột nhiên dùng lực, cúi đầu dùng miệng cắn lụa trắng, kéo lụa trắng về phía này, Tần Liễm lực bất tòng tâm, không thể không buông lụa trắng trong tay ra.

Ám vệ Tần Liễm dù có lòng muốn kéo lụa trắng về, nhưng thuộc hạ ngân điện nhân lại đoạt trước một bước đoạt được hai đầu lụa trắng.

Ngân điện không còn bị lụa trắng trói buộc, hấn lại tiếp tục đánh về phía Tần Liễm.

Trong không khí chẳng biết từ bao giờ lại xuất hiện thêm mùi hương thơm ngát, nghe thấm vào tận ruột gan, thân thể cũng bắt đầu mềm nhũn ra.

Một bóng tử ảnh đột nhiên xuất hiện ngăn cản trước mặt ngân điện, xuất ra kiếm hóa giải thế công của ngân điện nhân.

"Là mê hương của Thiên Hương công tử, nhanh chóng rút lui" Ngân điện người được kì lạ trong không khí, che mũi, gương mặt phát hiện bốn phía đều bị binh sĩ cầm binh đao bao vây, thân thể lại vì có hít vào chút ít mê hương mà dần dần mất đi khí lực. Biết rõ đêm nay không còn cơ hội ra tay giết Tần Liễm, nên nhân lúc còn được mấy phần thanh tỉnh, vội vàng chạy trốn.

Lãnh Ly không đuổi theo, xoay người giải mê hương cho Tần Liễm và Thanh Linh.

Quân bảo vệ đã đến, nhìn thấy cảnh tượng hai bên bờ sông Thương ngổn ngang thi thể, bị dọa cả kinh ra một thân mồ hôi lạnh. Lại nhìn thấy Tần Liễm không có việc gì, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, may mắn Tần tướng không có việc gì. Nếu vị Thừa Tướng nhất phẩm đương triều tương đối bị thánh sủng này bị ám sát bỏ mình, vậy hấn quả thật hấn cũng không còn cơ hội được sống nữa.

"Sao Thế tử lại ở đây?" Tần Liễm sau khi phân phó dọn dẹp thi thể hai bên bờ sông xong, liền hỏi Lãnh Ly.

"Vừa đúng lúc đi ngang qua" Lãnh Ly thần sắc đạm mạc nói.

"Tối nay nhờ có Thế tử ra tay tương trợ, ngày khác bản tướng sẽ đến cửa cảm tạ." Tần Liễm khách sáo một câu.

Lãnh Ly cũng không thèm để ý, hỏi một câu: "Tại sao ngân điện lại muốn giết Tần tướng?"

"Bản tướng cũng không biết" Người muốn giết hấn nhiều vô số kể, bây giờ đoán cũng không xác định được ai: "Thế tử có quen biết ngân điện đó không?"

"Từng gặp qua một lần, lúc đó hấn đến tìm bản thế tử vì muốn nhờ bản thế tử luyện hương giúp"

"Thế tử có đáp ứng hấn không?" Thanh Linh hỏi.

"Không" Lãnh Ly trả lời gọn gàng.

"Thế tử không đồng ý luyện hương cho hấn, nên hấn phái người ám sát thế tử?" Thanh Linh nhớ tới lúc lần đầu gặp Lãnh Ly, hấn cũng bị người đuổi giết vì không chịu luyện hương, nằng thẹn miệng hỏi.

Lãnh Ly gật đầu, ngay cả một câu cũng không nói.

"May mắn lúc ngươi bị ngân diện phái người truy sát gặp được bốn tiểu thư, cứu Thế tử một mạng." Thanh Linh thuận miệng nói, da mặt dày nhắc nhở Lãnh Ly nàng chính là ân nhân của hắn.

Hai nam tử ở đó nghe vậy, sắc mặt đều có biến đổi.

Nàng nhắc tới, Lãnh Ly lại nhớ tới lúc mới gặp gỡ nữ tử này, rồi tới một màn nàng thoát y phục của hắn, gò má không khỏi nóng lên.

Tần Liễm hiển nhiên vẫn còn nhớ một màn Thanh Linh lột y phục Lãnh Ly, trong lòng thâm ăn dấm, ánh mắt nhìn nàng cũng lạnh đi.

Thanh Linh chợt thấy lạnh rùng mình, vừa ngẩng đầu đã đối diện với ánh mắt lạnh lạnh của hắn, thân thể theo bản năng co rúm lại. Nàng có chọc tới hắn sao? Sao lại nhìn nàng chằm chằm như vậy??"

Thấy Thanh Linh co rúm lại, ánh mắt Tần Liễm lạnh dần, đáng giận, nàng vậy mà lại sợ hắn! Hắn không cho nàng sợ hắn! Ai cũng có thể sợ hắn, duy chỉ có nàng là không được.

Không còn thấy bộ dáng ôn nhuận vô hại thường ngày của Tần Liễm, lúc bị ánh mắt sắc lạnh của hắn nhìn chằm chằm vào, nàng cảm nhận được một loại cảm giác lạnh lẽo thấu xương và chấn động đến nỗi khiến người ta hít thở không thông.

Ánh mắt đáng sợ như vậy, Thanh Linh xê dịch về phía Lãnh Ly một chút, điềm nhiên như không có việc gì hỏi: "Ngân diện muốn Thế tử chế gì?"

"Mị thể"

Tần Liễm nghe vậy, sóng mắt khẽ nhúc nhích, lộ ra đau thương rồi nhanh chóng biến mất, không để cho bất luận kẻ nào phát giác.

Về mị thể, Thanh Linh cũng không xa lạ. Mị thể là tên của một loại huân hương, nó từng là trầm hương do Liên Phi - mẫu phi của Tĩnh Vương tự tay chế ra, đồng thời cũng là loại trầm hương nàng ta thường dùng nhất.

Mị thể là một loại hương hiếm thấy, mùi hương ngát động lòng người, có thể khiến cho trăm hoa đua nở, trăm ngày không biến mất.

Nghe nói, vào mùa đông lạnh đến đông băng trời đất, Liên Phi được Hoàng Thượng sủng ái nhất đi ngang qua ngự hoa viên, đi qua chỗ nào, hoa nở ngàn đóa vạn đóa chỗ đó, giống như mùa xuân muôn tia nghìn hồng.

Nhưng sau khi Liên Phi qua đời, mị thể cũng tan biến theo.

Một loại hương hiếm thấy như thế, rất nhiều các đại sư luyện hương đều muốn chế ra mị thể, để được vang danh khắp thiên hạ. Nhưng ngoại trừ Thiên Hương công tử ra, các đại sư luyện hương khác không cách nào luyện ra.

Thiên Hương công tử vì luyện ra được mị thể mà danh vang khắp thiên hạ, nhưng Thiên Hương công tử hành tung luôn quý dị, làm việc lại rất cẩn thận, người được gặp qua hắn cực kì ít ỏi.

"Sao Thế tử lại không đáp ứng luyện mị thể giúp hắn?" Thanh Linh tò mò hỏi.

"Nguyên liệu quan trọng nhất để chế ra mị thể là mị hoa đã tuyệt tích!" Từ đó trong thiên hạ, mị thể sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Minh Lục tìm được một chiếc xe ngựa, chiếc xe ngựa kia mặc dù không thể so với cỗ xe ngựa hoa lệ bánh bao kia, nhưng cũng coi như là rộng rãi thoải mái.

Ngồi vững vàng trong xe ngựa, ngửi mùi hương thơm ngát tỏa ra từ người nào đó, lòng Thanh Linh không còn bị kéo căng như ở bờ sông trước đó nữa, dần dần trầm tĩnh lại. Lòng một khi buông lỏng, buồn ngủ cũng theo mà đến.

Mí mắt ngày càng nặng, Thanh Linh gục cái đầu xuống, lúc sắp ngủ mất lại mở to mắt ra cố gắng tỉnh táo. Có người rớt cuộc cũng nhìn không được nữa, duỗi tay kéo eo nhỏ của nàng qua, ấn đầu xuống một cái, đầu của nàng đã đặt lên cái đùi mềm mại mà co dãn của hắn.

Nàng vừa muốn đứng lên, lại bị người đè đầu lại.

"Ngủ đi, khi nào đến ta gọi ngươi" Giọng nói ôn nhuận dễ nghe của Tần Liễm như có tác dụng thôi miên, nàng lại bất chấp cả thận trọng, gối lên đùi hắn.

Không thể không nói, dùng thịt người gối đầu đúng là vô cùng thoải mái, nàng vừa nằm xuống rất nhanh đã ngủ như chết.

Hắn lo lắng nàng bị cảm lạnh, nên cởi áo khoác xuống, dịu dàng đắp lên người nàng.

Nàng gối đầu lên đùi hắn ngủ say sưa, hắn lại không một chút buồn ngủ.

Ngưng mắt nhìn khuôn mặt êm dịu khi ngủ của nàng, lắng nghe tiếng vó ngựa ngoài xe, nơi nào đó trong lòng mềm nhũn ra.

Thời gian yên lặng trôi qua, ảm áp nhàn nhạt như trạm trở về lại thời gian năm xưa.

Lúc đến Hộ quốc Tướng quân phủ, nàng vẫn bình yên gối đầu lên đùi hấn ngủ: "Thanh Linh, tỉnh tỉnh." Hấn lay nhẹ, giúp nàng tỉnh táo lại từ từ.

Bây giờ hấn rất không gọi nàng dậy, nhưng bây giờ nàng và hấn còn chưa có thành thân. Nữ tử chưa lấy chồng đêm tới rồi mà vẫn chưa về, chuyện này truyền đi chung quy cũng khiến danh tiếng của nàng không tốt.

"Đừng cãi...." Nàng lăm bằm một câu, trở mình lại tiếp tục ngủ.

Hấn lập tức dờ khóc dờ cười.

Nhìn nàng gối đầu lên đùi hấn ngủ yên tâm đến thế, hấn ngọt ngào cười nhẹ. Một người, chỉ có thể không hề đề phòng người, mới có thể không kiêng nể gì mà ngủ say trước mặt người.

Sâu trong lòng nàng còn tin tưởng hấn a.

"Thanh Linh, đến rồi, mau đứng lên" Hấn bắt đầu đi lắc lư nàng liên tục.

"Ngô...." Nàng chưa thức dậy, ngược lại lại dùng đầu nhỏ vùi vùi vào bụng hấn.

Tần Liễm bị cái đầu nhỏ của nàng không an phận vùi tới vùi lui, cảm giác tê dại chảy khắp toàn thân. Có một khắc, đầu hấn trống rỗng, không sao có thể suy tư được.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Cho Ta Ôm Thêm Chút Nữa

Thanh Linh vẫn còn chưa biết mình đã làm ra chuyện đáng sợ gì, đôi mắt lười nhác mông lung mở ra một đường nhỏ, sau đó lại nhắm lại, đầu lại vùi vùi. Trong không gian mông lung, nàng cảm giác có người hung hăng túm nàng lên, một tay đặt trên eo nhỏ nhắn, hung hăng bóp chặt, lực đạo như muốn bóp đứt eo của nàng. Giật mình một cái, nàng nhanh chóng thanh tỉnh lại.

Mở mắt, đã nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ như yêu tinh. Đôi mắt phượng hẹp dài thâm thúy u oán, bên trong xuất hiện một loại chân tình nàng nhìn không hiểu.

Cảm nhận được xe ngựa đã dừng lại, đối mặt với mắt phượng tinh mịch của hấn, nàng trong lúc nửa tỉnh nửa ngủ đã ý thức được có điều không ổn: "Đến..... đến rồi phải không?, ta.....ta đi trước!"

Giọng nói mềm mại nhu nhu, không giống đang làm nũng, mà sức tấn công còn hơn cả làm nũng.

Người nào đó nghe xong cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, đồng thời lại tức giận. Nàng đốt hỏa trên người hấn, còn muốn vội ằng chạy đi? Đừng mơ tưởng!

Khuôn mặt nhỏ nhắn từ trong lòng hấn ngửa lên, cái miệng khe khẽ nhếch, ánh mắt vô tội, bộ dạng như vầy roi vào trong mắt hấn, đây không thể nghi là mê hoặc chí mạng.

Hấn bây giờ rất muốn ăn hết khuôn mặt nàng, nàng cũng không cảm thấy xa lạ, trước đây hấn đã từng bày ra vẻ mặt như vậy, chính là lúc muốn khinh bạc nàng, đúng, là khinh bạc. Nàng biết rõ giấy dựa nhất định cũng sẽ vô dụng, nên tận lực dùng giọng nói hết sức lạnh nhạt: "Tần Liễm, ta rất tội nghiệp, muốn ngủ, còn nữa, người sắp siết chặt ta đến chết rồi."

"Siết chặt chết cũng đáng tội người" Cúi đầu, hấn ngậm lấy môi nàng, hôn thật sâu. Không cho nàng cự tuyệt, mùi đàn hương đã xông vào khoang miệng hấn điên cuồng đòi lấy. Lúc nàng sắp không chịu nổi cái hôn sâu đầy điên cuồng kia, thiếu chút nữa đã vì mất đường khí ngất đi, hấn buông tha, tay ôm chặt lấy nàng.

"Bây giờ người quả thật đã sắp siết chết ta" Nàng bất mãn kháng nghị, đôi môi sáng trong mê người.

Hấn nhin một cổ xúc động vui sướng đầy lòng, thấp giọng nói bên tai nàng: "Cho ta ôm thêm một tí, lập tức sẽ tốt hơn" Giọng nói trầm thấp khàn khàn, lực đạo trên tay cũng thả lỏng ra chút ít.

"Ừ" Nàng ngoan ngoãn không động dậy, sợ vừa động, để người nào đó nổi lên thú tính quá trớn, người bị khi phụ chắc chắn sẽ lại là nàng, nhưng đây vẫn là cửa chính của phủ Hộ quốc Tướng quân, nàng căn bản đây không nhúc nhích nổi người nọ.

Đề nén nổi xúc động xuống đáy lòng đã ổn, hấn buông nàng ra, tay lại nâng mặt nàng lên, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống vị trí giữa lông mày nàng. Hôn, không hề chứa đựng tình và sự, thánh khiết mà tràn trề quý trọng.

Lòng nàng chấn động, đầu đột nhiên lóa qua ý nghĩ muốn tin tưởng hẳn.

Hắn chỉnh chu lại y phục trên người nàng, nhu hòa nói: "Trở về đi"

Lát lại tinh thần, nàng sợ hết hồn, nàng sao lại có thể dễ dàng tin tưởng một người nam nhân như vậy, chẳng lẽ kiếp trước nàng bị nam nhân toàn tâm tin tưởng kia hại còn chưa đủ thảm, tổn thương còn chưa đủ nhiều?

Nàng vội vã xuống xe ngựa chạy như trốn, đầu cũng không quay lại, xông thẳng vào phủ.

Tần Liễm nhìn bóng dáng đang chạy trốn kia, đôi mắt tối tăm âm trầm.

Một đường xông vào phủ, Thanh Linh không cẩn thận đụng vào tấm lưng ai đó, mũi nàng đau điếng. Ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện người trước mặt là cái người chưa quen thuộc mà cũng không phải xa lạ: "Phụ.....thân!"

Khẩu khí nàng có chút cứng ngắc, trong tiềm thức biết rõ Diệp Thiên Minh cũng không phải là phụ thân chân chính của nàng. Bởi vậy khi kêu lên một tiếng phụ thân này, khẩu khí tất nhiên sẽ còn nhiều gượng gạo.

"Ừ" Diệp Thiên Minh nhàn nhạt đáp lại, đối với khẩu khí cứng ngắc của nàng cũng không quá để tâm. Nữ nhi này của hắn vừa sinh ra là liền có một thiên sư coi bói tiên đoán nàng không hề tường mạng, cố ý bảo hắn đưa nàng đến khu viện tối tăm nhất trong phủ để 'bỉ ối đường', nhiều năm qua hắn cũng rất ít khi đến xem nàng. Đối với nữ nhi này, trong lòng cũng có chút áy náy.

Không thể tưởng được, nhoáng một cái đã trôi qua nhiều năm, nữ nhi bị hắn 'bỉ ối đường' lại trở mã đến duyên dáng yêu kiều như vậy.

"Xe ngựa của ngươi và Tần tướng bị ám sát, có sao không?" Diệp Thiên Minh dùng khẩu khí bình thường, nghe qua không có quá nhiều ân cần. Có thể nhanh như vậy đã biết được nàng và Tần Liễm bị ám sát, tin tức của hắn cũng thật linh thông.

"Đa tạ phụ thân quan tâm, nữ nhi không sao!" Thanh Linh nói.

"Ừ, không có việc gì là tốt rồi. Không còn sớm, trở về nghỉ ngơi đi" Diệp Thiên Minh đi về phía trước vài bước, đột nhiên lại nhớ ra chuyện gì đó, dừng bước quay người lại.

"Mùng mười tháng sau đã là đại hôn của ngươi và Tần tướng, Thanh Lạc viện không phải là nơi thích hợp để ngươi ở, ngày mai ngươi chuyển vào Thủy Liên viện đi, vì phụ phái thêm vài nha đầu đến hầu hạ ngươi" Coi như đây là bồi thường của một người phụ thân như hắn, tiếp theo cũng là vì Tần tướng thân phận tôn quý, nếu để cho nữ nhi tương lai là Thừa tướng Phu nhân này còn ở một góc vắng vẻ đơn sơ nhất trong phủ như Thanh Lạc viện, kia cũng quá bất công, lúc lấy chồng bị người khác nhìn thấy sẽ dễ rơi vào gièm pha.

"Lão gia, đem Thủy Liên viện đưa cho Thanh Linh có vẻ không ổn lắm đâu" Lâm thị từ chỗ hành lang đi tới, trên người còn chưa thay ra bộ y phục hoa lệ lộng lẫy tham gia dạ tiệc, cả người phục trang đẹp đẽ, quý giả kinh người.

Thủy Liên viện là nơi nằm ở sau viện Diệp Thiên Minh, là khu viện tốt nhất trong phủ. Lúc trước Thanh Ngọc luôn cầu xin lão gia đã lâu, lão gia cũng không cam lòng ban cái viện ấy cho Thanh Ngọc. Hiện thời, nha đầu Diệp Thanh Linh kia, cái gì cũng chưa nói, lão gia đã định đem viện này ban cho nàng ta, điều này làm cho lòng Lâm thị có chút vội.

"Lão gia, nha đầu Diệp Thanh Linh kia có mệnh không rõ, đầu tiên là khắc tử Đông Lăng Công chúa tỷ tỷ. Tiếp theo lại khắc Đàm Nhi. Hai Đàm nhi phải nằm trên giường bệnh nhiều năm. Hiện tại lại khắc lên người Thanh Ngọc, làm hại Thanh Ngọc hôm nay hiển vụ lại xảy ra chuyện lớn ngoài ý muốn, ném hết mặt mũi. Lão gia, mạng Thanh Linh này phải được 'bỉ ối đường', vạn lần không được chuyển vào Thủy Liên viện a. Theo ta thấy, đưa Thanh Linh đến Vạn Phúc Am tu một thời gian, để cho Vạn Phúc Am phù hộ, giúp sát khí trên thân vơi bớt đi, đợi đến lúc cách đại hôn hai ba ngày lại đón trở về."

Diệp Thiên Minh nghe Lâm thị nói một hơi, lông mày vờn chặt lại, tựa như đang suy nghĩ lại lời đề nghị của Lâm thị.

Thanh Linh cười nhẹ, trong đôi mắt to trong veo như nước xẹt qua tia lạnh: "Theo như lời mẫu thân, trên người nữ nhi có loại sát khí có thể khắc chết người đúng không?"

Lâm thị không hiểu Thanh Linh hỏi như vậy là có ý gì, nhưng vẫn cẩn thận hồi đáp: "Không, là do mẫu thân phỏng đoán, nhưng sự thật bày ngay trước mắt, sát khí trên người của ngươi xác thật là có khắc người."

"Còn có thể khắc chết người?" Thanh Linh từng chữ từng chữ rõ ràng hỏi: "Nếu như có thể khắc chết người, mẫu thân cho rằng nữ nhi sẽ khắc ai?"

"Này....." Lâm thị không biết nên trả lời như thế nào.

"Là khắc chết phụ thân? Hay là mẫu thân?" Khẩu khí Thanh Linh khiến người sợ hãi.

Lâm thị nếu trả lời theo nàng, kia không thể nghi ngờ chính là không nguyên rửa Diệp Thiên Minh chết, thì chính là nguyên rửa mình chết, hừ, thiếu chút nữa, hừ: "Thanh Linh. Ngươi sao có thể nói như vậy? Ngươi đây là muốn khắc chết phụ thân và mẫu thân sao?" Lâm thị cắn ngược lại một cái nói.

"Vậy không phải do mẫu thân nói trên người nữ nhi có sát khí có thể khắc chết người sao?" Thanh Linh vẻ mặt vô tội nói.

"Đó cũng không phải là mẫu thân nói theo lời người ta, mà đó là sự thật" Lâm thị cãi lại.

"Phụ thân, người cũng cho rằng như vậy sao?" Thanh Linh điềm điềm đáng yêu hỏi, trong mắt vọt lên một tầng sương mù, không cho Diệp Thiên Minh kịp trả lời, nàng lại nói: "Người thật cho rằng nữ nhi biết khắc chết người sao? Nếu như vậy, không bằng để nữ nhi chết trước, sống chỉ để khắc chết mọi người, tăng thêm tội nghiệt"

Nói xong, nàng cương quyết bay thẳng về phía cây cột ở cửa lớn kia.

Vì danh tiếng của phủ Hộ quốc Tướng quân, nàng kết luận Diệp Thiên Minh sẽ không để nàng đâm chết ở cửa phủ. Nếu không trong phủ truyền ra lời gièm pha bức chết nữ nhi, danh tiếng Diệp Thiên Minh sẽ bị tổn hao nhiều.

Quả nhiên, lúc nàng sắp đụng vào cây cột, Diệp Thiên Minh kịp thời ngăn cản nàng lại: "Thanh Linh, đừng xúc động, vì phụ cũng không cho là như thế." Diệp Thiên Minh lo lắng nàng lại làm ra chuyện thương hại bản thân, gấp rút an ủi.

Lâm thị hiển nhiên không ngờ rằng Diệp Thanh Linh sẽ tìm tới cái chết, ngậm bức bội, nha đầu kia sao có thể vì vài ba câu của nàng mà tìm chết? Tám phần là diễn kịch trước mặt lão gia mà thôi, hết lần này tới lần khác lão gia vẫn tin là thật.

"Lão gia, Thanh Linh nàng..." Lâm thị vừa định mở miệng, Diệp Thiên Minh dùng ánh mắt rét lạnh nhìn nàng, khuôn mặt lạnh nhạt của nàng lập tức hóa thành lo lắng, bộ dáng từ mẫu nói: "Thanh Linh không sao chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Diễn Đến Chân Thật

Thanh Linh cố gắng nặn ra hai giọt nước mắt, tận lực dùng giọng điệu đau thương mà tuyệt vọng, lả chã chực khóc nói: "Phụ thân, mẫu thân nói nữ nhi có mạng không rõ ràng, biết khắc chết người, chỉ bằng phụ thân hãy ban cho nữ nhi cái chết."

Lâm thị vừa nghe, nóng nảy: "Thanh Linh, mẫu thân chỉ là thuận miệng nói một chút mà thôi, người đừng nên để trong lòng"

"Nhưng mẫu thân thuận miệng nói một chút như vậy khiến nữ nhi đau lòng." Thanh Linh nức nở.

Lâm thị vội vàng cãi lại: "Nhưng người không hiểu số mệnh của người cũng không phải là mẫu thân bịa ra, đó là do thầy bói...."

"Được rồi, đừng nói nữa!" Diệp Thiên Minh lạnh lùng cắt đứt lời Lâm thị, tiếp tục nói: "Buổi sáng ngày mai nàng kêu người đến dọn dẹp Thủy Liên Viện thật tốt, thu thập xong thì để cho Thanh Linh vào đó."

"Lão gia, sao có thể vậy!" Lâm thị thét chói tai, hai tay trong hai ống tay áo rộng thùng thình không cam lòng nắm chặt thành quyền.

Thanh Linh vui vẻ ra mặt: "Cảm ơn phụ thân, Thủy Liên Viện cách nơi ở của phụ thân không xa, những năm gần đây nữ nhi ngay cả mặt của phụ thân cũng rất ít khi được gặp, lại càng không thể ở bên cạnh bồi phụ thân. Bây giờ nữ nhi sắp lập gia đình, trước khi nữ nhi xuất giá lại được chuyển vào Thủy Liên Viện, như vậy nữ nhi có thể bồi phụ thân thật tốt rồi."

Chính tai nghe được nữ nhi của mình nói mấy năm nay ít khi được gặp mặt, khiến cho lòng Diệp Thiên Minh không khỏi bắt đầu cảm thấy áy náy nhiều hơn.

Lâm thị không cam lòng nhìn Diệp Thiên Minh lại dễ dàng cho Thanh Linh ở trong viện tốt như vậy, hơn nữa còn để nàng phải tìm người đi an bài, suy nghĩ một chút thôi mà trong lòng đã khó chịu. Nàng lại đòi giọng điệu, tiếp tục khuyên nhủ: "Kính xin lão gia nghĩ lại a, Thanh Linh muốn chuyển vào Thủy Liên Viện cũng không phải là không được, chỉ là nàng phải xua đi sát khí ở trên người, đến Vạn Phúc Am thanh tu ít ngày rồi trở về, lão gia người xem như vậy được không?" Nàng không tin lão gia cam lòng nuôi dưỡng nha đầu kia bỏ ổi kia nhiều năm như vậy, sẽ không kiêng kỵ sát khí trên người nha đầu kia.

Đến Vạn Phúc Am thanh tu? Lâm thị thật chỉ đơn giản muốn đưa nàng đi Vạn Phúc Am thanh tu? Chỉ sợ không phải như thế, đêm nay Diệp Thanh Ngọc bởi vì mặc vũ y làm từ vải Thiên Ngân Cẩm nhảy múa trong yến hội bị xấu mặt. Theo hiểu biết của Thanh Linh đối với Lâm thị, thù này, Lâm thị nhất định sẽ tính đến trên đầu nàng.

Không nói thanh tu ở Vạn Phúc Am có nhiều cực khổ, mà khu vực gần Vạn Phúc Am cũng rất yên tĩnh, không có nhà nào ở đó, khó đảm bảo Lâm thị sẽ không động tay động chân làm gì đó với nàng.

Cho nên, nàng nhất định sẽ không đến Vạn Phúc Am. Nhìn ra được, Diệp Thiên Minh người phụ thân này mặc dù không yêu thương nàng, nhưng theo ánh mắt của hắn nhìn nàng vẫn có mang theo vài phần áy náy, nhưng chỉ bằng vài phần áy náy này, nàng có thể dựa vào nó mà diễn đến chân thật, khiến cho Diệp Thiên Minh trực tiếp cắt đứt ý niệm muốn để nàng đi Vạn Phúc Am thanh tu của Lâm thị.

“Nữ nhi nghe rõ, thì ra mẩu thân còn lo lắng trên người nữ nhi có sát khí sẽ hại chết người, vậy không bằng....” Bộ dạng của Thanh Linh muốn nói rồi lại thôi, đứng dậy làm bộ định chạy lại cây cột đập đầu vào.

Diệp Thiên Minh lần nữa ngăn cản nàng lại, cũng không thèm nhìn tới Lâm thị, hấn đã mất kiên nhẫn trách mắng: “Nàng không thể bót nói lại một chút sao?”

Lâm thị tức giận đến ngón tay đều phát run, hung dữ trừng mắt Thanh Linh.

“Phụ thân, bởi vì có cái gọi là sống chết có số, nữ nhi tin tưởng cái chết của mẩu thân (Mẹ ruột của chị ấy) không phải tất cả đều do sát khí trên người nữ nhi làm hại. Mà Nhị ca bị bệnh nặng cũng có lẽ là do trùng hợp, còn về phần mẩu thân (Lâm thị) nói sát khí trên người nữ nhi khắc đến tới Đại tỷ, hại Đại tỷ bị xấu mặt ở trên yến tiệc, này cũng quá mức hoang đường.” Diệp Thanh Ngọc làm ra trò hề để người ta chê cười, đó cũng là do mẹ con các người tự làm tự chịu, đừng hồng hất nước bắn lên đầu nàng.

“Không phải là sát khí làm hại, vậy chẳng lẽ thật sự là do Thanh Linh động tay động chân lên vũ y của Thanh Ngọc sao?” Lâm thị vẻ mặt kinh ngạc, tiếp theo lại làm ra bộ dáng như đau lòng nói: “Aiz, người, đứa nhỏ này, tâm tư sao lại độc ác như thế.....”

“Đợi chút, com có thể ăn bậy nhưng nói không thể nói bậy, cái gì gọi là ta động tay động chân lên vũ y của Đại tỷ? Vũ y mà Đại tỷ mặc để nhảy múa trên Khánh Công yến vốn không phải là cái vũ y gì, mà đó là bộ y phục lần trước chưa được nữ nhi cho phép thì mẩu thân đã phái người đến Thanh Lạc viện cướp đi rồi.” “Cướp y phục? Chuyện này là thật?” Sắc mặt Diệp Thiên Minh âm trầm, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Lâm thị.

“Đương nhiên là không phải rồi, lúc ấy.....” Lâm thị vội vàng phủ nhận.

“Mẩu thân, lúc đó có không ít hạ nhân nghe được ngài phái người đến Thanh Lạc viện lấy đi y phục đó.” Thanh Linh oán trách nói.

Diệp Thiên Minh nhìn Lâm thị lộ rõ ra thần sắc thất vọng: “Hừ, cũng đã lớn tuổi như vậy rồi, vậy mà nàng lại càng ngày càng sống thật lù.”

Nhìn thần sắc thất vọng trên mặt Diệp Thiên Minh, sắc mặt Lâm thị đại biến: “Lão gia, không phải như vậy, bộ y phục kia là do ta dùng tận năm bộ y phục mới để đổi với Thanh Linh, Thanh Linh lúc đó cũng đồng ý rồi.”

“Người là mẩu thân, người nói muốn đổi, nữ nhi liền không dám cãi lại.” Thanh Linh thấp giọng nói, nhưng vẫn rơi vào trong tai của Diệp Thiên Minh và Lâm thị.

Trong lời nói ngầm biểu lộ rằng nàng là bị Lâm thị bức bách lắm mới đồng ý đổi lấy năm bộ y phục kia.

“Lão gia.....” Lâm thị nóng lòng muốn giải thích, nhưng Diệp Thiên Minh lại không cho nàng ta cơ hội để giải thích.

“Hừ, đường đường là Phu nhân của Hộ quốc Tướng quân, lại đi đoạt y phục, cường thế áp bức người khác đổi y phục, cuối cùng còn hại Thanh Ngọc xấu mặt ở yến tiệc, khiến cho lão phu mất hết mặt mũi. Ta thấy người cũng không cần phải nói thêm gì nữa, ngày mai người cũng không cần kêu người đi dọn dẹp Thủy Liên viện nữa, mà nên thu thập đồ đạc của người rồi nhanh chóng đến Vạn Phúc Am thanh tu một thời gian đi!” Diệp Thiên Minh tức giận không kìm được.

Mặt Lâm thị lúc đỏ lúc trắng: “Lão gia, không phải như thế, người nghe ta giải thích.....”

“Người đâu, đưa Nhị tiểu thư trở về phòng.” Diệp Thiên Minh giận dữ, không quan tâm tới Lâm thị, sau khi gọi người đưa Thanh Linh về xong cũng liền phẩy tay áo bỏ đi.

Ánh mắt Lâm thị nhìn Diệp Thiên Minh đi xa, trong lòng lạnh lẽo. Nàng vừa cập kê đã gả cho hấn, lúc đó nàng là chính thất, về sau Đông Lăng Công chúa nhìn trúng hấn, muốn gả cho hấn nhưng vì không muốn để cho Đông Lăng Công chúa bị ủy khuất, lại dám để cho nàng đường đường là chính thất xuống thành thiếp thất, khiến nàng vô cùng ủy khuất. Thật vất vả Đông Lăng Công chúa mới chết đi, sau khi nàng được hấn khôi phục vị trí chính thất Phu nhân thì hấn lại đi chinh chiến ở ngoài hàng năm. Nhiều năm qua, chỉ có một mình nàng xử lý mọi chuyện trong ngoài của phủ Tướng quân, nàng dễ dàng lắm sao.

Hiện tại nha đầu kia nói bất quá cũng chỉ mới có mấy câu, hấn đã không nể mặt mũi mà khiển trách nàng, còn phân phó nàng đến Vạn Phúc Am thanh tu, tình phu thê cũng chỉ đạm bạc như thế, thật khiến nàng cảm thấy lòng càng lạnh giá.

Vừa mới chuyển vào Thủy Liên viện, tâm tình của Thanh Linh vô cùng tốt quan sát mọi thứ ở bên trong bên ngoài nơi này.

“Diệp Thanh Linh, trước kia là ta xem thường người, người hại Thanh Ngọc còn chưa đủ, bây giờ còn làm ly gián tình cảm giữa mẩu thân và phụ thân, hại mẩu thân bị ép buộc đi Vạn Phúc Am thanh tu một thời gian. Người đúng là đồ sao chổi chuyển thế, hại hết người này đến người khác.” Diệp Tự đột nhiên xuất hiện sau lưng Thanh Linh, vừa mở miệng đã nhắc Thanh Linh máu chó đầy đầu. 16

Thanh Linh xoay người, đưa mắt nhìn nam tử đang mang nàng, dáng vẻ của nam tử rất dễ nhìn, mày rậm mắt sáng như sao, mặt như ngọc, khí chất phi phàm. Nhưng về giận dữ của hấn, lại làm bót đi mấy phần tuần dật.

“Đại ca, chuyện này có phải có hiểu lầm gì hay không?” Lại có thêm một giọng nói khác truyền đến, người đến là Diệp Đàm mặc y phục màu xanh.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 50: Cõi Chờng Gặp Báo Ứng

Editor: Yên Nhi

Dưới cây ngô đồng, nam tử một thân thanh sam theo gió mà đến. Thân hình hần gầy gò, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy vẫn như cũ vô cùng tuấn mỹ.

Diệp Tự nhìn thấy người tới, nhủu mắt lại, lộ ra sự khinh thường.

"Hừ, Diệp Thanh Linh, ngươi đừng vội vui mừng, cõi chờng gặp báo ứng!" Tay của Diệp Tự chỉ vào Thanh Linh bức tức nói, vẩy vẩy ống tay áo, sai bước rồi đi.

Diệp Đàm nhìn Diệp Tự rồi đi, không rõ chuyện gì: "Linh Nhi, Đại ca sao vậy?"

"Nhị ca, sao ngươi lại tới đây??" Nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Diệp Đàm, nàng lại có chút đau lòng.

"Ngươi chuyển đến Thủy Liên Viện, ta đến để xem ngươi một chút!" Diệp Đàm nói: "Đúng rồi, tại sao vừa rồi Đại ca lại mắng ngươi như vậy??"

"Không có gì, chỉ là đã xảy ra chút ít hiểu lầm mà thôi, lát nữa ta sẽ đi giải thích rõ ràng với Đại ca, Nhị ca không cần lo lắng." Sở dĩ nàng nói như vậy, chỉ là không muốn Nhị ca vì chuyện của nàng mà lo lắng, yên tâm chăm sóc thân thể là tốt rồi.

Diệp Tự, còn lâu nàng mới đi tìm hần để giải thích, đối với mẹ con Lâm thị, nàng làm như vậy cũng không có gì gọi là nên áy náy. Về phần Diệp Tự hần thật sự hiểu lầm cũng tốt, giả bộ hiểu lầm cũng được, nàng đều không quan tâm.

Diệp Đàm cứng chiều sờ sờ đầu nàng: "Có một số việc chỉ cần không thẹn với lương tâm là tốt rồi, không cần nói nhiều gì hết, bởi vì đối với nhiều người có nói nhiều lời hơn nữa cũng là vô ích." Hần giống như đã nhìn thấu được cái gì, có vẻ vô tình hay cố ý nói. 19

Lòng Thanh Linh vừa động, trong số người thân bên trong phủ người thật lòng yêu thương nàng cũng chỉ có một mình Nhị ca, có thể hiểu được nàng cũng chỉ có thể có một mình Nhị ca.

Ban đêm, hoa quỳnh trong Thủy Liên Viện đua nhau nở, đẹp không sao tả xiết.

Thanh Linh đẩy cửa sổ ra, hít mùi hoa nhẹ nhàng bên ngoài cửa sổ, cảm giác cả người đã dễ chịu hơn rất nhiều.

Một đạo mị ảnh bay vào Thủy Liên viện, xuất hiện ở trước cửa sổ Thanh Linh.

"Tiểu thư, Linh Y Cốc chủ gửi thư cho ngài." Người đến là Vô Ảnh, một đoạn thời gian trước nàng được Thanh Linh phái đi Linh Y Cốc đưa thư cho Bạch Khách Du.

Thanh Linh vừa nhận thư nhanh chóng nhìn qua một lần: "Sự phụ nói biết được tin tức ta còn sống hần rất vui mừng, hần còn nói hần sẽ không ra khỏi cốc, muốn hần chữa trị cho Diệp Đàm thì phải tự đưa Diệp Đàm đến Linh Y Cốc"

Muốn đưa Diệp Đàm đến Linh Y Cốc thật cũng là chuyện khó khăn đối với Thanh Linh, Linh Y Cốc xa xôi, thân thể của Diệp Đàm lại mang bệnh vô cùng suy yếu nên không thể đi đường xa. Nhưng tính tình sự phụ vốn nói một là một mà hai là hai, hần nói sẽ không ra khỏi cốc vậy thì nhất định sẽ không ra.

Chuyện nàng đưa Diệp Đàm đi Thanh Y Cốc, nàng còn cần phải thương lượng lại với Diệp Đàm và phụ thân một chút.

Bên trong Mặc Trúc viện, kỳ hoa dị thảo trải rộng, bốn phía yên tĩnh.

Thanh Linh đi vào Mặc Trúc viện, liền nhìn thấy bên cạnh một đám hoa cỏ rực rỡ có một cái ghế nằm, Diệp Đàm đang nằm ở trên đó phơi nắng.

Ánh mặt trời màu vàng kim chiếu lên người hần, tựa như tỏa ra một vòng hào quang, tuấn mỹ thần thánh khiến cho người khác nhìn vào đều phải hóa thành đui mù.

"Linh Nhi đến rồi!" Trong mắt Diệp Đàm hiện lên tia vui mừng, chậm rãi từ trên ghế nằm đứng dậy.

Thanh Linh đi đến bên cạnh Diệp Đàm, lập tức có người lấy đến một cái ghế cho nàng ngồi xuống, sau khi ngồi xuống nàng liền hỏi Diệp Đàm: "Hôm nay Nhị ca cảm thấy thân thể thế nào?"

"Vẫn như cũ, không tốt cũng không xấu."

"Nhị ca có biết trong thân thể ngươi có cỏ trùng hay không?" Sau khi Thanh Linh để cho Diệp Đàm kêu hạ nhân xung quanh lui xuống rồi hỏi.

Diệp Đàm lắc đầu, thần sắc nhàn nhạt, đối với chuyện trong cơ thể có cổ trùng hay không dường như không hề quan tâm chút nào.

"Nhị ca bệnh nặng, lại không có người đại phu nào tra ra được nguyên nhân, đều là bởi vì trong cơ thể Nhị ca có cổ trùng, nếu nói Nhị ca bị bệnh nặng như vậy thật ra là do cổ trùng trong cơ thể phát tác mà thôi. Về phần loại cổ trùng đang tồn tại trong cơ thể Nhị ca là loại gì, ta cũng không biết. Cốc chủ Bạch Khách Du của Linh Y Cốc có lẽ sẽ có cách loại bỏ được cổ trùng trong thân thể của ngươi, giúp thân thể ngươi tốt hơn. Nhưng Cốc chủ Linh Y Cốc không dễ dàng ra khỏi cốc, hôm nay ta đến là muốn hỏi Nhị ca, ngươi có bằng lòng đến Linh Y Cốc chữa bệnh hay không?"

Đôi mắt trong suốt linh hoạt kì ảo của hắn nhảy mắt nhìn chăm chăm nàng, như có điều đang suy nghĩ, hồi lâu sau mới lên tiếng: "Ngươi làm sao biết được trong người ta có cổ trùng?"

"Này..., ta không thể nói cho ngươi biết." Nàng không thể nói là mình biết y thuật, là do bản thân nàng tự chẩn đoán được a. Một nữ nhi bị phụ thân coi thường mà nuôi dưỡng, rất ít đi ra ngoài, bảo biết dùng y thuật thì ai sẽ tin: "Nhưng xin Nhị ca hãy tin ta, ta chắc chắn sẽ không hại Nhị ca."

"Nhưng nghe nói Linh Y Cốc khó tìm, với lại ở đó kỳ môn thuật trận trải dài xung quanh, dù tìm được cũng không thể dễ dàng đi vào." Diệp Đàm nói.

"Chuyện này Nhị ca không cần phải lo lắng, ta chỉ muốn biết là Nhị ca có đồng ý đi hay không thôi."

"Nếu như Cốc chủ Linh Y Cốc có thể trị được cổ trùng trong cơ thể ta, vậy ta đồng ý đi thử một lần." Hắn không do dự đồng ý.

Hắn không hoài nghi mà đáp ứng nhanh như vậy, Thanh Linh không khỏi sững sờ một tí, chần chờ nói: "Chẳng lẽ Nhị ca không nghi ngờ ta sao?"

"Hoài nghi ngươi cái gì?" Hắn hỏi ngược lại.

"Không nghi ngờ tại sao ta lại biết trong cơ thể ngươi có cổ trùng hay sao? Tại sao ngươi lại tin tưởng ta như vậy?"

"Vậy bây giờ Linh Nhi là muốn nói cho ta biết vì sao ngươi lại biết sao?"

Nàng lắc đầu, chính nàng cũng không biết mình nên giải thích thế nào.

"Sao lại không được, ngươi không muốn nói, ta sẽ không ép ngươi. Ngươi là muội muội ta, ta tin ngươi, tin ngươi sẽ không hại ta."

Hắn luôn thấu hiểu lòng người như vậy, cho dù nghi ngờ nàng, nhưng nàng không nói, hắn sẽ không ép nàng, có thể làm muội muội của hắn, cũng là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

"Cảm ơn!" Cảm ơn hắn đã tin tưởng nàng như thế.

Đường xá từ Hạ Thành đến Linh Y Cốc vô cùng xa xôi, Thanh Linh lo lắng thân thể của Diệp Đàm không chịu nổi, nên đã viết cho hắn một đơn thuốc bồi dưỡng thân thể trước, đợi đến khi thân thể hắn tốt hơn thì sẽ lên đường đi Linh Y Cốc.

Tạm thời nàng không muốn những người khác trong phủ biết chuyện nàng biết y thuật, vì vậy khi lúc viết xuống đơn thuốc, nàng thỉnh cầu Diệp Đàm không cần để cho người khác biết đơn thuốc này là do nàng viết.

"Chuyện đi Linh Y Cốc, ta còn cần nói trước một tiếng với phụ thân." Sau khi Diệp Đàm nhận lấy phương thuốc lại nói.

"Đừng rồi." Nàng còn đang lo không biết nên mở miệng nói với Diệp Thiên Minh thế nào, bây giờ hắn có thể chính miệng nói ra chuyện đi Linh Y Cốc với Diệp Thiên Minh, điều này không còn gì tốt hơn.

Thời tiết đẹp đẽ, mây trắng trên không trung liên tục thay đổi muôn hình vạn trạng, đẹp không sao tả xiết.

Tâm tình Thanh Linh rất tốt đi ra ngoài dạo với Hương Thảo, trong lúc lơ đãng, nàng giống như nhìn thấy phía trước cách đó không xa có bóng dáng bạch y quen thuộc. Nhìn kỹ thì phát hiện, bóng dáng quen thuộc kia quả nhiên là Tần Liễm.

Tần Liễm đùa bốn một thanh sáo bạch ngọc tinh xảo trong tay, bạch y nhẹ nhàng lay động đi tới một nơi gọi là Túy Lâu.

Túy Lâu nổi tiếng là nơi phong nguyệt (Nơi mua vui) nhất trong Hạ Thành, cũng là nơi biểu diễn nổi danh nhất Nam Hạ Thành. Bên trong không những có mỹ nam tử dung nhan khuynh thế, mà còn có những cô nương xinh đẹp như hoa.

Thanh Linh nhìn thấy bóng người kia đi vào Túy Lâu, ánh mắt chợt lóe qua một tia sáng khác thường. Xoay người mang theo Hương Thảo đi vào một cửa hàng may y phục.

Sau một lúc lâu, từ bên trong cửa hàng may y phục xuất hiện một vị công tử tuấn mỹ tay cầm quạt xếp. Hắn mặc một thân áo xanh, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, bước chân chuyển động tao nhã, toàn thân lộ ra một cỗ linh khí dồi dào.

Theo sau hắn là một gã sai vặt có khuôn mặt thanh tú, sau khi trở ra khỏi cửa hàng may, hắn và gã sai vặt liền đến trước cửa lớn Túy Lâu nơi có lượng khách đến nhiều như mây.

Gã sai vặt sau khi nhìn thấy bước chân của chủ tử dừng lại là trước cửa Túy Lâu, kinh ngạc trừng lớn mắt, hắn vội tiến lên giật nhẹ ống tay áo chủ tử nhà

mình: "Tiểu thư...."

"Hả?" Nam tử áo xanh ngoái đầu nhìn lại, tự tiểu phi tiểu liếc nhìn gã sai vặt một cái.

"Ách, công tử, ngại thật sẽ không muốn đi vào Túy Lâu sao?"

Nam tử mặc áo xanh chính là Thanh Linh, còn gã sai vặt đi theo phía sau chính là Hương Thảo.

"Đúng rồi, bản công tử muốn đi vào đó để tìm cho Hương Thảo một phu quân tốt." Nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình là vì nhìn thấy người nào đó đi vào nơi có tiếng là trăng hoa nhất Hạ Thành, trong lòng âm thầm ăn dấm đồng thời cũng có chút tò mò, muốn đi vào bên trong thăm dò một chút. l

Hương Thảo nghe vậy, lập tức khóc lóc thảm thiết: "Công tử, không cần a, Hương Thảo muốn cả đời đều được ở bên cạnh công tử mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Xem Náo Nhiệt

Editor: Yên Nhi

Thanh Linh cảm quát xếp ghế lên đầu Hương Thảo một cái: "Được rồi, giỡn với ngại một chút, ngại còn tưởng là thật à."

Hương Thảo xoa xoa đầu chỗ nàng bị đánh, bẹp miệng nói: "Tiểu thư giỡn không buồn cười một chút nào."

Thanh Linh bước nhanh vào Túy Lâu, Hương Thảo vội vàng đuổi theo: "Công tử, sao ngươi có thể đi vào, nếu như bị lão gia biết thì phải làm..."

Nàng còn chưa nói dứt lời, Thanh Linh đã sớm đi vào bên trong, nàng chỉ đành nhắm mắt nhắm mũi đi theo vào.

Hôm nay khắp nơi ở lầu trên lầu dưới của Túy Lâu đều treo đầy lụa đỏ, bầu không khí vô cùng vui mừng.

Sau khi Thanh Linh đi vào mới biết hôm nay Đại công tử Phong Lộng trong Túy Lâu trước giờ vẫn bán nghệ chứ không bán thân lại quyết định bán thân, ai có thể khiến Phong Lộng cam tâm tình nguyện đi theo thì có thể đạt được hắn.

Phong Lộng tài mạo song toàn, là nam tử đẹp nhất trong Túy Lâu.

Hôm nay nghe nói Phong Lộng muốn bán thân nên mọi người đều rối rít đi tới Túy Lâu, hy vọng có thể ôm mỹ nhân về, ách, ôm mỹ nam về.

Giữa hành lang lầu một có một vũ đài hình tròn lớn cao ngang người, bốn phía vũ đài có lụa mỏng bao phủ, còn có hoa tươi nở rộ được đặt xung quanh vũ đài.

Xuyên qua lụa mỏng loáng thoáng nhìn thấy một bóng người mặc hồng y đang ngồi bên trong vũ đài, gió thổi nhẹ, lụa mỏng bay lên, khiến cho bóng người bên trong lúc ẩn lúc hiện, mờ mờ ảo ảo, tựa như ảo mộng.

Phong Lộng còn chưa xuất hiện, các nơi trong hành lang lầu một đã đứng đầy khách.

Sau khi Thanh Linh đi vào nhìn xung quanh một hồi cũng không nhìn thấy bóng dáng của Tàn Liễm, thì nghĩ ngại một chút nếu như nàng đã đến đây rồi, vậy trước tiên cứ đi xem náo nhiệt cũng không tệ. Vì vậy nàng chỉ số tiền lớn mua một chỗ ngồi có góc nhìn tốt ở trên lầu một của Túy Lâu, Hương Thảo nhìn những người mặc những trang phục muôn hình muôn vẻ xung quanh, không biết làm gì đứng sau lưng Thanh Linh.

Nam Hạ cũng không bài xích đồng tính, vì vậy hôm nay trong những người xuất hiện ở đây không chỉ có nữ tử xấu hổ che mặt mà còn có các công tử con nhà quyền quý ăn mặc đẹp.

"Sao Phong Lộng công tử vẫn còn chưa xuất hiện?" Một đại hán béo ụt ịt hô to lên. +

"Đúng vậy, ông đây cũng không chờ nổi rồi."

"Phong Lộng công tử, lão nương nhớ người muốn chết."

"..."

Những khách nhân chờ đợi sắp mất kiên nhẫn, đã bắt đầu lớn tiếng ồn ào.

Thanh Linh không gấp gáp không nóng nảy, mở quạt xếp ra, vô cùng thông thả ngoe nguẩy, bộ dáng nhàn hạ.

"Công tử, chúng ta tới đây làm gì vậy?" Hương Thảo khó hiểu sao Thanh Linh lại tới nơi trắng hoa này làm gì chứ, nếu như bị người nào nhận ra, thanh danh có thể mất sạch.

"Đến xem náo nhiệt a." Thanh Linh ung dung nói.

"Hương Thảo cảm thấy ở đây chẳng có náo nhiệt gì để xem cả, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây thôi." Hương Thảo tiến đến bên tai nàng nói, xung quanh có đủ hạng người, vừa có mùi son phấn nồng đậm xông mũi, lại có mùi mồ hôi khó ngửi ập tới, mũi của Hương Thảo sắp không chịu nổi nữa.

"Trước từng nghe nói Phong Lộc công tử có thể dùng một tay đàn tỳ bà có một không hai trong thiên hạ, hôm nay ta cũng muốn nhìn kiến thức một chút." Hôm nay Phong Lộc công tử biểu diễn đàn tỳ bà, đây là món mà hắn rất ít khi biểu diễn, cho dù hắn có biểu diễn, cũng chưa bao giờ biểu diễn trước mặt nhiều người như vậy.³

Hôm nay Phong Lộc công tử chịu biểu diễn trước mặt nhiều người như vậy, rất hiếm có, Thanh Linh biết nên dĩ nhiên cũng không muốn bỏ qua.

"Công tử, lầu trên có vị công tử muốn đưa cho ngài một bình trà." Nam tử bụng bình trà tới nói, giọng nói hắn trong trẻo mềm mại như muốn vắt ra nước, một cái nhún mày hay cười nhẹ đều phong tình vạn chủng.

Túy Lâu quả nhiên không hổ danh có tên lầu biếu diễn nổi danh nhất Nam Hạ, ngay cả người bụng trà cũng là một nam tử tuyệt mỹ.

Trên lầu hai có nhả gian chuyên dùng để xem biểu diễn dưới lầu một, giữa các nhả gian dùng bình phong để ngăn cách, cửa nhả gian đối diện với lầu dưới, rèm cửa có lụa mỏng rất dày.

Thanh Linh đưa mắt nhìn lên lầu hai, đúng lúc nhìn thấy Tần Liễm bạch y trắng như tuyết ngồi bên trong một nhả gian, yên tĩnh như hoa sen, mỉm cười dịu dàng.

Lụa mỏng của nhả gian bị hắn vén lên, nhìn thấy Thanh Linh nhìn lên, trong mắt hắn vô cùng vui vẻ.

Khó trách khi nàng vừa đi vào đã không thấy bóng dáng của hắn, thì ra hắn đã ở nhả gian trên lầu hai.

"Thay ta cảm ơn vị công tử lầu trên kia." Thanh Linh nói với người bụng trà đến.

"Được." Người nọ lên tiếng trả lời, sau khi đặt trà và ly lên bàn nhỏ bên cạnh Thanh Linh thì rời đi.

Nàng lưu loát rót ra một chén trà, hương trà mát lạnh nồng đậm. Lúc trước nàng ngồi xe ngựa với Tần Liễm hắn có pha trà cho nàng uống, vì vậy khi trà này vừa vào miệng, nàng liền biết đây là trà là do hắn tự tay pha.¹

"Công tử, cô gia tương lai đang ở lầu hai, chúng ta có cần lên đó hay không?" Hương Thảo mừng rỡ hỏi.

Thanh Linh liếc nàng một cái, quả quyết nói: "Không đi!" Kinh nghiệm nhiều lần nói cho nàng biết, ở gần người kia quá, người kia nhất định sẽ tìm cơ hội ăn đậu hủ của nàng.

Lúc lụa mỏng trên vũ đài được hạ xuống lập tức những khách mời ở đây sớm đã sớm chờ đến sốt ruột.

Lụa mỏng được hạ xuống, bên trong sảnh bỗng dưng an tĩnh lại, mỹ nam mặc hồng y ngồi giữa đài đang ôm đàn tỳ bà trong lòng liền xuất hiện trước mặt tất cả mọi người.

Mọi người nhìn qua nam tử mặc hồng y xinh đẹp tuyệt luân kia, trên mặt đều tràn đầy rung động, kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm, sau một lúc lâu cũng phản ứng không kịp.

Thanh Linh đã từng gặp qua dung mạo giống như trích tiên lại giống như yêu tinh của Tần Liễm, bây giờ có nhìn thấy những mỹ nam tử khác thì nàng cũng sẽ không quá giật mình.

Mái tóc dài đen như mực của Phong Lộc chỉ dùng một sợi dây tơ màu hồng buộc lên, da trắng như tuyết, mặt mày như vẽ, mi tâm có một đóa hoa đào màu hồng xinh đẹp. Hai mắt rũ xuống, đóa hoa đào kia lại như ẩn như hiện, làm tăng thêm vài phần lãng lợ mê người.

"Cảm tạ chư vị đã đến tham gia, hôm nay Phong Lộc hy vọng có thể tìm được một vị hữu duyên, sau đó mang Phong Lộc đi. Trước đó, Phong Lộc sẽ vì mọi người mà biểu diễn một bài."

Tiếng đàn cất lên, Phong Lộc dùng một tay nhanh chóng gảy đàn tỳ bà ở trong ngực, dưới chân lại theo tiết tấu của đàn tỳ bà mà bay múa.

Phong Lộc không chỉ có tài nghệ đàn tỳ bà tuyệt diệu, mà ngay cả kỹ thuật múa cũng là nhất đẳng. Điệu nhảy của hắn không chỉ có vẻ mềm mại xinh đẹp của nữ tử, mà còn có dáng vẻ mạnh mẽ của nam tử trợn lẩn. Một nhu một cương kết hợp với nhau, khiến cho điệu nhảy thể hiện ra vô cùng đẹp đẽ và tinh tế.

Tiếng tỳ bà nhanh hơn, Phong Lộc nhanh chóng đạp chân xoay tròn, vạt áo đỏ thắm nở rộ như đóa hoa. Hắn nhanh chóng xoay tròn tại chỗ, tiếng tỳ bà nhanh hơn, tiếng hét chói tai cũng vang lẩn vào tiếng đàn, thanh thúy như tiếng hạt châu rơi vào khay ngọc.

Khi tiếng tỳ bà đang nhanh đến mức tận cùng, Thanh Linh lại nghe ra ưu thương cùng tuyệt vọng ẩn trong tiếng tỳ bà. Theo tiếng tỳ bà càng lúc càng nhanh hơn, cái loại ưu thương và tuyệt vọng đó tan đi trở nên nhẹ nhàng vui vẻ.

Xem ra vị Phong Lộc công tử này có chuyện gì đó khó nói ở trong lòng.

Sau khi hần xoay tròn mười vòng, đặt tỳ bà ra sau lưng và đàn tiếp, thất lưng còn mềm mại hơn nữ tử đột nhiên cong về phía sau.

Tiếng tỳ bà ngừng lại, Phong Lộc ngừng lại điệu nhảy, yên lặng đứng ở giữa vũ đài.

Khắp nơi đều yên tĩnh, dư âm của tiếng tỳ bà còn chưa tan đi hết, mọi người vẫn còn si mê đắm chìm vào điệu nhảy múa tuyệt luân và tiếng tỳ bà dễ nghe kia.

Thật lâu sau, mọi người mới lấy lại tinh thần, rất nhanh trong sảnh liền bộc phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Người Không Tưởng Tượng Đến Xuất Hiện

“Phong Lộc công tử, lão nương ra một ngàn lượng, người đi theo ta đi, ta nhất định sẽ đối tốt với người.”

Men theo thanh âm truyền tới, Thanh Linh giương mắt nhìn lên thì nhìn thấy một phụ nhân trang điểm vô cùng bắt mắt. Trên mặt phụ nhân kia không biết đã bôi hết bao nhiêu lớp phấn, nàng ta vừa mở miệng nói chuyện, phấn đó liền là tả rơi xuống.

Thanh Linh không khỏi nghĩ thầm, nếu như Phong Lộc đi theo phụ nhân kia, vậy thật là lãng phí.

“Bản gia ra một ngàn năm trăm lượng, Phong Lộc công tử đi theo ta đi.”

“Ta ra hai ngàn hai.”

“Ba ngàn lượng.”

“.....”

Thanh Linh cảm thán, giá trị con người của Phong Lộc công tử thật là cao.

Mắt thấy các khách nhân bên trong sảnh kêu giá ngày càng cao, mà Phong Lộc chỉ lẳng lặng đứng ở giữa đài, không một nhúc nhích, sắc mặt lạnh nhạt, không hề có bất kỳ biểu cảm nào. Cho đến khi ngoài cửa truyền tới giọng nói của một nữ tử: “Tất cả đều tránh ra cho ta.” Giọng nói uy nghiêm, ẩn chứa lực chấn nhiếp.

Thanh Linh không hề bỏ sót qua vẻ kinh hoàng thoáng qua của Phong Lộc khi nghe thấy giọng nói của nữ tử kia.

Mọi người liếc mắt nhìn về phía cửa, ở cửa xuất hiện một nữ tử trên người vận bộ y phục thiên thủy bích. Phạm là người có chút ánh mắt đều có thể nhìn ra giá trị của loại vải này không hề rẻ, đó không phải là thứ mà thiên kim tiểu thư nhà bình thường có thể mặc được.

Trên mặt có đeo lụa mỏng, mặc dù không nhìn thấy được khuôn mặt, nhưng có thể nhìn thấy được đôi mắt xinh đẹp mặc dù trong trẻo lạnh lùng nhưng động lòng người, nghĩ đến dung mạo dưới khăn che mặt cũng sẽ không kém.

Thanh Linh nhìn thân hình và đôi mắt trong trẻo lạnh lùng kia của nữ tử kia, cảm thấy có chút quen mắt, cảm thấy nàng ta giống một người. Tiếp tục suy nghĩ, đột nhiên nàng phát hiện ra thân hình và đôi mắt kia cực kỳ giống Ngao Nguyệt công chúa, lúc này nàng cảm thấy ngay cả giọng nói của nàng ta lúc này cũng cực kỳ giống Ngao Nguyệt.

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy Ngao Nguyệt chính là lúc ở trên yến hội sinh nhật của Vô Ưu công chúa, khi đó hơi thở trên người của Ngao Nguyệt lạnh nhạt và xa cách giống hệt với Lãnh Ly.

Trầm mặc ít nói, ánh mắt ưu sầu, ngồi một mình ở một góc nên rất nhanh Ngao Nguyệt đã khiến cho Thanh Linh chú ý đến, cũng trong lúc vô tình mà nhớ kỹ vị Công chúa này.

Ngao Nguyệt công chúa là muội muội ruột của Hách Liên Dục, thân phận tôn quý, sao lại dây dưa với một nam nhân diễn tuồng?

Cũng có thể là do nàng đoán sai, dù sao trong thiên hạ những nữ tử có dung mạo, thân hình và giọng nói tương tự nhau vô số kể, cho nên nữ tử trước mắt chưa chắc đã là Ngao Nguyệt.

Sau lưng nữ tử kia có đến bảy tám người nam nhân cường tráng, nâng ta vung tay một cái liền có hai tên nam nhân lập tức liền tiến lên mở đường cho nàng ta.

Những tên nam nhân kia ai cũng có chút công phu, ban đầu có người không phục muốn đi lên ngăn cản, nhưng trong chớp mắt liền bị một tên nam nhân bẻ gãy cổ tay. Những người khác thấy vậy, rối rít sợ hãi né tránh, nhường ra một con đường thông đến vũ đài cho nữ tử này.

“Ta không cho phép ngươi hạ thấp bản thân mình như vậy.” Giọng nói của nữ tử ẩn chứa tức giận, vang dội khắp đại sảnh, đôi mắt đỏ toát ra vẻ đau xót mà thâm tình nhìn chằm chằm Phong.

Phong Lộ nhìn qua nữ tử kia, trong mắt là một mảnh bất đắc dĩ, cười khổ ra tiếng: “Phong Lộ vốn chỉ là một tên diễn viên thấp hèn, thì sao có thể dùng từ tiện để nói chứ.”

Nữ tử chột lác đầu: “Không, từ trước tới giờ ở trong lòng ta ngươi đều không phải là một người thấp hèn.”

“Đa tạ cô nương ưu ái, Phong Lộ vô cùng cảm kích, nhưng mà Phong Lộ và cô nương chung quy sẽ không có kết quả, kính xin cô nương trở về đi, và về sau cũng đừng đến tìm Phong Lộ nữa, cô nương cứ xem như trên thế gian này chưa bao giờ từng tồn tại một người tên là Phong Lộ này đi.” Phong Lộ không biết bản thân mình làm sao có thể nhin trong lòng đau như dao cắt và không tha này xuống được, mới có thể vô tình nói ra lời này, vừa nói xong, cả thân thể giống như bị ai đó vét sạch, chỉ còn lại cái xác vô hồn.

Mọi người nghe đoạn đối thoại giữa hai người, cũng nhìn ra được một chút đầu mối, hóa ra là thiên kim nhà giàu nhìn coi trọng một tên đào kép, cuối cùng là tiết mục khó có thể gần nhau.

“Có kết quả hay không đó không phải là ngươi nói là được, người mà ta nhìn trúng thì nhất định phải là của ta. Ta không cho ngươi nói những lời để cho ta quên ngươi đi này, lại càng không cho phép ngươi hôm nay hạ thấp bản thân mình giống như hôm nay.” Mặc dù phong tục của Nam Hạ tương đối cởi mở, nhưng vẫn tồn tại quan niệm trọng nam khinh nữ, lúc mọi người nghe nữ tử kia lớn mật dùng cảm nói như thế, bọn họ không khỏi kinh ngạc ghen ghét nhìn trần trối.

Tần Liễm ẩn sau lụa mỏng trước gian nhà nghe được câu nói này, rất là đồng ý. Ánh mắt sáng quắc nhìn nữ tử lầu dưới đang ăn diện thành công tử vẫn nhà ở lầu dưới kia, khóe miệng toát ra nụ cười vui vẻ. Nữ tử hần vừa ý, bất luận là thân thể hay trái tim đều phải là của hắn, nếu như không chiếm được, hắn cũng quyết không để người khác lấy được.

"Hừ" một tiếng, trong sảnh không biết là do ai ra tay, ném đồ có ý đồ đánh rớt mạng che trên mặt nữ tử kia.

Mạng che mặt của nữ tử kia bị đánh rớt xuống, cũng may phản ứng của nàng ta cũng rất nhanh, lập tức cúi đầu, nhanh chóng kéo mạng che mặt lên. Động tác này giúp nàng không bị nhiều người nhìn thấy khuôn mặt.

Trong nháy mắt lúc mạng che mặt của nàng ta vừa rơi xuống, Thanh Linh vẫn nhìn thấy rõ ràng, dung mạo che ở dưới khăn che mặt kia.

Nàng cực lực ngăn chặn khiếp sợ và khó tin trong lòng xuống, không nghĩ tới, nàng ấy đúng thật là Ngao Nguyệt công chúa muội muội ruột của Hách Liên Dục!

Thân phận cao cao tại thượng giống như Ngao Nguyệt công chúa lại đi thích một nam tử đào kép thân phận hèn mọn, đây là đúng là khiến người ta khó có thể tin được.

Ở hoàng thượng phá lệ ban phủ Công chúa cho Vô Ưu công chúa chưa lấy phu quân không lâu, hoàng thượng lại tiếp tục ban phủ đệ cho Ngao Nguyệt công chúa, Ngao Nguyệt không ở trong cung, ngược lại sống bên ngoài đi lại dễ dàng hơn nhiều, bây giờ nàng ta có thể xuất hiện ở đây bởi vì có phủ đệ ở ngoài cung.

“Ài?” Ngao Nguyệt sửa sang lại mạng che mặt xong, nhanh chóng giương mắt lên.

Bỗng dung, nàng ta vừa nhắc mắt lên liền nhìn thấy Thanh Linh đang nữ phần nam trang.

Ánh mắt lạnh lẽo kia quét tới giống như có thể đông cứng người khác, Thanh Linh thấp thỏm bất an, âm thầm cầu nguyện Ngao Nguyệt sẽ không nhận ra nàng.

Nàng cảm thấy có chút hối hận, lúc này lại không làm chút ít dịch dung đơn giản lên mặt của mình.

Ngao Nguyệt là công chúa của hoàng thất, nàng ta tuyệt đối sẽ không để cho người khác biết mình có dây dưa với một tên đào kép, nếu không sẽ làm mất mặt mũi của hoàng thất. Hoàng thượng mà biết được chắc chắn sẽ không để cho hai người họ được ở chung một chỗ làm mất hết mặt mũi của hoàng thất, càng đừng nói là có thể để cho Phong Lộ còn sống gây họa cho nữ nhi của mình.

May mắn ánh mắt của Ngao Nguyệt không có dừng lại ở trên người của nàng bao lâu thì xoay đầu nhìn về chỗ khác.

“Rốt cuộc là người nào?” Ngao Nguyệt tròn mắt nhìn khắp bốn phía cũng không tìm ra một người khả nghi.

“Cô nương, ngươi đi đi, coi như là Phong Lộ xin ngươi.” Giọng nói của Phong Lộ có chút nóng vội, hắn làm sao không biết mới vừa rồi có người ở chỗ tối có ý muốn đánh rớt mạng che mặt của Ngao Nguyệt, người đó nhất định đã hoài nghi thân phận của Ngao Nguyệt.

Hắn cũng chỉ là một tên đào kép thấp hèn, có tài đức gì, có thể khiến cho công chúa hoàng thất vì hắn mà vứt bỏ mặt mũi chứ? Bất luận như thế nào, hắn không thể hại nàng.

"Ta đi, có thể, nhưng ngươi nhất định phải đi theo ta." Ngao Nguyệt từng chữ rõ ràng nói

"Người đâu, mang hắn đi." Ngao Nguyệt chỉ tay vào Phong Lộng, phân phó mấy tên nam nhân ở sau lưng nói.

Người của Túy Lâu ào lên muốn ngăn cản những nam nhân kia mang Phong Lộng đi, nhưng lại bị ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Phong Lộng ngăn cản, bọn họ chỉ có thể tro mắt nhìn Phong Lộng bị người mang đi.

Trên thực tế, những người trong Túy Lâu không có một ai là đối thủ của người mà Ngao Nguyệt mang đến.

Sau khi Phong Lộng bị người mang đi, các khách nhân đều mất hứng cũng lần lượt rời đi.

Sau khi Thanh Linh đi ra khỏi Túy Lâu, nàng tìm một chỗ đổi lại y phục nữ tử liền đuổi Hương Thảo đi mua một chút sơn phấn.

Nàng đang đứng dưới một thân cây chờ Hương Thảo trở lại, nhìn thấy Vô Ảnh mặc bộ y phục dạ hành đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Yêu Thương Nhưng Nhớ

Editor: Yên Nhi

"Vô Ảnh, vừa rồi ngươi có nhìn thấy là ai muốn đánh rớt mạng che mặt của Ngao Nguyệt công chúa không?" Thanh Linh hỏi, nếu như nàng không có phân phó Vô Ảnh làm chuyện gì, Vô Ảnh sẽ vẫn giống như kiếp trước, ẩn trong bóng tối bảo vệ nàng.

"Vô Ảnh nhìn thấy tiểu thư có hứng thú với nữ tử mang mạng che mặt kia, cho nên đã ra tay đánh rớt mạng che mặt của nàng ta. Vô Ảnh tự tiện làm chủ, xin tiểu thư trách phạt." Vô Ảnh nửa quỳ trên mặt đất, cung kính nói.

Thì ra người ra tay đánh rơi mạng che mặt của Ngao Nguyệt chính là Vô Ảnh: "Không trách ngươi, ngươi đứng lên đi." Nếu Vô Ảnh đã đánh rớt mạng che mặt của Ngao Nguyệt, bây giờ nàng có trách cứ Vô Ảnh cũng không có ý nghĩa gì, và lại nàng cũng rất hiểu kì nữ tử dưới mạng che mặt kia là ai. Hiện thời, biết được nữ tử kia là Ngao Nguyệt rồi có lẽ ngược lại là một chuyện xấu.

"Cảm ơn tiểu thư"

"Ngươi trước đi theo Ngao Nguyệt, nhìn xem nàng ta an trí Phong Lộng ở chỗ nào!" Nàng cân nhắc một phen rồi nói, nàng chủ yếu là lo lắng Ngao Nguyệt lúc này ở Túy Lâu có thể đã nhận ra nàng, nếu nàng có thể bắt Phong Lộng làm tin, cho dù Ngao Nguyệt có nhận ra nàng hay không, đối với nàng mà nói cũng có chỗ tốt.

"Vâng" Vô Ảnh cung kính, sau đó biến mất ở trước mặt Thanh Linh.

Không lâu sau, Hương Thảo đã mua phấn sơn, mà Vô Ảnh đã sớm không còn ở chỗ này.

Trên đường phố đột nhiên nổi lên gió lớn, gió lớn cuốn theo bùn cát thổi tới, khiến cho người đi đường thiếu chút nữa không mờ mắt ra được. Sắc trời nhanh chóng tối xuống, nhìn có vẻ giống như là sắp sửa có trận mưa lớn.

Trên đường phố người đi đường thưa díp cơn mưa còn chưa kéo tới, vội vàng lên đường.

Bão cát quá lớn, Thanh Linh cúi thấp đầu, mở khe mắt nhìn đường dưới chân. Chỗ này cách Phủ Hộ quốc Tướng quân không còn xa, nếu như nàng chạy nhanh một chút, cũng có thể sẽ chạy kịp về phủ trước khi mưa to.

Đột nhiên, nàng giống như đụng phải một bức tường thịt, chưa kịp ngẩng mắt nhìn, trên đỉnh đầu đã truyền tới giọng nói treu tức: "Thanh Linh không thể chờ đợi mà yêu thương nhưng nhớ bản tướng như vậy, bản tướng thật sự rất bất ngờ nha!"

2

Trước mắt nàng là vật áo có thêu hoa văn bề bộn phức tạp màu tím nhạt, ngửi được mùi thơm ngát trên người của đối phương, không cần nhìn cũng đã biết nàng đụng trúng ai.

"Nói vậy, ai thêm yêu thương nhưng nhớ ngươi chứ." Nàng vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy khuôn mặt yêu nghiệt tuyệt mỹ của Tần Liễm, tức giận mà không biết xả chỗ nào, cái gì mà yêu thương nhưng nhớ, rõ ràng là do hắn cản đường đi của nàng.

"Nàng đó." Hấn thuận thế đáp.

"Ngươi vô sỉ!" Nàng đập một cái lên ngực của hấn.

"Xuống tay nhẹ một chút, nếu như nàng đánh phu quân tương lai của nàng thành tàn phế, coi chừng nàng thành quả phụ đó." Hấn quả thật là loại người có bản lĩnh nói ra lời nói vô lại nhưng khiến người ta cảm thấy vô cùng lịch sự.

"Ta cam tâm tình nguyện làm quả phụ." Nói xong nàng lui về phía sau hai bước, nhấc chân đá tới đũng quần của hấn.

Sắc mặt của Tần Liễm nghiêm nghị, vội vàng tránh đi một cước kia của nàng: "Nàng làm thật hả."

Không có đá trúng, nàng không khỏi ảo não buồn bực: "Có bản lĩnh thì ngươi đứng im đừng nhúc nhích, nhìn xem ta làm thật hay giả." Chân nhỏ tiến lên phía trước tiếp tục đập về phía Tần Liễm.

Lần này cũng không đá trúng, trái lại để cho hấn bắt được một chân của nàng mà kéo lại, nàng liền rơi vào lòng hấn, mà hấn chưa đầy một khắc đã nhanh chóng ở giữa đường ôm ngang nàng lên.

"Ngươi vô sỉ, mau bỏ ta xuống, Hương Thảo ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, mau tới giúp ta." Bị một nam tử ôm ngang ở ngoài đường, nàng sắp mất cỡ chết rồi.

Hương Thảo định tiến lên cứu vớt tiểu thư nhà mình, nhưng lúc vừa tiến lên lại nhận được ánh mắt còn lạnh hơn với hàn băng ngàn năm của cô gia tương lai ném tới lập tức nàng yếu ớt lui về phía sau hai bước: "Tiểu thư, trời sắp mưa rồi, hay là nô tỳ chạy về phủ mang ô đến đón người nha."

Không có biện pháp, ánh mắt của cô gia tương lai sắp làm nàng chết rét mất rồi, Hương Thảo khiếp đảm chạy đi trước. Tiểu thư, người tự cầu nhiều phúc đi.

Trong lòng Thanh Linh thầm mắng, Hương Thảo cái tên phản đồ này. Không thể nhờ vả người khác được, chỉ có thể dựa vào mình.

"Tần Liễm, ngươi buông tay ra." Nàng dùng sức giãy dụa. Nàng thật hoài nghi cái não mình có phải đã phá ra cái lỗ hay không, không có việc gì nàng đi trêu chọc Tần Liễm làm gì chứ.

Hấn đột nhiên cúi đầu, đến gần bên tai nàng ôn nhu nói: "Tuy Thanh Linh không sợ thành quả phụ, nhưng bản tướng lại đau lòng cho Thanh Linh, sẽ không để cho Thanh Linh phải trở thành quả phụ." Giọng nói truyền đến, hấn há mồm ngậm lấy vành tai óan nhuận như trân châu của nàng nhẹ nhàng cắn một cái.

Vành tai truyền đến cảm giác ướt át và đau đớn nhỏ, tiếp theo có một luồng cảm giác tê dại lan khắp toàn thân, khiến cho nàng không nhịn được mà run lên. Khí lực trên tay nhanh chóng mất đi, khiến nàng lần nữa không thể giãy dụa, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Sống hai đời, chưa từng có người nam tử nào đùa giỡn với nàng như thế, bây giờ nàng là vừa xấu hổ vừa giận, nhưng lại không thể làm gì, chỉ biết trợn to hai mắt ác độc trừng mắt nhìn hấn.

Không thể phủ nhận, lúc ngươi bị xui xẻo, ngay cả uống miếng nước cũng sẽ bị sặc.

Nàng bị hấn đùa giỡn thì thôi đi, mở to mắt trừng hấn còn bị gió thổi cát vào mắt!

Ông trời thật không có mắt mà!

"Á, đôi mắt của ta" Mắt bị cát bay vào mắt rất khó chịu.

Tần Liễm thấy nàng bị cát bay vào mắt, lập tức luống cuống, vội vàng ôm nàng đến dưới một mái hiên để tránh gió.

"Đau quá..." Nàng không nói nên lời, nước mắt ào ào chảy xuống, khiến người nào đó lại thấy đau lòng.

"Ngoan, đừng lo lắng, ta giúp nàng thổi cát ra." Giọng điệu của hấn giống như đang dỗ dành hài tử mà an ủi nàng, lấy tay áo vung về giúp nàng lau nước mắt.

"Ừ..." Nàng hiếm khi nhu thuận đứng yên, mặc cho hấn thổi mắt cho nàng.

"Khá hơn chút nào không?" Hấn hỏi

"Còn đau.... Đau tại ngươi..." Sao mỗi lần đụng phải hấn đều không gặp được chuyện tốt nào vậy.

"Được rồi, đau tại ta, đau do ta không tốt." Hấn ôn nhu nói, nhẹ nhàng để ý thổi mắt cho nàng.

"Tại sao mỗi lần gặp ngươi đều không có chuyện tốt gì vậy." Giọng nàng ai oán nói.

Hấn không đáp lại, trên mặt cũng là nụ cười bất đắc dĩ và cung chiêu.

"Khá hơn không?" Trong mắt hắn không giấu được lo lắng.

Nàng nháy mắt mấy cái, đôi mắt đã không còn đau như lúc nãy, nhưng nước mắt vẫn còn chảy. Người nào đó lần nữa cuộn lên ống tay áo, vụng về lau đi những giọt nước mắt kia cho nàng. Nhìn thấy ánh mắt lo lắng và đau lòng cho nàng của hắn, lòng nàng không khỏi ảm áp.

Gió lớn vẫn chưa ngừng thổi, bầu trời đã bắt đầu rơi xuống những hạt mưa lớn như trân châu, chắc chắn không còn bao lâu, sẽ là mưa to tầm tã.

"Tin ta sao?" Tần Liễm đột nhiên hỏi, gió lớn thổi tới, ba nghìn sợi tóc đen như mực của hắn bay giữa không trung, bạch y bay phấp phới. Phong tư tuyệt diệu, phóng khoáng tiêu sái.

Thanh Linh không hiểu, nghiêng đầu sững sờ nhìn hắn.

Hắn duỗi một tay về phía nàng, từng đốt ngón tay rõ ràng, trắng nõn như ngọc.

Nàng bỗng dưng có một loại xúc động muốn tin tưởng ý lại vào hắn, đưa tay cho hắn, sau đó cầm lấy bàn tay kia. Trong lòng nàng nghĩ như vậy, sau đó vươn tay ra, đầu ngón tay vừa mới chạm tới tay hắn, liền bị hắn nắm chặt.

"Nhắm mắt lại!" Hắn nói.

Nàng nghe lời nhắm mắt lại.

Lúc này người đi trên đường đã thưa thớt hơn. Hắn lôi kéo nàng trên đường mặc sức chạy nhanh, bạch y tung bay, thanh sam bay múa, bạch y thanh sam hòa quyện vào nhau, giống như đôi bướm đang mặc sức bay múa trong thiên địa.+

Nàng nhắm hai mắt lại, tùy ý để bão cát đánh lên mặt mình. Có hắn ở phía trước dẫn nàng đi, nàng không hề sợ hãi. Tay của hắn có chút lạnh, nhưng được hắn nắm lấy nàng cảm thấy vô cùng yên tâm. Nàng từ từ chủ động nắm lại tay của hắn, hắn cảm giác được hành động của nàng, tâm tình vui vẻ liền nở ra một nụ cười đẹp mắt, càng thêm dùng sức nắm chặt tay của nàng

Trong đầu đột nhiên thoáng qua một câu nói: Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão! (Nắm tay nhau cả đời, cùng nhau sống đến già)

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Hoa Hồng

Editor: Yên Nhi

Ven đường có chỗ có thể tránh mưa, nhưng hai người ai cũng không mở miệng nói muốn dừng lại, ngậm hiểu lẫn nhau mà tiếp tục chạy.

Lúc hai người chạy đến trước cửa phủ Hộ quốc Tướng quân thì trên bầu trời có tiếng sét đánh, sau đó 'Ào ào' một tiếng, mưa lập tức rơi xuống dày đặc.

Trận mưa này đến nhanh, đi cũng nhanh, mới qua nửa nén nhang, trời đã có dấu hiệu thay đổi.

Tần Liễm đã vào phủ Hộ quốc Tướng quân, nên hắn không có lý do gì không đi báii kiến nhạc phụ đại nhân tương lai Diệp Thiên Minh của mình một chút.

Hắn vừa đề cập đến việc đi gặp Diệp Thiên Minh, không ngờ quản gia lại nói Diệp Thiên Minh không có trong phủ. Hắn liền đi gặp Diệp Đàm, ân cần hỏi han nói chuyện xã giao với Diệp Đàm một lúc rồi mới rời đi.

Sắc trời vừa tối, Diệp Thiên Minh liền phái người tới kêu Thanh Linh đến thư phòng một chuyến. Khi Thanh Linh còn đang tắm, có lẽ là do mệt mỏi, lúc đang tắm thì nàng ngủ thiếp đi ở trong nước, cho đến khi nước lạnh đi nàng mới tỉnh lại.

Lúc nàng tắm rửa vốn không thích có người đến quấy rầy, cho nên hắn không lên tiếng, nên Hương Thảo cũng không đến quấy rầy nàng.

Sau khi đợi nàng tắm rửa xong lại một phen, thì thời gian đã trôi qua rất lâu rồi. Lúc này Hương Thảo mới nói cho nàng biết Diệp Thiên Minh đã phái người đến hai lần, lần đầu tiên là gọi nàng đến thư phòng của Diệp Thiên Minh, có lẽ là Thanh Linh đến quá lâu, cho nên hắn lại phái người tới nói là đêm nay nàng không cần đi qua nữa, ngày mai lại đến thư phòng một chuyến.

Hiện tại Thanh Linh không làm gì, cũng muốn biết Diệp Thiên Minh tìm nàng có chuyện gì, nên mặc áo khoác ngoài vào, rời khỏi viện của mình, khoan thai đi đến thư phòng của Diệp Thiên Minh.

Cửa thư phòng không có đóng, nhưng Thanh Linh vẫn lễ phép đưa tay gõ cửa.

Diệp Thiên Minh ngồi ngay ngắn sau bàn đọc sách, rút đi áo giáp trên người hắn là bộ thanh sam, thoát nhìn nho nhả dễ gần. Lúc này hắn giống như đang nhìn cái gì, nhìn rất chuyên chú, năng đã gõ cửa vài tiếng, Diệp Thiên Minh cũng không có lên tiếng.

Nàng trực tiếp đi thẳng vào: "Phụ thân" Nàng nhẹ giọng kêu.

Diệp Thiên Minh giống như bị ma nhập, phảng phất giống như không nghe thấy, vẫn như cũ không nhúc nhích cúi đầu nhìn bức họa trên bàn.

Thanh Linh tiến lên hai bước, lúc này cuối cùng Diệp Thiên Minh cũng cảm nhận được Thanh Linh đến, nhanh tay cuộn lại bức họa, cả giận nói: "Ai cho người vào đây." Trong mắt hắn nổi lên sát khí, vẻ mặt hung ác, phảng phất như bò lên từ chín tầng địa ngục.

Lúc hắn gấp cuộn bức họa kia lại, nàng vẫn còn kịp nhìn thấy được một góc của bức họa.

Một góc của cuộn tranh có vẽ một đóa hoa hồng, vừa nhìn thấy hoa hồng này, toàn thân Thanh Linh đều chấn động, trong lòng hỗn loạn, tay chân lạnh lẽo, đối với câu hỏi của Diệp Thiên Minh, nàng lúng ta lúng túng trả lời: "Là người gọi ta tới." Bây giờ sắc mặt nàng nhìn rất không tốt, trong đầu cứ mãi hiện ra nét hoa hồng lúc này.

Đó là loại hoa mà nàng không biết tên, giống như là tường vi, nhưng nhụy hoa màu trắng lại nhìn giống như giọt lệ. Hoa này, giống hệt như đóa hoa được khắc trên miếng ngọc bội màu đỏ nàng đã từng gặp. Miếng ngọc bội đó là nàng từng kéo từ trên người của hắc y nhân xuống, mà tên hắc y nhân kia chính là người kiếp trước đem nàng ở Tướng Quốc Tự gặp phải đã đánh ngất nàng.

Có thể nói cái chết ở kiếp trước của nàng không thể thoát khỏi việc liên quan đến tên hắc y nhân đó.

Nàng không khỏi nghi ngờ rằng Diệp Thiên Minh và tên hắc y nhân đó có quan hệ gì? Nhưng vào lúc đó Diệp Thiên Minh vẫn còn ở phía xa biên quan đối chiến với Ô Quốc, làm sao có thời gian để ý đến những chuyện bên trong Hạ Thành? Hơn nữa còn có thể biết Hách Liên Dực mưu đồ muốn hiến tặng nàng cho Thái tử chứ?

Diệp Thiên Minh và cái chết của nàng ở kiếp trước chắc không có liên quan quá lớn nhỉ?

Giống như ý thức được chính mình đang luống cuống, Diệp Thiên Minh dần dần thu lại tức giận, lúc mở miệng lần nữa thì giọng nói của hắn đã bình tĩnh lại: "Đi vào sao không gõ cửa?"

Thanh Linh hồi phục lại tâm tình, cũng phục hồi lại tinh thần: "Lúc nữ nhi đi vào có gõ vài tiếng, phụ thân lại không nghe thấy, nên nữ nhi liền đi vào."

Bức họa kia, hắn nhìn say mê như vậy, thậm chí là nàng đi vào cũng không có cảm giác, xem ra bức họa kia khẳng định rất quan trọng đối với hắn.

"Hoa trên tranh đẹp quá, phụ thân, đó là loại hoa gì vậy, ta dường như chưa từng thấy qua." Nàng xác định loại hoa này không hề có ở Nam Hạ, có lẽ là ở Đông Lăng mới có.

"Ha ha, chỉ là một chút hoa đại, nói ra người cũng không biết đâu." Hắn trả lời có lệ: "Phụ thân tìm người tới là muốn hỏi một chút, người biết người của Linh Y Cốc sao?"

Hắn rõ ràng là đang cố ý tránh đề tài vừa rồi, nàng biết dù mình có hỏi tiếp chuyện có liên quan đến bức họa kia thì Diệp Thiên Minh cũng sẽ không nói thêm. Xem ra, nàng chỉ có thể âm thầm điều tra bức họa kia rồi.

"Con... không biết!" Thanh Linh nói, Diệp Thiên Minh hỏi như vậy, hắn là Diệp Đàm đã nói với hắn chuyện đi Linh Y Cốc rồi.

Ánh mắt sắc bén của hắn rơi lên trên người nàng, hơi híp mắt: "Vậy sao người lại nghĩ tới việc đưa Nhị ca người đến Linh Y Cốc chữa bệnh? Phụ thân nghe nói Linh Y Cốc khó tìm, dù có tìm được cũng chưa chắc có thể đi vào được, người có thể chỉ dẫn Nhị ca đến Linh Y Cốc chữa bệnh, chẳng lẽ không biết người của Linh Y Cốc sao?"

"Người biết Linh Y Cốc là Tàn tướng!" Lúc này nàng chỉ có thể kéo Tàn Liễm ra làm bia đỡ đạn: "Nữ nhi từng nói về bệnh của Nhị ca với Tàn tướng, lúc đó Tàn tướng đã nói là hắn có quen biết với người của Linh Y Cốc, nếu như Nhị ca bằng lòng, hắn có thể nhờ người của Linh Y Cốc chữa bệnh cho Nhị ca." Hy vọng lúc Diệp Thiên Minh tìm Tàn Liễm hỏi chuyện thì Tàn Liễm sẽ không phủ nhận lời của nàng.

Nàng nhìn về mặt Diệp Thiên Minh, hình như đã tin lời nàng nói.

"Thì ra là như vậy, xem ra Tàn tướng đối rất quan tâm tới người." Hắn ý tứ không rõ ràng nói: "Tốt lắm, cũng không còn chuyện gì nữa, người lui xuống trước đi!"

"Vâng, phụ thân." Thanh Linh cung kính nói, sau đó đi khỏi thư phòng.

Trở lại phòng ngủ, phát hiện Vô Ảnh đã sớm đã ở bên trong phòng đợi nàng.

"Tiểu thư, Vô Ảnh bị người của Ngao Nguyệt công chúa phát hiện, không thể theo dõi nữa." Vô Ảnh cúi thấp đầu nói.

"Cái gì, bọn họ vậy mà có thể phát hiện ra người?" Thanh Linh thật sự cảm thấy bất ngờ, công phu theo dõi người hàng đầu của Vô Ảnh lại có thể bị phát hiện, xem ra thuộc hạ của Ngao Nguyệt cũng không đơn giản.

"Vô Ảnh cũng không biết vì sao bọn họ lại phát hiện ra mình."

"Ừ, ta biết rồi, chuyện này trước tiên để sang một bên đi." Thanh Linh thần nhiên nói.

Trong một gian phòng của Mê Tiên Trà Lâu, một nữ tử mặc bộ váy Thiên Thủy Bích có thêu hoa lan đứng gần cửa sổ, không không nhúc nhích, chỉ lặng lẽ nhìn phong cảnh mê người bên ngoài cửa sổ.

Sau lưng là hai nha hoàn yên lặng mà đứng, không dám thở mạnh một cái, giống như sợ quấy rầy sự yên tĩnh của nữ tử kia.

'Két' một tiếng, cửa bị người mở ra, lại có một nha đầu Bích Hà mặc trang phục thị nữ đi vào.

Nàng ta khom gối hành lễ với nữ tử đang đứng gần cửa sổ, nói: "Công chúa, Diệp đại tiểu thư sắp đến rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Muốn Diệt Trừ Nàng

Trên mặt Diệp Thanh Ngọc mang theo mạng che mặt, cúi thấp đầu đi vào Mê Tiên Trà Lâu.

Đây là lần đầu tiên nàng ra khỏi phủ sau vụ xấu mặt ở yến tiệc kia, nhiều ngày nay nàng luôn trốn ở trong phủ, không dám ra ngoài, vì sợ sẽ nghe thấy những tin đồn khó nghe liên quan đến mình ở bên ngoài. Mà đầu sỏ hại nàng không dám lộ mặt ra cửa này chính là tiểu tiện nhân Diệp Thanh Linh, nàng và nàng ta không đội trời chung!

Hôm qua lúc Hương Diệp ra ngoài phủ, có người bí mật thông qua nàng ta hẹn nàng đến Mê Tiên Trà Lâu, nói là có cách giúp nàng đối phó với Diệp Thanh Linh, nên nàng làm theo lời, đến rất đúng hẹn.

Diệp Thanh Ngọc lên lầu hai, Hương Diệp cũng ở ngay sau lưng nàng, các nàng dừng lại trước cửa của một gian phòng, Hương Diệp vươn tay ra, gõ nhẹ cửa phòng.

"Diệp đại tiểu thư, mời vào!" Bích Hà tiến ra mở cửa, sau khi nhìn rõ người đến mới mời chào.

Chủ tớ Diệp Thanh Ngọc trước sau đi vào trong phòng, Bích Hà sau lưng lập tức liền đóng chặt cửa lại.

"Thần nữ tham kiến Ngao Nguyệt công chúa!" Diệp Thanh Ngọc hành lễ, Hương Diệp theo sau cũng cung kính thi lễ một cái.

Nữ tử đứng gần cửa sổ chậm rãi xoay người, mỉm cười đi đến trước mặt Diệp Thanh Ngọc đỡ nàng ta dậy "Diệp đại tiểu thư không cần đa lễ!"

Diệp Thanh Ngọc ngược mắt nhìn Ngao Nguyệt công chúa mỉm cười, phát hiện những lúc Ngao Nguyệt không cười thì cảm thấy lạnh băng, khiến người khác không dám đến gần. Nhưng lúc nàng cười lộ lên một tiếng, xinh đẹp đến có thể khiến bách hoa đều phải thất sắc.

"Công chúa, người thật có thể giúp thần nữ diệt trừ con tiện nhân Diệp Thanh Linh kia sao?" Diệp Thanh Ngọc không kìm chế lời nói, vội vàng cầm lấy tay Ngao Nguyệt hỏi.

Ngao Nguyệt liếc qua tay của Diệp Thanh Ngọc, trong mắt xuất hiện tia chán ghét không dễ dàng phát hiện ra. Xem ra, tin tức Diệp Thanh Ngọc mang lòng thù hận Diệp Thanh Linh, thậm chí còn muốn đẩy Diệp Thanh Linh vào chỗ chết là thật.

Diệp Thanh Ngọc dễ dàng tin tưởng một người như thế, đúng là đồ ngốc, nhưng nếu nàng ta không ngốc một chút, thì sao để Ngao Nguyệt nàng lợi dụng được?

Ngày đó Túy Lâu, mạng che mặt của nàng bị người đánh rơi, lúc quan sát bốn phía thì phát hiện ra Diệp Thanh Linh nữ giả nam trang. Lúc ấy nàng không biết rõ Diệp Thanh Linh có nhận ra nàng hay chưa, nên lúc còn chưa rời hẳn khỏi Túy Lâu, liền phái người âm thầm ở xa xa theo dõi Diệp Thanh Linh.

Người nàng phái đi theo dõi Diệp Thanh Linh, phát hiện có một hắc y nữ tử đứng cùng Diệp Thanh Linh dưới thân cây một lúc sau, thì hắc y nữ tử kia liền đuổi theo, âm thầm đi theo đằng sau xe ngựa của nàng. Diệp Thanh Linh nếu đã theo dõi nàng ngày hôm đó, thì nàng ta vĩnh viễn chính là một mối họa. Nếu Diệp Thanh Linh không nhận ra nàng thì đã tốt, nhưng nhờ như lại có thì sao? Nhờ như Diệp Thanh Linh còn đoán ra được sự tình giữa nàng và Phong Lộng thì làm sao?

Nàng là một Công chúa hoàng thất, nhưng lại dây dưa một chỗ với Phong Lộng. Thân phận Phong Lộng chỉ là đào kép trong Túy Lâu, nếu để phụ hoàng biết được nam tử nàng thích chỉ là một đào kép, mà nàng lại luôn muốn ở bên kẻ đào kép ấy, người nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng, đặc biệt là sẽ càng không bỏ qua cho Phong Lộng.

Vì để triệt tai họa về sau, Diệp Thanh Linh tuyệt đối không thể giữ lại được!

“Đại tiểu thư vừa tới, chắc là khát rồi, đến đây uống chén trà đi” Ngạo Nguyệt không dấu vết gỡ tay Diệp Thanh Ngọc ra, xoay người tự tay rót chén trà đưa cho nàng ta.

“Đa tạ Công chúa” Diệp Thanh Ngọc nhận lấy trà, được sủng ái mà sinh ra kính sợ nói.

“Tất cả các người đều lui ra, không có mệnh lệnh của bốn công chúa, ai cũng không được vào” Ngạo Nguyệt phân phó.

Nhà hoàn bên cạnh Ngạo Nguyệt lần lượt lui ra ngoài, Hương Diệp cũng nhận được ánh mắt của Diệp Thanh Ngọc mà lui ra ngoài.

Trở lại Mặc Trúc viện lần nữa, Thanh Linh cảm thấy nơi này vẫn yên tĩnh không khác gì lần trước.

Một gã sai vặt trong Mặc Trúc viện thấy Thanh Linh đã đến, nhiệt tình tiến lên nói: “Nhị tiểu thư tới rồi, Nhị công tử bây giờ đang ở thư phòng”

“A, phải không, người dẫn ta đi xem một chút” Nàng không thường tới đây, căn bản là không biết rõ thư phòng Diệp Đàm ở đâu.

Gã sai vặt kia dù cảm thấy yêu cầu của nàng có chút kì quái, nhưng cũng không lên tiếng hỏi gì mà trực tiếp dẫn nàng đi.

Thanh Linh vừa đi vào thư phòng, đã thấy Diệp Đàm ngồi ngay ngắn ở phía sau án thư, một góc án thư có đặt lư hương ninh thần hương. Nhìn xuyên thấu qua làn khói bốc lên nhân nhạ từ lư hương, nổi bật khuôn mặt trắng nõn mềm mịn của hắn. “Nhị ca” Nàng hô lên một tiếng, người ngồi sau án thư liền ngẩng đầu lên, cười nhẹ với nàng một tiếng, sau đó đặt sách trong tay xuống.

“Đến đây” Giọng nói hần thanh thản mà tự nhiên.

“Ừ, ta đến thăm Nhị ca một chút, tiện thể cũng muốn hỏi Nhị ca một chuyện” Diệp Đàm mặc dù bị ốm đau quắn thân, nhưng trước kia lúc còn chưa bị bệnh, hắn cũng đã từng đi theo Diệp Thiên Minh xuất binh đánh giặc, còn nói lại những năm bị bệnh này, tay hắn lúc nào cũng không rời khỏi quyển sách. Nên Thanh Linh nghĩ, Diệp Đàm chắc hẳn cũng có kiến thức rộng rãi đi.

“Có chuyện gì?” Diệp Đàm hỏi.

“Chờ ta một chút!” Thanh Linh từ bàn làm việc của Diệp Đàm cầm lên một cây bút, dựa theo kí ức, vẽ lên tờ giấy trắng một đóa hoa màu đỏ tựa như tường vi, màu trắng nhị hoa lại giống hệt như giọt nước mắt.

“Ồ Nam Hạ Quốc hình như không có loại hoa này, Thanh Linh là muốn hỏi Nhị ca đã gặp qua loại hoa này bao giờ chưa?” Nàng chỉ vào hoa trên bức họa.

Diệp Đàm nhìn nhìn xong lại lắc đầu “Hoa này rất lạ, ta chưa thấy qua bao giờ”

“À, ra vậy” Trong mắt nàng xẹt qua một tia thất lạc.

“Linh Nhi có tâm sự sao?” Diệp Đàm tỉ mỉ phát hiện Thanh Linh không yên lòng khi nhìn bức họa kia, còn chau mày lại, giống như là trong lòng đang có chuyện gì đó.

“Ách, không có, không có” Nàng nở nụ cười thật tươi, muốn dùng nó che dấu đi vẻ không vui trên mặt.

Diệp Đàm còn định hỏi thêm gì nữa, đôi môi giật giật, đúng lúc này thị vệ Mặc Vũ thường đi theo bên cạnh Diệp Đàm tiến vào.

“Nhị công tử, lão gia tìm người, gọi người đến thư phòng một chuyện” Hần cung kính nói.

“Ừ, đã biết” Diệp Đàm thản nhiên nói.

“Nếu bây giờ phụ thân đã có việc muốn tìm Nhị ca, vậy ta đi trước” Lo lắng hắn sẽ hỏi tiếp cái gì, nàng trả lời không tốt thì khốn, vì vậy nhanh chóng tìm lí do rời đi.

Mùa hè thường sau giờ Ngọ rất nóng bức, ve trên cây kêu liên tục không ngừng, khiến người nghe rất dễ bức bối vô lí.

Dưới một góc đại thụ rậm rạp, Thanh Linh mặc yếm xanh nhạt kết hợp với váy dài, bên ngoài choàng thêm sa y màu trắng mỏng manh như màn sương, ung dung nằm trên giường quý phi đọc sách. Thân sắc nàng bức bối, nhìn cả buổi, sách còn chưa lật được một trang.

“Tiểu thư, vừa rồi quản gia phái người đưa tới một phần thiệp mời từ Ngạo Nguyệt công chúa.” Hương Thảo từ một chỗ gần đó đi tới, trong tay cầm theo một tấm thiệp mời màu tím nhạt.

Thanh Linh mở ra tấm thiệp mời nhận được từ tay Hương Thảo, nhìn lướt qua một lần.

“Tiểu thư, trên thiệp mời viết gì vậy?” Hương Thảo tò mò hỏi.

“Ngạo Nguyệt công chúa chỉ là mời tiểu thư nhà người đến Sông Hoài ngày phóng sinh tiết”

Mọi người trong Hạ Thành sẽ không đi sẵn vào ngày phóng sinh tiết, còn có thể mang cá sống bắt được đến Hoài Giang phóng sinh, hoặc sẽ đến chùa miếu hương khói cường thịnh gần đó để phóng sinh con mồi bắt được.

Cái gọi là phóng sinh chính là làm việc thiện để bù lại vào các khoản nợ ở kiếp này và kiếp trước, nhằm cầu ước để mình có một số mệnh tốt vào kiếp sau.

Trong lòng Thanh Linh không tin chỉ cần phóng sinh là có thể trả lại hết các khoản nợ chém giết, mọi việc đều có nhân quả, quả báo đã đến thì trốn cũng không thoát được, nên những thứ cần đòi lại kia, nàng chắc chắn sẽ không buông tha.

Ngạo Nguyệt công chúa tự tay mời, nàng cũng không tiện từ chối. Nghe nói phong cảnh ở Hoài Giang không tệ, tâm tình gần đây của nàng cũng không được tốt, vậy ngày phóng sinh tiết đó xem như đi giải sầu cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Ngoài Cười Nhưng Trong Không Cười (1)

Trước đây Thanh Linh đã hạ xuống phương thuốc cho Diệp Đàm điều trị thân thể, nhưng hiệu quả không lớn. Hai ngày nay cổ trùng trong cơ thể Diệp Đàm phát tác rất nhiều lần, lúc phát tác, Diệp Đàm ho rất nặng nề, khác khổ.

Cứ tiếp tục như thế, không biết đến khi nào Diệp Đàm mới có thể lên đường đi đến Linh Y Cốc được.

Thanh Linh gọi Vô Ảnh tới, cho nàng ta đi tìm bạch phục, sinh hoàng, hàn thực và vài loại dược khác. Mấy vị dược này có tác dụng tạm thời ức chế cổ trùng được một chút, nàng không biết cổ trùng trong cơ thể Diệp Đàm là loại cổ trùng nào, nhưng trước tiên dùng mấy vị dược này vẫn có thể áp chế được cổ trùng trong Diệp Đàm được một hồi, điều trị thân thể thật tốt.

Mấy thứ dược kia sinh trưởng ở những nơi có địa hình nguy hiểm, trên thị trường cực kì khó tìm. Thời gian Vô Ảnh đi theo bên người nàng cũng không ngắn, tự nhiên cũng nhận biết được một ít loại dược thảo, trước mắt phải nàng ta đi là tốt nhất.

Thanh Linh vừa phân phó Vô Ảnh, Vô Ảnh lập tức xuất phát ngay sau đó.

Ngày Phóng Sinh Tiết, khắp nơi tràn ngập các loại tranh vẽ chim chóc, hoa cỏ, xung quanh còn có tiếng người huyên náo không ngừng.

Trên thị trường *tranh hoa điều không chỉ dừng lại ở hoa và chim chóc, mà kèm đó còn bán những loại động vật nhỏ khác. Bởi vì hôm nay là ngày Phóng Sinh, người đi đường lui tới đây chủ yếu là để mua chút ít động vật nhỏ mang đi phóng sinh.

*tranh hoa điều: các loại tranh vẽ chim chóc, hoa cỏ.

Thanh Linh nhìn các loại động vật trước mặt có đủ màu sắc và hình dạng mà không khỏi thờ dài, bắt những loài động vật bé nhỏ này tới rồi lại mang đi phóng sinh thì thật có thể trả hết khoản nợ giết chóc mà con người gây ra sao? Chỉ sợ là sẽ càng gây thêm nhiều tội nghiệt mà thôi.

“Tiểu thư, người trên trà lâu kia hình như là cô gia tương lai thì phải.” Hương Thảo kéo tay áo Thanh Linh nhắc nhở.

Thanh Linh nhìn theo phương hướng Hương Thảo chỉ, đứng thật trên lầu hai của một quán trà, Tàn Liễm ngồi gần cửa sổ, hần một thân bạch y trắng hơn cả tuyết, tao nhã lộng lẫy. Đối diện hần mơ hồ còn có người nữa đang ngồi, nhưng lại bị màn tơ treo trên cửa sổ cản trở, nhìn không rõ được người.

Trong gian phòng trang nhã của trà lâu, Tàn Liễm tựa như cũng cảm thấy có ánh mắt đang nhìn hần, nghiêng đầu, ánh mắt nhìn ra đường phố bên ngoài cửa sổ, liền bắt gặp bóng người thanh lệ thân quen. Thoáng chốc, vui vẻ trên mặt càng sâu thêm.

Khuyết Ngọc hồng y như lửa, khuôn mặt yêu dã, phát hiện nam tử ngồi đối diện bỗng nhiên như rất vui vẻ, cũng theo đó nhìn ra ngoài cửa sổ, liền thấy Thanh Linh.

“Ngươi thật sự đã thích nha đầu kia sao?”

Tàn Liễm không có phản ứng gì với câu hỏi của hần, chỉ phân phó A Thất: “A Thất, mang con cá chép kia xuống cho Nhị Tiểu thư đưa đi đi.”

A Thất được phân phó, bưng lên một chậu gỗ đựng cá chép nhanh chóng rời đi.

“Chẳng phải con cá chép kia là thứ Tĩnh Vương tặng cho ngươi để mang đi phóng sinh sao?” Khuyết Ngọc mỉm cười nói. Ở Nam Hạ, cá chép có ngụ ý là bình an cát tường. Đem nó đi phóng sinh, không chỉ có thể trả lại một chút khoản nợ giết chóc, mà còn có thể bảo vệ người thả và mang đến bình an.

Cá chép vì mang ngụ ý tốt đẹp đó, nên có thể mang nó ra để phóng sinh trong ngày Phóng Sinh Tiết, thì đúng là không còn gì có thể tốt hơn nữa. Nhưng

cá chép ở Hạ Thành rất hiếm hoi. Tỉnh Vương có thể sở hữu được một con cá chép, chắc chắn cũng đã phải mất một phen công phu.

Tần Liễm vốn là muốn bắt cá chép để đi Hoài Giang phóng sinh, nhưng vì thời tiết nóng bức, mới đi vào trà lâu nghỉ ngơi một chút. Khuyết Ngọc không ngờ rằng, Tần Liễm chỉ vì vừa nhìn thấy Thanh Linh, đã lập tức đem cá chép đi tặng cho người ta.

“Bản Tướng không tin khoản nợ giết chóc có thể hoàn trả lại chỉ vì hành động thả ra chút ít động vật ấy, khoản nợ đó chỉ có thể trả lại bằng máu!” Trong mắt phượng tuyệt đẹp của hắn lóe qua một tia huyết quang, đau thương lạnh lùng và ngoan tuyệt, nhưng chỉ trong giây lát đã trở lại bộ dáng nước chảy mây bay ban đầu.

Chính vì không tin, cho nên cái gọi là phóng sinh và không phóng sinh, đối với hắn mà nói cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.

Khuyết Ngọc cũng không bỏ qua tia huyết quang chết chóc chợt lóe trong mắt hắn, trong lòng hơi lạnh thấm khiếp sợ.

A Thất bùng chậu gối, đuổi theo bóng người màu xanh nhạt xinh đẹp phía trước.

“Diệp Nhị tiểu thư, con cá này là Tướng gia nhà ta đưa cho người.” A Thất ngăn trước mặt Thanh Linh nói.

Ngao Nguyệt hẹn nàng đến Hoài Giang phóng sinh, nàng mang con cá đi theo có vẻ sẽ thích hợp hơn đi tay không.

“Thật ngai quá!” Trên miệng nàng nói như vậy, nhưng trên mặt cách nào cũng không nhìn ra là có chút thẹn thùng.

“Chỉ là một con cá mà thôi, không có gì.” A Thất cười nói.

Vây trên thân cá hiện ra một tầng ánh sáng màu vàng, chói mắt mà đoạt màu. Đồ mà Tần Liễm cầm trên tay, quả nhiên thứ nào cũng đều là vật tinh xảo trân quý. Nàng nhìn chăm chăm con cá này, nhận ra là cá chép, nói: “Con cá chép này giá trị chắc hẳn cũng rất xa xỉ đi?”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Ngoài Cười Nhưng Trong Không Cười (2)

Trước đây Thanh Linh đã hạ xuống phương thuốc cho Diệp Đàm điều trị thân thể, nhưng hiệu quả không lớn. Hai ngày nay cô trùng trong cơ thể Diệp Đàm phát tác rất nhiều lần, lúc phát tác, Diệp Đàm ho rất nặng nề, khó thở.

Cứ tiếp tục như thế, không biết đến khi nào Diệp Đàm mới có thể lên đường đi đến Linh Y Cốc được.

Thanh Linh gọi Vô Ảnh tới, cho nàng ta đi tìm bạch phục, sinh hoàng, hàn thực và vài loại dược khác. Mấy vị dược này có tác dụng tạm thời ức chế cô trùng được một chút, nàng không biết cô trùng trong cơ thể Diệp Đàm là loại cô trùng nào, nhưng trước tiên dùng mấy vị dược này vẫn có thể áp chế được cô trùng trong Diệp Đàm được một hồi, điều trị thân thể thật tốt.

Mấy thứ dược kia sinh trưởng ở những nơi có địa hình nguy hiểm, trên thị trường cực kì khó tìm. Thời gian Vô Ảnh đi theo bên người nàng cũng không ngắn, tự nhiên cũng nhận biết được một ít loại dược thảo, trước mặt phái nàng ta đi là tốt nhất.

Thanh Linh vừa phân phó Vô Ảnh, Vô Ảnh lập tức xuất phát ngay sau đó.

Ngày Phóng Sinh Tiết, khắp nơi tràn ngập các loại tranh vẽ chim chóc, hoa cỏ, xung quanh còn có tiếng người huyên náo không ngừng.

Trên thị trường *tranh hoa điều không chỉ dừng lại ở hoa và chim chóc, mà kèm đó còn bán những loại động vật nhỏ khác. Bởi vì hôm nay là ngày Phóng Sinh, người đi đường lui tới đây chủ yếu là để mua chút ít động vật nhỏ mang đi phóng sinh.

*tranh hoa điều: các loại tranh vẽ chim chóc, hoa cỏ.

Thanh Linh nhìn các loại động vật trước mặt có đủ màu sắc và hình dạng mà không khỏi thờ dãi, bắt những loài động vật bé nhỏ này tới rồi lại mang đi phóng sinh thì thật có thể trả hết khoản nợ giết chóc mà con người gây ra sao? Chỉ sợ là sẽ càng gây thêm nhiều tội nghiệt mà thôi.

“Tiểu thư, người trên trà lâu kia hình như là cô gia tương lai thì phải.” Hương Thảo kéo tay áo Thanh Linh nhắc nhở.

Thanh Linh nhìn theo phương hướng Hương Thảo chỉ, đứng thật trên lầu hai của một quán trà, Tần Liễm ngồi gần cửa sổ, hắn một thân bạch y trắng hơn cả tuyết, tao nhã lộng lẫy. Đối diện hắn mờ mờ còn có người nữa đang ngồi, nhưng lại bị màn tơ treo trên cửa sổ cản trở, nhìn không rõ được người.

Trong gian phòng trang nhã của trà lâu, Tần Liễm tựa như cũng cảm thấy có ánh mắt đang nhìn hắn, nghiêng đầu, ánh mắt nhìn ra đường phố bên ngoài cửa sổ, liền bắt gặp bóng người thanh lệ thân quen. Thoáng chốc, vui vẻ trên mặt càng sâu thêm.

Khuyết Ngọc hồng y như lửa, khuôn mặt yếu dã, phát hiện nam tử ngồi đối diện bỗng nhiên như rất vui vẻ, cũng theo đó nhìn ra ngoài cửa sổ, liền thấy Thanh Linh.

“Người thật sự đã thích nha đầu kia sao?”

Tần Liễm không có phản ứng gì với câu hỏi của hắn, chỉ phân phó A Thất: “A Thất, mang con cá chép kia xuống cho Nhị Tiểu thư đưa đi đi.”

A Thất được phân phó, bưng lên một chậu gỗ đựng cá chép nhanh chóng rời đi.

“Chẳng phải con cá chép kia là thứ Tĩnh Vương tặng cho người để mang đi phóng sinh sao?” Khuyết Ngọc mỉm cười nói. Ở Nam Hạ, cá chép có ngụ ý là bình an cát tường. Đem nó đi phóng sinh, không chỉ có thể trả lại một chút khoản nợ giết chóc, mà còn có thể bảo vệ người tha và mang đến bình an.

Cá chép vì mang ngụ ý tốt đẹp đó, nên có thể mang nó ra để phóng sinh trong ngày Phóng Sinh Tiết, thì đúng là không còn gì có thể tốt hơn nữa. Nhưng cá chép ở Hạ Thành rất hiếm hoi. Tĩnh Vương có thể sở hữu được một con cá chép, chắc chắn cũng đã phải mất một phen công phu.

Tần Liễm vốn là muốn bắt cá chép để đi Hoài Giang phóng sinh, nhưng vì thời tiết nóng bức, mới đi vào trà lâu nghỉ ngơi một chút. Khuyết Ngọc không ngờ rằng, Tần Liễm chỉ vì vừa nhìn thấy Thanh Linh, đã lập tức đem cá chép đi tặng cho người ta.

“Bản Tướng không tin khoản nợ giết chóc có thể hoàn trả lại chỉ vì hành động thả ra chút ít động vật ấy, khoản nợ đó chỉ có thể trả lại bằng máu!” Trong mắt phượng tuyệt đẹp của hắn lóe qua một tia huyết quang, đau thương lạnh lùng và ngoan tuyệt, nhưng chỉ trong giây lát đã trở lại bộ dáng nước chảy mây bay ban đầu.

Chính vì không tin, cho nên cái gọi là phóng sinh và không phóng sinh, đối với hắn mà nói cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.

Khuyết Ngọc cũng không bỏ qua tia huyết quang chết chóc chợt lóe trong mắt hắn, trong lòng hơi lạnh thảm khiếp sợ.

A Thất bưng chậu gỗ, đuổi theo bóng người màu xanh nhạt xinh đẹp phía trước.

“Diệp Nhị tiểu thư, con cá này là Tướng gia nhà ta đưa cho người.” A Thất ngăn trước mặt Thanh Linh nói.

Ngao Nguyệt hên nàng đến Hoài Giang phóng sinh, nàng mang con cá đi theo có vẻ sẽ thích hợp hơn đi tay không.

“Thật ngại quá!” Trên miệng nàng nói như vậy, nhưng trên mặt cách nào cũng không nhìn ra là có chút thẹn thùng.

“Chỉ là một con cá mà thôi, không có gì.” A Thất cười nói.

Vây trên thân cá hiện ra một tầng ánh sáng màu vàng, chói mắt mà đoạt màu. Đồ mà Tần Liễm cầm trên tay, quả nhiên thứ nào cũng đều là vật tinh xảo trân quý. Nàng nhìn chằm chằm con cá này, nhận ra là cá chép, nói: “Con cá chép này giá trị chắc hẳn cũng rất xa xỉ đi?”

“Tĩnh Vương đưa, ta cũng không biết.” A Thất nói. Thì ra chỉ là mụn hoa hiển phật.

“Dù có nói thế nào, cá là do Tần tướng tặng cho ta, cầm lấy cá mà Tần tướng đưa cho, ta cũng thật rất ngại.” Nàng thấy sạp bán hàng bên cạnh có con rùa đen tuyền, trong mắt xẹt qua tia giảo hoạt.

“Hay là như vậy đi, ta cũng tặng lại Tần tướng một vật, vậy phiền người giúp ta mang lại cho Tần tướng.”

Thanh Linh xoay người đi đến trước sạp bán con rùa đen thẫm ấy, thật sự lựa lấy một con rùa già to lớn, còn bảo ông chủ trang trí chậu gỗ dùng thả rùa vào phải thật đẹp.

“Ừ, làm phiền người mang nó đưa cho Tần tướng.” Thanh Linh đem chậu gỗ đựng con rùa đen thui kia đưa cho A Thất.

Hương Thảo chần chờ mở miệng nói: “Tiểu thư, đưa thứ này cho Tần tướng không tốt lắm đâu.”

Đưa con rùa đen, nhìn xem là nói tới chuyện gì.

A Thất cũng tán đồng gật đầu, còn chưa có ai từng dám mang lão rùa đen thui như thế tặng cho Công tử nhà hắn đâu.

“Không có gì là không tốt, hắn đưa bốn tiểu thư một chậu đồ, bốn tiểu thư cũng đưa về cho hắn một chậu đồ như thế, thì sao lại không bình thường?” Nàng là người có mang thù, ai bảo lần trước gặp mặt người kia lại động thủ động cước với nàng, bẻ ngang nàng trên phố, thật mất mặt.

Nàng thừa nhận mình bị vẻ đẹp của hắn mê hoặc, cái loại cảm xúc lúc hắn ôm nàng cũng không có gì bài xích, nhưng bị hắn bẻ ngang bên đường, nàng lại nổi giận. Mặc dù sau đó hắn có kéo nàng trở về phủ, con giận như đã tan ra hết, nhưng hôm nay vừa gặp lại, đã không thể không nhớ đến chuyện đó, trong lòng vừa giận vừa hờn.

Bây giờ có cơ hội làm Tần Liễm bức mình, nàng sao có thể bỏ qua. Không biết khi hắn nhìn thấy lão ô quy này, có thể sẽ tức giận đến giậm chân luôn không?

“Thời gian không còn sớm, phải đi Hoài Giang.” Thanh Linh lên tiếng đuổi người.

Lúc Hương Thảo còn đang do dự nên mở miệng khuyên Thanh Linh không nên đem lão ô quy ra tặng như thế nào, thì người đã đi thật xa rồi. Nàng ta thờ dài, mặc kệ ô mậu cả chếp đuổi theo sau.

“Ha ha ha....”

Trong gian phòng trang nhũ của một trà lâu, tự dưng truyền ra tiếng cười lớn điên cuồng.

“Có ý tứ, có ý tứ, người đưa nha đầu kia một chậu cá chép giá trị xa xỉ, nàng lại đưa người một chậu rùa già trăm năm, ha ha ha, mặt nóng dán vào mông lạnh, Tần Liễm người cũng có ngày hôm nay.....Ha ha....”

Con rùa đen kia nhìn qua cũng có chút già, nói ít thì cũng từ trăm năm trở lên.

Tần Liễm nhìn nam nhân ngồi trên ghế đối diện cười tới ngã trái ngã phải, nhàn nhạt mở miệng: “Cười đến sắp chết rồi sao, cần bản Tướng tìm người nhặt xác cho người không?” Mặt hấn chứa ý cười, vừa vui vẻ lại vừa lạnh lùng.

Khuyết Ngọc cảm giác như bị hơi thở đông rét trên người Tần Liễm phát ra đông lạnh cả người hấn lại, lập tức thu lại tiếng cười, nghẹn cười đến mức hai tay phải ôm lấy bụng, mặt muốn cười lại không thể cười, vẻ mặt cổ quái.

Ánh mắt Tần Liễm thân nhiên chuyển đến trên người con rùa đen già ở trên bàn, con rùa đen già kia cũng cũng đang mò mịt nhìn hấn, không nhúc nhích. Không hiểu sao, nhìn con rùa đen già này, hấn chẳng những không tức giận, mà ngược lại còn có chút dờ khóc dờ cười.

“Nghịch ngợm” Hấn lẩm bầm, nộ cười bên môi ngày càng sâu.

Khuyết Ngọc và A Thất bên cạnh nghe thấy mắt đều choáng váng đồng thời kinh ngạc, người ta đưa hấn một con rùa già trăm năm, hấn không chỉ không tức giận, còn cười đến sáng lạn như vậy, người này là Tần tướng cao cao tại thượng lòng dạ độc ác đây sao?

Cuối cùng A Thất nhin không được nói: “Công tử, người ta đưa người một con rùa trăm năm, sao người còn lại cười đến dị thường xinh đẹp như thế?”

Có phải không bình thường hay không?

Khuyết Ngọc nghe vậy, rốt cuộc cũng không nhin được mà cười lớn ra tiếng: “Chẳng lẽ nộ cười của công tử là nộ cười chứa dao? Hay là để bán rẻ tiếng cười? Vẻ ngoài cười nhưng trong lòng không cười? Mím cười chín suối cũng.....” A Thất dùng thành ngữ ngu ngốc, vòng vèo một hồi lại thành ngô cụt.

“Trở về chếp một ngàn lần quy tắc chung của thành ngữ!” Lần này bộ dạng của Tần Liễm là ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói.

Về mặt A Thất mò mịt bỗng dung biến sắc lấp bắp không ngừng, nói: “Không cần, không cần mà.....”

Công tử, người rốt cuộc còn có cách trừng phạt nào mới mẻ hơn chút hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Sắp Xếp Bấy Hổ Người

Dọc theo Hoài Giang, là rừng cây ngọn núi trùng điệp xanh mướt, phong cảnh xinh đẹp tuyệt luân. Bầu trời xanh thẳm cùng ngọn núi xinh đẹp ở bên hai bờ sông được phản chiếu rõ nét trên mặt nước sông trong suốt óng ánh, tạo nên một bức họa thiên nhiên tranh sơn thủy tuyệt đẹp.

Trên mặt sông Hoài Giang rộng lớn chỉ duy nhất có một con thuyền hoa lệ, từ trên thuyền bay ra từng trận từng trận làn gió thơm, tiếng cười khanh khách duyên dáng thanh thúy như chuông bạc của nữ tử không ngừng truyền ra. Xung quanh thuyền lớn còn có không ít thuyền nhỏ, gần đó còn có các quý Công tử đang ngồi hóng mát.

Người của Ngao Nguyệt Công chúa thả ra một cái thuyền nhỏ chèo vào bờ, chuẩn bị đưa Thanh Linh đến chỗ thuyền lớn.

Thanh Linh mang cá chép đến phóng sinh, sau đó mang theo Hương Thảo lên thuyền nhỏ. Nàng vừa bước lên thuyền lớn hoa lệ, đập vào mắt chính là mùi hương của tóc và y phục.

Trên thuyền, mỗi người được Ngao Nguyệt Công chúa mời đến đều là thiên kim tiểu thư các nhà. Tiết Phóng Sinh ngày hôm nay ở Hoài Giang cũng không chỉ có mỗi các nàng, còn có thêm một vài vị Công tử quý tộc có chút tiếng tăm. Mà xung quanh những nơi gần đây đều có người của Ngao Nguyệt Công chúa canh giữ, những người không có thân phận sẽ không được phép tiến lại gần.

Trên mặt mỗi một vị Tiểu thư đều được trang điểm tỉ mỉ, với hy vọng có thể hấp dẫn ánh mắt của nam tử thân phận cao quý nào đó. Vì vậy đến nói rằng Hoài Giang phóng sinh, hoàn toàn là có dụng ý khác.

"Diệp Nhị tiểu thư đến!"

Không biết là vị Tiểu thư nào hô lên một tiếng, người trên thuyền rồi rít đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Hôm nay Ngao Nguyệt ăn mặc vô cùng nhẹ nhàng, một thân xanh nhạt, mái tóc cũng chỉ vén lên đơn giản. Nhưng trang sức trên người nàng không món nào là không tinh xảo quý trọng. Thoạt nhìn vừa thanh nhã lại không bị mất vẻ đoan trang.

"Cuối cùng ngươi cũng tới, ta đang chờ ngươi." Ngao Nguyệt khoan thai đi tới, mỉm cười nói.

"Ngại quá, để Công chúa đợi lâu rồi." Thanh Linh thông dong không kiêu không siểm nịnh trả lời, nàng như đã canh chuẩn xác thời gian mà tới, theo thời gian ước định thì nàng đến không sớm cũng không muộn.

"Công chúa, hiện tại mọi người đều đã đến đủ, chúng ta có phải nên rút thăm hay không?" Diệp Thanh Ngọc mỉm cười dịu dàng nói, dáng đi thướt tha từ sau lưng Ngao Nguyệt bước ra.

Nhìn khuôn mặt Diệp Thanh Ngọc chứa đầy ý cười, Thanh Linh không khỏi bội phục muốn quỳ sụp xuống đất cúi đầu chào thua nàng ta, nàng cứ nghĩ sau vụ mất mặt lớn ở Khánh Công yến, Diệp Thanh Ngọc chắc sẽ không dám ra khỏi cửa cả một khoảng thời gian dài. Nhưng không ngờ tới, thời gian ngắn ngủi như vậy, bên ngoài vẫn còn đang đồn đãi gièm pha, nàng ta vậy mà vẫn dám vác mặt đi ra ngoài.

"Ừ, đến lúc rút thăm rồi." Ngao Nguyệt nói.

Thanh Linh không khỏi nghi ngờ: "Xin hỏi Công chúa, rút thăm gì vậy?"

"A, bản công chúa chút nữa thì quên nói cho ngươi biết một chuyện. Là như vậy, các vị tỷ muội ở đây cảm thấy thật lâu mới có dịp tụ mặt đầy đủ ở một chỗ như thế này mà chỉ để tâm sự thì thật không thú vị, cho nên hôm nay chúng ta không nói chuyện phiếm nữa, chúng ta đến để chơi trò khác."

Có người trong chúng tiểu thư đề nghị với Ngao Nguyệt nên chơi thi đấu chèo thuyền trên sông Hoài Giang, hai người bắt cặp thành một nhóm. Một trong hai người sẽ là người dự thi chính, người còn lại là trợ thủ cho người kia. Người thắng trận thi đấu có thể được Ngao Nguyệt Công chúa ban thưởng là người thi đấu chính, đương nhiên, người thua thì người bị trừng phạt cũng sẽ là người thi đấu chính, mà trợ thủ sẽ không bị phạt.

Còn về phần ai cùng nhóm với ai, ai là người thi đấu chính hay là trợ thủ, đều sẽ do rút thăm quyết định.

Nơi trận đấu bắt đầu chính là chỗ nước gần thuyền lớn, và Bích Thủy hồ sẽ là điểm đích. Hiện tại chỗ thuyền lớn đã là cuối sông Hoài Giang, từ đây đến Bích Thủy hồ cũng không tính là xa, nhưng đối với những vị tiểu thư thân thể mềm mại cao quý chưa từng trải qua đau đớn nào thì có thể nói là thử thách khó khăn.

Ngao Nguyệt vỗ tay hai tiếng, lát sau một nha hoàn đi đến mang theo rương nhỏ. Ngao Nguyệt không tham gia trận đấu, nhưng đã chuẩn bị kỷ quy tắc, nàng ta đưa tay chỉ vào rương nhỏ: "Các vị, trong rương có vài tờ giấy khác màu, một màu có hai tờ, mà trong hai tờ giấy cùng màu ấy có viết rõ ai là trợ ai là chính, hai người bốc trúng hai tờ giấy cùng màu sẽ là một đội."

Cuối cùng, nàng ta lại hỏi: "Mọi người còn gì thắc mắc không?"

Chư vị tiểu thư ở đây nghe qua đều đã hiểu, vì vậy không có ai đề ra câu hỏi gì.

"Nếu tất cả mọi người đều đã hiểu, vậy thì bắt đầu rút thăm đi." Ngao Nguyệt nói.

"Công chúa, người thắng trận đấu lần này sẽ được ban thưởng đồ vật gì?" Thiên kim Hàn Cẩm của Lại Bộ Thượng Thư lên tiếng hỏi.

Các tiểu thư không vội rút thăm, ánh mắt tò mò bắn lên người Ngao Nguyệt, các nàng cũng muốn biết người thắng cuộc sẽ được ban thưởng những gì.

"Lần này, người đắc thắng trận đấu sẽ được bản công chúa ban thưởng vòng tay Huyền Băng Ngọc." Ngao Nguyệt mắt ra hiệu với một nha hoàn bên cạnh, nha hoàn nọ hiểu ý đưa ra một chiếc vòng tay óng ánh trong suốt.

Vòng tay Huyền Băng Ngọc là vô giá, ẩn hiện bên trong như có từng giọt nước đang lưu động, vào ban đêm còn có thể phát sáng. đeo trên tay sẽ rất đẹp, so với loại ngọc bình thường khác còn có tác dụng điều dưỡng thân thể.

Các tiểu thư nhìn chăm chăm vào vòng tay Huyền Băng Ngọc đến không chớp mắt, mắt đều không nhìn được run rẩy một tí, tới đây phần thưởng chiến thắng đã rất mê hoặc người rồi.

Diệp Thanh Ngọc thu lại ánh mắt tham lam vừa nhìn chăm chú vào vòng tay Huyền Băng Ngọc, trong mắt xẹt qua tia tiếc nuối khó có thể phát hiện được, nàng nói với Ngao Nguyệt: "Công chúa, Thanh Ngọc cho rằng có phần thưởng thì cũng phải có hình phạt thì chơi mới vui chứ."

Ngao Nguyệt gật đầu: "Thanh Ngọc nói có lý, vậy các ngươi cảm thấy người thua trận thì nên bị gì đây?"

Diệp Thanh Ngọc giành nói: "Thanh Ngọc cũng có một đề nghị hay, đó chính là người thua trận thì phải đến công thành học theo tiếng chó, sửa mười lần."

Thanh Linh cảm thấy thật tức cười, sửa tiếng chó, cái ý kiến bản thủ này, loại trừng phạt mất hết mặt mũi như thế mà nàng ta còn không biết xấu hổ gọi là đề nghị hay, thật đúng là thiết thời cho cái thân phận đường đường là Đại tiểu thư của Hộ quốc Tướng quân phủ.

Nhưng chuyện càng khiến Thanh Linh ngạc nhiên hơn nữa, Ngao Nguyệt thế nhưng cũng cảm thấy đề nghị của Diệp Thanh Ngọc rất hay!

"Mọi người đừng chụm đầu vào nhau thế nữa, mau đến rút thăm đi." Hàn Cẩm nói.

Không lâu, tất cả mọi người đều đã rút xong hết giấy.

"Tiểu thư, người rút được gì vậy?" Hương Thảo hỏi nhỏ bên tai Thanh Linh.

Thanh Linh mở ra tờ giấy màu đỏ trong tay, vài chữ to "người thi đấu chính" thỉnh thoảng xuất hiện ở trước mặt.

"A, muội muội, thi ra ta là trợ thủ của người." Diệp Thanh Ngọc giờ cao tấm giấy đỏ trong tay, cười không có ý tốt.

Hai người bốc trúng hai tờ giấy cùng màu thì cùng đội, Diệp Thanh Ngọc sẽ là trợ thủ của nàng!

Khỏe miệng Thanh Linh hưng hăng co rút, trong lòng xuất hiện loại cảm giác cực xấu. Trực giác nói cho nàng biết, Diệp Thanh Ngọc có thể sẽ kéo chân sau của nàng làm cho nàng thua trận, cuối cùng khiến cho nàng phải học tiếng chó sủa trên công thành!

Nàng không khỏi hoài nghi Diệp Thanh Ngọc đề nghị hình phạt đó là để chuẩn bị sẵn cho chính nàng nhảy vào, mà việc nàng và Diệp Thanh Ngọc cùng bốc trúng cùng màu cũng không phải chỉ là sự trùng hợp ỉ?

"A, là.....Vinh Vương, là Vinh Vương, Vinh Vương cũng tới Hoài Giang!" Một nữ tử hét lên chói tai.

"Phải không, ở đâu, sao ta lại không thấy?" Một nữ tử khác lo lắng nói.

"A, ta thấy rồi, dưới gốc cây trên bờ kia, ta không chỉ thấy được Vinh Vương, còn có cả Tĩnh Vương!" Lại thêm một nữ tử hưng phấn nói.

"... .."

Chúng tiểu thư nghe thấy hai vị Vương gia tuần mỹ đều xuất hiện, không nhìn được tất cả đều đưa ánh mắt nhìn sang.

Thanh Linh nhìn theo ánh mắt của các vị tiểu thư, lập tức liền nhìn thấy Hách Liên Dục một thân hắc y linh hoạt đứng dưới tàng cây.

Hắn dùng chỉ bạc cột tóc, mỗi cử chỉ giờ tay nhắc chân đều mang theo quý khí bẩm sinh, tuần mỹ đến mức khiến người ta khó có thể dời mắt.⁶

Còn Tĩnh Vương, chỉ đứng bên bờ sông cách mũi thuyền gần nhất, gió sông nổi lên khiến cảm phục quý giá đẹp đẽ của hắn bay phấp phới. Trong vãn nhã và quý khí lộ ra một cỗ phong lưu không thể kiềm chế được, đẹp mắt đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng vào.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Tình Cảnh Quá Hoàn Tráng, Không đành Lòng Nhìn Thẳng!

Trước đây không lâu Hách Liên Dục bị Tần Liễm cắt đi một nhúm tóc lớn, đỉnh đầu nhìn khó coi giống như bị chó gặm. Không biết hắn xử lý như thế nào, hôm nay Thanh Linh lại thấy hắn dùng chỉ bạc cột tóc, đầu tóc không hề có vấn đề gì, đồng thời cũng không tìm thấy chút dấu vết của nhúm tóc lớn bị cắt kia nữa. Hắn như cũ là một Vinh Vương tôn quý phi phạm, trêu chọc vô số tâm hồn mỹ nhân loạn nhịp.

Thanh Linh thầm tiếc nuối, lần trước Tần Liễm không cạo sạch trơn đầu tóc Hách Liên Dục đúng là thật quá đáng tiếc.

Bởi vì trong chúng tiểu thư không có mấy người biết chèo thuyền, nên trước trận đấu, Ngao Nguyệt tìm đến một vài người biết chèo thuyền đến dạy bọn họ một chút điểm quan trọng về chèo thuyền.

Lúc này, hơn mười chiếc thuyền đang lơ lửng trên mặt sông đều có các nữ tử dung mạo xinh đẹp đứng đó. Gió sông cuộn cuộn thổi làm tóc đen của các nàng bay loạn, y phục rực rỡ tung bay như tiên nữ. Ở rừng xanh nước biếc, mỗi một nữ tử xinh đẹp như hoa tạo nên một bức tranh xinh đẹp trên mặt sông.

Sau khi được người của Ngao Nguyệt đưa đến truyền thụ cho một chút động tác chèo thuyền quan trọng, Thanh Linh và Diệp Thanh Ngọc bắt đầu thử chèo thuyền. Trận đấu quy định phải dùng gậy trúc để chống thuyền, Thanh Linh đứng ở đầu thuyền dùng gậy trúc chống thuyền, còn Diệp Thanh Ngọc ở đuôi thuyền.

Thanh Linh hơi dùng sức chống xuống cây gậy trúc, thuyền không bị đi về phía trước, nhưng lại lung la lung lay, vừa dùng lực, thuyền lại bắt đầu tiến về phía trước. Nàng quay đầu lại nhìn Diệp Thanh Ngọc, phát hiện phương hướng nàng ta chống thuyền vậy mà ngược lại hướng của nàng. Nàng vừa định mở miệng gọi Diệp Thanh Ngọc đổi hướng chống thuyền, không ngờ Diệp Thanh Ngọc lại nhanh một bước mở miệng trước.

"Đầu người chứa óc heo sao? Người còn không mau đổi hướng khác? Gặp qua người ngốc, nhưng vẫn chưa thấy qua người nào ngu ngốc giống như người vậy đó." Diệp Thanh Ngọc khinh bỉ mắng.

"Hình như đại tỷ đã quên một chuyện, ta mới là người thi đấu chính, còn người chỉ là trợ thủ. Ta nói muốn rẽ hướng nào thì chính là rẽ hướng đó, chắc không phải đại tỷ ăn nhiều ngủ nhiều, đầu óc so với óc heo bình thường cũng không bằng nên mới không nhớ rõ?" Thanh Linh nhẹ nhàng nói.

Diệp Thanh Ngọc nghe xong cả giận nói: "Người bảo đầu ai so với đầu heo còn không bằng chứ?"

Thanh Linh không trả lời lại, lười để ý nàng ta, trong lòng thở dài, cái bình hoa Diệp Thanh Ngọc này ước gì chính chết nàng mà, nàng phải làm thế nào mới có thể không rớt lại sau cùng đây?

Nàng đang trầm tư, Diệp Thanh Ngọc đã từ đuôi thuyền đi đến chỗ nàng: "Người nói rõ ràng cho ta, óc heo là nói ai?" Diệp Thanh Ngọc nhất quyết không bỏ qua, tay còn đẩy Thanh Linh một cái.

Ngay lúc này bên cạnh có một chiếc thuyền con đụng trúng, chiếc thuyền của hai người càng thêm lung lay.

"A" Tiếng Hàn Cẩm không biết chèo thuyền vang lên, không cẩn thận đụng trúng phải thuyền của Thanh Linh các nàng, sợ đến mức nàng ta thét chói tai.

Thanh Linh đứng ở đầu thuyền, khi thân thuyền bị lung lay, Diệp Thanh Ngọc đứng không vững mà ngã tới chỗ nàng. Thanh Linh nhanh chóng buông gậy trúc trong tay ra, vội đứng vững lại thân hình. Mắt nhìn thấy cây gậy trúc kia sắp trôi mất hút trong dòng nước, Thanh Linh muốn đưa tay bắt lấy cũng không còn kịp.

Diệp Thanh Ngọc thoáng nhìn thấy một thân hắc y tôn quý phi phạm Hách Liên Dục đang đứng ở nơi không xa, trong mắt lóe qua một tia ánh sáng khác thường. Nàng ta giống như không giữ vững được cơ thể mình mà ngã về phía Thanh Linh, muốn ôm chặt Thanh Linh cùng kéo nàng ta rơi xuống nước, Hách Liên Dục đang ở cách đó không xa, nói không chừng nếu như hắn nhìn thấy nàng rơi xuống nước hắn sẽ đến cứu nàng lên.

Nàng ta cho rằng mạng của Thanh Linh là rác rưởi, không có dễ dàng chết như vậy đâu, hơn nữa, ở trong nước nếu như nàng ta ôm chặt Diệp Thanh Linh, nàng ta cũng sẽ không bị chìm xuống.

Lúc này Thanh Linh không biết Diệp Thanh Ngọc đang tính toán những chuyện nhỏ nhặt này, nếu biết được chắc chắn sẽ không nhịn được mà khinh bỉ một phen.

Sau lần Diệp Thanh Ngọc bị mất mặt lớn ở Khánh Công yến, bây giờ Hách Liên Dục tránh nàng ta còn không kịp, sao còn thể tự mình xuống nước cứu người?

Lúc Diệp Thanh Ngọc ngã tới, Thanh Linh nhìn qua một cái đã biết là nàng ta cố ý. Nàng ta rõ ràng đã đứng vững, thế mà lại giả vờ đứng không vững mà ngã tới, trong chuyện này nhất định là có quỷ.

Thanh Linh cười lạnh lùng một tiếng, lách mình tránh đi. Âm thầm đuổi chân đã được vấy dài che lại, gạt nhẹ chân Diệp Thanh Ngọc một cái, động tác còn con này không có ai phát hiện ra được.

Diệp Thanh Ngọc vốn không đề phòng, hung dữ trọn to hai mắt trừng trừng nàng, dưới chân đứng không vững ngã vào trong nước.

"Vinh Vương, cứu mạng, cứu mạng a!" Diệp Thanh Ngọc ở trong nước lớn tiếng la lên, trong giọng nói động lòng người lộ ra khủng hoảng, khiến lòng người dâng lên một loại ý muốn muốn bảo vệ.

Thanh Linh lập tức hiểu được nguyên do lúc này Diệp Thanh Ngọc cố ý đụng vào nàng, thì ra đúng là muốn hấp dẫn sự chú ý của Hách Liên Dục.

Những người ở xa không biết rõ tại sao Diệp Thanh Ngọc lại rơi xuống nước, nhưng Hàn Cẩm cùng với trợ thủ là thiên kim Hộ Bộ Thượng Thư Cố Diệp ở bên cạnh, cả hai đều nhìn ra vừa rồi Diệp Thanh Ngọc là cố ý vọt về phía Thanh Linh. Chỉ là việc Thanh Linh gạt chân của Thanh Ngọc một cái, hai người cũng không có nhìn thấy.

"Đây cũng quá không muốn sống rồi!" Cố Diệp bĩu môi nói.

"Vinh vương, cứu Ngọc Nhi với!" Diệp Thanh Ngọc sắc nước miếng, giọng nói hô lên có chút khàn khàn.

Hách Liên Dục cách đó không xa nghe được tiếng kêu cứu của Diệp Thanh Ngọc, liền thi triển khinh công lướt trên mặt nước mà tới. Dáng người vùn vụt như nhận mùa, tiêu sái như tiên, dáng người tuyệt mỹ khiến chúng tiểu thư mặt đỏ tới mang tai, đồng thời cũng sợ hãi thét lên chói tai.

Hách Liên Dục vậy mà lại tự ra tay cứu Diệp Thanh Ngọc, đây là chuyện ngoài dự liệu của Thanh Linh. Món nợ mới vừa rồi Diệp Thanh Ngọc muốn kéo nàng xuống nước, xem ra rất nhanh có thể trả lại cho Diệp Thanh Ngọc rồi.

Quan sát dáng người của Hách Liên Dục đang dần tiến lại gần, mắt Thanh Linh sáng lên, nàng đột nhiên hô to về phía Diệp Thanh Ngọc: "Đại tỷ, người

đừng sợ, ta tới cứu ngươi." Miệng nàng hồ lên là như thế, nhưng người lại đánh về phía Hách Liên Dực, khẽ dựa gần vào Hách Liên Dực rồi mạnh mẽ kéo theo hắn ngã xuống nước.

Hách Liên Dực đầu đầy hắc tuyến bị rơi xuống nước, miệng còn uống hai ngụm lớn nước sông, hắn đang muốn nổi giận, nhưng lúc nhìn rõ nữ tử trước mắt thì toàn bộ lửa giận lại được hắn đè xuống.

"Vương gia, cứu mạng, Vương gia." Thanh Linh gắt gao nắm lấy tay Hách Liên Dực, nhưng trong đôi mắt to đen nhánh sáng lấp lánh kia lại không hề thấy được một chút sợ hãi nào.

"Bản vương tất nhiên sẽ cứu ngươi rồi!" Hách Liên Dực nhếch môi cười, kéo eo nhỏ nhắn của Thanh Linh vào khu vực nước thấp.

Mà lúc này, Tĩnh vương cũng phi thân đến, cứu Diệp Thanh Ngọc đang vùng vẫy ở trong nước nhưng thế nào cũng không chìm được lên bờ.

Chúng tiểu thư thấy thế đều nhìn đến sững người, cái gì? Làm vậy mà cũng được? Chỉ cần nhảy xuống sông thì có thể thân cận được với hai vị Vương gia tôn quý sao? Vậy còn chờ gì nữa, mau, mau nhảy a!

"Ừm, ừm, ừm, ừm,....."

Hơn mười nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp như hoa người sau tiếp người trước nhảy xuống Hoài Giang, tình cảnh đồ sộ khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

"Vương gia cứu mạng!"

"Tĩnh Vương cứu mạng!"

"Vinh Vương cứu mạng!"

"....."

Trên mặt sông liên tục truyền ra tiếng nước bị va chạm mạnh, tiếng gọi cứu thất thanh, sóng sau cao hơn sóng trước.

Ngao Nguyệt đứng ở trên thuyền nhìn tình cảnh trước mặt, không khỏi cảm thấy buồn cười, nguyên một đám đều muốn bay lên đầu cành làm phượng hoàng, chỉ là phượng hoàng này dễ làm như vậy sao? Lắc đầu một cái, rốt cuộc vẫn phải phái người xuống nước cứu các vị tiểu thư kia lên.

"Phụt...." Thanh Linh không ngờ Hách Liên Dực lại mang nàng lên vào chỗ nước thấp, mà tay hắn vẫn còn ôm lấy eo của nàng!

Nàng gỡ bàn tay đang quán trên eo ra, muốn trôi lên trên mặt nước, hắn lại cố chấp nắm lấy tay nàng lại kéo nàng xuống đáy sông. Hắn nhất định là cố ý! Là đang trả thù nàng mới này dụ hắn đây mà!

Nàng bỗng nhiên nghiêng đầu, hung hăng cắn lên tay Hách Liên Dực đang nắm lấy tay nàng. Hách Liên Dực bị đau vội buông tay nàng ra, nàng lập tức liền như con cá nhỏ vùng người bơi đi một cái là đã không còn thấy bóng dáng +

Thanh Linh từ đáy sông bơi về phía trước, trước mắt đột nhiên xuất hiện một mảnh trắng xóa, không biết đó là gì, cản trở đường đi của nàng. Nàng buộc phải trôi lên mặt nước, vừa trôi lên thì có một khuôn mặt tuần nữ có thể làm thiên địa ảm đạm thất sắc liền phóng đại ngay trước mắt nàng.

"Á" Đối mặt với thứ đột nhiên xuất hiện, nàng sợ hết hồn, về mặt sững sờ, nhất thời tay chân quên hoạt động, tiếp đó cả người liền chìm xuống đáy nước.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Không Có Lần Sau

Tần Liễm dờ khóc dờ cười nhìn nữ nhân chìm trong nước, đưa tay chụp tới, xách người lên.

Thanh Linh bị người xách lên, liền thấy ngay khuôn mặt tuy mang theo ý cười nhưng có chút lạnh lùng của Tần Liễm. Vóc người hắn thon dài, cao hơn nàng rất nhiều, thế mà trong nước hắn chỉ bị lộ ra một phần bả vai trở lên, xem ra nước ở chỗ này vẫn rất sâu.

Ánh mắt hắn phát lạnh, hàn khí khắp người.

Trong lòng nàng âm thầm run lên, không biết tại sao đặc tới đến người trước mắt, để hắn bày ra bộ dáng lạnh như băng này.

"Linh Nhi yêu thương nhưng nhớ bản vương như vậy, bản vương rất bất ngờ." Hách Liên Dực ở sau lưng Thanh Linh thần nhiên nói, ánh mắt mang theo khiêu khích nhìn về phía Tần Liễm.

Thanh Linh lúc này mới nhận ra thì ra ánh mắt rét lạnh lúc này của Tần Liễm là ném về phía Hách Liên Dục, lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Giương mắt nhìn xung quanh, phát hiện nơi này trừ ba người bọn họ ra, thì không còn người nào đến đây nữa.

Lúc này nàng mơ hồ nhận ra sóng ngầm mãnh liệt của hai người này, bầu không khí căng thẳng giống như một khúc nữa sẽ bộc phát ra vậy.

“Vừa rồi lúc ở dưới nước, bản vương phát hiện da thịt toàn thân cao thấp của Thanh Linh không chỗ nào là không non mềm, thật khiến bản vương yêu thích không rời buông tay.” Giọng Hách Liên Dục nhẹ nhàng, hẳn mong chờ nhìn thấy biểu tình không thoải mái trên mặt của Tần Liễm. Trên triều, người của Tần Liễm luôn đối nghịch với người của hắn khắp nơi, cho nên hắn vẫn luôn muốn hung hăng đã kích Tần Liễm một lần, đáng tiếc vẫn không có cơ hội.

Bây giờ có thể mượn Thanh Linh để đã kích Tần Liễm, nhìn thấy biểu tình không thoải mái của Tần Liễm, đó cũng là một chuyện thật tốt.

Thanh Linh nghe ra ý tứ trong lời nói của Hách Liên Dục, trên người không khỏi nổi da gà, cả giận nói: “Hách Liên Dục, ngươi nói hươu nói vượn gì đó!”

Tần Liễm nghe Hách Liên Dục nói, nụ cười trên mặt càng đậm, giọng nói lạnh lạnh: “Vừa rồi ơn cứu giúp của Vương gia đối với Thanh Linh, bản tướng nhất định sẽ trả lại!” Tiếng nói vừa dứt, tay hắn lướt nhẹ qua mặt nước, mỗi một giọt nước như có mang theo một cỗ lực lượng bay về phía Hách Liên Dục.

Hách Liên Dục vội đưa tay ra che lại, giọt nước cứng như đá đập vào tay hắn, đau đến khiến Hách Liên Dục phải hút vào một ngụm khí lạnh. Tóc dài được chỉ bạc vắn lên bị nước đánh trúng mà lệch qua một bên, cả người ướt sũng như chuột lột.

Lúc hắn thả tay xuống thì phát hiện hai người kia đã không còn ở đây nữa. Hắn tức giận đến nghiêng răng, đánh mạnh vào mặt nước một cái.

Thanh Linh đi theo Tần Liễm đến một chỗ nước cạn gần bờ, đột nhiên, nàng tiến lên kéo kéo ống tay áo của hắn: “Vừa rồi Hách Liên Dục hẳn nói hươu nói vượn đó, ngươi đừng tin hắn.”

Hắn quay đầu lại, nhếch môi cười một tiếng, khuôn mặt yêu mị mê người. Trong cặp mắt phượng hẹp dài tựa như có chứa cả con sông, vô cùng rực rỡ, làm cho tim của nàng không khỏi nhảy lên một cái.

“Hắn nói hươu nói vượn? Vậy ngươi nói với bản tướng một chút tại sao ngươi lại nhảy từ trên thuyền xuống nước, để cho Hách Liên Dục ôm ấp là sao hả?” Giọng nói của hắn không nóng không lạnh, bộ dáng lạnh nhạt khiến nàng đoán không ra người trước mắt đến cùng là có giận hay không.

“Đó là do ta không cẩn thận té xuống...” trong nước, còn chưa nói xong, nàng liền phát hiện ánh mắt hắn đột nhiên run lên, đoán rằng hắn có thể biết là cô ý nhảy vào trong nước, vì vậy vội vàng sửa lại lời nói: “Ta chỉ là không ưa Hách Liên Dục cứu người còn bày ra dáng vẻ uy phong kia, mới muốn kéo hắn vào trong nước, phá hủy uy phong của hắn.”

Hồi tưởng lại bộ dáng lúc Hách Liên Dục phi thân xẹt qua mặt sông đúng là vô cùng khoe khoang, đột nhiên bị nàng dụ dỗ kéo xuống sông, cũng áp chế không ít uy phong của hắn.

“Thật là như vậy sao?” Hắn cười như không cười nói.

Nàng mạnh mẽ gật đầu: “Thật, so với trần châu còn thật hơn.” Trên mặt còn bày ra nụ cười chân chó lấy lòng.

“Chỉ có lần này thôi, không có lần sau nghe không?” Hắn cười nhẹ nói.

Nàng có chút không phục, dựa vào cái gì hắn muốn nói như thế thì sẽ là như thế: “Nếu như có lần sau, vậy sẽ thế nào?”

Hắn không nói hai lời, nâng lên cằm của nàng, cúi đầu hôn xuống.

Môi của hắn hơi lạnh, nụ hôn cuồng dã mà kịch liệt, hẳn ngấm lấy cánh môi mềm mại của nàng, bá đạo cạy hàm răng của nàng ra, không nói lời nào xông vào bên trong công thành đoạt đất. Đột nhiên bị hôn khiến đại não của nàng trống rỗng, trong lúc nhất thời không biết phải làm sao, bị động tiếp nhận nụ hôn của hắn. Thoáng cái trên gương mặt thanh lệ đỏ bừng lên, mắt to chứa đầy hơi nước, khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ mê hoặc lòng người. Chọc cho người nào đó càng dùng sức ôm thật chặt nàng vào ngực, hôn càng thêm mãnh liệt, giống như muốn nuốt trọn tiểu nữ nhân trước mặt vào trong bụng.

Lúc hôn đến nửa từ ở trong lòng sắp thở không được nữa hắn mới khẽ cắn đầu lưỡi của nàng một cái, lui ra ngoài.

“Ngô, đau...” Đầu lưỡi bị cắn một cái, trong đôi mắt của nàng hiện lên một tầng hơi nước dày đặc.

“Nếu như còn có lần sau, bản tướng sẽ không ngại trước khi động phòng mà muốn nàng.” Hắn nhẹ giọng nói bên tai nàng, giọng nói mang theo thái độ cường thế mà bá đạo, thanh âm trầm thấp hơi khàn khàn. Ánh mắt yêu mị mê người, khiến cho nàng trong nháy mắt trở nên sững sờ, hắn xoay người tạo nên một vòng bọt nước, tiêu sái đi lên bờ.

Giọng điệu bá đạo của hắn đã chọc giận mỡ nữ, nhìn chằm chằm vào bóng lưng tao nhã rực rỡ của hắn mà mắng to: “Ngươi tên khốn kiếp này!” Nếu không phải đang ở trong nước, nàng thế nào cũng bị tên này chọc tức giơ chân.

“Hả? Nàng nói gì?” Hắn đột nhiên xoay người, mắt phượng nguy hiểm nhú lại.

Cùng lúc đó, nàng cảm thấy sau lưng có vài đạo ánh mắt khác thường, xoay người mới phát hiện toàn bộ người trên sông đều đang nhìn về phía này. Nhớ tới một màn hôn sâu vừa rồi của nàng và hán đầu bị người trên sông nhìn thấy hết, mặt thoáng chốc đỏ lên đến mức có thể nhỏ ra máu, trong lòng lại đang hung hăng mắng chửi tên gia hỏa vô lại kia.

“Mới vừa nói cái gì?” Giọng nói nguy hiểm của hán vang lên, ánh mắt nhìn chằm chằm như muốn ăn luôn nàng vậy.

Thanh Linh cứng ngắc, da mặt hung hăng co rút, hết sức không có cốt khí nói: “Ta không có nói gì hết.” Thật buồn bực mà vì sao mỗi lần ở trước mặt hán, cái eo luôn không thẳng nổi vậy trời? Luôn bị người này chèn ép, cứ thế này mãi thì phải làm sao mới được đây?

Lúc nàng đang nghĩ ngợi lúc trở về nên chèn ép lại người kia như thế nào, bên tai truyền tới giọng nói của một nữ tử.

“Khụ khụ, Diệp Nhị tiểu thư, Ngao Nguyệt Công chúa nói trận đấu đã sắp bắt đầu, bảo người đi qua chuẩn bị một chút.” Giọng nói của nữ tử có chút mất tự nhiên, nàng là Bích Hà một thị nữ bên cạnh Ngao Nguyệt, là một nha đầu vẫn chưa biết sự đời, lúc này nhìn thấy màn hôn nóng bỏng của Tần Liễm và Thanh Linh, không khỏi có chút lúng túng.

Chúng vị tiểu thư được Ngao Nguyệt mời tới vừa rồi tất cả đều bị "roi xuống nước", Ngao Nguyệt lo lắng các nàng sẽ vì thế mà sợ nước, còn hỏi ý kiến mọi người có muốn hủy bỏ trận đấu này hay không. Các nàng đều trả lời là không muốn hủy bỏ thi đấu, cho nên Ngao Nguyệt thực hiện theo ý kiến số đông không hủy bỏ trận đấu, cũng bảo người gọi Thanh Linh tới để nàng chuẩn bị một chút.

Thanh Linh và Diệp Thanh Ngọc lần nữa bước lên cùng một chiếc thuyền nhỏ, Diệp Thanh Ngọc vừa lên thuyền đã bày ra sắc mặt không tốt với nàng, vẻ mặt cừu hận kia giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy.

Suy nghĩ một chút cũng không sai, Diệp Thanh Ngọc cố ý té xuống nước là vì muốn lôi kéo sự chú ý của Hách Liên Dục. Hách Liên Dục đúng là đã tới, nhưng bị nàng thờ chân xen vào khiến cho kế hoạch của Diệp Thanh Ngọc thất bại, Diệp Thanh Ngọc có thể bày ra sắc mặt tốt với nàng đó mới là lạ đó.

Theo tiếng chiêng trống vang lên, trận thi đấu bắt đầu.

Chúng vị tiểu thư trong tiếng hô hào trợ uy của các vị quý công tử, tạm thời ném lại rụt rè thường ngày, có dáng có vẻ dùng sức chèo thuyền.

Từng cái từng cái thuyền thật nhanh đã di chuyển trên mặt sông, chỉ có một chiếc ngoại lệ. Chính là thuyền của hai người Thanh Linh và Diệp Thanh Ngọc lấy tốc độ rùa bò chậm chậm tiến về phía trước, sau thời gian một chung trà đi qua, hai người hoàn toàn bị ném ở cuối cùng của đội ngũ chèo thuyền.

“Không chèo, không chèo nữa, tay cầm gậy trúc cũng bị nổi bóng nước hết rồi.” Diệp Thanh Ngọc buông gậy trúc trong tay ra, đặt mông ngồi xuống.

Thanh Linh âm thầm cắn răng, nàng không trông cậy vào việc Diệp Thanh Ngọc có thể giúp nàng. Cả đoạn đường từ lúc thuyền chèo tới đây, Diệp Thanh Ngọc chỉ là cầm gậy trúc giả vờ giả vịt, phần nửa sức cũng không bỏ ra, tay nàng ta mà nổi bóng nước mới là lạ.

Nhưng Thanh Linh cũng không có ý định vạch trần nàng ta, hiện tại các nàng rơi ở phía sau xa như vậy, người trở về cuối cùng không cần phải đoán nữa nhất định sẽ là các nàng. Nàng cũng dứt khoát không liều mạng nữa, xem như là đến để ngắm phong cảnh bên sông đi.

Giương mắt nhìn xung quanh, hai bên bờ sông lộ ra quang cảnh rừng núi, xung quanh cũng không thấy có người đến du ngoạn.

Vì lo lắng trên đường đi các vị tiểu thư sẽ gặp chuyện không may, nên hai bên bờ sông cách các nàng không xa đều có thị vệ của Ngao Nguyệt Công chúa phải tới canh chừng bảo vệ các nàng.

Nhất thời xung quanh vắng lặng, chỉ nghe tiếng gậy trúc xẹt qua mặt nước cùng tiếng vượn và khí từ trong rừng núi truyền ra, mơ hồ còn lộ ra khí tức quý dị khiến người ta sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Cả Hai Người Đều Không Thể Bỏ Qua

Editor: Yên Nhi

Thanh Linh không nhanh không chậm chèo thuyền, Diệp Thanh Ngọc một bên nhìn đến ngây ngẩn cả người, kinh ngạc mở miệng hỏi: "Sao người lại thả chậm tốc độ? Người không sợ trở thành người thua cuộc cuối cùng, cuối cùng đứng ở cửa thành học tiếng chó sủa sủa mười tiếng hay sao?"

"Dù gì có dùng hết sức cũng sẽ thua, vậy sao ta phải liều mạng như thế?" Thanh Linh hỏi ngược lại, trên mặt không hề có một chút lo lắng.

"Thì ra là vậy!" Diệp Thanh Ngọc lăm bằm, không nói gì thêm, bầu không khí khôi phục lại trạng thái yên tĩnh ban đầu.

Qua một hồi lâu, phía trước xuất hiện hai đường rẽ. Muốn đến hồ Bích Thủy bình thường sẽ đi bên phải, bên trái nước chảy siết hơn rất nhiều, đá ngầm vô số, bình thường không có ai dám đi thuyền đường đó.

Thanh Linh đang muốn chèo thuyền về phía bên phải, Diệp Thanh Ngọc lúc này lại tự dưng đứng lên cầm gậy trúc: "Rẽ sang bên trái, nhanh lên một chút!"

"Nhưng đến hồ Thủy Bích thì chẳng phải nên rẽ sang bên phải sẽ an toàn hơn sao?" Thanh Linh biết rõ rằng bên trái nước chảy rất mạnh, nếu đi hướng đó đương nhiên sẽ nhanh hơn, nhưng nơi đó đá ngầm nhiều, rất nguy hiểm.

"Đi phía bên trái nhanh hơn, ta nghe người ta nói nếu chọn đường bên trái thì phải đi sát bên bờ hoa, loại thuyền nhỏ như chúng ta sẽ không đụng trúng đá ngầm" Diệp Thanh Ngọc ra sức lướt gậy trúc trên mặt nước, dùng sức muốn chèo thuyền rẽ sang bên trái.

Thanh Linh nhìn chằm chằm nàng ta, kì quái, chẳng phải nàng ta còn đang ước gì nàng thua sao? Sao bây giờ lại tốt bụng nhắc nàng đi đường nào sẽ nhanh hơn chút chứ?

Diệp Thanh Ngọc giống như nhìn ra nghi ngờ trên mặt nàng, quay đầu không nhìn nàng, rũ mắt xuống, trong mắt thoáng hiện lên ánh sáng quý dị, giọng nói của nàng mất tự nhiên giải thích: "Hừ, ta có lòng tốt nhắc nhở người chỉ là không muốn thấy người phải học chó, sủa ở trên cổng thành, làm mất hết mặt mũi của phủ Hộ quốc Tướng quân mà thôi. Còn chuyện lúc này người dám quyến rũ Vương gia trước mặt ta kia, sau này sẽ tìm người tính sổ sau!"

"Nhưng ta vẫn muốn rẽ sang bên phải thì sao?" Thanh Linh cầm gậy trúc nhẹ nhàng làm vài động tác liền khiến thuyền đổi hướng sang bên phải.

"Người, người thật là không biết tốt xấu!" Diệp Thanh Ngọc bỗng nhiên cá giận nói, tay cầm gậy trúc dùng sức rẽ nước đưa thuyền đi vào đường bên trái.

"Ta thích đi bên phải." Thanh Linh lại chèo thuyền về bên phải, trực giác nói cho nàng biết, Diệp Thanh Ngọc khẳng định rẽ sang bên trái nhất định là sẽ không có chuyện tốt gì.

Cứ như vậy, một người chèo thuyền về phía bên trái, một người lại chèo về hướng bên phải, khiến thuyền không thể tiến về phía trước ngược lại quay vòng vòng trên mặt sông.

Đột nhiên, thuyền nhỏ nhanh chóng rẽ sang hướng bên trái, trôi về dòng nước chảy siết, dựa vào lực đạo của Diệp Thanh Ngọc chắc chắn không thể có tốc độ như thế được.

Nước sông chảy siết, mặt nước hung hăng đánh lên đá ngầm lộ ra mặt nước, thuyền nhỏ với tốc độ khó có thể kiểm soát lướt như bay đi về phía trước trên dòng nước mãnh liệt.

Thanh Linh một trận lạnh sống lưng, nàng nhạy cảm phát hiện có người đã lặn xuống nước đẩy thuyền đi. Nàng cúi đầu quan sát, dưới ánh mặt trời, một bóng người sau lưng cầm gậy trúc nhanh chóng đánh về phía nàng. Nàng không cần xoay người lại nhưng vẫn có thể bắt được cây gậy trúc kia, quay đầu, mặt lạnh nhìn thẳng Diệp Thanh Ngọc.

"Người muốn làm gì?" Thanh Linh bình tĩnh hỏi.

Trong giọng nói điềm tĩnh ấy, Diệp Thanh Ngọc vẫn nghe được sự lạnh lẽo, chống lại ánh mắt rét lạnh của Thanh Linh, nàng ta vậy mà cảm nhận được một tia khủng hoảng.

Thanh Linh không rảnh chờ nghe câu trả lời của Diệp Thanh Ngọc, cầm cây gậy trúc hướng về phía xuống nước thấp nơi nào đó đâm mạnh xuống, nhất thời phía dưới truyền đến tiếng hét thảm thiết, mặt sông thoáng chốc lan ra một màu đỏ tươi. Tiếp đó, Thanh Linh cảm thấy được thân thuyền khẽ lay động, chưa tới một phút, thuyền của nàng lại bị người lật lên.

"A, cứu mạng, cứu mạng." Thuyền đột nhiên chao đảo một vòng rồi lật, Diệp Thanh Ngọc bị nước sông mãnh liệt xô xuống dưới, trong lúc đó còn bị đụng vào không ít đá ngầm trong nước. Tầng đá bên nhọn đâm rách da thịt non mịn của nàng ta, nàng ta đau đớn liên tục thét chói tai, cuối cùng nàng ta liều mạng ôm lấy một tảng đá mới dừng lại.

Thời khắc thuyền bị lật, Thanh Linh cầm gậy trúc trong tay vận âm thầm nội lực khẽ chống, sau khi xoay người liền nhảy lên trên một tảng đá.

Lúc này từ trong nước thoát ra một nam tử trẻ tuổi, hần mặc một bộ y phục giống như dân chúng bình thường, sau khi trồi ra khỏi nước liền huyết sáo một cái.

Thanh Linh thăm than không tốt, tiếng huyết sáo của nam tử kia rõ ràng là ám hiệu triệu tập đồng bọn. Vội vàng lấy ra ngân châm luôn tùy thân mang theo chuẩn xác đâm về phía người nọ, người nọ không đề phòng, sau khi bị ngân châm đâm trúng liền mất mạng.

"Diệp Thanh Linh, mau tới cứu ta!" Diệp Thanh Ngọc ra lệnh hét lên.

Mặc dù Thanh Linh cảm thấy không thoải mái khi nghe giọng nói của nàng ta, nhưng cũng lười so đo với nàng ta, chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn nàng ta một cái, trực tiếp hướng bờ đi tới.

Nàng không có lý do gì phải ra tay giúp một người khắp nơi luôn muốn gây phiền toái cho mình.

Diệp Thanh Ngọc nhìn thấy Thanh Linh không đi về phía mình, vừa tức vừa giận hét lên: "Diệp Thanh Linh, nguoi vậy mà không cứu ta! A, ta đã sớm biết tiểu tiện nhân nguoi tâm địa độc ác, thế nào lại có lòng tốt cứu ta chứ!"

Lời mắng chửi truyền đến từ sau lưng, lúc Thanh Linh định mở miệng phản bác lại, nàng lại nhìn thấy hai nam tử ăn mặc như thôn dân từ trong rừng rậm đi ra, tay còn cầm đại đao lấp ló.

Nàng xoay người muốn lui trở lại, nhưng lúc vừa ngược mắt nhìn sang phía sau lại nhìn thấy thêm hai nam tử cũng mặc quần áo của thôn dân cầm đao trong tay.

Thanh Linh không quang iúp Diệp Thanh Ngọc, Diệp Thanh Ngọc đành lấy hết dũng cảm buông tảng đá đang ôm ra, cẩn thận từ từ di chuyển về phía bên bờ.

Diệp Thanh Ngọc cũng nhìn thấy người đến, giận dữ trên mặt liền thay đổi thành dáng mừng rỡ tươi cười: "Nàng ta chính là người mà các nguoi muốn giết."

Thanh Linh sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng hỏi: "Nguoi biết bọn họ?"

Diệp Thanh Ngọc ngạo mạn ngược đầu đáp lại: "Hừ, biết thì sao? Mà không biết thì lại thế nào?"

"Cuối cùng bọn họ là ai?" Thanh Linh nhìn bốn nam tử trẻ tuổi đặng đặng sát khí ở hai bên bờ sông đang nhảy xuống nước, mặt không đổi sắc tiếp tục hỏi Diệp Thanh Ngọc.

Diệp Thanh Ngọc lên mặt: "Tất nhiên là người đến giết nguoi rồi, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của nguoi, yên tâm, đến ngày đó ta sẽ...." Đốt chút giấy tiền vàng bạc cho nguoi, nhưng nàng ta còn chưa nói xong, một nam tử dẫn đầu đám nguoi nhảy vào trong nước đã đi đến gần Diệp Thanh Ngọc, hần giờ đao cao lên, nhắm ngay đầu của nàng ta mà chém xuống.

"A!" Tiếng thét chói tai thiếu chút nữa làm thùng màng nhĩ của người khác.

Ngay lúc hắc y nhân cầm đao chém xuống, Diệp Thanh Ngọc kinh hãi đột nhiên chìm vào trong nước, trong lúc vô tình vừa bơi vừa nhảy đến bên cạnh Thanh Linh.

Hai nam tử còn lại ra tay với Thanh Linh, cổ tay Thanh Linh vừa động, phóng ngân châm về phía bọn họ, đối phương nhất thời không đề phòng mà bị trúng châm.

"Làm càn! Người Ngao Nguyệt công chúa sai các nguoi giết là nàng ta! Là Diệp Thanh Linh! Không phải là ta!" Diệp Thanh Ngọc vừa thoát ra khỏi nước, còn chưa tỉnh hồn, cả gan hét lên với hai nam tử còn lại.

Giờ phút này nếu Ngao Nguyệt công chúa nghe được Diệp Thanh Ngọc nói như vậy, nhất định sẽ tức giận đến ngắt xiu, mắng to Diệp Thanh Ngọc là đồng đội mà ngược như heo, nữ nhân ngu xuẩn.

Diệp Thanh Ngọc hô lên tên của Ngao Nguyệt chỉ vì muốn khiến cho những người kia kinh sợ, đồng thời cũng muốn nói cho họ biết rõ người bọn họ nên giết là ai. Huống hồ Diệp Thanh Ngọc còn suy nghĩ nếu như Diệp Thanh Linh bị những người này giết chết, coi như Diệp Thanh Linh biết ai muốn giết nàng ta thì lại làm sao, dù sao thì người chết cũng không thể nói chuyện không phải sao.

"Ngao Nguyệt công chúa vậy mà lại muốn mạng của ta." Thanh Linh lẩm bẩm, Ngao Nguyệt công chúa muốn mạng của nàng, nhất định là ngày đó ở Túy Lâu Ngao Nguyệt công chúa đã biết nàng cũng ở Túy Lâu, cũng biết chuyện nàng đã biết Ngao Nguyệt công chúa yêu một nam tử đào kép.+

Vì không đề chuyện mình và một nam tử đào kép có thân phận thấp kém yêu nhau truyền ra ngoài, cho nên mới hạ sát thủ với nàng. Chỉ khi nào nàng chết, thì chuyện này mới không bị truyền ra ngoài.

Hai nam tử kia nghe xong, liếc mắt nhìn nhau, một trong hai người lên tiếng: "Chủ tử nói, cả hai người đều không thể bỏ qua."

"Cái gì?" Diệp Thanh Ngọc trong nháy mắt hoảng hồn: "Các nguoi nói bậy!"

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Diệp Thanh Ngọc: Số Mệnh Như Thế (1)

Editor: Yên Nhi

Thanh Linh mĩa mai hừ một tiếng, Diệp Thanh Ngọc sợ là đã bị Ngao Nguyệt Công chúa bán còn chưa biết, vẫn ngây ngốc đếm tiền giùm nguoi ta.

Ngạo Nguyệt Công chúa chắc chắn biết rõ nàng và Diệp Thanh Ngọc bất hòa, nên đã sớm tính toán muốn thông đồng cùng Diệp Thanh Ngọc, nhân cơ hội hẹn nàng đến Hoài Giang phóng sinh mà tìm cách loại trừ nàng.

Cử hành trận đấu chèo thuyền, Ngạo Nguyệt Công chúa cố tình an bài nàng và Diệp Thanh Ngọc cùng một thuyền, tìm cách kéo Thanh Linh rơi lại phía sau đội ngũ.

Có lẽ Ngạo Nguyệt Công chúa nói Diệp Thanh Ngọc khi đến ngã ba dòng nước thì thuyết phục Thanh Linh quẹo sang bên trái, nơi đó do mực nước chảy xiết lại không có ai qua lại, dễ xuống tay với Thanh Linh.

Nếu Diệp Thanh Ngọc đã biết rõ người giết Thanh Linh là Ngạo Nguyệt Công chúa, Ngạo Nguyệt Công chúa đương nhiên sẽ không bỏ qua cho Diệp Thanh Ngọc, lo sợ một mai Diệp Thanh Ngọc sẽ là vật cản trở khác. Cho nên, hai tỷ muội bọn nàng, nàng ta cũng muốn loại trừ cả hai.

Nếu hai tỷ muội đều bị người giết, Ngạo Nguyệt Công chúa có thể hướng mọi người thông báo rằng đó chỉ là tình huống mất tích li kì ngoài ý muốn, sau đó chỉ cần rút xuống vài giọt nước mắt nữa là ổn thỏa.

Nàng ta dù sao cũng là một công chúa, dù có người hoài nghi, cũng sẽ vì kiêng kỵ quyền uy của hoàng thất mà không dám nói ra. Hơn nữa trên đường diễn ra trận đấu, hai tỷ muội Diệp gia vì bất hòa mà làm ra việc gì ngoài ý muốn, Ngạo Nguyệt Công chúa cũng không đoán trước được, vì thế người ngoài cũng không thể đem tất cả tội đồ lên đầu nàng ta.

"Không, các ngươi chắc chắn là nghe sai rồi, công chúa sẽ không giết ta!" Diệp Thanh Ngọc kinh hoàng, môi run rẩy nói.

Hai người kia cũng không có thời gian để ý tới Diệp Thanh Ngọc, tay giương cao đại đao hung hăng chém xuống người nàng ta.

Mất thấy nguy hiểm đánh tới, nhưng Diệp Thanh Ngọc vẫn kinh ngạc đứng sững tại chỗ không thể nhúc nhích, Thanh Linh đánh phải mạnh mẽ kéo nàng ta tránh qua một bên mới thoát được kiếp nạn.

Tuy Diệp Thanh Ngọc luôn muốn lấy tính mạng của nàng, nhưng nàng vẫn không thể đứng nhìn người khác chém nàng ta thành hai khúc ngay trước mặt mình. Với lại Diệp Thanh Ngọc mà chết, chẳng phải sẽ mất đi một người đến gây phiền toái cho Ngạo Nguyệt Công chúa sao?

Thanh Linh cho rằng, Diệp Thanh Ngọc nếu đã biết rõ Ngạo Nguyệt Công chúa muốn lấy tính mạng của mình, chờ sau khi thoát đi được, nàng ta sẽ tìm Ngạo Nguyệt Công chúa để gây chút phiền toái.

"Ngươi không muốn sống sao?" Thanh Linh buông tay Diệp Thanh Ngọc ra phiến muộn nói, vừa dứt lời, nam tử kia lại bỏ đại đao tới.

Thanh Linh lần nữa tung ra ngân châm, nhưng lần này chỉ hạ được một người, tên còn lại cầm đao đỡ được tất cả ngân châm. Nàng lại phóng ra ngân châm thêm mấy lần nữa, nam tử kia cũng liên tục đỡ được.

Ngân châm rất nhanh đã được dùng hết, chỉ còn sót lại ba miếng. Nhìn đại đao lóng lánh vùng đến lần nữa, nàng trấn định nghiêm nghị nhìn người nọ một cái, sau đó nhanh chóng lặn vào trong nước túm lấy chân hắc kéo xuống, người đó lập tức thụp vào trong nước.

Người nọ trước khi ngã vào trong nước đã kịp nhận ra người kéo chân hắc là Thanh Linh, hắc thầm tính toán chuẩn xác vị trí của Thanh Linh, đại đao trong tay không hề dẫn đo mà hung hăng bổ về phía Thanh Linh.

Đại đao chém trúng sau lưng nàng, nhưng vì đang ở trong nước, có nước cản trở, cộng thêm việc người nọ đang bị mất chón, lực đạo cầm giữ không tốt, nên lúc đại đao chém xuống trên lưng nàng lực đạo đã được giảm bớt không ít. Nhưng một đao đó vẫn khiến toàn thân nàng chấn động, da thịt chắc hắc đã bị rách toạc ra thành một miếng vết thương lớn.

Nước mãnh liệt cọ xát lên tấm lưng nhỏ nhắn, đau đớn làm sắc mặt nàng thoáng chốc đã trắng bệch như tờ giấy. Không có thời gian xem xét thương thế sau lưng ra sao, nàng nhanh chóng đem ra hết toàn bộ ngân châm còn sót lại đâm tới người kia.

Hắn hoàn toàn bất động, dần chìm sâu xuống nước.

Thanh Linh cẩn thận nhìn xuống đau đớn từ vết thương, trôi ra khỏi mặt nước, trán bối vì đau nhức trên lưng mà không ngừng toát ra mồ hôi, màu môi nàng ửng hồng cũng vì miếng vết thương phía sau đổ máu quá nhiều mà trở nên trắng bệch.

Diệp Thanh Ngọc tuy thoát chết khỏi một đao kia, nhưng nửa bên mặt lại bị chém trúng tạo thành vết thương lớn.

Thanh Linh vừa nãy cũng không phát hiện Diệp Thanh Ngọc bị thương, hơn nữa còn là vết thương trên mặt. Chỉ thấy da thịt một bên mặt Diệp Thanh Ngọc như đang xoay tròn, máu đỏ thẩm diện cuồng chảy ra, nhìn có chút đáng sợ.

Dù kiếp trước Thanh Linh đã từng xem qua vô số miếng vết thương lớn nhỏ, nhưng lúc nhìn thấy tình trạng vết thương trên mặt Diệp Thanh Ngọc cũng không khỏi hút một ngụm khí lạnh. Vết thương trên mặt Diệp Thanh Ngọc sâu như vậy, gương mặt này nhất định đã không còn cách nào cứu chữa được. Nếu phát hiện khuôn mặt mình như vậy, loại người cực kì thể diện như Diệp Thanh Ngọc hẳn sẽ rất khó chấp nhận sự thật này.

"Không muốn chết thì nhanh chút đi." Thanh Linh giọng lạnh lạnh nói.

Nhưng từ lúc Diệp Thanh Ngọc cảm nhận được đau đớn kịch liệt từ trên mặt, hai mắt lập tức mờ mịt không rõ là đang nhìn nơi nào, lời nói của Thanh Linh nàng ta cũng như không nghe thấy vậy.

Tay Diệp Thanh Ngọc mâu thuẫn không ngớt, mấy lần nhấc lên muốn sờ xuống mặt, nhưng lại luôn dừng lại ở không trung, mãi không dám chạm vào.

Máu từ trên mặt từng giọt từng giọt rơi xuống mặt nước chảy xiết, bọt nước trắng xóa vẫn như cũ tự do bay múa giữa không trung. Gió sông thổi qua, sợi tóc mỏng manh bay bay nhẹ mà sát vào vết thương đang không ngừng tuôn máu.

Cuối cùng Diệp Thanh Ngọc cũng nổi lên chút dũng khí, tay này cầm lấy cổ tay của tay kia run run chạm vào gò má, nhưng vẫn không dám dịch chuyển đến miệng vết thương.

Nàng ta ngáp ngừng cuối đầu xuống, liền nhìn thấy khuôn mặt bị tàn phá của mình phản chiếu trên mặt nước đang không ngừng lưu động. Trên mặt nước ấy, hiển hiện rõ rệt miệng vết thương to lớn vụn vụn vẹo vẹo đáng sợ kia.

Tay cuối cùng cũng chạm tới miệng vết thương, run rẩy miêu tả thật rõ từng đường nét đáng sợ trên khuôn mặt mình. Dần dần, nước mắt theo khóe mắt chậm chậm chảy xuống miệng vết thương, chua chát, chua chát hết như lòng nàng ấy lúc này, khó chịu khôn cùng.

Đột nhiên, nàng ta điên cuồng cười to, nụ cười kia, như chứa vô hạn đau đớn và lạnh lẽo. Sau đó lại điên cuồng khóc lớn. Nhìn bộ dạng vừa khóc vừa cười của nàng ta lúc này, Thanh Linh không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Diệp Thanh Ngọc mạnh mẽ ngẩng đầu lên, không thiện cảm nhìn về phía Thanh Linh đang tái mặt, nàng ta đột nhiên tựa như kẻ điên bỏ nhào đến.

Diệp Thanh Ngọc nảy sinh lòng độc ác điên cuồng vọt tới, Thanh Linh định lui về phía sau, nhưng vừa cử động nhẹ, đau đớn từ miệng vết thương sau lưng liền tăng lên. Nước sông chảy siết vô cùng, một con nước lớn thỉnh thoảng đánh tới, đau đớn trên lưng khiến nàng đứng không vững, lao đảo té ngã lên một tảng đá lớn phía sau.

"Diệp Thanh Linh, ngươi đi chết đi!" Diệp Thanh Ngọc hung hăng dẫm lên trên nước, mắt hằn lên tia máu vọt tới trước mặt nàng, nàng ta vươn tay, nhanh như chớp néo cổ nàng.

"Diệp Thanh.... Ngọc, ngươi... có phải... điên rồi hay không?" Thanh Linh bị Diệp Thanh Ngọc bóp cổ, đã sắp hít thở không thông. Vô thức muốn xuất ngân châm ra, lại đột nhiên nhớ tới ngân châm vừa này đã dùng hết, theo bản năng nàng đưa tay đẩy tay nàng ta đang néo lên cổ mình ra, nhưng vì thương thế sau lưng rất nặng, nàng căn bản không có nhiều khí lực chống cự, càng đừng nghĩ tới việc vận một chút nội lực.

"Diệp Thanh Linh, đều là tại ngươi, là ngươi phá hủy mặt của ta, ta giết ngươi!" Diệp Thanh Ngọc tăng thêm lực đạo trong tay, phát bạo muốn giết chết Thanh Linh.

Thanh Linh ngực bắt đầu khó chịu đau nhức, môi dần tái màu, gian nan nói: "Khụ khụ, người hủy đi gương mặt của ngươi là.... là Ngạo Nguyệt Công chúa, không phải.... ta"

"Là ngươi! Là ngươi! Chính là ngươi!" Diệp Thanh Ngọc như dã thú bị thương, điên cuồng gào thét: "Nếu ngươi không đắc tội Ngạo Nguyệt Công chúa, Ngạo Nguyệt Công chúa cũng sẽ không muốn giết ngươi, càng sẽ không muốn loại trừ ta. Mặt của ta.... mặt của ta cũng sẽ bị phá hủy, tất cả mọi thứ, đều là tại ngươi liên lụy đến ta!"

Thanh Linh cảm thấy Diệp Thanh Ngọc có chút buồn cười, nhưng trong tình huống bây giờ nàng lại không tài nào cười không nổi. Nếu không phải Diệp Thanh Ngọc ngu xuẩn để Ngạo Nguyệt che mắt, thậm chí còn biết rõ chuyện Ngạo Nguyệt muốn giết nàng, Ngạo Nguyệt nàng ta thông minh như thế sao có thể lưu lại kẻ nắm giữ yếu điểm của mình?

Nghĩ đến việc mặt của mình xem như đã bị phá hủy hoàn toàn, không có dung mạo xinh đẹp, Diệp Thanh Ngọc cảm giác được nửa đời sau của mình dường như cũng đã xem như bị phá hủy theo, lòng không khỏi đau đớn lạnh lẽo và phẫn nộ: "Ngươi là đồ yêu tinh hại người, là đồ sao chổi, sao cứ sống sót để hại người, sao ngươi không đi chết sớm chút đi chứ!!" Tay lại tăng thêm vài phần lực đạo.

Sắc mặt Thanh Linh ngày càng trắng đến dọa người, ngực nàng không ngừng truyền đến bức bối, khí lực tứ chi nhanh chóng rút đi, cảm giác cả người đã bắt đầu không trọng lực. Đồng tử nàng bắt đầu tan rã ra, trước mắt dường như xuất hiện một người, hình dáng người nọ rõ ràng chính là đại ca Mạch Chiêu Nam kiếp trước của nàng.

Khuôn mặt đại ca có chút mơ hồ, hằn tựa như đang cười với nàng, nụ cười ôn nhu mà sủng ái.

Nàng cũng cười, vươn tay muốn nắm lấy đại ca, ngay lúc đó hình bóng của hắn lại dần dần nhạt đi: "Đại...ca"

Nàng muốn mở miệng giữ lại hắn, bảo hắn đừng đi, nhưng hắn lại như một tia khói mỏng, vô tung vô ảnh biến mất.

"Đừng... đi mà!" Lòng ngực đột nhiên trào lên một loại đau nhức, đau đến tận xương cốt, chính loại đau đớn này đã khiến cho nàng dần thanh tỉnh lại.

Nàng không thể chết như vậy được, người hại chết đại ca của nàng còn chưa tìm được, tuyệt đối không thể chết được. Kẻ kia thiếu nàng khoản nợ lớn như vậy, nàng còn chưa đòi được gì. Nàng không thể chết bây giờ được, không thể!

Đôi mắt đen nhánh đột nhiên sáng lên bức người, hiện ra tia sáng lạnh lẽo. Thân thể vừa này còn mới mất đi khí lực bây giờ lại không ngừng tuôn ra dòng chảy. Nàng dùng hết khí lực mạnh mẽ xoay người một cái, đã áp chế được Diệp Thanh Ngọc nằm dưới thân mình.

Diệp Thanh Ngọc không đề phòng, đầu bị đập mạnh vào đá, cái ót bị đụng đến chảy máu, nàng ta vô thức rút tay về sờ sờ phía ót.

Thanh Linh thừa dịp không còn vướng víu, tránh thoát khỏi xiềng xích trói buộc của Diệp Thanh Ngọc, không khí trong lành mới mẻ lập tức tràn vào lồng ngực, nàng nhận không được tham lam hút một ngụm khí lớn.

Diệp Thanh Ngọc nhanh chóng lấy lại tinh thần từ trong đau đớn, giây lát lại tiếp tục đưa tay về phía Thanh Linh.

Thanh Linh một phát bắt được hai tay của nàng ta, nàng ta dùng sức rút ra lại không có kết quả.

"Diệp Thanh Linh, đồ bỉ ổi nguoi mau buông ta ra!" Diệp Thanh Ngọc ngẩng đầu há miệng muốn tấp tới cổ Thanh Linh.

Thanh Linh cười lạnh một tiếng, một tay khóa hai tay của Diệp Thanh Ngọc lại, một tay nắm thành quyền, không chút lưu tình đánh xuống miệng Diệp Thanh Ngọc.

'Bốp bốp' hai tiếng, Diệp Thanh Ngọc liền bị rút hai răng cửa, máu rất nhanh đã theo khoe miệng chảy ra, nàng ta liều mạng gẩy giữa muốn thoát khỏi Thanh Linh.

"Diệp Thanh Linh, nguoi...."

"Nguoi là đồ bỉ ổi đúng không, hừ, nguoi không thể đòi câu mắng nguoi nào mới mẻ hơn được sao?" Thanh Linh nhìn Diệp Thanh Ngọc đang nổi cơn điên dưới thân mình, lạnh lùng cười châm biếm nói. Ngồi lại ngay chính, dùng một chân đè lại hai tay Diệp Thanh Ngọc, sau đó điểm huyết đạo nguoi nàng ta.

Diệp Thanh Ngọc bị điểm trúng huyết đạo không cách nào nhúc nhích, ngay lúc này Thanh Linh lại giương cao tay hung hăng đánh xuống mặt Diệp Thanh Ngọc.

"Từ trước đến nay ta khinh thường nhất chính là ra tay đánh nữ nhân, nhưng nguoi đúng là khiến ta không thể nhịn được nữa." 'Bốp' một tiếng, lại một bạt tay rơi xuống.

"Ta cực kì chán ghét khi nguoi luôn tự cho rằng ta quyền rũ Hách Liên Dục, nhưng từ đầu đến cuối ta vẫn không hề có ý với hã. Nên nhớ, trong mắt nguoi hã là cái bảo vật, nhưng trong mắt ta, hã so với gốc cỏ còn chẳng bằng!" 'Bốp', lại tiếp một bạt tay.

Bốp, bốp bốp.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Diệp Thanh Ngọc: Số Mệnh Như Thê (2)

Editor: Yên Nhi

Hai tay Thanh Linh làm nhiều việc cùng một lúc, từng cái tát liên tục rơi xuống mặt của Diệp Thanh Ngọc.

Một bên gò má Diệp Thanh Ngọc vừa đỏ vừa sưng, còn bên gò má kia có vết thương đã sớm máu thịt lẫn lộn, vô cùng thâm.

Thanh Linh phảng phất tựa như phụ thân ác ma vậy, ra tay rất nặng, không hề có chút thương tiếc nào. Diệp Thanh Ngọc nhìn ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị bức nguoi của Thanh Linh, toàn thân nàng còn tản ra hơi thở vô tình mà nguy hiểm, đáy lòng nàng ta bắt đầu cảm nhận được sợ hãi, Thanh Linh phảng phất giống như ác quỷ đến đoạt mạng từ Cửu U địa ngục. Cho dù sợ hãi là vậy, nhưng nàng ta vẫn kiên trì ác độc trừng mắt nhìn Thanh Linh như cũ.

"Về phần hã chương mắt nguoi, đó cũng là đáng đời nguoi! Sao không thử soi mặt mình vào nước tiểu ấy xem mình lớn lên là cái bộ dạng như thế nào? Nguoi luôn cho tự cho rằng mình là phượng hoàng cao quý, nhưng nguoi biết không, kỳ thực nguoi chỉ là đồ quạ đen khoác lên mình bộ lông không tước mà thôi." Âm thanh Bốp, bốp, bốp vang lên không ngừng, bên tai Diệp Thanh Ngọc chỉ nghe được tiếng ông ông, miệng đau nói không ra lời, khóc thút thít.

"Cho tới bây giờ ta vẫn chưa từng chủ động trêu chọc nguoi lần nào, nhưng nguoi lại hết lần này đến lần khác luôn tìm ta gây phiền toái, còn bạo gan muốn lấy mạng của ta. Lần này nguoi vậy mà còn kết hợp với Ngao Nguyệt Công chúa, muốn diệt trừ ta, haha, chắc nguoi cũng không ngờ Ngao Nguyệt Công chúa lại muốn loại trừ luôn cả nguoi, đúng không?"

Nguoi biết chuyện Ngao Nguyệt Công chúa muốn giết ta, nếu thật ta đã chết rồi, nguoi như Ngao Nguyệt Công chúa sao còn có thể lưu lại nguoi có thể nắm điểm yếu tùy thời kéo chân sau của nàng ta là nguoi chứ?

Là nguoi tự mang thân đến cho Ngao Nguyệt Công chúa lợi dụng, rước lấy họa sát thân, nhưng cuối cùng lại muốn đem mọi chuyện đổ hết lên đầu ta.

Ngươi muốn giết ta, nhưng ta lại không muốn giết ngươi, đánh ngươi thôi ta cũng đã cảm thấy tay mình bị ô uế rồi, giết ngươi, ta sợ tay ta có vết bẩn rửa cũng vĩnh viễn không sạch được! Sau này, đừng có đến trêu chọc ta nữa!"

Thanh Linh đánh đến mệt mỏi, không muốn phí thêm sức lực nữa nữa, ngừng tay, vết thương lưng đau rát. Tốt nhất là nên nhanh chóng rời khỏi đây, nếu kéo dài thời gian, vết thương trên người không có khả năng chịu nổi nữa.

Chân của nàng vẫn còn dè lên hai tay Diệp Thanh Ngọc, nàng vươn tay khai mở huyệt đạo cho nàng ta.

Vốn tưởng rằng khi Diệp Thanh Ngọc nhận lấy được dạy dỗ sẽ ngoan ngoãn một chút, ai ngờ nàng ta vừa được tự do liền điên cuồng gầy gữa, một tay vừa thoát ra được khỏi xiềng xích trời buộc liền muốn đánh về phía nàng: "Diệp Thanh Linh, chỉ cần.... ta còn .... một ngụm khí" Miệng nàng ta đã bắt đầu ứa máu, câu nói cũng không lưu loát: "Cũng quyết không bỏ qua cho ngươi!" Giọng nói ác độc.

"Thật đúng là đồ ngu ngốc bướng bỉnh." Thanh Linh cắn răng chịu đựng đau nhức từ sau lưng, kịp thời bắt được tay nàng ta, lại điểm huyệt lần nữa.

Chợt nghe một trận bước chân đạp lên tiếng nước chảy, trước mắt lập tức xuất hiện bóng người. Một tia sáng lạnh lóe qua, hơi thở nguy hiểm đột nhiên đánh tới.

Nghiêng đầu, nàng liền nhìn thấy một nam nhân tay gươm cao đại đao chuẩn bị chém xuống, người đó đúng là kẻ đã chém một đao sau lưng nàng.

Hắn trước đây đã bị ngân châm của Thanh Linh đâm trúng, nhưng lại không bị độc phát bỏ mình, nghĩ đến có lẽ là do ngân châm của nàng vì ngâm trong nước lúc này nên được bôi trên nó đã mất đi hiệu quả.

Thanh Linh lập tức nhảy ra khỏi người Diệp Thanh Ngọc, Diệp Thanh Ngọc lại bị điểm huyệt, lúc đại đao sắc nhọn sắp chém xuống, Diệp Thanh Ngọc không cách nào né tránh được.

Mà Thanh Linh không một chút bối rối, phản ứng nhanh nhẹn, thừa lúc người nọ đang sợ hãi, thuận tay nhỏ xuống một cây trăm bạc trên đầu. Dùng hết khí lực có thể, hung hăng ném đến ngay cổ người nọ, nhưng cùng lúc đó, đại đao của hắn cũng vừa chém xuống người Diệp Thanh Ngọc.

"A!" Đột nhiên, Diệp Thanh Ngọc hét lên một tiếng thống khổ lạnh lẽo chói tai, tiếng lớn đến mức có thể làm lỗ tai người đau nhức.

Đại đao vô tình trực tiếp chém đứt eo nhỏ nhắn của Diệp Thanh Ngọc, một bụng đại tràng và ruột non hòa với máu đỏ tươi thoáng chốc lan tràn ra bên ngoài.

Đau đớn không cách nào tưởng tượng lan ra toàn thân, Diệp Thanh Ngọc co quắp người lại. Mũi bị cán đến sưng lớn chảy máu, tiếng khóc khàn khàn. Điểm chết người nhất chính là, bởi vì đau đớn đã chọc thủng huyệt đạo, tay bắt đầu đã có thể cử động.

Hai tay gắt gao bám chặt lấy hòn đá dưới thân, muốn giảm bớt đau đớn trên người. Nhưng mười ngón tay nàng ta đã bấu víu hòn đá đến ra máu, cũng không thể làm thuyên giảm một chút đau đớn nào trong loại đau đớn khủng khiếp từ lúc chào đời tới nay nàng chưa từng chịu qua này.

Người nọ bị bạc trăm Thanh Linh đâm trúng cổ trong lúc nhất thời vẫn chưa chết, miệng hắn không ngừng phun ra máu tươi, như dã thú điên cuồng vừa bị chọc giận, gươm đại đao chém về phía Thanh Linh.

Thanh Linh bị thương rất nặng sau lưng, có thể mạnh mẽ hít thở duy trì thanh tĩnh đã là không dễ. Bây giờ đại đao chém về phía nàng, nàng thật sự đã không còn lực để cản lại.

'Keng keng' một tiếng, đại đao trong tay người kia không có chém tới Thanh Linh, người nọ vì bị bạc trăm đâm trúng cổ nên hô hấp không thông, chưa kịp xuống tay với Thanh Linh đã phải bỏ mình, thân hình cao lớn thẳng tắp ngã vào trong nước, bắn ra từng đóa bọt nước lớn, thi thể rất nhanh đã bị nước cuốn trôi đi.

Thanh Linh thoáng thả lỏng người thở phào nhẹ nhõm, lại cảm giác có một ánh mắt rét lạnh bắn tới, nàng quay đầu liền thấy ánh mắt âm lãnh của Diệp Thanh Ngọc.

Diệp Thanh Ngọc không chết, vẫn đang hấp hối, nhưng nhìn bộ dạng nàng ta có lẽ đã không còn chịu được bao lâu.

Dưới lưng nàng ta, một bộ phận ruột và đôi chân đã bị dòng nước chảy xiết cuốn trôi đi, nàng ta thu hồi lại ánh mắt nhìn về phía Thanh Linh, kinh ngạc nhìn hai chân mình đã cách xa thân thể từ lúc nào. Diệp Thanh Ngọc trầm lặng mở miệng: "Diệp Thanh Linh, ta dù chết cũng không bỏ qua cho ngươi!" Nói xong, nàng ta cười to như kẻ điên, nước mắt không ngừng tuôn.

Thanh Linh lạnh nhạt, giống như chuyện gì cũng không quan tâm.

Diệp Thanh Ngọc thấy bộ dáng nàng không hề có chút quan tâm, trong lòng lại dâng trào phẫn nộ, miệng lại phun ra một ngụm máu.

Thanh Linh quay đầu, đột nhiên phát hiện cách mặt sông không xa có người đang chèo thuyền đến. Nàng hí hửng lại, thấy rõ một nữ tử đứng trên mũi thuyền, từ dáng người mà nhận ra, nàng kia chính là Ngao Nguyệt Công chúa.+

Hừ, tới cũng thật là khéo. Lúc này Ngao Nguyệt Công chúa xuất hiện, tuyệt đối là không có chuyện tốt gì.

Thanh Linh cắn răng, gian nan đạp nước đi đến chỗ rừng rậm bên bờ.

Lên được bờ, lập tức có vài người bộ dáng thị vệ xuất hiện. Thanh Linh biết rõ bọn họ đều là người của Ngao Nguyệt Công chúa, vừa rồi bọn họ mãi không xuất hiện, hẳn là có ý định đợi nàng và Diệp Thanh Ngọc tự giết chết lẫn nhau. Chờ sau khi nàng loại trừ xong bốn người kia và thu phục được Diệp Thanh Ngọc xong, bọn họ mới xuất hiện.

Vừa nãy Thanh Linh giằng co lâu như vậy, khí lực bây giờ phảng phất như đã sử dụng hết toàn bộ, trước mắt dần thành một mảnh tối tăm, người theo đó cũng ngã khụy về phía trước, ngất đi!

Thuyền Ngao Nguyệt Công chúa đi đến trước mặt Diệp Thanh Ngọc, mắt lạnh nhìn nàng ta chỉ còn vồn vện lại nửa người trên, thời khắc này còn đang nằm hấp hối trong vũng máu đỏ tươi.

Diệp Thanh Ngọc căm tức nhìn Ngao Nguyệt một thân hoa phục cao quý, giọng nói suy yếu không thể nghe thấy: "Công chúa, lòng nguoi thật là.... độc ác, ta, ta.... dù thành quý... cũng sẽ quần lấy nguoi!"

Ngao Nguyệt Công chúa lười biếng liếc nàng ta một cái, cười châm chọc, không buồn phí thời gian quan tâm đến lời căm hận của Diệp Thanh Ngọc.

"Mau vớt thi thể của những người kia lên hết, đem xử lí cho sạch sẽ!" Ngao Nguyệt Công chúa phân phó ba đại hán đi theo thuyền của mình.

Một đại hán trong đó vớt được xác kẻ bị Thanh Linh dùng bạc châm đâm trúng cổ, người đó sau khi chết bị nước cuốn trôi đi vương phải hòn đá cách đây không xa, nên đại hán vớt hẳn lên cũng không phí chút sức lực nào.

Nha hoàn Bích Hà bên cạnh Ngao Nguyệt Công chúa nhìn thấy đồ vật trên cổ người kia, vội vàng báo lại: "Công chúa, trên cổ hán có một thanh trâm bạc."

Ngao Nguyệt Công chúa nhìn thoáng qua, nhận ra cây trâm kia là vật trang sức trên tóc Thanh Linh, liền nhếch môi cười, phân phó đại hán đó: "Nhỏ cây trâm bạc kia xuống đưa cho Bích Hà đi!"

"Công chúa, đưa cây trâm cho nô tỳ để làm gì?" Bích Hà mù mịt hỏi.

Ngao Nguyệt Công chúa mặt không đổi sắc: "Nguoi dùng cây trâm này tiễn Diệp đại tiểu thư một đoạn đường xuống hoàng tuyền đi!"

Bích Hà hiểu ý tứ của Ngao Nguyệt Công chúa, nàng cầm cây trâm bạc kia đến trước người Diệp Thanh Ngọc, không nói hai lời đã đâm thật mạnh vào ngực Diệp Thanh Ngọc.

Diệp Thanh Ngọc trợn thật to hai mắt, ngay cả khi cho đến lúc tắt thở, đôi mắt kia vẫn không thể nhắm lại được.

"Công chúa, đã có người đến cứu Diệp nhị tiểu thư đưa đi rồi, hiện tại không rõ tung tích!" Một người có bộ dáng thị vệ đến báo.

Ngao Nguyệt Công chúa nhú mày: "Có nhận ra là người phương nào không?"

"Thuộc hạ không biết."

"Phải thêm người âm thầm đi điều tra." Ngao Nguyệt Công chúa nói.

Trước cửa lớn phủ Hộ quốc tướng quân, Ngao Nguyệt Công chúa một thân y phục trắng thuần đứng ngoài cổng chính, theo ngay phía sau nàng là một cỗ quan tài.

Quản gia Thường Quý của phủ Hộ quốc Tướng quân vội vã chạy vào thư phòng Diệp Thiên Minh, còn chưa kịp thở một ngụm đã vội vã nói: "Lão gia, lão gia, không xong rồi!"

Diệp Thiên Minh ngồi sau án thư đọc sách, nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Thường Quý: "Chuyện gì?"

"Lão gia, Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư đã xảy ra chuyện ở Hoài Giang, bây giờ Ngao Nguyệt Công chúa đang chờ ở bên ngoài cửa phủ, ngài mau ra xem một chút!"

Nghe vậy, Diệp Thiên Minh đặt sách trong tay xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

Tin tức Ngao Nguyệt Công chúa đứng mãi ở ngoài cửa lớn phủ Hộ quốc Tướng quân một hai không chịu bước vào rất nhanh đã truyền đến tai Diệp Tự và Diệp Minh. Diệp Thiên Minh ra cửa phủ không lâu thì hai huynh đệ bọn họ cũng lần lượt xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Diệp Thanh Ngọc: Số Mệnh Như Thế (3)

Editor: Yên Nhi

"Diệp lão tướng quân..." Ngao Nguyệt vừa thấy Diệp Thiên Minh đi ra, lập tức liền bày ra bộ dáng là chẳng sắp khóc.

"Công chúa." Diệp Thiên Minh thì lễ một cái.

"Diệp lão tướng quân không cần đa lễ." Ngao Nguyệt đưa tay揩 lau hai giọt nước mắt không biết từ đâu ra.

Lúc này Diệp Tự và Diệp Minh cũng đã đến, hai người cũng lần lượt hành lễ với Ngao Nguyệt.

Ngao Nguyệt cảm khăn lụa thống khổ lau lau nước mắt, nức nở nói: "Hai vị công tử xin hãy đứng lên"

"Công chúa, ngài đây là có chuyện gì vậy?" Diệp Tự thấy nàng như thương tâm gần chết, lại thêm có sự xuất hiện của cổ quan tài phía sau, vẫn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì, Ngao Nguyệt thút tha thút thít kể lại việc Diệp Thanh Ngọc đã xảy ra chuyện ở Hoài Giang.

Ngao Nguyệt lời ít ý nhiều kể lại việc hai tỷ muội Thanh Linh và Diệp Thanh Ngọc chèo thuyền ở trận đấu với Diệp Thiên Minh, các nàng ta trong trận đấu không chịu đi vào thủy lộ bình thường, mà rẽ sang hướng nước chảy rất xiết. Nàng đã đến hồ Bích Thủy đợi rất lâu nhưng vẫn không thấy hai nàng ấy trở lại, nên mới phái người đi thăm dò xem đã xảy ra chuyện gì.

Người phía đi hồi báo trở về nói Diệp Thanh Ngọc đã xảy ra chuyện, nàng liền gấp gút đi đến chỗ xảy ra chuyện không may.

Sau khi đến đó, phát hiện Diệp Thanh Ngọc đã bị người giết hại, mà Diệp Thanh Linh hiện giờ lại không rõ tung tích.

"Cái gì, Ngọc Nhi muội ấy....." Diệp Tự khiếp sợ thét lên, bị thương, phần hận, hấn vung ống tay áo, chạy như điên đến cổ quan tài ở sau lưng Ngao Nguyệt.

Diệp Minh không thể tin nói: "Không, công chúa, đây không phải là sự thật, đại tỷ sao có thể...." Lời còn lại ở trong cổ, hấn đột nhiên đã nghe thấy giọng bi thương cực điểm của Diệp Tự truyền đến.

"Ngọc Nhi!" Diệp Tự nhìn chằm chằm Diệp Thanh Ngọc chết thật thê thảm trong quan tài, hấn dùng sức mở to hai mắt để nhìn thật rõ, nhìn cách nào cũng không tin nổi người nằm trong quan tài kia chính là muội muội ruột cao quý xinh đẹp của mình. Nhưng sự thật đã ở ngay trước mắt, hấn không thể không tin, lập tức, bị phần trong lồng ngực mạnh mẽ tăng vọt, phảng phất như chỉ cần thêm một chút nữa cũng có thể nổ tung.

Diệp Thanh Ngọc trong quan tài, thi thể bị cắt ra thành hai đoạn, phần da thịt bị cắt ngang do ngâm trong nước mà bây giờ đã phát xung lên, còn có chút biến dạng. Cả khuôn mặt ngày thường luôn tựa như thiên tiên kia, cũng bị phá hủy không thương tiếc, da thịt một bên khuôn mặt bị lóc như đang xoay tròn, bị ngâm nước đến trắng bệch và sưng to. Diệp Đàm nhìn bộ dạng thật thê thảm này của nàng ta, một cái liếc mắt nhìn qua, lòng liền đau đớn thêm một phần.

"Đại tỷ...." Diệp Minh nhìn bộ dạng chết thảm của Diệp Thanh Ngọc trong quan tài, lập tức bỏ nhào về phía quan tài khóc lớn.

Diệp Thiên Minh chậm rãi đến gần quan tài, quan sát Diệp Thanh Ngọc bên trong, mặt cũng không có vẻ bị thương gì quá lớn. Tựa như đã xem thấu hết được sinh tử, tuyệt không quan tâm tới cái gì gọi là tình thân chia biệt. Hấn vươn tay, vuốt xuống hai mắt Diệp Thanh Ngọc vẫn còn đang mờ mờ: "Ngọc Nhi, con nghỉ ngơi đi!" Giọng nói thoát khỏi miệng, lại là trầm thấp mà bi thương.

"Đại ca, ca... ca xem, trên ngực của đại tỷ.... cây trâm kia hình như rất quen." Diệp Minh nước mắt nước mũi giàn giụa chỉ vào cây trâm trên ngực của Diệp Thanh Ngọc.

Ánh mắt âm trầm của Diệp Tự nhìn chằm chằm thanh trâm bạc trên ngực Diệp Thanh Ngọc, sau một hồi lâu, hấn mới rút cây trâm kia xuống.

Diệp Minh bỗng nhiên ngừng khóc, giọng nói lạnh lẽo: "Ta đột nhiên nhớ ra, ta đã từng thấy Nhị tỷ mang qua nó một lần."

"Hừ" Diệp Tự hừ lạnh một tiếng, tay nắm chặt cây trâm, mặc kệ góc cạnh của cây trâm kia đã đâm sâu vào lòng bàn tay của hấn đến chảy máu, máu từng giọt nhỏ xuống mặt đất, mà hấn lại như không hề cảm nhận được chút đau đớn nào, thật lâu cũng không buông cây trâm đó xuống.

Ban đêm

Trong linh đường của phủ Hộ quốc tướng quân không ngừng truyền ra tiếng gào khóc của nữ nhân.

"Khụ khụ, kính xin mẫu thân hãy nén lại bi thương!" Diệp Đàm một thân đồ tang trắng thuần phong thái thanh quý ôn nhuận, một thị vệ điu hấn đi đến, nhìn Lâm thị khóc đến thương tâm gần chết, không khỏi mở miệng khuyên bảo.

Lâm thị vốn đang thanh tu ở Vạn Phúc Am, nhưng vì Diệp Thanh Ngọc xảy ra chuyện, nên Diệp Thiên Minh đã phái người đón nàng trở về.

Ánh mắt âm hàn khiến người ta sợ hãi của Lâm thị đột nhiên thỉnh linh bắn đến, Diệp Đàm sợ hết hồn, bước chân cũng vội dừng lại.

"Người cút ra ngoài cho ta!" Diệp Minh gào khóc ở một bên muốn đuổi Diệp Đàm ra khỏi linh đường.

"Tam đệ..." Bị Diệp Minh đẩy, Diệp Đàm căn bản không có sức đối cự.

"Tam công tử, xin dừng tay..." Thị vệ Bạch Nhiên bên người Diệp Đàm mở miệng ngăn cản, hần tướng mạo bình thường, cũng biết một chút công phu, vốn là người mà Đông Lăng Công chúa đã an bài hầu hạ bên cạnh Diệp Đàm năm đó.

"Chủ tử nói chuyện khi nào thì đến phiên một tên nô tài nhỏ nhai như người xen vào." Diệp Minh giận chỉ tay vào Bạch Nhiên giận dữ nằng nặc.

"Cút, người mau cút ra ngoài! Nếu không phải do muội muội ruột sao chổi của người, đại tỷ sẽ không chết thảm như vậy!" Diệp Minh như phát điên xô đẩy Diệp Đàm.

"Tam đệ.... khụ khụ, chuyện này có phải hiểu lầm gì đó rồi không, ta tin tưởng... khụ khụ.... Linh Nhi sẽ không giết Đại muội!" Diệp Đàm cũng biết trên thi thể của Diệp Thanh Ngọc có cây trâm của Thanh Linh, nhưng bất kể thế nào, trừ khi chính miệng Thanh Linh thừa nhận, nếu không hẳn sẽ không tin Diệp Thanh Ngọc bị Thanh Linh giết chết.

Nhưng hiện giờ tung tích của Thanh Linh lại không rõ, người phái ra ngoài tìm Thanh Linh vẫn chưa truyền tin tức gì về, trong lòng hẳn rất lo lắng cho nàng, sợ nàng cũng bị kẻ hại chết Diệp Thanh Ngọc ra tay độc ác.

"Hừ, cây trâm của tiện nhân kia cư nhiên lại găm vào trong ngực của Ngọc Nhi, dù tiện nhân kia không hề giết chết Ngọc Nhi thì cũng nhất định có liên quan ít nhiều." Lâm thị ngừng gào khóc, đôi mắt sưng đỏ như hạt đào, oán hận nhìn chằm chằm Diệp Đàm: "Người đi đi, ta nghĩ Ngọc Nhi cũng chẳng muốn gặp người và muội muội sao chổi kia của người đâu!"

"Có nghe không, cút, người mau cút đi!" Diệp Minh quát.

"Xảy ra chuyện gì? Ta xa xa đã nghe tiếng cãi nhau của các người rồi, nơi này là linh đường của Ngọc Nhi, rốt cuộc các người có muốn để cho nàng được yên nghỉ hay không hả?" Giọng nói Diệp Thiên Minh truyền từ bên ngoài vào, hẳn cũng mặc một thân đồ tang trắng thuần xuất hiện trước ngưỡng cửa, khí thế nghiêm nghị được rèn luyện trên chiến trường cũng bị đồ tang làm dịu lại, nhu hòa đi vài phần.³

Diệp Tự theo sát sau lưng Diệp Thiên Minh, cũng bước vào linh đường.

"Phụ thân, đại tỷ nhất định sẽ không muốn nhìn thấy hần, người mau đuổi hần đi đi." Diệp Minh chỉ vào Diệp Đàm thét to.

Diệp Thiên Minh sắc mặt nghiêm khắc, trầm giọng nói: "Hồ nháo!" Hần chỉ nói hai chữ, đã có thể làm Diệp Minh kinh sợ, Diệp Minh chỉ run run cánh môi, không dám nói gì thêm.

Ngày ngày Diệp Thanh Ngọc gặp chuyện không may, khắp các nơi trong Hạ Thành đều truyền ra tin tức Thanh Linh dùng chính trâm bạc của mình giết chết thân tỷ, sau đó vì sợ hãi lời đồn mà tẩu thoát.

Năm ngày sau.

Trong một y quán, có hai gã sai vặt đang bàn luận chuyện Diệp Thanh Ngọc bị giết chết.

Một nam tử trẻ tuổi mặc y phục màu xanh nhạt yên tĩnh ngồi một bên, đầu đội đầu lạp.

"Nói như thế nào thì Diệp đại tiểu thư cũng là mỹ nhân số một số hai trong Hạ Thành, tuy gần đây danh tiếng có xấu một chút, nhưng chết như vậy cũng thật đáng tiếc." Gã sai vặt áo đen bên cạnh gã sai vặt áo xám đang bốc thuốc nói.

Gã sai vặt áo đen lắc đầu thở dài: "Còn không phải vậy sao, mỹ nhân xinh đẹp như vậy lại không được trường mệnh, đều là do vị Diệp nhị tiểu thư đáng sợ kia, ngay cả thân tỷ tỷ của mình cũng xuống tay được."

"Chao ôi, Diệp nhị tiểu thư có thật sự giết chết Diệp đại tiểu thư hay không, chuyện này vẫn chưa biết rõ được đâu!" Gã sai vặt áo xám có chút không đồng ý lên tiếng.

"Chuyện này còn gì nữa mà không rõ? Khám nghiệm tử thi nói nguyên nhân chính Diệp đại tiểu thư chết là do có người đâm cây trâm vào lòng ngực nàng ta."

"Nhờ đó là do có kẻ muốn giả họa cho Diệp đại tiểu thư thì sao? Đừng quên, đến bây giờ vẫn còn chưa biết rõ được tung tích của Diệp nhị tiểu thư đâu." Gã sai vặt áo xám phản bác.

"Đó là do nàng ta muốn chạy tội."

Gã sai vặt áo xám còn muốn nói thêm vài câu phản bác, nhưng nam tử mặc y phục xanh nhạt vốn đang ngồi yên tĩnh kế bên đột nhiên gõ gõ bàn: "Thuốc của ta xong chưa?" Giọng nói ôn hòa, rất dễ nghe.

"A a, sắp xong rồi!" Gã sai vặt áo xám vội vàng vui mừng, tay đề dược liệu nhanh chóng sắc nhỏ.

Nam tử đội đầu lạp lấy xong dược của mình, đi ra khỏi y quán liền lên xe ngựa, xe ngựa lập tức di chuyển thẳng về phía cửa Hạ Thành, đến một nơi

ngoại thành khá yên tĩnh.

"Sắc mặt người hôm nay thoạt nhìn cũng không tệ!" Nam tử y phục xanh nhạt đầu đội đầu lạp nói với nữ tử đang nằm trên giường.

Nữ tử trên giường không ai khác chính là Thanh Linh đã mất tích năm ngày qua, sắc mặt nàng vẫn tái nhợt như cũ, môi cũng không có huyết sắc.

"Cảm ơn người, Phong Lộng, những ngày qua đều nhờ có người chiếu cố." Thanh Linh biết ơn nói.

Phong Lộng tháo đầu lạp xuống, lộ ra dung mạo sáng như trăng mùa thu, mặt mày thanh nhuận ngậm ngùi ưu thương. Hắn lớn lên đã rất đẹp, một cái nhãn mày nhú mi cũng có thể đầu độc lòng người.

Ba năm trước đây, khi Phong Lộng mới tới Hạ Thành, thời điểm trên người không bạc không đồ ăn, đã sắp chết đói, là nguyên chủ của thân thể này xuất hiện mời hắn ăn bữa cơm, cứu hắn một mạng. Cho nên vì báo ân tình năm đó, lúc nàng bị Ngao Nguyệt Công chúa truy sát, là hắn công nàng thoát khỏi Ngao Nguyệt, cứu nàng một mạng.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Diệp Thanh Ngọc: Số Mệnh Như Thế (4)

Editor: Yên Nhi

Ngao Nguyệt muốn giết Thanh Linh, chuyện đó Phong Lộng biết rõ. Hôm nay hắn cứu Thanh Linh cũng đồng nghĩa với việc đã phản bội Ngao Nguyệt, trong lòng hắn rất là áy náy, nhưng bảo hắn đứng nhìn ân nhân từng cứu mình một mạng chết trong tay Ngao Nguyệt, hắn không đành lòng.

Sau khi hắn ra tay cứu Thanh Linh, dần xếp đưa nàng đến một tiểu sơn thôn yên tĩnh ngoài Hạ Thành, cũng xin cấp phu thê trung niên phúc hậu chất phác thật thà nhất trong thôn chăm sóc nàng.

Đôi phu thê trung niên này cũng có một nữ nhi, nhưng nữ nhi đã được gả ra ngoài, bây giờ bọn họ cũng đang có việc không ở nhà, trong nhà chỉ còn lại Phong Lộng và Thanh Linh.

Trong Hoàng cung, Ngự thư phòng.

Nguyên Ung Hoàng để một thân long bào, ngồi ngay ngắn phía sau bàn sách to lớn.

Hách Liên Dực có chút việc cần bàn bạc với Nguyên Ung Hoàng để, lúc bàn bạc xong chuẩn bị rời khỏi, Nguyên Ung Hoàng để lại muốn triệu kiến Tàn Liễm đến. Hách Liên Dực hiểu kì muốn biết lí do Nguyên Ung Hoàng để lại gọi Tàn Liễm đến, thấy Nguyên Ung Hoàng để cũng không có ý đuổi hắn đi, nên hắn liền mặt dày mày dạn ở lại.

"Tàn Liễm, trầm nghe Hình bộ thượng thư nói Diệp Thanh Ngọc bị cây trâm của Diệp Thanh Linh đâm chết, bây giờ tung tích Diệp Thanh Linh lại không rõ. Mà nửa tháng nữa đã là đại hôn của người và Diệp Thanh Linh, nếu ba ngày sau vẫn chưa tìm thấy được Diệp Thanh Linh, trầm sẽ giải trừ hôn ước cho người nhé?" Nguyên Ung Hoàng để ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Tàn Liễm hỏi.+

Tàn Liễm một thân bạch y không gió mà bay, phong nhã xuất trần, hắn chỉ lẳng lặng đứng đó cũng đã khiến người ta cảm nhận được một loại quý khí thanh nhã bẩm sinh.

Tóc đen như tủa ra nhàn nhạt u quang so với nữ tử còn dài hơn, dung mạo tuyệt mỹ mê hoặc lòng người. Môi mỏng hình cung nhẹ kéo, như cười mà như không cười.

Hắn nghe lời nói của Nguyên Ung Hoàng để, mắt phượng nhảy lên, tự dừng lại tăng thêm vài phần phong tình: "Bẩm Hoàng thượng, chuyện giải trừ hôn ước với Diệp Thanh Linh, thần không thể đồng ý!" Khẩu khí quả quyết, không hề có chút do dự nào!

Sắc mặt Nguyên Ung Hoàng để hơi trầm xuống: "Diệp Thanh Linh kia vô cùng có khả năng là hung thủ giết chết thân tử Diệp Thanh Ngọc, mà trầm tuyệt đối không thể để một tên hung thủ giết người trở thành Thừa tướng phụ nhân được!"

Tàn Liễm nhàn nhạt đáp: "Vừa rồi không phải Hoàng thượng cũng đã nói sao? Diệp Thanh Linh chỉ vô cùng có khả năng là hung thủ sát hại Diệp Thanh Ngọc mà thôi, hung thủ thật sự vẫn chưa chắc hẳn là nàng!"

Hách Liên Dực một bên nghe được đoạn đối thoại của hai người, trong lòng thầm vui mừng. Phụ hoàng có ý giải trừ hôn ước của hai phủ Tàn - Diệp, đối với hắn mà nói đó chính là chuyện tốt, kế hoạch lôi kéo Diệp phủ của hắn lại tăng thêm vài phần thắng.

Trong lòng Hách Liên Dực chớp mắt đã xoay đảo đến vài vòng, nhận thấy bầu không khí trước mắt vẫn còn căng co, hắn suy nghĩ một hồi lâu mới mở miệng: "Bên khám nghiệm tử thi cũng đã nói, nguyên nhân Diệp Thanh Ngọc tắt thở chính là do bị cây trâm của Diệp Thanh Linh đâm vào ngực, bản

vuong nghĩ rằng, việc Diệp Thanh Linh là hung thủ hẳn đã chắc chắn đến mười phần!"

Tần Liễm đôi mắt sắc lạnh đến rùng mình, lạnh giọng: "Đó chẳng qua chỉ là ý kiến của cá nhân Vương gia, còn nữa, có ai nhìn thấy chính tay vị hôn thê của bản tướng đâm cây trâm đó vào ngực Diệp Thanh Ngọc không?"

Theo khám nghiệm tử thi nói, Diệp Thanh Ngọc đã bị chém đứt làm đôi, dù không có cây trâm kia nàng ta vẫn phải chết là điều không thể nghi ngờ. Hơn nữa, Diệp Thanh Linh đáng để hoài nghi, thì Ngao Nguyệt công chúa không đáng nghi sao, đừng quên người đầu tiên phát hiện ra xác của Diệp Thanh Ngọc chính là người của Ngao Nguyệt Công chúa."

Hách Liên Dực neho mắt lại, trực giác của hắn nói rằng chuyện này dường như thật sự có liên quan đến Ngao Nguyệt.

Nguyên Ung Hoàng để thần sắc không rõ: "Tần Liễm, ngươi không muốn giải trừ hôn ước bây giờ thì chuyện này tạm thời cho qua, đợi sau khi điều tra ra thủ phạm rồi bản bạc tiếp. Tốt lắm, trẫm cũng đã mệt, các ngươi đều lui xuống trước đi." Hắn khoác khoác tay áo.

Ra khỏi ngự thư phòng, Hách Liên Dực trực tiếp đi tìm Ngao Nguyệt. Hắn muốn nghe chính miệng Ngao Nguyệt trả lời rõ, cái chết của Diệp Thanh Ngọc cuối cùng có liên quan đến nàng ta hay không.

Lúc Hách Liên Dực đến, Ngao Nguyệt đang ở trong đình ngắm hoa.

Ngao Nguyệt thấy Hách Liên Dực vội vã đi tới, chờ hắn đến gần chút nữa mới buông miệng hỏi: "Hoàng huynh, người tìm ta có việc gì sao?"

Hách Liên Dực nhìn nhìn hai nha hoàn bên cạnh Ngao Nguyệt: "Bảo các nàng lui ra hết đi!"

Ngao Nguyệt khoác tay áo, ý bảo hai nha hoàn kia lui ra.

"Ngươi có liên quan tới cái chết của Diệp Thanh Ngọc không?" Hách Liên Dực quan sát xung quanh, trực tiếp hỏi vào vấn đề chính. Ngao Nguyệt là muội muội ruột thịt của hắn, nếu nàng có chuyện, hắn tuyệt đối cũng không có lợi.

Ngao Nguyệt mấp máy môi, không tự nhiên quay đầu sang hướng khác.

Hách Liên Dực nhìn thấy biểu tình tránh né của Ngao Nguyệt cũng đã hiểu được vài phần, nếu nàng đã không muốn thừa nhận, vậy hắn cũng sẽ không bức ép, chỉ nhẹ nhắc nhở: "Tần Liễm đã hoài nghi muội, tốt nhất là cái chết của Diệp Thanh Ngọc đừng có vấn đề gì liên quan tới muội, nếu không, chỉ sợ Tần Liễm sẽ không bỏ qua!"

Ngao Nguyệt vẫn mím môi như cũ không lên tiếng, trong lòng đang tìm cách đối phó với nghi ngờ của Tần Liễm.

Hách Liên Dực nói xong liền rời đi.

Sau khi hắn rời đi, nha hoàn Thu Lan của Ngao Nguyệt bỗng từ một lối đường mòn khác đi đến.

Thu Lan thì lễ với Ngao Nguyệt một cái: "Công chúa, những ngày qua Phong Lộng công tử có chút kì lạ."

"Làm sao vậy?" Ngao Nguyệt hỏi, nàng không cho phép Phong Lộng trở lại Túy Lâu, nhưng lại sợ người khác biết được tư tình giữa nàng với Phong Lộng. Nên nàng an bài hắn tại một viện có phong thủy thật tốt, cho rất nhiều người đến giám sát hắn, nếu phát hiện ra chút gì dị thường liền lập tức đến báo cho nàng.

"Những ngày qua, Phong Lộng công tử lúc nào cũng ra ngoài một thân một mình, kiên quyết không cho ai đi theo, với lại mỗi lần ra ngoài cũng đều rất lâu mới trở lại."

Lúc Phong Lộng không có việc gì cũng không hề thích ra ngoài đi lại, nhưng mấy ngày nay lại thường xuyên ra ngoài, nghĩ sao cũng thấy có vấn đề.

"Nói với người bên dưới, vài ngày này theo hắn cho thật sát, nhìn xem rốt cuộc hắn ra cửa là để đi làm gì." Ngao Nguyệt phân phó.

Tướng phủ, Tần Liễm một thân áo bào trắng đứng ở hành lang, tao nhã tuyệt đỉnh.

"Minh Lục, nói với Khuyết Ngọc, bản tướng muốn trong vòng một canh giờ phải nghe được lời đồn Ngao Nguyệt giết Diệp Thanh Ngọc cùng với Ngao Nguyệt có tư tình với một tên đào kép." Tần Liễm nhàn nhạt nói với Minh Lục.

"Vâng" Minh Lục nhận được phân phó, bóng dáng trong chớp mắt đã biến mất ngay trước mặt Tần Liễm.

Chuyện Diệp Thanh Ngọc bị giết hại, khắp nơi trong Hạ Thành vốn đang lưu truyền rằng là do Diệp Thanh Linh giết. Nhưng chiều gió đột nhiên lại lật chuyển, mọi người từ nghi ngờ Diệp Thanh Linh bỗng chuyển sang Ngao Nguyệt.

Ngoài ra, còn thêm lời đồn Ngao Nguyệt có tư tình với một tên đào kép. Công chúa thân phận tôn quý, vậy mà lại đi thích một tên đào kép, đó cũng là một chuyện khiến người người khiếp sợ.

Chuyện này nhanh chóng lan ra một cách chóng mặt ở Hạ Thành.

Tương chừng chỉ có thể, nhưng chưa kịp hết một buổi chiều, một tin đồn mới khác lại xuất hiện: Ngao Nguyệt yêu đương vụng trộm với một tên đào kép bị Diệp Thanh Linh nhìn thấy, nên Ngao Nguyệt Công chúa liền tìm cách giết người diệt khẩu, hiện tại tung tích Diệp Thanh Linh không rõ, hơn phân nửa là đã bị lọt vào bàn tay độc ác của Ngao Nguyệt.

Ngao Nguyệt còn đang suy nghĩ cách ứng phó với nghi ngờ của Tần Liễm, không ngờ toàn bộ người dân trong Hạ Thành đều đã xoay ngược lại hoài nghi nàng. Nhưng điều khiến nàng khiếp sợ nhất chính là người thả ra lời đồn thể nhưng còn biết rõ chuyện của nàng cùng Phong Lộng.

Danh tiếng của nàng hiện đang đứng trên đầu ngọn sóng, vì tôn nghiêm của hoàng thất, phụ hoàng nhất định sẽ chú ý đến chuyện này. Mà chuyện này sớm muộn cũng sẽ tra ra nàng, đến lúc đó khó bảo toàn cái gì gọi là bí mật.

Hơn nữa tung tích Diệp Thanh Linh còn chưa rõ, vạn nhất một ngày họ Diệp Thanh Linh còn sống trở về, phơi bày ra chân tướng, đến lúc đó nàng phải ứng phó với mọi chuyện như thế nào đây?

"Công chúa, sắc mặt của ngài nhìn rất không tốt, ngài cảm thấy khó chịu trong người sao?" Bích Hà hầu hạ một bên lo lắng hỏi.

Tiếng vừa dứt, Ngao Nguyệt bỗng nhiên gắng đầu nhìn nàng ta một cái, ánh mắt kia sắc bén đông lạnh hết như lưỡi dao, miễn cưỡng khiến Bích Hà rùng mình một cái.

Lúc mọi người đều chĩa mũi nhọn hoài nghi về phía Ngao Nguyệt, thì chỗ Hình bộ lại tung ra tin tức bài rằng đã tìm được hung thủ thật sự.

Tên hung thủ kia chính là nha hoàn Bích Hà bên người Ngao Nguyệt. Theo như tin tức mà Hình bộ truyền ra, Ngao Nguyệt ở hồ Bích Thủy thấy thời gian đã trôi qua thật lâu rồi mà tỷ muội Diệp thị vẫn chưa trở về, liền phái người đi tìm dọc hai bên con sông.

Trong những người mà Ngao Nguyệt phái đi có cả Bích Hà, Bích Hà là người đầu tiên tìm thấy Diệp Thanh Ngọc. Lúc đó Diệp Thanh Ngọc đã hấp hối, nàng ta nói với Bích Hà rằng đang đi giữa đường thì son tặc không biết từ đâu bỗng lao ra chém đứt eo của nàng ta, còn Diệp Thanh Linh ngã xuống sông đã sớm bị cuốn đi xa. Diệp Thanh Linh trong lúc bị nước nuốt chửng, bất đắc dĩ làm rớt lại trăm cài tóc.

Diệp Thanh Ngọc thấy eo mình bị chặt thành hai đoạn, sau có sống cũng không bằng chết, nên đã cầu xin Bích Hà tiễn nàng đi một đoạn. Bích Hà vì mềm lòng mà cũng đồng ý, dùng trăm cài thất lạc của Diệp Thanh Linh nhanh chóng kết thúc mạng sống Diệp Thanh Ngọc.

Nhưng sau đó Bích Hà nhận ra đó được xem là giết người, nàng cảm thấy rất lo lắng, nên quyết định che giấu việc này. Vì từ khi sinh ra đến nay đây là lần đầu tiên nàng giết người, Bích Hà sợ hãi đến mỗi đêm đều không được tròn giấc, cuối cùng chịu không nổi cảm giác bị bóng đè hành hạ nên đành đến thừa nhận chuyện này với Ngao Nguyệt công chúa.

Nếu Bích Hà đã thừa nhận mình chính là hung thủ giết chết Diệp Thanh Ngọc, người của Hình bộ cũng không muốn phải gỡ bỏ mũ quan sớm mà dám đi hoài nghi công chúa. Hình bộ mắt nhắm mắt mở xem như chuyện này đã chấm dứt tại đây.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Xin Lỗi! Ta Tới Chậm

Ngao Nguyệt đẩy Bích Hà ra làm người chết thay, bởi Ngao Nguyệt công chúa là người trong Hoàng Thất, Hình bộ cũng không dám điều tra sâu thêm. Bọn họ sợ tra ra cái gì khiến tôn nghiêm Hoàng Thất bất lợi, đến lúc đó mũi cánh chuồn trên đầu bọn họ cũng khó bảo toàn.

Hoàng hôn phủ xuống, chân trời rắng chiều rực lửa.

Ngao Nguyệt vừa dùng bữa tối ở trong phòng, Thu Lan từ cửa đi vào.

Thu Lan thi lễ với Ngao Nguyệt. "Công chúa"

Nhìn người tới là Thu Lan, Ngao Nguyệt nhàn nhạt mở miệng: "Chuyện gì?"

Thu Lan há miệng, một bộ dạng muốn nói lại thôi, cuối cùng dưới ánh mắt uy hiếp của Ngao Nguyệt mới dám mở lời: "Người dưới truyền tin, hôm nay Phong công tử mua y phục nữ nhân, đi vào tiểu sơn thôn vắng vẻ ở ngoại thành."

Ngao Nguyệt vẻ mặt cứng đờ: "Y phục nữ nhân? Người chắc chắn?" Âm thanh nàng trở nên lạnh lùng, theo nàng biết Phong Lắc tứ cố vô thân, hẳn mua y phục nữ nhân để làm gì? Chẳng lẽ hẳn gạt nàng sống cùng nữ nhân khác ở bên ngoài?

Đôi mắt nàng dần chuyển lạnh, Phong Lắc, trừ bản công chúa, người đừng nghĩ có thể dính dáng cùng với nữ nhân khác.

"Chuẩn bị xe, bản công chúa muốn nhìn xem nữ nhân kia là ai." Ngao Nguyệt phản phó.

Sắc mặt Thu Lan trở nên khó coi, uyển chuyển khuyên bảo: “Công chúa, bây giờ sắc trời đã tối, và lại nô tì nghe nói thôn sơn kia ban đêm còn có sói, công chúa, buổi tối đi đến đó không ổn. Nàng kia chắc chắn trong chốn lạt cũng sẽ không đi mất, tại sao chúng ta không đợi trời sáng hãy đi?”

Ngao Nguyệt trầm ngâm một hồi lâu, rốt cuộc cũng đồng ý.

Bầu trời đêm ngàn sao lấp lánh, Toái Ngọc một thân hồng y rực lửa đập ánh sao vào Tường phủ. Hành tẩu giữa đêm, Vân Tụ màu đỏ huyền sa đong đưa, giống như hai đóa hồng hỏa đang nhảy múa làm gương mặt trắng noãn như ngọc càng trở nên mê người.

Tần Liễm nhàn nhã thưởng thức trà dưới tán cây, gió đêm thổi qua, nhắc lên vài sợi tóc quấn quanh khuôn mặt điển đào chúng sinh, nói không hết côi lệ cùng mị hoặc.

Thấy Toái Ngọc xuất hiện, hần khe nâng mí mắt: “Tìm được người?”

Toái Ngọc đi tới ngồi trên ghế đá đối diện hần, vô tư cầm bình trà rót ra chén. “Ừ, tìm được, ở một tiểu sơn thôn tĩnh lặng ngoại thành.”

“Hừ, Phong Tuyết lâu đạo gần đây làm việc càng ngày càng không tin tưởng được, tìm người lại hao tổn chừng mấy ngày.” Tần Liễm mím môi mắt hững hờ, đôi lông mày khẽ nhíu lại.

“Nàng bị thương?” Hần tiếp tục hỏi.

Toái Ngọc dĩ nhiên biết hần nói nàng là chỉ Thanh Linh: “Nàng bị thương, tĩnh dưỡng ở trong tiểu sơn thôn đó.”

Tần Liễm tay châm trà, lòng tự dung thấy phiền muộn.

Sáng sớm, tiếng chim thanh thúy hót ngoài cửa sổ.

Thanh Linh nằm trên giường, chán muốn mốc người, nghe tiếng chim hót một lần một lần ngoài kia mà thấy cả người ngứa ngáy.

“Cô nương, thuốc sắc xong rồi.” một phụ nữ trung niên mặc y phục giản dị, tay bưng bát thuốc đi vào, bà là chủ nhân của cửa ngôi nhà này.

“Ngô thẩm, người đặt thuốc lên bàn, để chốc nữa con tự uống.” Thanh Linh hướng về phía người phụ nữ nói. Bên cạnh giường hẹp là một cái bàn nhỏ, nàng với tay ra là có thể lấy được bát thuốc.

“Vậy ta đem thuốc để trên bàn, con nhất định phải nhớ uống đấy. Aiz, tối hôm qua cha nó một đêm không về, ta lo ông ấy xảy ra chuyện gì, hiện tại ta muốn nhờ mấy người cùng đi tìm ông ấy, một mình con ở nhà có ổn không?” Ngô thẩm nói xong ngừng vài giây rồi mới nói tiếp: “Con yên tâm, ta sẽ trở lại nhanh thôi.”

Thanh Linh cười cười nói: “Ngô thẩm, thẩm cứ đi đi, con ổn mà, thẩm không cần lo lắng cho con.”

“Vậy ta đi.” Ngô thẩm xoay người đi ra ngoài, ra đến cửa còn quay đầu lại dặn dò: “Thuốc kia để lạnh uống không tốt, con nhớ uống nhanh đấy, aiz.”

Ngô thẩm đi, cả nhà còn một mình Thanh Linh.

Bốn phía an tĩnh, Ngô thẩm vừa đi không bao lâu, ngoài cửa liền truyền tới tiếng bước chân nghe rõ ràng. Từ tiếng bước chân có thể đoán, người tới không chỉ có một.

“Xác định là chỗ này sao?” Giọng nữ trong trẻo cất tiếng.

“Công chúa, đúng là nơi này.” Lại thêm một giọng nữ khác.

“Đi, vào xem một chút.”

Âm thanh ngoài cửa không hề xa lạ, Thanh Linh trong nháy mắt thấy căng thẳng. Ngao Nguyệt sao lại tìm tới nơi này? Hiện tại vết thương sau lưng nàng còn chưa hồi phục, trên người lại không có ngân châm, làm sao dưới mí mắt Ngao Nguyệt mà trốn thoát được quả đúng là một vấn đề khó khăn.

“Phanh.” Cửa gỗ cũ kĩ bị người đá văng ra, bên trong phòng nháy mắt bùng sáng, ánh sáng đột ngột làm Thanh Linh khó có thể mở mắt.

“Không nghĩ đến lại là ngươi.” Ngao Nguyệt từ ngoài sáng bước tới, hùng hùng hổ hổ, theo sau là hai thị nữ.

“Phong Lây thế nhưng lại phản bội bản công chúa đi cứu ngươi.” Âm thanh nàng ả chưa tức giận cùng thất vọng, ánh mắt nhìn Thanh Linh dần dần trở nên lạnh lẽo.

“Công chúa, Thanh Linh tự hỏi ta với ngươi không thù không oán, tại sao phải giết ta?” Thanh Linh biết Ngao Nguyệt thực sự muốn giết nàng, không phải nàng không biết Ngao Nguyệt và Phong Lây có tư tình, nàng chỉ là muốn trì hoãn một chút thời gian.

Ngao Nguyệt không trả lời nàng mà hỏi ngược lại: “Phong Lây cùng ngươi có quan hệ thế nào? Hần tại sao lại cứu ngươi?” Còn phản bội nàng, điều này thật không thể tha thứ.

Thanh Linh còn chưa kịp mở miệng nàng đã nói: “Chỉ là, các người quan hệ thế nào với bản công chúa đã không còn quan trọng. Phong Lấy dám lừa bản công chúa để cứu người, bản công chúa quyết định người không thể lưu lại được nữa.” Nàng muốn cho Phong Lấy biết hậu quả của việc làm trái ý nàng là như thế nào, nhìn hấn sau này còn dám ngỗ nghịch với nàng nữa hay không?

Và lại nàng giết Diệp Thanh Ngọc – tỷ tỷ của Diệp Thanh Linh, nếu không giết Diệp Thanh Linh, khó bảo toàn về sau Thanh Linh không tìm nàng gây phiền phức.

“Thu Lan” Ngao Nguyệt nháy mắt, Thu Lan hiểu ý gật đầu, lấy ra một thanh chủy thủ.

Thanh Linh nhìn Thu Lan sắc mặt âm trầm, nàng không hề cử động, giống như người yếu đuối mặc cho người ta chém giết.

Đến khi Thu Lan đến gần, như mãnh thú ngủ đông đã lâu chợt phát lực, nàng đột nhiên từ trên tháp nhảy lên. Nhanh chóng, chuẩn xác nắm được chủy thủ của Thu Lan, hung hăng đá một cước vào bụng nàng ta, thừa dịp Thu Lan bị đau, nàng đoạt lấy chủy thủ rồi cầm một phát vào tim Thu Lan rồi rút ra.

Thu Lan không ngờ tới người nằm trên giường trông yếu đuối bệnh tật lại có thể trong nháy mắt lấy đi mạng của mình.

“Bản công chúa đã xem nhẹ người rồi, Thu Thủy, người lên.” Ngao Nguyệt phân phó một thị nữ đem theo bên người.

Cảm thấy sau lưng thấm ướt cùng cảm giác đau đớn, Thanh Linh biết vết thương đã vỡ, trong lòng biết mình không thể chiến đấu với đám người Ngao Nguyệt quá lâu, nếu không nàng chắc chắn chịu không nổi.

Nàng cầm chén thuốc trên bàn hướng Thu Thủy đập tới, Thu Thủy lắc mình né qua chén thuốc, nàng thừa thời cơ xông ra cửa. Lúc này, Ngao Nguyệt ngăn cản, nàng liền cầm chủy thủ cùng Ngao Nguyệt so chiêu.

Sau lưng áo đã nhuộm đỏ, từng trận đau nhức truyền tới, sắc mặt Thanh Linh càng thêm trắng đến dọa người. Nét mặt Thanh Linh trở nên kiên nghị, con ngươi đen nhánh càng trở nên bức người. Nàng ra tay tựa như liễu mạng, Ngao Nguyệt trong lúc nhất thời không đỡ được từng đợt tấn công của nàng. Cuối cùng, nàng thừa dịp Ngao Nguyệt lấy hơi vội xông ra cửa, từ cửa sau chạy ra ngoài.

“Đuổi theo! Nàng bị trọng thương, coi như nàng trốn được, cũng chắn chắn trốn không xa.” Ngao Nguyệt thanh âm lạnh lùng, dẫn đầu chạy ra ngoài.

Ngao Nguyệt vừa đuổi tới nơi, phát hiện ra Thanh Linh té ngã trên đất.

Thanh Linh áo sau lưng đã nhuộm máu, đỏ đến chói mắt, nàng cố gắng đứng dậy nhưng lực bất tòng tâm.

Ngao Nguyệt cười hà hà, nhắc chân chạy gấp tới. Tiếng kêu sợ hãi của Thu Thủy truyền tới sau lưng: “Công chúa, chó đu về phía trước...” Có bấy rập.

“A!!!!” Thu Thủy nhắc nhở vẫn là chậm một bước, Ngao Nguyệt đã lọt bẫy.

Phụ cận tiểu sơn thôn thường có sói đến quấy rầy cho nên thôn dân nơi này ở cửa hông thường đào hố đặt bẫy.

Thanh Linh đã nghe Ngô thẩm nói qua bốn phía nơi này đều có bẫy, gần cửa hông có một cái. Nàng từ bên trong chạy trốn ra, cố ý té ngã, dẫn Ngao Nguyệt tiến vào cái bẫy đã đặt sẵn.

Hố bẫy được đào rất sâu, có thể đảm bảo sói sập bẫy không có cách nào bò lên, dưới đáy bẫy còn đặt bụi gai và một vài cây chông nhọn. Bên trên dùng lá cây và cành cây khô che lấp, ở giữa đặt đồng đá nhỏ làm kí hiệu. Cái này ở thôn ai cũng hiểu nên cũng không sợ người trong thôn dính bẫy.

Bên dưới là tiếng kêu đau đớn của Ngao Nguyệt, Thu Thủy vốn định tiến lên giữ chặt Thanh Linh. Nhưng nghe Ngao Nguyệt kêu rên, Thu Thủy coi một phần áo ngoài, vút xuống hố bẫy để kéo Ngao Nguyệt lên.

Thanh Linh vừa cùng Ngao Nguyệt động thủ, vết dao chém sau lưng đã vỡ toác. Thừa dịp Thu Thủy đang kéo Ngao Nguyệt, nàng chịu đựng đau đớn đứng lên tiếp tục chạy trốn.

Ngao Nguyệt rất nhanh được kéo lên, bắp chân nàng bị chông cửa tạo nên một vết thương dài, chảy máu nhiễm đỏ giày.

“Đừng động tới ta, trước hết đem người giải quyết, ngàn vạn lần không thể để cho nàng ta chạy thoát.” Ngao Nguyệt khó khăn nói, nàng lấy khăn lụa mang theo bên người, chịu đau đem bắp chân bị thương băng bó kĩ.

“Vâng.” Thu Thủy nhận mệnh, xách theo kiếm hướng phía Thanh Linh chạy.

Thu Thủy một đường thi triển khinh công, rất nhanh liền đuổi kịp Thanh Linh: “Diệp nhị tiểu thư, người đừng tổn hơi sức nữa đi, vẫn là trốn không thoát đâu.”

Thanh Linh lúc này dừng lại, xoay người đứng tới một cây đại thụ. Nàng trừ thấy Thu Thủy cầm kiếm đến gần còn ngoài ý muốn thấy một đạo bạch y phi nhanh tới.

Bóng dáng màu trắng tựa đón gió mà đến, tốc độ nhanh kinh người. Vạt áo màu tuyết trắng như Lưu Vân, mái tóc đen dài phấp phới tung bay, toát lên mấy phần không câu nệ, mấy phần phiêu dật, mấy phần ma mị điên cuồng.

Nàng nhìn bạch ảnh quen thuộc kia xuất hiện, không khỏi cảm thấy an lòng. Mặt mũi nàng tái nhợt, cười thành tiếng, thần thái sáng láng rung động lòng người: “Ai là người trốn không thoát còn chưa biết được.”

Thu Thủy trong mắt xẹt qua tia khinh thường, thâm vận nội lực, giờ kiếm hướng Thanh Linh đâm tới. Cổ của nàng chợt thấy lạnh, còn chưa biết rõ đó là cái gì thì “rắc rắc” một tiếng, cổ Thu thủy bị người ta bẻ gãy.

“Thanh Thanh, xin lỗi nàng, ta tới chậm.” Tần Liễm nhìn sắc mặt ửng trắng bệch như tờ giấy, lòng căng thẳng, đưa tay kéo nàng đến bên mình.

Tay chạm phía sau lưng mới phát hiện áo đã ướt đầm, hần như ướt mảy, xoa người nàng lại mới phát hiện áo nàng đã nhuộm đỏ một màu máu chói mắt.

Tâm đột nhiên phát đau, trong mắt dâng lên lệ khí nồng đậm.

Tần Liễm mím môi thật chặt, khuôn mặt mê người toát ra băng lãnh. Hần không nói một lời, ôm ngang nàng lên.

Thanh Linh không ngờ hần lại làm ra cái động tác này, kêu lên một tiếng, nhưng rất nhanh trấn định lại: “Người... ta có thể tự đi.” Người có thể ta xuống được chứ?

Nhìn gương mặt hần gầy đi không ít, lòng nàng tự chung không thoải mái, còn ần ần đau.

Thấy ánh mắt thương yêu cùng đau lòng của hần, nàng lại không thể nói ra lời từ chối. Chỉ là yên lặng đưa tay vòng qua cổ hần, đem đầu đặt trên vai hần, sau đó từ từ nhắm mắt lại.

Lúc nàng nhắm mắt, khóe môi hần giương lên một độ cong mờ mờ.

Không biết có phải bị thương nặng hay không, lòng nàng cũng trở nên yếu đuối, nàng lại có ý niệm ý lại, bị thương cùng một môi, có người ôm, cảm giác này thật mẹ nó, rất tốt.

Tần Liễm bế nàng trở lại gia đình kia, không quan tâm nàng cự tuyệt liền tự mình xử lý vết thương cho nàng.

Động tác của hần rất nhẹ nhàng, cũng rất chậm. Cảm giác ngón tay hần lướt nhẹ qua lưng, gương mặt Thanh Linh như bị lửa đốt, nóng đến dọa người, nàng cúi thấp đầu không dám nhìn hần.

Hần bôi thuốc cho nàng xong, cúi người hôn lên trán nàng một cái: “Mệt không? Trước ngủ một giấc thật ngon nhé?” Âm thanh hần nhẹ nhàng, ấm áp như nước hồ xuân khiến lòng nàng chợt tê dại.

“Người phải đi ra ngoài?” nàng thấy hần đứng dậy một bộ dáng như muốn rời đi.

“Không rời được ta sao?” Hần ngồi xuống giường, môi ngâm cười, đôi mắt nhìn thẳng mắt nàng.

Bị hần cứ thế nhìn chằm chằm, nàng lúng túng quay đầu đi không nhìn hần.

Nhìn nàng một bộ dạng xấu hổ, tâm tình hần không khỏi trở nên tốt lên, hần cười nhỏ ra tiếng: “Ta đi trước xử lý chút chuyện” trong con ngươi hần phát ra tia sáng lạnh lẽo, sau đó lại dịu dàng nhìn nàng: “Nàng cứ ngủ một giấc thật ngon, chờ ta trở lại.

“Ừ.” Nàng đáp lung tung một tiếng, rất nhanh liền nhắm mắt lại. Trên mặt vết đỏ còn chưa kịp rút, da thịt trắng hồng lộ ra mê người, Tần Liễm không nhịn được hướng gương mặt trắng hồng cắn một ngậm mới hài lòng rời đi.

Nàng mơ mơ màng màng sắp ngủ, ngoài cửa lại loáng thoáng có tiếng nói. Âm thanh liên thoáng không ngừng, nghe thật khó chịu. Nàng mở mắt, hỏi phục mấy phần thanh tỉnh.

“Diệp cô nương, van cầu người bỏ qua cho Ngạo Nguyệt, mọi lỗi lầm đều do một mình ta gánh chịu.” Bên ngoài truyền tới thanh âm nam tử, Thanh Linh nghe ra đây là giọng nói của Phong Lây.

“Công tử, người đi đi, nếu còn quấy rầy Diệp cô nương nghỉ ngơi, đừng trách ta không khách khí.” Giọng nam nhân cứng rắn lên tiếng, Thanh Linh suy đoán có lẽ Tần Liễm lưu lại cho nàng một ám vệ.

“Diệp cô nương, van cầu người!” Phong Lây không để ý đến lời uy hiếp của Minh Lục, tiếp tục lớn tiếng nói với người trong phòng.

Minh Lục thấy vậy, không muốn khuyên nữa, tiến lên hai bước định rat ay với Phong Lây thì cửa phòng ngay lúc này lại mở ra.

“Minh Lục, dừng tay!!!” Nàng hơn phân nửa người dựa vào cửa để chống đỡ thân thể, âm thanh suy yếu vô lực, vì đau đớn mà trên trán rất nhanh hiện ra một tầng mồ hôi.

“Diệp cô nương.” Minh Lục thu tay, nhanh chóng chạy đến trước mặt Thanh Linh: “Diệp cô nương, cô nương còn bị thương, mau quay lại giường nằm nghỉ ngơi.”

Hần lo lắng nói, nếu vết thương sau lưng cô nương lại nứt toác, công tử chắc chắn sẽ rất tức giận, công tử tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng. Nghĩ đến hình ảnh công tử cười như không cười, ánh mắt lạnh lẽo, hần liền thấy sống lưng lạnh toát.

“Diệp cô nương, van người bỏ qua cho Ngạo Nguyệt.” Ánh mắt Phong Lẫy chớp nháy nhìn nàng, giữa lông mày toát lên ưu thương nồng đậm. Hắn nhắc một vạt áo lên, hướng Thanh Linh quỳ xuống: “Cầu xin cô nương bỏ qua cho Ngạo Nguyệt.”

Thanh Linh ngạc nhiên, sau đó nghĩ đến Tần Liễm lúc trước rồi đi có thể là tìm Ngạo Nguyệt thay nàng tính sổ. Phong Lẫy không có cách nào ngăn cản, nghĩ đến nàng là hôn thê của Tần Liễm nên đến cầu xin nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Ta Là Phu Quân Của Nàng (1)

"Phong công tử, người mau đứng lên đi, có chuyện gì từ từ nói, làm gì quỳ như vậy. Minh Lục, mau đỡ Phong công tử đứng lên!" Nàng dựa lên cửa bình tĩnh nói.

Phong Lộng lại đến làm phiền Thanh Linh, Minh Lục bắt khẩn trương mất liếc hần một cái, cuối cùng vẫn yên lặng tiến lên đỡ Phong Lộng đứng dậy.

"Cầu xin Diệp cô nương hãy bỏ qua cho Ngạo Nguyệt...."

"Trước tiên Phong công tử hãy nói một chút chuyện gì đã xảy ra chuyện đi!" Thanh Linh nói.

Quả thật đúng như Thanh Linh lường trước, lúc này Tần Liễm rời đi là để tìm Ngạo Nguyệt tính sổ. Nơi này vắng vẻ, dù Ngạo Nguyệt thân là công chúa hoàng thất, nhưng nếu Tần Liễm có ra tay với nàng ta thì cho dù nàng ta có kêu phá trời cũng sẽ không ai đến cứu nàng ta. Cho dù nàng ta trở về cáo trạng với Hoàng thượng, thì cũng chỉ xem như là nàng ta vu khống nói mà không có bằng chứng, không thể làm gì được Tần Liễm.

Hơn nữa, Ngạo Nguyệt còn có điểm yếu là Phong Lộng, Tần Liễm cũng biết. Chỉ dựa vào chuyện này, cho dù Tần Liễm có ra tay với Ngạo Nguyệt đi nữa thì sau khi Ngạo Nguyệt trở về cũng không dám đi cáo trạng với Hoàng thượng.

"Người cứu ta một mạng, ta rất cảm kích người, như vậy đi, ta đến khuyên nhủ Tần tướng, xin hắn bỏ qua cho Ngạo Nguyệt công chúa." Là Ngạo Nguyệt muốn mạng của nàng, cũng không phải Phong Lộng muốn mạng của nàng.

Tuy Phong Lộng nói hắn cứu nàng một mạng là vì báo ân, nhưng trên thực tế, vị ân nhân hắn muốn báo đáp đã sớm không còn ở đây nữa rồi. Thế nên, Phong Lộng không có thiếu nàng bất cứ cái gì hết, ngược lại là nàng thiếu hắn một ân tình!

Người kính nàng một thước, nàng kính lại người một trượng. Ân cứu mạng của Phong Lộng nàng sẽ trả. Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là nàng sẽ bỏ qua chuyện Ngạo Nguyệt muốn giết nàng, sau khi trả ân tình này cho Phong Lộng xong, về sau Ngạo Nguyệt có làm chuyện bất lợi với nàng, nàng nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp thậm tệ nhất đòi lại từ trên người Ngạo Nguyệt.

Sâu bên trong rừng trúc xanh mướt, một bạch y nam tử lười biếng ngồi trên ghế trúc to lớn.

Mắt phượng hẹp dài híp lại, thần sắc thản nhiên, dung mạo tuyệt mỹ khiến người ta kinh diễm mang theo một tia tà khí nhàn nhạt.

Hắn một tay chống má, tóc dài đen nhánh như làn nước xõa xuống, dây buộc tóc trắng như tuyết vấn tóc bay phất phới giữa không trung. Áo bào còn trắng hơn tuyết ba phần tùy tiện rơi trên mặt đất, trên áo bào có thêu hoa văn phức tạp màu tím nhạt trông vô cùng thanh quý.

Hắn chỉ vờn vờn ngồi ở đằng kia, đã khiến phong cảnh nơi ấy hấp dẫn người nhìn mãi không muốn rời mắt.

Thiên nhiên tuyệt mỹ cảnh đẹp ý vui là thế, nhưng lúc lơ đãng dời mắt đến bạch y nam tử cách đó không xa, không khỏi khiến mắt nhìn tâm kinh.

Thanh Linh không quan tâm tới cản trở của Minh Lục, tự mình đi sâu vào rừng trúc, lúc đến liền thấy Tần Liễm đang ngồi trên ghế trúc, trên mặt hoàn toàn là một mảnh thản nhiên.

Cách hắn không xa, Ngạo Nguyệt một thân toàn máu nhu nhược như bùn nhão nằm trên cành khô, khuôn mặt mặc dù không có vết thương nhưng lại xanh xao, so với Thanh Linh còn muốn trắng bệch hơn.

Áo ngoài hoa lệ của Ngạo Nguyệt có nhiều chỗ rách nát, thậm chí còn để lộ ra một góc của cái yếm. Miệng bị nhét vật gì đó, chặn miệng lại khiến nàng ta nói không ra lời nào. Bên cạnh nàng ta là ba hắc y nam tử sắc mặt lạnh lùng, ba người này hẳn là ám vệ của Tần Liễm.

Một ám vệ giẫm nát lên tay Ngạo Nguyệt đang đặt trên lưng, trong tay có mang một thanh tủy như tên gì đó, một mặt của vật đó còn có răng cưa lạnh ngắt. Nếu nhìn kĩ sẽ phát hiện trên mỗi cái răng cưa cái nào cũng đều mang lưỡi câu, răng cưa từng đột chổi lên hàn quang sáng lóe.

Vật này là loại vũ khí của ám vệ Tàn Liễm thường dùng, nó tên gọi là đoạt hồn câu. Tàn Liễm nhìn Ngao Nguyệt thông khổ, muốn cho Ngao Nguyệt tự nhìn thấy máu của bản thân mình. Nhưng hôm nay ra cửa gấp, không mang theo thứ gì khiến nàng nhìn thấy máu thật tốt được. Hắn thấy trên người ám vệ có mang theo đoạt hồn câu, cảm thấy thứ này tựa hồ dùng lên người Ngao Nguyệt cũng không tệ, nên phân phó ba người kia dùng để chào hỏi Ngao Nguyệt trước. Ừ, nhưng người có biết, cái gọi là chào hỏi trong miệng hắn không gì khác chính là ác chinh đau đớn nhất, nhưng lại không được làm cho người chết không?

Tên ám vệ giẫm lên mu bàn tay của Ngao Nguyệt không hề có chút gì gọi là thương hoa tiếc ngọc, cầm lên vật có ánh sáng lom lom kia ngoan độc đâm vào Ngao Nguyệt, sau đó lại rút ra. Lúc răng cưa mang câu được rút ra, toàn thân nó đều là huyết nhục, huyết nhục bị miễn cưỡng kéo ra từ người Ngao Nguyệt trông vô cùng đau đớn.

Mọi vết thương Ngao Nguyệt tất cả đều đang gọi đau âm ỉ, miệng nàng tuy bị chặn, nhưng vẫn phát ra tiếng kêu ô ô. Gân xanh trên trán nổi lên rõ ràng có thể thấy được, nước mắt bên trong cứ lớn vồn không biến mất. Nàng đã muốn mấy lần hôn mê, nhưng cuối cùng vẫn rất thanh tỉnh.

Mà bạch y nam tử đang lười biếng nghiêng người ngồi ở kia, từ đầu đến cuối, vẻ mặt luôn mang theo thần nhiên, phảng phất như đang thưởng thức một bản hí khúc.

Lương tâm bạc bẽo là thế, vô tình là thế, nhẫn tâm là thế, nhưng lại bao che khuyết điểm đến tột cùng.

"Dừng tay!" Lúc ám vệ cầm đoạt hồn câu đâm về hướng Ngao Nguyệt lần nữa, Thanh Linh lên tiếng bảo ngừng. Nơi nàng đứng có chút xa, cộng thêm bị thương thân thể suy yếu, giọng hô lên rất thấp.

Ám vệ kia không nghe được, động tác trong tay không hề có dấu hiệu muốn ngừng lại, đoạt hồn câu lần nữa làm cho Ngao Nguyệt đau đến chết đi sống lại.

"Công chúa!" Phong Lộng nhìn thấy Ngao Nguyệt một thân toàn máu, hoảng hốt, giọng nói cũng không khỏi run lên vài phần. Vội vàng chạy qua, bước chân loạn xạ, nhiều lần ngã quỵ về phía trước, lúc đang lao đảo sắp tiến lại gần được Ngao Nguyệt, lại bị một ám vệ của Tàn Liễm ra tay ngăn lại.

Nhìn thấy Thanh Linh xuất hiện, Tàn Liễm thu vẻ mặt thần nhiên lại, dường như có chút không vui. Hắn đứng lên đi đến trước mặt Thanh Linh, dịu dàng ôm nàng vào trong lòng, làm cho nàng dựa vào ngực mình: "Sao nàng lại tới đây!" Ánh mắt nhìn nàng còn ngậm ôn như và thương yêu.

Nàng nhìn ánh mắt hắn cũng không khỏi rối rắm, muốn cầu xin hắn nhưng lại không muốn mở miệng cầu xin hắn, cuối cùng lại dè dặt hỏi: "Lúc này có thể buông tha cho Ngao Nguyệt không?"

"Không được!" Hắn kiên quyết cự tuyệt, chính hắn còn không mấy may nhờ tổn thương nữ nhân của mình, Ngao Nguyệt thế mà chút nữa đã lấy đi mạng của nàng, hắn há có thể dễ dàng buông tha cho Ngao Nguyệt sao.

Phong Lộng bị ngăn cản không thể lại gần Ngao Nguyệt, vội vàng quay trở lại bên người Thanh Linh, quỳ phịch xuống một cái: "Diệp cô nương, cầu xin ngài bảo Tàn tướng buông tha cho Ngao Nguyệt đi, toàn bộ sai lầm nàng phạm phải với ngài Phong Lộng sẽ gánh chịu hết, dù cho có phải lấy mạng để trả!"

Ngao Nguyệt nghiêng đầu nhìn bóng người Phong Lộng quỳ xuống, nước mắt chảy càng mãnh liệt.

Tàn Liễm đôi mắt sắc lạnh nhìn Phong Lộng: "Ngươi không cần phải cầu xin cho nàng ta, mạng của ngươi bản tướng khinh thường lấy!"

"Ngươi bỏ qua cho nàng ta được không?" Nàng từ dưới nhìn lên gò má hoàn mỹ như ngọc của hắn, sức lực hoàn toàn suy yếu.

"Không được!" Hắn mím môi nói.

Nàng trầm ngâm một lát, hắn cũng lẳng lặng ôm lấy nàng không làm gì cũng chẳng nói thêm lời nào.

Phong Lộng quỳ một bên đôi mắt đầm lệ mong lung nhìn Thanh Linh, ánh mắt cầu khẩn.

Thanh Linh nhìn chằm chằm một phần khuôn mặt của Tàn Liễm, đầu óc đột nhiên nóng lên, tay nhanh nhẹn xoay mặt hắn qua, ước lượng vị trí, nhón lên tìm khóa môi hắn, nhanh chóng hôn xuống một cái.

Khóa môi bị hôn một cái, Tàn Liễm lập tức liền như bị điện giật, vẻ mặt ngạc nhiên, ánh mắt không khỏi đại ra một lát. Chỉ là bộ dáng ngây ngốc mà cũng đáng yêu đến vậy, đợi hắn phản ứng kịp, dáng tươi cười không thể kiềm chế nhanh chóng lan ra như mực nhuộm lên dung nhan tuyết mỹ.

"Ngươi đồng ý với ta, thả Ngao Nguyệt ra có được không?" Mặt nàng đỏ lên nói.

Hắn cúi đầu nhiếp trụ môi nàng. Cậu nói "Có thể suy nghĩ lại!" phát ra mơ hồ không rõ lắm, hắn hôn môi của nàng như nghiền vậy, hôn lên liền không muốn buông tha, nhưng nghĩ đến sau lưng nàng còn bị trọng thương, đành lại vẫn nên nhịn cảm xúc xuống đáy lòng, rồi khỏi môi nàng.

Sau nụ hôn ngắn ngủi, mặt Thanh Linh vốn trắng bệch lại đang đỏ lên đến sắp nhỏ ra máu, đầu cúi xuống. Xung quanh còn có rất nhiều ánh mắt, khuôn mặt già nua của nàng đã sớm mất hết rồi.

"Bản tướng lúc này có thể đơn giản mà buông tha cho Ngao Nguyệt, nhưng nàng ta thiếu chút nữa đã hại vị hôn thê của bản tướng mất mạng, cho dù thế nào đi nữa, nàng ta cũng phải vì việc này mà trả giá cao!" Lời nói của Tàn Liễm là để cho Phong Lộng và Ngao Nguyệt cùng nghe.

Tần Liễm lấy ra một dây lụa trắng trong tay áo trải lên mặt đất, đỡ Thanh Linh ngồi lên: "Nàng ngoan ngoãn ngồi đây một lát, chờ lộn xộn!"

"Ừ" Nàng nhu thuận đáp, trên thực tế là do nàng đã cảm thấy sau lưng có cảm giác dính dính, hẳn là miệng vết thương đã bị vỡ ra, bắt quá máu vẫn chưa lộ ra ngoài, hẳn không biết được.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Ta Là Phu Quân Của Nàng (2)

Tần Liễm đi đến bên cạnh Ngao Nguyệt: "Vết thương sau lưng Thanh Linh là do đại đao người của người chém trúng, trong lòng bản tướng thật sự rất bất bình. Hiện tại Bản tướng cũng không muốn làm khó dễ người quá, như vậy đi, vết thương sau lưng Thanh Linh dài và sâu bao nhiêu, người chỉ cần trả lại đủ, bản tướng sẽ không so đo với người, lập tức dễ dàng cho qua!"

"Lấy đao ra!" Tần Liễm phân phó, lập tức một ám vệ liền đưa lên một đại đao thô thiên đáng sợ.

Phong Lộng kinh hãi nhìn đại đao trong tay Tần Liễm: "Tần tướng... Diệp cô nương, cầu xin người..."

Hắn định mở miệng cầu xin Thanh Linh, Tần Liễm đột nhiên ném tới hai hòn đá nhỏ, điểm trúng huyệt đạo của hắn, khiến hắn nói không nên lời động đậy cũng không xong.

"Người quá phiền!" Tần Liễm thản nhiên nói.

"Phong công tử, ta đã khuyên qua, hắn sẽ không giết Ngao Nguyệt đâu!" Thanh Linh cũng không biết nói gì cho tốt, chỉ nói câu không giống an ủi để an ủi hắn.

Mũi đao xẹt qua lưng Ngao Nguyệt, cứ việc có y phục cản trở, nàng ta vẫn cảm nhận được từng đường đao lạnh như băng, lạnh đến khiến nàng ta liên tục run rẩy.

Đại đao chém xuống, lưng Ngao Nguyệt thoáng chốc vấy ra máu tươi: "Á....." Ngao Nguyệt đau đớn ưỡng người lên, nhỏ giọng lên tiếng, cuối cùng chịu không nổi đau nhức kịch liệt mà chìm vào hôn mê.

Vết thương đại đao để lại trên lưng Ngao Nguyệt kích thước lớn nhỏ, chiều sâu, chiều rộng cũng đều hết như vết thương của Thanh Linh, đúng là không khác chút nào.

Nàng nhìn trái nhìn phải không hiểu sao vẫn cảm thấy Tần Liễm hẳn đây là đang bức người, chém sau lưng người một đao còn xem là đã đơn giản buông tha? Người này, quả nhiên không chịu ăn một chút thiệt thòi mà.

Như vậy, kiểu báo ân này của nàng cũng thật không phúc hậu.

Tần Liễm ném đại đao đi, khom lưng ôm lấy Thanh Linh: "Chúng ta đi!"

Ngực của hắn hết sức bình ổn, nép vào lòng hắn khiến nàng sinh ra một loại ảo giác, giống như chỉ cần mãi ở trong lòng hắn, bất luận là gió sương hay mưa tuyết cũng đều không thể làm thương tổn đến bản thân nàng, nàng thật không biết sinh ra loại cảm giác như vậy là tốt hay xấu.

Lúc trở lại gia đình Ngô thắm, Ngô thắm và Ngô thúc đã trở lại. Thi ra tối qua Ngô thúc bị lạc sâu trong núi rừng, tìm không ra đường về, cũng may vừa sáng sớm Ngô thắm đã dẫn người đi vào trong núi sâu tìm Ngô thúc, Ngô thúc lúc này mới có thể bình an trở về.

Khi Tần Liễm ôm Thanh Linh xuất hiện, phu thê Ngô thị khi thấy dung nhan tuấn mỹ của Tần Liễm cũng phải giật nảy mình, quả thật phải kinh diễm một phen. Bọn họ sống hơn nửa đời người, còn chưa bao giờ gặp qua nam tử đẹp để lại còn mang khí chất thiên tiên bất phàm như vậy lần nào đâu.

"Diệp cô nương, vị công tử này là ai?" Sau khi thoát khỏi kinh diễm, Ngô thúc phục hồi lại tinh thần, tò mò hỏi.

Thanh Linh khẽ nhúc nhích môi, vừa định trả lời, không ngờ Tần Liễm đã đi trước một bước: "Ta là phu quân của nàng!" Giọng của hắn còn cực kì dương nhiên.

Tiếng vừa dứt, bên hông Tần Liễm lập tức liền bị một bộ móng vuốt hung hăng néo một cái, đau đến khiến hắn phải hừ nhẹ một tiếng.

Đôi mắt đẹp đang trừng với hắn, tựa như đang nói: Ai cho phép người tự ý quyết định!

Đáp lại cái nhìn hung hăng của nàng là khuôn mặt cười đến sáng lạn của hắn, ánh mắt ngưng lại trên người nàng chỉ chứa toàn ôn nhu, ôn nhu đến mức muốn chìm người luôn trong đó.

Thanh Linh lúng túng ho khan vài tiếng, mở miệng giải thích: "Thật ra hần chỉ nói đùa thôi, hần không phải là...." phu quân của ta, đáng tiếc người nào đó quyết không để cho nàng nói hết lời.

"Phu nhân ho dữ dội như vậy, có lẽ là có chỗ nào đó không thoải mái, Ngô thúc Ngô thẩm, có thể để cho phu nhân ta nghỉ ngơi trước được không?" Tần Liễm tràn trề lo lắng hỏi.

Nơi này là nhà của phu thê Ngô thị, hần muốn đưa Thanh Linh vài trong nghỉ ngơi trước, phải hỏi qua phu thê Ngô thị là điều đương nhiên và rất cần thiết, nhưng đối với Tần Liễm đây chỉ là cái cớ dùng để chặn lại miệng Thanh Linh.

Thanh Linh nhìn không được trợn mắt lên, con mắt nào của hần thấy nàng ho vô cùng dữ dội?

"Ai nha!" Ngô thúc vỗ xuống đùi: "Là ra sơ sót rồi, Diệp cô nương bị thương nặng như vậy, đáng ra phải nghỉ ngơi thật tốt mới đúng!" Nói xong, liền nhường ra một con đường cho Tần Liễm đưa người đi.

Mặc dù phu thê Ngô thị hai người rất muốn biết Thanh Linh bản thân mang thương thế nặng như vậy sao lại đi ra ngoài, khi trở lại đã xuất hiện thêm một vị phu quân. Nhưng nhìn bóng lưng Tần Liễm vội vã đi vào trong phòng, bọn họ lại không hỏi thêm nhiều.

"Dù sao ta và người vẫn chưa thành thân, sao người có thể nói ta là phu nhân của người được chứ?" Thanh Linh bất mãn nói.

Mắt đẹp Tần Liễm khẽ nháy lên, phong thái kiêu người: "Sớm muộn gì nàng cũng sẽ là nữ nhân của bản tướng, gọi phu nhân sớm một chút cho nàng thích ứng trước, phu nhân, nàng nên cảm tạ vì phu nha."

Lúc trước hần cho rằng mình có thể không chế hết thấy về nữ nhân này trong tay mình, nhưng sau khi trải qua chuyện Ngạo Nguyệt muốn giết nàng xong, hần đã nhận ra được, chuyện có liên quan tới nàng lúc nào cũng xảy ra biến cố.

Hần nhận định nàng là nữ nhân của hần, nữ nhân mà hần nhận định, sinh chi có thể là nữ nhân của hần, chết cũng chỉ được làm quý của hần.

Dù là sống hay chết, nàng chỉ có thể là phu nhân của hần.

Khỏe miệng Thanh Linh quắp lại không ngừng co rút, một tiếng mở miệng đều gọi là phu nhân, gọi đến nghe rất thuận miệng: "Yên tâm, sau khi thành thân ta nhất định có thể thích ứng rất nhanh!" Tiếp theo là uy hiếp: "Nhưng bây giờ không cho phép người gọi ta như vậy!"

Tần Liễm nghe vậy, hồi lâu sau mới gạt đầu: "Được, phu nhân nói không sai, là do vì phu nóng vội quá rồi!"

"...." Thanh Linh lập tức xụ mặt xuống, nếu cảm thấy ta nói không sai, sao người còn mở miệng gọi một tiếng phu nhân?

"Ta mệt mỏi, muốn ngủ một lát, người có thể ra ngoài không?" Nói không lại hần, nàng cũng lười tranh chấp với hần.

Nàng cảm thấy vết thương sau lưng đã thấm ướt một mảnh y phục, từng trận từng trận đau đớn đánh tới, tay trong tay áo rộng không ngừng nhéo vào bắp đùi của mình, ý muốn giảm bớt thống khổ. Nàng muốn đuổi Tần Liễm đi trước, rồi sẽ gọi Ngô thẩm vào nhờ bôi thuốc hộ nàng, nếu để Tần Liễm nhìn thấy, nhất định sẽ tự thân động thủ bôi thuốc cho nàng.

Nhớ đến tình cảnh Tần Liễm bôi thuốc cho nàng vào ban sáng, mặt vốn không có chút máu lại lạng lẽ nổi lên từng vệt đỏ ửng.

"Trước tiên hãy để vì phu xem xem vết thương của nàng thế nào rồi." Hần ngày càng tiến lại gần giường, nàng giống như lâm vào đại địch co ro nhích vào bên trong.

"Không.. Không cần, ta không sao..., người.... Người đi ra ngoài đi!"

"Có sao không, để vì phu nhìn một cái mới biết được." Hần không tốn chút sức đã bắt được nàng, vạch ra miệng vết thương, kéo nàng vào trong ngực.

Ngón tay hần bóc ra tầng tầng y phục của nàng thật nhanh, lúc đến tầng y phục cuối cùng đã thấy bị máu nhuộm đỏ cả một vùng, đôi mắt phượng kia bỗng nhiên co rút lại, bên trong như có mấy phần ảo não nhưng sau đó lại chuyển thành không có gì.

"Khi nào thì phu nhân mới mở rộng lòng mình với vì phu đây?" Hần cúi đầu thờ dài, buông lỏng nàng ra, đứng lên như muốn ra ngoài.

Thanh Linh không biết vì sao, vừa nghe được một tiếng thờ dài của hần, lòng lại có chút ghen.

"Chẳng lẽ phải động tay động chân mới có thể xem là mở rộng lòng mình sao?" Nàng nằm sấp trên giường, ma xui quỷ khiến rầu rĩ nói.

Nghe được nàng nói thầm, bước chân Tần Liễm tạm ngừng lại, vui vẻ lan tràn trên môi, nhấc chân bước ra ngoài.

Tần Liễm vừa rời phòng không bao lâu, Ngô thẩm đã mang theo thuốc trị thương đến thay thuốc cho nàng.

Chương 69: Danh Dự Của Vi Phu Bị Nàng Hủy Hết Rồi.

Nơi này là một địa phương nhỏ, nhà của Ngô thẩm còn sót lại một phòng chống cũng đã cho Thanh Linh ở.

Thanh Linh thương thế sau lưng khá nặng, không tiện di chuyển, vì vậy đành phải tiếp tục nương nhờ nhà vợ chồng Ngô thẩm.

Buổi tối, Tần Liễm chậm chạp không chịu rời đi, Ngô thẩm vẫn cho rằng hắn là phu quân của Thanh Linh, nhất định là lo lắng cho nàng nên không nỡ bỏ nàng lại một mình. Bà rất thiện ý kín đáo đưa cho Tần Liễm chăn gối: “Chỗ chúng ta nhỏ, nếu công tử cùng Diệp cô nương không chê thì cứ ở lại.”

Tần Liễm ôm chăn cười đáp: “Cảm ơn Ngô thẩm.”

Thanh Linh cũng đã buồn ngủ, nghe được cửa có động tĩnh, nàng miễn cưỡng mở mắt lại phát hiện ra Tần Liễm đang ôm chăn đi tới. Đầu óc nàng trong nháy mắt tỉnh táo hơn một chút, có chút nghi ngờ nhìn hắn.

“Làm sao người còn chưa đi?”

Tần Liễm đi thẳng tới trước giường nàng, buông chăn gối trên tay xuống: “Dĩ nhiên ta lưu lại để bồi phu nhân rồi.”

Sắc mặt Thanh Linh trở nên cứng đờ, người này gọi phu nhân đã thành nghiện, thật vô sỉ. Đang lúc nàng âm thầm oán thán, thình lình chiếc giường hẹp lún xuống một cái, Tần Liễm người này đã nằm xuống bên cạnh nàng.

Nàng kinh hãi run run hỏi: “Tần Liễm, người...rất cuộc người muốn thế nào?” Nàng muốn đẩy hắn ra nhưng tay vừa đưa lên lại động đến vết thương sau lưng, đau đến mức khiến nàng chảy mồ hôi.

Nàng vẫn nhìn đau đưa tay đẩy hắn, không ngờ hắn rất tự nhiên cầm tay của nàng hướng lòng mình nhét tới: “Phu nhân thật nhiệt tình.” Khóe miệng hắn ngầm cười thật khiến cho người ta muốn đánh một cái.

Khóe miệng Thanh Linh hung hăng co rút, trong nháy mắt nàng trở nên bối rối, người này sao lại có thể vô sỉ đến mức độ này chứ?

“Người đi xuống cho ta.” Nàng cắn răng quát.

“Nàng đừng có lộn xộn, cẩn thận vết thương sau lưng, nếu nó nứt ra một lần nữa nàng không đau nhưng vi phu đau lòng.”

“Được, ta không động nữa, nhưng người có thể đi xuống hay không?”

“Ngủ đi, chớ quấy rầy.” Hắn ôm tay nàng, nhắm đôi phượng mâu trong đêm tối vẫn xinh đẹp như thế lại.

“Người ở đây, ta không ngủ được.” Nàng buồn buồn trả lời.

Thật lâu vẫn không thấy có người đáp lại, trong nhà là một mảnh yên tĩnh.

“Này, như thế nào thì người mới bằng lòng?”

Vẫn không có tiếng trả lời.

“Tần Liễm, sao người lại vô lại như vậy?” Người này cư nhiên lại giả chết.

“...”

Nàng cuối cùng nhụt chí ngầm miệng lại, biết tối nay đuổi thế nào hắn cũng không đi. Con buồn ngủ lại ập đến, mặc dù bên cạnh còn có người nhưng cuối cùng nàng vẫn không chống lại con buồn ngủ mà ngủ thiếp đi bên cạnh hắn.

Mấy ngày nay nàng ở nhà Ngô thẩm dưỡng thương, trong khi đó Tần Liễm suốt ngày chạy đi chạy lại. Hắn mỗi lần tới không phải mang đến các loại linh đan diệu dược thì cũng chính là các loại thuốc bổ, hảo hảo nuôi * ngày sau. Thương thế do vết đao chém của nàng cũng đã dần bình phục, có thể xuống giường tùy ý đi lại.

Thanh Linh từ miệng Tần Liễm biết tin tức Diệp Thanh Ngọc chết đã lan ra, Lâm thị cũng bởi vì con gái chết mà quay lại Diệp phủ.

Nếu như không xảy ra chuyện Ngao Nguyệt muốn giết nàng, lễ cưới của nàng và Tần Liễm sẽ được tổ chức ở đầu tháng, cũng chính là mười ngày sau. Nhưng bây giờ tình trạng thân thể nàng thế này, muốn cùng Tần Liễm làm lễ kết hôn quả thật không thích hợp. Tần Liễm cũng cân nhắc đến vấn đề này nên hắn đã hướng Hoàng thượng lui ngày cưới lại.

Đối với tin tức của nàng, Tần Liễm đã tự mình nói với Diệp Thiên Minh rằng nàng bị thương nặng, không nên lên đường, trước đường thương mấy ngày rồi quay lại Diệp phủ, khuyên Diệp Thiên Minh khỏi lo lắng.

Diệp Thiên Minh nghe nói vậy liền đi thăm nàng. Ông vừa đi không đến mấy ngày, một trận hỏa hoạn liền xuất hiện.

Xem ra có người một lòng muốn đẩy nàng vào chỗ chết, cũng may Tần Liễm bố trí ám vệ bảo vệ nàng. Lửa vừa lên ám vệ liền dập tắt, nàng ngược lại lông tóc vô thương.

Ám vệ bắt được người phóng hỏa, người nọ là Lý Điền – hàng xóm của Ngô thúc. Ám vệ liền tiến hành bức cung, Lý Điền thú nhận mình thu đồ tốt của người khác, bị người đó chỉ điểm nên ban đêm mới cầm đuốc phóng hỏa.

Gần đây, Tần Liễm càng ngày càng vô liêm sỉ, có lúc buổi tối tới không nói không rằng liền chui vào chăn của nàng. Điểm này khiến cho nàng rất bất mãn, cứ tình trạng này nàng kiểu gì cũng sẽ bị hấn ăn sạch sành sanh.

Ban đêm, cửa phòng lặng lẽ bị mở ra.

Thanh Linh híp mắt nhìn về phía cửa, nhìn thấy đạo bạch ảnh quen thuộc, trong mắt nàng phát ra ánh sáng khác thường. Đạo bóng dáng màu trắng kia đến gần, nàng liền nhắm mắt lại.

Cảm thấy giường bên cạnh trầm xuống, nàng không chút ngoài ý muốn liền nghe thấy tiếng kêu rên.

Nàng vội vàng mở mắt, hoảng sợ quát: “Người nào?” Sau đó rất không khách khí hướng lưng người nọ đá một cước.

Nàng dường như đã nhiều ngày, tuy giờ không thể vận nội lực nhưng một chút quyền cước phòng thân nàng tất nhiên vẫn có.

“Phu nhân!” Tần Liễm nhếch nhác ngã trên mặt đất, sắc mặt so với Âm Dạ còn đen hơn, hấn cắn răng: “Phu nhân là muốn mưu sát chồng sao?”

Thấy hấn ngồi trên đất, tâm tình nàng không khỏi tốt lên, đứng dậy thấp sáng nện: “A! Sao lại là ngươi? Ta còn tưởng rằng có trộm đạo ghé thăm chứ.” Nàng che miệng cười, thần sắc rất chỉ là vô tội.

Tần Liễm nhe răng, nhìn gương mặt hờ hê của nàng, hấn dờ khóc dờ cười: “nàng ở trên giường vậy thứ gì?” Hấn hỏi, tay đưa lên xem xét, ngoài ý muốn lấy ra ngân châm, tỉ mỉ đếm một chút, thật tám cái!

“Phu nhân, lòng dạ nàng thật độc ác.”

Nàng ở đâu lấy ra ngân châm? Không cần phải nghĩ nhiều, chắc chắn nàng lấy của đại phu khi xem bệnh.

Tần Liễm âm thầm nghĩ, mai nhất định hấn sẽ chặt tay đại phu đưa cho nàng đóng ngân châm này.

“Ta thật cũng không ngờ sẽ là ngươi a.”

Mấy ngày qua chui vào chăn nàng ngoại trừ bốn tường ra còn có ai sao? Hướng trên giường sắp đặt ngân châm, nha đầu này rõ ràng là cố ý.

“Ta là gái chưa chồng, ngươi đêm khuya đường đột bò đến giường ta, làm hỏng thanh danh của ta, ngươi nếu vẫn muốn như vậy, ta không đảm bảo lần sau sẽ xảy ra chuyện gì.”

Tần Liễm ưu nhã từ dưới đất đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người, nghe vậy, động tác đột nhiên dừng lại: “Gái chưa chồng?” Hấn nhếch môi cười cười.

Nàng nhìn nụ cười của hấn, thấy kiểu gì cũng lộ ra tia nguy hiểm.

“Vậy ta không ngại tối nay liền đem nàng biến thành gái đã có chồng, để nàng trở chính thức trở thành phu nhân của ta.” Hấn cười như không cười nhìn nàng.

Chợt nàng chỉ cảm thấy có bóng dáng màu trắng thoảng qua, Tần Liễm vừa đứng dậy đã biến mất. Nàng chưa kịp phản ứng, một cái tay đã vòng qua hông nàng, tay còn lại dùng sức lôi kéo, nàng liền bị thu vào một vòng ôm ấp thoảng mùi hương nhàn nhạt.

Nàng cá kinh, muốn lui người ra nhưng chưa đến một phút, trời đất bỗng chao đảo, nàng liền bị hấn ôm ngang người.

“Tần...Liễm, ngươi...” Lòng nàng đột nhiên căng thẳng, sợ tiếp đó hấn sẽ làm ra chuyện gì, khẩn trương đến mức không biết nói sao quên luôn cả việc giãy giụa.

Hai tay nàng dùng sức níu thật chặt tay hấn, đôi mắt trong veo ngập tràn hốt hoảng.

Hấn đem nàng đặt trên giường, lật người liền đè lên, cúi đầu ngậm chặt môi nàng hôn thật sâu.

Nụ hôn nóng bỏng tựa như có ma lực, đem lí trí của nàng trong phút chốc đánh tan. Khoang mũi vẫn vút mùi hương dễ chịu quen thuộc khiến cho đầu óc nàng trở nên hỗn loạn, ham muốn được đắm chìm trong đó sâu thêm. Nàng nghĩ muốn chống cự rồi lại không tự chủ được lại nghiêng hóp hấn.

Cảm nhận được sự đáp lại của nàng, hắn không tự chủ được hôn sâu thêm cho đến khi nàng hít thở không thông, lúc đó hắn mới lưu luyến rời đi khiến trong khoang miệng nàng đầy mùi đàn hương.

Đôi mắt nàng giăng đầy sương, cả người hư thoát, hô hấp từng ngum từng ngum lớn. Nghe bên tai vang lên tiếng cười nhẹ của hắn, nàng ảo não hung hãn trừng mắt nhìn hắn sau đó quay đầu đi.

Nhìn bộ dáng nàng ảo não, tâm tình của hắn thật tốt, nụ cười càng đậm. Căn cổ thon dài xinh đẹp theo cái nghiêng đầu của nàng cứ như vậy lộ ra. Da thịt nàng trắng nõn, dưới ánh sáng tranh tối tranh sáng từ cây nến duy nhất trong phòng càng tăng phiếm thêm nét thần bí cùng quyền rũ. Hắn như bị đầu độc, khẽ cúi đầu cắn một hớp trên cổ nàng.

Nàng xấu hổ quay đầu lại: “Tần Liễm, ngươi khôn kiếp!” Tay vẫn không quên dùng sức bấm vào hông hắn một cái.

Sự vui vẻ trên gương mặt Tần Liễm vẫn chưa thuyền giảm, kéo cái tay vẫn giắt bên hông xuống, dùng bàn tay to của mình bọc tay nàng lại. Hắn vẫn ung dung nhìn con mèo nhỏ đang xù lông, tâm tư xấu muốn trêu chọc nàng một phen.

“Phu nhân, chúng ta hay là cứ động phòng hoa chúc trước?”

Phượng mâu nhìn thẳng nàng, ánh mắt kia tựa như muốn một ngum nuốt sống nàng.

Chống lại ánh mắt thâm trầm của hắn, thân thể nàng chợt cứng ngắc: “Ngươi... ngươi đừng làm loạn.”

“Vi phu không làm loạn, vi phu hết sức nghiêm túc.”

Đối với tên vô lại mặt dày này, nàng cũng đã có kinh nghiệm, hắn nói được là làm được.

“Không được, ta... vết thương sau lưng ta còn chưa khô, đứng, còn chưa khô, ai nha, đau quá.” Nàng cố gắng nặn ra hai giọt nước mắt. Hắn híp lại mắt phượng, nhìn nàng nghi nói: “Ngô thẩm không phải nói vết thương sau lưng nàng đã khép lại sao?”

“Khép lại cũng có thể nứt ra nha, đều tại ngươi, đối với ta động tay động chân, vết thương giống như đã rách ra, còn có cảm giác đau nữa, ngươi mau dẩy đi.”

“Vết thương thật muốn rách ra? Vi phu thay nàng xem một chút.” Hắn đứng dậy, đưa tay làm bộ muốn xem vết thương của nàng.

Nàng vội vàng xòe tay: “Không cần không cần, ngươi cứ đứng dậy ta sẽ không đau nữa.”

Vết thương sau lưng nàng đúng là đã bắt đầu đóng vảy, mới vừa rồi Tần Liễm đè lên, thật ra căn bản cũng không chèn lên vết thương cho nên thực chất nó cũng không bị vỡ. Nàng nói như vậy chỉ muốn hắn dừng động tay động chân với nàng.

“Thật không cần sao?”

“Không cần.” Nàng rất khẳng định nói.

Nàng đáp lung tung, hắn chỉ cần liếc qua cũng đoán ra nhưng hắn cũng không muốn phơi bày nàng, chỉ là nằm chết dí bên người nàng, lòi chân đắp cho cả hai.

“Không phải nói vết thương bị nứt sao? Thế nào còn lộn xộn?”

Thanh Linh liền yên tĩnh lại, gương mặt như ăn phải khổ qua, không đem người này đá đi thì thôi, nàng lại còn nằm yên cho hắn ăn đậu hũ, chả lẽ nàng trước mặt hắn định trước là bị khi dễ sao?

Nàng càng nghĩ càng thấy buồn rầu, sai lưng đột nhiên có vật gì đó mát lạnh đi vào. Hắn thừa dịp nàng không chú ý liền sờ lưng nàng, nàng kinh hãi đến mức sống lưng cũng cứng đờ.

Hơi lạnh từ tay hắn truyền qua miệng vết thương đã đóng vảy, tê tê ngứa ngứa, xương cốt toàn thân nàng rất không có cốt khí liền mềm nhũn.

Người này lại thừa cơ chấm mút!

“Vết thương khô phục cũng không tệ lắm.” Hắn nhẹ nhàng nói, đem tay lấy ra.

“À... cũng tạm được.”

“Hôn lễ của chúng ta được định vào mười lăm ngày sau, hôm nay vi phu đã đem sính lễ đến Diệp phủ, ừm, chưa tới mười lăm ngày sau sẽ tổ chức hôn lễ, đến lúc đó thân thể của phu nhân có thể phải ứng phó đấy.”

Trong tình huống nàng chưa có chuẩn bị gì hắn đã nói ra tin tức này, thật khiến nàng kinh hãi.

“Cái gì? Sao nhanh như vậy?” Nàng tròn tròn mắt cả kinh nói, giọng điệu hiển nhiên cũng không nguyện ý đối với tin tức này lắm.

Tần Liễm thấy nàng bất mãn, trong nháy mắt xụ mặt xuống: “Phu nhân, nếu có sự việc nàng bị thương, chúng ta đã sớm bãi đường.”

“Nhưng... nhưng là, mười lăm ngày sau vẫn là quá nhanh, người có thể cầu Hoàng Thượng hoãn hôn kì lại được không?” Hoặc là đem hôn ước giải trừ, nhưng nàng thực sự không có can đảm nói ra câu này.

Phượng mâu híp lại nhìn nàng đầy nguy hiểm, trên mặt cười như không cười, âm thanh dịu dàng mà rối loạn: “Hà? Nàng định hoãn hôn kì lại? Hoãn tới khi nào?”

Đến lúc nào? Nàng đâu có biết? Lời nói chưa kịp qua não đã buột khỏi miệng: “Lâu lâu hãy kết hôn.”

Hắn chợt dừng sức siết chặt hông nàng: “Lâu cũng không phải là không thể, nhưng trước tiên chúng ta cứ động phòng hoa chúc trước được không?”
Gương mặt hắn dịu dàng nhưng vẫn không thể che dấu hết sự lạnh lẽo trong giọng nói, hắn cúi đầu, nụ hôn rơi trên cằm cô trắng nõn của nàng,

“A, sau lưng vết thương lại đau, người... người đừng lộn xộn, thật là đau.” Nàng xài lại chiêu cũ, cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt: “Mọi việc dễ thương lượng nha, cũng đâu nhất thiết là ba đến năm năm a. Ai... thật đau nha, vết thương hình như muốn vỡ rồi.”

“Vậy thì yêu đến chết luôn.” Hắn há mồm liền cắn cổ nàng, đau đến mức nàng phải hít một ngụm khí lạnh.

Hắn ngừng đầu, ngắm gương mặt xinh đẹp khiến hắn vừa yêu vừa hận này, bắt đầu dĩ thời dài.

“Phu nhân, mấy ngày qua phu nhân ngủ cùng vi phu, thấy cũng đã thấy hết, sờ cũng đã sờ không sót chỗ nào. Danh dự của vi phu cũng bị nàng hủy hết rồi nhưng nàng lại không nguyên cùng vi phu thành thân, nàng đây là muốn bội tình bạc nghĩa?” Âm thanh hắn u oán, người không biết nghe thấy còn nghĩ rằng hắn phải chịu uất ức gì to lớn lắm.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Ác Nhân Cáo Trạng Trước

Thế nào gọi là ác nhân cáo trạng trước? Thanh Linh xem ra đã hiểu được.

Người này cơ hồ mỗi ngày đều chạy đến chui vào chăn của nàng, ăn hết đậu hủ của nàng thì thôi, lại còn bảo rằng nàng hủy hết thanh danh của hắn. Thanh Linh trợn trắng mắt, gân mép cũng không ngừng co rút, là ai kéo ai đi ngủ? Là ai hủy danh tiết của ai?+

Thanh Linh sắp tức giận đến hộc máu, nhưng nàng cực lực nhịn xuống không lên tiếng, bởi vì nàng muốn hành động! Nàng tức tối đẩy hắn ra ngoài, còn tặng thêm một cước dùng hết sức lực.

Tần Liễm hoàn toàn không ngờ nữ tử trong ngực sẽ đột nhiên ra tay, không đề phòng, bị đánh trúng, bắt đầu dĩ bị nữ nhân trong ngực đạp xuống giường lần nữa.

“Diệt Thanh Linh!” Một buổi tối bị đạp xuống giường tới hai lần, Tần Liễm rốt cuộc không thể duy trì tươi cười trên mặt nổi nữa, cả giận nói, ngực phập phồng kịch liệt. Định bắt nữ nhân kia lại trừng phạt một phen, nhưng lại lo lắng vết thương trên lưng nàng bị nứt ra, lúc đó người đau lòng sẽ lại là hắn.

Tần Liễm thầm tự giễu, thật không biết đời trước mình đã gây ra cái nghiệt gì, đời này lại đi thích nữ nhân như vậy.

Đời này hắn cũng không biết tình bắt đầu từ bao giờ, đến lúc nhận ra được là đã chẳng thể sống thiếu nàng, cũng chẳng thể thay thế ai vào được!

“Ta đâu muốn đạp người như vậy, người đừng có làm loạn thì phải tốt hơn không?” Nhìn hắn tức giận, nàng có chút sợ.

Tần Liễm đứng dậy, thản nhiên nhìn nữ nhân trên giường một cái: “Có đôi khi ta rất muốn bóp chết nàng!”

Thanh Linh theo bản năng vuốt vuốt cổ mình, thân thể tự giác co rút vào bên trong giường.

Thấy thế, Tần Liễm bắt đầu dĩ cười: “Thật không biết nàng đang sợ cái gì?”

Hắn phui phui đất cát trên người xong, không đến gần giường nàng nữa, mà lại rời khỏi phòng.

Nhìn Tần Liễm rời đi, Thanh Linh cảm thấy thật kì lạ, muốn hỏi nhưng lại không mở miệng ra được. Trong lòng ghen ghen, còn có chút áy náy, có phải khi này nàng hơi quá đáng hay không? Mới nghĩ đến đó, Tần Liễm vốn đã đi bỗng nhiên đẩy cửa trở lại.

Hắn vừa vào đã bò lên giường của Thanh Linh rất tự nhiên, lúc này nàng không dám đạp hắn nữa, Tần Liễm vừa nằm xuống đã ngang ngược ôm nàng, nũng nịu nói bên tai: “Còn dám đạp ta xuống giường lần nữa, ta sẽ cắn đứt cổ nàng luôn!”

Hôm sau, sáng sớm, khi Thanh Linh tỉnh dậy đã không thấy Tần Liễm đâu. Nàng rửa mặt xong xuôi, đi ra sân viện, đã nhìn thấy Minh Lục đánh xe ngựa dừng lại sẵn bên ngoài.

Minh Lục nhảy xuống xe ngựa, cung kính nói với Thanh Linh: “Diệp cô nương, mười lăm ngày sau chính là đại hôn của ngài và công tử, Minh Lục đặc biệt đến đưa Diệp cô nương về lại Diệp phủ, chuẩn bị cho ngày thành thân!”

“Công tử nhà ngươi đâu rồi, ta muốn nói chuyện với hắn một chút”

“Công tử nói, theo phong tục của Nam Hạ ta, trước ngày thành thân hai người phải ít gặp mặt mới phù hợp, nên chỉ sợ công tử sẽ không gặp mặt Diệp cô nương đâu.”

Lòng Thanh Linh rơi "lộp bộp" một tí, lập tức hối hận, tối qua nàng không nên gây phiền phức với người nào đó, lần này thăm rồi, ngay cả muốn thương lượng cũng không được.

“Diệp cô nương, xin ngài mau đi thu dọn đồ đạc rồi lên xe ngựa đi.”

Thanh Linh nhìn hắn rồi lại đảo mắt quan sát xung quanh, lòng âm thầm tính toán một phen: “Ta vào trong thu dọn một chút trước!”

Thanh Linh trở lại phòng ngủ trong tiểu viện, cầm lên một xấp ngân châm dày mà đại phu cho nàng mấy ngày trước.

Một lát sau, Thanh Linh chậm rãi bước ra tiểu viện: “A, ta đột nhiên nhớ ra mình quên lấy điểm tâm mà Ngô thẩm chuẩn bị rồi. Minh Lục, người vào trong mang một ít thức ăn Ngô thẩm đưa ra đây, ta chờ người ở đây”

Minh Lục không chút nghi ngờ, hết sức sáng khoái đi vào tiểu viện.

Thanh Linh thấy bóng người hắn đã khuất sau cửa viện, động tác than thở gỡ dây ngựa từ xe ra.

“Diệp cô nương, người làm gì?” Ba ám vệ ẩn núp xung quanh thấy Thanh Linh có hành động khác thường, lập tức hiện ra ánh sáng.

Minh Lục cũng nghe được động tĩnh bên ngoài, vội chạy ra.

Thanh Linh nhảy lên lưng ngựa còn chưa vội rời đi, cô tay uốn một cái, giữa khe hở năm ngón tay bắn ra ngân quang lóng lánh. Nhắm chuẩn sát vào huyết đạo của ba gã ám vệ mà bắn ngân châm tới.

Hai trong ba ám vệ trúng ngân châm, không thể cử động, ám vệ còn lại và Minh Lục đuổi theo sát sao.

“Diệp cô nương, ngài không được đi!” Minh Lục lớn tiếng hô.

“Trở về nói cho công tử nhà các ngươi biết, ta cảm thấy rất có lỗi với hắn, nhưng ta vẫn chưa chuẩn bị tốt, người bảo hắn tìm cách tạm hoãn đại hôn lại, hay giải trừ hôn ước luôn cũng được.” Lời nói vừa tuôn ra khỏi miệng, Thanh Linh lại cảm thấy không ổn. Nàng và Tần Liễm là do Hoàng thượng tứ hôn, nàng trốn như vậy, khác nào chống lại thánh chỉ?

“Nói một câu cho công tử nhà ngươi biết nữa, bảo rằng Diệp Thanh Linh ta đã bắt đầu thích hắn!” Nếu Tần Liễm có thể đợi nàng yêu hắn, vậy tới lúc nàng yêu hắn, nàng sẽ cam tâm tình nguyện cùng hắn đứng trên đại lễ thành thân.

Tần Liễm chắc chắn sẽ hiểu được ngụ ý của nàng, nhưng nếu hắn tức giận không chịu tha cho lần chạy trốn này của nàng, vậy phải làm sao đây? Mà thôi, trốn trước nói sau.

Thanh Linh không dây dưa thêm nữa, kéo căng dây cương, giục ngựa chạy như bay về phía trước.

Đồ Tần Liễm dùng đúng là cái gì cũng tốt, đến cả mười con ngựa kéo xe cũng đều là loại thượng đẳng, chạy thật nhanh.

Đến ngã ba, bên trong sơn thôn có chằng chịt cây cối và nhà cửa cao thấp, Thanh Linh chỉ lượn ngựa vài vòng đã bỏ xa được Minh Lục và những ám vệ kia.

“Công tử, Diệp cô nương chạy mất rồi, thuộc hạ vô dụng, xin công tử trách phạt” Trong đại sảnh Tướng phủ, Minh Lục cúi thấp đầu nói.

Tần Liễm đang vuốt vuốt một cây sáo ngọc màu trắng, nghe vậy, "răng rắc" một tiếng, sáo ngọc đã bị bẻ gãy: “Hừ, người đứng là đồ vô dụng.” Giọng nói băng lãnh thấu xương thấu thịt.

Giọng nói băng lãnh rét run đó lọt vào tai, Minh Lục cảm giác bản thân mình giống như bị rơi vào hầm băng vậy, càng cúi đầu xuống thấp hơn.

“Người tự tới Hình thất để lãnh phạt đi, trong ba tháng này, nhiệm vụ của ngươi chính là phải rửa rấy tất cả bồn cầu và nhà xí của Tướng phủ thật sạch sẽ” Tần Liễm không vui không giận nói.

Biểu cảm Minh Lục thoáng chốc chuyển thành xanh xao, hần thà chịu hình phạt nặng nhất trong Hình thất cũng không muốn đi chúi bòn cầu rửa nhà xí đâu! Nếu bị các huynh đệ của hắn biết được, chẳng phải bọn hắn sẽ cười đến rụng răng sao.

“Công tử...”

“Thế nào? Bất mãn vì phạt quá nhẹ, nên ngươi thấy khó chịu?” Tần Liễm như cười như không.

Minh Lục run lên, vội phân trần: “Không... không phải vậy” Hắn tin chắc, nếu hắn dám nói "đúng thế", chưa tới một khắc, công tử nhất định sẽ cho hắn chết vô cùng thảm.

“Công tử, Diệp cô nương còn nói thêm một chuyện...”

“Nàng nói gì?” Tần Liễm gấp gấp tra hỏi.

“Nàng nói nàng đã bắt đầu thích công tử”

Tần Liễm nghe xong, trầm mặc một lát, mặt không biết đang vui buồn: “Được rồi, ngươi lui ra đi!”

Sau khi Minh Lục lui ra, đại sảnh cũng trở nên yên tĩnh.

“Diệp Thanh Linh, nàng là kẻ nhất gan” Hồi lâu sau, Tần Liễm thâm trầm lắm, khẩu khí vừa yêu vừa hận: “Nhưng bản tướng sẽ dung túng nàng lần này!”

Thanh Linh lặng lẽ trở về Hạ Thành, trốn đến chỗ Hoán Y.

“Sương Nhi, đã lâu vậy rồi, ngươi nói cho ta biết tại sao ngươi lại trở thành Nhị tiểu thư của Diệp phủ được không? Còn nữa, nghe nói ngươi bị thương, rốt cuộc là ai đã thương ngươi?” Hoán Y vừa bưng bánh hoa quế nhân đậu đỏ tới vừa hỏi Thanh Linh.

Thanh Linh vừa thấy Hoán Y làm bánh hoa quế nhân đậu đỏ, miệng liền thèm ăn, nhanh chóng vươn tay ra bóc, ma trảo còn chưa chạm vào bánh đã bị Hoán Y đánh một cái.

Hoán Y dõng dạc điểm tâm sang chỗ khác: “Thành thật trả lời câu hỏi của ta trước, nếu không đừng hòng được ăn”

“Hoán Hoán, chuyện tại sao ta lại trở thành Nhị tiểu thư của Diệp phủ, không phải ta không muốn nói, mà thật ra ta cũng không biết phải giải thích ra sao nữa. Nhưng ta có thể thề, chờ khi tất cả đều kết thúc, ngươi muốn biết chuyện gì, ta sẽ nói cho ngươi biết hết. Cho nên lúc còn chưa xong chuyện, dù làm gì ta cũng không thể nói được.” Thanh Linh kiên định nói.

Hoán Y biết tính tình Mạch Sương bướng bỉnh, nếu nàng đã không muốn nói, dù ngươi có cầm dao kẻ sát cô nàng cũng nhất quyết không chịu hé môi.

“Vậy cũng được, đợi mọi chuyện đều kết thúc, ngươi nhất định phải nói cho ta biết tất cả mọi chuyện đó” Hoán Y chịu nhượng một bước.

Thanh Linh biết Hoán Y khéo hiểu lòng người, đối xử với người xung quanh rất nhẹ nhàng, nếu nàng không muốn nói, Hoán Y chắc chắn sẽ không mạnh mẽ ép buộc nàng.

Trở lại Hạ Thành mới biết được, vào những ngày nàng bị thương, Hoàng thượng đã lui lại hôn kỳ của nàng và Tần Liễm, còn về phần hoãn tới khi nào thì không thông báo rõ. Nói cách khác, chỉ cần Tần Liễm không nói gì trước mặt Hoàng thượng, hôn ước bọn nàng muốn hoãn đến khi nào cũng không vấn đề.

Theo như tin đồn bên ngoài, Thanh Linh biết chuyện Tần Liễm mang sinh lễ đến Diệp phủ là thật. Nhưng lúc sinh lễ được mang đến, Diệp Thiên Minh lấy lý do Thanh Linh bị thương nặng còn chưa hồi phủ, bảo mang sinh lễ về, nhưng khoản sinh lễ kia còn chưa ra khỏi Tướng quân phủ, Tần Liễm đã tự thân đến trước cửa lớn, bảo rằng Thanh Linh và hắn thành thân là chuyện sớm muộn, còn phần sinh lễ đã mang đến Tướng phủ, đã khiêng đến là quyết sẽ không nâng về lại.

Tần tướng đã nói thế, Diệp Thiên Minh cũng không tiện trả sinh lễ về, chỉ là hôn kỳ vẫn kỳ kèo mãi chưa có ngày giờ cụ thể thôi.

Tần Liễm nói mười lăm ngày nữa đến đại hôn là muốn hỏi thúc Thanh Linh mà thôi, nhưng sinh lễ của Thừa tướng phủ đã để lại ở Tướng quân phủ. Nếu Diệp Thanh Linh nàng còn không gả cho Tần tướng, cũng không một ai dám cưới nàng.

Bị Tần Liễm đề mắt tới, đời này của Thanh Linh trừ hắn ra, có muốn cũng không gả cho ai khác được.

Ở chỗ Hoán Y núp bảy tám ngày, thương thế của Thanh Linh đã sắp hồi phục hoàn toàn, vận nội lực cũng không là vấn đề gì.

Vô Ảnh lúc trước bị phái đi tìm được ức chế cổ trùng trong thân thể Diệp Đàm đã sớm trở về, hiện giờ được đang ở trong tay của Diệp Đàm.

Theo như lời Vô Ảnh nói, những vị dược kia có thể áp chế cổ độc trong người Diệp Đàm trong khoảng ba ngày.

Trước đó Thanh Linh có viết phương thuốc điều trị thân thể cho Diệp Đàm, tính thời gian, Diệp Đàm dùng được ức chế cổ trùng, lại theo phương thuốc trước kia bồi dưỡng, thân thể đã có thể đi được đường xa. Thanh Linh định kêu Vô Ảnh đi hộ tống Diệp Đàm đến Linh Y cốc, nhưng trước đó, cần xem rõ lại tình hình điều trị thân thể của Diệp Đàm như thế nào rồi.

Ban đêm, Thanh Linh lặng lẽ lên vào Diệp phủ. Lúc ghé ngang hậu hoa viên của Diệp phủ, nàng dường như nghe được giọng nói của Lâm thị. Lâm thị có vẻ hết sức tức giận, còn cổ họng mình xuống thật nhỏ.

Thanh Linh theo giọng nói lần mò đến gần chỗ Lâm thị, cuộc nói chuyện rất rõ ràng lọt vào tai nàng.

Một gã sai vặt quỳ trước mặt Lâm thị, nàng ta còn đưa chân đạp đạp hấn ta mấy cước, giọng nói hùng hùng hổ hổ, hoàn toàn không thấy được chút khí chất cao quý đoan trang thường ngày: “Đúng là phé vật vô dụng, lần trước ở tiểu sơn thôn có cơ hội tốt như vậy mà chẳng đốt chết được tiểu tiện nhân kia, lần này cũng vậy, chỉ tìm kiếm một nha đầu cũng tìm không được, bốn phu nhân nuôi các người thật uống công.”

Trận hỏa ở nhà Ngô thị thì ra là do Lâm thị cho người đi đốt, Thanh Linh biết, Lâm thị vẫn luôn định ninh kẻ giết chết Diệp Thanh Ngọc chính là nàng. Trên thực tế, cái chết của Diệp Thanh Ngọc đúng là có liên quan rất lớn tới nàng, nhưng nàng thật sự cảm thấy không áy náy chút nào.

Gã sai vặt đang quỳ cúi thấp đầu, tùy ý để Lâm thị như người đàn bà chanh chua đạp lên người hấn, không dám thở mạnh, ần nói khép nép: “Phu nhân bớt giận, xin phu nhân cho chúng tiểu nhân thêm vài ngày nữa, chúng tiểu nhân nhất định sẽ tìm được Nhị tiểu thư, sau đó...” Hấn ngừng nói, tay làm động tác xẹt ngang cổ.

“Đồ phé vật vô dụng” Lại đạp gã sai vặt thêm một cước: “Bốn phu nhân đã cho các người bao nhiêu ngày rồi, nhưng các người đã làm được gì? Mỗi lần mang tin tức về không cò tin nào là tốt cả”

Thanh Linh thầm nghĩ, sao chân Lâm thị đạp chẳng thấy dùng lực gì cả? Nếu đã không có lực, vậy nàng không ngại "giúp" Lâm thị một chút.

“Phu nhân, xin cho chúng tiểu nhân một cơ hội nữa, lần này nhất định sẽ làm tốt nhiệm vụ phu nhân giao phó”

Lâm thị chớp chớp mắt nhỏ: “Lần nào mà người không nói như vậy?” Nhưng mỗi lần mang tin tức đến đều khiến nàng tức đến ói máu, nàng chân lên muốn đạp thêm lần nữa, cấn gân trong chân bỗng nhiên như bị nứt, đau đến không thể cử động.

Sau đó Thanh Linh nghe Lâm thị rên đau không ngừng, lúc này khi Lâm thị vừa giơ chân lên, là Thanh Linh ném một viên sỏi vào chân nàng ta.

Đùng nghĩ đó chẳng qua chỉ là viên đá nhỏ, cục đá đó thật ra là dùng nội lực kèm thêm tốc độ mà bắn ra. Lâm thị tất nhiên sẽ không phát hiện được, vì đau nhức khi cơ bắp nứt ra đã hoàn toàn che đi tâm trí.

Nhìn về mặt thống khổ của Lâm thị, xem ra chân của nàng ta sẽ bị thọt khoảng bảy tám ngày tới.

Món nợ Lâm thị cho người phóng hỏa ở nhà của phu thê Ngô thị, nàng sẽ nhớ kỹ, lần này khiến nàng ta chân thọt vài ngày xem như là màn dạo đầu trước.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Lắc Mình Một Cái Trở Về Diệp Phủ

Trong Mặc Trúc viện, thư phòng Diệp Đàm đèn vẫn sáng, Bạch Nhưng canh giữ ngoài cửa. Thanh Linh dùng ngón châm khiến Bạch Nhưng bất tỉnh, rồi nàng đẩy cửa đi vào thư phòng.

“Linh Nhi” Diệp Đàm nhìn thấy nàng, nội tâm mừng rỡ như điên, trên mặt không nhìn được kích động. Gương mặt vẫn thường tái nhợt bởi trong lòng vui vẻ mà sống động thêm mấy phần, xinh đẹp khiến người động lòng mà cũng khiến người đau lòng. Hấn sách cũng không thèm nhìn nữa, quăng luôn sang một bên, bước nhanh đến trước mặt Thanh Linh.

Hấn đưa mắt từ trên xuống dưới đánh giá nàng một phen, phát hiện ra nàng vẫn tốt thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nghi ngờ kèm theo lo lắng hỏi nàng: “Linh Nhi, mấy ngày qua muội đi đâu? Tại sao...không...khụ khụ...trở về phủ? Muội có biết nhị ca vô cùng...lo lắng cho muội không? Ta nghe nói muội bị thương, không sao chứ?... Khụ khụ...”

Lúc này hấn chợt nhận ra Thanh Linh mặc y phục dạ hành, không nhìn được nghi ngờ liền hỏi: “Linh Nhi, sao muội không quang minh chính đại mà hỏi phủ, việc gì mà phải lén lút lút thế này?”

Mắt Thanh Linh thoáng qua tia áy náy: “Nhị ca, thật xin lỗi, để cho huynh lo lắng rồi. Mấy ngày qua muội ở bên ngoài cũng khỏe, vết thương cũng đã tốt lắm rồi. Hiện tại muội vẫn chưa muốn về phủ, chờ thêm một đoạn thời gian nữa muội sẽ về.

“Vì sao?” Diệp Đàm nghi hoặc nhìn nàng: “Muội sẽ không phải bởi vì Thanh Ngọc...khụ khụ...Thanh Ngọc chết đi, lo lắng mẫu thân sẽ ghi hận nên mới không chịu về?”

“Mặc kệ thế nào thì muội cũng không phải là hung thủ giết Thanh Ngọc,...muội là nhị tiểu thư Diệp phủ, không thể ở bên ngoài khiến người nhà lo lắng

được.”

“Nhị ca, muội đã biết, huynh cứ để muội ở bên ngoài chơi vài ngày đi, muội hứa sẽ sớm về phủ mà.” Thanh Linh đưa tay ôm cánh tay Diệp Đàm làm nũng, trong lòng nghĩ ngoài Diệp Đàm ra, ai trong Diệp phủ sẽ thực sự lo lắng cho nàng? Về phần phụ thân, aiz, thôi không nói đến nữa.

“Muội đi chơi, huynh không ngăn cản, nhưng nhớ là phải về sớm đấy.”

“Vâng, muội sẽ về sớm mà.” Nàng biết Diệp Đàm sùng ái, dung túng nàng, hại hấn lo lắng, trong lòng nàng cũng áy náy.

Nàng bắt mạch cho Diệp Đàm, phát hiện thân thể Diệp Đàm còn có thể điều trị: “Nhị ca, sức khỏe của huynh bây giờ cũng thích hợp lên đường đến Linh Y cốc cầu y rồi, muội nghĩ hai ba ngày nữa huynh có thể xuất phát.”

Diệp Đàm tối nay thấy nàng bình an vô sự, thấp thỏm, lo ầu suốt mấy ngày cũng buông xuống, nghe nàng đề nghị hấn liền gật đầu: “Được, ta sẽ lên đường trong mấy ngày nay.” Triền miên trên giường bệnh nhiều năm, hấn cũng muốn thân thể mình sớm một chút nhanh khỏe lại.

Hai ngày sau, Diệp Đàm lên đường đi Linh Y cốc cầu y, Thanh Linh ra lệnh Vô Ảnh trên đường phải bảo vệ tốt nhị ca của nàng.

Hai tháng sau

Tiêu Dao thành nằm giữa Nam Hạ và Bắc Quốc, là nơi mà các nước không cách nào có thể nhúng tay vào.

Tiêu Dao là một tòa thành giàu có, thực lực sâu không lường được, người bên ngoài đều coi đây là một quốc gia nhỏ độc lập. Lối vào duy nhất đến Tiêu Dao thành chỉ có thể đi qua rừng Mê Vụ, khắp nơi sắp đặt trận pháp, và lại trong rừng sương độc giăng quanh năm, hung hiểm cực kì. Người ngoài xông vào, nếu không chết bởi sương độc thì cũng là chết bởi Thiên Biến Vạn Hóa trong trận. Đây cũng là nguyên nhân các quốc gia đều biết Tiêu Dao thành cực kì giàu có nhưng cũng không dám xuất binh thu phục.

Mấy ngày gần đây, tiêu Dao thành truyền ra tin tức, Thành chủ Tiêu Dao thành Tư Không muốn kén rể cho con gái, đối tượng là Hoàng thất quý tộc hoặc các công tử trẻ tuổi, thiệp mời cũng đã gửi đến Hoàng thất các nước, mỗi nước mười cái.

Trở thành con rể của Thành chủ Tiêu Dao thành thì thế nào? Thì tức là sau này rất có khả năng trở thành Tiêu Dao Thành chủ đời kế tiếp. Cục thịt béo Tiêu Dao thành này, Hoàng Đế các quốc gia cũng đã nhớ nhung thật lâu, Thành chủ vừa ra tin tức, các quốc gia đều thấy có hi vọng thu phục được Tiêu Dao. Tiêu Dao một khi đã là vật trong túi của mình, thực lực nhất định sẽ nâng cao hơn một bước.

Các quốc gia đã bắt đầu rồi rít định danh sách đi Tiêu Dao cầu hôn, Nam Hạ cũng không phải là ngoại lệ.

Các hoàng tử ở Nam Hạ hoàng thất, đến tuổi thành hôn mà chưa có chính thê chỉ có Vinh Vương và Tĩnh Vương, còn lại không phải đã có Vương phi thì cũng là tuổi còn nhỏ.

Nguyên Ung Đế phái Vinh Vương cùng Tĩnh Vương đến Tiêu Dao thành cầu hôn, vì để tăng khả năng cầu hôn thành công con gái thành chủ Tiêu Dao thành, hấn xem xét con em Hoàng thất hoặc nhà quan nhị phẩm trở lên, chọn ra tám công tử đến tuổi nhưng chưa thành lập gia thất hộ tống Vinh Vương và Tĩnh Vương đi trước, nếu trong phủ có nhiều người phù hợp với chỉ tiêu thì chỉ chọn một.

Hách Liên Dực mơ ước ngôi vị Hoàng Đế đã lâu, lần này nếu có thể cầu hôn thành công con gái Tiêu Dao thành chủ, lấy được sự trợ giúp của Tiêu Dao thành, vậy hấn sẽ chắc chắn nắm phần thắng đối với ngôi vị Hoàng Đế. Thanh Linh tin tưởng, hấn sẽ không bao giờ bỏ qua cơ hội tốt này.

Hách Liên Dực nếu như thành công, nàng về sau muốn đối phó với hấn sẽ càng ngày càng khó khăn, cho nên nàng phải ngăn cản hấn thực hiện ý đồ.

Diệp phủ đến tuổi thành hôn chỉ có Diệp Tự cùng Diệp Đàm, Diệp Tự và Diệp Đàm tự chung chỉ có thể lấy một người hộ tống Vinh Vương, Tĩnh Vương đi trước cầu hôn nữ nhi Thành chủ.

Vô Ảnh hộ tống Diệp Đàm đến Linh Y cốc đã trở lại, Thanh Linh biết trong khoảng thời gian ngắn này, huynh ấy không có cách nào để trở lại thành.

Một ngày sau, Diệp phủ nhận được thư của “Diệp Đàm” gửi về, trong thư hấn nói thân thể đã hoàn toàn hồi phục và đang trên đường trở về.

Giặt quần áo trong y quán, trong phòng ngủ, có một nam tử mặt mũi thanh tú, lông mày anh khí, con ngươi trong trẻo Quang Hoa sáng chói.

Dáng người của hấn không cao lớn, một thân y phục màu băng lam càng làm cho hấn thêm phong nhã ý vị. Dây màu băng lam dùng để buộc tóc, dây lụa dài rủ xuống bên hông, thật là một bức tranh nhân cảnh tuyệt vời.

“Tiểu thư, sao người lại dịch dung thành Diệp nhị công tử?” Vô Ảnh hướng về nam tử băng lam y phục nói.

Nam tử kia chính là Diệp Thanh Linh, Diệp Đàm triền miên trên giường bệnh, thân thể gầy yếu, vóc người không cao lớn, nhìn cùng Thanh Linh cũng không khác mấy. Thanh Linh dịch dung thành hấn cũng không dễ dàng làm cho người ta hoài nghi.

Nàng quay đầu lại, dung nhan thanh tú sáng rõ, một đôi kiêu mâu linh động như trăng rằm. “Ta muốn dùng thân phận của nhị ca đi Tiêu Dao thành cầu hôn” Tuy lời của nàng là như thế nhưng nàng sẽ không tự ý chủ trương tìm nữ nhân cho nhị ca, nàng chỉ cần mượn một cái danh phận phù hợp để đi Tiêu Dao thành.

“Vô Ảnh, ta có lá thư, người thay ta đưa cho nhị ca, người không cần phải trở về, ở lại bảo vệ nhị ca cho thật tốt.” Nàng lấy lá thư từ trong trung y đưa cho Vô Ảnh.

Trong thư nàng thẳng thắn nói với hắn rằng mượn thân phận của hắn để làm một chuyện.

“Vân.” Vô Ảnh không hỏi gì nhiều, đưa tay nhận lấy bức thư.

Chân trời ráng chiều tựa lửa đỏ.

Nam tử y phục màu bầm lam ngược nắng giục ngựa chạy tới, hắn ngồi trên lưng ngựa, sống lưng thẳng tắp. Hắn thần dung xinh đẹp tuyệt trần, phong thái ung dung không câu nệ. Bạch mã dừng trước đại môn phủ Hộ Quốc Tướng quân.

Thanh Linh hơi híp mắt, nhìn tấm bảng “Phủ Hộ Quốc Tướng quân” mạ vàng kim quang tỏa sáng, nắng chiều chiếu lên tấm bảng phỉếm sắc lửa rực rỡ làm đại môn phủ trở nên uy nghi thần thánh.

Thanh Linh tung người xuống ngựa, một nam tử trung niên từ phủ đi ra.

“Nhị công tử, người đã trở lại.” Quản gia Thường Quý cước bộ vững vàng đi tới bên người Thanh Linh.

Hắn nhìn sau lưng Thanh Linh không còn một ai. Ban đầu hộ tống nhị công tử đi Linh Y cốc cầu y có hơn mười người, hiện tại chỉ thấy một mình Diệp Đàm trở lại, hắn không khỏi cảm thấy kì quái. “Nhị công tử, chỉ một mình người trở về?”

Thanh Linh sớm nghĩ đến việc một mình nàng trở lại sẽ gặp hoài nghi, cho nên nàng đã chuẩn bị sẵn lời giải thích: “Bản công tử trên đường đi Linh Y cốc gặp phải cướp, các huynh đệ bởi vì che chở cho ta mà phần lớn bị trọng thương, cũng may lúc ấy gặp được Linh Y cốc chủ, ngài đã cứu chúng ta một mạng.

Linh Y cốc Cốc chủ y thuật cải tử hồi sinh, ta bệnh nhanh chóng hết, chỉ là các huynh đệ trọng thương vẫn chưa tốt lên được. Lần này ta nhanh chóng trở lại, đó là vì nhiều năm chưa rời khỏi Diệp phủ, rời đi mấy ngày đột nhiên không quen. Tiếp theo ta và cha có chút việc gấp cần thương lượng nên bệnh tình một chút không nghĩ ngợi liền chạy về.”

Nàng biết lần giải thích này, quản gia chắc chắn sẽ truyền đạt lại cho Diệp Thiên Minh, cho nên nàng mới phí sức cùng quản gia nói nhiều như vậy.

Mặc kệ bọn hắn tin tưởng hay không, dù sao nàng nói những thứ này, bọn họ trong lúc nhất thời không thể nào kiểm chứng.

“Nhị công tử, không phải lão nô lắm mồm, nhưng người một mình trở lại, ngộ nhờ trên đường xảy ra việc gì, vậy thì làm thế nào a?”

“Được rồi, không phải ta đã trở lại sao? Đùng rồi, phụ thân đang ở trong phủ phải không?” Thanh Linh vội vàng lãng sang chuyện khác.

“Lão gia ra ngoài vẫn chưa trở về.” Thường Quý trả lời.

Thanh Linh gật đầu, khiến quản gia đem ngựa dắt đi, sau đó bước vào cửa chính phủ tướng quân, hướng Mục Trúc viện đi tới.

Đi ngang qua hậu hoa viên, trước mặt hòn non bộ đột nhiên lao ra một thiếu niên khoác hồng bào. Bộ dáng thiếu niên tuấn tú, y phục toàn thân màu đen, bên ngoài là áo khoác màu đỏ, hồng bào bay lên, trông đủ phách lối và ngang ngược. Hắn chính là Tam đệ của Thanh Linh, tên Diệp Minh. Sau lưng Diệp Minh còn mấy tên sai vặt đi theo.

“Súc sinh đáng chết, trốn chỗ nào?” Diệp Minh cầm cây ná trong tay, cục đá hướng thẳng mi tâm của Thanh Linh. Hắn còn chưa dứt lời, tay đã kéo cung.

“Sưu” Âm thanh cục đá bay ra hướng thẳng đến mi tâm của Thanh Linh.

Thanh Linh nhú mày, đôi con ngươi phát ra ánh sáng sắc lạnh, tay giơ lên, âm thầm vận nội lực, tay không bắt được viên đá nhỏ.

Tên oắt con này đâu có đuổi bắt con mèo. Rõ ràng là hắn cố ý bắn nàng, hắn và nàng đứng cách nhau không xa, cây ná của hắn nhắm ngay vào nàng, nếu nói tên oắt này không phải có ý nhằm vào nàng, có quý tin ấy.

Phi, người mới là súc sinh!

Viên đá nhỏ bay tới sức lực quả không hề nhỏ, vả lại một mặt của viên đá sắc nhọn. Người bình thường nếu như trúng viên đá này vào ấn đường, không chảy máu thì cũng là bị thương không hề nhẹ.

“Súc sinh, người còn chạy?” mắt Diệp Minh thoáng quan tia không cam lòng, mím mím môi, đứng tại chỗ nhắm cây ná vào Thanh Linh, không chút suy nghĩ đặt ngay viên đá vào cây ná.

Thanh Linh một lần nữa âm thầm vận nội lực liền bắt được viên đá thứ hai, có thù không báo không phải là tác phong của nàng, nàng hướng phía Diệp Minh hô to: “Súc sinh ở đó!” Tay đem hai viên đá phi về hướng Diệp Minh, nàng phi rất mạnh, mạnh hơn sức lực từ cây ná của Diệp Minh bắn ra.

Diệp Minh không ngờ nhị ca vốn là bình thuốc di động trước kia hôm nay lại phản kích, hắn liền ngăn người, còn chưa lấy lại tinh thần cái trán liền trúng

hai viên đá Thanh Linh bắn tới.

“Đợi chút, đừng chạy!” Thanh Linh giả hồ đồ hướng đường khác chạy, bọn sai vật sau lưng Diệp Minh ai cũng trợn mắt lên nhìn.

Đã thương người còn giả dằn chạy đi như thế, nhị thiếu gia đích thị đủ vô sỉ!

“Ồ...trán của ta.” Hai viên đá đập trúng vào trán Diệp Minh, hấn bị đau theo bản năng lấy hai tay ôm trán, đau đến mức đứng thẳng cũng không xong, hốc mắt ngấn lệ, mặt mũi vắn vẹo.

Bọn sai vật thấy vậy vội vàng tiến lên: “Tam thiếu gia, ngài có sao không?” Một tên sai vật vội la lớn.

“Cút!!!” Diệp Minh đẩy gã sai vật sang một bên.

Diệp Đàm đáng chết, thật là cái đồ sao chổi, ta với người vẫn chưa xong đâu. Ừm...đau.

Diệp Minh cảm thấy hai tay che trán có chút dính dính liền gỡ tay xuống nhìn, ngoài ý muốn lại phát hiện ra hai tay đều là máu. Chỗ cái trán bị đập trúng cũng nổi lên hai cục u vừa sưng vừa to, chia ra hai bên rất cân xứng trên lông mày tuấn đạt.

Một trái một phải, đủ phát sáng.

Bọn sai vật nhìn thấy buồn cười cũng không dám cười, mọi người đều trưng ra vẻ mặt quái dị.

Thanh Linh vừa trở lại Mục Trúc viện không bao lâu, Diệp Thiên Minh liền trở về phủ. Nàng muốn từ ngoài trở về, theo phép tắc phải đi báo kiến Diệp Thiên Minh, huống chi nàng cũng có chuyện gấp cần nói.

Diệp Thiên Minh vừa về phủ liền tiến vào thư phòng, Thanh Linh không thể làm gì khác là đến thư phòng gặp hấn.

Nàng vừa đi tới cửa thư phòng liền thấy Lâm thị áo quần hoa lệ, cả người quý khí đáng dâm đầu tới.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Diệp Đàm Có Vấn Đề

Sau lưng Diệp thị là tên nhãi con Diệp Minh bị quán băng đầy trán.

Lâm thị cũng nhìn thấy Thanh Linh, bà ta dừng bước âm độc nhìn nàng, hừ lạnh một tiếng, phất ống tay áo rồi kéo Diệp Minh vào thư phòng.

Tên oắt Diệp Minh đi qua Thanh Linh còn nghiêng răng kèn kẹt, bộ dạng há mồm muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng hừ lạnh theo mẹ bước vào thư phòng.

Lâm thị vừa thấy Diệp Thiên Minh, trước cổ nặn ra vài giọt nước mắt rồi sau đó khóc tu tu: “Lão gia, người xem Đàm Nhi kia, hấn vừa trở về đã đập vỡ trán Minh Nhi rồi, người mau mau quán Đàm Nhi đi.”

Thanh Linh âm thầm khinh, bà ta khóc thê thảm thế kia chỉ để phàn nàn thôi à?

Diệp Thiên Minh liếc mắt nhìn cái đầu trắng bóc toàn băng là băng của Diệp Minh, ông vuốt vuốt cái trán, mở miệng chất vấn với khí thế không giận mà tự uy: “Chuyện gì xảy ra?”

“Phụ thân, tam đệ chơi ná trong hậu hoa viên, viên đá lại bắn về phía con, con theo bản năng đưa tay ngăn cản, thật không ngờ vô tình làm thương tam đệ.” Trên mặt Thanh Linh tràn đầy vẻ áy náy.

Diệp Minh không chịu yếu thế liền đứng ra cãi lại: “Phụ thân, nhị ca rõ là nói bậy, nhị ca dùng cục đá đập vào đầu con rồi bỏ chạy, mấy người bên cạnh con đều nhìn thấy.”

Lâm thị lúc này lại cướp lời: “Đàm Nhi, sao con lại có thể ra tay hung ác thế? Minh Nhi là tam đệ của con cơ mà. Minh Nhi dù sao cũng chỉ là ham chơi, nó không cần thận bắn nhầm về phía con, con thân là ca ca đáng ra nên bỏ qua mới phải chứ. Con mắng nó thì cũng thôi đi, có gì lại hạ thủ nặng như vậy?” Bà ta khóc nức nở, âm thanh lại xúc động phần nộ, thật giống như phải chịu thật nhiều uất ức.

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Thiên Minh liền không tốt, còn có dấu hiệu nổi giận: “Đàm Nhi, người thân là ca ca, khí độ của người đi đâu hết rồi?”

Lâm thị thấy Diệp Thiên Minh khiển trách Thanh Linh, khóe môi liền cong lên vui sướng.

Thanh Linh liếc qua Lâm thị, trong lòng cười lạnh, gương mặt thanh tú liền như phủ một lớp băng mỏng, tuy nhiên nàng nói chuyện lại rất ôn hòa: “Con

cũng không phải là cố ý đã thương tam đệ, tam đệ hướng ná về phía con, con chỉ là theo bản năng hất đá ra, sao lại nói con lấy đá đập tam đệ?

Con rời đi cũng là vì phát hiện ra tam đệ, vội trở về lấy thuốc trị thương, đến miệng tam đệ lại thành con gây án rồi bỏ trốn.

Sao con lại không được biết hậu hoa viên phủ ta tự dung trở thành khu vực săn bắn? Tam đệ thế nhưng không kiêng kị gì cảm ná bắn đá trong hậu hoa viên.

May mắn hôm nay người tam đệ bắn trúng là con, nhưng ngộ nhờ hôm nay là một quý nhân đến hậu hoa viên, tam đệ lại bắn trúng người ta, vậy phiền toái cũng không hề nhỏ đâu.”

Lâm thị nhìn miệng Thanh Linh khê đóng khê mở, nói liền một hơi như vậy mà không có thở gấp, kinh ngạc đến ngây ngẩn cả người. Người trước mặt này dung nhan thanh tú, sắc mặt hồng nhuận, mồm miệng lạnh lợi, hẳn là cái con mà bệnh nói nửa câu liền ho gần chết ngày trước đây sao?

Lần này Diệp Thiên Minh càng ngày càng đen, chân mày nhíu lại thật chặt, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo nhìn Diệp Minh.

Cảm thấy không khí lạnh từ người phụ thân, thân thể Diệp Minh không khỏi run lên.

Lâm thị phát hiện Diệp Thiên Minh sắc mặt âm trầm, trong lòng bà ta liền biết đây là ông đã nghe vào lời nói của ‘Diệp Đàm’, bà ta nóng lòng liền thốt lên: “Mới mấy ngày không thấy, không ngờ Đàm Nhi lại hoa ngôn xảo ngữ đến vậy.”

Bà ta trước kia sao lại không có nhận ra, tên mèo bệnh kia không có một chút lực uy hiếp nào, bệnh khá lên một chút mà đã như thay da đổi thịt, ngay cả cách nói chuyện cũng gai góc đầy mình.

Thanh Linh nhìn Lâm thị, giọng điệu ôn nhã nói: “Mẫu thân nói lời này thực kì quái, lời của con là thật sao qua miệng mẫu thân lại thành lời ngon tiếng ngọt?” Nàng lại quay đầu về phía Diệp Thiên Minh: “Phụ thân cũng cho rằng tam đệ đem hậu hoa viên thành nơi săn bắn, tùy ý chơi ná, không quan tâm đến nguy hiểm của người khác là đúng?”

Diệp Thiên Minh không trả lời, đôi mắt đen như mực, sắc như đao bén nhọn bắn thẳng đến Thanh Linh tựa như muốn nhìn thấu nàng.

Thanh Linh bị hấn nhìn như vậy tâm không khỏi treo lên, bàn tay giấu trong ống tay áo cũng bắt đầu thấm mồ hôi lạnh.

Lâm thị biến sắc, âm dương quái khí nói: “Hừ, thật khéo mồm khéo miệng, đang đen liền biến thành trắng được, Minh Nhi cũng chỉ là ham chơi chút, nào có như ngươi nói thành không quan tâm đến nguy hiểm của người khác? Đem cái trán Minh Nhi đập thành như vậy mà ngươi còn dám lý luận?”

“Xin phụ thân minh giám.” Thanh Linh sợ Diệp Thiên Minh nhìn ra cái gì, nàng liền biết điều không nói nữa.

“Hậu hoa viên không phải nơi săn bắn, Minh Nhi chơi ná trong như thế cũng thật không đúng, Minh Nhi tối nay liền quỳ từ đường, hảo hảo mà suy nghĩ lại.” Diệp Thiên Minh liền ngồi thẳng người, khí thế phát ra uy nghiêm, ông vừa mở miệng liền không ái dám cự tuyệt.

“Phụ thân, tuy con có lỗi nhưng rõ ràng nhị ca cũng có lỗi.” Diệp Minh không cam lòng cãi.

“Lão gia, cái này thật không công bằng!” Lâm thị bất mãn, kết quả không phải là thế này, người bị Diệp Đàm làm cho bị thương là Minh Nhi, bị phạt cũng là Minh Nhi, bà ta càng nghĩ càng thấy bức mình.

“Minh Nhi bắn ná rất mạnh, ta cũng không phải là chưa thấy qua, sức lực này cũng đủ lấy mạng một đứa trẻ bảy tám tuổi!

May mắn hôm nay nó bắn trúng Đàm Nhi, nếu nó bắn phải vị quý nhân nào đến phủ, đắc tội đến quý nhân, chẳng phải để cho người ta đàm tiếu tam công tử Diệp phủ không có gia giáo sao?” Diệp Thiên Minh vẻ mặt thiếu kiên nhẫn.

Diệp Minh ngước mắt: “Phụ thân...”

“Minh Nhi, còn không mau đi!” Giọng điệu uy nghiêm làm Diệp Minh thấy sợ, hẳn ta bấu môi, không tình nguyện lao ra khỏi thư phòng.

“Minh Nhi!” Lâm thị cũng cuống cuống đuổi theo con.

Trong thư phòng giờ chỉ còn lại Diệp Thiên Minh và Thanh Linh.

“Con còn có việc?” Diệp Thiên Minh thấy Thanh Linh còn chưa đi liền ngắt đầu hỏi.

“Phụ thân, Đàm Nhi có việc muốn cầu phụ thân đồng ý, kính xin phụ thân chấp thuận.”

“Chuyện gì?” Diệp Thiên Minh nhàn nhạt mở miệng.

“Phụ thân, Đàm Nhi muốn hộ tống Tĩnh Vương và Vinh Vương đến Tiêu Dao thành cầu hôn, xin phụ thân cho phép.” Bây giờ chỉ còn chờ sự đồng ý của Diệp Thiên Minh, nhờ ông bẩm báo việc này với Hoàng Thượng mới được.

“Con?” Diệp Thiên Minh nhíu mày, không thể tin nhìn hấn.

“Vâng, Phụ thân, con tin tưởng năng lực của mình, xin phụ thân cho phép con đi thử qua một chút.” Nàng tự tin nói.

“Năng lực? Con có cái năng lực gì? Nếu là cầm kì thi họa...thì được.” Đứa con thứ hai này của ông triền miên nhiều năm trên giường bệnh, võ nghệ hoang phế, từ cầm kì thi họa ra ông thật chẳng biết hần có cái năng lực gì Thanh Linh đưa mắt quét khắp thư phòng, thấy bên cạnh giá sách bày một cái bàn, trên mặt bàn bày một trang giấy, phía trên trang giấy là những quân cờ màu trắng nằm rải rác.

Cờ nằm như tùy ý nhưng thực chất trong nó giấu càn khôn.

Diệp Thiên Minh nhìn nàng đến gần cái bàn kia, con người hơi co lại, đôi mắt thoáng chút trầm ngâm.

Vị trí quân cờ nhìn qua có chút lộn xộn nhưng thực chất đây lại là Linh Xà trận pháp, Linh Xà trận pháp huyền ảo, ông cũng đã suy nghĩ hơn hai tháng rồi mà vẫn chưa tìm được cách phá giải.

Thanh Linh vẽ mặt chăm chú nhìn bàn cờ thật lâu, đôi mày thanh tú khẽ nhíu, Diệp Thiên Minh thấy Diệp Đàm tỏ vẻ nghiêm túc, tâm cũng không khỏi dâng lên chút căng thẳng.

Hai nén hương trôi qua, Thanh Linh vẫn nhìn bàn cờ ngẫm nghĩ.

Diệp Thiên Minh không dám lớn tiếng quấy rầy nhưng trong mắt đã toát ra thất vọng. Linh Xà trận ngay chính bản thân ông nghĩ hai tháng còn chưa ra, đứa con này của ông hàng năm triền miên trên giường bệnh như thế nào trong thời gian ngắn liền có thể tìm ra giải pháp?

Đột nhiên khoe môi Thanh Linh tràn ra chút ý cười nhợt nhạt, nàng liền nhanh chóng xê dịch mấy quân cờ.

Diệp Thiên Minh kinh hãi, không nhận được liền đứng dậy xem.

“Hay, quả thật hay.” Diệp Thiên Minh không cưỡng lại lời khen ngợi đối với Thanh Linh.

Thanh Linh di chuyển mấy quân cờ chủ chốt, Diệp Thiên Minh thấy vậy liền hiểu Linh Xà trận đã được phá giải.

Ông không ngờ bản thân mất đến hai tháng ngẫm nghĩ mà Diệp Đàm chỉ cần hai nén hương đã giải xong.

Thanh Linh có thể tìm ra cách phá giải chỉ vì kiếp trước nàng bỏ ra không ít thời gian ngâm cứu trận cờ.

Diệp Thiên Minh thấy nàng chỉ ra được điểm mấu chốt liền rất hưng phấn.

Vậy mà đang vui vẻ Diệp Thiên Minh đột nhiên hướng nàng ra tay.

Thanh Linh kinh hãi nhưng rất nhanh nàng liền phản ứng kịp. Trách chặc chặc là điều không thể Diệp Đàm bệnh nặng nhiều năm, võ nghệ hoang phế, nàng lại càng không thể vận nội lực để đối phó với Diệp Thiên Minh. Nàng nghiêng người, sau lưng liền bị đánh một chưởng của Diệp Thiên Minh.

Một chưởng kia sức không hề nhỏ, liền đem nàng đánh bay. Thân thể Thanh Linh bay lên không trung rồi ngã vào án thư phía sau.

Toàn thân gân cốt giống như bị vỡ vụn, đau muốn chết, trong cổ xông lên một cỗ dịch ngại ngại. Thanh Linh cuộn tròn người, không nhận được liền phun ra một ngụm máu.

“Đàm Nhi, con sao rồi?” Thanh âm Diệp Thiên Minh gấp gáp, ông đi tới, đưa tay sờ sờ cái trán của nàng, Thanh Linh biết ông đang tìm dấu vết dịch dung trên khuôn mặt nàng.

Diệp Thiên Minh vẫn còn hoài nghi nàng, chỉ là trước khi dịch dung thành Diệp Đàm, nàng đã liệu trước chán chán có người sẽ không tin.

Nàng dịch dung lần này chỉ có được thủy mới có thể hiện ra phần da mặt già, và lại phần ranh giới da mặt là ở chân tóc. Nói cách khác muốn lột lớp dịch dung này điểm mấu chốt không phải mặt mà là chân tóc.

Diệp Thiên Minh sờ loạn trên mặt nàng, thấy không có gì khác thường liền thu tay lại, đôi mắt cũng không còn sắc bén như lúc trước.

Thanh Linh nhíu mày, giữa hai hàng lông mày hiện lên vẻ quật cường, vẻ mặt khổ sở, nàng gian nan đứng dậy: “Phụ thân, con...không có việc gì, là Đàm Nhi vô dụng, không thể đỡ nổi một chiêu của phụ thân nhưng Đàm Nhi vẫn muốn phụ thân suy nghĩ về thỉnh cầu của con.”

Mất Diệp Thiên Minh thâm thúy, ông như có điều suy nghĩ quan sát nhi tử lần nữa, vẻ mặt nghiêm túc nhất từ trước tới nay, thật lâu, ông mở miệng, thanh âm trầm thấp: “Là phụ thân vừa rồi xuống tay hơi nặng, con trở về tu dưỡng mấy ngày, đi Tiểu Dao thành thì nên chuẩn bị một chút.”

Diệp Thiên Minh coi như đã đồng ý, Thanh Linh vui vẻ nói: “Đa tạ phụ thân.”

Sức lực một chưởng kia của Diệp Thiên Minh không hề nhẹ, Thanh Linh phải nằm ước chừng mất ba ngày mới có thể khôi phục hoàn toàn như cũ.

Trước Thanh Linh vẫn dưỡng thương chỗ phụ thê Ngô thẩm, Hương thảo liền không còn chỗ ở. Diệp Đàm xem nàng là thị nữ thiếp thân của Thanh Linh liền đem nàng về Mục Trúc viện, che chở nàng không phải nhận quá nhiều khi dễ.

Đối với Hương Thảo, Thanh Linh vẫn rất yên tâm. Mới trở về Mộc Trúc viện không bao lâu, nàng liền nói rõ thân phận với Hương Thảo.

Hương Thảo sau khi biết nàng là Thanh Linh liền khiếp sợ nhưng sau đó lại vừa khóc vừa cười: “Tiểu thư, người không có việc gì, thật là tốt quá.

Phật Tổ ở Tướng Quốc Tự quả thật linh thiêng, tiểu thư vừa đi, nô tì liền đến Tướng Quốc Tự dâng hương, cầu Phật Tổ che chở tiểu thư bình an.

Nô tì cảm thấy Phật Tổ nhất định đã nghe được lời khẩn cầu của nô tì cho nên mới hiển linh. Tiểu thư, nhờ Phật tổ chở che tịa qua nạn khỏi, hai ngày nữa chúng ta đi Tướng Quốc Tự tạ ơn được không?” Nàng chớp đôi mắt vẫn còn một tầng hơi nước nhìn Thanh Linh đầy khát vọng.

Tướng Quốc Tự Phật Tổ hiển linh? Đây lòng Thanh Linh giấu cợt cười một tiếng, nếu Phật tổ ở Tướng Quốc Tự hiển linh thật, nàng kiếp trước cũng không chết thảm ở ngay Tướng Quốc Tự như thế.

Nhìn gương mặt Hương Thảo hưng phấn, ánh mắt trong suốt chân thành nhìn nàng, lời cự tuyệt nàng liền không có cách nào nói ra miệng. Hương Thảo dù sao cũng là vì nàng, mà đạo gần đây cũng không có việc gì, liền đi Tướng Quốc tự một chút cũng được.

“Được, ngày mai chúng ta đi Tướng Quốc Tự.” Thanh Linh đồng ý nói.

Tướng Quốc Tự vẫn hương khói cường thịnh, khách hành hương vẫn đông như thế.

Thanh Linh đến Bảo Hòa điện nhưng vô luận thế nào cũng không đi vào dâng hương làm cho Hương Thảo đành một mình đi vào, còn nàng đi phía sau núi ngắm cảnh.

Phía sau núi một mảnh yên tĩnh, khác xa với khung cảnh náo nhiệt ở Bảo Hòa điện.

Đi đại một chút, nàng liền thoát khỏi đám khách hành hương ở Bảo Hòa điện. Bất tri bất giác, nàng liền đi xa dần.

Một mình đi lại trong rừng trúc, gió nhẹ phớt qua, lá trúc tựa thiếu nữ đang nhảy múa. Khung cảnh tràn ngập một màu xanh ngát, lọt vào tầm mắt nàng là bạch y nam tử đang ngồi trong đình phía trước.

Nam tử áo trắng tựa nhiễm tuyết phiếm chút ánh nguyệt tiêu hoa văn tử sắc cao quý, vạt áo thêu một bông Bạch Liên, tóc dùng một dải lụa tuyết sắc buộc lên trông như một bức tranh nhân cảnh đầy ý thơ.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Chúng Ta Ôm Ấp Như Vậy Không Hợp Phong Tục

Có một bạch y nam tử phong thái khuynh thế ngồi trong đình trúc, nói dung nhan tuấn mỹ kia là họa thủy cũng không quá.

Da thịt như ngọc, gương mặt đẹp đến mức câu hồn đoạt phách. Sắc môi hồng nhợt nhẹ, như cười lại như không cười. Giữa rừng trúc xanh ngát ướt át, người nọ thật giống như yêu tinh chuyên mê hoặc lòng người.

Có thể mặc bạch y mà toát ra khí chất tựa như tiên lại giống như yêu tinh giáng trần như thế không phải Tàn Liễm thì có thể là ai nữa?

Tàn Liễm ngồi trên ghế trúc trong đình, trước mặt là bàn đá, trên bàn bày ra quân cờ và hai chén trà.

Xem ra trước đó hắn vừa đánh cờ với ai đó ở đây, đối phương có việc nên đã tạm đi trước.

Từ lần trước sau khi Thanh Linh chạy trốn khỏi tiểu sơn thôn cũng chưa từng gặp qua hắn, hôm nay dạo trong rừng trúc một chút lại gặp phải hắn, nàng không khỏi có chút chột dạ.

Nàng phát hiện khi thấy hắn bản thân mình còn cảm thấy mừng rỡ, lúc không thấy hắn thì cuộc sống nàng cũng không có gì bất thường. Bây giờ đột nhiên nhìn thấy hắn, tim của nàng đập nhanh, thì ra nàng cũng nhớ hắn, nhưng mà phần nhớ nhung này chỉ bộc phát khi nhìn thấy hắn mà thôi.

Hắn cúi đầu quan sát quân cờ trên bàn cờ, có lẽ vẫn chưa phát hiện ra nàng. Hơn nữa bây giờ bộ dáng bây giờ của nàng là Diệp Đàm, dù Tàn Liễm có phát hiện cũng không sao.

Trong lòng xẹt qua một tia may mắn, nàng nhịn xuống xúc động muốn bước tới, bình tĩnh xoay người rời đi, dự định chạy trốn!

Nàng vừa mới nhấc chân lên, còn chưa đặt xuống, bên hông đột nhiên bị siết chặt. Nàng cúi đầu, phát hiện eo bị một dây lụa trắng quấn quanh. Tiếp theo lụa trắng bị chủ nhân của nó kéo lại, chỉ vền vẹn trong chớp mắt, nàng đã lọt vào trong lòng ngực thom ngát quen thuộc.

Còn chưa đợi nàng đứng dậy, eo nhỏ nhắn lại bị một cánh tay ôm chặt lấy, mặt Thanh Linh cứng đờ: "Tàn tướng, người ôm ấp ta như vậy hình như có

chút không hợp với phong tục đi, kính xin Tàn tướng thả ta ra!"

Nàng tự cho rằng mình đang nói chuyện rất trấn định, đối phương nhất định sẽ tìm không ra sơ hở, mà ngày thơ không nhận ra nét chột dạ thoáng qua trong đôi mắt to của nàng đã sớm bán đứng nàng.

Khóe môi Tàn Liễm giương cao, vô cùng mê người, hắn xoay thân thể nàng qua để nàng đối mặt với hắn: "Như vậy vẫn không tính là không hợp với phong tục, muốn biết cái gì mới gọi là không hợp với phong tục không?" Giọng hắn êm dịu, nhưng không giống như thứ giọng dịu dàng của nữ tử, nghe vào hết sức thoải mái, yếu mềm yếu mềm, hết sức say lòng người.

Mắt phượng hẹp dài chuyên chú nhìn nàng, mắt phượng thâm thúy long lánh như có dòng ánh sáng rực rỡ đang lưu chuyển bên trong, có thể hút linh hồn nhỏ bé của người khác vào sâu bên trong.

Nàng đại khái là bị đôi mắt phượng yêu mị này mê hoặc tâm trí, mơ hồ nói: "Muốn."

Vừa nói xong, hắn đột nhiên cúi đầu ngậm lấy cánh môi nàng, đầu lưỡi cạy hàm răng trắng bóng của nàng ra không nói lời nào liền trực tiếp xâm nhập vào bên trong, càn quét hơi thở mùi đàn hương từ mỗi nơi nhỏ trong miệng nàng, xong vẫn chưa thỏa mãn còn liếm mát vài cái ở bên trong.

Nụ hôn của hắn vốn cũng không dịu dàng sau khi khiến cho hô hấp của nàng dần dần tăng lên thì nụ hôn cũng thay đổi sang càng cuồng dã hơn, hắn giống như muốn ăn luôn nàng vào bụng vậy, âm thanh mềm nhũn vụn vặt khê truyền ra từ miệng của nàng.

Nụ hôn vẫn còn đang tiếp tục, nhưng toàn thân nàng đã sớm xụi lơ, đôi tay nhỏ bé siu sao níu lấy vạt áo hắn. Trên mặt rất nóng, da dẻ hiện lên từng mảng đỏ ửng, cũng không biết phần da thịt dưới khuôn mặt đã đỏ đến mức nào rồi.

Giữa rừng trúc xanh ngát ướt át nơi nơi, trong đình, một màn nam tử cúi đầu chuyên chú hôn người trong lòng nhìn vô cùng yên tĩnh mà đẹp đẽ.

Nàng không rõ qua bao lâu, chỉ cảm thấy đã trôi qua rất lâu rồi, hắn mới rời khỏi môi của nàng. Môi hắn chảy ra một vệt chất lỏng trong suốt, hoa lệ mà yêu mị.

"Người.... Sao người có thể làm vậy với ta." Nàng nằm trong lòng hắn há miệng thở gấp nói, đôi mắt ánh màn nước long lánh như giận lại như không giận, toát ra một loại phong tình mê người: "Ta là một nam tử, không có sở thích đoạn tụ, người đừng có đi gieo họa cho ta." Nàng phiền muộn muốn lấy ngón châm ra đâm hắn, nhưng đâm một cái như vậy chẳng phải là nàng không đánh đã khai, thừa nhận thân phận của mình rồi sao?

Ngón châm của nàng, Tàn Liễm biết rõ.

Hắn lại cúi đầu, liếm nhẹ trên môi nàng, động tác như thế mà hắn lại làm vô cùng ưu nhã và tự nhiên: "Bản tướng cũng không phải đoạn tụ!"

"Vậy người còn không mau thả ta ra!"

"Chẳng lẽ hôm nay phu nhân không định giải thích cho ta chuyện lần trước nàng bỏ trốn sao?" Hắn vươn một tay sờ sờ khắp mặt nàng, muốn tìm ra dấu vết nàng dịch dung, nhưng sờ nhiều lần cũng không tìm được gì, hắn không khỏi nhíu mày.

Hắn có thể khẳng định người trong lòng mình là nữ tử mà hắn vừa yêu vừa hận, người mà hắn không thể trơ mắt nhìn nàng bị bất cứ thương tổn gì. Dù bộ dáng trên mặt nàng đã thay đổi, nhưng khí tức trên thân và cảm giác khi hôn nàng cũng không có thay đổi. Dù nàng có biến thành bộ dáng gì, hắn đều có thể nhìn thoáng một cái liền nhận ra.

Lòng Thanh Linh khẽ run lên, cố gắng duy trì trấn định đáp: "Người nhận lầm rồi, ta là Diệp Đàm! Không phải Diệp Thanh Linh. Người xem ta là muội muội ta, muội muội ta mà biết được, không biết nàng sẽ đau lòng như thế nào đâu."

"Xem ra phu nhân không có ý định giải thích chuyện kia, chẳng lẽ phu nhân thật sự là người phụ tình bạc nghĩa như vậy sao? Phu nhân thật ác độc mà!" Giọng hắn u oán giống như thể từ bị phụ quân ruồng bỏ, nghe vô cùng ủy khuất.

Thanh Linh nghe xong lời này da đầu thâm tê dại, khóe môi co co rồi lại thôi, rồi lại co co, nàng chết cũng không thừa nhận: "Người thật sự nhận lầm người rồi! Người mau thả ta ra. Dù sao ta cũng là một nam tử, người ôm ta như vậy rất không hợp lẽ thường, nếu có người nhìn thấy sẽ hiểu lầm Tàn tướng bị đoạn tụ đó!"

Tàn Liễm giương cao khóe môi cười, khuôn mặt tuấn mỹ mà thanh tuyệt lộ ra hơi thở nguy hiểm.

Thanh Linh thầm cảm thấy không ổn, ngay lúc đó, y phục trên vai bị vén lên một góc, bên hông bị một bàn tay lạnh lạnh dùng sức bấm vào. Thoáng chốc, cảm giác tê dại mà đau đớn chảy đi khắp khung xương, âm thanh quỵên rũ vụn vặt đứt quãng tràn ra bên môi, thân thể thật vất vả mới khôi phục lại được, lại lần nữa xụi lơ.

"Tàn Liễm, người hạ lưu!" Nàng run rẩy nói, lời ra miệng chính là giọng của chính mình, hắn đã chắc chắn mười phần thân phận của nàng, nếu nàng còn giả bộ đó chính là 'Muốn chết! Đáng ghét, tên hỗn đản này.

Tàn Liễm cười nhẹ, ngón tay tà ác chạy khắp nơi trên người nàng, châm ngòi thổi lửa khắp nơi, khiến cho nàng sinh ra một loại khát vọng kì quái.

Bây giờ nàng có khát vọng muốn hung hăng đẩy ngã người nam tử vô cùng đáng ghét, vô cùng vô sỉ, vô cùng xấu xa trước mặt nàng này.

"Dùng dây bó ngực, thì ra Diệp Nhị công tử còn có loại đam mê này!" Tần Liễm giễu cợt nói.

Người này lại bắt đầu giả bộ!

"Ô ô ô... Ta sợ người rồi, ta là Diệp Thanh Linh, người ngừng tay lại đi mà" Nàng không có cốt khí nói, mấy loại cốt khí gì đó đều đã bị ngón tay tà ác kia mài rớt, nàng đang cảm thấy vô cùng khó chịu muốn khóc, muốn cắn người!

"A" Hắn bấu môi, đôi môi mỏng hiện ra ánh sáng mê người, rất nhanh hắn lại cười thêm một tiếng: "Diệp Thanh Linh là ai?" Nụ cười kia thật sự rất đáng đánh đòn!

"....." Thanh Linh giả chết, không trả lời.

"Là ai?" Tay người nào đó di chuyển lên eo của nàng bấm một cái.

Thân thể nàng co rúm lại, tức giận trừng to mắt, cắn răng run rẩy trả lời: "Là vị hôn thê của Tần Liễm."

"Chỉ như vậy thôi sao?" Âm cuối hắn lên cao mấy lần, hiển nhiên là không hài lòng với câu trả lời như vậy: "Nàng cũng đã ngủ với ta nhiều lần như vậy, vậy mà chỉ là vị hôn thê thôi sao?"

"...." Mặt nàng sụp xuống như khổ qua, cuối cùng là người nào ngủ với người nào hử? Rõ ràng là hắn vô lại ngủ với nàng trước mà?

Người này đúng là quá mức xấu xa mà, hết lần này tới lần khác nàng lại thích người như vậy, còn bị hắn ăn sạch.

Phát giác ánh mắt hắn ngày càng tối tăm, nàng lập tức giống như hăng máu gà nhanh chóng nói: "Là phu nhân của Tần Liễm!"

Mặc dù khẩu khí của nàng có chút bất đắc dĩ không tình nguyện, nhưng cũng đủ khiến cho người nào đó nở nụ cười tươi rói, nụ cười êm dịu giống như gió xuân lướt qua, hoa nở ngàn đóa vạn đóa.

Nhìn hắn vui vẻ sáng lạn, tim nàng đập thình thịch, đột nhiên nhận ra nàng rất thích nhìn nụ cười của hắn.

"Tháo mặt nạ da người của nàng xuống đi!" Hắn hôn lên mặt của một người nam tử, có cảm giác là lạ.

"Vậy bngươi bỏ tay ra trước đi!" Tay người này vẫn còn đang ở bên eo của nàng.

Hắn khẽ híp mắt phượng lại một cái, nàng nhìn ra được uy hiếp trong mắt hắn, không dám cò kè mặc cả, lập tức tháo xuống mặt nạ trên mặt.

Lòng nàng thăm kêu rên, tại sao nàng luôn bị hắn bắt nạt vậy.

Khôi phục lại diện mạo vốn có của nàng, trên khuôn mặt kiều diễm chẳng biết lúc nào nhiễm lên sắc đỏ bừng vẫn còn đó. Mắt to mịm mờ hơi nước, trên lông mi dài mà cong còn dính chút bọt nước, miệng vẫn còn vội vã thở, trong bộ dáng đáng thương hề hề còn mang theo vẻ quyến rũ phong tình mê người.

Nàng liếc cái tay kia của hắn: "Người có thể lấy tay ra không?"

Hắn rút tay lại, nhưng vừa lấy tay ra, hắn liền xoay người nàng lại, làm cho chân nàng giạng chân ngồi trên đùi của hắn, vron tay nâng cằm của nàng lên hôn xuống.

Nụ hôn không có nóng bỏng như vừa rồi, mà là nhẹ nhàng, ôn nhu, mang theo chân tình. Lòng nàng thăm rung động một trận, đầu óc dần mơ hồ, vron tay ôm lấy vòng eo gầy gò của hắn.

Nụ hôn như dòng chảy ấm áp xẹt qua gò má non mịn trượt xuống cái cổ thon dài, đột nhiên, ở cổ truyền ra cảm giác đau nhói, tên này lại dám cắn nàng!

Hắn cắn đủ rồi mới buông lỏng miệng, yên lặng ngồi ôm nàng.

Sau khi Thanh Linh hít đủ dưỡng khí thì mạnh mẽ đứng lên, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tần Liễm nàng vron tay nâng mặt hắn, học theo dáng vẻ của hắn cúi đầu hôn xuống, cả thân thể cũng ngã đè lên người hắn.

Động tác lần này của nàng quá đột ngột, hắn chưa kịp lấy lại tinh thần, nàng ngã xuống, hắn cũng nghiêng về phía sau. Nàng ác ý dùng sức đè mạnh xuống khiến hắn ngã nằm trên mặt đất.

Suôn mặt của hắn nghiêng qua một bên, lộ ra một phần xương quai xanh duyên dáng, ba nghìn tóc đen như mực tán ra tán loạn, lông mi xinh đẹp, khuôn mặt tinh xảo điểm lệ đoạt hồn.

Hắn ngã đau, miệng hừ hừ vài tiếng, ánh mắt hơi nhú lại, xem ra là bị ngã đau.

Nhìn bộ dáng đau đớn vì bị nàng áp của hắn, trong lòng nàng sung sướng, mặt mày hớn hở, ánh mắt to tròn trong veo như nước hiện ra vẻ đắc ý. Luôn bị người này chèn ép, rốt cuộc nàng cũng có cơ hội chèn ép lại.

Có câu vui quá hóa buồn quả thật không sai. Nàng còn chưa đắc ý đủ, đã bị người nọ ôm lấy lần vài vòng trên đất.

Khó thấy được nàng chủ động một lần, hân mừng rỡ mặt mày hơn hờ nói: "Phu nhân, ta rất vui." Hân nằm trên đất làm đệm thịt cho nàng, vui vẻ giống như hài tử.

"Phu nhân, chúng ta thành thân được không?" Hân nhìn mắt nàng nghiêm túc nói.

Thấy hân vui vẻ, lòng nàng cũng vui vẻ theo.

Thích một người chính là như thế, thấy hân vui vẻ bản thân mình cũng cảm thấy vui vẻ, thấy hân bi thương bản thân mình cũng cảm thấy bi thương. Một nhẵn mày nhếch môi của đôi phương, cũng có thể lơ đãng tác động đến cảm xúc của mình.

Lòng nàng vừa rục rịch, thiếu chút nữa đã nói đồng ý, nhưng suy nghĩ lại một chút, cuối cùng vẫn không có mở miệng đáp ứng.

Hồi lâu không nghe nàng trả lời lại, hân dần dần lộ ra thần sắc thất vọng.

"Nàng dịch dung thành bộ dáng của Nhị ca nàng để làm gì?" Ánh mắt hân sắc bén nhìn nàng, muốn từ trên mặt của nàng tìm ra đáp án..

"Ta có thể không trả lời được không?"

"Có thể!" Hân nói.

Hân không có hỏi, nàng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng khi hân mở miệng lần nữa, vừa nghe xong nàng thì chỉ muốn học máu.

"Chỉ là nàng phải nhanh một chút thành thân với ta." Nàng muốn dịch dung thành người nào không quan trọng, để cho hân sớm chút cưới được người vào trong tay mới là quan trọng: "A, tốt nhất là mười ngày sau đi, trước kia ta có tìm người tính ngày thử, rất đúng dịp ngày thành thân tốt nhất chính là sáu ngày sau. Phu nhân, cho ta sáu ngày, chỉ cần sáu ngày ta cũng có thể cho nàng một hôn lễ thật lớn."+

Hân càng nói càng hưng phấn, hoàn toàn bỏ quên vẻ mặt buồn bực của người nào đó.

"Chuyện có thành thân hay không thì sau này rồi nói? Hơn nữa, người đừng có mà vạch trần chuyện ta dịch dung thành Nhị ca của ta." Nàng tóm lấy vạt áo của hân uy hiếp, bộ dáng rất giống ác bá ức hiếp cô nương nhà lành.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Làm Chút Chuyện Xấu

Nàng tóm lấy vạt áo của hân, dùng giọng điệu tự nhận là rất hung ác: "Người có nghe hay không hả?" Nàng cảm thấy cái giọng điệu này đối với hân cũng có một ít uy hiếp đấy chứ.

Nàng thực không ngờ tới cái bộ dạng giờ nanh múa vuốt này của mình trong mắt hân lại phi thường đáng yêu. Hân không nhịn được đưa tay bấm bấm mặt nàng, nàng dùng sức vỗ vào tay hân một cái.

"Nghe thấy." Hân chớp chớp phượng mâu: "Chẳng qua là ta không đồng ý."

Nàng cảm giác được rằng giờ phút này quả thực rất muốn đánh người: "Như thế nào người mới chịu đồng ý?"

"Nàng cũng biết mà: cùng ta thành thân." Hân nói thẳng.

"Chỉ là tạm hoãn ngày kết hôn thôi mà, trước hết người phải đồng ý việc này với ta."

"Không đồng ý thì thế nào?"

"Người dám không đồng ý, ta có chết cũng không gả cho người." Nàng bày một vẻ mặt nghiêm túc, kiên quyết nói.

Sắc mặt hân liền khổ sở trầm ngâm, lát sau hân mới mở miệng: "Vậy thì lúc còn sống nàng gả cho ta đi."

Máu nàng đột ngột xông lên não, nghẹn một ngụm ở cổ không lên được mà cũng chẳng xuống được: "Tần Liễm! Người thật đáng ghét!"

Lúc nàng xù lông nhĩ cũng thật đáng yêu, thật muốn bấm một cái nữa trên mặt nàng, nghĩ là làm, hân liền động thủ đưa tay bấm bấm: "Ngoan, đừng tức giận." Ủ, mặt nàng mềm mềm, sờ vào xúc cảm rất tốt.

“Tần Liễm!” nàng nghiêng đầu, há mồm cắn cái tay đang ngắt mặt nàng, cũng không nỡ dùng sức khiến hấn bị thương.

“Phu nhân đừng giận a.” Giọng nói hần nhu hòa, nhìn nàng bằng ánh mắt cưng chiều mà sủng ái: “Vừa rồi ta cùng Liễu Không Đại sư chơi cờ, hồi lâu mà vẫn không thể phân thắng thua, sau đó Đại sư có việc phải đi trước.” Liễu Không Đại sư là cao tăng Tướng Quốc Tự, tinh thông Kỳ Đạo, cùng Tần Liễm có vài phần giao tình.

“Như vậy đi, nàng thay Liễu Không Đại sư chơi nốt ván cờ này, nếu nàng thắng, ta liền đồng ý. Nếu ta thắng, sáu ngày sau chúng ta thành thân.”

“Được.” nàng đồng ý, đáp ứng hần trước rồi nói sau, thắng cư nhiên là điều tốt, nếu thua, nàng tính toán quyết nợ.

Hai người đứng dậy, sửa sang lại quần áo rồi ngồi xuống.

Ván cờ hai quân đen trắng đang ở thế cầm hòa, cả hai tình hình tinh tế. Kỹ nghệ của Thanh Linh không kém nhưng nhìn hồi lâu mới nhìn ra thế cục của trận cờ.

Tần Liễm đi quân trắng, Thanh Linh dùng quân đen.

Thanh Linh là người thả cờ đầu tiên, tay nàng bóp bóp con cờ, nhìn thế cờ, phát hiện có sơ hở liền hạ cờ.

Nàng cơ hồ vừa dứt nước cờ, quân trắng của Tần Liễm cũng theo sát xuống.

Quân trắng vừa hạ xuống, thế cờ trong chốc lát biến hoá nghiêng trời lệch đất, vốn hai bên lực lượng tương đương, giờ quân đen rơi vào thế hạ phong.

Thanh Linh gạt mình, vèn vèn qua một chiêu, nàng liền ở thế bất lợi. Xem ra nàng càng phải thêm cẩn thận mới được, xem kĩ thế cờ, suy đoán nước cờ tiếp theo sẽ hạ như thế nào để tránh việc nàng vừa đặt xuống hấn đã đi tiếp.

Con cờ nằm trong lòng bàn tay đã thấm mồ hôi của nàng, lại phải đối phó với Tần Liễm nhìn cũng chẳng thèm nhìn trận cờ lại cứ nhìn nàng không chớp mắt.

“Ta không hiểu vì sao ngươi cứ khẳng khẳng muốn thành thân với ta?” Cái vấn đề này làm phiền nàng đã một thời gian, cuối cùng vẫn không nhận được mà hỏi.

“Dĩ nhiên là vì ta thích nàng.” Hần rất tự nhiên mà chân thật trả lời nàng.

“Vậy cũng không cần gấp gấp vậy chứ?” Nàng thăm oán, lúc này lại đột nhiên cảm thấy bụng ản ản đau, còn mơ hồ có cỗ nhiệt lưu rỉ ra. Thanh Linh hình như đoán được đó là cái gì, nàng bắt đầu cảm thấy không thoải mái.

Xui xẻo rồi, không phải quỷ thủy đến chứ? Từ lúc nàng sống lại ở thân thể này còn chưa từng thấy quỷ thủy, có lẽ hôm nay là lần đầu tiên đi.

“Nàng đã bao giờ thấy vịt đun sôi lại có thể bay chưa?” Khóe môi hần giương nhẹ, hài hước nói.

Nàng bỏ qua thân thể có chút khó chịu hỏi lại hần: “Có ý gì?”

“Nàng nên thả cờ rồi.” Hần không đáp câu hỏi của nàng, đồ của hần thì mãi là của hần, hần đã coi trọng nàng thì hần sẽ tìm cách nhanh chóng lừa về nhà.

Hần không nỡ làm nàng uất ức, lại càng không chịu nổi nàng bị tổn thương. Chỉ có sớm một chút để nàng quang minh chính đại trở thành nữ nhân của hần, hần hoàn toàn có ham muốn chiếm hữu nàng.

Mặc dù lòng của nàng hần vẫn chưa lấy được, nhưng hần không ngại sớm biến nàng trở thành phu nhân của hần.

Không chiếm được tâm, hần phải đoạt được người. Khi đã lấy được người, hần có cả đời để bắt lấy lòng nàng.

Thanh Linh suy đi tính lại, quyết định hạ cờ.

Lần này thật không khác gì lần trước, quân đen vừa hạ quân trắng liền theo đuôi.

Thế cục biến hóa nghiêng trời lệch đất, mắt Thanh Linh trừng lớn, nàng thiên tư vạn tượng, lại không ngờ được rằng quân trắng vừa hạ xuống liền đem nước cờ của nàng phá hỏng.

Nàng nắm chặt quân cờ, tâm dần lo lắng, lúc này bụng lại một hồi co rút đau đớn, sắc mặt nàng liền trắng bệch.

Một cỗ nhiệt lưu tựa vỡ òa đột nhiên xông ra, tay nắm quân cờ đột nhiên cứng đờ, nhìn nhìn bàn cờ, nhất thời không biết hạ cờ ở đâu, nàng đột nhiên thấy phiền não.

Nàng liền muốn ăn vạ, cảm quân cờ màu đen lên có ý muốn đi lại.

Hần vỗ nhẹ bàn tay cầm cờ của nàng, nhu hòa cười một tiếng: “Phu nhân, hạ cờ rồi không được hối hận.”

“Ngươi để cho ta đi lại không được à?” Nàng nghe rằng, đứng lên, giọng điệu bá đạo mà vô lại nói, nàng vừa đứng dậy, bụng liền đau theo đó có một cỗ nhiệt lưu phun ra.

Nàng lung tung nhanh chóng ngồi xuống, cảm nhận rõ ràng được quần đã ướt, nàng thật muốn rời đi, nếu để người khác nhìn thấy chung quy cũng không tốt.

“Phu nhân, không thể hồi cò.” Hắc híp mắt cười, lấy từ trong tay nàng hai quân đen trắng rồi thả lại vào bàn cò.

“Hệp hòi!” Nàng cắn răng, một lần nữa nhìn kĩ thế cò, nhìn tới nhìn lui, vô luận nàng đi nước nào cũng đều không tốt.

Nàng nghĩ kết thúc liền rời đi, ai ngờ mới hạ ba quân liền thua, quá uất ức rồi, đoán chừng sau này trước mặt hắc hắc nàng không thể ngóc đầu lên nổi.

“Phu nhân, còn chưa nghĩ ra nên thả quân cờ kia vào đâu sao?” Hắc nghịch quân cờ trong tay, về mặt trấn định tự nhiên như thể biết trước bản thân chắc thắng.

“Ngươi gấp cái gì?” Nàng rũ đôi mắt trong suốt thoáng dao động vài tia giảo hoạt, ngược mắt nhìn gương mặt xinh đẹp của hắc hắc, tay áo rộng thùng thình nắm chắc mấy cây ngân châm.

“Ám vệ của ngươi ở gần đây?” Nàng hỏi.

“Không có.” Vốn là có nhưng hắc hắc âm thầm điều lệnh rút lui. Hắc thật vất vả mới có thể cùng nàng ở một chỗ, như thế nào còn có thể giữ bọn họ lại đứng một bên nhìn.

Không có ở đây cũng tốt, Thanh Linh nội tâm thầm nghĩ.

“Ngươi đưa đầu lại gần đây đi.” Nàng nói.

Hắc hồ nghi trong chốc lát, sau đó không chút phòng bị liền hưng phấn tiến tới: “Phu nhân có gì phân phó?”

“Phu nhân, nàng...” Phượng mâu điểm lệ của Tần Liễm kinh ngạc mà tức giận nhìn nàng sau đó liền nhắm lại, hắc gục đầu xuống bàn.

Hắc thực không ngờ tới nàng dám dùng ngân châm với mình, đối với nàng hắc vẫn là không chút phòng bị, ai ngờ trúng kế, bị nàng dùng ngân châm đánh gục. Chẳng biết từ lúc nào hắc liền đối với nàng phòng bị thấp như vậy.

Giữa rừng trúc từng mảng nắng loang lổ, gương mặt xinh đẹp của hắc dưới ánh mặt trời liền phiếm một tầng vàng nhạt, dụ hoặc mà tràn đầy thần thánh.

Thanh Linh như bị ma xui quỷ khiến, hướng về mặt hắc cắn một ngụm. Không không chế tốt sức lực khiến lúc nàng nhả ra gương mặt trắng mịn của hắc liền hiện lên dấu răng hết sức rõ ràng.

Nàng thường thức kiệt tác mà mình lưu lại, thỏa mãn gât gât đầu. Đem hắc dời qua một bên, nhanh tay nhanh chân thay đổi thế cò. Chỉ trong chốc lát quân đen vốn ở thế hạ phong liền chiến thắng, quân trắng thua đến rồi tình rồi mù.

Nàng da mặt dày tự nhủ: “Là ngươi nói ta thắng ngươi liền đồng ý cho ta đi Tiêu Dao thành, hiện ta thắng, ngươi chớ đổi ý a.” Dù sao hắc không nói không được dùng thủ đoạn hèn hạ mà.

Nàng đem áo bào bằng lam sắc cởi xuống, trực tiếp lột áo bào Tần Liễm mặc vào. Áo bào của hắc nàng mặc liền rộng thùng thình, chất liệu cũng tốt lắm.

Nàng cảm da mặt Diệp Đàm dưới đất, trước mắt đeo lên, trong chớp mắt liền biến thành Nhị thiếu gia thanh nhả của Diệp phủ.

Nàng men theo con đường nhỏ vội vã xuống núi. Nàng phải nhanh chóng về phủ thay áo không lại làm bẩn áo Tần Liễm. Về phần Hương Thảo vẫn còn ở Bảo Hòa điện dâng hương, nàng mặc kệ, Hương Thảo không tìm được nàng chắc cũng tự mình về phủ thôi.

Nàng men theo đường núi vội vã đi, thỉnh thoảng một giọng nói cất lên.

“Diệp nhị công tử có chuyện gì lại hốt hoảng như vậy?”

Thanh Linh dừng bước, nhìn Hách Liên Dực từ một đường nhỏ khác đi ra, hắc giờ phút này đang chắn đường của nàng.

Hắc ngân quang buộc tóc, hắc bào nổi bật gương mặt anh tuấn, phong thái tuấn tú lịch sự, quanh thân quý khí trời sinh.

Hách Liên Dực thấy cả người Thanh Linh mặc đồ trắng, áo bào lại tử sắc thêu hoa văn phức tạp, hắc nhìn một cái liền biết áo bào nàng mặc là của Tần Liễm.

Ánh mắt thâm u của hắc đột nhiên trở nên phức tạp, Diệp nhị công tử Diệp phủ khi nào lại cùng Tần Liễm đi lại gần đến thế? Đây tuyệt nhiên không phải điềm tốt lành.

Theo hắc biết Diệp Đàm triển mien trên giường bệnh nhiều năm, gần đây mới được chữa khỏi từ Linh Y Cốc trở về. Hôm nay thấy khí sắc cùng người

bình thường không khác nhau, hai mắt linh động sáng bóng, cùng con ma bệnh trong ấn tượng của hắc quả thật khác nhau một trời một vực.

Tần Liễm là kẻ không dễ dàng cùng người khác thân cận chớ nói chi đem áo bào cho người khác mượn. Chưa từng nghĩ Tần Liễm lại có thể đem áo bào cho Diệp Đàm mặc, ngoại trừ Diệp Đàm là nhị ca Thanh Linh chắc chắn phải có những thứ khác chứ?

“Ta có chút việc gấp cần xuống núi, kính xin Vinh Vương nhường đường.” nàng nóng lòng muốn xuống núi, huống chi nàng cũng không chào đón Hách Liên Dục, hắc lại còn cố tình cản đường nàng đi, nàng phiền não đến mức giọng điệu đã còn nhẫn nại.

“Nhị công tử có việc gì gấp, không ngại nói với bản vương một chút, có lẽ bản vương có thể giúp ngươi phá ưu.” Hách Liên Dục không hề có ý định tránh đường.

“Không cần, đa tạ Vương gia có ý tốt.” Đại khái là do quý thủy tới, đáy lòng nàng nóng nảy muốn rời đi càng nhanh càng tốt, cũng không còn đủ kiên nhẫn để bồi Hách Liên Dục nói chuyện. Hắc không nhường đường, nàng liền nghiêng người đi qua hắc.

Chỉ là vừa đi qua, Hách Liên Dục đột nhiên ra tay với nàng.

Hách Liên Dục muốn xem Diệp Đàm rốt cuộc có bản lĩnh gì mà có thể khiến Tần Liễm ưu ái, hắc liền ra tay muốn dò xét một phen.

Chưởng phong quét qua, Thanh Linh không ngờ hắc đột nhiên ra tay, bản năng liền vận nội lực chống đỡ.

Hách Liên Dục kinh hãi, trong mắt thoáng qua tia lạnh lẽo, con mèo bệnh ôm quanh năm có thể đỡ được một chiêu của hắc, hoàn toàn không bị đánh bay? Sau đó hắc liền vận nội lực, chưởng phong một lần nữa lại quét qua.

Thanh Linh phiền não, lắc mình tránh né, Hách Liên Dục đây là không muốn cho nàng đi? “Vương gia, Diệp Đàm từng đắc tội ngài sao?”

Hách Liên Dục không nói, ra tay càng mạnh, hắc muốn xem Diệp Đàm có thể chân chính đỡ được mấy chiêu của hắc.

Hách Liên Dục duỗi tay hướng ngực nàng đánh tới, phía sau nàng là sườn dốc, không thể tránh được. Nếu bị hắc đánh trúng, hắc sẽ nhận ra khác thường của nàng. Xem ra không động thủ không được.

Hai bóng dáng một đen một trắng ở tiểu sơn lộ đối chiêu, phá hủy không ít cây cỏ, đá đá chung quanh. Vừa mới bắt đầu còn không phân thực lực cao thấp, về sau người tinh ý liền phát hiện ra nam nhân hắc y đang chiếm thế thượng phong.

Một đợt đau bụng đánh tới, nhiệt lưu đứt quãng liền phun ra, Thanh Linh giờ phút này lực bất tòng tâm, cũng là đáng đáng hết sức mình.

Thật lâu không cùng Hách Liên Dục so chiêu, lần này nàng phát hiện võ công của hắc lại cao hơn nhiều, không, phải nói là đột phá vượt bậc.

Hắc bây giờ chưởng phong bén nhọn, còn mang theo hơi thở âm hàn, từng đạo chưởng phong quét tới, nàng lạnh đến mức muốn nhảy mũi. Kỳ quái, võ công của hắc là loại gì? Trước kia sao nàng chưa bao giờ thấy hắc sử dụng qua?

“Vương gia, chàng ở chỗ này sao?” Âm thanh mềm mại từ xa truyền lại, nghe qua cũng biết đây chắc hắc là một mỹ nhân.

Mấy ngày gần đây nàng nghe nói Hách Liên Dục mới nạp trắc phi tên Dung Thi Thi.

Nghe nói Vinh Vương bị ám sát, đúng lúc Dung Thi Thi đỡ được một đao cứu Vinh Vương một mạng. Vinh Vương đối với nữ nhân đã cứu mình liền vừa thấy đã yêu, nàng kia cũng là một bộ dạng si tình với Vinh Vương.

Thanh Linh cảm thấy ánh mắt vị cô nương này nhất định không tốt.

Tình chàng ý thiếp, Hoàng Thượng niệm tình Dung Thi Thi cứu Vương gia nên khi Hách Liên Dục thân thể tốt lên liền nạp nàng làm trắc phi.

“Vương gia, chàng rốt cuộc đã đi đâu a? Chàng đừng trốn Thi Nhi có được không?” Thanh âm mềm mại lọt vào tai nghe đến xương cốt cũng mềm nhũn.

Hách Liên Dục liền dùng công kích, hướng phía âm thanh lên tiếng: “Thi Nhi, bản vương ở đây...”

Khi hắc ngừng động tác, trong phút chốc Thanh Linh tình thế nghịch chuyển, nắm lấy cơ hội từ thế hạ phong sang thế thượng phong, nàng nắm chặt quả đấm, dùng sức đánh về phía bụng Hách Liên Dục. Sau đó nàng liền nhanh chân nhảy ra xa.

Hách Liên Dục sắc mặt âm trầm, đau đến mồ hôi lạnh, lần này hắc hỏi: “Diệp nhị công tử, chúng ta có thù oán sao?”

Thanh Linh đáy lòng liền cười lạnh. Có thù oán sao? Có, tất nhiên là có!

“Vương gia, hôm nay Diệp Đàm quả thật có chuyện gấp, cáo từ trước.” Quần ẩm ướt truyền đến cảm giác không dễ chịu, nàng không thể trì hoãn thêm nữa, phải mau chóng rời đi xử lý quý thủy.

“Vương gia!” Âm thanh mềm mại kinh hô: “Vương gia, chàng làm sao vậy?”

Thanh Linh xoay người, thấy một cô nương quỵn rũ đi tới, toàn thân nàng liền cứng đờ, một cỗ khí lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng lên não. Con người

nàng chột co lại, mồm mím chặt nhưng đến lúc bóng đang kia đến gần, nàng đã khôi phục được vẻ mặt bình thường.

Cô gái mặc hồng y, vạt áo thêu hai đoá Mẫu Đơn bằng tơ vàng nở rộ. Gương mặt nàng kiều mi, mặt mũi đáng yêu lại xinh đẹp, khoe mắt điểm một nốt ruồi lệ, đôi môi đỏ ướm át như kiêu hoa.

Khoe mắt nàng có nốt ruồi giọt lệ, nhìn thật chướng mắt.

DungThi Thi trước mặt chính là Văn Thi Dung! Nàng ta biến mất một thời gian dài, cuối cùng cũng xuất hiện.

Thanh Linh giờ phút này thấy nàng, lòng liền ngập tràn thống hận, còn có mơ hồ hưng phấn. Nàng cảm thấy thật vui sướng, tìm được Văn Thi Dung, nàng có thể tìm ra kiếp trước người nào chỉ điểm Văn Thi Dung giết nàng.

“Vương gia, chàng sao vậy?” Dung Thi Thi thấy Hách Liên Dục ôm bụng, lo lắng hẳn xảy ra việc gì, vội vàng chạy lại.

“Bỏn vương không sao.” Hách Liên Dục lập tức nói, Thanh Linh hướng hẳn đám một quyền kia thực không tạo thương tổn gì, qua một lúc là ổn.

Đoạn đường núi này hẹp, đường một bên là đất đá, một bên là sườn núi. Nàng đứng giữa lộ, ngăn cản Dung Thi Thi chạy qua.

DungThi Thi thấy có nam tử không chớp mắt nhìn nàng, lòng thấy không thoải mái: “Ngươi, tránh ra!” Giọng điệu nàng không tốt chút nào, chỉ tay vào Thanh Linh quát.

Thanh Linh bắt được cô tay nàng, ôn nhu vẫn nhã nói: “Cô nương đừng nóng giận, tại hạ liền tránh ra.”

“Ngươi buông tay!” Dung Thi Thi lấy một tay khác gỡ tay Thanh Linh, sắc mặt nàng đỏ lên, nhìn có vẻ đang cố hết sức.

Thanh Linh ngẩn ra, nàng nắm tay Dung Thi Thi cũng không dùng bao nhiêu sức lực. Với võ công của Văn Thi Dung hoàn toàn có thể tránh được nàng. Lại dùng một tay kia dò nội lực của Dung Thi Thi, lại ngoài ý muốn phát hiện nàng ta không có chút nội lực nào.

“Diệp Đàm, ngươi can rờ, còn không buông trặc phi bỏn vương ra!” Hách Liên Dục cả giận hô.

Thanh Linh buông tay Dung Thi Thi, cười nhạt một tiếng: “Thì ra là Vinh Vương trặc phi, mới vừa rồi là ta đường đột, kính xin trặc phi cùng Vinh Vương tha lỗi, cáo từ.” Nàng nói xong liền vội vã xuống núi.

DungThi Thi một chút nội lực cũng không có, lẽ nào nàng ta không phải là Văn Thi Dung? Nhưng giọng nói và dáng điệu lại giống hệt Văn Thi Dung như đúc, ngay cả nốt ruồi hình giọt lệ cũng giống y như đúc.

Thanh Linh vốn am hiểu thuật dịch dung, trên mặt có dấu vết dịch dung hay không nàng đều có thể nhận ra. Gương mặt Dung Thi Thi không có bất kì dịch dung, nàng chính là Văn Thi Dung, điểm này Thanh Linh có thể khẳng định.

Về phần võ công cao cường của Văn Thi Dung, làm thế nào Dung Thi Thi không có một ít nội lực nào, nàng sẽ tìm cơ hội điều tra qua.

Trong không khí liền bay tới một cỗ mùi vừa khai vừa thối, Thanh Linh thật muốn nôn mửa.

Phía trước là một hòa thượng trẻ tuổi, trên vai hấn lag hai thùng nước bẩn.

Thanh Linh bịt mũi, nghĩ đến vừa rồi gặp Hách Liên Dục cùng Dung Thi Thi. Nàng giương mắt nhìn bốn phía, trừ vị hòa thượng trước mặt này quả thật là không có ai, thời cơ thích hợp làm chút chuyện xấu.

Bất tri bất giác, môi nàng giương lên một nụ cười tà ác.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Tên Vương Bát Đản Vô Lương (1)

"Tiểu sư phụ, ngươi muốn cảm thứ này đi đâu vậy?" Thanh Linh đến gần hòa thượng trẻ tuổi hỏi.

Hòa thượng trẻ tuổi gọn gẽ đáp: "Thưa thí chủ, bản tăng mang nước phân đi tưới cho rau"+

"A, thì ra là như vậy" Nàng nói xong, sau đó tay nhanh nhẹn không có ý điểm vào huyệt đạo hòa thượng.

Hòa thượng bất ngờ trợn ngược hai mắt, ngất đi, nàng nhận trọng trách đưa tay đỡ hấn nằm xuống.

Dựa vào chuyện xấu lẫn trước, vì không để người khác nhận ra áo bào nàng mặc chính là của Tần Liễm, nàng nhanh nhẹn lột áo bào hòa thượng xuống, sau đó khoác chồng lên áo Tần Liễm, gánh lên thùng nước phân, quay lại đi tới con đường nhỏ ban đầu.

Rất xa đã trông thấy hai người Hách Liên Dực và Dung Thi Thi, bây giờ hai người kia đang ngồi dưới thạch bích thưởng thức cảnh đẹp trong núi.

Thanh Linh đặt hai thùng trọng trách xuống, nhảy qua một bãi đất cao khác dò xét đường núi, vui mừng phát hiện có một con đường nhỏ khác đi ngang qua chỗ thạch bích kia. Nàng nhảy xuống, rẽ sang con đường nhỏ kia rồi tiếp tục gánh thùng nước phân đi.

Phía dưới thạch bích, Hách Liên Dực ôm Dung Thi Thi mềm mại không xương ngồi trên tảng đá bằng phẳng.

Từ chỗ này đưa mắt nhìn sang, nơi nơi xanh ngắt, cây cối xanh lá mênh mông như biển, rất đồ sộ.

Gió núi thổi qua, không khí trong lành thấm vào ruột gan.

Chưa từng nghĩ tới, sau núi Tượng Quốc Tự lại có phong cảnh xinh đẹp như thế này.

"Vương gia, người cứ như vậy với Thi Nhi mãi được không? Hiện tại Thi Nhi ngoài Vương gia ra, thì chẳng còn gì cả." Giọng nói nũng nịu của Dung Thi Thi vất vào sâu não cùng không muốn lìa xa, dù là một người sắt đá rắn rỏi độ nào nghe xong cũng sẽ bị nhu hòa hóa.

Hách Liên Dực nhu tình chân thành rũ mắt xuống, trong mắt đen sâu thẳm chỉ chứa mỗi hình ảnh của người trong lòng: "Trừ người ra, không còn nữ nhân nào khác có thể đi vào tim bản vương được nữa rồi."

Dung Thi Thi trong lòng hân hạnh đầu lên, hồ nghi nói: "Vương gia, lời này ta nghe thật quen tai, sao giống như người đã từng nói với Mạch Surong vậy?"

Tay Hách Liên Dực ôm nàng ta càng thêm siết chặt, kéo nàng ta vào trong lòng một chút: "Thi Nhi, người cũng biết mà, lúc trước bản vương cùng lắm là gặp dịp thì chơi, người bản vương thật sự quan tâm tới giờ cũng chỉ có mỗi mình người. Lúc trước sau khi Mạch Surong chết, người cũng đột nhiên biến mất dạng, người biết không, bản vương lúc đó như sắp điên rồi, may mắn bây giờ người đã trở lại bên cạnh bản vương." Trong khẩu khí của hắn còn mang theo từng sự mất đi nàng ta, Dung Thi Thi nghe được mềm lòng đến rồi tỉnh rồi mù.

Đôi mắt Dung Thi Thi dịu dàng như nước: "Vậy Vương gia phải đồng ý với Thi Nhi, nếu lần này Vương gia cầu hôn thành công nữ nhi của thành chủ Tiêu Dao Thành, thì tương lai cũng không được lạnh nhạt với người ta."

"Bỏn vương yêu người còn không hết, sao có thể cam lòng để người chịu vắng vẻ chứ." Hắn nói chuyện hết sức tự nhiên tru tru.

"Vương gia..." Mắt nước Dung Thi Thi chứa đầy ân tình, kiều môi đỏ búng khê nhếch.

Hách Liên Dực nhếch môi, cúi đầu hôn lên kiều môi kia.

Hai người hôn say đắm khó chia lìa, đột nhiên mùi hôi thối từ đâu tràn ngập trong không khí, nhưng không ai có tâm tư để ý tới.

Thanh Linh gánh nước phân đứng trên thạch bích, nhìn xuống, thấy hai người vẫn còn đang hôn hừng hực. Nàng nhẹ nhàng nghiêng hai thùng nước xuống, hai tay mỗi bên xách một thùng, sau khi nhắm chuẩn xác vị trí hai người kia, nhanh tay dội đồng loạt hai thùng thần thánh xuống.

Nước phân vừa đổ xuống, người gây tội ác nào đó lập tức liền thi triển khinh công chuồn mất.

Hai người bên dưới thạch bích đang hôn đến sống đến chết, bầu trời đột nhiên váng xuống trận mưa nước phân, xối ướt cả hai người, hai cái miệng đang không ngừng triển niền còn nuốt phải một ngụm nước phân lớn.

"Ai." Hách Liên Dực bỗng buông Dung Thi Thi ra, hai mắt bốc lửa đứng lên cả giận quát, trên đỉnh trán hắn còn dính lại một cục phân đen lớn, mà hắn vì còn đang giận đến không kèm được nên vẫn chưa phát hiện ra.

Nước phân do bản không ngừng chảy ướt cả y phục. Một thân hắc y sang quý bị ướt đầm, khắp người chỗ nào cũng dính phân và nước tiểu hôi thối.

Dung Thi Thi cũng không tốt hơn được bao nhiêu, không chỉ khuôn mặt kiều diễm dính đầy phân và nước tiểu bẩn thỉu, mà cả một thân hồng y diễm lệ cũng nhơ nhớp. Mùi hôi thối của nước phân khiến nàng ta không ngăn được nôn mửa liên tục, ọc ọc vài lần đã trực tiếp bất tỉnh nhân sự!

Hách Liên Dực đưa mắt nhìn lên thạch bích cao cao phía trên, ngoại trừ nhìn thấy hai cái thùng không vô ích ra, không có lấy một bóng người. Hắn thi triển khinh công nhảy lên trên thạch bích, nhưng ở đó ngay cả bóng ma quỷ cũng không thấy đâu.

"Rốt cuộc là ai làm! Mau lăn ra đây cho Bỏn vương!" Lòng ngực Hách Liên Dực cuộn cuộn khí huyết, gầm hét với xung quanh.

Mà đáp lại hắn, ngoài tiếng vọng lại của chính mình kia ra, không còn gì khác.

Theo tiếng hô to run người của hắn, cục phân to đen nhánh trên đỉnh đầu và nước tiểu bị rung động, sau đó ôm sát đường cong khuôn mặt mà chảy xuống.

Hắn thuận tay sờ sờ trên mặt, cảm ra một đồng phân và nước tiểu: "Rốt cuộc là tên khốn kiếp nào làm ra chuyện tốt này!" Hắn trợn muốn mứt mắt, về mặt âm độc hết.

Còn Dung Thi Thi dưới thạch bích, không chịu nổi mùi hôi thối gây mũi này mà sớm đã hôn mê.

Hách Liên Dục nắm năm ngón tay lại thành quyền, rung động khanh khách, gân xanh thỉnh thoảng xuất hiện chần chịt: "Đừng để Bồn vương biết được người là ai, nếu không chắc chắn sẽ diệt cả gia môn của người!"

Hắn quẳng lời hung ác xuống, dùng sức phát tay áo, sau đó nhảy xuống thạch bích xem Dung Thi Thi đã té xỉu.

Mà tên khốn kiếp vô lương nào đó khi làm xong chuyện xấu đã lập tức chạy đi, bây giờ đang ở một nơi yên tĩnh, cởi áo khoác hòa thượng xuống, nghiêng đầu kiểm tra chỗ cái móng vẫn chưa bị dính quỷ thủy, thở phào nhẹ nhõm. Khôi phục lại hình tượng quý công tử ưu nhã, ngênh ngang đi xuống chân núi.

Trên đường phố, khắp nơi đầy rẫy tiếng rao hàng, họp chợ hôm nay có rất nhiều người lui tới.

Trên người Thanh Linh mặc bạch y không vương bụi của Tần Liễm, cộng thêm khuôn mặt đẹp mắt và nhã nhặn của Diệp Đàm. Nàng nhanh nhẹn đi trên đường cái, thỉnh thoảng còn nhận được ánh mắt quyến rũ của nữ tử đi đường ném tới.

Nàng đang tìm nơi bán y phục để mua đai nguyệt sự, thật vất vả mới tìm được một chỗ bán y phục khô, lúc nhấc chân muốn đi vào, một cái tay đột nhiên ngang ngực phủ lấy hông của Thanh Linh, tay kia nhẹ nhàng linh hoạt kéo nàng vào trong lồng ngực có mùi thơm ngát ấm áp quen thuộc.

Thanh Linh không chút gầy gù, thân thể cứng đờ, mí mắt nhảy lên thỉnh thoảng. Vừa nhấc mắt, khuôn mặt tuấn mỹ đến nỗi thiên địa đều bị thất sắc liền hé ra, khuôn mặt ấy không kiêng kị hạ xuống môi nàng. Môi bị người ra sức ngậm lấy, nàng kinh hãi mở to mắt.

"Um... um..." Thanh Linh bị người cưỡng hôn nên nói chuyện không được, sao Tần Liễm lại khôi phục nhanh như vậy? Còn xuống núi Tướng Quốc Tự, tìm được nàng trên đường cái.

Không những thế, hắn còn vô liêm sỉ hôn nàng ngay trên đường cái náo nhiệt thế này! Bây giờ nàng còn đang trong bộ dáng nam tử đó trời ơi!

Lòng lạnh lẽo kêu rên, thật xin lỗi Nhị ca, mặt mũi già nua của người đã bị ta làm mất hết rồi.

Ôt nàng bị một cái tay chế trụ, eo nhỏ bị tay kia ra sức ôm lấy, lực đạo lớn như muốn cắt đứt eo của nàng.

Nụ hôn lỗ mãng mang theo tức giận, môi cùng lưỡi nàng đều đã đau nhức hết lên. Mắt to trong veo như nước nhanh chóng hiện lên một tầng hơi nước mỏng manh, mặt nóng như bị hỏa thiêu. Hai chân mềm nhũn, hai tay gắt gao níu lấy tà áo đối phương.

Nụ hôn lỗ mãng dần dần thay đổi thành cắn nuốt, lúc ở chỗ sau núi Tướng Quốc Tự, chắc chắn là vì nàng đã chơi khăm hắn, nên người này mới giận dữ làm chuyện như vậy với nàng trên đường cái.

Người này hôn nàng cái gì chứ, rõ ràng là như đã thú tức giận đang gặm cắn, trừng phạt nàng thì đúng hơn!

Hoặc cũng có thể hôm nay nàng làm quá nhiều chuyện xấu, lão thiên nhìn không thuận mắt, mới phái người này đến trừng phạt nàng.

Giữa đường cái, hai nam tử tuấn mỹ như thần làm chuyện đáng phẫn nộ, mặc áo bào giống nhau, không để ý người đi đường qua lại mà ôm nhau mãnh liệt!

Nhưng một màn thoát nhìn khiến người ta lúng túng này lại không gây cảm thấy quái dị, mà hết sức tự nhiên, rất đẹp, giống như một bức tranh sơn thủy cuốn đáng để người xem xét.4

Người đi ngang qua đường, kẻ da mặt mỏng thì che mặt đi qua, kẻ da mặt dày thì dùng chân quan sát. Đầu óc đồ cổ thấy một màn như vậy thì hô to thòi thò đổi thay, vèn vèn nhìn sang các cô nương tâm hồn thiếu nữ đợi gã cũng hô to bảo trời đất bất công, sao hai nam tử tuấn mỹ như vậy lại có thể ôm nhau thế này, vậy tương lai các nàng gã đi, phu quân có thể bình thường hay không?

Lúc môi Tần Liễm rời đi, môi nàng đã trở nên vừa đỏ vừa sưng. Hắn như cũ vẫn ngang ngược ôm nàng, áp trán vào trán nàng.

"Này.... Chỗ này là giữa đường giữa xá, người... người thật không biết xấu hổ." Nàng há miệng thở phì phò phì phò thấp giọng nói, gương mặt lên liền nhìn thấy dấu răng nàng để lại trên gương mặt hắn lúc trước. Dấu răng trên mặt hắn không những không có chút cảm giác hài hước, mà ngược lại còn có chút đáng yêu.

"Lá gan phu nhân đúng là ngày càng lớn!" Hắn cắn răng nói, dám làm hắn hôn mê, ra tay thay đổi ván cờ, còn cắn lên mặt hắn một cái.

Nữ nhân trong ngực, hắn thật sự là vừa yêu vừa hận. Thấy nàng thở đủ rồi, cúi đầu tiếp tục một trận mãnh liệt khác. Hôm nay hắn nhất định phải phạt nữ nhân này thật tốt một chút!

Người này cuối cùng vẫn không quan tâm mặc mũi, đây là đường cái, đường cái đó! Nàng không ngừng nghe được những tiếng nghị luận của người xung quanh, lỗ tai lúng túng hồng hồng! Giơ chân lên, lập tức đá về phía đùi hắn.

Hắn bỗng nhiên rời khỏi môi nàng, trong nháy mắt xù lông: "Phu nhân! Lá gan của nàng đúng thật là ngày càng lớn rồi." Hắn âm trầm nói.

Nàng tự biết đuối lý, lập tức dùng giọng điệu mềm nhũn lấy lòng thương lượng: "Nơi này là đường lớn, có chuyện gì thì chúng ta tìm một chỗ an tĩnh nào đó tính được không?"

Thái độ nàng đúng là đã tốt lên, nhưng hắn vẫn còn tức giận, khuôn mặt thanh tuyệt tuấn mỹ lộ ra nguy hiểm, cười một tiếng, lạnh lạnh nói: "Có thể, đương nhiên có thể rồi!" Hắn khom lưng ôm ngang nàng lên, giữa ánh mắt kinh ngạc của người trên đường, hắn ôm nàng tiến vào một tửu lâu gần đó nhất.

Hắn ôm Thanh Linh mặc nam trang vừa xuất hiện ở tửu lâu, mọi người trong tửu lâu lập tức kinh hô lên.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Tên Vương Bát Đản Vô Lương (2)

Thanh Linh chôn đầu thật sâu vào lòng hắn, không cho người tửu lâu thấy được mặt nàng.

Bụng lại đau nhức, dòng nước nóng thỉnh thoảng còn mạnh mẽ trào ra, nàng dần dần lo lắng. Tối bây giờ vẫn không thể xử lý được quỷ thủy, không qua bao lâu, chỗ y phục này chắc chắn sẽ bị dơ bẩn.

Nam Hạ không bài xích đồng tính, nhưng dưới ban ngày ban mặt, rất ít khi nhìn thấy tình cảnh nam tử ôm nam tử xuất hiện.

Tần Liễm không chào hỏi với chương quỹ, trực tiếp đi lên lầu hai.

"Chao ôi, hai vị công tử, muốn đến phòng khách hay là sao?" Chương quỹ đuổi theo hai người hỏi.

Nhưng chương quỹ còn chưa bước chân lên cầu thang, hắn đã bị người sau lưng níu y phục lại.

"Lo làm chuyện người nên làm đi." Sau đó Minh Lục lấy ra lệnh bài bạch ngọc giơ đến trước mặt chương quỹ.

Chương quỹ thấy lệnh bài kia, kinh ngạc há to miệng, lệnh bài bạch ngọc là thứ Đông gia phía sau màn của tửu lâu mình mới có. Người này hẳn đặc tội không nói, vội vàng thu lại chân định đạp lên cầu thang.

Tần Liễm như rất quen thuộc với tửu lâu này, hắn ôm Thanh Linh trực tiếp đi vào một nhà phòng. Hắn vừa vào đã lập tức đóng cửa lại, đồng thời cũng ép sát Thanh Linh vào cửa.

Hắn đưa một tay lên tháo xuống mặt nạ trên mặt nàng, cúi đầu ngậm lấy cánh môi yêu kiều kia.

Lần này hắn hôn ác hơn, cuồng loạn hơn, tất cả âm thanh vụn vặt trong miệng nhot đều bị hắn chặn lại. Mặt nàng đỏ bừng, chỉ cảm thấy thân thể như đang lơ lửng giữa trời mây, cực không an ổn, bất cứ lúc nào cũng có thể té xuống. Nàng bất an ôm sát sao lấy cổ hắn, đàn độn u mê mặc hắn xâm chiếm đôi mắt, còn bắt đầu đáp lại hắn.

Hôn cuồng loạn một hồi mãi đến khi tưởng chừng nàng sẽ ngất liệm thì kết thúc.

Hắn ôm nàng ngồi lên đùi mình, nàng vẫn chưa phục hồi tinh thần lại từ trận hôn cuồng loạn kia, nhu nhược không xương dựa vào lòng hắn.

"Người thả ta ra được không?" Nàng ngồi trên đùi hắn, quỷ thủy kia theo thể mà tràn ra mãnh liệt, chắc chắn không bao lâu nữa, quỷ thủy sẽ thấm ướt cả áo bào nàng đang mặc mà dính dơ áo bào hắn.

Nhưng hắn vẫn không buông nàng ra, mà càng ôm chặt, còn trả thù ra sức cắn lên cổ nàng một cái.

Xem ra hắn không có ý buông nàng ra, mặc dù trước mặt hắn nàng đã mất mặt rất nhiều lần, thậm chí là không còn gì để mất hơn nữa. Nhưng chuyện quỷ thủy này lại khác, da mặt nàng trong chuyện này vẫn còn vô cùng mỏng, sống chết không chịu mở miệng nói với hắn.

"Ta thắng ván cờ kia, ngươi phải đáp ứng chuyện của ta, ngươi không thể nói không giữ lời được!" Nàng ngược đầu, không sợ chết nhấc lại. Hắn không buông nàng ra, nhưng nàng vẫn phải nói chuyện cần nói trước.

"Nàng còn dám nhắc lại chuyện kia với ta à?" Giọng hắn lạnh lạnh nói, khí lạnh không mất phượng toát ra khiếp người.

Dù hắn có lạnh lẽo cỡ nào, nàng cũng không sợ, nàng biết rõ hắn không nỡ làm tổn thương nàng.

Chuyện này là do nàng không phúc hậu, hắn tức giận xù lông cũng là chuyện đương nhiên.

"Thực xin lỗi, ta sai rồi!" Nàng ngửa đầu, choàng tay ôm cổ hắn, đưa môi cạ lên môi hắn một cái.

Môi hần mấp máy, sắc mặt căng thẳng hơi thà lỏng, ánh mắt nhìn nàng cũng không lạnh như vậy nữa.

Qua nhiều lần, nàng đã có kinh nghiệm, lúc hần nổi nóng, cứ việc dùng mềm mại bao bọc lấy hần đang hò hét, việc này cũng còn tạm chấp nhận được.

Nàng lại ma sát môi của hần một lần nữa, mặt dày nịnh nọt nói: "Người tha thứ cho ta được không?"

"Thật sự rất muốn bóp chết người." Khẩu khí hần hết sức ác độc, nhưng bên trong đôi mắt lại không thấy một chút sát khí, dù có cũng chỉ là bất đắc dĩ và dung túng.

"Bây giờ nàng không muốn thành thân với ta, ta không ép nàng, ta có thể chờ nàng yêu ta, chờ đến khi nàng cam tâm tình nguyện gả cho ta. Nhưng trước lúc đó, ngoại trừ ta ra, không cho nàng yêu người khác."

"Vậy lỡ như ta yêu người khác thì làm sao bây giờ?" Nàng nói đùa, người này bá đạo với nàng như vậy, kiếp này ngoài hần ra, nàng còn yêu được ai khác sao?

Hần ôm sát nàng, quả quyết nói: "Không có người khác!"

Nàng hỏi: "Sao người biết chắc sẽ không có người khác?" Sao hần dám xác định mười phần rằng nàng sẽ không yêu người khác?

Khóe môi hần cong lên một nụ cười quý dị: "Bởi vì người khác nếu dám yêu nàng, trừ khi hần không còn muốn mạng của mình nữa!"

Người này thật sự chiếm hữu quá đáng, nhưng lòng nàng lại âm thầm vui vẻ: "Chỉ có ta yêu người không thì hình như cũng không công bằng lắm, lỡ như đến lúc ta yêu người, người lại yêu người khác, vậy đến lúc đó ta biết tìm ai để khóc đây?"

Hần rũ mắt xuống, sắc mặt hiện ra ánh sáng nhu hòa như được nạm ngọc, đôi mắt tĩnh lặng sâu lắng như viên đá đen, khiến người thất thần: "Sẽ không để nàng phải khóc, ta không bỏ được nàng!" Trong giọng nói trầm thấp mang theo một loại xúc cảm chân thành, một loại cố chấp đến bất cần.

Tim nàng đập liên hồi, yêu cuồng nhiệt như hần hần không phải là chuyện dễ dàng gì đúng không?

Hần ôm nàng hồi lâu cũng không nhúc nhích, bụng nàng lại bắt đầu đau quặn, dòng nước ấm bắt đầu thức tỉnh, khuôn mặt vừa hết đỏ bừng, lại phải xấu hổ ửng hồng lên lần nữa.

"Bây giờ người thả ta ra được không? À không, người tiếp tục ôm ta đi." Mặt nàng nghẹn đỏ lên, cảm giác quần bị thấm ướt nói cho nàng biết, bị hần ngang ngược ôm lâu như vậy, quần thủy chắc chắn đã chảy ra ngoài làm dơ y phục hần rồi.

"Làm sao vậy?" Hần thấy vẻ mặt nàng bỗng trở nên quái dị, vừa định buông nàng ra, nàng lại gắt gao quán lấy hần không tha.

Hần lập tức cười cong mặt cong mày: "Phu nhân kẻ cận vi phu như vậy, vi phu rất vui vẻ." Vui vẻ thì vui vẻ, hần cũng ngầm hiểu nàng quán quít lấy hần như vậy nhất định là có vấn đề, một tay kéo nàng ra khỏi lồng ngực. Phát hiện trên áo bào tuyết trắng của mình bị nhiễm một nhóm máu, vừa nhìn lòng liền sợ hãi.

"Phu nhân, nàng bị thương sao?" Mặt hần hoàn toàn là kinh hoảng, túm cổ nàng lên để kiểm tra trên dưới.

Nàng đẩy tay hần ra, lui về phía sau trốn, cúi đầu thấp xuống, mặt mày đỏ lựng vô cùng mất tự nhiên: "Ta... ta không có bị thương!"

"Vậy sao lại chảy nhiều máu như vậy? Nàng bị thương đúng không? Là người nào làm nàng bị thương?" Hần càng nói, giọng càng lạnh.

Sau đó không nói hai lời, trực tiếp đá cửa phòng ra, chân trước vừa giơ lên định bước ra, bỗng ngưng bước lại xoay người sang cảnh cáo: "Nàng có can đảm dám chạy xem, nhìn ta xử nàng thế nào!"

"Ta thật sự không có bị thương, ta đây là..." Nàng nói còn chưa hết, bóng người hần đã biến mất ở cửa.

Một lát sau, tay hần ôm hòm thuốc trở vào.

"Đến đây, bôi thuốc!" Hần vừa mở hòm thuốc vừa nói.

Thanh Linh thấy bộ dáng sốt ruột của hần, cảm thấy vừa ấm áp vừa buồn cười, đứa ngốc này, nàng bị thương mà còn đứng vững vàng như vậy được sao? Thường nói quan tâm quá sẽ bị giảm thông minh, hần chắc hần cũng rất nóng lòng mới không quên nhìn lại xem nàng có bị thương thật hay không.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Tự Tay Báo Thù

“Nàng không bị thương?” Nữ nhân trước mặt một bộ dạng ghen cười đến cổ quái, hần rớt cuộc cũng nhìn ra nàng không sao: “Nhưng máu này từ đâu ra?”

“Ta...quý thủy của ta tới.” Nàng tỏ vẻ áy náy nói với hắn.

Đầu óc Tần Liễm đột nhiên “oanh” một tiếng, vành tai bạch ngọc đột nhiên đỏ ửng. Hắn mới chỉ nghe nói nữ nhân hàng tháng sẽ có quý thủy nhưng thật hắn còn chưa bao giờ nhìn thấy.

Cúi đầu nhìn áo bào của mình dính đầy quý thủy, lại nghĩ đến việc chiếc áo này hắn vừa mặc qua. Vừa rồi tưởng nàng bị thương, hắn còn hoảng loạn đi tìm thuốc cho nàng, thật là lúng túng quá đi.

“Tần Liễm, vành tai ngươi thật đỏ nha.” Nàng tựa như vừa phát hiện ra một thứ rất mới lạ, kinh ngạc hô lên. Mặt Tần Liễm so với nàng còn dày hơn, tựa như tường thành vậy. Nàng chưa từng nghĩ đến việc hần xấu hổ tai sẽ đỏ bừng.

Vành tai màu đỏ, bên má còn nhìn rõ dấu răng, nàng nhìn hần thể nào càng nhìn càng thấy đáng yêu. Hình tượng này của hần làm nàng không nhịn được mà muốn vỗ vỗ đầu hần như vỗ vỗ loài động vật nhỏ nhỏ dễ thương, nhưng nàng thật không có can đảm a.

“Sao nàng không nói sớm?” Hần bộ dạng kì cục nói, cư nhiên hại hần lo lắng như vậy, nàng thật xấu.

“Thật xin lỗi, người ta đang định mua đai nguyệt sự, ai bảo ngươi ôm ta?”

“Công tử, đại phu tới.” Âm thanh Minh Lục vang lên ngoài cửa.

Thanh Linh “xi” một tiếng, nhìn hần cười lớn: “Ngươi cư nhiên còn cho mời đại phu?”

Tần Liễm tức giận trợn mắt trừng nữ nhân cười đến há hê, cả gương mặt lập tức đen kịt.

“Công tử, đại phu có thể đi vào chứ?” Thấy Tần Liễm không truyền lời ra, hần liền mở miệng xin chỉ thị.

“Đại phu rồi đi, ngươi lưu lại.” Tần Liễm nói, hần tìm giấy bút trong phòng, viết lên giấy một vài thứ sau đó giao cho Minh Lục ngoài cửa.

“Trong một nén hương phải đưa được đồ về.” Tần Liễm kín đáo đưa giấy cho Minh Lục, đưa xong liền lập tức đóng cửa.

Minh Lục mở tờ giấy ra nhìn, trên giấy viết muốn hai bộ quần áo nam tử, cái này không thành vấn đề. Hắn nhìn xuống một chút nữa, đai nguyệt sự?

Đai nguyệt sự? Đai nguyệt sự là vật gì? Cần thận suy nghĩ lại, đai nguyệt sự không phải là cái thứ nữ nhân hay dùng trong mấy ngày quý thủy sao?

Cái gì? Lại để một đại nam nhân như hần đi mua đai nguyệt sự? Minh Lục trên gương mặt vốn cứng ngắt đột nhiên đỏ bừng, trên trán nổi lên mấy vạch đen.

Minh Lục làm việc hiệu suất rất nhanh, không bao lâu liền đưa những thứ Tần Liễm muốn.

Thanh Linh thay áo sau một tắm bình phong, xử lý xong quý thủy, nàng mặc cổ ngại ngừng đi ra.

Phía ngoài Tần Liễm cũng thay xong quần áo, lỗ tai vẫn còn phấp phồng, dấu răng trên gương mặt vẫn còn rất rõ ràng.

Thanh Linh thấy lại không nhịn được cười nhưng vẫn cố nén, nàng thật không dám cười nha.

“Tới đây.” Hần trầm giọng, mặt xanh mét.

Lòng nàng liền thấp thòm, không phải hần biết nàng đang cười trộm hần chứ?

Hần lấy ra một cái mặt nạ da người, đây chính là cái mà trước kia hần xé của nàng. Hần liếc vật đang cầm trong tay, lại quay qua nhìn nàng: “Còn không mau qua đây, nàng không cần sao?”

“Tất nhiên có.” Nàng liền đi tới trước mặt hần.

Hần dùng tay vuốt tóc dính trên trán nàng, nhìn đáng vẻ hần có lẽ là muốn tự tay đeo lên cho nàng.

Nam tử trước mắt nàng là người có thể hiểu nàng, có thể dung túng nàng, từ sâu trong đáy lòng tràn ra cảm giác ấm áp, khoe môi cũng nâng lên thành một độ cong vui vẻ.

Nàng ngây ngốc nhìn hần cười, đột nhiên mặt bị Tần Liễm dùng sức bấm: “A, ngươi muốn làm gì? Thật đau nha.” Hần quả thật dùng sức, bấm mặt nàng hiện lên vết đỏ, đau đến nổi hốc mắt nàng phấp phồng, dâng lên một tầng hơi nước.

Khỏe mới hần về ra nụ cười, mắt phượng yên ba lưu chuyển: “Biết đâu là tốt, xem nàng từ lần sau còn dám trước mặt vi phu dùng thủ đoạn nữa không?”

“Không dám, không dám, tuyệt đối không dám a.” Nàng vội vàng lắc đầu, nịnh nọt nói, bị hần phạt, nàng liền mặt mo, à không, bộ mặt của nhị ca không biết bị nàng ném đi đâu nữa.

Trên môi hần nụ cười càng sâu, động tác nhẹ nhàng đeo tấm da mặt đeo lên cho nàng.

“Làm sao lại nghĩ lấy thân phận nhị ca nàng đi Tiêu Dao thành?” Hần biết Diệp Thiên Minh hướng Hoàng Thượng cầu cho nàng đi đại diện cho Diệp phủ đi Tiêu Dao thành cầu hôn. “Thật ra thì, nếu như nàng muốn, không cần lấy thân phận của Diệp nhị công tử, nàng vẫn có thể đi với danh nghĩa Thừa tướng phu nhân mà.” Ánh mắt hần trong suốt, nóng rực nhìn nàng.

Nàng đến gần hần, trên người hần có mùi hương rất thư thái và an tĩnh. Nàng nghe hần nói vậy liền bĩu môi: “Ngươi lại tới nữa rồi.”

“Ngươi cũng đi Tiêu Dao thành?” nàng kinh ngạc hỏi tiếp: “Chẳng lẽ ngươi cũng muốn đi cầu hôn.” Nàng vừa nói xong mặt liền bị bấm ngay lập tức: “Ai..đau!”

“Không cho nàng suy nghĩ lung tung, trừ cái người vô tâm vô phế là nàng ra, bốn tướng ai cũng không cưới, ta lần này đi không lấy thân phận là Thừa tướng đương triều.” Hần dừng một chút, lại nói: “Vốn ta không có ý định đi, nhưng nếu phu nhân đi, vi phu tất nhiên cũng phải phụng bồi xem nào nhiệt chút, hơn nữa Tiêu Dao Thánh quả cũng sắp chín.”

“Ngươi muốn lấy Thánh quả?” Thánh quả củ Tiêu Dao thành là thánh thượng chi bảo, trăm năm mới nở hoa một lần, hoa nở đến mười năm mới kết quả. Thánh quả Tiêu Dao thành sinh trưởng trong độc vụ (sương độc), có thể cải tử hồi sinh, tẩy tủy kinh mạch, tăng cường công lực.

Nếu nói đến khả năng “cải tử hồi sinh”, chỉ cần còn một hơi thở, ăn Thánh quả có thể khôi phục sức lực, khôi phục bộ dạng như cũ.

Đối với khả năng tẩy tủy kinh mạch, đối với người tập võ, cho dù kinh mạch người bị đứt gãy, ăn Thánh quả, kinh mạch không những hồi phục mà võ công cũng có thể tăng tiến lên một tầng.

“Thánh quả sắp chín? Nghe ngươi nói vậy ta càng muốn đi Tiêu Dao thành.” Thanh Linh nhất quyết.

“Nàng còn chưa trả lời ta, vì sao nàng lại muốn đi Tiêu Dao thành với thân phận của Diệp nhị công tử?”

“Không muốn nhìn thấy Hách Liên Dục thành công cưới nữ nhi Tiêu Dao thành chủ.” Nàng ngược lại không có lừa gạt hần.

“Nàng hình như rất hận Hách Liên Dục, nàng với hần có thù oán?”

Thanh Linh gạt đầu: “Không tệ, ta quả thật rất hận hần.” Mà nàng muốn tự tay đâm chết kẻ thù của mình.

“Nàng vì sao lại cùng hần kết thù?” Tần Liễm vẫn rất nghi hoặc, bắt luận hần tra như thế nào đều không ra nàng vì sao cùng Hách Liên Dục thù oán.

“Hần hại chết người không nên hại chết.”

“Kẻ thù của phu nhân vĩnh viễn là kẻ thù của vi phu.” Hần nói liền một hơi, tỏ ý muốn giúp nàng đối phó Hách Liên Dục.

“Thế nhưng ta muốn tự tay báo thù, ngươi có thể đừng nhúng tay vào được không?” Hách Liên Dục khiến nàng đau, nàng muốn tự tay trả lại hần.

Nàng vẫn biết thực lực bây giờ của mình rất yếu, căn bản không có cách nào cùng Hách Liên Dục đối kháng, có Tần Liễm ra tay giúp đỡ, nàng đòi nợ tất nhiên dễ dàng hơn.

Hần tổn thương nàng, nàng tự tay trả thù. Có trợ giúp còn cự tuyệt, có thể nói nàng ngu xuẩn nhưng cũng có thể nói là nàng cố chấp. Có lẽ hiện tại thực lực nàng chưa đủ cường đại, nàng sẽ khiến cho mình càng ngày càng trở nên mạnh mẽ.

“Được.” Hần tôn trọng ý kiến của nàng, nàng không muốn hần nhúng tay vào, hần liền không nhúng tay, nàng muốn tự do bay lượn, hần sẽ cho nàng cả một khoảng trời.

Trở lại phủ Tướng quân, trên đường nàng về Mặc Trúc viện lại chạm mặt Lâm thị.

Lâm thị khinh thường nhìn nàng một cái, giễu cợt nói: “Chỉ ngươi mà cũng muốn đòi lấy nữ nhi Tiêu Dao thành chủ? Thật là cóc còn đòi ăn thịt thiên nga. Thật không biết ngươi dùng thủ đoạn hèn hạ gì mà lão gia lại đồng ý cho ngươi đi.” Không rõ lão gia sao lại chấp thuận cho con ma bệnh này đi mà bỏ qua Tự Nhi.

Lâm thị cảm thấy buồn bực, tức giận. Tự Nhi so với Diệp Đàm có điểm nào thua? Lão gia lại để cho hần đi, thật là lãng phí một cơ hội cầu hôn nữ nhi tiêu Dao thành chủ.

Từ khi Diệp Thanh Ngọc chết, Lâm thị trước mắt Diệp Đàm cũng lười bày ra bộ dáng hiền thê lương mẫu. Giờ phút này bà ta nhìn Diệp Đàm, càng nhìn lại càng không thấy thuận mắt.

“Mẫu thân đang hoài nghi quyết định của Hoàng Thượng và phụ thân? Ngài cho là mắt của Hoàng thượng và phụ thân có vấn đề?” Thanh Linh không

nóng không lạnh đáp lại.

Chuyện nàng đi Tiêu Dao thành, Diệp Thiên Minh đã bẩm báo lên Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng đã chấp nhận.

Lâm thị chất vấn nàng chuyện này không khác nào đang hoài nghi quyết định Diệp Thiên Minh cùng Hoàng Thượng, mà bà ta lại dám có can đảm hoài nghi hoàng quyền, đây là một tội không hề nhỏ nha.

Lâm thị ghen lời, nhất thời không phản bác được câu nào, lạnh giọng nói “Hừ, miệng nguoi ngược lại càng ngày càng giống muối muối sao chôi của nguoi, nói chuyện thật đáng ghét, bản phu nhân trước kia nhìn lầm nguoi rồi.”

“Mẫu thân lờn tuổi, già rồi mắt cũng không còn nhìn được nữa, người nhìn nhầm, Đàm Nhi có thể hiểu được mà.” Thanh Linh nhẹ giọng tiếp lời: “Đúng rồi, mẫu thân, Đàm Nhi có việc, Đàm Nhi xin đi trước.” Nàng chẳng thèm cùng Lâm thị tốn nước miếng.

“Nguoi...” Lâm thị nhìn Thanh Linh hoàn toàn không đặt bà vào trong mắt, bộ dạng không âu không lo rời đi, bà ta giận đến mức vung tay áo.

“Phu nhân bớt giận, ngài làm gì phải tức giận với cái đồ cóc ghè đấy mà tổn hại thân thể.” Lý mama bên cạnh khuyên bảo Lâm thị.

Lâm thị suy nghĩ một chút, thấy Lý mama nói cũng đúng, bà không phải là một người dễ nổi giận trước mặt người khác. Nhưng từ khi Ngọc Nhi chết, bà nhìn thấy hai huynh muội kia liền không khống chế được mà nổi giận.

“Lý mama, bản phu nhân già rồi sao?” Lâm thị sờ sờ mặt của mình, câu nói kia của Thanh Linh khiến lòng bà bận tâm, mặc dù bà không giống Diệp Thanh Ngọc chỉ coi trọng dung mạo nhưng bà thật sự rất bà vẫn rất để ý người khác nói bà già đi.

Lý mama ngẩng đầu nhìn Lâm thị, thấy hai bên tóc mai của Lâm thị sau khi Thanh Ngọc chết liền chuyển sang màu trắng: “Phu nhân đừng tin có tin cóc ghè kia nói, ngẫu làm sao lại già đi đấy?” Bà biết Lâm thị không thích người khác nói mình già liền chột dạ trả lời.

Khi nàng trở lại Mặc Trúc viện Hương Thảo đã về phủ từ lâu. Nàng ở Tử Quốc tự tìm xung quanh không thấy Thanh Linh liền về trước, về phủ lại không thấy người, nàng thật lo lắng, không ngờ lúc này lại thấy Thanh Linh trở lại, tâm nàng liền buông xuống.

Hoàng Thượng sẽ rất nhanh định xuống danh sách người đi Tiêu Dao thành cầu hôn.

Theo ý chỉ của Thánh Thượng, đi Tiêu Dao thành không cần phải cùng đi, chỉ cần án thời gian đến kịp cả hôn là được.

Thanh Linh nghe được tin tức Hách Liên Dực sẽ đi vào ngày mùng một tháng bảy, cũng chính là mười ngày sau. Hần lần này đi Tiêu Dao thành, Dung Thi Thi cũng theo cùng.

Dung Thi Thi kiếp trước giết chết nàng, nàng đang tìm cơ hội hỏi Dung Thi Thi một số chuyện, có lẽ lần này đi Tiêu Dao thành sẽ hỏi được.

Nàng tính dọn dẹp một chút, mười ngày sau nàng cũng lên đường.

Đêm trước ngày nàng đi, thị vệ thiếp thân Bạch Nhiên của Diệp Đàm mang theo một phong thư từ Linh Y cốc trở lại.

“Nhị tiểu thư, đây là nhị công tử đưa tin cho người.” Bạch Nhiên từ trong người lấy ra một phong thư giao cho Thanh Linh: “Bạch Nhiên từ Linh Y cốc trở lại trước, nhị công tử phân phó Bạch Nhiên không cần quay lại, công tử muốn Bạch Nhiên ở lại bảo vệ tiểu thư.”

“Thân thể nhị ca thế nào?” Thanh Linh hỏi.

“Thân thể nhị công tử đang dần tốt lên.” Bạch Nhiên trả lời.

“Ta giả mạo nhị ca, hại nhị trong một thời gian dài không thể hỏi phủ, nhị ca có giận ta không?” Nàng mang theo thấp thỏm hỏi.

“Hồi nhị tiểu thư, nhị công tử biết ngài lấy thân phận công tử trở về Diệp phủ thì tức giận, nhưng tức thì tức, công tử vẫn phân phó Bạch Nhiên quay về bảo vệ tiểu thư.” Bạch Nhiên hồi báo.

Nghe Bạch Nhiên trả lời, lòng Thanh Linh càng thêm áy náy, tất cả là do nàng tùy hứng. Nàng giả mạo hắn, làm hắn trong một thời gian không cách nào có thể trở về phủ, hắn tức giận cũng là điều dễ hiểu, nhưng nàng thật không ngờ nhị ca giận nàng nhưng vẫn phái Bạch Nhiên trở lại bảo vệ nàng. Nhị ca quả thật rất cứng chiều dung túng nàng, nàng thật thỏa mãn.

Bạch Nhiên hiểu tâm trạng của nàng liền mở miệng: “Nhị tiểu thư không cần áy náy, Nhị công tử giờ đối với y thuật sinh lòng hứng thú, thật ra trước khi nhận được tin của tiểu thư, bệnh tình của công tử đã tốt lên, có thể quay trở về.

Chỉ là nhị công tử gần đây say mê y thuật, muốn lưu lại Linh Y cốc học y. Linh Y cốc cốc chủ thấy nhị công tử đối với y thuật có thiên phú, liền cũng đồng ý thỉnh cầu của công tử, để công tử lưu lại.

Nhị công tử muốn học toàn bộ, chắc chắn cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, coi như không có chuyện nhị tiểu thư mượn thân phận, nhị công tử trong một thời gian ngắn cũng có cách nào trở lại.”

“Ta hiểu, chỉ là Bạch Nhiên, người hỏi Linh Y cốc bảo vệ nhị ca ta.” Nàng giả mạo Diệp Đàm, trước mắt vẫn có thể lừa được ánh mắt của Diệp Thiên

Minh nhưng vẫn không thể bỏ đi hoài nghi của hấn.

Diệp Thiên Minh hàng năm chinh chiến ngoài sa trường đối với Diệp Đàm vẫn chỉ là hiểu sợ, đây chính là nguyên nhân chủ yếu khiến Thanh Linh có thể tạm thời lừa gạt được ông. Bạch Nhiên là thị vệ thiếp thân bên cạnh nhị ca, nếu ở lại bên người nàng cố nhiên là một việc tốt, có thể làm giảm hoài nghi của Diệp Thiên Minh.

Nhưng Bạch Nhiên dù sao cũng ở bên cạnh nhị ca nhiều năm, cùng nhị ca có thể gọi là tâm ý tương thông. Hiện tại Bạch Nhiên rời đi, nhị ca chắc chắn sẽ không quen.

Bạch Nhiên mở miệng, giọng điệu rất kiên quyết: “Nhị tiểu thư, Nhị công tử muốn Bạch Nhiên bồi bên cạnh tiểu thư, Bạch Nhiên nhất định sẽ không quay lại Linh Y cốc nữa, xin nhị tiểu thư đừng cự tuyệt ý tốt của công tử.”

Thanh Linh nhìn vào mắt hấn nói thẳng: “Nếu ngươi muốn lưu lại bên cạnh ta, chủ tử của ngươi chỉ có thể là ta, ngươi phải tuyệt đối trung thành đối với ta.”

“Bạch Nhiên hiểu, xin tiểu thư cho Bạch Nhiên lưu lại bên cạnh ngài.”

Thanh Linh trầm tư trong chốc lát liền gật đầu: “Cũng được, ngươi ở lại đi.”

Ban đêm, Thanh Linh thấp nển, mang thư của Diệp Đàm ra đọc.

Trong thư, Diệp Đàm không một câu trách cứ nàng, chỉ dặn đi dặn lại nàng tự lo cho bản thân. Hấn ở Linh Y cốc học y, sẽ có một đoạn thời gian rất dài không trở về phủ. Trong lúc này nhờ nàng chăm sóc phụ thân cho tròn chữ hiếu.

Ngày mùng một tháng bảy, tia nắng mặt trời đầu tiên vừa chiếu xuống, cửa thanh liên mở rộng.

Thất Nguyệt ở Nam Hạ là mùa nóng nhất năm, mặc dù bây giờ mới chỉ là buổi sáng nhưng mặt trời cũng đã đứng bóng như giữa trưa.

Lần này đi xa, bởi vì msng nhiều người rất phiền toái, Thanh Linh chỉ dẫn theo Bạch Nhiên và ba người hầu. Xe ngựa cũng chỉ có hai chiếc, một chiếc để đồ cần thiết: lương khô, quần áo,... Chiếc còn lại để nàng ngồi, những người khác cưỡi ngựa.

Xe ngựa Thanh Linh theo sát xe của Hách Liên Dực. Hách Liên Dực lần ra cửa, mang người cũng không nhiều, khoảng chừng hai mươi người.

Xe ngựa Thanh Linh ra khỏi thành không bao lâu, một chiếc xe ngựa hoa lệ cũng từ trong thanh vọt tới.

“Công tử, phía trước là xứ của Diệp nhị công tử, chúng ta có cần đuổi kịp không?” Minh Lục đánh xe bên ngoài nói vào, Tần Liễm lần trước để hấn đi mua đai nguyệt sự kia, hấn liền biết Diệp Đàm là Thanh Linh dịch dung thành.

Hấn nghĩ chủ tử mình đột nhiên đi Tiêu Dao thành, hơn phân nửa là cùng Thanh Linh có quan hệ, và lại chủ tử cũng đã hỏi Thanh Linh thời gian xuất hành từ trước, hấn liền chắc chắn chủ tử đi Tiêu Dao thành là vì Thanh Linh. Thấy xe ngựa Thanh Linh cách đó không xa, hấn liền nhắc nhở chủ tử.

“Xe ngựa của Diệp nhị công tử hấn là không đi nhanh được đi.” Trong xe ngựa liền truyền ra một thanh âm biếng nhác.

“Thuộc hạ hiểu.” Minh Lục hiểu ý tứ của hấn, chủ tử muốn hấn tìm cách làm hỏng xe của Thanh Linh.

Trên đường, Thanh Linh mang lương khô cùng quần áo từ xe ngựa kia xuống, ngựa đột nhiên phát điên, xe bị ngựa làm hư không thể đi nhanh được. Nơi này gần đây không có không có địa phương bán xe ngựa, nàng bắt buộc đi đành phải chuyển đồ lên xe của mình ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Mỹ Nhân Phu Quân Tức Giận

Mỹ nam chính là mỹ nam, mỹ nam Tần Liễm tức giận đáng vẻ trông thật đẹp.

Sợi tơ trên đầu hấn đã bị bắt lại, tóc xoắn, đẩy mắt ngưng một tầng sương dày.

Ánh mắt hấn bắn tới nàng, thật lạnh a.

“Diệp Thanh Linh, lá gan nàng càng ngày càng lớn rồi đấy!” Âm thanh hấn trầm thấp hướng nàng mà tới.

Nàng không nói hai lời, bưng mặt của hấn liền hôn xuống. Người này đang thực giận, nàng không muốn dính xui xẻo thì phải tìm cách trấn an hấn trước.

Nàng học bộ dạng hần mà hôn hần, hần không có bất kì phản ứng, lẳng lẳng nhìn đỉnh tóc nàng, mặc kệ nàng trong miệng hần tùy ý làm bậy.

“Đừng tức giận nha, được không?” Hần bị nàng cường hôn, lông mi biếng nhác mà yêu mị, trông đầy vẻ phong tình vạn chủng.

“Phu nhân, vi phu nghĩ nàng là đang cần ăn đòn.” Hần giận đến nghiêng răng nhưng đáy mắt cũng đã không còn lạnh như trước nữa.

Nàng rũ mắt, không dám nhìn thẳng hần: “Phu quân, ta lần sau không dám thế nữa đâu.” Hai chữ “phu quân” nàng gọi mềm mại dịu dàng, đầm mật như nước. Chính nàng nghe còn giật mình, sau lưng da gà liền nổi hết lên. Vì lấy lòng người này, mặt mũi gì đó của nàng cũng không cần nữa.

Một tiếng “phu quân” tựa như rượu, rót đến lòng người đều say mê, tâm lảng lảng, ý hần trong mắt đã rút sạch. Đây là lần đầu tiên hần nghe nàng gọi hần như vậy, cảm giác thật tốt đẹp.

Hần mím mím môi, mở miệng nói: “Giúp vi phu chải đầu.”

Nhìn hần mặt mày giãn ra, nàng liền thở phào nhẹ nhõm, dùng chiêu hôn này thật hiệu quả mà, lần nào cũng hiệu nghiệm a.

Cầm lược bạch ngọc, nàng lần này không đụng tay chân trên tóc của hần mà chăm chú thay hần chải tóc.

Hai người trên xe ngựa xử lý một phen rồi lần lượt xuống xe.

Nơi đây gò núi rất nhiều, trước mặt không thôn không xóm, sau lại không nhà trọ, chập chùng xung quanh núi đồi xen kẽ nhau.

Trăng tròn nhô cao, ánh trăng như nước dịu hiền tỏa sáng cả một vùng đất.

Phía trước có người đốt lửa, hơn mười bóng người đi đi lại lại xung quanh, cách đồng lửa không xa còn có mấy cái lều được dựng lên.

Trên đồng lửa đặt một cái nồi, trong nồi nấu gì đó nghe mùi rất thơm.

Xe ngựa Tần Liễm chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon, Minh Lục lại nướng thêm một con gà, nàng ăn đến no căng cả bụng.

Đi cùng xe ngựa của Tần Liễm lại còn được nuôi com, ý định có chết cũng phải nướng nhờ hần ngày càng mãnh liệt hơn trong đầu nàng.

Hai người sóng vai nhau hướng bên kia đi tới, không thấy Hách Liên Dực cùng Dung Thi Thi, ngược lại lại gặp Tĩnh Vương.

Tần Liễm và Tĩnh Vương nói chuyện rất vui vẻ, Thanh Linh tự giác không quấy rầy liền cũng Tĩnh Vương khách sáo vài câu rồi đi chỗ khác ngồi.

Bởi vì thời tiết quá nóng, ngoại trừ người phụ trách nấu ăn, ai cũng tránh thật xa đồng lửa, bọn họ đều đứng hoặc ngồi rải rác xung quanh.

Ban đêm muỗi đặc biệt nhiều, Thanh Linh vừa đi tới, bọn họ đã nhảy nhót vỗ muỗi bùm bụp, đôm đốp tiếng đánh muỗi bên tai vang lên không dứt.

Cơ hồ mọi người ở đây đều bị muỗi vo ve, chỉ có mấy người là ngoại lệ, Lãnh Ly ngồi chỗ khá tầm thường cùng thị vệ của hần. Bọn họ bình tĩnh ngồi yên đó, không phải chịu sự quấy rầy của mấy con muỗi.

Thanh Linh vừa mới đứng một lát mà trên tay đã có thêm vài vết muỗi đốt. Nơi này muỗi không những to mà còn có độc, bị đốt một cái là ngứa không chịu được, khó trách những người kia nhảy nhót tránh muỗi.

Lãnh Ly vẫn bình tĩnh ngồi ở đó, nhất định không có con muỗi nào dám cắn hần. Hần là cao thủ luyện hương, trên người nhất định có hương đuổi muỗi.

Thanh Linh tới chỗ Lãnh Ly: “Lãnh thế tử, đã lâu không gặp.”

Lãnh Ly nhàn nhạt liếc nàng một cái, lười lên tiếng, nhắm mắt dưỡng thần.

“Lãnh thế tử có thể cho mượn một ít hương đuổi muỗi chứ?” Bộ mặt nàng hướng hần tươi cười.

“Chỉ có nhang muỗi.” Hần bình tĩnh nhìn nàng một hồi lâu rồi nhẹ nhàng vẫy tay, ý hần muốn nói là chỉ có nhang chiêu muỗi chứ không có nhang đuổi muỗi.

Thanh Linh gật đầu một cái: “Thế cũng được, vậy ngài có thể cho ta mượn nhang

chiêu muỗi dùng một chút được không?” Vật này có lẽ có chỗ để dùng.

Hần không nói hai lời liền trực tiếp ném đồ qua: “Chớ làm phiền ta.” Ý muốn nói

là nàng có thể đi được rồi.

“Đa tạ Lãnh thế tử.” Thanh Linh khách sáo nói.

Thanh Linh nhàn rồi vô sự, lợi dụng lúc trăng vẫn còn sáng, đang lúc mọi người không chú ý liền đi dạo xung quanh một chút.

“Nhị công tử, ngài cần nhang chiều muối làm gì?” Bạch Nhiên theo sau nàng, hần vẫn nghi ngờ việc nàng hướng Lãnh Ly mượn nhang chiều muối.

“Tất nhiên là có chỗ để dùng.” Còn dùng như thế nào nàng vẫn chưa nghĩ ra.

“Vương gia, sao cá chưa mắc câu?” Một âm thanh kiều mị đột nhiên truyền đến.

Chân Thanh Linh đang đưa về phía trước liền dừng lại, nghiêng người sang thấy Hách Liên Dực và Dung Thi Thi đang dính vào với nhau.

“Thi Nhi kiên nhẫn đợi một lát, cá rất nhanh sẽ cắn câu thôi.” Âm thanh Hách Liên Dực nhu hòa hướng tiểu nhân nhi đang tựa trong ngực hần.

Tối khuya câu cá, hai người này thật hăng hái nha.

Hai người này ban ngày dính nhau chưa đủ, buổi tối còn phải bện nhau thêm lần nữa mới chịu, không thấy ngán à? Thanh Linh âm thầm khinh bỉ, ngàn vạn lần không ngờ sau này mình cũng khổ nam nhân nào đó thời thời khắc khắc đều ở cùng một chỗ.

“Lũ muối chết tiệt.” Dung Thi Thi buồn bực nói: “Ài, sớm biết nơi này nhiều muối như vậy, Thi Nhi nên mang theo huân hương đuổi muối a.”

“Nơi này nhiều muối như vậy, hay chúng ta trở về thôi.” Hách Liên Dực đề nghị.

“Không, ta không muốn, ta muốn ở đây câu cá cơ.” Dung Thi Thi sẵng giọng.

“Được, được, được, nàng muốn thế nào cũng được, Bốn vương theo ý nàng.” Hách Liên Dực thâm tình nói.

Thanh Linh vô tình nghe thấy cuộc trò chuyện của đôi câu nam nữ, nàng nhắc chân tiếp tục đi dạo.

Sau khi bắc nồi đồ ăn xuống, Thanh Linh liền trở lại, Hách Liên Dực cùng Dung Thi Thi câu cá đã quay trở lại lâu rồi.

Thanh Linh, Tần Liễm, Tĩnh Vương, Hách Liên Dực, Dung Thi Thi, Lãnh Ly cùng Trương công tử, Lý công tử, Vương công tử ăn cùng một chỗ, Tĩnh Vương dẫn đầu mang rượu ra, mấy người vừa ăn thịt vừa uống rượu, thật thỏa mãn a.

Thanh Linh ngồi bên cạnh Hách Liên Dực, nàng rót đầy một ly rượu: “Diệp Đàm nghe nói Vinh vương tử lượng không tệ, có thể uống mười vò rượu cũng không say, không biết đó có phải sự thật hay không?” Túy li là loại rượu rất mạnh, người bình thường uống vài chén đã say khướt.

Hách Liên Dực ngăn người, sau đó cười trả lời: “Đây chỉ là người ta truyền miệng, bốn vương thật sự chỉ uống được nhiều nhất là năm vò.”

“Oa, năm vò a, Vinh Vương tử lượng thật tốt, Diệp đảm bội phục, bội phục. Diệp Đàm kính Vinh Vương một ly, không biết Vinh Vương có nể mặt hay không?” Nàng hỏi Hách Liên Dực mà Tần Liễm ngồi bên cạnh mặt đen như đáy nồi, tay áo dài tưởng chừng như vung lên một cách vô ý, tay dưới áo lạng lẽ bấm đùi nàng một cái ý muốn nhắc nhở nàng, bốn vương rất không vui.

Bấm đùi bị người ta bấm, Thanh Linh sắc mặt lập tức cứng đờ nhưng chỉ trong chốc lát lại khôi phục bình thường.

“Tất nhiên là có thể.” Hách Liên Dực trả lời.

“Haha, Vinh Vương thật sáng khoái! Nào, cạn ly.” Thanh Linh cầm ly rượu cùng Hách Liên Dực cạn ly, rượu từ ly của nàng rơi sang ly của hần hơn phân nửa.

Thanh Linh ngửa đầu, đôi mắt có ánh sáng xẹt qua, thoáng chốc nàng đem rượu trong ly uống cạn.

“Vương Phi Thành cũng kính Vinh Vương một ly.” Vương công tử Vương phủ lúc này cũng đứng lên muốn kính Hách Liên Dực một ly.

“Trương Lợi cũng kính Tĩnh Vương một ly.”

Mấy người mời rượu lẫn nhau, dần dần, không khí trở nên náo nhiệt, kéo dài đến nửa đêm canh ba mới tàn.

Ai có lều thì ngủ lều, không có lều thì ngủ trên xe ngựa của mình.

Thanh Linh theo Tần Liễm trở lại xe ngựa, Tần Liễm một tay kéo nàng vào trong ngực rồi nằm xuống. Hần ôm nàng ngủ, tình cảnh này làm nàng nhớ đến lúc vẫn còn dưỡng thương nhà Ngô thẩm, khi đó hần cũng ôm nàng ngủ thích ý như vậy.

Trên người hần có mùi hương thơm ngát xen lẫn với mùi rượu, rất dễ khiến người ta mê mẩn, khiến người ta buồn ngủ. Nhưng tối nay nàng còn một chuyện muốn làm, nàng phải tỉnh táo, không thể ngủ được a.

Đêm khuya an tĩnh, mọi người đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Nàng kéo tay Tần Liễm đặt trên eo nàng ra, vừa nhẹ nhàng động, tay hần liền siết chặt eo nàng hơn. Bất đắc dĩ, nàng đành nhẹ giọng: “Ta mệt tiểu, muốn đi ra ngoài, chàng buông ta ra trước đã.”

Nàng không muốn dùng ngân châm với hắc bối vì nàng tin tưởng hắc bối không phá hỏng việc của nàng, nàng cũng không muốn trực tiếp nói cho hắc bối biết hiện tại nàng đi ra ngoài đến tốt cũng là muốn làm gì.

Mắt phượng của hắc bối lại, buông tau quần trên eo nàng ra, hướng trán nàng hôn xuống, hàm hồ nói không rõ: “Ừ, trở lại nhanh một chút, không được rề rà.”

“Ta sẽ nhanh trở lại.” Nàng đứng dậy, rất nhanh đi ra khỏi xe ngựa.

Ra khỏi xe, nàng liền thay y phục dạ hành, dịch dung thành một khuôn mặt khác.

“Nhị công tử, ngài đến rồi.” Bạch Nhiên núp ở trong đông cỏ đại hồi khê.

“Bạch Nhiên, bên ngoài lều Hách Liên Dực có khoảng bao nhiêu người?” Thanh Linh hỏi.

“Chỉ hai người, ngoài lều thỉnh thoảng vẫn có người đi tuần tra.” Bạch Nhiên trả lời.

“Người ở bên ngoài xem xét mà hành động.” Thanh Linh giao phó một câu ngay sau đó liền biến mất trước mặt Bạch Nhiên.

Đến trước lều Hách Liên Dực, nàng nhìn thấy người canh giữ bên ngoài, lách mình liền lặng lẽ lên vào. Để phòng chống rủi ro, nàng vừa vào trong liền hướng phía giường rắc mê phấn.

Trong lều có đốt huân hương, Thanh Linh tỉ mỉ ngửi, lòng thầm kêu không tốt. Huân hương này có trộn một vị thuốc, thuốc này vừa có thể đuổi côn trùng, lại vừa có thể trung hòa nhiều loại thuốc khác.

Thanh Linh lúc trước mời rượu Hách Liên Dực có hạ thuốc mê nhưng huân hương này vừa vặn giải luôn thuốc mê của nàng.

Nàng lần nữa hướng phía giường rắc mê phấn, sau đó đập tắt huân hương.

Đến gần giường hẹp, vừa vén chăn lên, nàng kinh ngạc phát hiện cư nhiên Hách Liên Dực không có ở đây. Bạch Nhiên vẫn nhìn chăm chăm vào nơi này lại cũng không phát hiện ra Hách Liên Dực đã đi ra ngoài.

Vậy thì đằng nào cũng đã đến đây, nàng cũng không thể tay không mà về được, và lại Dung Thi Thi cả ngày kề cận Hách Liên Dực, nàng xuống tay từ Dung Thi Thi quả thật cũng không dễ dàng.

Nàng điểm huyết đạo trên người Dung Thi Thi, đem người khiêng ra khỏi lều.

Hách Liên Dực hôm nay uống rượu hơi nhiều, buồn quá liền ra ngoài lều giải quyết, ai ngờ đi xa quá lại bị lạc đường.

Đội hắc tìm được đường trở liền phát hiện thị vệ canh giữ lều toàn bộ đều bị đánh gục, hắc ẩn ẩn có cảm giác không tốt, tay liền rém cửa đi vào phát hiện Dung Thi Thi đã biến mất.

Hắc bộ mặt đen xì đi ra ngoài lều giải huyết đạo cho hai tên thị vệ: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hắc không kìm được con giận hỏi.

Hai người kia kia mơ mơ màng màng tựa như không có tinh thần, nhưng nghe Hách Liên Dực khiển trách cũng biết đã xảy ra chuyện không tốt, bọn họ khúm núm nói: “Bẩm vương gia, thuộc hạ cũng không biết...”

“Phế vật, thùng com, lũ các ngươi đều là lũ phế vật.” Hách Liên Dực tức giận liền một chưởng đánh bay hai tên thị vệ, hai người kia bị đánh ngã trên mặt đất, co quắp hai cái liền tắt thở.

Thủ hạ khác của Hách Liên Dực nghe động tĩnh liền chạy tới, một người trong số đó mở miệng hỏi: “Dung trắc phi mất tích, phái người đi tìm nhanh lên!” Gương mặt Hách Liên Dực bộc lộ rõ sự căng thẳng.

Một lát sau, lều vải xung quan đều được chiếu sáng, đêm tối vốn yên tĩnh nay bỗng chốc trở nên náo loạn.

Thanh Linh không khiêng Dung Thi Thi đi xa nên nàng vẫn nghe thấy tiếng Hách Liên Dực gầm gừ. Nàng khiêng một người sống sờ sờ rất dễ trở thành mục tiêu, nàng định tìm cơ hội đem Dung Thi Thi tạm giấu đi đã.

Lúc trước nàng ở xung quanh đi dạo tìm hiểu địa hình, nơi nàng đang dừng chân là một địa phương gần một ngọn núi nhỏ. Dưới chân núi có một cái động đủ để nhét một người trưởng thành vào, nàng liền đem Dung Thi Thi nhét luôn vào động.

Động bị cỏ dại sinh trưởng tốt ở bên ngoài che lấp, nhĩ không kĩ không dễ gì phát hiện.

Chỉ mong Dung Thi Thi không bị người khác tìm thấy.

Giấu kỹ người, Thanh Linh liền dịch dung lại thành Diệp Đàm, y phục cũng đổi, sau đó nhân lúc mọi người không chú ý liền rời đi.

Có một đội nhân mã hướng về cái động dưới chân núi lục soát, Bạch Nhiên đột nhiên hét to với đám người kia: “Đây, bên kia nhìn trông như ai đó đang vác cái gì đi.”

Đám người tìm Dung Thi Thi kinh hãi kêu lên: “Vậy sao? Ở đâu?”

“Ở đó.” Hần tùy ý chỉ một phương hướng: “Chết rồi, chúng ta phải đuổi theo thật nhanh, nếu không sẽ để hần thoát mất.”

Đội nhân mã vừa bị Bạch Nhiên kéo đi, Hách Liên Dực lại cầm đuốc đi về bên này.

“Vinh Vương, đợi một chút.” Thanh Linh gọi Hách Liên Dực quay lại.

“Diệp nhị công tử có chuyện gì sao? “Hần dừng chân, quay đầu lại nghỉ ngơi hỏi, nhìn mặt hần có vẻ nóng nảy, xem ra rất vội.

“Dung Thi Thi vẫn không có tung tích sao?” Thanh Linh không tìm ra chuyện để tán nhảm đành phải nói bừa ý đồ cản bước chân Hách Liên Dực.

“Không có.” Hần không nhịn được nói, bước chân nhanh chóng tiến về phía trước.

Thanh Linh thầm nói không tốt liền đuổi theo: “Vương Gia, vừa rồi Diệp Đàm cũng phát hiện một bóng người màu đen hướng phía Bắc chạy, Diệp Đàm mới đầu không để ý, không ngờ lại nghe thấy tin Dung trắc phi mất tích.

Có vẻ cái bóng màu đen ấy đã bắt cóc Dung trắc phi. Vương Gia, hay chúng ta tìm ở phía Bắc trước? Diệp Đàm lo lắng trể một bước Dung trắc phi sẽ gặp nguy hiểm.”

Hách Liên Dực sâu sắc nhìn nàng một cái, mở miệng nói: “Đa tạ Diệp nhị công tử nhắc nhở, Bôn vương muốn tìm đằng trước một lúc.” Cùng lúc hần phân phó mấy thị vệ có công phu khá tốt hướng phía Bắc tìm người.

Mất thấy Hách Liên Dực sắp đến gần nơi nàng giấu Dung Thi Thi, Thanh Linh lòng thật lo lắng, trong đầu vội tính toán đối sách kéo Hách Liên Dực đi thì một đạo thanh âm lạnh lẽo truyền đến.

“Cút!” Âm thanh ngắn gọn mà hữu lực nhưng lộ ra lạnh lẽo kinh người.

Thanh Linh ngược mắt, ngoài ý muốn nhìn thấy Tần Liễm mặc bạch y đứng đối diện Hách Liên Dực. Tần Liễm thế nào cũng xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ hần biết chuyện nàng làm nên xuất hiện giúp nàng sao?

Trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua, khóe miệng nàng giương lên một nụ cười nhẹ.

Tần Liễm nói một chữ “cút” quả thật không nể mặt Hách Liên Dực, hần nổi giận: “Tần Liễm, người tốt nhất cút qua một bên cho bôn vương, chớ cản đường bôn vương.”

Nháy mắt không khí giữa hai người trở nên căng thẳng, ngưng trệ.

“Tần tướng, thì ra là ngài ở ngoài này.” Tần Liễm không cho Hách Liên Dực qua, nàng sợ Tần Liễm sẽ trở thành đối tượng hoài nghi: “Vinh Vương đừng giận, Tần tướng mới vừa rồi bị tiêu chảy liên ra ngoài này giải quyết, giờ còn chưa xong, Vinh Vương, ngài...”

Nàng nói còn chưa dứt lời liền cảm thấy ánh mắt lạnh lẽo của hần đáp trên người nàng, nàng không khỏi lui về sau rút cổ một cái. Lời tuy chưa nói xong nhưng ý tứ thì đã rất rõ ràng.

“Quấy rầy Tần tướng chỉ là bôn vương muốn ở chỗ này tìm một chút.” Hách Liên Dực cố chấp nói, đường đường hần là một Vương Gia tại sao lại phải vòng qua Tần Liễm? Kiểu ngạo cũng tôn nghiêm của hần không cho phép liên ra tay ép Tần Liễm nhường đường.

Hách Liên Dực vừa động thủ, không khí căng thẳng giữa hai người liền bộc phát.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Mỹ Nhân Kế

Editor: Yên Nhi

Chàng phong của Hách Liên Dực đảo qua, từng trận từng trận gió lạnh, cỏ cây lung lay lay, hần đánh một chưởng về phía Tần Liễm.

Thanh Linh thầm giật mình, lần gặp Hách Liên Dực này, công lực của hần lại tiến triển không ít rồi.

Ổng tay áo rộng của Tần Liễm phất qua một cái, gió thổi lớn dần, mơ hồ còn có tiếng đã vỡ vụn bên tai. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu lên mặt hần càng lộ ra vẻ thanh quý, áo bào trắng bay phấp phới ôn hòa lặng lẽ. Hần hóa giải thế công của Hách Liên Dực, theo đó thừa cơ xuất kích.

Chưởng phong giữa hai người giao nhau, tạo nên từng tiếng xé gió sắc bén như đao lướt qua gò má, mặt Thanh Linh bị chà sát đến phát đau.

Hách Liên Dục công kích không thành, thật đáng phiền, lại tiếp tục tụ chín tầng công lực trong tay phóng tới Tần Liễm lần nữa. Chưởng phong bén nhọn của hắn còn mang theo cả hơi thở tử thần, cỏ cây trong năm dặm xung quanh đều bị kết thành hơi sương mỏng.

Thanh Linh kinh ngạc trừng to mắt, chưởng pháp này của Hách Liên Dục là gì? Mà có thể nháy mắt ra lệnh cho sương đêm trên cỏ cây ngưng tụ kết thành băng lạnh.

Tốc độ tăng trưởng công lực của Hách Liên Dục thật sự quá kinh người, lần trước ở sông Thương, lúc hắn đánh với Tần Liễm một trận, cùng lắm cũng chỉ mới tiếp được mấy chiêu đã thua thảm bại. Mà lần này, hai người bọn họ đã so hơn mười mấy chiêu, nhưng nàng vẫn chưa nhìn ra được ai chiếm được thế thượng phong.

Dưới ánh trăng, hai bóng người một trắng một đen đan xen qua lại, tốc độ khiến cho người bên cạnh không cách nào nhúng tay vào được.

Bọn thị vệ đi tìm Dung Thi Thi đi ngang qua bên này, thấy bầu không khí như hơi thở quỷ thần, chột nhìn, đúng là Tần tướng và Vinh vương. Hai người kia bọn họ không dám chọc, tốt nhất vẫn nên chạy trốn nhanh lên.

Mặt mày Thanh Linh dần dần bị tụ lên một lớp sương mỏng, nàng phải bắt đầu vận khởi nội lực để làm ấm người.

Dần dần, Hách Liên Dục bắt đầu thở hỗn hển, nhưng vẫn liên tục vận động nội lực, chưởng phong sau càng mạnh hơn chưởng phong trước. Hắn liều mạng đánh một trận với Tần Liễm như vậy, cuối cùng là vì Dung Thi Thi, hay do nhìn Tần Liễm không vừa mắt?

Đột nhiên, gió lạnh ngày càng điên cuồng. Hách Liên Dục đưa hai tay lên tạo thành chưởng, chưởng phong quét về phía Tần Liễm, sau đó Tần Liễm lập tức liền bị một tầng băng lạnh bao phủ lấy toàn thân.

Tầng băng kia không quá dày, xem ra Hách Liên Dục vẫn chưa luyện công phu đến nơi đến chốn. Nhưng chờ đến lúc Hách Liên Dục dày công tôi luyện được bộ chưởng pháp kia thành công, chỉ sợ độ dày của lớp băng kia sẽ khiến người ta khó có thể tưởng tượng nổi.

Thời gian lớp băng kia đông lại trên người Tần Liễm không lâu lắm, chốc lát đã bị hắn đánh vỡ, băng nát, bọt bay tán loạn tằm dưới ánh trăng. Người nọ thật giống như từ trong tuyết bay đi ra, mộng ảo và lạnh lẽo.

Tay áo rộng của hắn giơ cao, tóc đen múa cùng gió, mặt mày lớn lên thanh bản, tư thái vừa như tiên nhân vừa như yêu tinh. Chuyển đầu ngón tay một cái, vụn băng giữa không trung nháy mắt tụ thành quả cầu đánh bật lại về phía Hách Liên Dục.

Tốc độ quả cầu băng cực kì nhanh, Hách Liên Dục ngay cả cơ hội né tránh cũng không có. Hắn bị quả cầu băng đập vào thẳng ngực, "phốc", phun ra một búng máu tươi, chân đứng không vững mà lui về sau vài bước.

Hắn lau vết máu bên khóe miệng, ngực kịch liệt đập phồng, hai mắt bốc hỏa quát: "Tần Liễm, ngươi không được quá đáng! Bản vương chỉ muốn đi tìm Trắc phi của bản vương, chẳng lẽ còn phải e ngại ngươi đánh rắm sao?"

Hắn nói đi ngoài thành từ đánh rắm, Hách Liên Dục này cũng đủ thâm ý. Liều mạng đánh nhau với Tần Liễm như thế, hắn thật sự là vì Dung Thi Thi sao? Chẳng lẽ hắn cũng biết thích một người?

"Ngươi có cần thiết ra tay ác như vậy không chứ! Ngươi..."

Hách Liên Dục còn chưa nói xong, "Cút" Tần Liễm đã lạnh lùng cắt đứt, từ trong tay áo bay ra một dải lụa trắng nhanh chóng đánh bay hắn ra xa.

Đội nhân mã được phái đi tìm kiếm Dung Thi Thi đột nhiên nhìn thấy Vinh vương nện xuống trước mặt bọn họ, vì cái đầu của mình, bọn họ không khỏi vội vàng xuống ngựa hỏi thăm: "Vương gia, ngươi có sao không?"

Nhưng Hách Liên Dục không trả lời, hắn lại bước lên một bước, phát hiện Hách Liên Dục đã sớm hôn mê. Sau đó, một đội người ba chân bốn cẳng ra sức khiêng Hách Liên Dục trở về.

Thanh Linh đến gần bên người Tần Liễm, nịnh nọt cười: "Ngươi biết chuyện này là ta làm à?" Chuyện nàng nói đến là chuyện mình bắt cóc Dung Thi Thi.

Lúc bắt cóc Dung Thi Thi, nàng cũng từng có dự trước sẽ gây ra động tĩnh lớn như thế, nhưng Dung Thi Thi và Hách Liên Dục luôn dính nhau cả ngày lẫn đêm, muốn tìm cơ hội cướp Dung Thi Thi đi thật sự rất khó. Cho nên lúc thấy Hách Liên Dục không có trong lầu, nàng đã quyết định ra tay bắt cóc người trước.

Tần Liễm nghiêng đầu, ánh mắt lạnh buốt liền rơi xuống người nàng, dù nhìn vào đôi mắt phượng tình mịch kia cũng không thể biết rõ hắn có tức giận hay không.

Lòng nàng rơi "lộp bộp" một tiếng, nhìn xung quanh một chút, nhìn thấy không có ai ở gần, vội vàng chân chó cười nói: "Phu quân, đa tạ ngươi ra tay tương trợ." Tiếng phu quân kia được gọi rất ôn nhu mềm mại, không khỏi khiến lòng người nào đó nháy mắt mềm nhũn ra.

Khóe miệng của hắn nhin không được cong lên, sắc mặt hơi hoãn. Nhưng một người có dáng vẻ nam tử kêu hắn một tiếng phu quân, hắn thấy thế nào cũng rất cổ quái.

Thấy sắc mặt hắn có chút dịu xuống, lá gan nàng cũng béo phì theo, theo sờ trường giặt giặt ống tay áo hắn: "Phu quân, ta không có cố ý muốn gạt ngươi, thật đó!"

"Vi phu biết rõ" Nếu có ý lừa gạt hắn, nàng tất nhiên sẽ động tay động chân lên người hắn, ví dụ như đâm đâm vài miếng ngân châm lên chẳng hạn.

Lúc này, Bạch Nhiên đã đi tới: "Tần tướng, Nhị công tử." Hắn nhìn về phía Thanh Linh, bộ dạng muốn nói lại thôi.

"Không sao, ngươi nói đi!" Nàng nói.

"Đại đội nhân mã, tất cả đều đã bị dụ đi về phía Bắc!" Bạch Nhiên nói.

"Ừ, biết rồi, ngươi theo ta!" Thanh Linh muốn đi đến một nơi âm u, vừa định nhắc chân đi, đột nhiên cảm thấy lưng lại xuất hiện cảm giác rét lạnh căm căm đè nặng.

Nàng đỡ người, xoay người, cười chân chó cực lớn cực lớn: "Đêm đã khuya, phu quân nên về nghỉ ngơi sớm cho tốt đi, chớ để thân thể bị mệt mỏi."

Bạch Nhiên vừa nghe vậy, da mặt nhẹn không được run rẩy.

"Ừ!" Tần Liễm nhàn nhạt đáp, hắn sẽ cho nàng một mảnh bầu trời (tự do), nên chuyện của nàng, nàng không muốn hắn can thiệp, vậy hắn cũng sẽ không can thiệp quá nhiều.

Chung đụng với hắn lâu dài, Thanh Linh cảm thấy người này thật sự quá dễ bị dụ dỗ.

Thanh Linh và Bạch Nhiên bước vào một nơi tối tăm vắng vẻ, nàng thay da mặt thành một nam tử xa lạ, áo khoác cũng đổi sang cái khác. Cả Bạch Nhiên đi theo cũng đeo mặt nạ dịch dung lên, đổi y phục, thành bộ dáng Diệp Đàm.

Hai người tới gần chỗ giấu Dung Thi Thi, Bạch Nhiên đứng xa thông khí, lúc thấy người tới lại vội vàng lừa gạt chuyển hướng.

Thanh Linh nhanh tay kéo Dung Thi Thi từ trong động ra, đỡ người nằm trên vai, lê lết đến một con đường nhỏ rồi thi triển khinh công rời đi.

Nàng nhân lúc mọi người dùng bữa tối, đã đi thăm dò địa hình gần đây trước, đường ở đây thông ra hướng nào, căn bản cũng biết được chút ít. Nàng khiêng Dung Thi Thi cách thật xa lều Hách Liên Dực, đến một nơi đất bằng phẳng không mấy rộng rãi.

Đề Dung Thi Thi xuống, đánh thức nàng ta dậy, huyết đạo còn không thêm điểm. Dung Thi Thi hiện không có võ công, muốn chạy trốn khỏi tay Thanh Linh cơ hồ là không thể.

Dung Thi Thi vừa tỉnh lại, đầu óc còn chút mơ hồ, bên tai ong ong tiếng muỗi kêu. Nhận ra đau đớn trên mặt, theo bản năng chụp một cái, đánh chết con muỗi, đồng thời cũng đánh tỉnh mình.

Dưới ánh trăng, một bóng đen bao phủ lấy nàng, nàng ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện là một nam tử xa lạ: "Là ngươi đưa ta đến chỗ này?" Nàng bình tĩnh hỏi, thần sắc không hoảng loạn, giọng nói đáng yêu mềm mại trước sau như một.

Sao nàng lại ở cùng nam nhân này ở đây? Hách Liên Dực đâu, hắn đi đâu, sao còn chưa tới tìm nàng?

Nàng từ từ ngồi lên, thấy người kia cũng không nhúc nhích gì, lúc nàng cả gan nhắc móng lên chuẩn bị chạy đi, đùi phải lập tức bị một cục đá đánh trúng, khiến bản thân ngã nhào trên đất.

Không có võ công đứng là phiền toái, ở đâu cũng bị quản chế.

"Ngươi muốn làm gì?" Chỗ này nhiều muỗi lạ kì, nàng theo bản năng quơ quơ tay, muốn đuổi muỗi đi.

"Ngươi nói xem?" Giọng nam tử bình tĩnh không gọn sóng, hắn xoay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt sáng quắc.

Ánh mắt sáng quắc của hắn, khiến cho nàng không khỏi hiểu lầm hắn có ý tứ với mình.

"Ngươi không nói, người ta làm sao biết chứ." Nàng sẵn giọng, mắt đưa tình với nam tử. Một cái nhăn mày, ngàn vạn phong tình.

Nam tử khẽ nhúc nhích sóng mắt, ánh mắt phức tạp, nàng nhìn không hiểu. Nhưng khi nhìn thấy sóng mắt khẽ nhúc nhích kia, nàng càng thêm khẳng định nam tử này có ý với mình.

"Ai nha, chỗ này nóng quá đi." Dung Thi Thi ngửa đầu lộ ra cái cổ thon dài, rũ mắt xuống, một tay sờ sờ túi gấm bên hông, trong mắt lóe qua tia dị thường.

Nàng vén ra cổ áo ngoài mạng che mặt, hiện ra da thịt bờ vai, dưới ánh trăng hiện lên bóng loáng mê người, lướt từ da thịt non mịn trên bả vai xuống, chỗ phía dưới như ẩn như hiện. Nàng biết bộ dáng này của chính mình rất mê người, chỉ cần người nọ không phải là một Liễu Hạ Huệ, nàng không tin hắn sẽ không có phản ứng gì.

Chân bị viên đá đánh trúng, Dung Thi Thi đưa tay chống thân mình đứng lên, để duy trì dáng đi thướt tha, nàng còn cố nhịn đau không để bản thân phải bước khập khiễng.

Không biết còi một bên vạt áo mỏng xuống đến hông là vô tình hay cố ý, nhưng thoáng cái đã bị tốp năm tốp ba con muỗi đốt lên da thịt lộ ra của nàng. Dù nàng rất muốn đưa tay lên gãi ngứa, nhưng vì bảo trì bộ dáng ưu nhã xinh đẹp, nàng nhịn!

Lúc Thanh Linh mang nàng ta đến đây, trên người nàng ta vẫn còn mặc bộ đồ ngủ, kiện y phục kia là áo yếm kết hợp váy dài mỏng. Bên ngoài còn khoác lên một màn tơ mỏng như khăn che mặt. Gió đêm thổi qua, mạng che khẽ tung bay, phong tình mỹ miều đến tột cùng.

Dưới khước mắt Dung Thi Thi có một nốt ruồi xinh đẹp, mang theo ngàn vạn phong tình bước từng bước đến gần nam tử, lúc đã cận kề, nàng ta còn cố ý té một cái, ý đồ ngã vào trong lòng đối phương.

Khước môi Thanh Linh giương cao, lộ ra vui vẻ khó hiểu, Dung Thi Thi đây là đang quyến rũ nàng sao?

"Ai nha, công tử, ngài thật nhẫn tâm, thấy người ta té ngã cũng không thèm tới đỡ lấy một cái." Dung Thi Thi ỉn chả chực khóc, điềm đậm đáng yêu nhìn nam tử.

Nam tử như bị hình dạng của nàng mê hoặc, ngồi xổm xuống, phức tạp nhìn nàng.

"Công tử..." Mắt lưu chuyển như sóng nước mùa thu, vươn tay xoa lên môi nam tử, nam tử không hề cử động. Nàng vui mừng cười đến mức quỵn rũ động lòng người, đưa ngón tay khẽ thăm dò vào trong miệng nam tử.

Không ngờ nam tử lại hung hăng nắm lấy cổ tay nàng, "răng rắc" một tiếng, xương tay đã vỡ vụn.

Dung Thi Thi đau đến môi trắng bệch, mặt mày biến hóa đủ màu, kinh hoàng nhìn nam tử: "Công tử, ngài..." Đừng để nàng thoát được đêm nay, nếu không chắc chắn sẽ lóc từng miếng từng miếng thịt của nam tử trước mắt này! Nước mắt lớn vòn quanh đôi mắt ánh ra âm độc. Đưa tay nhào về phía nam tử, nam tử khinh thường cười nhẹ một tiếng, dễ dàng đẩy ra.

"Móng tay dài quá, giống y như lão yêu phụ vậy!" Thanh Linh nhàn nhạt bốn cọt, mặt mũi Dung Thi Thi xanh mét.

Thanh Linh rút túi gấm bên eo nàng ta xuống, sau đó mở ra, khẽ hừi, khuôn mặt thanh tú lập tức hiện lên một tầng băng sương.

"Thất bộ đảo, ngươi cũng xứng dùng độc này sao!" Thanh Linh lạnh lùng nói, trong lòng chuyển đổi đến đời sông lấp biển, thất bộ đảo là loại độc được nàng hay dùng tới ở kiếp trước, nó có tác dụng khiến toàn thân người mềm yếu vô lực đến ba ngày.

Vừa nãy ngón tay Dung Thi Thi có dính loại độc được này, sau đó thi triển mỹ nhân kế với Thanh Linh, ý đồ muốn đưa độc vào miệng nàng.

Kiếp trước, Văn Thi Dung đi theo bên người nàng, có lần lấy cơ bản thân mình không có thứ gì để phòng thân được, đặc biệt nhờ nàng dạy cho phương pháp chế ra thất bộ đảo này.

Nàng không ngờ, sẽ có một ngày Văn Thi Dung dùng thứ nàng dạy cho để đối phó với nàng.

"Sao ngươi lại biết đây là thất bộ đảo, ngươi rốt cuộc là người phương nào?" Dung Thi Thi khản trương hỏi, không nhiều người biết được tên loại độc được này là thất bộ đảo, người này chắc chắn có quan hệ gì đó với Mạch Sương.

Thanh Linh không trả lời nàng ta, chuyển sang vấn đề khác: "Nếu ngươi bôi độc được lên môi, thì có lẽ bốn công tử đã trúng mỹ nhân kế của ngươi rồi, đáng tiếc, đáng tiếc a." Nụ cười nàng rõ ràng là chế nhạo, tay tung lên một cái, một thanh dao găm sáng chói không hề báo trước găm lên ngực Dung Thi Thi.

Lúc rút dao găm ra, máu từ ngực Dung Thi Thi bắn vào mặt Thanh Linh, càng tỏ thêm vẻ băng hàn cho dung nhan tú lệ ấy.

"Tại sao ngươi... lại đối với ta như thế?" Trên ngực truyền đến đau đớn như khoan tim khiến nàng thật sự cảm thấy khó thở.

Thanh Linh hừ lạnh một tiếng, không nói gì, chỉ lấy ra một chai thuốc bột từ lòng ngực, đổ vào vết thương trên ngực Dung Thi Thi. Máu ngừng chảy, nhưng cảm giác đau nhức như khoan tim vẫn còn như cũ, đáng sợ nhất chính là nàng ta còn chẳng thể ngất đi.

"A, đau quá.... Ngươi giết ta đi... Đau quá.... A!" Dung Thi Thi đau đến nước mắt nước mũi giàn giụa, sắc mặt trắng bệch. Giọng như dã thú đang gào thét, không để ý hình tượng bỏ nhào xuống mặt đất mà lăn lộn, quả đúng là sống không bằng chết.

Thanh Linh nhìn nữ tử thống khổ lăn lộn trên mặt đất, vẻ mặt trầm tĩnh không chút gợn sóng.

"Giết ta, giết ta... Cầu xin ngươi!" Dung Thi Thi thống khổ kêu rên.

Thanh Linh lạnh lẽo cười một tiếng, giết ngươi chẳng phải là còn tiện nghi cho ngươi sao. Chết mới là giải thoát tốt nhất, còn sống sót là vẫn còn phải chịu lấy thống khổ. Nàng sẽ không giết Dung Thi Thi, và cũng không để nàng ta được sống khá giả.

Độc phần "Trùy tâm" vừa chế vào vết thương Dung Thi Thi vốn là thứ chuẩn bị đặc biệt dành riêng cho nàng ta, "Trùy tâm" có thể khiến cho người bị trúng độc sẽ bị đau nhức mỗi tháng một lần, lần sau đau hơn lần trước, không có thuốc nào giải được.

Nàng ta chỉ nhìn thấy Thanh Linh chế biến thất bộ đao, khoan tìm thì không.

Dung Thi Thi, kiếp trước ngươi khiến ta nhận lấy hết các loại đau đớn như khoan tìm, kiếp này ta cũng sẽ bắt ngươi nếm thử hết phần đau đớn đó!

Dung Thi Thi lăn lộn nửa canh giờ, đau nhức kia dịu đi, cả người nàng ta như con cá chết, vô lực quỳ rạp trên đất. Đôi mắt vì khóc quá nhiều mà sưng đỏ, tóc tai trên đầu mất trật tự, mạng che mỏng trên người bị rách mướp nhiều chỗ.

"Còn muốn nhận cảm giác thêm một lần đau nhức như bị khoan tìm như vậy nữa không?" Thanh Linh ngồi xỏm xuống bên cạnh Dung Thi Thi hỏi.

"Không..." Nhắc tới cảm giác đau nhức sống không bằng chết kia, Dung Thi Thi co người lại một tí, giọng khàn khàn kiên quyết trả lời.

Thanh Linh cười lạnh: "Ừ, tốt, chỉ cần ngươi thành thật trả lời ta vài câu hỏi, hơn nữa còn phải nhanh nha, như vậy ta có thể không để ngươi phải chịu đau đớn kia nữa!"

"Bây giờ ta bắt đầu hỏi, ngươi tốt nhất nên thành thật cho ta, nếu trả lời chậm, hắc hắc..." Còn phần nếu chậm sẽ như thế nào, Thanh Linh không nói rõ, chỉ cười âm trầm.

"Ngươi là ai?" Thanh Linh hỏi rất nhanh, không chừa chút thời gian cho người ta suy tư.

Dung Thi Thi vẫn chưa lấy lại tinh thần, chỉ chậm chốc lát: "Ta là Dung Thi Thi."

"Ngươi trả lời chậm" Thanh Linh nhàn nhạt nói, lấy ra một bình nhỏ, bên trong chai là loại độc "rưng rưng" có thể dẫn phát độc "Trùy tâm" trong người Dung Thi Thi.

Thanh Linh mở nắp bình ra, để sát mũi Dung Thi Thi, Dung Thi Thi ngửi được mùi của độc "rưng rưng", độc "Trùy tâm" trong cơ thể lập tức phát tác.

"A... Không cần... Không cần... Cầu xin ngươi tha cho ta đi!" Đau nhức đến tê tâm phế liệt khiến nàng ta lăn lộn trên đất lần nữa, ước chừng nửa thời gian uống cạn chung trà, loại đau đớn này mới dần hoãn xuống.

"Văn Thi Dung là ai?" Thanh Linh mau miệng hỏi.

Dung Thi Thi do dự một lát: "Không biết!"

"Trả lời chậm, còn nói dối, xem ra ngươi rất thích cảm giác thống khổ khi độc "Trùy tâm" phát tác, rất tốt vậy ta thành toàn cho ngươi!" Thanh Linh lại bức Dung Thi Thi hít vào "rưng rưng" lần nữa

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Ta Như Vậy Rất Hư, Ngươi Còn Thích Ta Không?

Dung Thi Thi một lần nữa bị đau, khí lực toàn thân tựa như tan hết, sức để giờ tay cũng không có. Cổ họng phát đau, thanh âm khàn khàn nhưng vẫn nghe ra nàng ta muốn nói gì.

"Văn Thi Dung rốt cuộc là ai?"

"Là ta!" Dung Thi Thi khỏ sở nói.

"Tối nay ta rất hưng phấn, nếu như ngươi không thành thật hoặc trả lời chậm chể, chờ ngươi đêm nay là con đau thấu xương đấy. A! Đúng rồi! Ngươi cứ yên tâm trả lời vấn đề của ta, ta sẽ không để người nào tìm đến ngươi đâu." Thanh Linh đứng trên cao nhìn xuống Dung Thi Thi đang nằm thê thảm trên mặt đất.

Thanh Linh hỏi rất nhanh, nàng muốn làm cho đối phương có cảm giác khẩn trương, không cho đối phương một cơ hội nào. Chỉ có khi vừa nghe đến vấn đề không có chút suy tư liền trả lời, đó mới là chân thật.

"Không cần cố gắng nói láo, chuyện của ngươi, người khác không biết nhưng ta lại biết rất rõ. Mạch Sương chết như thế nào?" Thanh Linh mới vừa rồi nói rất chậm nhưng đến câu hỏi cuối lại hỏi rất nhanh.

Trên mặt Dung Thi Thi thoáng qua vẻ kinh hoàng: "Tự sát." Thời điểm nàng ta giết Mạch Sương, nàng ta đã xác định xung quanh không có ai, người trước mặt nhất định cũng không biết.

Đang lúc nàng ta tự cho mình là đứng ngoài ý muốn lại ngửi thấy mùi Hàm Lệ, con đau khoan tìm trong cơ thể lại phát tác.

“Ngươi thái lắm! Mạch Surong rõ ràng chết trên tay ngươi! Ngươi thật đúng là heo chết không sợ bị băm canh, ngươi đây là đang nghiền đau đúng không? Đừng cho là ta không biết ngươi nói láo, ta nói rồi, chuyện của ngươi người khác không biết nhưng ta biết rõ, ngươi coi lời ta nói như gió thổi qua tai đúng không?” Thanh Linh giận giữ nói.

“A... là ta giết, ngươi mau thả ta, ngươi bỏ qua cho ta đi, ô ô ô...” Dung Thi Thi khóc không thành tiếng.

Lần này, Truy Tâm trong cơn mê Dung Thi Thi ước chừng phát tác đúng một canh giờ.

Dung Thi Thi vừa đau vừa mệt, nhiều lúc muốn cứ thế mà ngất đi. Nhưng mỗi lần nàng ta ngất là tên nam nhân kia lại đâm ngón châm vào huyết làm nàng ta muốn ngất mà không ngất được.

Tên nam nhân này quá đáng sợ, nhất định hẳn là ma quỷ! Hẳn là ai? Làm sao hẳn biết chuyện nàng ta giết Mạch Surong? Hẳn rốt cuộc đã biết bao nhiêu?

Toàn thân cao thấp không chỗ nào là không đau, thật khó chịu, thật muốn hôn mê cho rồi.

Thanh Linh dùng chân đạp Dung Thi Thi: “Dung Thi Thi...”

“Ngươi hỏi, ngươi hỏi, lần này ta sẽ nói... sẽ nói hết.” Dung Thi Thi cắn chặt răng nói.

“Hừ, ngươi như vậy là tốt nhất, nếu không ngươi không chỉ phải chịu Truy Tâm phát tác đơn giản thế đâu.” Thanh Linh thanh âm ác độc đe dọa.

Dung Thi Thi sắp bị hành hạ đến không còn ra hình dạng người, nam nhân này thật đáng sợ. Nàng ta không rõ hẳn rốt cuộc đã biết bao nhiêu, làm sao mà nàng ta còn dám nói láo?

“Dung Thi Thi và Văn Thi Dung là ai?” Thanh Linh nhanh chóng hỏi.

Ăn nhiều đau đớn rồi, Dung Thi Thi cũng không dám do dự liền trả lời: “Đều là ta.”

“Ngươi làm sao có Thất Bộ Đảo?” Cơ hồ nàng ta vừa trả lời xong Thanh Linh đã tiếp tục ra một vấn đề khác, căn bản không cho Dung Thi Thi cơ hội do dự.

“Ta tự làm.”

“Ai dạy ngươi?”

“Mạch Surong.”

“Ngươi cùng Mạch Surong từng có quan hệ như thế nào?”

“Chủ tớ.”

“Ngươi là ai?”

“Dung Thi Thi.”

“Văn Thi Dung là ai?”

“Là ta, Dung Thi Thi.”

“Ngươi lấy đâu ra Thất Bộ Đảo?”

“Tự làm.”

Thanh Linh hỏi đi hỏi lại Dung Thi Thi mấy vấn đề, đem Dung Thi Thi xoay đến chóng mặt rồi mới hỏi: “Tại sao giết Mạch Surong?”

“Muốn lập công.”

“Vì sao ngươi lại lưu lại bên cạnh Mạch Surong?”

“Chủ thượng phân phó.”

“Ngươi nguyện trung thành với tổ chức?”

“Đúng.”

“Là tổ chức nào?”

Dung Thi Thi vừa muốn mở miệng, đột nhiên sắc mặt nàng ta hoảng hốt, vẻ mặt hiện rõ vẻ kinh hoàng, môi run run: “Vấn đề này dù ta đau đến chết cũng không thể nói.”

Chủ thượng của Dung Thi Thi là thần thánh phương nào? Có thể khiến cho nàng ta nói đến tổ chức lại bày ra vẻ mặt hoảng sợ đến vậy?

“Văn Thi Dung là ai?” Thanh Linh lại tái diễn vấn đề, nhìn vẻ mặt nàng ta hoảng sợ, nàng cũng biết hiện tại cũng khó hỏi cho ra lẽ. Vậy thì nàng hỏi cái khác, để xem có thể moi từ miệng Dung Thi Thi thông tin nào khác không?

“Là ta.”

“Sau khi Mạch Surong chết, ngươi đi đâu?” Theo như Vô Ảnh nói Mạch Surong vừa chết Văn Thi Dung liền biến mất, nàng thật tò mò không biết Dung Thi Thi đi nơi nào.

“Đi chịu phạt.”

“Tại sao phải chịu phạt?”

“Làm trái ý tứ Chủ thượng.”

“Ngươi thích Hách Liên Dục sao?”

“Không thích.”

“Tại sao lại bên cạnh hắn?” Chẳng lẽ do Chủ thượng của Dung Thi Thi chỉ điểm.

“Muốn đến Tiêu Dao thành.”

Hừ, Dung Thi Thi cũng là một con hát tốt nha, không thích Hách Liên Dục nhưng cả ngày có thể cùng hắn dính một chỗ, động tới động lui hôn nhau cũng đã làm: “Hách Liên Dục có thể khiến nước ngưng thành sương, hắn luyện loại võ công gì?”

Dung Thi Thi cùng hắn cả ngày quấn lấy nhau, Hách Liên Dục công phu kì dị, nàng ta có nào lại không biết.

“Hàn Băng chương.”

“Làm sao ngươi biết?”

“Ta đưa cho hắn luyện.”

“Ngươi lấy ở đâu bộ pháp này? Tại sao bản thân ngươi không luyện?”

“Ta từ tổ chức trộm được, luyện Hàn Băng chương bắt buộc phải có nội lực.” Mà nàng ta lại không có nội lực, không cách nào luyện được.

“Hách Liên Dục đã luyện được Hàn Băng chương?” Thanh Linh nhìn Hách Liên Dục chưa thông thạo lắm, hắn có thể chưa luyện được bao lâu.

“Không có.”

“Hàn Băng chương gồm mấy tầng? Hắn luyện đến tầng thứ mấy rồi?”

“Mười tầng, hắn luyện đến tầng thứ ba.”

Thanh Linh thầm giật mình, mới luyện được ba tầng mà đã có uy lực như thế, nếu hắn luyện thành chẳng phải là càng đáng sợ hơn sao?

“Hách Liên Dục tại sao lại nạp ngươi làm trắc phi?” Thanh Linh vẫn không quá tin tưởng việc Hách Liên Dục thích nàng ta.

“Bộ Hàn Băng chương pháp ta chỉ đưa cho hắn một phần. Hắn muốn luyện tiếp cho nên mới lấy lòng ta, nạp ta làm trắc phi.”

Rõ ràng là không thích đối phương còn ngày ngày gắn bó keo sơn, hai người này đúng là tuyệt phối.

“Ngươi vì sao muốn đi Tiêu Dao thành?”

“Muốn lấy Thánh quả.”

“Ngươi vì sao mất hết võ công?”

“Chủ thượng hạ lệnh phế.”

“Chủ thượng ngươi là nam nhân hay nữ nhân?”

“Không biết.” Dung Thi Thi trả lời rất nhanh, nhìn không giống như nói dối nhưng nói nếu ngay cả Chủ thượng của mình cũng không biết là nam nhân hay nữ nhân thật làm cho người ta khó tin.

“Làm sao ngươi không biết?”

“Mỗi lần Chủ thượng ra lệnh đều có người đến truyền lời.”

“Ngươi cùng Mạch Surong từng có quan hệ như thế nào?” “Quan hệ chủ tớ.”

“Thánh quả Tiêu Dao thành sắp chín?”

“Đúng.”

“Làm sao ngươi biết?”

“Ta là người của Tiêu Dao thành.” Lời vừa ra khỏi miệng Dung Thi Thi liền hối hận nhưng nàng ta có thể không trả lời sao? Nàng ta có thể nói láo sao? Tên nam nhân ma quỷ này đến cả việc nàng ta giết Mạch Surong cũng biết, khó bảo toàn việc hắn không biết nàng ta là người Tiêu Dao thành.

Dung Thi Thi là người Tiêu Dao thành, chẳng có lẽ Chủ thượng của nàng ta cũng là người Tiêu Dao thành?

“Ngươi làm thế nào liên lạc với Chủ thượng ngươi.”

“Chủ thượng phái người đến.”

“Thời gian?”

“ta làm trái ý tứ Chủ thượng, ngài sẽ không phái người tới nữa?”

“Có ý gì?”

“Ta tự do.”

“Chủ thượng ngươi là người Tiêu dao thành?”

“Liên quan đến Chủ thượng ta không biết gì cả.”

“Ngươi làm trái ý Chủ thượng là có ý gì? Chủ thượng chỉ phế võ công ngươi liền dễ dàng bỏ qua?”

“Ta trộm bí kíp võ công.”

“Vấn đề tiếp?”

“Ta có đau chết cũng không nói.”

Thanh Linh đột nhiên đem Hàm Lệ đến mũi nàng ta làm độc trong cơ thể nàng ta tái phát: “Ngươi trả lời ta vấn đề này, ta sẽ không để ngươi đau đớn.”

Lần này Dung Thi Thi chính là có đau đến chết cũng không chịu nói, Thanh Linh biết không mọi được tin tức từ miệng nàng ta được nữa.

Dung Thi Thi một lần nữa vô lực nằm trên mặt đất, Thanh Linh vẩy nhang chiều muỗi đã mài thành bột mà nàng xin được của Lãnh Ly lên người Dung Thi Thi: “Dung Thi Thi, mặc dù ta rất hận ngươi nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi chết một cách dễ dàng đâu.” Mặc dù Dung Thi Thi lưu lại bên người Mạch Surong là phục ý chỉ của Chủ thượng, nàng ta cũng là bất đắc dĩ, nhưng nàng ta lại chính tay giết chết Mạch Surong, nợ mạng phải trả bằng mạng, nợ máu phải trả bằng máu.

Dung Thi Thi suy nghĩ đến việc vẫn phải chịu con đau từ Trùy Tâm, thà nàng ta chết còn thống khoái hơn.

Nhang chiều muỗi rất nhanh đã có tác dụng, muỗi bốn phía chen chúc nhau mà đến. âm thanh “ong ong” như gió lốc khiến người thấy thật khủng khiếp.

Muỗi nơi này vừa to lại vừa có độc, cắn một cái cũng cảm thấy ngứa muốn chết.

Dung Thi Thi bị một đám muỗi đông nghẹt đốt đến thê thảm không nỡ nhìn nhưng nàng ta giờ phút này chả còn hơi sức đâu mà đuổi muỗi nữa.

Cả người nàng ta tựa như một đồng thịt mặc cho muỗi đốt.

Mà nam nhân khiến nàng ta hận lại cời tấm áo choàng của nàng ta a để muỗi có thể cắn thuận lợi hơn.

Hắn với ma quỷ thật giống nhau!

Dung Thi Thi quả thật khóc không ra nước mắt, nàng ta vẫn không hiểu mình đến cùng đã đắc tội gì với nam tử này.

Làm chuyện này xong, Thanh Linh lưu lại cho Dung Thi Thi một mạng rồi rời đi. Nơi này mặc dù xa nhưng Hách Liên Dực kiểu gì cũng sẽ tìm đến, chỉ mong khi Hách Liên Dực tìm được thì nàng ta vẫn còn nằm ở đây.

Thanh Linh dọc con đường lúc đi đến để trở về, nàng liền thấy giữa con đường nhỏ một bạch y nam tử, hắn đứng yên lặng ở đấy cũng có một phen ý vị, khiến cho nguyệt hoa dường như cùng âm đạm.

Ánh trăng sáng ngời, bạch y nam tử phong thái linh lung, đứng im như thể đang dưỡng thần, không xô bồ, không vội vàng như đang thương thức ánh trăng một cách lạnh nhạt. Cũng không biết hắn đã đứng đó bao lâu, cho đến khi Thanh Linh xuất hiện, gương mặt bạch ngọc chậm rãi nở nụ cười.

Nụ cười hắn tựa ngàn hoa bung nở, mây quang trắng sáng, tâm loạn ý phiền cũng theo nụ cười của hắn chậm rãi biến mất.

Hắn cười trông rất đẹp, nàng thực thích nhìn hắn cười.

“Ngươi không phải ở trên xe ngựa nghỉ ngơi ư? Sao lại đi theo rồi?” Nàng tiến về phía hắn, cười tủm tỉm hỏi.

“Lo lắng cho nàng.” Tần Liễm trả lời.

Chỉ đơn giản ba chữ cũng đủ khiến lòng nàng ấm áp.

Tần Liễm đuổi tay về phía nàng, nàng sững sờ một chút rồi cũng để bàn tay vào tay hắn.

Hắn kéo tay nàng đi về phía trước, đường nhỏ tương đối hẹp, nàng đi phía sau hắn, trở tay liền cảm lấy tay hắn.

“Mới vừa rồi ta hành hạ Dung Thi Thi ngươi đều nhìn thấy?” nàng ở phía sau kéo hắn một cái ý bảo hắn dừng lại.

Hắn dừng bước, quay đầu lại trả lời nàng: “Ừ, thấy được.”

“Ta như vậy rất hư, ngươi còn thích ta không?” Nàng ngửa đầu, cẩn thận hỏi hắn, sức lực nắm tay hắn không tự chủ tăng thêm mấy phần.

Hắn nhìn nàng, khóe môi giương lên một nụ cười sáng lạn, hắn in một nụ hôn giữa lông mày nàng: “Chỉ cần trong lòng phu nhân có vì phu, vì phu sẽ luôn thích phu nhân.”

“Ta không phải người tốt ngươi vẫn cứ thích ta sao?” Nàng vẫn không khỏi lo lắng.

“Ừ, vẫn sẽ thích. Phu nhân muốn làm gì cứ thả tay mà làm, nếu xảy ra chuyện gì vì phu sẽ chịu trách nhiệm thay nàng.” Hắn dừng một chút rồi lại nói: “Người khác sống chết cùng vì phu không liên quan, vì phu chỉ cần phu nhân mạnh khỏe là được.”

Ý là chỉ cần nàng nguyện ý, dù là chuyện thương thiên hại lý cỡ nào, hắn đều không quản, chỉ cần nàng không việc gì là được.

Nghe vậy khóe môi nàng cong lên, cười nói: “Ngươi là Thừa tướng Nam Hạ, cũng coi như là quan phụ mẫu của dân chúng, nói người khác chết sống không liên quan đến ngươi nghe chừng cũng không hợp lý.”

Hắn cười nhạt một tiếng không trả lời, hắn tuy là Thừa tướng Nam hạ nhưng tự chung chính hắn cũng không phải loại người tốt lành gì.

“Giăng co cả buổi tối, thừa dịp trời chưa sáng nhanh về nghỉ ngơi thôi.” Hắn nhẹ kéo tay nàng nhưng nàng vẫn bất động.

“Sao vậy?” Hắn nghi ngờ nhìn nàng.

“Phu quân, ta rất mệt, không đi được nữa, chàng công ta được không?” Dù sao nói này cách lều Hách Liên Dực còn rất xa, để hắn công nàng một đoạn đường cũng chẳng ai nhìn thấy.

“Vì phu bồi phu nhân giăng co cả buổi tối cũng rất mệt mỏi mà, lưng cũng không còn hơi sức. Chỉ là nếu phu nhân hôn vì phu một cái, có lẽ vì phu cũng sẽ hết mệt mỏi. À, đúng rồi, trước hết hôn một cái trước nào.” Hắn bấu môi, ngón tay trắng nõn chỉ vào môi mình, một ánh mắt đáng thương nhìn nàng.

“Ta không hôn.” Nàng đi đến phía sau hắn, nhảy lên lưng hắn, hai chân quấn chặt lưng hắn, hai tay ôm cổ hắn.

Sắc mặt hắn cứng đờ, bất đắc dĩ cung chiều cười một tiếng, hai tay giữ chân nàng để cho nàng trên lưng hắn càng thêm an ổn và thoải mái: “Phu nhân, nàng thật sự là thiên kim tiểu thư Diệp phủ sao?” Hắn công nàng rất vững vàng, vừa đi vừa hỏi.

Nàng nghịch nghịch dây buộc tóc tuyết sắc của hắn: “Ngươi không phải là đã sớm biết sao?”

Hắn thì thầm nói nhỏ: “Thế nào một chút dáng vẻ khuê môn tú nữ cũng không có?” Trông như người vô lại vậy, dáng vẻ dè dặt của một thiên kim tiểu thư cũng không có nốt, da mặt lại còn dày hơn cả tường thành.

Thanh Linh kiếp trước thường nữ phần nam trang chạy trong quân doanh, cái gì gọi là thiên kim dè dặt e lệ cũng bị nàng quăng sạch, ngược lại dáng vẻ lưu manh vô lại của nam nhân nàng lại học được mười phần.

“Người nói cái gì?” Nàng nhẹ nhàng siết cổ hắn, giọng uy hiếp rõ rệt, hiển nhiên một bộ dạng cường hào ác bá.

“Phu nhân đối xử với vi phu như vậy, đừng dữ vậy chứ.” Hắn phản kháng.

“Ta cứ thích hung dữ với người đấy.” Nàng cười thật sâu, lúc này từ miệng lại truyền đến con dao: ““Này, người đừng bấm, đau a!”” Nàng nghĩ từ trên lưng hắn nhảy xuống, ai ngờ hắn giữ thật chặt chân nàng khiến cho nàng không có cách nào xuống.

Leo lên lưng hắn thì dễ chứ leo xuống thì khó, giống như lên thuyền giặc thì dễ mà xuống thì không có cách nào.

“Còn thích hung dữ với vi phu sao?” Đang nói chuyện hắn lại tiếp tục bấm nàng thêm cái nữa.

Nàng liền kịp thời đáp: “Không dám a.”

“Ngoan.” Hắn vỗ vỗ miệng nàng.

Mặt dày có tiếng của nàng rất vô dụng mà đồ lên, sông nhiều năm như vậy, trừ kiếp trước khi còn bé, phụ thân sẽ đánh cái miệng nhỏ của nàng còn chưa có người nào dám vỗ miệng nàng như hắn đâu.

Nằm trên lưng hắn, nàng cảm thấy rất an tâm, tựa như dù xảy ra bất cứ việc gì, hắn vẫn cứ cõng nàng như vậy.

“Tần Liễm.” Nàng gọi, đem da mặt dịch dung lấy ra.

“Ừ.” Hắn nhàn nhạt đáp lại nàng.

“Ta cũng vậy, sẽ luôn luôn thích chàng.” Nàng đưa đầu lại gần tai hắn.

Sau đó hắn nghe thấy tiếng “chục”, nàng hôn một cái thật kêu trên mặt hắn.

Hắn nắm chân tay nàng thật chặt: “Phu nhân, lúc hôn vi phu nàng nên tháo mặt nạ ra.”

“Cầm”

Như vậy là tốt rồi, cùng một gương mặt nam tử thân thiết, hắn vẫn là không thoải mái.

“Lúc hôn chàng ta sẽ đeo lên.” Nàng cười hi hi nói láo, nhưng cái miệng liền bị người dùng sức bấm, đau đến nỗi nàng cười không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Hai Người Này Thật Không Biết Xấu hổ

Editor: Yên Nhi

Hách Liên Dục bị một chương của Tần Liễm đánh bay, bản thân bị trọng thương, bây giờ còn đang nằm nghỉ ngơi trên giường.

"Vương gia, ngài bị trọng thương rồi, tốt nhất là đừng nên dùng nội lực trong vòng mười ngày." Một đại phu tuổi trung niên đi theo Vinh vương phủ nói với Hách Liên Dục.

Hách Liên Dục vừa nghe, mày kiếm hơi nhú, sắc mặt ảm đạm nói: "Bỏn vương bị thương thế kia còn phải mười ngày không được dùng nội lực sao?"

Đại phu thấy sắc mặt Hách Liên Dục không tốt, nơm nơm lo sợ trả lời: "Vâng"

"Àm" một tiếng, Hách Liên Dục cầm lên một chén thuốc ném xuống đất: "Người làm ăn thế hà? Chỉ là vết thương nho nhỏ thế này mà bảo Bỏn vương không được dùng nội lực mười ngày sao? Bỏn vương nuôi người có ích gì nữa chứ!"

"Vương... Gia bớt giận!" Đại phu khiếp đảm nói, cúi thấp đầu, nhìn cũng không dám nhìn Hách Liên Dục một cái: "Ngài bị nội thương, nô tài đã dùng thuốc tốt nhất...."

"Biến, rút ra ngoài, đồ phế vật vô dụng!" Hách Liên Dục bùng cháy lửa giận kịch liệt, một tay đánh lên giường. Tần Liễm, bản vương quyết không để người được lớn lối quá lâu đâu!

Trời sáng, người được phái đi tìm Dung Thi cuối cùng cũng có tin tức truyền về.

Lúc đội nhân mã đi tìm Dung Thi Thi thì phát hiện ra nàng ta đã nằm trên mặt đất hết như người chết. Y phục không chỉnh tề, vết máu loang lổ trên ngực, da thịt trên người lộ ra mảng lớn vết đỏ chằng chịt, nhìn vô cùng đáng sợ.

Lúc những người kia chứng kiến tốp năm tốp ba con muỗi vẫn còn đang đốt trên người nàng thì mới hiểu được những chỗ sưng đỏ ấy là do bị muỗi cắn. Bị muỗi cắn đến thế thảm như vậy, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

Sau khi Hách Liên Dực nhìn thấy bộ dáng giống như quỷ kia của Dung Thi Thi, đầu tiên là kinh hãi một chút, sau đó chính là tức giận ngập trời.

Dung Thi Thi là Trắc phi của hắn, người khác khi dễ nàng ta, chính là khi dễ hắn!

Đáng giận, là ai dám giẫm lên đầu Bôn vương vậy! 14

Càng như thế, hắn càng khát vọng có được quyền lực, chỉ khi đạt được quyền lực tối cao, lúc đó hắn muốn ai chết còn không phải chỉ bằng một lời nói thôi sao? Chứ không phải như bây giờ bị khi dễ còn không cách nào đòi lại được.

Dung Thi Thi bị trọng thương, từ khi hắn mang nàng về sau vẫn nằm ở trên giường đến nay vẫn chưa tỉnh.

Đám người Tần Liễm và Tĩnh Vương không chờ đợi Hách Liên Dực, mà cứ xuất phát trước. Dù Hách Liên Dực cũng rất nóng lòng muốn lên đường sớm, nhưng lo lắng Dung Thi Thi bị thương không thể đi đường xa, hắn không thể không nhẫn nại chờ.

Hắn muốn kiên trì chờ, ngay cả ông trời cũng không cho phép.

Buổi trưa, mây đen cuộn cuộn đầy trời, giọt nặng giọt nhẹ rơi rải như mực đỏ. Cả bầu trời không lâu sau liền lập tức tối xuống, rõ ràng vẫn còn chạng vạng, nhưng sắc trời bây giờ lại hết như đang buổi tối. 1

Gió mạnh thổi tới, ô ô rung động, cây cối xung quanh kịch liệt lay động, như sắp bị nhỏ tận gốc đến nơi.

Đầu lều Hách Liên Dực chính là chỗ gió nổi cuồng, gió lớn thổi qua, khiến lều kia thiếu chút nữa đã bị thổi lật. Hắn bắt đắc dĩ phải hạ lệnh cho người vội vàng thu lều lại.

Tiếng sấm cuộn cuộn, tia chớp chói mắt.

Rất rõ ràng, chỗ này không bao lâu nữa sẽ phải gánh chịu một trận bão táp.

Người nhận lệnh Hách Liên Dực đi tìm nơi trú mưa gần nhất đã về báo lại, trăm dặm phía trước có một sơn động rất lớn có thể để trú mưa. Trùng hợp, bên trong hang động lớn đó, đám người Tần tướng, Lãnh thế tử và Diệp nhị công tử đã xuất hành đi trước kia cũng đang có mặt ở đó.

Hách Liên Dực và Dung Thi Thi lên xe ngựa rồi đi trước, lệnh một nhóm người ở lại dọn dẹp đồng lều gì gì đó.

Trong xe ngựa, Dung Thi Thi mới vừa tỉnh lại, chỉ cử động nhẹ cũng đủ tác động đến vết thương trên ngực, đau đến khiến nàng ta phải than nhẹ một tiếng. Những chỗ bị muỗi đốt trên người, đã có người bôi thuốc, dù không còn ngứa, nhưng dấu vết màu đỏ bị muỗi cắn để lại vẫn còn đó, thoạt nhìn vẫn khiến cho người ta nổi da gà.

"Thi Nhi, nàng tỉnh rồi?" Hách Liên Dực ở bên cạnh vui vẻ nói.

Dung Thi Thi nghiêng đầu, vừa nhìn thấy Hách Liên Dực, liền lập tức ỉa chã như chực khóc: "Vương gia..., ngài nhất định phải báo thù cho Thi Nhi."

"Thi Nhi, rốt cuộc là ai đã bắt nàng đi?" Hách Liên Dực hỏi.

"Thi Nhi không biết rõ hắn là ai, chỉ biết hắn là một nam tử. Nhưng nếu để ta gặp lại hắn lần nữa, ta chắc chắn có thể nhận ra." Dung Thi Thi cắn răng, âm độc nói.

Hách Liên Dực đưa một tay cầm tay nàng ta, bộ dáng áy náy và đau lòng, hắn đột nhiên đưa tay còn lại lên che ngực, vẻ mặt vô cùng thống khổ: "Thi Nhi, để nàng chịu ủy khuất rồi!"

"Vương gia, ngài bị sao vậy?" Dung Thi Thi lo lắng hỏi.

"Không có.... không có chuyện gì lớn, chỉ là bị Tần Liễm đã thương thôi." Hách Liên Dực nói, mặt càng lộ ra vẻ thống khổ cùng cực, lực siết lấy tay Dung Thi Thi lại tăng thêm vài phần.

"Vương gia, ngài làm Thi Nhi đau."

"Thật xin lỗi nàng Thi Nhi, không làm nàng bị thương chứ?" Hách Liên Dực làm như đang nhịn đau nói.

"Vương gia, thương thể của ngài có nặng lắm không?"

"Thi Nhi" Hách Liên Dực thâm tình chân thành nhìn Dung Thi Thi đầy ôn nhu, phảng phất như giữa khoảng trời đất bao la rộng lớn này, hắn chỉ thấy

được mỗi nàng ta mà thôi: "Võ công của họ Tần kia quả thật quá lợi hại, mặc dù bản vương đã luyện hàn băng chương của nàng đưa cho, nhưng vẫn không chịu nổi một kích của hắn."

Ánh mắt hắn nhìn Dung Thi Thi ngày càng thâm thúy hơn, trong thâm thúy còn lộ ra ôn nhu, tựa như có thể nhấn người chết chìm ở trong đó, chỉ nghe hắn nói tiếp: "Thi Nhi, hàn băng chương có mười cuốn, nhưng nàng chỉ đưa cho bản vương ba cuốn, dù bản vương có dày công tôi luyện ba cuốn kia cách mấy đi nữa cũng không thể đánh lại được tên họ Tần kia."

Thi Nhi, nàng cứ chậm chạp không chịu đưa bảy cuốn còn lại ra cho Bản vương, là đang hoài nghi tâm lòng Bản vương dành cho nàng sao? Chẳng lẽ đến bây giờ nàng vẫn chưa hiểu rõ lòng của Bản vương?" Trong mắt của hắn toát ra cảm xúc đau đớn.

Nói nhiều như thế, hóa ra là muốn để cho nàng giao ra bảy cuốn hàn băng chương còn lại.

Lúc Hách Liên Dục thiết kế Mạch Sương thì nàng đã nhận ra Hách Liên Dục là loại người vô tâm vô tình, hắn vốn không hề thích bất kỳ ai.

Hừ, vẻ mặt trông có vẻ thống khổ như vậy, nhưng trên trán lại không phải đang toát mồ hôi lạnh không ngừng đó sao? Mặc dù lòng nàng thầm khinh thường, nhưng sắc mặt không đổi.

"Thi Nhi, trừ nàng ra, Bản vương không cách nào yêu người khác được nữa, vậy tại sao nàng lại không tin Bản vương mà trao lòng mình cho Bản vương chứ?" Hắn đau lòng và bất đắc dĩ nói, nếu nàng không biết rõ Hách Liên Dục là một kẻ vô tâm vô tình, chỉ sợ sớm đã bị bộ dạng thâm tình giả mù sa mưa của hắn lừa rồi.

Dung Thi Thi si ngốc nhìn hắn, trong đôi mắt ngập nước lóe ra sắc thái dịu dàng, vờ làm ra bộ dáng cảm động sâu đậm khôn cùng: "Thi Nhi muốn giao bảy cuốn còn lại cho Vương gia, nhưng hiện tại ta không có mang theo bảy cuốn đó trên người. Vương gia, chỉ cần ngài giúp ta đoạt được thánh quả, sau khi trở lại Hạ Thành, Thi Nhi chắc chắn sẽ dùng hai tay của mình để dâng bảy cuốn đó lên cho ngài."

Người trong Tiêu Dao Thành không được tự tiện ra khỏi thành, tự ý ra khỏi thành chắc chắn sẽ bị phạt rất nặng.

Dung Thi Thi từ nhỏ đã không có cha, chỉ có mỗi một người tỷ tỷ, sống ở trong một thôn trang nhỏ.

Có một năm, trong thôn gặp phải lũ lụt. Nàng và tỷ tỷ bị lạc nhau khó khăn chạy trốn, chính là lúc đó nàng đã gặp được thành chủ Tiêu Dao Thành. Thành chủ thấy nàng đáng thương, tuổi nàng lại không lớn hơn bao nhiêu so với nữ nhi nhà hắn, nên dẫn nàng về Tiêu Dao Thành, sau khi trở về thành thì nàng trở thành tỷ nữ bên cạnh nữ nhi ruột thịt của Thành chủ.

Bốn năm trước, nàng vì muốn đi ra thế giới bên ngoài Tiêu Dao Thành và muốn tìm về tỷ tỷ ruột của mình, nhưng trên thân lại không có tiền, nên đã trộm cắp chút bảo vật quý giá ra khỏi thành.

Vụng trộm len lén ra khỏi thành, Thành chủ sẽ không bỏ qua cho nàng, nàng còn trộm đồ, Thành chủ lại càng không thể bỏ qua cho nàng.

Lần này nàng trở về, là muốn mượn sự che chở của Hách Liên Dục để trở lại Tiêu Dao Thành. Nàng là Trắc phi của Vinh Vương, Thành chủ không nề mặt thầy tu thì cũng phải nề mặt phạt tổ, chỉ cần có Hách Liên Dục che chở cho nàng, Thành chủ sẽ không thể làm gì nàng được.

Nghe Dung Thi Thi nói bảy cuốn còn lại không có ở trên người nàng ta, Hách Liên Dục dù lòng có không vui, nhưng trên mặt lại không biểu lộ ra gì, ngược lại thần sắc càng thêm thâm tình: "Được, Bản vương đáp ứng nàng."

Dung Thi Thi chuyển mắt một cái: "Không đúng, cái này trước kia ngươi đã đáp ứng rồi." Trước đó lúc nàng giao ba cuốn hàn băng chương cho hắn thì nàng đã đưa ra yêu cầu này, lúc đó hắn cũng đã chính miệng đồng ý.

"Nàng muốn thế nào?" Hắn cười ôn nhu nói, trong mắt lóe qua một chút lạnh lẽo không dễ để người phát hiện ra.

"Vương gia, Thi Nhi muốn vĩnh viễn ở chung một chỗ cùng với Vương gia, nhưng lại sợ sau này Vinh Vương phi sẽ không thích Thi Nhi. Cho nên, quyền lực của chủ mẫu trong Vinh Vương phủ, hi vọng Vương gia có thể giao cho Thi Nhi." Dung Thi Thi cười duyên nói thẳng.

Lòng Hách Liên Dục vô cùng buồn phiền, nữ nhân này quá tham lam rồi: "Sau này mọi việc trong Vinh Vương phủ phải làm phiền Thi Nhi rồi." Cứ đồng ý trước đã, hừ, chuyện tương lai không ai cũng không thể nói chính xác được đâu.

Mắt hắn hiện lên sát khí, nhưng chỉ lóe lên một thoáng rồi biến mất, nữ nhân này quá tham lam, giữ bên người sớm muộn gì cũng sẽ mang tới tai họa.

"Như thế thì Thi Nhi an tâm rồi, sau khi trở về Hạ Thành, nhất định sẽ giao bảy cuốn còn lại cho Vương gia." Dung Thi Thi nói.

Sấm sét vang dội, cuồng gió gào thét, "ầm ầm" một tiếng, bầu trời đen kịt bao la lập tức đổ xuống một trận mưa to.

Hách Liên Dục ôm Dung Thi Thi đi xuống xe ngựa, bước vào sơn động rộng lớn có thể chứa đến hàng trăm người.

Hắn vừa xuất hiện ở cửa sơn động, người bên trong lập tức rối rít đi ra nói vào câu khách sáo với hắn. Mắt hắn quét qua đám người trong sơn động, bọn người Tần Liễm là Lãnh Ly đều ở đây, kì lạ, sao lại không thấy Tĩnh vương đâu? Vừa hỏi mới biết được, tốc độ đi đường của Tĩnh vương rất chậm, đoán chừng còn lừng thững ở đằng sau, có lẽ cũng đang trú mưa trong sơn động nào đó.

Trận mưa này vô cùng lớn, cũng thật lâu, màn đêm đã buông xuống mà vẫn chưa thấy được trời có dấu hiệu sắp tạnh, ngược lại, càng lâu càng lớn.

Trời mưa lớn như vậy, loại mưa nặng hạt này, xem ra tối nay sẽ không dứt rồi.

Trận mưa này đến rất bất ngờ, đoàn người chạy vào sơn động trước còn chưa kịp tìm được nhiều củi khô, trời đã mưa rất to.

Tìm được củi khô, chỉ đủ đoàn người lấy ra dùng nấu ăn, sau cũng còn dư lại không có bao nhiêu. Nên ăn no nê xong, đã dập tắt lửa, tiết kiệm củi.

Động cao to hùng vĩ, nhưng khắp nơi đâu đâu cũng đen như mực.

Thanh Linh ăn đồ ăn xong thì đi thẳng vào trong động, muốn tìm góc ít người để nghỉ ngơi, Bạch Nhiên theo sát phía sau nàng. Nàng phát hiện phía sau khối đá lớn không có ai, nên liền lột một tảng áo bào lên chỗ sau khối đá ấy nằm xuống ngủ.

Trong hang động có nhiều người, nhưng phần lớn trong bọn họ đều ngồi dựa vào vách đá gần cửa ra. Chỗ này có Bạch Nhiên phòng thủ bên cạnh nàng, thành ra ngủ ở đây cũng an tâm không ít.

Tần Liễm cũng đi đến gần chỗ hòn đá kia, lúc nhìn thấy nữ tử cuộn thân thể nằm một đống trên mặt đất kia, trên khuôn mặt ôn nhuận như ngọc hiện ra ý cười nhẹ, mát mẻ. Hắn nhắc chân đi tới, Bạch Nhiên bên cạnh nàng bỗng nhiên cảnh giác ngẩng đầu lên, mượn ánh sáng chớp tắt từ những tia chớp bên ngoài, sau khi Bạch Nhiên nhận ra người đến là ai, rất tự giác mà nhích qua một bên.

Tần Liễm hài lòng gật đầu, đi đến chỗ Thanh Linh, ngồi xuống bên cạnh.

Trong hang động có nhiều hòn đá lớn nhỏ, nên thân thể tránh không khỏi bị đá cấn dưới lưng, nàng ngủ cũng không mấy thoải mái, đã lâu mà vẫn chưa chìm được vào giấc ngủ, chỉ đơn giản là nhắm hai mắt lại dưỡng thần một chút.

Một loại mùi hương thơm ngát quen thuộc chạm vào trong khoang mũi, nàng mở mắt ra nhìn lên, đôi mắt phượng hẹp dài dầy trong đêm tối vẫn sáng trong như cũ kia lập tức đập vào tầm nhìn của nàng.

"Không ngủ được sao?" Hắn nhỏ giọng ôn nhu hỏi.

"Đã nhiều quá, căn người không ngủ được!" Nàng nghiêng người nói.

"Bản tướng không ngại làm nệm thịt cho nàng." Hắn cười tà mị một tiếng, vươn một tay bắt lấy hai tay nàng nhẹ nhàng vuốt ve.

Mặt Thanh Linh ửng đỏ: "Này, ngươi buông tay ra!" Người ở đây nhiều như vậy, còn dám kéo tay nàng, hắn không sợ bị nghi ngờ sao? Nàng ra sức giãy dụa, nhưng không thoát khỏi được, nàng ngồi dậy, rất thất bại thở dài.

Nàng giống như ăn trộm hết nhìn đồng rồi lại nhìn tây, không thấy có ai đi tới bên này, mới thăm nhẹ nhõm thở phào: "Ngươi buông tay ra! Để người khác nhìn thấy hai đại nam nhân nắm tay nhau như vậy không tốt lắm đâu."

"Sẽ không có ai thấy đâu." Trong đêm tối, ánh mắt hắn vô cùng sáng, sáng đến độ nàng còn có thể cảm giác được hắn đang nhìn nàng chằm chằm.

"Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất!"

"Nhưng bản tướng không muốn thả ra." Hắn cười tùm tùm nói, đang nói chuyện, hắn vậy mà lại cầm lên tay của nàng đưa tới bên môi hôn một cái, sau đó mới chịu buông lỏng.

Mặt Thanh Linh nháy mắt nóng bừng lợi hại, sao người này có thể vô sỉ như vậy? Nàng nhanh chóng rút tay lại, cảnh giác nhìn hắn.

Tần Liễm cười ngoại bào xuống, Thanh Linh nghiêng đầu nhìn hắn: "Đừng nói ngươi cũng muốn ngủ ở đây nha?"

"Nàng nói thử đi?"

"Ta nghĩ ngươi nên đi ra ngoài ngủ sẽ tốt hơn.... Á... Đây ngươi làm gì đó?" Thân thể lạnh băng của nàng bị hắn đưa tay ôm lấy, nàng kinh hãi thấp giọng kêu lên, chưa tới một khắc bản thân đã nằm ở trên người hắn.

Hắn cầm lên áo bào tuyết trắng phủ lên người nàng, chỉ để lộ ra nửa cái đầu của sói con.

Mưa to vẫn còn tung hoành bên ngoài, nên bây giờ cũng không nóng bức như ban ngày, trái lại, vì trời mưa mà đổi thành mát mẻ.

Được kiện áo bào đắp trên người, Thanh Linh cảm thấy rất thoải mái, không lạnh cũng không nóng.

Tần Liễm nằm xuống chỗ sau tảng đá Thanh Linh ngủ vừa rồi, như vậy, người khác không dễ gì nhìn thấy được: "Ngủ đi, vì phu làm nệm thịt cho nàng!" Hắn nhỏ giọng thì thầm bên tai nàng, hơi thở ấm áp quét qua lỗ tai, tựa như gió xuân, quét tới đâu, hoa đỏ rực đua nở tới đó.

Bạch Nhiên đứng gần đó không chịu nổi nữa, lập tức bước ra vài bước, tránh xa bầu không khí của hai kẻ không biết xấu hổ kia. Chờ mỗi khi có người đi tới, hắn khẽ ho một tiếng, thăm nhắc nhở người phía sau khối đá, tiện thể lừa người rời đi.

Có áo bào rộng thùng thình đắp ở trên, trong đêm tối, nếu không nhìn kỹ, thật sự rất khó phát hiện dưới lớp bào kia có đến tận hai người.

Nàng không giãy giụa, hậu quả sau nhiều lần giãy giụa thất bại nói cho nàng biết. Bây giờ có đối kháng cũng vô dụng, ngược lại càng sẽ chọc người này ngày càng quá phận hơn nữa.

Hơn nữa, nằm trên người hần ngủ tốt hơn nhiều so với trên đất, âm ẩm, mềm mại, thân thể tuyệt không bị cắn đau nữa.

Nàng rụt đầu vào trong áo bào, rầu rĩ nói: "Người thật không biết xấu hổ!" Miệng nàng tuy nói thế, nhưng trong lòng lại rất ngọt ngào.

Mặt nàng cọ tới cọ lui, cảm giác da thịt hần rất trắng mịn, không nhìn được lại cọ tới cọ lui thêm vài cái.

"Phu nhân, đừng cọ tới cọ lui nữa, đừng lộn xộn nữa, ngủ đi." Giọng hần hơi trầm thấp mà khàn khàn.

Dựa vào cái gì hần nói nói một thì phải là một? "Ta mượn phép từ chối" Khẩu khí không phục, đầu tiếp tục cọ tới cọ lui.

Dần dần cảm thấy nhịp thở hần ngày càng gấp gáp, từng làn hơi nóng hơi phớt nhẹ qua gáy nàng. Như nhận ra cái gì, nàng ngẩng đầu, cảm bị một bàn tay mạnh mẽ nâng lên.

Tiếp theo một nụ hôn nóng hổi chạm mạnh lên môi Thanh Linh, hơi thở mang theo vô vàng tình ý càn quét lấy mùi đàn hương trong miệng nàng.

Cứu mạng, rốt cuộc người này có biết xấu hổ hay không! Trong hang động này có tới mấy chục người! Lỡ như bị người nhìn thấy chuyện mà nàng và hần đang làm..

Nàng thề, sau này sẽ không dám tùy ý chọc hần như thế nữa.

Thanh Linh có tật giật mình, thất kinh, tim đập liên hồi, gương mặt nóng hổi. Muốn khước từ, kết quả hần càng hôn sâu hơn, thân thể mềm mại liên tục mềm nhũn, đầu óc mơ hồ không cách nào suy nghĩ được gì.

Vốn là muốn đẩy tay hần ra, không biết sao cuối cùng còn càng ôm chặt cổ hần hơn, đáp lại cái hôn cuồng nhiệt giữa đêm mưa. Dần dần còn cảm thấy không đủ, chủ động bắt đầu đòi hỏi.

Bạch Nhiên đứng cách đó không xa, nghe tiếng động phát ra từ phía sau, hần nhất thời cảm thấy vô cùng lúng túng, gò má chịu không nổi mà thoáng hiện lên hai vệt mây đỏ ửng. Trong lòng thầm hô to, hai người này quá không biết xấu hổ rồi!

Còn có, Diệp Nhị tiểu thư của bọn họ khi nào thì trở không e dè như vậy rồi hả?

Hần ho khan vài tiếng, ý bảo hai người phía sau hôn đá kia thu liễm lại một chút. Nhưng người phía sau chẳng những không thu liễm lại, còn mơ hồ phát ra tiếng nước miếng "chặc chặc". Gương mặt của Bạch Nhiên thoáng chốc như bị hỏa thiêu, thật không chịu nổi hai người kia mà, hần bắt buộc đi phải tránh hôn đá đó xa một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Trộm Ngựa Tặc

"Phu nhân nhiệt tình như vậy, vì phu rất vui mừng." Tần Liễm tiến tới bên tai Thanh Linh, âm thanh hơi khàn khàn, một bộ dạng vẫn chưa được thỏa mãn.

Thanh Linh hô hấp đủ rồi liền rụt cổ vào trong áo bào. Nghe hần nói vậy, nghĩ đến vừa rồi nàng cứ trông như đói khát, tâm không khỏi ảo não. Nằm li trên người hần không chịu nhúc nhích.

Cuối cùng Tần Liễm lo lắng nàng ngủ không được thoải mái liền quay người nàng lại để cho nàng ngay ngắn nằm.

Những ngày qua thời tiết nóng bức, Thanh Linh ban đêm không thể nào ngủ ngon, ngày hôm qua lại giằng co một đêm, hôm nay ban ngày lại không thể hảo hảo ngủ. Hiện tại nàng đang rất mệt mỏi, mặc dù nằm trên người Tần Liễm không quen nhưng lại rất an tâm, không bao lâu nàng liền ngủ mất.

Mưa to vẫn cứ ào ào rơi xuống, gió vẫn rít gào, chỉ là tiếng sấm cũng không còn vang dội nữa.

Không khí mát mẻ như thế này rất thích hợp cho việc đi ngủ. Dù sao bên ngoài trời vẫn mưa rất to, lại vào buổi tối, mọi người liền buông lỏng cảnh giác, không ít người tùy ý tìm một chỗ nằm xuống, nếu không ngủ thì tìm tảng đá gần đấy nhắm mắt dưỡng thần.

Đoàn người cũng chỉ có Dung Thi Thi và mấy thị nữ là nữ nhân, Dung Thi Thi dựa vào ngực Hách Liên Dục ngủ. Mấy thị nữ xúm lại với nhau, đung tói đung lui vào nhau, cuối cùng chịu không nổi mà lăn ra ngủ hết.

Đêm khuya, trong màn mưa dày đặc.

Bên ngoài động, có bảy tám bóng đen xuất hiện, bọn họ chia ra đến gần xe ngựa. Giữa hai người có một người âm thầm vào xe ngựa, người còn lại từ trong ngực móc ra thứ gì đó hướng mũi ngựa sờ sờ, sau đó tháo giây cương giật đi.

Có hai người khác âm thầm vào xe ngựa trong thời gian nửa chén trà rồi vác ra một cái túi đen.

Đêm mưa rất to, tiếng vó ngựa cũng không rõ ràng, trong động không có người nhận ra sự khác thường ở bên ngoài.

“Đầu.” Một người áo đen cao gầy hướng về phía người vác người hơi thấp đang dắt con ngựa đi đằng trước hồ.

“Chuyện gì?” Người đó dừng bước chân quay lại hỏi.

“Đầu, người xem bên kia còn hai con Bạch Mã.” Người cao gầy chỉ vào cửa động có hai con Bạch Mã đang bị buộc vào gốc cây rậm rạp: “Chúng ta có động thủ hay không?” Hai con ngựa trắng buộc quá gần cửa động, chỉ cần không cẩn thận sẽ bị người phát hiện, đến lúc đó muốn chạy e rằng cũng khó.

“Nói nhảm, tất nhiên là phải động rồi, chủ tử đã dặn một con ngựa cũng không được bỏ qua, hai con ngựa kia người đến giải quyết.” Người áo đen có dáng người hơi thấp nói, hần đoạt lấy cương trong tay người cao gầy rồi dắt mấy con ngựa đi trước.

Hắc y nam tử có dáng người cao gầy không còn cách nào chỉ đành mạo hiểm đến cửa động.

Hai con Bạch Mã ở cửa động là của Tần Liễm dùng để kéo xe ngựa, hai con ngựa tựa như có linh tính, khi người nọ đến gần, định móc trong ngực ra cái gì đó hai con ngựa liền cao giọng hí.

Tiếng ngựa hí làm kinh động người trong động: “Người nào!” Có người từ trong động nhìn ra.

Có mấy người nhìn ra ngoài thấy có bóng người khả nghi liền từ trong động phi ra.

Nam nhân hắc y từ trong ngực móc ra một cái lọ hướng mũi ngựa sờ sờ, thấy có người chạy ra liền không để ý đến hai con ngựa trắng. Hần xoay người định chạy liền bị kiếm phía sau bay tới đâm trúng chân.

Người lao ra khỏi động đã thấy hắc y nam tử ngã xuống đất, nhanh chóng tiến lên, phát hiện hần đã cắn lưỡi tự sát.

Thanh Linh là bị tiếng người huyền não phía ngoài động đánh thức, nàng mở mắt, Tần Liễm vẫn còn bên cạnh nàng, tay hai người mười ngón đan xen nắm thật chặt.

“Đã tỉnh rồi à?” Hần ôm nàng ngồi dậy.

“Bên ngoài rất ồn ào, có chuyện gì sao?” Nàng vừa mới tỉnh, giọng nói mềm mại ôn nhu làm hần không nhận được nghĩ đến bộ dáng nàng lúc mới ngủ dậy thập phần ngây thơ đáng yêu.

Hần thật chỉ muốn bám gương mặt thanh tú của nàng, tâm vừa nghĩ tay liền động, hần đưa tay ra ngắt đôi má nàng.

“Ừm... thật đau, người làm cái gì đấy?” Nàng rất không vui, vừa ngủ dậy đã khi dễ nàng, đáng ghét.

“Để nàng tỉnh táo một chút.” Hần đường hoàng nói, đem mặt tiến tới, ở chỗ bị bám nhanh chóng ấn một nụ hôn xuống.

“Nói thật dễ nghe, rõ ràng là khi dễ người khác.” Nàng lăm lăm oán trách.

Hần nhanh chóng khoác áo bảo vào: “Hiện tại ta để cho nàng khi dễ lại nhé?” hần dịu dàng cười, không đợi nàng phản ứng kịp liền kéo nàng đứng lên: “Đi, đi ra xem một chút rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nói xong liền dẫn đầu đi ra ngoài.

Nàng ở phía sau dõi theo bóng lưng bạch y tựa bạch tuyết, hung hăng nghiêng răng, rõ ràng bảo để cho nàng khi dễ lại mà. Tên lừa gạt! Tên lừa gạt!

“Nhị công tử, chúng ta đi xem một chút.” Bạch Nhiên vốn vẫn đứng ở phía xa để hai người này thông khí, thấy Tần Liễm đi ra mới lại gần xin ý kiến Thanh Linh.

“Đi.” Thanh Linh nói.

“Không xong, ngựa bị độc chết.” Một tên đầy tớ chạy ra khỏi màn mưa cao giọng hô.

“Chuyện gì xảy ra? Ngựa không phải là bị người dắt đi sao?” Hách Liên Dục nhíu mày nghi vấn.

“Bẩm Vương Gia, ngựa không phải bị dắt đi mà là bị độc chết, xác ngựa vẫn còn nằm đây đấy.” Gã sai vật bẩm báo.

Lời đang nói, một con ngựa trắng của Tần Liễm bị tên hắc y nam tử cho người thuốc độc liền ngã xuống đất, chỉ còn một con ngựa khác đang cao giọng hí.

“Mau đi kiểm tra xem còn lại bao nhiêu con ngựa?” Hách Liên Dục nói: “Còn nữa, phái một ít nhân thủ đuổi theo, xem có thể đuổi theo được không?”

“Vương gia, trừ Tần tướng còn một con Bạch Mã ra , còn lại tất cả đều bị hạ độc.” Mọi gã sai vặt khác đứng trong màn mưa nói to.

Đột nhiên, tia chớp xé ngang mảnh trời, cả bầu trời rực sáng như ban ngày, tiếp một đạo tiếng sấm đánh xuống, lại thêm một vòng mưa xối xả thi nhau ào ào rót xuống.

Mọi người kinh ngạc đến ngay người, không biết là bởi bị tiếng sấm hù dọa hay bởi toàn bộ ngựa của mọi người đều bị hạ độc chết.

Ngựa bị độc thủ? Vậy bọn họ làm sao để lên đường a.

Vùng này đất đai cằn cỗi, dân cư thưa thớt. Ba bốn ngày trong hành trình tiếp theo, nơi đây đất rộng người thưa, muốn mua một con ngựa còn khó hơn cả lên trời.

Có ngựa đi cũng mất ba bốn ngày, bây giờ ngựa cũng mất, đi bộ, chẳng phải lại càng mất nhiều thời gian à?

May là thời tiết cũng không giống như hai ngày trước, nếu nóng bức, bọn họ vừa phải đi vừa phải nghỉ thì biết đến ngày tháng năm nào mới có thể đến nơi?

Trộm không được ngựa liền độc chết ngựa, một lũ man rợ, ác độc!

“Công tử, quần áo trang sức trên xe cũng bị trộm.” Gã sai vặt của Vương phủ vội vàng bẩm báo.

“Cái gì?” Vương Phi Lợi trợn trừng mắt, khi trời trở mưa, hán liền vội vàng chạy vào son động liền không mang đồ đạc trong người.

Cũng đúng thôi, ai có thể ngờ được lại có lũ ngựa tặc trộm ngựa trong đêm mưa chứ.

“Công tử, đồ đạc trên xe ngựa ngài cũng bị cầm đi.” Gã sai vặt Trương phủ cũng nói.

Tất cả xe ngựa đều ở ngoài động, ngoại trừ xe Tần Liễm gần cửa động nhất, còn lại đều bị nhóm người kia càn quét sạch sẽ.

Trừ Vương công tử với Lý công tử đem đồ đạc để ngoài, còn mọi người ngược lại đều giấu đồ vật quý giá trong người.

Công tử hai nhà Vương, Lý đều kinh sợ, nóc nhà đã thủng rồi còn gặp mưa suốt đêm, ngựa bị độc chết thì cũng thôi đi, đến cả đồ quý giá cũng bị trộm mất, thử hỏi bọn họ làm sao có thể đi Tiêu Dao thành được đây?

“Mụ nội nó, bọn đạo tặc khốn kiếp, lão từ nguyên cả nhà bọn chúng mộng bị chảy xệ, sinh nhi tử không có hậu môn, sau khi chết cũng không được an bình.” Vương Phi Lợi mắng to, hán vốn là công tử nhà trọc phú, những lời thô bỉ như thế này, hán chỉ cần há mồm ra là có thể nói.

Khi hán dừng miệng gương mặt Hách Liên Dục đột nhiên băng lãnh, ánh mắt tựa như đao sắc liếc qua người Vương Phi Lợi nhưng Vương Phi Lợi vẫn không phát hiện ra.

Lại một đạo sét ầm ầm đánh đến, lần này không phải là tia chớp đơn thuần mà là đợt ngọt đánh đến trước mặt làm đất đá trên núi lở xuống.

“Rào rào rào.” Mưa rơi lớn hơn, ào ào như sập trời, phụ cận có nhiều đất đá bị đánh lở.

Nhìn nước chảy làm mặt đất hóa thành bùn lầy, mọi người liên sợ hãi, họ chưa bao giờ trải qua tình cảnh như thế này.

Cũng may bọn họ không đứng ở ngọn đồi vừa bị đánh sập, nếu không. ...suy nghĩ một chút cũng có thể làm cho họ lạnh sống lưng.

Mưa to cả đêm, đến bình minh mưa rồi cuộc cũng ngừng, mặt trời như một kì tích liền lộ rạng.

Ánh nắng chan hòa tươi sáng, lòng mọi người ngược lại mây mù giăng lối, lo lắng không thôi.

Nhìn con đường phía trước, đất bùn lầy lội, đi bộ còn khó chứ chưa nói đến việc phải đánh xe ngựa. Ngựa bị độc chết, may mắn dù sao con đường này cũng không thích hợp đi xe ngựa, trong lòng mọi người ít nhiều cũng thấy an ủi.

“Vương công tử, Lý công tử, Bốn Vương còn dư lại chút ít, các người liền cầm đi!” Hách Liên Dục hào sảng nói, sai người đem chút ngân lượng đưa cho hai người Vương, Lý.

“Vương Gia, chuyện này...” Vương Phi Lợi đang nói liền dừng lại.

“Hai người các ngươi không cần nhiều lời, các ngươi đồ đạc quý giá đều bị trộm sạch, đường đi Tiêu Dao còn rất dài, không có chút ngân lượng bên người làm sao được?” Hách Liên Dục khuyên nhủ.

“Vậy thì xin đa tạ Vương Gia.” Hai người Vương, Lý cùng nhau nói, trong lòng vốn không có hảo cảm với Vinh Vương nhưng liền lập tức nhiều hơn mấy phần kính trọng cùng sùng kính.

Không có ngựa, mọi người cũng không thể mãi trong son động, đồ nên cầm thì cầm, không hữu dụng liền vứt trên xe ngựa, tính toán đi bộ rồi đi.

Đám người Hách Liên Dực dẫn đầu đi trước, hần vừa rời đi, những người khác cũng lục tục rời đi.

“Lũ ngựa tặc thật đáng hận.” Thanh Linh nhìn ngựa nằm dưới đất buồn bực nói. Ngựa của nàng không may mắn thoát được việc bị hạ độc, chừng mấy ngày nữa khả năng nàng phải đi bộ là rất lớn.

“Những người khác đi rồi, chúng ta cũng đi thôi.” Tần Liễm dắt con Bạch Mã mạnh khỏe còn lại, đi ngang qua bên cạnh nàng nói với nàng.

“Nha.” Thanh Linh xoay người đuổi theo Tần Liễm.

Bạch Nhiên cùng ba thị vệ Diệp phủ đi phía sau, Minh Lục đi trước dò đường.

Thanh Linh nhanh chóng đi đến chân núi, Tần Liễm xoay người lên ngựa.

Hần ngồi trên lưng ngựa cúi tay về phía nàng: “Đi lên.” Hần đứng ngược sáng, bạch y phấp phấp nhu hòa ấm áp, trông thần thánh đến mức khiến người khác không dám xâm phạm.

Nàng mắt tròn nhìn hần, thật lâu không cử động.

Khuôn mặt yêu nghiệt quyền rũ lộ ra ý cười nhàn nhạt, hần vẫn đưa tay về phía nàng, không nóng nảy, lẳng lặng chờ nàng. Dường như nàng không đặt tay lên, hần vẫn cứ như vậy mà chờ nàng.

Nàng cuối cùng cũng nắm lấy tay hần, hần kéo nàng lên ngựa, nàng liền trước người hần. Hần ở sau lưng nàng mặt mày cong cong, nụ cười dường như càng sâu thêm.

“Hai người chúng ta ngồi chung một con ngựa hình như không thích hợp cho lắm.” nàng sau một lát mới ý thức được vấn đề này, nàng vẫn còn trong bộ dáng của một nam nhân, hai đảng mây râu cùng dính lấy nhau cưỡi chung một con ngựa có hay không rất kỳ lạ? Trọng điểm là người này còn đang vươn tay sờ hông của nàng.

“A, nàng có thể đi xuống mà.” Hần không có chút ý tứ giữ người.

Thanh Linh cúi xuống nhìn đường đất toàn bùn sinh, lập tức liền một bộ dáng nịnh nọt: “Ha ha, ta giỡn chơi ấy mà.”

Ở một con đường khác, Hách Liên Dực cùng Dung Thi Thi thoải mái ngồi trong xe ngựa, một bộ dáng không lo lắng đi trước.

Theo sau xe ngựa là thị vệ Vinh Vương phủ, tất cả đều cười ngựa.

“Aiz, thật đáng tiếc, không thể đem ngựa của Tĩnh Vương độc chết.” Dung Thi Thi tựa vào ngực Hách Liên Dực tiếc hận nói. “Những người khác vì không có ngựa mà hành trình kéo dài, Tĩnh Vương ngược lại một chút cũng không chậm.”

“Thế thì như thế nào, Bồn vương sẽ có biện pháp kéo dài hành trình của hần.” Hách Liên Dực nói.

Trận pháp Mê Vụ thâm lâm của Tiêu Dao thành, Thành chủ chỉ gỡ trong một ngày. Hách Liên Dực không muốn những người khác trong ngày trận pháp được gỡ bỏ chạy tới kịp, hần muốn tất cả bọn họ đều tới chậm, như vậy không có cách nào vào được thành.

Cái này không chỉ giảm bớt mấy đối thủ đi cầu hôn nữ nhi Tiêu Dao thành chủ cho hần mà còn bọn họ không chạy tới kịp thời gian cầu hôn, lỡ phí nhiều cơ hội, như vậy phụ hoàng sẽ rất tức giận.

Nếu hần cưới được nữ nhi thành chủ là may mắn của hần, nếu không cưới được, nữ nhi thành chủ bị người khác cướp đi, như vậy phụ hoàng nhất định sẽ trách tội mấy người kia.

Đêm qua mưa như thác đổ, mọi người tránh trong sơn động đều lo là cảnh giác, Hách Liên Dực cảm thấy đây là một cơ hội tốt liền phái người giả trang trộm ngựa tặc. Mục đích chủ yếu là độc chết ngựa, dắt ngựa đi để tránh người khác hoài nghi việc hạ độc là mục đích chủ yếu.

Chỉ khi ngựa bị dắt đi, người khác sẽ nghĩ rằng bởi vì không trộm được ngựa nên mới độc chết ngựa mà không nghĩ đến còn có một khả năng đó là âm mưu kéo dài hành trình của mọi người.

“Đáng tiếc, Tần Liễm còn một con ngựa không bị độc chết.” Dung Thi Thi thở dài nói.

“Không thành vấn đề, hần cũng không phải là người đi cầu hôn, chỉ cần Tĩnh Vương còn chưa đến Tiêu Dao thành, hần dù có đến trước cũng chẳng giúp được Tĩnh Vương.” Hách Liên Dực tự cho là Tần Liễm đi Tiêu Dao thành là giúp Tĩnh Vương cầu hôn nữ nhi thành chủ. “Hôn nữa, Bồn vương cũng sẽ cho hần gặp một ít phiền toái ở trên đường, để hần không cách nào vào Tiêu Dao thành kịp lúc.”

Ngàn tính vạn tính, Hách Liên Dực đâu ngờ hần còn chưa tìm phiền toái cho Tần Liễm và Thanh Linh, hai người này đã oanh oanh liệt liệt lạc đường.

Bởi vì đêm hôm qua trời mưa to, nhiều chỗ bùn sinh đầy đường, cây cối bị cuồng phong thổi gãy. Đường bị hủy, không cách nào có thể thông hành được nữa. Mấy người vòng tới vòng lui, cuối cùng lạc đường.

Vốn chỉ cần bốn năm ngày là có thể đến, kết quả mất hơn mười ngày mới đi qua được khu vực đó.

Ra khỏi khu vực kia, đoạn đường còn lại rất tốt.

Đến địa phương có dân cư sinh sống, tất nhiên sẽ có chỗ để mua ngựa.

Thanh Linh liền một hơi mua mấy con ngựa tốt, còn mua thêm hai chiếc xe ngựa. Hai chiếc cùng một kiểu, một chiếc để nàng ngồi, chiếc còn lại nàng để vật dụng cần thiết.

Trên đường cái, Minh Lục cung kính bẩm báo với Tần Liễm. “Công tử, ngài đợi một chút nữa, xe ngựa rất nhanh sẽ đến đây.”

“Bốn tướng có nói qua là muốn mua xe ngựa ư?” Tần Liễm không nhìn Minh Lục, mắt phượng hẹp dài chỉ chăm chăm nhìn bóng dáng lam y đang đi phía trước.

Minh Lục thấy hắn nhìn đến nhập thần, cũng nường theo ánh mắt của hắn nhìn một chút. “Nhưng...” Hắn đột nhiên tỉnh ra, vỗ cái ót một cái. “A, thuộc hạ hiệu!” Nếu mua xe ngựa, chủ tử không còn lý do có thể ngồi cùng Diệp cô nường nữa.

Tần Liễm câu môi cười, tán dương nhìn Minh Lục.

Thanh Linh liền tiếp cười mấy ngày ngựa, cái mông của nàng giờ cũng đau ê ẩm, giờ phút này ngồi trong xe ngựa thật không biết nói có bao nhiêu thoải mái.

Đang lúc nàng hí mắt hưởng thụ thì màn xe bị một bàn tay trắng nõn vén rèm lên, sau đó Tần Liễm làm bộ muốn nhảy lên xe ngựa nhưng bị Thanh Linh một tay chặn lại.

“Ngươi thế nào lại đi lên? Hiện tại không phải ngươi nên ở trong xe ngựa của mình sao?” Thanh Linh nghi ngờ hỏi, Tần Liễm thế nào lại vứt bỏ xe ngựa hoa lệ để chen lên đây với nàng chứ. Theo tính cách của hắn, tùy tiện mua một chiếc xe ngựa so với của nàng còn tốt hơn.

“Phu nhân, chỗ vì phu mua không có cách nào mua xe ngựa.” Hắn nhẹ nhàng đẩy tay nàng ra, nhảy tót vào bên trong xe.

“Ngươi đi vòng vo như vậy mà còn nói không có? Ngươi bị ngốc à?” nàng khinh bỉ liếc hắn một cái.

“Thật không có mà.” Giọng điệu của hắn rất thành thật, thấy thế nào cũng không giống như là đang nói láo, bộ dạng hắn đáng thương, hai mắt như nước hồ thu long lanh nhìn nàng. “Hầu bao vì phu mang theo bên người khoog biết bị trộm mất từ lúc nào?”

“Thật à?” Nàng đột nhiên cười như hồ ly khiến hắn ần ần cảm thấy bất an.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Ta Và Ngươi Cùng Nhau

Thật là phong thủy luân chuyển mà, nhớ ngày đó nàng muốn ở lại trong xe ngựa hắn, người này còn coi nàng như tỷ nữ mà sai sử, tìm mọi cách làm khó dễ. Nhưng bây giờ, hắc hắc....

"Ngươi muốn ở lại trong xe ngựa của ta cũng không phải là không thể, chỉ cần ngươi nịnh nọt ta, nếu ta vui vẻ sẽ đồng ý cho ngươi ở lại trên xe cũng không chừng." Nàng có loại cảm giác được xoay người làm chủ nhân, lên mặt bắt chéo hai chân.

Hắn cẩn thận đặt màn xe ngựa xuống: "Được, vì phu tuyệt đối sẽ nịnh nọt được phu nhân!" Trong ánh mắt nhìn chăm chăm nàng của hắn, nàng đột nhiên có loại dự cảm không tốt.

Quả nhiên, hắn như một con báo săn chớp về phía nàng, hết như vừa nhận dạng được con mồi cực phẩm, tốc độ nhanh như chớp khiến người ta liú lười.

Thanh Linh tròn to hai mắt nhìn hắn đánh tới, không kịp phản ứng, hắn vuron ma trao gở xuống mặt nạ nàng vừa đeo lại, sau đó đáp môi xuống cánh anh đào dưới cái mũi nho nhỏ.

Một nụ hôn nóng bỏng lâu dài, vẻ mặt nàng dần chuyển sang ửng hồng kiều mị, còn có âm thanh vụn vặt mềm yếu nhẹ nhàng vang lên. Thanh Linh hô hấp ngày càng khó khăn, vô lực choàng lấy cổ hắn, nhưng chính nàng cũng không thể cưỡng lại loại mê hoặc trí mạng ấy, mặc cho hơi thở dần hương cay quấy tự tại trong khoang miệng mình. Chỉ dùng ánh mắt ánh mắt mê ly tận khi nhìn qua hắn, khăn cầu lấy sự buông tha. Nhưng hắn như không nhìn thấy sự khẩn cầu trong đôi mắt đen lúng liếng, càng thêm độc ác đòi lấy.

"Phu nhân, muốn vì phu nịnh nọt nàng nữa không?" Môi Tần Liễm áp lên môi Thanh Linh, giọng nói khàn khàn ôn nhu như dòng nước ấm, bàn tay chạy loạn dưới lưng nữ nhân.

Môi Thanh Linh hồng hào điểm lệ, gò má đỏ bừng bừng, nghe vậy, giống như bị hù dọa vậy, run rẩy nói: "Không, không, không cần." Đừng nghe giọng hân ôn nhu ngọc rót vào khây mà lầm, thật ra trong đó ẩn chứa ý uy hiếp, cường bách rất rõ ràng.

Nàng tin rằng, chỉ cần sau khi nàng nói muốn hân thoát ra các loại lời nói nghe dễ tai thuận mắt, hân chắc chắn sẽ không để nàng được sống khá giả.

Một hồi lâu sau, Tần Liễm cúi đầu cười ra tiếng, tiếng cười êm tai như tiếng nước suối chảy róc rách bên thớ cỏ xanh mềm: "Rất ngoan!" Hân lướt nhẹ môi nàng một cái nữa mới thành thật buông người ra, tuy ý thả người nằm xuống, hết như hân mới chính là chủ nhân của cỗ xe ngựa này vậy.

Xe ngựa vốn cũng không quá rộng rãi, hân vừa đặt lưng xuống, không gian lập tức chuyển thành chật chội.

Trong lòng Thanh Linh vô cùng ghen ghét, người này vậy mà lại dùng thân nàng uy hiếp nàng, nhưng nàng lại không cách nào chống lại hết lần này tới lần khác.

Hách Liên Dục muốn cho người đi gây phiền toái cho Tần Liễm một chút, khiến hân không thể tới kịp Tiêu Dao Thành.

Nhưng người hân phải đi căn bản không thể ngăn được Tần Liễm, ngược lại đám người Tần Liễm còn giá ngựa đi đường rất thành thạo thông thả, cuối cùng lúc thời gian qua không được bao lâu, trên đường đột nhiên lại xuất hiện sơn tặc mới khiến thuộc hạ Tần Liễm tổn không ít công phu, trễ nãi hành trình.

Cho nên, khi tới được ngoài Tiêu Dao Thành thì ngày thành chủ gỡ bỏ trận pháp đã qua được một ngày.

Trận pháp chỉ được thu hồi trong vòng một ngày duy nhất, tất là muốn đi vào Tiêu Dao Thành, nhất định phải qua được từng lớp trận pháp trong rừng kia.

"Tần tướng, Diệp Nhị công tử." Tiếng gọi trong trẻo truyền đến.

Thanh Linh và Tần Liễm đứng trước cánh rừng dày đặc nghe thấy lần lượt quay đầu lại, nhìn thấy Tĩnh Vương dáng người thanh tú xoay người bước xuống từ trên yên ngựa.

Sau lưng Tĩnh Vương, còn có Vương Phi Thành và Trương Lợi, hai người bọn hân gặp được Tĩnh Vương trên đường, nên đôi bên mới cùng đến.

"Vương gia, các người cũng mới tới sao?" Thanh Linh nói, không phải bọn họ cũng gặp phiền toái trên đường chứ?

Tĩnh Vương gật đầu: "Trên đường đi gặp chút phiền toái, nên làm trễ nãi thời gian."

"Nghe nói trong rừng có rất nhiều cơ quan trận pháp lợi hại, sâu sâu trong rừng còn có khói độc, nếu tự tiện bước vào, mười người thì hết chín người đã phải bỏ mạng. Bây giờ đã bỏ lỡ ngày thành chủ gỡ bỏ trận pháp trong rừng dày, chúng ta làm thế nào để vào đây?" Trương Lợi thở dài nhìn qua cây to cây nhỏ trong rừng.

"Vào như thế nào? Có lẽ phải xông vào quá!" Vương Phi Thành lớn giọng nói.

"Xông vào? Nhưng mấy thứ kia đều là trận pháp nguy hiểm..." Mặt Trương Lợi lộ ra vẻ khiếp đảm.

"Kể sách bây giờ, nếu muốn đi vào trong thành, chỉ có thể xông vào thôi!" Tĩnh Vương rũ mắt xuống nói.

Mọi người ngẫm lại, cuối cùng nhất trí cùng gật đầu, đồng ý xông vào rừng rậm dày đặc.

Trước khi tiến vào rừng, Thanh Linh giấu một con dao găm trong người để phòng thân, còn cho bọn họ mỗi người một viên thuốc có thể giải được bách độc.

Trong rừng có màn sương độc, Thanh Linh cũng không biết thuốc trong tay mình có tác dụng với những màn khói mang độc chất kia hay không, nhưng có chút ít vẫn còn hơn không có gì, dầu sao ăn vào cũng không ảnh hưởng phụ gì tới thân thể.

Trong rừng rậm nguyên thủy, cổ thụ to lớn che trời, cây cối bình thường cũng sinh trưởng mau lẹ đến nghịch thiên kì địa. Càng đi sâu vào trong, ánh sáng càng âm u, trong không trung còn ngập ngựa lóp to trắng mỏng nhàn nhạt như có như không.

Vài người nín thở không lên tiếng, cảnh giác quan sát xung quanh. Bốn bề tĩnh lặng chỉ nghe thấy âm thanh rào rào của tiếng chân mỗi khi đạp lên cành khô lá rụng, khiến cho cánh rừng dày này càng tăng thêm mấy phần âm trầm đáng sợ.

"A." Trương Lợi đột nhiên thét lên một tiếng chói tai, mọi người lập tức mang vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía hân.

"Kia.... Chỗ kia có gì đó." Trương Lợi quay đầu ra, run run chỉ về một phía."

"Trương Lợi, người đứng là con chuột nhắt gan, chỉ là một con rắn lục mà người đã bị dọa đến như vậy?" Vương Phi Thành cười nhạo nói.

Con rắn lục kia dài chừng hai cánh tay của nam tử trưởng thành, nhưng đỉnh đầu lại có màu đỏ sậm kì lạ. Trương Lợi chưa từng thấy qua con rắn nào dài như vậy, đầu rắn còn hồng hồng kì lạ, nên mới bị dọa sợ.

Con rắn kia không giống rắn bình thường, thấy người không những không tránh đi, mà còn lắc lắc thân thể trườn bò giữa đường, quay đầu nhìn về phía mọi người, lè ra tấm lưỡi màu đỏ ói.

"Người qua kiểm tra chút đi" Tỉnh Vương phân phó một thị vệ bên người.

Thị vệ kia mới sắp đến gần con rắn, nó lập tức đột nhiên đổi thành bộ dạng độc ác, nhanh như chớp nhảy đến dưới chân thị vệ, cắn hấn một ngụm.

Thị vệ đưa tay tóm được con rắn kia, nhưng nó vẫn cứ găm gấu gao, miệng không chịu nhả. Lúc con rắn kia chịu nhả ra, nó đột nhiên lại nhảy tấn công sang đám người bên này, hướng đầu rắn vọt tới đúng là vị trí của Thanh Linh đang đứng.

Thanh Linh thấy thế, rút dao găm ra, chém rắn đứt làm hai.

Ngay lúc đó, thị vệ kia bỗng nhiên cuồng thét lên một tiếng, sau đó như điên như cuồng xông vào sâu trong rừng. Những thị vệ còn lại phía sau Tỉnh Vương ra sức gọi hấn không ngừng tiếng, nhưng hấn như không nghe thấy, đâm đầu cuồng loạn chạy, cuối cùng chạm phải cơ quan, bị một trận mưa tên bắn xối xả, cả người găm đầu mũi tên, mũi tên trên người chĩa ra như nhím xù lông, thân người ngã ảm ảm xuống đất.

Thị vệ xung quanh sợ đến ngất người, không ngờ một người vừa rồi mới sống sờ sờ, còn đi cùng bọn họ, mới qua vài giây ngắn ngủi, đã chết đáng sợ như vậy. Có vài người không nhận được đã lộ rõ khiếp đảm trong mắt.

Còn con rắn bị dao găm cắt thành hai phần kia, cái đầu đỏ đỏ đã yên vị nằm trên một khoảng đất lạnh lẽo.

Đúng là rắn độc lợi hại, Thanh Linh thầm than trong lòng, chỉ trong chớp lát mà nọc độc trong người thị vệ kia đã phát tác.

Nhìn thấy đầu rắn không còn nhúc nhích, có vẻ như đã chết, Thanh Linh mới đi tới nhặt dao găm. Nhưng ai ngờ lúc tay vừa chạm vào cán dao, đầu rắn đang nằm ở một bên đột nhiên hé miệng hết sức kì lạ, lấy tốc độ khiến người khó có thể tránh được tấp thẳng tới tay của nàng.

Thanh Linh kinh hãi, gấp rút thu lại tay, nhưng mu bàn tay vẫn bị rắn cắn rách da, hiện ra chút máu.

Mà sau khi con rắn cố chấp cắn xong, mới triệt để yên nghỉ nhắm mắt.

Tần Liễm vừa thấy Thanh Linh bị rắn cắn, lòng không khỏi xót xa, còn chưa kịp suy tư đã vọt đến chỗ nàng: "Phu... Tay của người sao rồi?" Khuôn mặt bình tĩnh như ngàn năm không gợn sóng bỗng chốc xuất hiện vẻ kinh hoàng, sợ hãi.

Thanh Linh nhanh nhẹn lau máu trên mu bàn tay, cho hấn một nụ cười an ủi: "Chỉ xước chút da, không sao, người không cần lo lắng..."

Lời còn chưa nói xong, bỗng nhiên, bốn phương tám hướng phóng ra mưa tên chẳng chịt. Mũi tên phá không lướt tới, sinh ra từng đợt gió bén nhọn như dao cứa da cứa thịt.

Thanh Linh vội cầm lên dao găm ngăn vài mũi tên, Tần Liễm phát tay bắn ra dây lụa trắng chém ngang không trung, mũi tên lệch hướng đồng loạt rơi xuống.

Trận mưa tên chệch không phóng tới này, đến nhanh, đi cũng nhanh, đây chính là cơ quan đầu tiên mà bọn hấn gặp phải từ lúc bước chân tiến vào rừng dày khí độc này.

Các thị vệ Vương phủ vì bảo vệ Tỉnh Vương, Vương Phi Thành và Trương Lợi Tĩnh, đã bị chết hết bốn người, may mắn trận mưa tên này kéo dài không bao lâu, nếu không số người chết chắc chắn sẽ không chỉ có bốn.

Vừa bước vào rừng rậm đã lập tức chạm mặt với nguy hiểm, khu rừng này lớn như vậy, lại đi tiếp tục sâu vào trong, không biết sẽ còn phải gặp phải cái loại nguy hiểm gì nữa.

Hai người Trương Lợi và Vương Phi Thành tái mặt, trên trán thấm ra một lớp mồ hôi lạnh.

"Vương gia, khu rừng này nguy hiểm như thế, ta thấy hay là đừng tiến vào nữa." Trương Lợi lau lau mồ hôi trên trán, hấn không muốn phải để mạng lại cái nơi ảm đáng sợ như vậy đâu.

Vương Phi Thành lúc này cũng đứng ra ngăn cản: "Thân thể Vương gia quý giá ngàn vàng, thế nên Vương Phi Thành xin Vương gia hãy dừng bước, đừng đi sâu vào thêm nữa."

"Nếu hai người các người không muốn xông vào trong nữa, thì rời đi trước đi." Tỉnh Vương ôn hòa nói, rồi lại xoay người nói với đám thị vệ sau người mình: "Nếu các người không muốn theo bản vương vào trong, cũng có thể rời đi."

"Vương gia, ngài bảo trọng, Trương Lợi xin rời đi trước." Trương Lợi chấp tay nói.

Vương Phi Thành cùng hai thị vệ rời đi, Tỉnh Vương vốn mang theo mười thị vệ, bây giờ chỉ còn có bốn.

"Nàng còn muốn xông vào tiếp không?" Tần Liễm hỏi Thanh Linh.

"Xong." Thanh Linh kiên định nói.

"Được, chúng ta cùng đi." Hấn nhìn chăm chăm vào mắt nàng nói.

"Tay của nàng thật sự ổn sao?" Sau khi đi được một đoạn đường, Tàn Liễm không yên tâm hỏi lại lần nữa.

"Không sao!" Chỉ là đầu có chút mê muội, vì không để hấn phải lo lắng, nàng còn khuyên nhủ: "Người đừng lo lắng nữa!"

"Tàn tướng cẩn thận!" Tinh Vương hô lớn.

Cái cây cao to vĩ đại bên cạnh bọn họ, bây giờ đột nhiên lại chuyển động qua qua lại lại tựa như người sống, hơn nữa tốc độ còn rất nhanh. Lá cây run run mang theo từng đợt gió lạnh, gió lạnh lại sắc bén như lưỡi dao, quét tới, cửa qua mặt người, đau rất!

Thanh Linh nhanh chóng đi nhanh về phía trước, mới đi được vài bước, một gốc cây cao lớn đã chuyển động đến trước mặt nàng, ý đồ cản trở đường đi. Nàng bước thêm một bước nữa, cây to thân lớn xung quanh lại chuyển động một lần nữa, nếu bước thêm nữa chắc chắn sẽ đụng phải đại thụ rắn chắc.

Ngẩng đầu nhìn lên không trung, trên đỉnh rậm rạp lá xanh, giống như có một loại ma lực, khiến người vừa nhìn đã cảm thấy chói với, cảm thấy bội phần áp lực.

"Hình như chúng ta bị kẹt trong ma trận rồi." Tinh Vương nói.

"* trận.(Editor: Đây tác giả để mình cũng không hiểu là gì luôn ai biết chỉ giúp mình nha)" Tàn Liễm nhàn nhạt nói.

Thanh Linh gật đầu: "Không sai!" Trận pháp như thế, kiếp trước nàng đã từng đọc được ở một quyển sách cổ chuyên ghi lại các loại trận pháp từ trước đến nay.

* trận chủ yếu để vây khốn nạn nhân, nếu người ở trong trận pháp không thể thoát ra, mà mãi bị vây tóm như thế, nạn nhân hẳn phải bỏ mạng không thể nghi ngờ.

"Nàng phải cẩn thận!" Tàn Liễm dặn dò bên tai Thanh Linh, sau đó nàng thấy hấn vung một chưởng đánh tan một gốc cây co lớn gần đó.

Hấn liên tiếp đánh nát nhiều đại thụ xung quanh, cây to bốn phía bắt đầu nhanh chóng biến ảo dần dần nhanh đến chỉ còn thấy được tàn ảnh, bóng người Tàn Liễm cũng chuyển động theo, dần dần cũng thành ảo ảnh. Tốc độ nhanh như cắt, mắt thường căn bản không thể thấy rõ được chuyển động của Tàn Liễm và chúng, chỉ thấy mấy cây đại thụ cao to không ngừng lần lượt đổ xuống.

Thanh Linh nhìn bóng người trắng toát kia, lòng bất an lo sợ, vẻ lo lắng càng lúc càng nồng nặc.

Người khác thì có thể không rõ * trận này, nhưng nàng lại biết được điểm chết người trong đó. Tàn Liễm đánh gãy cây cao to là muốn phá trận, một khi đánh sai gốc cây cao to nào đó, thì chính bản thân hấn sẽ chân chính bị vây khốn trong trận vĩnh viễn.

Trong * trận, nạn nhân sẽ dễ dàng bị mất phương hướng. Đến lúc vô thức lọt vào trong trận, hấn vẫn sẽ tiếp tục nghĩ rằng mình đang đánh đại thụ, nhưng thật ra tất cả hấn nhìn thấy chỉ toàn là ảo giác, sau đó hấn sẽ vĩnh viễn chẳng thể bước ra được nữa.

Mà những nạn nhân từng bị vây khốn ở trong trận cũng chưa từng có ai có thể thoát ra khỏi nó.

Bạch Nhiên đứng một bên thăm giạt mình, mấy cái cây đại thụ kia nhìn qua cũng ước chừng khoảng trên trăm năm tuổi. Đừng nói chỉ cần một chưởng đã có thể đánh bại nó, nếu để hấn tập kích mười chưởng liên tục không dứt cũng chưa chắc có thể làm nó lung lay. Mà Tàn Liễm đánh bại chúng lại giống như không uống chút khí lực, rốt cuộc nội lực của người này đã thâm sâu đến đâu rồi?

Qua nửa thời gian uống cạn chung trà, đại thụ xung quanh bỗng nhiên ngừng chuyển động, Tàn Liễm cũng phi thân từ giữa đám cây ra ngoài, đến bên cạnh Thanh Linh.

"Người có sao không?" Thanh Linh mặc kệ sự tồn tại của Tinh Vương, bắt lấy tay Tàn Liễm, đồng thời lại đánh mắt kiểm tra trên dưới hấn.

Hấn cười nhẹ một tiếng, rì rào như gió xuân: "Không sao!"

Nàng mở bàn tay hấn ra, không thấy có thương thế gì, chỉ có một vết xước ung ửng máu cũng không quá sâu. Nhưng khi nhìn thấy vài tơ máu này, nàng lại lập tức có chút đau lòng, kéo lên ống tay áo của mình cẩn thận lau đi vết máu, miệng nhỏ còn thổi phù phù lên vết thương.

Tàn Liễm nhìn nữ nhân đang vui đùa thổi thổi lên tay giúp mình, khóe miệng kéo nhẹ ra một nụ cười ôn nhu. Vết thương kia cùng lắm cũng chỉ xem như vết xước cùn cùn, mà nàng đã căng thẳng thành như vậy.

Hấn đột nhiên có chút suy nghĩ kì dị muốn vết thương này chảy máu vĩnh viễn, như vậy nàng sẽ vĩnh viễn nắm lấy tay hấn, vĩnh viễn lo lắng cho hấn.

Tinh Vương thấy hai người như thế, không nói không rằng lùi lại một chút, ban đầu vẻ mặt còn hơi sững sờ, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường. Ngược lại, vài thị vệ bên cạnh hấn, tự nhìn nhau vài lần, ánh mắt kia tựa như muốn nói: Tàn tướng và Diệp Nhị công tử có sở thích đoạn tay áo sao?

Thanh Linh bất chợt nhận ra hành động của mình, vội cúi thấp đầu, lỗ tai nháy mắt nóng lên rừng rực, cho đến khi lau sạch sẽ máu mới từ từ buông tay hẳn ra.

Hắn nhìn hai lỗ tai nhỏ của nàng hồng thắm, đột nhiên nổi lên ý xấu muốn nhéo lên mặt nàng một phen, đáng tiếc hắn còn chưa ra tay, nàng đã quay lưng bước tiếp vào rừng.

Phá được * trận, mọi người lại tiếp tục đi sâu vào trong rừng.

Càng đi sâu, bầu không trung trong rừng càng dày đặc trắng xóa, ngược mắt nhìn lên mảnh khói trắng ngàn ấy, căn bản không thể biết được bản thân đang ở đâu, khắp nơi đâu đâu cũng lộ ra một loại hơi thở âm trầm đáng sợ.

Ngắm mình giữa lớp sương trắng nồng đậm, mọi người đã bắt đầu cảm thấy cơ thể chênh vênh, hô hấp như vấp sỏi.

Thanh Linh đầu óc mê muội ngày càng lợi hại, ần ần đau nhức, nhưng toàn thân lại tràn trề lực lượng.

"Nhị công tử, Tàn tướng, các người đừng đi nhanh như vậy được không, bọn ta sắp không đuổi kịp rồi." Bạch Nhiên lớn tiếng nói.

Mà Thanh Linh đi đằng trước như không nghe thấy vậy, bước chân càng lúc càng mau lẹ, cả Tàn Liễm cũng liên tục duy trì tốc độ như nàng, sóng vai cùng nhau đi.

Tốc độ hai người quá nhanh, thoáng chốc đã bỏ xa những người khác, lúc này Tàn Liễm mới nhận ra Thanh Linh có gì đó không đúng: "Phu nhân, nàng khó chịu ở đâu sao?"

Thanh Linh như không nghe thấy, đột nhiên ngồi xổm xuống ôm lấy đầu mình, bộ dáng thống khổ rồi rầu: "Đầu đau quá!" Nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt ánh lên hơi nước.

Hắn đau lòng ngồi xổm xuống với nàng, vươn tay định kéo nàng vào lòng, nhưng Thanh Linh lại đột nhiên nhảy dựng lên, lao đi như mũi tên vừa cắt cánh khỏi dây cung. Hai tay hắn vươn ra cứng đờ giữa không trung, sắc mặt chuyển thành hoảng hốt.

Đột nhiên nghĩ đến việc nàng từng bị con rắn kì lạ kia cắn qua, bây giờ hẳn là do độc đã phát tác. Có lẽ vì rắn cắn không sâu, nên thời gian mới trời dậy không nhanh như thị vệ kia.

Hắn bối rối đứng dậy, thi triển khinh công, lấy tốc độ nhanh nhất đuổi theo nàng. Thanh Linh cảm thấy trong cơ thể mình dường như có một loại lực lượng kì lạ đang điên cuồng nhảy loạn, khiến nàng cực kì khó chịu. Chính nàng cũng không biết phải áp chế như thế nào, tựa như chỉ còn cách chạy băng băng mới có thể giải phóng loại lực lượng kì quái này.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Ta Muốn Nàng Đòi Đòi Kiếp Kiếp

Thanh Linh điên cuồng chạy, trước mặt đột nhiên từng trận đao phong hướng nàng bay tới, nàng tựa như không nhìn thấy chúng vẫn điên cuồng chạy về phía đao phong.

Đầu đau dữ dội, một lực lượng kì lạ đang làm đảo điên nội tức trong cơ thể nàng, nội tức bị rối loạn, lực lượng tăng vọt làm nàng có cảm giác cơ thể mình sắp bị nổ tung. Toàn thân bắt đầu nóng lên, cảm giác như có lửa đang thiêu đốt kèm theo đó là một loại đau đớn khó tả.

Thật khó chịu, thật muốn đem lực lượng kia giải tỏa hết.

Thanh Linh cứ như vậy chạy về phía trước, hai bên cùng sau lưng đột nhiên đều bay ra lợi kiếm, nàng tránh cũng không thể tránh được rồi. Nàng rút chủy thủy, thân thể phi lên giữa không trung, ồng tay áo vung lên, vài lợi kiếm bay đến đều bị bẻ gãy.

Tàn Liễm chạy tới thấy một màn này, lại phát hiện nàng đang xông vào trong kiếm trận. Một khi đã đi vào trận pháp ấy chỉ còn cách phá hủy nó mới có thể thoát thân.

Hắn vừa muốn phi thân lên đỡ kiếm cùng nàng thì bị nàng ngăn lại. "Đừng tới đây!"

Hắn dừng bước chân, tim thỉnh thoảng nhảy loạn không ngừng. Mối dưới bị hắn cắn chặt, trên mặt là vẻ ần ần, lo lắng cũng đau lòng.

Vô số lợi kiếm đều hướng người hắn thương, đồng tử của hắn co lại, con ngươi mờ tối như đêm, tâm thần đều lo lắng không yên. Hắn cười khổ, trước kia thật không nghĩ đến có một ngày hắn vì một nữ nhân mà lo lắng hãi hùng.

Tuy hắn lo lắng nhưng lại không thể tiến lên, con rắn cắn nàng lúc trước, hẳn có thể xác định đó là Ngàn điểm quý xà sắp biến mất trên đại lục, thật

không ngờ lại có thể gặp được nó ở Mê Vụ sâm lâm.

Người luyện võ bị Ngàn điểm quỷ xà cắn, nội lực có thể tăng nhưng đồng thời nội tức cũng bị đảo loạn. Nội lực vốn có trong cơ thể tăng đột biến, nếu không kịp giải thoát cổ nội lực khổng lồ kia lực phủ ngũ tạng sẽ bị suy giảm dẫn đến tử vong.

Nọc của Ngàn điểm quỷ xà có thể tăng nội lực nhưng bản thân nó lại chứa kịch độc. Người bị cắn trúng nếu không giải độc kịp thời, không bị nội lực bành trướng nổ chết thì cũng chết vì độc rắn.

Lúc nội lực tăng vọt cũng là lúc độc phát tác, đau đớn khó tả sẽ lan ra khắp toàn thân, đau đến không muốn sống.

Thanh Linh bây giờ đang cần giải thoát cổ nội lực kia, kiếm trận này hoàn toàn là một cơ hội tốt. Thêm vào đó, nàng lo lắng nếu hấn xông vào trận pháp rất có thể bị nàng đá thương.

Hơn nữa nếu xông vào kiếm trận mà không thể phá hủy nó thì chỉ có thể bị vây trong kiếm trận. Nàng không muốn hấn mạo hiểm.

Kiến quang đan xen ngang dọc, nhiều lần khiến nàng suýt mất mạng. Hấn ở bên ngoài nhìn, hơi nhếch môi, tay khẽ run, cuối cùng vẫn không nhìn được mà mở miệng. “Vi phu chỉ cho nàng thời gian là nửa chén trà.”

Ý tứ của hấn rất rõ ràng, sau khi thời gian nửa chén trà hết, nàng vẫn không thể hủy diệt kiếm trận thì hấn sẽ xông vào.

Trong cơ thể cổ lực lượng kia vẫn còn đang bành trướng như muốn đạt đến cực hạn, nàng đau đớn hô.

Vạn kiếm cùng nhau bay về phía nàng, nhìn kiếm trận hấn thật muốn xông vào. Đột nhiên, một hồi cuồng phong bão vũ, nàng đứng giữa không trung, tóc đen nhảy múa, tay áo bông bành, lợi kiếm không cách nào đến gần được nàng, cách nàng ba thước xoay thành vòng tròn.

Không biết bao nhiêu lợi kiếm xoay quanh nàng, nhìn xa giống như cái kén của một con nhộng, mà nàng bị bao vây ở bên trong.

Thấy vậy, hấn nhìn cảm giác muốn xông vào trong vói nàng, đứng yên bên ngoài đợi nàng.

“Ầm” một tiếng, kiếm trận rách, vô số thanh kiếm đột nhiên bị nổ, đoạn kiếm bay tán loạn bốn phương tám hướng.

Kiểm từ không trung rơi xuống đất, không ít mũi kiếm dựng thẳng, một khi ngã xuống đây chắc chắn bị thương không thể nghi ngờ.

Giữa không trung có một cô gái nhanh chóng rơi xuống, mắt thấy nàng sẽ rơi vào vùng kiếm sắc kia, một dải bạch lãng cấp tốc quần lấy eo nàng, kéo nàng về một vòng ôm.

Hấn mang nàng đi đến địa phương không có đoạn kiếm rồi ngồi xuống.

“A, đau quá!” Vừa xuống đất, nàng đã không cảm được mà than nhẹ. Đau, đau, đau, cơn đau tựa như tan vào máu, toàn thân cao thấp không chỗ nào là không đau.

“Phu nhân!” Hấn đau lòng kêu, một tay giữ chặt thiếu nữ vì đau mà điên cuồng như dã thú cào xé vào ngực. Hấn bây giờ không biết làm gì cho phải, chỉ hận không thể thay nàng chịu toàn bộ đau đớn.

Bất chợt, hấn đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nâng một tay lên đưa lên miệng cắn.

Cổ tay bị cắn nát, máu đỏ thẩm trào ra ngoài. Hấn đem máu của mình hướng về môi nàng để nàng hút máu hấn. “Ngoan, đừng làm rộn.”

Máu của hấn rất thơm, nàng lý trí không rõ ràng đem máu hấn nuốt từng ngụm từng ngụm, dần dần, nàng yên tĩnh lại, ngoan ngoan chuyên chú uống máu hấn.

Thấy nàng đã an tĩnh, hấn dùng tay còn lại cầm tay nàng giúp nàng điều lý nội lực.

Lực lượng cường đại trong cơ thể nàng vừa phóng hết ra ngoài nên hấn rất dễ dàng chữa khỏi nội lực cho nàng.

Bị nàng hút đi rất nhiều máu, mỗi hấn dần dần trở nên trắng bệch. Hấn tựa như không cảm nhận được đau đớn, môi hấn dần vẽ ra một hình cung đẹp mắt.

Nàng chui đầu vào ngực hấn tham lam uống, ánh mắt hấn ôn nhu như nước chăm chú nhìn đỉnh đầu nàng. Sau đó hấn dùng tay chậm rãi vuốt tóc nàng như đang vuốt ve tiểu miêu lười biếng mà nhu thuận.

Máu của hấn hình như có thể giải đi độc rắn trong cơ thể nàng, hút không ít máu, ý thức của nàng cũng dần dần tỉnh táo lại. Phát hiện ra mình đang uống máu hấn, nàng sợ đến há miệng, kinh hoàng luống cuống moi từ trong ngực ra đủ các loại chai chai lọ lọ đặt ở trên mặt đất.

Hấn nhìn hành động của nàng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn nàng khẩn trương vì hấn.

Nàng tìm được thuốc cầm máu, định rắc vào cho hấn thì bất ngờ tay run lên, kết quả thuốc cầm máu đỏ hết ra tay hấn.

“Phu nhân, chờ vội.” Hấn dịu dàng nói.

Áo khoác nàng dơ bản không thể xé ra bằng bó cho hấn, liền cời đai lưng, mở ra lớp trung y bên trong.

Nàng ở trước mặt hấn cời áo nói dây lưng, khoe môi hấn kéo ra nghi ngờ hỏi: “Phu nhân, nàng đây là...?” Hoàn hảo xung quanh không có ai, nếu không, hấn nhất định móc hết mắt của người nào dám nhìn nàng.

Nàng chưa trả lời hấn, xé một góc áo trung y bằng bó cho hấn.

Sau khi hoàn tất việc bằng bó, nàng chậm chạp không ngẩng đầu lên, chờ dẫn cầm tay cánh tay bị thương của hấn.

Hấn nâng cầm nàng lên, khiến cho nàng phải đối diện hấn, nàng vừa ngẩng đầu, hấn liền phát hiện ra đôi mắt nàng hồng hồng, hấn bối rối quýnh lên: “Phu nhân, có phải còn đau hay không?”

Nàng cắn môi, lắc đầu một cái, ngược mắt hỏi ngược lại hấn: “Đau không?” Ý của nàng là muốn hỏi là vết thương bị hấn cắn nát.

Bị nàng uống nhiều máu như vậy, sắc môi của hấn cũng đã trắng bệch, rất đau đúng không?

Hấn phượng mâu chớp chớp, tà mị cười một tiếng: “Rất đau, nếu phu nhân hôn một cái có lẽ vì phu sẽ hết đau.” Hấn cũng chỉ nói mà thôi, cũng không trông mong nàng làm thật.

Thật không ngờ hấn vừa dứt lời, nàng hướng hấn ôm tới, lớp mặt nạ không biết bị nàng kéo xuống từ bao giờ để lộ ra dung mạo vốn có. Hấn không kịp chuẩn bị bị nàng đè té xuống đất, sau đó hấn liền bị nàng chặn môi.

Chỉ là động tác của nàng không lưu loát, mấy lần cắn trúng đầu lưỡi hấn làm hấn vừa bất đắc dĩ vừa hết mực thương yêu.

Hấn bị nàng hôn, đôi mắt đập dòn từng tầng sóng nước, giữa hai lông mày mị khí thiên thành, lưỡi biếng mang theo hấp dẫn trí mạng, cực kì giống một con hồ ly quyến rũ.

Môi của hấn có chút lạnh, lại mang một cổ hấp dẫn trí mạng, làm nàng không ngừng muốn thăm dò vào trong, vùi sâu vào trong đó đến không thể kiềm chế.

Khi nàng vô ý một lần nữa cắn trúng lưỡi hấn hấn liền đảo khách thành chủ, chủ động mút lưỡi nàng.

Yêu quá tha thiết, nụ hôn kéo dài mà lưu luyến.

Nụ hôn vừa dứt nàng liền vô lực nằm hít thở trên miếng đệm thịt êm ái, mỡ nam nhân còn rất thần thanh khí nhàn, cảm một lọn tóc của nàng chơi đùa trên tay.

“Thật là một tiểu lưu manh vô lại.” Hấn âu yếm nhìn đỉnh đầu nàng, yêu chiều mắng một tiếng.

“Chàng...chàng mới vô lại...hạ lưu.” Âm thanh nàng khàn khàn, lộ ra một chút kiều mị, đôi mắt hấn chợt tối hơn, dùng sức ôm chặt nàng vào lòng.

“Máu bị ta uống nhiều như vậy, chàng rất đau phải không?” Sau một lúc lâu nàng hỏi.

“Phu nhân hôn vì phu là hết đau rồi.” Hấn buông lỏng cười cười.

Mũi nàng cay xè: “Thì ra cũng có thời điểm chàng vờ ngớ ngẩn, chàng không sợ ta uống hết máu chàng, hại chết chàng sao?” Vừa nghĩ nàng hút của hấn nhiều máu như vậy, nàng cũng rất đau lòng.

“Vậy cũng tốt a, như vậy kiếp nàng nợ vì phu một mạng.” Hấn cười nói. “Mà phu nhân nợ vì phu một mạng, vì phu bắt phu nhân đòi đòi kiếp kiếp trả. Phu nhân nếu dám ăn vạ, vì phu sẽ dây dưa không dứt với phu nhân.”

Nàng chép miệng, người này quá tham lam, nàng chỉ thiếu hấn có một mạng, hấn liền muốn nàng trả đến đòi đòi kiếp kiếp. Chỉ là, nếu có kiếp sau, nàng nguyện bị hấn dây dưa.

“Nghe thật đáng sợ, thật may không có đem người xấu này hại chết.” Nàng đâm đâm vào ngực hấn nói.

“Đúng rồi, tại sao máu của chàng có thể giải được độc rắn?”

“Trước đây ta từng ăn Kim Tuyền quý.”

Thanh Linh tất nhiên biết Kim Tuyền quý là vật gì, nó có thể giải được tất cả độc được trên thế gian a!

Đột nhiên, nàng nhớ ra việc gì đó, thời gian trước Ô Quốc tiến cống triều đình Nam Hạ một bụi cây Kim Tuyền quý. Trên đường vận chuyển không may bị người cướp bóc. Hoàng Thượng biết được chuyện này vô cùng giận dữ, còn phái người đi điều tra mà thật lâu vẫn chưa có kết quả.

“Thời gian trước Ô Quốc tiến cống một bụi Kim Tuyền quý, sẽ không phải chính chàng là người trộm chứ?” Nàng hỏi.

Hắn cười không đáp, nàng biết bản thân mình đã đoán trúng. Người này cũng quá ngông cuồng đi, cái loại tử tội như đánh cướp công phẩm hắn cũng to gan mà làm.

Hắn cướp công phẩm bởi vì lúc trước phía sau núi Tướng Quốc tự, hắn đã bị nha đầu này đâm cho vài châm mà bất tỉnh. Vừa nghĩ tới việc về sau có thể động tay chân với nàng, bản thân hắn đang thầm cảm thấy vui mừng liền bị nàng cầm châm đâm ngất, hắn từ đó buồn bực không thôi. Nghe Ô Quốc công Kim Tuyền quý, hắn liền thuận tay đoạt lấy.

Hắn dùng qua Kim Tuyền quý, trong máu cũng có Kim Tuyền quý, mới đầu hắn còn không biết máu mình còn có thể giải độc. Nhìn Thanh Linh vì độc phát mà đau đớn khổ sở, hắn liền ôm tâm lý thử một chút dứt máu của mình cho nàng uống, thật may mắn, vậy mà máu của hắn có thể cứu nàng.

Thanh Linh đứng lên, đi lại mấy bước, bước chân nhẹ tênh. Chờ nội lực hạ, nàng phát hiện nội lực của mình thế mà tăng mạnh, lại có thể điều chuyển một cách tự nhiên liền biết việc nội lực sau khi Ngàn điểm quý xà cắn nàng đã hoàn toàn không chế được.

Bị rắn độc cắn ngoài ý muốn không chết lại có thể tăng nội lực, nàng nghĩ gần đây mình chắc chắn là đã trúng vận cứt chó gì đó.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Thanh Linh vừa đeo tấm mặt nạ lên vừa hỏi.

Lúc nội lực rối loạn nàng chợt chạy vào rừng sâu, hiện tại cũng không biết là đang ở chỗ nào. Ngỡ nhờ đi nhầm hướng, rất có thể bị vây hãm trong rừng không ra được.

“Ta lên trên xem một chút.” Tàn Liễm vừa dứt lời liền phi thân lên một cái cây rất cao.

Thanh Linh sau đó cũng theo Tàn Liễm nhảy lên, đứng trên đỉnh cây, thu vào tầm mắt hai người đều là mảng sương mù mịt.

“Ta ngược lại quên mất rừng rậm sương dày, không thể nhìn được, càng không cách nào biết được chúng ta đang ở đâu, chúng ta đành xuống thôi.” Tàn Liễm nhìn gò má của nàng nói.

Hai người đứng trên mặt đất, tùy ý chọn một hướng mà đi.

Gió lạnh chợt nổi lên, o o thổi qua vành tai, đột nhiên có một tiếng thì thầm yếu ớt tràn ngập trong khu rừng rộng lớn.

Tiếng tiêu du dương mà tràn ngập bị thương, lộ ra một cổ quý dị khó tả.

Thanh Linh ngừng bước chân, trầm ngâm lắng nghe, nàng chính là muốn nghe xem tiếng tiêu phát ra từ đâu. Nhưng tiếng tiêu này cứ như ảo cảnh, truyền tới từ bốn phương tám hướng, nàng nghi ngờ tiếng tiêu này có hay không chỉ có một người thôi?

“Đi thôi, cần xuất hiện sẽ xuất hiện.” Tàn Liễm kéo tay nàng nói.

Thanh Linh nghĩ cũng phải, nàng không thể đứng tại chỗ mãi không đi. Hơn nữa có hắn ở bên cạnh, nàng còn lo lắng gì nữa?

Tiếng tiêu đang trầm thấp du dương đột nhiên chuyển hướng, tràn đầy cô đơn cùng sát khí.

“Zú zú zú.” Từ lúc tiếng tiêu chuyển đổi liền có những tiếng kêu lạ, so với tiếng tiêu mờ ảo, tiếng chiêm chiêm ghê rợn này quả thật lớn hơn nhiều.

Những con diều từ bốn phương tám hướng bay đến đông nghẹt kèm theo đó là tiếng kêu rừng rợn.

Hắc diều hình dáng khổng lồ, mỏ dài sắc, trên người đầy mùi hôi thối chết chóc.

“Đó là cái gì?” Đây là lần đầu tiên Thanh Linh thấy loại quái diều toàn thân mang sát khí này liền không khỏi cả kinh.

“Thực nhân diều (chim ăn thịt người).” Hắn trả lời.

Thực nhân diều ăn thịt người, tiếng tiêu trở nên quý dị là muốn gọi bọn chúng đến.

Tàn Liễm từ trong tay áo lôi ra một cây sáo ngọc màu trắng tinh xảo, để ngang trên môi, một khúc sáo du dương liền xuất hiện.

Thực nhân diều đông nghẹt liền sà xuống.

Mà lúc này tiếng tiêu quý dị kia trở nên kích động, dần dần tựa như từng đạo kiếm sắc bén quét về phía hai người.

Tàn Liễm buông mi mắt, lông mi dài che mắt tạo thành cái bóng quạt trên khuôn mặt diễm lệ, nhìn thanh nhả xuất trần.

Hắn lặng lẽ đứng tại chỗ, áo bào pháp phới, dải lụa tuyết sắc bên hông bay múa, tóc đen tung bay. Thực nhân diều sắp đem hai người quay ở bên trong, hắn vẫn an bình tựa như thiên sứ đáp xuống địa ngục.

Hắn yên lặng phát một cái, một đạo bạch lãng quét qua, thực nhân diều liềm ào ào rơi xuống.

Thanh Linh đến bên cạnh hắn, rút chủy thủ, hắn chém giết một phần, còn lại nàng giúp hắn giải quyết. Nội lực nàng tăng mạnh, động tác của nàng càng thêm nhanh nhẹn, sức lực xuống tay cũng trở nên mạnh hơn.

Mà hắn một tay cầm sáo, một tay huy động bạch lăng thỉnh thoảng vì nàng trừ đi nguy hiểm.

Hai người phối hợp ăn ý với nhau, thực nhân điều có nhiều hơn nữa cũng không thể động đến họ.

Tiếng sáo tiếng tiêu như tranh đấu với nhau, tiếng sáo bén nhọn áp chế tiếng tiêu. Thực nhân điều trên không trung như mất đi phương hướng, cuồng loạn đâm vào nhau.

Tiếng tiêu ồ ồ đột nhiên nâng lên cao, vượt trên tiếng sáo, nội lực hùng hậu xuyên qua tiếng tiêu công kích hai người. Thanh Linh buồn bực, người này nội lực quả nhiên không tệ.

Âm điệu tiếng sáo một cao một thấp, ngón tay thanh tú trên cây sáo nhảy lên, tiết tấu trở nên kịch liệt.

Hai đạo thanh âm mạnh mẽ đối chọi, hai cổ nội lực cường đại tranh đấu làm liên lụy bốn phía, lá cây xào xạc rơi xuống.

Thực nhân điều bị hai đạo âm thanh quấy nhiễu, không hề dám công kích người nữa.

Thanh Linh cảm thấy màng nhĩ theo tiết tấu của tiếng sáo tiếng tiêu mà trở nên đau đớn, nàng vội vàng vận chuyển nội lực hộ thân.

Tiếng sáo nhanh đến cực hạn, áp chế tiếng tiêu cho đến khi biến mất.

Thực nhân điều khắp nơi bay loạn rồi theo một phương hướng chạy đi. Tần Liễm thu hồi sáo ngọc màu trắng, cùng Thanh Linh liếc mắt nhìn nhau. Sau đó hắn lợi kéo tay nàng theo hướng đám chim kia đi tới.

"Lão phu xem thường các ngươi." Nam tử một thân quần áo màu lục đứng phía trước hai người. Tay hắn giơ lên, cây tiêu vừa mới bị chấn vỡ từ tay hắn rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Đường Vào Thành

Nam tử lục y hơi lớn tuổi, trên trán có nhiều nếp nhăn thật sâu, cằm thì mọc đầy râu ria. Hắn có vóc người cao gầy, một thân áo bào lục y mặc trên người hắn toát ra vài phần tiên phong đạo cốt.

"Xin hỏi các hạ là ai?" Giọng Thanh Linh lạnh lùng nhưng lại trong veo, hai mắt nhìn hắn đầy cảnh giác.

"Lão phu là Quy Lâm!" Lão đầu trả lời.

Thanh Linh lòng thầm vui mừng, theo nàng biết, Quy Lâm chính là người bảo vệ Mê Vụ sâm lâm, chỉ cần có Quy Lâm trong tay, tiến vào Tiêu Dao Thành không phải là việc khó.

"Người có thể xông vào được Mê Vụ sâm lâm không nhiều, lão phu rất tán thưởng các ngươi, chỉ là chưa biết cửa tiếp theo các ngươi còn có thể xông qua thuận lợi như thế này nữa hay không." Quy Lâm vuốt râu nói.

Hắn phát tay một cái, mười bóng người mặc lục y đột nhiên xuất hiện như ma, trên tay của bọn họ còn cầm theo kiếm, vây hai người vào chính giữa.

Quy Lâm cũng xông lên, kỳ quái là khi hắn xông vào liền biến mất không còn thấy được bóng dáng. Mà người xung quanh vốn chỉ có mười người, nhưng bây giờ bọn họ đột nhiên trở thành hai mươi người, ba mươi người, bốn mươi người,... Trăm người, đúng là một trận pháp tốt, vậy mà có thể vây khốn hai người vào trong trận.

Trận hình biến ảo, ra tay đối với hai người.

Một bóng người đánh tới, Tần Liễm đánh trả một kích, nhưng lại phát hiện chỉ đánh trúng tàn ảnh. Nhưng khi bị tàn ảnh kia đánh trúng thì lại bị thương thật.

Bọn họ biến ảo cực kì nhanh, phương thức xuất chiêu cũng không giống nhau, giống như xa luân trận thay nhau đối phó với hai người, ý đồ muốn tiêu hao khí lực của hai người.

"Cửu khúc Huyền vũ trận!" Thanh Linh lầm bầm.

Trường kiếm bỏ về phía Thanh Linh, Tàn Liễm vừa xoay người lại nhìn thấy màn này, sợ tới mức vội vàng kéo nàng đi.

"Đi ba bước về hướng đông nam." Thanh Linh bỗng nhiên nói, đồng thời vừa né một đường kiếm khác đang chém về phía nàng.

Tàn Liễm không do dự, làm theo lời nàng nói, mắt chăm chú nhìn về phía trước, chân bước ba bước về hướng đông nam. Ra tay lần nữa, nhưng thứ lần này đánh trúng đã không còn là một màn ảo ảnh vô thực nữa, mà là một người thật bằng xương bằng thịt.

"Tiến lên trước ba bước."

"Lui về sau một bước, sang phía tây năm bước."

"Qua bắc ba bước."

"...."

Hai người phối hợp rất ăn ý, nàng nói, hấn làm, một hồi lâu sau, bóng người Quy Lâm hiện ra.

Quy Lâm thăm giạt mình, ánh mắt phức tạp nhìn chăm chăm Thanh Linh. Cửu khúc huyền vũ trận là một kỳ trận cổ xưa, đã gần như tuyệt tích trên đời, trận này vừa bày ra, chưa từng có ai có khả năng xông qua. Hôm nay hấn không ngờ vừa bày trận này ra, lại bị một người trẻ tuổi dễ dàng phá giải được.

Người bày ra ma trận này đều là các cao thủ hàng đầu trong Tiêu Dao Thành hấn, lúc so chiêu với bạch y nam tử thì không quá hai khắc đã bại trận.

Quy Lâm bị ép phải hiện ra chân thân ở trong trận, hấn lấy ra binh khí của mình, chuẩn bị quyết đấu với hai người kia.

Hấn cầm trong tay một thanh đoản kiếm trong suốt giống như băng tinh, chiều dài giống như chủy thủ trong tay của Thanh Linh.

Thanh Linh vừa thấy, hai mắt sáng lên, cầm chặt chủy thủ trong tay xông tới Quy Lâm, Tàn Liễm thì đối phó với các lục y nhân còn sót lại

Chiêu thức Quy Lâm trầm ổn mà lão luyện, hơn nữa binh khí trong tay cũng không phải là binh khí bình thường. Quy Lâm đâm đoản kiếm tới, Thanh Linh xoay tay cầm chủy thủ cản lại.

"Choang" một tiếng, chủy thủ trong tay của Thanh Linh bị gãy làm hai, nàng vội né qua một bên.

Đoản kiếm trong tay Quy Lâm chém sát như chém bùn, thật đúng là binh khí tốt.

Hai mắt Thanh Linh càng thêm sáng rõ, nàng còn đang buồn rầu vì trong tay nàng không có thứ vũ khí nào vừa tay đây, hiện tại nàng muốn đoạt lại đoản kiếm dùng!

Chủy thủ trong tay không còn dùng được nữa, Thanh Linh quăng qua một bên, nhặt lên một thanh kiếm của một lục y nhân làm rơi lúc này. Có binh khí lại tiếp tục đánh, lần này nàng cố hết sức không để cho đoản kiếm trong tay hấn đụng phải kiếm của nàng.

Kiếm chiêu của Quy Lâm rất lão luyện, nhưng công phu của nàng cũng không kém, nhất là sau khi được tăng lên nội lực, đánh với Quy Lâm cũng có phần thoải mái hơn.

Sau khi Tàn Liễm giải quyết nốt đám người lục y còn lại xong, thấy nàng có thể đánh ngang với Quy Lâm nên hấn cũng không có ý tiến lên giúp đỡ. Khóe môi nhẹ nhàng cong lên, ánh mắt dán chặt lên bóng người màu lam, đột nhiên nụ cười trên môi hấn bị đông cứng, hung hăng co rút.

Thanh Linh quơ kiếm qua đai lưng quần của Quy Lâm, quần Quy Lâm thoáng cái đã rơi xuống đất, nét mặt già nua của hấn đột nhiên đỏ bừng.

Tàn Liễm đứng một bên nhìn toàn bộ cảnh này, trong lòng âm thầm ăn dấm chua, nha đầu này có thói quen không tốt là tuột quần của người, lần trước là Hách Liên Dục, lần này là Quy Lâm. Không được, sau này hấn phải dạy dỗ nàng một trận mới được, nhất định phải để cho nàng hiểu, tuyệt đối không được tuột quần người khác nữa, muốn cởi cũng chỉ được cởi quần của hấn mà thôi!

Mà Thanh Linh còn thừa cơ công kích về phía hạ bộ của Quy Lâm, Quy Lâm nhìn không được giận dữ quát lên: "Tiểu tử nguoi thật không biết xấu hổ!"

"Trời rất nóng mà nguoi lại mặc nhiều lớp y phục như vậy, bốn công tử có lòng tốt giúp nguoi cởi ra chút ít lớp y phục rườm rà, để nguoi cảm thấy thoáng mát hơn, còn không mau cảm ơn bốn công tử đi." Nàng vô liêm sỉ cười nói.

"Nguoi..." Đối phương vẫn mạnh mẽ tấn công hạ bộ của hấn như trước, hấn lui về đề phòng, đối phương lại đá một cước lên ngực của hấn.

Hấn vô lực ngăn cản, ngã chổng trên đất. Thanh Linh nhanh chóng đoạt lấy thanh đoản kiếm trong tay hấn, đặt ngang cổ Quy Lâm: "Nguoi đánh không lại ta, mạng của nguoi là của ta." Nàng cười nói.

"Lão phu không đủ bản lĩnh, rơi vào tay nguoi cũng chỉ biết chấp nhận" Quy Lâm nhắm mắt lại nói.

Nàng thu lại đoản kiếm trên cổ hấn: "Mạng của nguoi không đáng giá!" Một ngụm máu tức vọt lên cổ họng Quy Lâm: "Ta không cần, nhưng thanh đoản kiếm này của nguoi không tệ, ta lấy!"

"Tần Liễm, ngươi xem, thanh đoản kiếm này tốt không?" Nàng chạy đến trước mặt hắn, quơ quơ thanh đoản kiếm trong suốt nhưng băng tinh kết thành trong tay.

Nụ cười sáng lạn đào dập nở ra trên mặt nàng, hồn nhiên mà xinh đẹp, lòng hắn mềm nhũn, cảm xúc tức giận lúc nàng tuột quần Quy Lâm cũng chóng tan thành mây khói, mở miệng nói chuyện cũng nhu hòa đi mấy phần: "Bảo kiếm băng hồn rất hợp với ngươi."

Thật là bảo kiếm băng hồn? Thanh Linh chớp mắt vài cái quán sát thanh đoản kiếm trong tay, càng nhìn càng thích. Băng hồn kiếm là một bảo kiếm nổi danh, sức công phá còn đáng sợ hơn những thanh kiếm bình thường gấp ba lần.

"Các hạ thế nhưng là Tần tướng đến từ Nam Hạ quốc sao?" Hồi Lâm nghe được tiếng Thanh Linh gọi Tần Liễm, sau khi đứng lên sửa sang lại xong mới hỏi.

Mới vừa rồi Quy Lâm bị Thanh Linh đánh rớt quần, nên bây giờ Tần Liễm nhìn hắn rất không vừa mắt, ngay cả một tiếng đáp lại cũng lười mở miệng.

"Đứng thì sao?" Thanh Linh nhướn mày nói.

"Thì ra khách quý đã đến..."

"Đợi chút, ta nghe không lầm chứ, ngươi gọi chúng ta là khách quý, vậy cách đối đãi với khách của ngươi cũng thật đặc biệt." Thanh Linh châm chọc.

"Vừa rồi lão phu tưởng rằng các vị là loại người xông tới không biết phân biệt, nên mới đành ra tay." Quy Lâm nói, đầu óc hắn rất sòng phẳng, không phải là loại người thích so đo. Vốn cũng là do hắn ra tay trước, Thanh Linh đánh bại hắn, là do bản thân không đủ bản lĩnh, nên bây giờ hắn cũng không vì chuyện đó mà sinh lòng tức giận.

"Thì ra là thế, vậy cũng xem như đã hóa giải một trận hiểu lầm. Đến Tiêu Dao Thành, kính xin ngươi dẫn đường cho bọn ta." Thanh Linh sáng khoái nói, bây giờ không phải là lúc so đo hắn vừa hiện thân đã kéo bọn nàng vào đầu võ, đi Tiêu Dao Thành mới là chuyện quan trọng.

"Dạ dạ dạ, là hiểu lầm, vậy vị công tử này có thể trả băng hồn lại cho lão phu không?"

Trả lại? Thứ đã nằm trong miệng nàng còn muốn nàng phun ra, chuyện này có thể sao: "Trả lại sao, cũng không phải là không được, chỉ cần ngươi bồi thường mạng của ngươi cho ta là được."

Vừa rồi Thanh Linh đã nói rõ, hắn thách đấu nhưng đánh không lại nàng, nên sống chết của hắn phải do nàng quyết định, mà băng hồn chính là tiền thế mạng của hắn.

Quy Lâm sững sờ, hắn cùng lắm chỉ là mở miệng dò xét thử mà thôi, không ngờ đối phương lại không nể mặt cự tuyệt thẳng thừng như vậy.

"Ngươi là muốn chết, hay là muốn lấy lại băng hồn?" Nàng cười tủm tỉm uy hiếp nói.

"Xem như lão phu chưa từng nói qua chuyện này đi." Hắn cũng không phải là hạng người thua mà không chịu chung tiền, không cần thiết phải so đo với một tiểu tử nhỏ nhặt này: "Chỉ là bảo kiếm cần có vỏ kiếm thích hợp." Hắn lấy một cái vỏ kiếm từ trong lòng ra, ném cho Thanh Linh.

"Vậy thì xin hãy ngươi dẫn đường cho chúng ta!" Thanh Linh nói.

"Khách quý chờ một chút" Quy Lâm nói, hắn vỗ tay, lập tức có hai nam tử vận thanh y xuất hiện, mỗi người dắt theo một con ngựa.

"Xin hai vị khách quý trước khi lên ngựa hãy bịt mắt lại." Quy Lâm lấy ra hai cái khăn dài màu đen, đưa tới trước mặt hai người.

Hai người nhận lấy cái khăn đen, chần chờ một lát mới cùng nhau lên ngựa, sau đó bịt kín mắt. Thanh Linh tuy bị hạn chế tầm nhìn, nhưng với tu vi hiện tại của nàng, dù nhắm mắt lại thì vẫn cảm nhận được xung quanh có hơi thở nguy hiểm hay không.

"Tĩnh Vương cũng vào rừng, xin hãy phái người đưa Tĩnh Vương vào Tiêu Dao Thành." Tần Liễm nói với Quy Lâm.

"Đó là đương nhiên!" Quy Lâm vuốt vuốt râu nói.

Sau khi ngồi trên lưng ngựa di chuyển một lúc lâu, Quy Lâm vỗ vỗ ý bảo bọn họ đã có thể mở khăn bịt mắt ra.

"Xin hai vị hãy đi liên tục về phía trước, không lâu sau sẽ vào đến thành." Quy Lâm chỉ thị.

Hai người tháo khăn đen, bước xuống ngựa, lúc này Quy Lâm đã đi mất, hai người dựa theo chỉ dẫn của Quy Lâm, đi một mạch thẳng về phía trước.

Phía trước, tựa như có bóng người đang chớp lóe lên, đến gần nhìn lại mới nhận ra đó là Hách Liên Dực và Dung Thi Thi.

Phía sau Hách Liên Dực là một hang động lớn, sâu không thấy đáy, hang động cách Tần Liễm và Thanh Linh một rãnh vực lớn như con sông, dây xích sắt thô to chính là cây cầu nối của hai bên bờ vực.

"Thi Nhi, nàng có chắc ở dưới vực sâu này thật sự có thánh quả không?" Sau mấy lần hỏi thăm của hắn, Dung Thi Thi mới chịu mở miệng nói cho hắn

biết, thánh quả nằm bên dưới rãnh sâu.

Vốn lúc trước hắn cũng có vụng trộm đến đây thử dò xét qua một lần, nhưng vì cái hang này sâu không thấy đáy, hắn không dám mạo hiểm, nên bây giờ mới đưa Dung Thi Thi đến đây xem một chút. Muốn moi từ trong miệng nàng vị trí của thánh quả ở chỗ nào trong rãnh sâu, hay có đường tắt nào đi xuống dễ dàng hơn hay không.

"Đương nhiên, Vương gia còn chưa tin Thi Nhi sao?" Dung Thi Thi cười duyên nói, sâu trong mắt xẹt qua một chút ánh sáng lạ thường.

"Nhưng vực này có chiều sâu ít nhất cũng ngàn trượng, cho dù thánh quả có ở dưới đó, bọn vương muốn lấy cũng hữu tâm vô lực. Thi Nhi, chẳng lẽ không có đường nào khác để xuống dưới đó sao?" Hách Liên Dực mong đợi nhìn nàng ta.

"Vương gia, hình như có người đến." Dung Thi Thi đột nhiên nói.

Hách Liên Dực cũng nghe được động tĩnh, quay đầu phát hiện ra Tần Liễm và Thanh Linh, hắn hít một hơi, lộ ra âm hiểm: "Không ngờ Tần Liễm và Diệp Nhị công tử lại chọn cách xông qua Mê Vụ sâm lâm, hừ, bản lãnh cũng không nhỏ. Thi Nhi, chúng ta đi trước đi."

Tần Liễm và Thanh Linh xuất hiện ở đây, có lẽ hắn cũng không ngờ bọn họ trên đường xông vào rừng dày lại gặp được Quy Lâm, sau đó dựa vào chỉ dẫn mà thuận lợi vượt qua.

Hách Liên Dực ôm eo Dung Thi Thi qua, thi triển khinh công bay vút lên trên xích sắt.

Lúc Thanh Linh và Tần Liễm đi lại gần hang động, lại thấy bóng dáng Hách Liên Dực và Dung Thi Thi bỗng biến mất giữa không trung.

Bên kia vực sâu mau chóng truyền ra tiếng va chạm thiết khí, Hách Liên Dực bên kia có ý đồ chém đứt xích sắt.

Bờ vực gần hang động rất rộng lớn, còn có tầng tầng sương trắng lơ lửng bên trên, khiến cho tầm nhìn đến những người đối diện rất bị hạn chế. Dưới vực sâu ngàn trượng, nếu xích sắt nối giữa hai bờ vực bị đứt, sẽ không có cách nào để đi qua kia được.

Hách Liên Dực cầm kiếm ra sức chém xích sắt: "Tần Liễm, dù ngại xông qua được Mê Vụ sâm lâm thì thế nào? Bọn vương cũng vẫn có cách khiến ngại không thể đến được Tiêu Dao Thành thôi!"

"Vinh Vương, ngại đây là đang làm gì?" Tần Liễm dùng nội lực đẩy giọng truyền ra xa.

"Ha ha ha, Tần Liễm, nếu ngại không sợ chết thì phóng ngựa qua đây đi" Hách Liên Dực cũng dùng nội lực truyền âm ra ngoài.

"Chúng ta có nên thừa dịp lúc xích sắt còn chưa đứt, nhanh chóng chạy qua bên đó không?" Thanh Linh hỏi Tần Liễm.

Tần Liễm lắc đầu: "Không được!" Đối với hắn chuyện này cũng không có gì, nhưng hắn lại lo lắng lúc đến vực thì xích sắt bị đứt, nàng sẽ gặp phải nguy hiểm.

Thật ra dựa vào tu vi võ công của nàng thì cũng không hẳn sẽ gặp nguy hiểm, nhưng chỉ cần có một trên một phần ngàn khả năng nguy hiểm, hắn cũng không muốn nàng dần thân vào: "Phu nhân, nàng đứng ở đây, ta quay lại tìm Quy Lâm, để hỏi hắn xem còn có đường nào khác vào Tiêu Dao Thành hay không."

"Được, ngại phải cẩn thận." Nàng nói.

Tần Liễm đột nhiên kéo tay Thanh Linh qua, trong ánh mắt ngó người của nàng, một nụ hôn nhẹ nhàng đáp xuống mu bàn tay: "Vi phu sẽ nhanh chóng quay trở lại!" Hắn lại cười nói.

"Có người ở gần đây đó!" Thanh Linh giật tay khỏi tay của hắn, nóng nảy nói.

"Yên tâm, bọn họ không thấy được!" Trên mặt vực có nhiều lớp sương trắng như vậy, Hách Liên Dực và Dung Thi Thi chắc chắn không thấy được bờ bên đây xảy ra những gì.

Thân ảnh Tần Liễm chợt lóe một cái, người đã như ảo ảnh, biến mất ngay trước mắt Thanh Linh.

Không mất nhiều thời gian, Tần Liễm đã cùng Quy Lâm trở lại.

"Cuối cùng đường vào Tiêu Dao Thành ở đâu?" Thanh Linh trực tiếp hỏi.

"Đường vào thành chính là đi qua vực này, chỉ có con đường này." Lúc này, Quy Lâm cũng chú ý thấy xích sắt đã bị người bên bờ kia chém đứt.

"Không phải ngại đang đùa bọn ta chứ? Làm hòng đường duy nhất vào thành, hừ, cách đãi khách của Tiêu Dao Thành các ngại đúng là rất đặc biệt." Thanh Linh ra vẻ tức giận, nàng tất nhiên biết Hách Liên Dực là người chém đứt dây xích, nói như vậy bất quá chỉ là muốn chọc Quy Lâm sinh ra tức giận với kẻ đã chém đứt mắt xích sắt kia mà thôi.

Quy Lâm rất tức giận, hắn móc ra một thanh tiêu, đặt xuống bên môi, nhẹ thổi.

Tiếng "chiêm chiếp chiêm chiếp" vang lên, từng bầy thực nhân điều che lấp bầu trời vỗ cánh bay đến bên bờ bên kia.

"Á, đau quá, cứu mạng!" Một giọng nữ tử đầy thê lương từ bờ vực bên kia truyền qua.

Dung Thi Thi đã không có võ công, lúc thực nhân điều đột nhiên xuất hiện, nàng căn bản không kịp né. Đợi đến lúc theo bản năng đưa tay ôm đầu, đã có vào thực nhân điều đổ xuống cắn trúng vài ngum thịt của nàng ta. Máu tươi đầm đìa thoáng chốc nhiễm đỏ hai cánh tay, đau đến khiến nàng ta hôn mê bất tỉnh.

"Thi Nhi!" Hách Liên Dực gấp rút bảo vệ Dung Thi Thi, bây giờ nàng ta còn chưa thể chết được.

Trên người Hách Liên Dực bị thực nhân điều cắn được mấy ngum thịt mới khó khăn phản ứng lại, gấp rút vận dụng hàn băng chưởng.

Hàn băng chưởng vừa được khởi động, đã khiến nhiều thực nhân điều trên bầu trời bị đông cứng mà từ không trung rơi xuống. Nhưng các tốp thực nhân điều sau nối trước, từng tốp từng tốp đến, hấn diệt mấy lần như vậy, sau đó lại bay tới càng nhiều hơn.

"Chết tiệt, đây rốt cuộc là con chim quỷ quái gì vậy?" Áo bào trên người Hách Liên Dực bị cắn xé thành nhiều lỗ ngay cả ngân quan buộc tóc cũng bị chim ngậm đi mất. Một đầu tóc đen rối loạn còn hơn ổ gà, khuôn mặt dính toàn máu đầy dử tợn.

Hắn muốn bỏ lại Dung Thi Thi chạy trốn trước, nhưng không ngờ mấy con chim quỷ quái chết tiệt này tựa như chỉ nhắm vào một mình hắn, vây kín hấn gió thổi không lọt, hấn không thể không xuất ra Hàn băng chưởng đối phó với chúng.

Trong Mê Vụ sâm lâm, hai nam tử trẻ tuổi một trước một sau bước ra, nam tử sau lưng che ô cho nam tử phía trước.

"Ai nha, Thái tử điện hạ, ngài chỉ đi đường thôi mà phong thái cũng tuyệt đối như tiên trời, rất tuyệt hảo." Một giọng nói ẻo là như thái giám vang lên mang theo đầy nịnh nọt.

"Nịnh hót, miệng đúng là ngày càng dẻo ra!" Một giọng dễ nghe của nam tử khác vang lên.

"Thái tử điện hạ, không phải Mã Kim nói điều, mà phong thái của ngài thật sự là không có ai sánh bằng nổi." Mã Kim tiếp tục vuốt mông ngựa nói.

"Ai nha, Thái tử điện hạ, ngài đi chậm một chút, để ánh nắng mặt trời phá hủy làn da non mịn của ngài thì sẽ không tốt đâu."

Thật ra cái gọi là ánh nắng mặt trời kia bất quá cũng chỉ là vài tia ánh sáng vụn vặt cố gắng chen chúc nhau xuyên qua tán cây rậm rạp mà thôi, căn bản sẽ không làm tổn thương da thịt như người kia nói.

Thanh Linh nghe tiếng nói chuyện phát ra từ phía sau, nên quay đầu lại, lập tức nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi đứng dưới ô giấy vẽ, thân vận hoa phục rực rỡ phát ra ánh sáng chói lóa, thiếu chút nữa đã đâm mù mắt người. Hắn còn mang theo một loại làn gió thơm ngát thuần khiết đi tới, cực kì giống như một con khổng tước đầy kiêu ngạo đang giương cánh dưới bầu trời âm đạm.

Dung nhan nam tử rất dễ nhìn, khó phân biệt được đực cái. Vóc người hấn cao gầy, khuôn mặt diêm dúa lẳng lơ, một đôi mắt hoa đào mỹ lệ, cánh môi đỏ thắm khẽ nhếch lên một độ cong tuyệt mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Trộm Bắn Tên Sau Lưng

Nam tử kia một thân trang phục quả thực là hoa lệ và bảnh bao. Ngay cả đi bộ cũng điệu đà muốn chết.

Dáng dấp bảnh bao, khuôn mặt phù phiếm nhưng dám đi vào Mê Vụ lâm sâm vẫn tuyệt nhiên là không đơn giản.

Nghe hạ nhân kêu người đó là Thái tử điện hạ, Thanh Linh âm thầm phỏng đoán hấn chắc là Thái tử của một nước nào đấy.

Khi vị Thái tử kia đến gần, trên người hấn bay tới một mùi hương thơm ngát, không mùi tục tằng như son phấn mà là mùi hương ngọt đến thấm lòng người.

"Các hạ là?" Quế Lâm hỏi.

"Chủ tử ta chính là Thái tử Bắc Phiêu, không, là đệ nhất thiên hạ mỹ nam tử, Thái tử điện hạ Bắc Phiêu." Tên hạ nhân lưng thẳng lớn giọng giới thiệu.

Thanh Linh đã từng nghe nói qua diện mạo của Thái tử điện hạ Bắc Phiêu quốc rất đẹp, đẹp đến phi giới tính. Hôm nay gặp mặt quả thật là như thế. Chỉ là hấn đẹp

Từ Mạch liếc mắt liền thấy Tần Liễm một thân áo bào trắng như tuyết, mặt mũi thanh tuyệt mà điểm lệ, hần lập tức có cảm giác nguy cơ tràn ngập, nhanh chóng móc từ trong ngực ra một chiếc gương, soi đi soi lại so sánh, lại quan sát Tần Liễm từ trên xuống dưới cuối cùng hần cho ra một kết luận: “Người không đẹp bằng ta.”

Tần Liễm mặt vẫn không biến sắc, Quế Lâm quái dị nhìn Từ Mạch một cái.

Khỏe miệng Thanh Linh giật giật, vị này không chỉ đẹp mà còn ưa thích trang điểm.

“Phía trước có chuyện gì xảy ra thế?” Mã Kim tò mò lên tiếng hỏi, bên bờ bên kia, xuyên qua màn sương trắng mờ ảo có thể mơ hồ nhìn thấy một núi đông nghèn nghet cùng với những tiếng kêu lạ.

“Người kia công phu quả thật tốt.” Quế Lâm buồn bực nói, hần huy động nhiều thực nhân như thế cũng không thể giữ chặt đối phương. Hần tiếp tục thổi tiêu, tiếp đó lại một bầy chim o o bay đến.

Hách Liên Dực đang cùng bảy thực nhân đấu đánh nhau, một đến mức muốn học máu, may mắn có người ra tay cứu hần.

“Dừng tay” Một đạo âm thanh lạnh lẽo từ bờ bên kia truyền đến, “Pằng” một tiếng, cây tiêu trong tay Quế Lâm bị chấn bể.

“Đại hộ pháp.” Quế Lâm thảm thì.

Tiếp theo đó là âm thanh huyền ảo của chiếc xích sắt, Thanh Linh đến gần vực thẳm, kinh ngạc nhìn một phần phía trên của xích sắt bị một nội lực rất lớn nâng lên.

Xích sắt bị hút lên, chậm rãi đưa về bờ bên kia, “két” một tiếng, đầu xích sắt bên kia được người trụ vững.

Thanh Linh vẫn còn đang cảm thấy kinh ngạc vì người kia nội lực thâm hậu thì một đạo hắc lãng dài ba thước triển khai, chậm rãi đến dưới chân nàng.

Mảnh hắc lãng thêu Mạn Châu Sa hoa màu đỏ trông đặc biệt âm trầm quý dị.

“Xin mời khách quý bờ bên kia tới đây.” Âm thanh lạnh lẽo từ bên kia truyền đến.

“Người đối diện ta là Đại hộ pháp Tiêu Dao thành, xin chur vị yên tâm” Quế Lâm thấy mọi người chần chừ liền không khỏi mở miệng.

Mấy người trước sau đều bước lên tấm hắc lãng đó, Thanh Linh giẫm lên miếng vải đen, bước chân vững vàng, một chút cảm giác sợ té xuống cũng không có.

Thanh Linh vừa sang được bờ bên kia thì thấy Hách Liên Dực và Dung Thi Thi

Nam từ đứng dưới một gốc cây ngô đồng, thân hình cao lớn, toàn thân áo đen, vạt áo thêu mảnh hoa Mạn Châu Sa quý dị.

Nam từ mặt mũi không khó nhìn, chỉ là dưới mí mắt hần vẽ một vệt đen dài, nhìn kiểu gì cũng thấy yêu dị, cả người hần toát lên hơi thở âm trầm quý dị. Như vậy hần chính là vị Đại hộ pháp Tiêu Dao thành – Thiên Nhất Tuyệt, mặc dù hần tay nắm quyền hành nhưng trên người lại không chỗ nào không lộ ra quý dị, tuy nhiên người dân Tiêu Dao thành lại rất kính trọng hần.

Thanh Linh đi theo Thiên Nhất Tuyệt vào thành, trước cổng thành có rất nhiều dân chúng hoan nghênh hần.

Đi qua đường cái, trên đường có rất nhiều dân chúng cùng hần chào hỏi.

Dân thần kính yêu như thế, người không biết sự tình còn tưởng Thiên Nhất Tuyệt mới là Thành chủ Tiêu Dao thành chứ không phải Tư Không Hoành.

Người từ bên ngoài vào thành đều được Thành chủ sắp xếp ở Mê Điều cung phía xa thành.

Thanh Linh vào thành không lâu, Tình Vương cùng Bạch Nhiên cũng đã đến, bọn họ là do người trong thành Tiêu Dao tiến cử.

Thanh Linh vào Mê Điều cung mới đi được một đoạn đường liền thấy một con rết dài đang chuẩn bị bò lên chân nàng, nàng sợ đến mức rút Băng Hồn chém chết con rết.

“Tiêu từ thôi, người ăn gan hùm mật gấu hay sao mà dám giết chết sủng vật Tiểu Bá Vương của Bản Thái tử?” Tiếng gầm đầy giận giữ đột nhiên vang lên.

Mọi người bởi vì đạo âm thanh này mà dừng chân lại.

Thanh Linh hướng về phía âm thanh nhìn, vừa nhìn đến đã sợ hết hồn.

Chỉ thấy cái người tự xưng là thân tài khôi ngô, tướng mạo thì bình thường, sắc môi thâm đen tím bầm, móng tay dài cũng đen nhánh, trên cổ còn có một con rắn ngũ sắc, trên người có mấy con rết với bò cạp bò khắp nơi.

Đi theo hần còn năm người tướng mạo bình thường thân hình cường tráng, mấy người đi tới, mặt đất bụi mịt mù, đầy uy phong khí phách.

Một thân độc vật, lại tự xưng là Bản Thái tử, ngoại trừ Tây Yên Thái tử thì còn ai nữa?

Tây Yên Thái tử Tây Thành Bá, ngoại hiệu Độc Thái tử, thích cùng độc vật làm bạn.

Thanh Linh biết mình chọc phải nhân vật nào liền thấy da đầu mình tê dại.

“Thái tử điện hạ bớt giận, mấy vị khách quý này cũng là vừa mới tới cũng không biết con rết này là của ngài, xin ngài khoan hồng độ lượng bỏ qua cho vị công tử này.” Một lục y nữ tử thái độ không kiêng ngạo <in?#e%q&u@y>

Người Tiêu Dao thành thích màu xanh lục, Thanh Linh phát hiện, bất luận là dân chúng trong thành hay thị nữ thị vệ trong phủ thành chủ đều một thân lục y.

“Cô nương này, người lời nói nhẹ nhàng linh hoạt, trình tiết đối với nữ nhân là bảo vật vô giá, nếu người tới nay nguyện đem trình tiết cho Bản Thái tử, Bản Thái tử có lẽ sẽ bỏ qua cho tên tiểu tử thú này.” Tây Thành Bá âm dương quái khí cười, ánh mắt nhìn Cẩm Nhi đầy hứng thú.

Cẩm Nhi khuôn mặt đỏ lên, nén giận nói: “Thái tử nói đùa.”

“Thế nào? Không muốn? Không muốn thì lăn sang một bên cho Bản Thái tử.” Tây Thành Bá thu lại nụ cười, một ngón tay chỉ thẳng Thanh Linh. “Tiểu tử thú, người hôm nay phải đền Tiêu Bá Vương cho Bản Thái tử, nếu không lưu mạng lại.”

Rết cũng bị nàng chém làm hai nửa, lại còn muốn nàng bồi thường? Không đền được thì đền mạng thay thế? Hừ, chờ hán có bán lãnh lấy được mạng nàng rồi hãy nói.

“Người nói con rết này là của người, người có nhầm không?” Thanh Linh yếu ớt cười, không thêm để uy hiếp của hán ở trong mắt.

Tây Thành Bá lớn tiếng nói; “Người nói cái gì, Tiểu Bá Vương của Bản Thái tử chẳng lẽ Bản Thái tử còn nhận lầm?”

“Vậy sao? Người nói con rết này của người, vậy người gọi nó nó trả lời người thì nó là của người.” Thanh Linh tựa tiểu phi tiểu nói.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Trộm Bắn Tên Sau Lưng (2)

Rết làm sao nói được tiếng người, Tây Thành Bá cảm thấy bản thân bị đùa giỡn: “Mụ nội người, cái này không phải là nói năm sao?”

Thanh Linh vẻ mặt chột nghiêm nghị: “Con rết này rõ ràng của Bản công tử, Thái tử chó ý thế hiếp người, nhìn trứng con rết nhỏ của bản công tử liền nói là của người.”

Nghe Thanh Linh đột nhiên nói như vậy mọi người đều tò mò về sừng sột.

“Tiểu tử thú, dám nói bậy bạ trước mặt Bản Thái tử...”

“Người khác dạy dỗ con rết của mình, Tây Yên Thái tử chạy đến xem náo nhiệt gì?” Tàn Liễm giọng điệu nhẹ nhàng, cắt đứt lời Tây Yên Thái tử chưa nói xong.

Từ Mạch lấy ra một cái gương nhỏ soi soi, rất hài lòng cười cười liền thu hồi gương, lúc này mới mở miệng. “Bắt chó đi cày xen vào việc của người khác.”

Tây Thành Bá thấy Tàn Liễm cùng Từ Mạch một thân y phục bất phàm liền thầm đoán thân phận hai người này không đơn giản, không thể đắc tội. Xem xét Thanh Linh một thân quần áo bình thường, liền tự động bỏ qua lời nói của Tàn Liễm cùng Từ Mạch, chỉ tay vào Thanh Linh cả giận mắng: “Tiểu tử thú, Bản Thái tử xem người là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.” Hán vừa dứt lời liền ném một vật về phía Thanh Linh. <in?#e%q&u@y><

Vật kia vẫn còn bay giữa không trung liền bị một dải bạch lãng của Tàn Liễm đánh bật trở về.

“Bịch bịch” Tây Thành Bá đột nhiên ở trước mặt Thanh Linh nặng nề quỵ xuống. “A!” Hán kêu rất thê thảm, sắc mặt hán đột nhiên trắng bệch, đôi môi tím bầm phát run.

Tây Thành Bá là Thái tử một nước, lại phải quỵ xuống trước mặt Thanh Linh, đối với hán mà nói là thiên đại sỉ nhục. Hán hiện tại không chỉ cảm nhận được đau đớn mà còn cảm nhận được cảm giác nhục nhã, hán hận không thể đem Thanh Linh đi lóc xương lóc thịt.

Thanh Linh tựa như không thấy ánh mắt phi đao của hán, cười thật tươi nói: “Ây dô, quỵ xuống bồi tội? Biết sai biết sửa, thật là một đứa bé ngoan.”

Tây Thành Bá nghe vậy giận đến mức không thở được.

Mấy đại hán đi theo sau lưng hắn thấy chủ tử chịu nhục, không nói hai lời liền vung quả đấm hướng Thanh Linh đánh tới.

Thanh Linh không đủ kiên nhẫn chờ bọn họ đấm mình, nàng dẫn đầu xuất thủ, bóng dáng lóe lên, chỉ trong chớp lát mấy người kia bị điểm huyết đạo không thể nhúc nhích.

Nam Hạ, Tây Yên, Đông Lăng, Bắc Phiêu là bốn nước lớn, thực lực tương đương nhau. Tây Thành Bá dù gì cũng là Thái tử của Tây Yên, bây giờ nàng vẫn không thể hoàn toàn đắc tội hắn. Cho nên nàng vẫn không thể ra tay quá nặng với mấy hán tử kia, chỉ là trước hết không cho bọn hắn cử động được thôi.

Mới vừa rồi Tây Thành Bá ném một cái đuôi bọ cạp to về phía Thanh Linh, kết quả bị Tần Liễm quăng trở về, vừa văng rơi xuống lỗ mũi Tây Thành Bá. Đuôi bọ cạp liền kẹp vào lỗ mũi hắn, máu thoáng chốc liền chảy ra.

Bị đuôi bọ cạp kẹp không những bị thương mà còn trúng kịch độc, người bình thường bị bọ cạp cắn độc thường phát tác luôn.

Độc Thái tử dám cùng bọ cạp làm bạn, bị cắn một cái như vậy khẳng định không chết được nhưng vẻ mặt của hắn không khỏi quá khoa trương đi.

“A, chân...chân của ta...” Tây Thành Bá diện mạo dữ tợn, kêu gào thảm thiết.

Mọi người tuy thấy hắn khổ sở vì đau nhưng bản thân hắn một thân toàn độc nên cũng ai dám lại gần.

“Mặt trắng nhỏ, tiểu tử thú, Bản Thái tử...không...sẽ không bỏ qua cho các ngươi! A...” Mặt hắn trắng bệch gào rú.

Bị người khác mắng là mặt trắng nhỏ, khuôn mặt Tần Liễm thoát cái liềm lạnh xuống.

Mặt trắng nhỏ? Thanh Linh quay đầu nhìn gò má Tần Liễm một chút, chắc chắn, người này mặt đúng trắng đến nỗi làm người ta ghen tị nhưng mà lần đầu tiên gặp nhau liền bị mắng thành mặt trắng nhỏ, không đùa đấy chứ?

Nàng cười yếu ớt nhưng đầy hả hê, Tần Liễm giống như vô tình phát tay áo, thình lình nàng liền bị người dùng sức nhéo. Đau đến nỗi mắt nàng hiện lên một tầng hơi nước, quả nhiên, không muốn chết thì đừng tìm chết.

“Nhất là cái đồ mặt trắng nhỏ kia, Bản Thái tử...” Tây Thành Bá còn muốn ngoác mồm ra mắng thì bị một đạo ánh mắt lạnh như băng của Tần Liễm quét tới.

Một đạo bóng trắng đột nhiên loáng một cái, “Ba ba” Tây Thành Bá chợt bị ăn hai cái bạt tai, khi hắn phản ứng lại phát hiện Tần Liễm vẫn đứng ở chỗ cũ.

“Ai dám đánh bản thái tử, kẻ nào khôn kiếp...” Tây Thành Bá mặt mũi sưng đỏ, hắn lần nữa cảm nhận ánh mắt lạnh lẽo của Tần Liễm, cái loại ánh mắt tựa như băng phong lại lộ ra nguy hiểm làm hắn nghẹn lời, vô hình chung cảm nhận có chút sợ hãi, thậm chí còn không nói được ra lời. <div>#e%q&u@y<<>

Không ngờ nam tử bạch y này nhìn như vô hại lại có thể phát ra khí thế cường đại như vậy.

Thanh Linh nhìn Tây Thành Bá có vẻ không thích hợp, liền nghiêng đầu nhìn Tần Liễm, hắn vừa vặn quay lại nhìn nàng: “Chàng...” Nàng muốn hỏi cho rõ chân Tây Thành Bá rốt cuộc là bị thế nào? “Không phải Bản tướng.” Tần Liễm nói.

Thanh Linh trái tim run lên, âm thầm nghi hoặc, không phải hắn thì là ai đã bắn tên? Ngược mắt, đột nhiên thấy cây tùng trước mặt có một nam tử ngọc thụ lâm phong đứng an tĩnh. Hắn vẻ mặt lạnh nhạt, mắt sắc bén, thâm trầm nhìn về phía Thanh Linh.

Người kia là ai? Hắn xuất hiện từ lúc nào?

“Hắn là Đại hoàng tử Đại Khánh quốc Tề Tế Huyền.” Tần Liễm tựa như nhìn thấu nghi ngờ của nàng liền mở miệng giải thích.

Đại Khánh Quốc thực lực dưới bốn nước lớn.

“Đại Hoàng huynh, thì ra huynh ở đây, ở đây có gì chơi vui à?” Sau lưng Tề Tế Huyền truyền đến thanh âm thanh thúy của một thiếu nữ.

Nghe thấy thanh âm của nữ tử, khuôn mặt lạnh nhạt trong nháy mắt tràn ra âm áp: “Khúc Nhân, không có gì vui đâu, đừng chạy loạn.”

Khúc Nhân mặc dù một thân trang phục thị nữ, trên người lại lộ ra quý khí. Long mày nàng tựa nét xuân sơn, gương mặt tựa phù dung, da trắng loáng hồng nhuận.

“Nha.” Khúc Nhân không yên lòng đáp lời, ánh mắt xoay chuyển nhìn chỗ khác.

Lục y thị nữ Cầm Nhi thấy Tây Thành Bá gương mặt thống khổ liền phân phó thị vệ diu hắn vào phòng nghỉ ngơi. Nhưng thị vệ thấy hắn một thân toàn độc vật cũng không ai dám tiến đến.

“Xảy ra chuyện gì?” Một hồi âm phong quét qua, Thiên Nhất Tuyết một thân hắc bào, vạt áo thêu hoa Mạn Châu Sa, như ma như quỷ hiện diện trước mặt mọi người.

“Đại hộ pháp.” Cầm Nhi hướng Thiên Nhất Tuyết thi lễ, bẩm báo chuyện Tây Thành Bá chân đau không đứng được dậy, bởi vì trên người toàn độc vật mà không ai dám tiến đến.

Thiên Nhất Tuyết đến nhàn nhạt nhìn Tây Thành Bá, đi tới bên cạnh hắn, không có nửa đêm sợ hãi việc trên người hắn toàn độc vật. Một tay nâng người, thoáng cái đã biến mất trước mặt mọi người.

Mọi người dưới sự hướng dẫn của thị nữ, đi tới phong Thành chủ đã an bài.

Tề Tế Huyền cũng xoay người rời đi, đi được hai bước xoay người lại phát hiện Khúc Nhân vẫn chưa có ý muốn rời đi, hắn liền lên tiếng: “Khúc Nhân, đừng quá ham chơi, nhớ về sớm chút.” Nói xong liền xoay người rời đi.

“Đạ.” Nàng vẫn như cũ không yên lòng, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía nam từ dưới cây dù giấy dầu.

“Hắn đáng đáp thật đẹp mắt.” Nàng tâm hồn thiếu nữ tự nhủ.

“Thái tử điện hạ, ngài chậm một chút, nha nha nha, cẩn thận cẩn thận, mặt trời sẽ phơi hồng da ngài.” Mã Kim đi theo thận trọng che dù.

“Đeo mũ, người đi nhanh đi cho Bản Thái tử.” Từ Mạch không nhìn được mắt.

Từ Mạch đi qua gốc cây thanh tùng, phát hiện dưới tàng cây có thiếu nữ hai mắt si ngốc nhìn chăm chăm hắn. Chợt hắn phát hiện da thịt thiếu nữ mịn nhẵn như son, châu tròn ngọc sáng, tự nhiên như điêu khắc. Từ Mạch móc cái gương trông ngực ra soi soi, lại quay sang nhìn thiếu nữ một cái, lập tức có cảm giác trần ngập nguy cơ. Đáng ghét! Da mặt nàng ta còn muốn hoàn hảo hơn hắn!

Hắn tiến lên, nâng cằm thiếu nữ, ngưng mắt nhìn nàng, không, chính xác là nhìn da mặt nàng.

Khúc Nhân vẫn là lần đầu tiên bị một nam tử xa lạ đụng vào, đối phương lại có diện mạo rất đẹp mắt, hơn nữa trên người nam tử này còn có mùi hương thật quyến rũ a. Tim thoáng chốc bùm bùm nhảy thật nhanh, gương mặt trắng nõn ửng đỏ làm da thịt càng thêm mỹ lệ.

Từ Mạch nhíu mày: “Ta đẹp không?”

Khúc Nhân cảm thấy nụ cười này đẹp đến mức tận cùng, nàng bị nụ cười này làm cho hôn mê, đàn độn u mê trả lời: “Đẹp.”

Từ Mạch gật đầu, hắn vốn là thiên hạ đệ nhất mỹ nam, còn hoài nghi cái gì? Đây không phải là tự tìm thêm phiền não hay sao?

“Buống tay!” Tề Tế Huyền lo lắng cho Khúc Nhân liền quay lại, liền thấy một nam tử đang nâng cằm nàng, hắn liền tức giận.

Khúc Nhân bị Tề Tế Huyền quát bừng tỉnh, dùng sức đẩy tay Từ Mạch ra, vội vàng hấp tấp đến bên cạnh Tề Tế Huyền.

“Bắc Phiêu Thái tử, thỉnh tự trọng!” Hắn giận giữ ngẩng răng nói.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Phiền Toái Tìm Tới Cửa

Khúc Nhi cúi đầu cắn môi dưới: “Đại hoàng huynh, chuyện này không liên quan tới hắn.”

“Đi về với ta!” Tề Tế Huyền kéo Khúc Nhi rời đi, Khúc Nhi bị kéo đi, vừa đi vừa cẩn thận nhìn Từ Mạch.

“Hừ, không phải chỉ là một nha đầu nhỏ nhò thôi sao, lớn lên xấu xí như vậy, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân - Bắc Phiêu Thái tử điện hạ của chúng ta sao có thể coi trọng xú nha đầu này. (Lời Editor: Theo nguyên văn của tác giả là mỹ nhân....Khụ khụ(@.@))” Mã Kim gương nanh múa vuốt nói với bóng lưng Tề Tế Huyền.

Khúc Nhi liên tục bị Tề Tế Huyền lôi kéo, mãi cho đến khi trở lại phòng ngủ của Tề Tế Huyền.

“Đại hoàng huynh, huynh đừng tức giận, chuyện này thật sự không có liên quan tới Bắc Phiêu Thái tử.” Khúc Nhi mềm giọng giải thích.

Tề Khúc là công chúa của Đại Khánh quốc, Tề Tế Huyền vô cùng sủng ái người muội muội ruột này.

“Khúc Nhi, trước khi xuất cung, hoàng huynh đã nói với người cái gì?” Tề Tế Huyền bỏ tay Tề Khúc ra, tìm cái ghế dựa ngồi xuống.

"Hoàng huynh nói Khúc Nhi không được phép chạy loạn khắp nơi, cũng không được phép nói chuyện với nam tử xa lạ."

"Muội đó, chẳng lẽ đã xem lời hoàng huynh là gió thoảng bên tai rồi sao, không chỉ nói chuyện với nam tử xa lạ, còn để cho người khác tùy ý sờ mặt mình." Tề Tế Huyền thờ dài nói, không phải là hấn cố ý quản nghiêm với nàng, mà là hấn biết rõ vị muội muội này của hấn, dù từ nhỏ ở trong thâm cung nhưng lúc nào cũng luôn được bảo bọc vô cùng tốt, thế nên nàng không hiểu chuyện đời, vô cùng đơn thuần, không thể phân biệt được thiện ác.

"Hoàng huynh đừng tức giận, sau này ta sẽ không như vậy nữa." Tề Khúc thừa dạ nói.

"Á." Bên ngoài truyền vào một tiếng thét kinh hãi: "Thái tử điện hạ, hộp son phấn ngài thích nhất không biết đã biến đâu mất rồi." Bên ngoài cửa, Mã Kim về mặt đưa đám nói.

"Cái gì? Hộp son phấn bản thái tử thích nhất mất rồi? Cái đồ nhột nhà người, người có làm tốt chuyện gì chưa hả?" Lúc Tử Mạch tức giận muốn giơ chân đạp lên người Mã Kim thì cửa phòng đối diện đột nhiên mở ra.

"Người ở phòng đối diện được thành chủ an là người à?" Sau khi Tề Tế Huyền bắt mẫn nói xong một câu, liền đưa tay khép lại cửa phòng.

Tất cả khách nhân đi đường xa đến, đều được thành chủ an bài ở lại Mê Diêu cung. Chủ tử thì được sắp xếp ở cả phòng phía đông, còn người hầu đi theo phần lớn sẽ được tá túc ở lại các phòng phía tây.

Phòng khách phía đông rất lớn, các phòng được ngăn cách bởi bức bình phong, nên một vài hạ nhân vẫn có thể hầu hạ chủ tử từ bên ngoài.

Phía đông có hai mươi mấy cái viện nhỏ, mỗi viện nhỏ có bốn phòng, bốn phòng được chia thành hai phần, hai phần phòng cách biệt được dành cho hai khách nhân có thân phận tôn quý ở lại.

Còn dư lại hai gian phòng là để cho thị vệ hoặc nha hoàn thân cận ở lại.

Không khéo là, Tề Tế Huyền và Tử Mạch lại vừa lúc được sắp xếp ở cùng một tiểu viện.

Còn vừa khéo là, Tần Liễm và Thanh Linh cũng được an bài vào chung một viện, dưới sự hướng dẫn của thị nữ Cẩm Nhi, hai người chia ra vào phòng ngủ của riêng mình.

Mấy ngày nay Thanh Linh không thể nào được ngon giấc, nên sớm đã cảm thấy mệt mỏi, sau khi Cẩm Nhi vừa rời đi, nàng trực tiếp xông vào trên giường hoa hoa lệ lệ ngủ một giấc.

Tỉnh dậy, lúc nàng đang tò mò quan sát gian phòng này một lúc, Tần Liễm đột nhiên đi đến, thuận tiện đóng cửa lại.

Thấy hấn tiến đến, nàng sững sờ một tí, đột nhiên nhớ tới bản thân mình còn chưa đóng kỹ cửa lại, chỉ khép hờ.

"Thành chủ này cũng quá keo kiệt rồi." Nhìn lướt qua phòng khách được trang trí đơn giản, nàng thầm nói.

"Sao cũng được mà, tới đâu hay tới đó thôi." Tần Liễm lười nhác nói, ưu nhã đi đến bên giường của nàng, sau đó rất tự nhiên mà nằm xuống, một chân đặt trên giường, một chân lại thả rơi trên đất. Tư thế ngủ kia, thấy thế nào cũng *.

Thanh Linh đã từng gặp qua không ít tư thế ngủ của hấn, mỗi một lần xem đều phải nuốt nước miếng một lần, lần này cũng không ngoại lệ.

Sau khi nuốt một ngụm nước bọt, mới đi tới, không khách khí đập đập cái chân thả xuống đất kia của hấn: "Chân của Độc Thái tử đột nhiên xảy ra chuyện không phải là do chàng làm đó chứ?"

Hấn miễn cưỡng nâng mí mắt: "Không phải!"

"Chẳng lẽ chân hấn có bệnh?" Đây chỉ là phán đoán của nàng, vì lúc đó nàng không có tiến lên kiểm tra chân Tây Thành Bá, nên không chuẩn ra được chân hấn có bệnh hay không, nàng hỏi chỉ là cảm thấy chuyện hấn đột nhiên lại quỳ xuống với nàng là một chuyện rất kì lạ.

"Nàng muốn biết?" Hấn xoay người, đôi mắt đột nhiên sáng lên, nhìn chăm chăm vào mắt nàng.

"Muốn." Nàng thành thật gật đầu.

"Nàng nghĩ tới nam nhân khác như vậy, vì phụ rất không vui." Đôi mắt phượng khê trầm xuống, trong giọng nói u oán vô cùng ủy khuất, vô cùng dễ dàng làm cho Thanh Linh có loại cảm giác tội lỗi giống như là nàng khi dễ ức hiếp hấn vậy.

"Chàng đừng có đánh trống lảng nữa có được không?" Nàng lại đập hấn một cước nữa.

"Vi phu cũng chỉ đang bàn chuyện đó thôi, ai, khi nào thì nàng mới chịu nhớ tới và quan tâm vi phu giống như vậy đây."

Cái này cũng tính là bàn chuyện sao? Rõ ràng đã đi xa vấn đề mấy ngàn dặm rồi được không, mệt cho hấn còn nói giống như là chuyện hiển nhiên vậy.

Được, bây giờ nàng cũng không biết chuyện gì ngoài chuyện Độc Thái tử bỗng nhiên lại quỳ xuống trước mặt mình.

Từ khi nàng ngậm miệng lại, khiến bầu không khí trong phòng cũng trầm mặc một lúc lâu, Tần Liễm đành mở miệng trước: "Chân của Độc Thái tử không có bệnh khó nói nào cả."

"Chàng chắc chắn có người ở sau lưng bắn tên trộm sao?" Có thể động tay động chân với Độc Thái tử trong yên lặng không chút tiếng động, công phu người này cũng thật đúng là bí hiểm.

"Ừ!" Hắn lười nhác đáp lại.

"Chàng biết là ai không?" Nhìn bộ dáng của người này, chắc chắn đã biết được người bắn tên trộm kia là ai rồi. Bây giờ nội công và tu vi của nàng cũng không tính là thấp, vậy người có thể qua được mắt nàng mà động chân động tay với Độc Thái tử sẽ là ai?

Chẳng lẽ là Tử Mạch thích trang điểm kia? Hay là Tề Tề Huyền không biết xuất hiện từ lúc nào? Dù sao nàng cũng không biết được tu vi võ công của bọn họ.

"Muốn biết?" Mắt phượng Tần Liễm lần nữa sáng lên.

"Là ai?" Nàng dĩ nhiên là muốn biết rồi.

"Vậy nàng hôn vi phu một cái trước đi." Ngón tay thon dài trắng nõn của hắn nhẹ lướt lên môi, ánh mắt sáng quắc.

Nàng nghe xong tê hết cả da đầu, đáy lòng âm thầm khinh bỉ người này thật quá trực tiếp thẳng thắn, không có chút cái gọi thận trọng gì gì đó: "Có thể đôi sang yêu cầu khác hay không?"

Hắn lắc lắc ngón trỏ trước mặt nàng, đôi môi kéo lên một hình cung duyên dáng khẽ phun ra hai chữ: "Không thể!" Đúng là cần ăn đòn!

Nàng nhin xúc động muốn đánh người một quyền đang nhộn nhạo trong lòng mình xuống, kiểm tra xung quanh, chắc chắn các cửa sổ đã được đóng chặt, rồi lại cúi người xuống giống như người có tật giật mình vậy.

Hắn đột nhiên đưa tay lột xuống da mặt của nàng: "Vi phu vẫn nên lấy thứ này ra trước!" Làm những chuyện thế này vẫn nên dùng khuôn mặt của nàng để tương đối dễ nhìn một chút.

Nàng nhanh chóng hôn nhẹ một cái lên môi hắn: "Xong rồi đó, chàng mau nói ta biết đi."

Hắn xụ mặt xuống: "Phu nhân, nàng gọi cái này là hôn sao? Sao vi phu chỉ cảm thấy như mình vừa bị chim gõ kiến mổ một cái vậy? Nàng làm lại một lần nữa đi."

Cãi vấn đề không mấy đơn thuần này với hắn rất phí sức, nàng nhăn. Cúi người xuống, nhẹ dán môi mình lên môi hắn, khẽ len lỏi thăm dò xâm nhập vào môi của hắn. Sau khi thăm dò một vòng ở bên trong, hắn vừa định quần lấy, thì nàng đã nhanh chóng lui ra ngoài.

"Phu nhân, nụ hôn này không có cảm giác, nàng làm lại một lần nữa đi." Hắn vô liêm sỉ yêu cầu, nhìn chăm chăm mắt nàng tựa như muốn nuốt sống luôn cả người vậy.

Thanh nghe xong vừa cảm vừa tức, trực tiếp giẫm một chân lên giường, tay níu lấy vạt áo của hắn, hô lên: "Chàng đừng có quá đáng nha! Nói! Là ai!"

"Thiên Nhất Tuyệt!" Lúc này hắn rất dễ mở miệng.

Nàng hài lòng gật đầu, thầm nói trong lòng, không thể hành xử quá mềm lòng với người này được.

"Sao chàng biết được là hắn?" Nàng lại đặt thêm một vấn đề nữa.

Hắn chỉ cười mà không đáp, chỉ đưa ngón tay trắng nõn thon dài áp lên cánh môi, ý rất rõ ràng, muốn biết thì lập tức dâng một nụ hôn lên đây đi. Nàng còn níu lấy vạt áo của hắn, nên khoảng cách tới môi của hắn rất gần, ngấm lại, hôn một chút cũng không sao, để hắn vui một chút.

Vì vậy, nàng đưa môi dán lên môi hắn lần nữa, trong một giây vừa tiếp xúc kia, hắn đột nhiên giơ tay đè lại sau gáy nàng, đôi bị động thành chủ động, biến nụ hôn bình thường thành sâu hơn.

Nụ hôn lưu luyến làm say lòng người, nàng chỉ cảm thấy tất cả tinh thần mình như đều đã bị nụ hôn kia cướp đi sạch.

Bỗng, tiếp đập cửa bên ngoài khiến cho nàng nháy mắt hoàn hồn, nhưng hắn lại tựa như không nghe có người đang gõ cửa, vẫn hôn hừng hực trên môi nàng.

"Ừm..." Có người, nàng dùng sức muốn đẩy hắn ra, nhưng hắn lại cố ý không chế lấy hai tay của nàng.

"Diệp công tử, nô tỳ đưa bữa tối đến, ngài có thể mở cửa ra không?" Có hai thị nữ mang com đang đứng bên ngoài, một người trong đó là Cẩm Nhi.

Hai thị nữ đứng ở ngoài cửa chờ thêm giây lát, nghe trong phòng có chút động tĩnh, Cẩm Nhi lại lên tiếng thêm lần nữa: "Diệp công tử?"

Lúc Thanh Linh vào phòng, Bạch Nhiên nhận nhiệm vụ canh giữ ở bên ngoài. Nhưng xem tình hình bây giờ, Bạch Nhiên có lẽ đã rời đi thì hơn.

Trong phòng, hấn giống như nghiện vậy làm thế nào cũng không chịu thả nàng ra, bá đạo mà ôm hôn.

"Không phải Diệp công tử ở bên trong đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?" Thị nữ bên cạnh Cẩm Nhi lo lắng nói.

"Diệp công tử, ngài không sao chứ?" Cẩm Nhi đơn giản có chút khẩn trương lớn tiếng hỏi.

"Chúng ta có nên xông vào xem một chút không?" Thị nữ ở bên cạnh Cẩm Nhi đề nghị.

Nghe tiếng nói chuyện nhỏ ngoài cửa, Thanh Linh cực kì lúng túng. Bất được một cơ hội, lập tức liền dùng sức cắn lên môi hấn một cái, thừa dịp hấn bị đau, nàng vội đẩy ra ít khoảng cách.

"Các ngươi lui ra" Nàng vừa tự do liền lập tức mở miệng, chỉ là giọng nói nàng vừa phát ra khiến ngay cả nàng cũng cảm thấy hoảng sợ mà giật mình.

Không những thốt ra giọng nữ tử, mà âm điệu trong đó còn khàn khàn, ẩn chứa vô vàng kiêu mị, vừa nghe đã biết đó là âm thanh nữ tử sau khi động tình.

Hai người ngoài cửa vừa nghe giọng điệu mất tự nhiên kia của nữ tử, lập tức đoán ra ở bên trong đã xảy ra gì, ngay lập tức khuôn mặt đỏ bừng: "Diệp công tử, tối nay nô tỳ sẽ quay lại." Cẩm Nhi tự nhận đã các nàng đã quấy rầy chuyện tốt của người khác, vội vàng kéo thị nữ kế bên rời đi.

Bị quấy rầy chuyện tốt, khuôn mặt Tần Liễm rất khó chịu, vừa rồi đuổi Bạch Nhiên và Minh Lục đi, quả nhiên là một sai lầm vô cùng lớn!

Hắn còn muốn tiếp tục, nhưng đáng tiếc Thanh Linh sớm đã lui sang một bên sửa sang lại y phục cảnh giác nhìn hấn.

"Phu nhân, nàng đứng xa vậy làm gì?" Hấn đen mặt, nhìn hấn cảnh giác như vậy, hấn có đáng sợ thế sao?

"Thành chủ an bài cho ta và chàng cùng một viện quả thật chính là một quyết định sai lầm" Nàng nhẹ nhàng nói.

Hấn cười hi hi nói ngược lại: "An bài này của thành chủ là vô cùng tốt."

"Đừng nói nhảm nhiều nữa, chàng còn chưa nói cho ta tại sao Thiên Nhất Tuyệt lại bắn tên trộm sau lưng nữa đó." Đệ Độc Thái tử quỳ xuống trước mặt Thanh Linh, không khác gì là đang kéo thêm thù hận cho nàng nha.

"Thiên Nhất Tuyệt có võ công phi phàm, Độc thái tử quỳ xuống, là do khi lựa trắng của ta bay ra ngoài thì đúng lúc hấn cũng đã ném hai chiếc lá lên trên đuôi của Độc Thái tử. Nhưng vì tốc độ của chiếc lá kia quá nhanh, nên nàng mới không phát hiện ra." Hơn nữa sau khi Tây Thành Bá quỳ xuống, đã hoàn toàn che hai chiếc lá kia xuống dưới đuôi. Lúc đó hấn không vạch trần Thiên Nhất Tuyệt, là vì cảm thấy không cần thiết, hơn nữa hai chiếc lá kia cũng không thể nói được cái gì.

Thanh Linh khiếp sợ hút một miệng khí lạnh, võ công Thiên Nhất Tuyệt đúng là đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa như vậy, ngay cả hấn đi lại gần lúc nào, nàng cũng không hề phát hiện ra.

"Còn về phần tại sao Thiên Nhất Tuyệt lại làm như vậy..." Hấn ngừng nói, lấp lửng một nửa.

"Nói mau." Nàng thúc giục.

"Phu nhân..." Hấn lại đưa ngón tay đặt lên môi lần nữa.

Người này lại tới, nhớ tới chuyện vừa mới xảy ra, sắc mặt nàng lập tức thay đổi, nhanh chóng lui về phía sau mấy trượng.

Người này một khi trở nên vô si thì luôn khiến người ta giận sôi: "Cái này ta không hỏi nữa, ta thấy ta vẫn là nên tự mình suy nghĩ thì hơn."

"Họ Diệp, còn có tên tiểu bạch kiểm kia nữa, hai người mau lên ra đây!" Một âm thanh giận dữ đột nhiên truyền đến từ bên ngoài, nghe tiếng, còn chưa thấy mặt cũng đã biết chủ nhân của giọng nói kia đang tức giận đến nhường nào.

"Mấy vị huynh đệ này, xin đừng gây chuyện ở đây" Bốn thị vệ canh giữ ở cửa, một trong bốn người lên tiếng.

Ngoài viện, có ba đại hán vóc người cường tráng kéo đến, đi cùng bọn họ là một nam tử trung niên khoác y phục màu xám tro.

"Cút ngay, nếu không lão tử sẽ diệt luôn cả các ngươi!" Đại hán Lý Sáng thô giọng nói.

"Huynh đệ, ở đây là Tiêu Dao Thành, xin đừng làm càn..." Thị vệ kia còn chưa nói dứt lời thì đã bị người giết chết.

"Còn ai dám ngăn nữa, lão tử diệt người đó."

Lý Sáng nói ra lời hung ác, mấy thị vệ còn lại thấy vậy cũng không dám can nữa.

"Họ Diệp, tiểu bạch kiểm..."

"Lý Sáng, lần này chúng ta tới chỉ tìm Diệp Đàm tính sổ thôi." Nam tử trung niên áo xám tro nói, thông qua hỏi thăm hần mới biết được hôm nay người khiến cho Thái tử của bọn họ chịu nhục chính là Tàn Liễm và Diệp Đàm.

Tàn tướng Nam Hạ hần có nghe thấy, tuổi còn trẻ đã trở thành một quyền tướng của quốc gia lớn, người này không thể khinh thường được, có thể không chọc thì tuyệt đối đừng chọc tới.

Còn ngược lại, cái tên Diệp Đàm kia, trước đây là một ma bệnh, cũng sẽ không được coi trọng mấy, thật không biết Nguyên Ung Đế của Nam Hạ có hồ đồ hay không, mà lại phái tên Diệp Đàm này đến đây.

"Họ Diệp, mau lén ra đây!" Lý Sáng hô to, hai cái đại hần khác đi theo cũng hô to cho đòi Thanh Linh lén ra đây.

"Họ Diệp, mau rút..." Lý Sáng mở miệng lần nữa, nói còn chưa hết, miệng đã bị hột đào đột nhiên bay tới chặn lại. Trong nháy mắt, cổ họng không ngừng bị nghẹn, giống như là bị hột đào lớn kia cắt vỡ một chút, nhất thời khiến hần đau đớn khó chịu.

"Rắc rắc rắc rắc!" Thanh Linh vừa cắn một quả đào lớn trong tay, vừa thảnh thơi thông thả bước ra: "Người bảo ai rút?"

"Lữ tiên sinh, chính tiểu tử này đã để Thái tử điện hạ của chúng ta phải quỳ xuống." Một đại hần cường tráng khác nói.

Lữ tiên sinh là thái phó của Tây Yên Thái tử, lần này theo Tây Thành Bá đến Tiêu Dao Thành. Sau khi hần biết Độc Thái tử bị buộc phải nhục nhã quỳ xuống trước Diệp Đàm, ngoài giận dữ ra, hần còn muốn xem một chút người Diệp Đàm to gan lớn mật kia đến cùng là ai.

"Đừng dài dòng, chúng ta mau lên đi!" Lý Sáng nuốt hột đào xuống, chịu đựng đau rất ở cổ họng.

Ba người lần lượt vung quả đấm đánh tới Thanh Linh, trước khi ba quả đấm đó nện xuống, Thanh Linh ra tay, nhanh như chớp, nháy mắt đã vừa ra tay bẻ gãy cổ tay của ba người, vừa đập bay từng người một.

Ba người kia té trên đất đau đến nhe răng trợn mắt, nếu không phải ngại thể diện, bọn họ chắc chắn đã không ngần ngại mà kêu cha gọi mẹ rồi.

Lữ tiên sinh kinh hãi, ba người kia ít nhiều gì cũng là võ sĩ hạng nhất của Tây Yên, nhưng lại không chịu được hơn một chiêu của ma bệnh Diệp Đàm kia. Lập tức, hần cảm thấy mặt mũi ngày càng không có ánh sáng, để lấy lại thể diện, hần quyết định tự mình ra tay. Lữ tiên sinh thăm vận nội lực ngưng tụ lại trong tay, sau đó nhanh chóng chưởng về phía Thanh Linh.

Lữ tiên sinh không hề giống như ba chỉ biết cậy mạnh kia, trên tay hần chính là nội công thật, chưởng phong còn rất mạnh mẽ hùng hồn, vừa nhìn đã biết ngay nội công người này không hề nông cạn.

Thanh Linh đối phó với hần mặc dù có chút không thoải mái, nhưng vẫn chiếm thế thượng phong, một khi có cơ hội nàng liền tấn công phía dưới của hần.

"Đồ vô si!" Sau mấy chiêu, Thanh Linh mỗi một chiêu đều nhắm ngay đũng quần bị đá mạnh một cái, hần tức giận mắng to.

Không biết Tàn Liễm đã đi ra khi nào, chỉ biết hần đã sớm dựa người lên ngưỡng cửa, nhìn Thanh Linh không ngừng công kích vào bên dưới của đối thủ, hần không khỏi nhíu mày lại.

"Đồ thổ bỉ, hèn hạ!" Lữ tiên sinh che đũng quần, tức giận mắng to.

"Lữ tiên sinh!" Lúc này nam tử che ngực từ dưới đất bò, nhìn thấy Lữ tiên sinh cuối cùng cũng bị một cước đập bay, hần tức giận nhìn chăm chăm Thanh Linh, sau đó xông lên.

Không hề nghi ngờ, lần này, hần cũng bị đập bay y hệt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Xảy Ra Chuyện Gì Hần Chịu Trách Nhiệm

"Bản công tử không thêm bồi các người chơi." Thanh Linh rất nhanh xoay người đi vào phòng.

"Họ Diệp kia, chó đi!!!!" Trừ trắng đình bên ngoài, hai đại hần khác đã giùng giàng muốn đứng lên.

Mất thấy Thanh Linh đi vào phòng, bọn hần cũng muốn đuổi theo thì đã thấy nàng ôm một chần to mang ra ngoài. Hai người vẫn còn buồn bực không hiểu Thanh Linh mang chần ra làm gì, bất thành lình Thanh Linh ném chần về phía bọn họ.

Thanh Linh động tác nhanh nhẹn đem hai người kia đánh ngã, đem trắng đình đứng ngoài chộp chung một chỗ.

“Họ Diệp.....ngươi, ngươi định làm gì?” Tráng đinh có chút hốt hoảng nói.

Nàng cười âm hiểm “Cũng không làm gì a, nếu bản công tử nhớ không lầm ba người các ngươi vừa hướng bản công tử bảo cứu. Bản công tử đã lớn đến tuổi này rồi mà vẫn không biết cứu như thế nào? Hay các ngươi thử cứu một lần cho bản công tử hiểu thế nào là cứu?” Nàng lấy ra cái chăn mỏng, dùng chăn mỏng đem ba người cuộn thành cái kén.

(Ở đây bản dịch ghi là “cứu” nhưng thật chất là “cuộn” và “lăn”, nữ chính chơi chữ đó, nhưng tôn trọng bản dịch nên mình để là “cứu” ^^)

“Họ Diệp, bọn ta chính là Tây Yên Đại Vũ Sĩ, ngươi đây là đang làm nhục chúng ta, Thái tử điện hạ sẽ không tha cho ngươi.” Lý Sáng không cam lòng cả giận nói.

“Bản công tử không thích nói nhảm” Cho nên nàng bắt đầu động chân, đem cái kén kia một cước đá ra ngoài.

Lữ tiên sinh thấy Tây Yên nhất lưu Đại Vũ Sĩ (đại loại là nhóm chiến binh giỏi nhất Tây Yên, mình để vậy nghe cho oai) bị người vây thành cái kén, cuối cùng còn giống như phế vật bị người ta đá ra ngoài. Hắn cảm thấy đây là thiên đại sỉ nhục, tức giận đến nổi mỗi cũng phát run, lập tức hít vào một hơi, hai mắt trợn ngược hôn mê bất tỉnh.

“Họ Diệp, lão tử rửa ngươi chết không được từ tế.” Lý Sáng lớn tiếng mắng, hai người khác cũng bắt đầu hùng hùng hổ hổ.

Thanh Linh mất diếc tai ngo, rất nhân nhả một bên vừa huyết sáo, một bên chân đá cái kén.

Ừ, nội lực tăng mạnh, đánh người thật thoải mái.

Cái kén vẫn lăn đến cửa viện, Thanh Linh mới để cho người đem cái kén vác đi.

Thanh Linh quay lại thấy Tần Liễm vẫn nhân nhả dựa người vào khung cửa nhìn nàng, môi ngậm nụ cười nhân nhả.

Nàng đi tới trước mắt hắn: “Mới vừa rồi chàng nói ta có thể tùy ý dạy dỗ đám thủ hạ kia của Độc Thái tử, xảy ra chuyện gì chàng cũng sẽ chịu trách nhiệm. Hôm nay ta thực sự động thủ, coi như hoàn toàn đắc tội Độc Thái tử.” Dĩ nhiên không thể phủ nhận lúc Độc Thái tử quỳ trước mặt nàng, nàng đã hoàn toàn đắc tội hắn.

“Sau đó nếu có chuyện gì không may, chàng chắc chắn chàng sẽ chịu được trách nhiệm?”

Những người kia xông vào viện nàng đập phá, hắn muốn nàng tùy ý dạy dỗ người, không cần bận tâm cái khác, xảy ra chuyện hắn thay nàng chịu trách nhiệm. Bây giờ nàng rất tò mò, đắc tội Tây Yên Thái tử, hắn làm sao chống đỡ chuyện này cho nàng?

“Ta sẽ không để cho nàng xảy chuyện, nàng cứ yên tâm tin ở ta.” Giọng điệu của hắn vẫn đậm phong khinh, lại làm cho người ta không nhịn được mà muốn tin hắn.

Đối với hắn mà nói, người nào khi dễ nàng chính là khi dễ trên đầu hắn, đối với người muốn khi dễ hắn, hắn từ trước đến nay đều thích ra tay trước.

“Ta có việc muốn nói với nàng, nàng mau theo ta vào nhà.” Hắn đột nhiên nghiêm túc nói “Nhìn hắn khó có được vẻ mặt nghiêm túc, tâm nàng trong nháy mắt căng thẳng, không phải chuyện nàng đắc tội Độc Thái tử tạo thành phiền toái lớn cho hắn đấy chứ? Hình như không đúng, nếu đây là phiền toái, lúc trước hắn sẽ không giết dây nàng đi dạy dỗ bọn người kia.

Ôm theo thấp thòm, nàng theo hắn vào phòng.

Chân trước nàng vừa bước vào căn phòng, hắn liền lập tức đóng cửa, cũng đem nàng chống đỡ trên cửa.

Khuôn mặt khuyếch thành của hắn phóng đại ngay trước mắt của nàng, hơi thở ấm áp phả vào gáy nàng, chăm chăm nhìn nàng không chút cố kỵ.

“Chàng,,,chàng có gì muốn nói?” Nàng cảm giác không khí không đúng, đầu lưỡi liền thất lại.

“Phu nhân có vẻ rất thích tấn công nửa người dưới?” Hắn cười như không cười, mắt phượng hẹp dài híp lại, nguy hiểm quang mang trong đáy mắt chợt lóe lên.

Nàng rất không tinh ý liền trả lời: “Chiều này sử dụng rất tốt mà, có vấn đề gì sao?”

Nghe nàng nói xong, nụ cười trên môi hắn càng sâu, sâu đến nổi lông mày trên người nàng đều dựng đứng, nàng hậu tri hậu giác phát hiện mình nói sai.

Từng thấy qua mặt vô sỉ của hắn đối với nàng, nàng lập tức đổi lời nói, giả hoạt cười cười: “Thích tấn công nửa người dưới? Như ta đây là người chính trực quang minh, làm sao lại có thể dùng cách thức hạ lưu như thế?” Cuối cùng còn rất đáng đánh đòn mà nói: “ Chẳng lẽ chàng thích sao?”

“Diệp Thanh Linh!” Nụ cười bên môi hắn càng sâu hơn, ánh mắt giá rét khiến da đầu nàng run lên.

Aiz, mỹ nam nói dối mặt liền đổi được ngay a.

“Khụ khụ” Trong nháy mắt nàng cười thật to: “Phu quân, đó là ta nói vậy, phu quân chính nhân quân tử như vậy, còn lâu mới tấn công chỗ đó của người khác a.” Mặc dù hoàn toàn không phải lỗi của nàng, nhưng làm mỹ nam tức giận là nàng có lỗi, mỹ nam của nàng tức, nàng chính là gặp xui xẻo.

“về sau tuyệt đối không cho phép nàng tấn công chỗ đó của nam nhân.” Hắn ra lệnh, giọng điệu cố chấp. “Càng không cho phép bới quần, đặc biệt là nam nhân khác!”

Âm thanh hắn dừng lại một chút rồi mới lên tiếng, khẽ cắn một hóp trên vành tai nàng, hạ thấp thanh âm mang theo một cổ dụ hoặc: “Nếu tay nàng có cảm giác nhột, vì phu không ngại cho nàng bới quần vì phu.” Hắn tiến thêm một bước, vây nàng toàn bộ vào trong ngực hắn.

Sống lưng nàng cứng đờ, trong nội tâm thầm nghĩ, trừ phi đầu nàng bị thùng lỗ, nếu không nàng quyết không dám đánh chủ ý lên quần hắn.

Đầu hắn chôn ở cổ nàng, thanh âm trầm thấp cười nói: “Tay phu nhân hiện tại đang nhột sao?”

“....” Nội tâm nàng hướng hắn hô to, kim ngọc kỳ biểu (dạng kiểu đẹp người mà xấu nét ấy), ‘bông rách’ (nghĩa như trên) mà!

Nàng chợt nghe phía ngoài có tiếng huyền oán, nghe như có tiếng đánh nhau cùng tiếng hô cứu hỏa.

Liếc cánh tay vẫn đang nhột chặt nàng, nàng ngẩng đầu lên hỏi hắn: “Bên ngoài giống như đã xảy ra chuyện, chúng ta đi ra xem có được không?”

Hắn buông nàng ra, gạt đầu một cái, sau đó hai người cùng nhau đi ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Xảy Ra Chuyện Gì Hắn Chịu Trách Nhiệm (1)

Thanh Linh ra đến trong sân liền thấy viện phụ cận ánh lửa ngút trời, khói đặc dày cuộn cuộn. Viện kia hình như là chỗ ở của Lãnh Ly với Độc Thái tử.

Đi ra ngoài sân nhỏ, nàng thấy không ít người hầu, thị vệ cùng thị nữ hốt hải chạy đi cứu hỏa.

Mà chỗ ánh lửa không xa, Lãnh Ly một thân từ y đang xuất thủ, động tác lưu loát đánh ngã một tên đại hán. Mà lúc này dưới chân hắn bảy tám tên đại hán nằm tựa như đã chết.

Tây Thành Bá ngồi xe lăn, thấy vậy, hai tay dùng sức nắm chặt tay vịn, tay vịn vì không chịu được sức của hắn liền bắn ra ngoài. Hắn ảo não đem đầu tay vịn bằng gỗ ném bỏ, rống giận: “Nam Hạ các người khinh người quá đáng!”

Thanh Linh bắt được một tên người hầu bên cạnh Lãnh Ly hỏi chuyện gì đã xảy ra, người hầu này tóm tắt mọi chuyện khá đơn giản.

Phòng ngủ Tây Thành Bá với Lãnh Ly gần nhau, độc vật trên người hắn bò vào phòng Lãnh Ly, kết quả Lãnh Ly dùng loại huân hương đặc biệt đem độc vật của Tây Thành Bá giết chết. Tây Thành Bá giận giữ lại thả một con rắn độc vào phòng Lãnh Ly.

Lãnh Ly vẫn không nói tiếng nào, dùng huân hương độc chết rắn, sau đó xông vào phòng Tây Thành Bá ném một loại hương phấn đặc biệt, kết quả đem độc vật trên người Tây Thành Bá giết chết. d

Tây Thành Bá tức giận, hắn hàng năm vẫn dùng độc vật làm bạn, trên người có chút độc được. Đợi Lãnh Ly về phòng không lâu, hắn phái người độc chết thị vệ canh giữ ngoài phòng Lãnh Ly, bên ngoài lại đốt lửa thiêu.

Lửa lên, Lãnh Ly trốn ra được đã lại thấy Tây Thành Bá ngồi xe lăn, sau hắn là hai Tây Yên Đại vũ sĩ.

Tây Thành Bá phân phó tám Đại vũ sĩ đối phó với Lãnh Ly, về phần kết quả hai bên như thế nào Thanh Linh đã đích mục sở thị.

Chỉ là Lãnh Ly không giết bất cứ ai, hắn chỉ dùng mê hương làm bọn họ tạm thời bất tỉnh thôi.

Ánh mắt Tây Thành Bá ác độc quét qua Lãnh Ly, Thanh Linh cùng Tàn Liễm, mắt của hắn dữ tợn đến đáng sợ: “Bản Thái tử hôm nay bị người Nam Hạ các người làm nhục, sớm muộn gì ta cũng đòi lại.”

Đột nhiên một hơi thở âm hàn đến gần: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thiên Nhất Tuyết tựa như quý âm hành tung bất định, xuất hiện lặng yên không một loại tiếng động.

“Đại hộ pháp, Nam Hạ khinh người quá đáng, dùng quý kẻ khiến đuôi phải củ bản thái tử bị thương. Mới vừa rồi đại phu nói chân của bản thái tử không thể hồi phục được nữa.” Tây Thành Bá bức tức nói, chân của hắn từ khi bạch lăng của Tàn Liễm đánh tới liền đau nhức. Đau đớn kéo dài đến lúc Thiên Nhất Tuyết cho mời đại phu đến cho dùng thuốc giảm đau mới hết.

Vì vậy hắn nhận định chắc chắn thời điểm Tàn Liễm ném bọ cạp trúng mũi hắn cũng là lúc thần không biết quỷ không hay động tay động chân vào chân hắn.

“Còn có hắn.” Tây Thành Bá thẳng tay chỉ Lãnh Ly, lạnh lùng nói: “Đem bảo bối của bản thái tử tất cả độc chết.” Nghĩ đến chuyện này, hắn tức giận càng sâu, ngực bởi vì nghẹn một con giận mà ần ần thấy đau.

Thanh Linh nhíu chặt lông mày, lạnh lùng đáp lại: “Chúng ta chẳng làm gì cái chân của ngươi cả, Tây Yên Thái tử chó ngậm máu phun người. Còn nữa, người ở chỗ đó đông như vậy, Tây Yên Thái tử lại một mực chắc chắn chúng ta ra tay, không phải là định tội quá sớm đấy chứ?”

Mặc dù Tàn Liễm nói cho nàng biết Thiên Nhất Tuyết là kẻ ra tay, nhưng bây giờ chứng cứ không có, nói ra có thể bứt dây động rừng.

Huống hồ nơi này là Tiêu Dao thành chứ không phải Nam Hạ, đây chính là địa bàn của Thiên Nhất Tuyết. Và lại Tiêu Dao thành thực lực bí hiểm, nếu không hết mức cần thiết, nàng sẽ không chia mũi dùi vào Thiên Nhất Tuyết, thế rõ ràng là tự tìm phiền toái.

Tây Thành Bá chăm chọc cười to, cười lâu bên tai không dứt, hắn ngưng cười rồi đột nhiên oán hận nói: “Hừ, Nam Hạ quả nhiên ác độc, hèn hạ, giáo hoạt, có gan làm mà không có gan nhận.”

“Đại hộ pháp.” Hắn hướng thiên Nhất Tuyết nói, gương mặt khắc nghiệt dữ tợn: “Bản Thái tử đề nghị Đại hộ pháp đuổi bọn Nam Hạ hèn hạ này ra khỏi Tiêu Dao thành, nếu không trong bọn họ nếu có người cười được Đại tiểu thư, đại tiểu thư há chẳng phải bị hủy trong tay bọn chúng hay sao?”

Tàn Liễm Tựa tiểu phi tiểu, thanh âm nhẹ nhàng: “Tây Yên Thái tử nói sai rồi, ngươi một thân độc vật, ai có thể đến gần ngươi? Đại tiểu thư gả cho ngươi chẳng phải phải làm quả phụ sao?” Hắn nhìn tạ như đang khổ não, như đang vì đại tiểu thư mà kham ưu.

“Ngươi...” Tây Thành Bá mặt mày nhất hoành (giống kiểu giận giữ mà lông mày thành 1 đường thẳng ấy ^^), hai mắt trợn lè đầy giận giữ, nhìn con ngươi còn to hơn cả mắt trâu, lại hướng về phía Thiên Nhất Tuyết nói. “Đại hộ pháp, Bản thái tử chính là bị thương ở Tiêu Dao thành các người, chuyện này ngươi có hay không cho bản thái tử một cái công đạo? Bản thái tử nghĩ ngươi chắc không muốn Tây Yên quốc với Tiêu Dao thành trở mặt thành thù chứ?” Giọng điệu của hắn hàm chứa nhiều uy hiếp.

Đây là địa bàn của ngươi khác, thế lực hắn đơn bạc, trước mắt chỉ có thể dựa vào Thiên Nhất Tuyết. Thiên Nhất Tuyết từ nãy đến giờ một bộ dạng nhàn nhạt, tựa như chẳng liên quan gì đến mình, hắn không thể không lên tiếng uy hiếp.

Tàn Liễm cười nhạo một tiếng: “Nếu bốn tướng nhớ không lầm, Tây Yên bốn năm trước có ý đồ đánh chiếm Tiêu Dao thành, đích ngoại tổ phụ của Tây Yên thái tử dẫn mười vạn tinh binh xuất chinh.

Kết quả mười vạn tinh binh của Tây Yên bị Tiêu Dao thành đánh cho hoa rơi nước chảy, còn ép ngoại tổ phụ của Tây Yên Thái tử tự vẫn bên ngoài Mê Vụ sâm lâm.”

“Năm đó ngoại tổ phụ ngươi cũng nổi danh kiêu hùng thiện chiến kết quả cũng không làm gì được Tiêu Dao thành, ngươi lại đi uy hiếp Đại hộ pháp, có hay không thấy nhục cười?”

Thanh Linh biết Tàn Liễm đang nói đến nợ cũ của Tiêu Dao thành với Tây Yên quốc, chính là đem Thiên Nhất Tuyết với Tây Thành Bá khích bác ly gián.

Cố tình Tây Thành Bá lại đang bức bối, cho rằng Thiên Nhất Tuyết vì chuyện của năm đó mà đối với hắn có thành kiến, cho nên mới không chịu đứng về phía hắn.

Thiên Nhất Tuyết cũng nghe ra lời nói của Tàn Liễm có ý đồ, vội vàng mở miệng cắt đứt lời nói của Tàn Liễm: “Tây Yên Thái tử, nếu như ngươi cùng mấy người này có thù oán, lúc nào ra khỏi thành hãy tính sổ với nhau, Bản hộ pháp không nhúng tay vào ân oán của các người.” Hắn không thể vì Tây Thành Bá mà đắc tội Nam Hạ nên hắn chỉ có thể bảo trì trung lập.

“Bản hộ pháp tới đây trừ nhìn chuyện gì đang xảy ra còn có tin tức phải nói cho các vị, tối nay Thành chủ thiết yến các vị ở phủ Thành chủ, đến lúc đó kính xin chư vị nể mặt tham gia.” Thiên Nhất Tuyết vội vàng nói sang chuyện khác.

“Bản hộ pháp còn có chuyện quan trọng, liền rời đi trước, cáo từ.” Thiên Nhất Tuyết không muốn chiến hỏa hai bên lại dẫn đến trên người hắn, cố tình tìm một cái cớ rời đi.”

Viện của Tây Thành Bá cùng với Lãnh Ly bị thiêu, không còn cách nào có thể ở được nữa, lại bởi lần này người cầu hôn tuyệt không ít, cơ hồ đầy khách phòng ở Mê Điều cung cho nên Thiên Nhất Tuyết trước khi đi cũng đã phân phó hai người an bài ở bên ngoài Mê Điều cung.

Sau khi những người khác biết được Độc Thái tử không có ở Mê Điều cung đều rút thỏ phào nhẹ nhõm, bọn họ không cần phải lo lắng đến việc đột nhiên độc vật trên người Tây Thành Bá cần loạn.

Tây Thành Bá mang theo lửa giận, chỉ tay vào ba người, thần sắc thống hận: “Ba người các ngươi chờ đấy!!!” Hắn không thể làm gì bọn chúng trong Tiêu Dao thành, chờ đi ra khỏi chỗ này rồi hắn sử chi ba tên kia biết đắc tội hẳn phải nhận hậu quả ra sao.

“Đi!” Tây Thành Bá phân phó hai tên Đại vũ sĩ đẩy xe lăn đưa hắn rời đi.

Trong căn phòng, Mã Kim đang đẩy một đầu mỏ hôi huân hương cho áo bào kim quang phát sáng cao quý.

Trong phòng còn có một người nữa, mà người nọ lại đang giang tứ chi nằm trên giường ngủ thiên hôn địa ám.

Mã Kim nhìn nam tử đang ngủ trên giường, lắc đầu liên tục, Thái tử điện hạ của bọn hắn có đáng ngủ thật là không dám khen tặng.

“Àm.” Mã Kim vô ý làm rơi huân hương xuống đất.

Từ Mạch bị đánh thức, sắc mặt không thể gọi là tốt.

Mã Kim tìm đập thỉnh thích, vội vội vàng vàng vuốt mông ngựa: “Tháo tứ điện hạ, ngài tỉnh rồi, nô tài dùng Nhã Lan hương huân áo bào ngài tốt rồi.” có Nhã Lan hương là độc quyền của Bắc Phiêu Hoàng thất.

Từ Mạch đứng dậy xuống giường, Mã Kim ngay lập tức cầm áo bào khoác lên cho hắn.

“Thái tử mặc áo bào này vào nhất định hương thơm phiêu đến mười tám dặm, mê đảo nam nữ già trẻ, đoán chừng nữ nhi Thành chủ nghĩ thấy mùi huân hương này cũng sẽ quỵ xuống dưới chân ngài.” Mã Kim chân chó nước miếng văng tung tóe.

“Mê đảo nam nữ già trẻ? Dẻo mỏ, sao ngươi không bị mê đảo?” Từ Mạch khinh bỉ liếc Mã Kim, khoe môi cũng khể giường lên: “À, bản thái tử quên mất ngươi là bất nam bất nữ tiểu thái giám.”

Mã Kim nụ cười xu nịnh cứng đờ, nhưng rất nhanh khôi phục bình thường: “Thái tử điện hạ tối nay ra trận đảm bảo có thể làm kinh ngạc bốn phía, không ai bì nổi.”

Từ Mạch móc trong ngực ra cái gương nhỏ mà đến cả lúc ngủ cũng nhất quyết không bỏ ra, gương nhỏ này rất tinh xảo, bảo thạch màu xanh lục bao quanh chiếc gương, quanh thân gương mài dũa Nhã lan thảo.

Hắn soi gương rồi gật gật đầu hài lòng.

Thanh Linh cùng Tần Liễm đến phủ Thành chủ đúng lúc bữa tiệc vừa mới bắt đầu.

Bữa tiệc được tổ chức tại vườn U Hương, vườn U Hương đêm nay cảnh đẹp như họa, suối nhỏ chảy róc rách qua cầu, đình nghỉ mát nằm độc lập giữa hồ.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Thiên Kim Thành Chủ

Editor: Yên Nhi

Dù trời đã tối, nhưng vẫn có vô số loại hoa mà Thanh Linh không biết tên tranh nhau nở rộ, nhiều đóa hoa no đủ mà xinh đẹp tuyệt trần. Yến hội được tổ chức tại trên một khoảng đất trống giữa trăm hoa, tiệc còn chưa bắt đầu mà mùi rượu đã tỏa ra nồng nặc, mùi hương khiến người ta cảm thấy thoải mái, chỉ ước gì mình cứ như vậy mà say đi.

Thanh Linh nâng mắt nhìn vị trí chủ vị, đằng trước có đặt hai chiếc ghế dựa trống, Thiên Nhất Tuyệt một thân hắc y âm trầm đứng ở một bên, yên tĩnh đến khiến không một ai có thể khinh thường hắn được.

Hai bên dưới ghế chủ tọa đặt ba hàng ghế, chính giữa là đường đi có trải thảm hoa mỹ, lúc này trên hai hàng ghế đã có các khách mời của các nước khác ngồi.

Thanh Linh và Tần Liễm tìm một chỗ ngồi xuống, nàng đảo mắt qua một lượt, nhưng tìm mãi cũng không thấy được bóng dáng Hách Liên Dục, chẳng lẽ hắn bị thực nhân điều khiển đến trọng thương, không đứng dậy nổi nữa rồi sao?

"Thành chủ đến." Tiếng thông báo truyền vang lên, Thanh Linh và mọi người trong sảnh đồng loạt đưa mắt nhìn về phía thành chủ Tư Không Hoành đang bước tới.

Tư Không Hoành mặt mày đen đặc, thân hình cao lớn, một thân hoa phục lục sắc, đầu đội kim quan được khảm tám viên đồng châu lớn, bên hông treo một thanh bảo kiếm. Lúc đi đường về mặt hắn thoáng hiện lên căng thẳng, mặc dù bước chân vững vàng, nhưng Thanh Linh vẫn cảm thấy người này dường như không hề có chút khí phách của nhân vật đứng đầu một thành.

Tư Không Hoành mắt nhìn ghế chủ tọa, nơi mà mình đang đi tới, trên mặt đột nhiên xet qua một tia hoảng sợ. Về hoảng sợ chỉ lóe lên một cái liền lập tức biến mất, nhưng Thanh Linh vẫn phát hiện ra.

Thanh Linh liếc mắt qua ghế chủ vị trên kia, Thiên Nhất Tuyệt vẫn đứng đó như cũ, nàng không hề phát hiện ở đó có thứ gì có thể khiến người khác

hoảng sợ như vậy.

Lúc Tư Không Hoành đi ngang qua nàng, nàng lơ đãng nhận ra khuôn mặt của hắn có gì đó rất khác thường, khuôn mặt của hắn đã dịch dung khác đi!

Người khác có thể không nhìn ra, nhưng người am hiểu dịch dung như nàng sao có thể không phát hiện được.

Tư Không Hoành đi đến ghế chủ vị, phân phó nha hoàn rót rượu, hắn giơ ly rượu lên trước tất cả mọi người, hô: "Lão phu cảm tạ chư vị đã ưu ái tiểu nữ, có thể từ nơi ngàn dặm xa xôi chạy tới Tiêu Dao thành cầu hôn tiểu nữ, lão phu ở chỗ này xin kính chư vị một ly." Vừa nói xong, hắn một hơi uống cạn ly rượu.

Mọi người bên dưới cũng rồi rít uống hết rượu trong ly.

Chỗ bên cạnh Tư Không Hoành vẫn trống không, Thanh Linh thăm đoán vị trí kia có lẽ là giữ lại cho nữ nhi của thành chủ, chỉ là yến hội đã bắt đầu, vì sao nữ nhi thành chủ vẫn chưa xuất hiện?

Một trận gió mát kì lạ nổi lên trên mặt đất bằng phẳng, ban đầu vốn chỉ là con gió nhu hòa mát mẻ, nhưng dần dần lại càng lúc càng lớn, thổi phồng cả áo bào của những người đang dự tiệc, khiến từng sợi tơ nhảy múa cuồng loạn.

Ở trong con gió này, Thanh Linh cảm nhận được có một loại lực đang kích động dưới lớp đất nhu hòa, trận gió cũng do cái loại nội lực kia tác động tới mới phát lên.

"Nhìn kia, đó là cái gì vậy thế!" Có người kinh hãi hô lên.

Những đóa hoa vây xung quanh buổi yến hội, lúc này đột nhiên cánh hoa lại tranh nhau nở ra. Cánh hoa bị gió thổi bay khắp nơi, bay quanh quẩn trên không của buổi yến hội.

Dưới bầu trời sao sáng chói, những cánh hoa này cứ quanh quẩn trên không trung tạo nên khung cảnh đẹp tuyệt vời. Từ từ, các cánh hoa xoay tròn hội tụ thành một dãy dài.

Đầu dãy dài đó, một nữ tử ngũ quan thanh lệ tuyệt luân nhẹ nhàng xuất hiện. Nữ tử vẫn một thân áo ngực váy dài màu xanh biếc, bên ngoài khoác theo một chiếc mạng che mặt màu trắng sương. Tóc nhẹ buông, được búi đơn giản nghiêng sang một bên và gắn lên ba cây trâm ngọc phi thúy xinh đẹp.

Nữ tử đạp lên không trung, giữa ngàn vạn cánh hoa mà bước, thanh lệ thoát tục, tựa như tiên nữ hạ phàm từ tận chín tầng mây. Nàng giẫm nát hoa trong dòng chảy, gót ngọc không nhanh không chậm đi tới, vô vàng cánh hoa theo bước chân của nàng mà rơi rụng tán loạn, tiêu tiêu sái sái, mê loạn mắt người, cánh hoa rơi lên y phục tơ lụa trên người khách nhân, trên áo bào thượng phẩm, trên chiếc sân vương mùi lạnh âm ỉ, và rơi cả vào lòng hàng hà nam tử trẻ tuổi nồng nhiệt.

Tần khách ngồi trên sân, không ít kẻ nhìn bóng hình xinh đẹp kia đến si đến ngốc, ánh mắt như sói đói toát ra khát vọng tầm thường.

Có thể xuất hiện theo cách này, trong lòng mọi người đã ngầm tự hiểu thân phận của nữ tử này, nàng chắc chắn không ai khác chính là nữ nhi thành chủ. Vì vậy, bọn họ rồi rít sửa sang lại y phục mà tóc mai của mình, để bản thân thoát nhìn được tuần mỹ thêm chút ít.

Từ Mạch chứng kiến màn xuất hiện độc đáo như vậy, thâm hận bản thân mình đêm nay xuất hiện quá vô danh tầm thường. Cảm thấy có ánh mắt đang nhìn chằm chằm mình, ngẩng đầu nhìn qua hướng đối diện, phát hiện Tề Khúc đứng sau lưng Tề Tề Huyền đang nhìn hắn cười ngây ngô đến toát cả miệng.

Tề Khúc đối diện thấy hắn nhìn sang, nhất thời kích động, dáng tươi cười trên mặt càng tăng thêm vài phần.

Từ Mạch như bị nụ cười của nàng lây, cũng nhìn nàng cười cười theo.

Tề Tề Huyền đột nhiên quay đầu lại, phát hiện muội muội mình đang nhìn về phía Từ Mạch cười ngây ngô, hắn ho một tiếng, Tề Khúc bị dọa lập tức ngậm miệng lại. Hắn nhìn sang phía Từ Mạch, ánh mắt sắc bén như muốn bắn ra cả dao.

Nhìn thấy ánh mắt không mấy thiện cảm của Tề Tề Huyền, Từ Mạch không vui, nhưng cũng không trừng lại hắn, mà chỉ cười ngày một sáng lạnh hơn với Tề Khúc, thi thoảng còn bạo gan ném một ánh mắt quyết rũ câu người cho nàng ta.

Tề Tề Huyền tức giận đến đen mặt: "Cúi đầu xuống, không được nhìn hắn." Hắn nói với Tề Khúc.

Tề Khúc trước nay vô cùng nghe lời huynh trưởng, Tề Tề Huyền vừa nói thế, nàng lập tức cúi đầu. Từ Mạch đối diện thấy vậy, cười nữa cũng không ích lợi gì, liền khép miệng lại.

Lúc nữ nhi thành chủ trên không trung đi đến cách Thanh Linh không xa, Thanh Linh ngẩng đầu nhìn lên, cảm thấy nữ nhân này đẹp thì đẹp thật, nhưng ánh mắt lại có chút trống trải, không giận cũng không vui.

Nữ nhi thành chủ từ không trung bước xuống, Tư Không Hoành tiến lên đón, nắm chặt tay nàng, nói với mọi người xung quanh: "Đây chính là nữ nhi của lão phu, Tư Không Tiêm Vụ."

Lúc này, Tư Không Tiêm Vụ bỗng nhìn Tư Không Hoành một cái, Tư Không Hoành áp úng buông tay ra.

Tư Không Hoành mắt tự nhiên cười cười, tiếp tục nói với mọi người: "Lão phu chỉ có một nữ nhi duy nhất là Tiêm Vụ, không nhẫn tâm để nàng bị ủy khuất, vì thế lão phu muốn tuyển một người con rể mà Tiêm Vụ thích và người đó có thể yêu thương Tiêm Vụ."

"Thành chủ, chỉ cần ngài gả nữ nhi cho bản thái tử, bản thái tử nhất định sẽ thật yêu thương nữ nhi của ngài, chỉ cần nàng bảo bản thái tử đi hướng đông, bản thái tử quyết sẽ không đi hướng tây." Tây Thành Bá kéo cao giọng nói.

"Ta không gả cho người què?" Tư Không Tiêm Vụ không nể mặt mũi, lạnh lùng từ chối.

Sắc mặt Tây Thành Bá lập tức cứng đờ, cười lớn ra tiếng: "Đại tiểu thư là đang nói giỡn sao?" Về mặt của hắn mặc dù đang cười, nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lẽo, tức giận đến mức bóp nát ly rượu trong tay.

Hay cho một nữ nhân không biết suy nghĩ, hôm nay người dám cự tuyệt bản thái tử, ngày khác, bản thái tử nhất định sẽ khiến người phải cầu xin bản thái tử!

"Tư Không Tiêm Vụ ta không thích nói giỡn, ta không gả cho người què." Nàng ta thẳng thừng lặp lại lần nữa

Tây Thành Bá rốt cuộc không giọng cười được nữa, đề xúc động muốn lật bàn xuống: "Đại tiểu thư, hiện tại chân của bản thái tử đúng là không tốt thật, nhưng có thể chữa khỏi." Nếu không phải đang ở Tiêu Dao Thành, hắn đã sớm hung hăng ra tay dạy dỗ nữ nhân này rồi.

Tư Không Tiêm Vụ không nhìn hắn nữa, cũng không nói thêm gì, làm như không hề nhìn thấy sự tồn tại của hắn.

Đáng giận, hắn có bao giờ bị một người nữ tử không thèm đếm xỉa tới như vậy chứ? Hắn rũ mắt xuống, che lại con ngươi đen nhánh đang tức giận bùng bùng, một tay nắm chặt cái chân què kia. Hắn đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt rét lạnh như rắn độc quét về phía Thanh Linh và Tần Liễm, thật lâu cũng không dời đi.

Tư Không Tiêm Vụ bước lên trước một bước, giọng thanh thúy dễ nghe cất lên: "Đa tạ các vị công tử đã tru ái, ngoại trừ không gả cho người què ra, Tiêm Vụ một lòng chỉ muốn gả cho một nam tử có thể tâm ý tương thông với mình."

"Thế nào mới gọi là tâm ý tương thông với Đại tiểu thư?" Tề Tề Huyền hỏi.

"Mười ngày sau, kính xin chư vị hãy tụ họp dưới chân núi Nhạc Hòa, đến lúc đó Tiêm Vụ sẽ nói cho mọi người biết thế nào mới xem như là tâm ý tương thông với ta." Nàng ta trả lời.

"Đại tiểu thư, tại sao phải bắt chúng ta tụ tụ dưới chân núi Nhạc Hòa chứ? Bây giờ nàng nói luôn không được sao? Cần gì phải phiền phức như vậy." Một công tử quý gia lên tiếng hỏi.

"Ha ha, tiểu nữ không tiện nói ra, lúc đó kính xin chư vị nể mặt mà đến." Tư Không Hoành lên tiếng chặn dứt lời bàn tán.

Sau khi nói xong chuyện chính, Tư Không Tiêm Vụ lấy lý do thân thể khó chịu nên rời khỏi yến hội trước. Còn những người ở lại, không cưỡng nổi sự hấp dẫn của rượu Tiêu Dao Thành mà vui vẻ chè chén.

Rượu, thơm mát mà thuần hậu, là loại rượu ngon thượng đẳng. Thanh Linh không nhịn nổi sự dụ hoặc nên uống khá nhiều, nhưng nàng không ngờ khối thân thể này lại từ lượng kém như vậy.

Kiếp trước nàng ngàn chén không say, mà bây giờ uống không có bao nhiêu, thế nhưng 'rầm' một tiếng, say đến mức phải nằm úp sấp nghiêng ngả ở trên bàn.

"Đừng nói là nàng đã say rồi nha?" Tần Liễm ở bên cạnh nhẹ giọng nói.

Nàng giống như không có nghe thấy hắn nói, chỉ đưa đôi mắt ngập nước mê ly không chớp mắt nhìn chăm chăm hắn, lúc say nàng đặc biệt vô cùng yên tĩnh nhu thuận.

Vì Thanh Linh say nên Tần Liễm đưa nàng rời khỏi yến hội trước, vừa nãy hắn còn nói nàng khi say thật yên tĩnh nhu thuận, không ngờ vừa rời khỏi yến hội lại bắt đầu náo loạn lên.

Hắn đỡ nàng bước đi, đi được nửa đường, nàng lại lặng lẽ đưa tay cời bỏ đai lưng, sau đó đẩy bàn tay đang đỡ mình ra, mạnh mẽ cởi xuống áo khoác quăng qua một bên, lúc nàng còn muốn tiếp tục cởi nữa thì ánh mắt hắn đã trầm xuống vài phần.

Hắn nắm lấy tay ngăn động tác cởi đồ của nàng lại, nàng ngẩng đầu lên, hai tròng mắt mê ly lộ ra vài phần ngây thơ, mở miệng nói: "Nóng."

"Nàng ráng nhịn một chút, chờ trở lại phòng rồi thì tùy ý để nàng cởi." Hắn híp lại đôi mắt phượng hẹp dài, giọng nói nhu hòa, nàng giống như hiểu hắn đang nói gì nghiêng đầu ngo ngắc nhìn hắn.

Say rượu còn nghe hiểu được lời hắn, coi như từ lượng cũng không tới nỗi nào, hắn cảm thấy nàng đã yên tĩnh nên cũng buông tay ra.

Minh Lục theo sau hai người sớm đã nhặt áo bào lên, lặng lẽ đưa lại cho Tần Liễm.

Tần Liễm xoay người cầm áo bào, lúc xoay người lại, nàng đã cởi xong hết lớp y phục ngoài.

"Công tử!" Bạch Nhiên theo sau cũng lúng túng thốt lên, Nhị tiểu thư bọn họ quá không cẩn thận rồi, may mắn gần đây không có ai đi ngang qua, nếu không mặt mũi sẽ bị tổn hại rất nặng nề.

"Nhìn qua chỗ khác." Giọng Tần Liễm trong trẻo nhưng lạnh lùng nói với hai kẻ theo sau.

"Mặc y phục vào." Tần Liễm vừa nói vừa định khoác lại áo khoác cho nàng, nàng lại đẩy hắn ra.

"Ta nóng, không mặc." Nàng lắc đầu, cực giống một đứa trẻ không muốn nghe lời.

Hắn tóm lại hai bộ vuốt không an phận, dụ dỗ: "Ngoan, nàng mặc áo khoác vào trước đi, lát nữa về nàng có cời hết cũng không sao."

Hai người đi phía sau nghe vậy, đầu đầy hắc tuyến.

"Hừ, đồ mặt người dạ thú, chỉ sợ người còn đang ước gì có thể cột sạch y phục của Nhị tiểu thư chúng ta đi." Bạch Nhiên âm thầm nói trong lòng.

"Không cần, nóng." Nàng cố gồng thoát khỏi xiềng xích của hắn, nhưng hắn cầm quá chặt, làm sao cũng không thoát ra được.

"Ngoan, đừng làm rộn... Á..." Long mày của hắn đột nhiên cau chặt, kêu rên một tiếng, thì ra nàng cảm thấy giày gựa không có kết quả nên liền dứt khoát cúi xuống cắn tay hắn.

"Thật đúng là nha đầu không an phận." Hắn bất đắc dĩ cười, điểm huyết đạo nàng, sau đó tự mình cởi nàng đi về.

Trở lại tiểu viện ở Mê Diêu Cung, hắn cởi nàng vào phòng ngủ rồi thả nàng xuống sau đó mới giải huyết đạo cho nàng.

Hắn cời lớp da mặt trên mặt của nàng ra, ôm chặt eo của nàng, nhẹ nhàng thổi hơi nóng lên trên cổ nàng: "Phu nhân, còn thấy nóng nữa không?"

"Nóng." Nàng nói, giờ phút này đầu của nàng nửa tỉnh nửa mê mơ mơ hồ hồ, hai gò má ửng hồng, bộ dáng vô cùng ngây thơ, hắn nhìn một lúc nhịn không được hôn lên mặt nàng một cái.

"Nếu vậy, phu nhân cứ thoải mái cời hết y phục trên người xuống đi." Giọng của hắn hơi trầm xuống, con ngươi đen nhánh thâm thúy giống như đôi bảo thạch, tĩnh lặng và có lực hấp dẫn.

Hắn thả tay đang ôm lấy eo nàng ra, nàng khẽ sững sờ trong chốc lát, sau đó lảo đảo nện bước đi về phía giường.

Hắn đứng sau lưng, lòng nhộn nhạo nghĩ tới chuyện sắp xảy ra tiếp theo, ánh mắt đói khát không kiêng nể gì lộ cả ra ngoài, nhưng sau chỉ sau thời gian một hồi chuông, ánh mắt đói khát kia bỗng đứng đổi sang đại ra.

Nha đầu kia vừa đến gần giường, vậy mà lại lập tức ngã xuống ngủ.

Khóe miệng hắn hưng hăng co rút, một ngụm khí nghẹn lại trong ngực, không thể đi lên cũng không thể đi xuống cứ nghẹn ở giữa, cũng chỉ có nha đầu kia mới khiến cho hắn cảm thấy vừa yêu vừa hận như vậy!

Buồn bực một hồi, hắn cũng bò theo lên giường. Nhìn chằm chằm bộ mặt ngủ không biết chuyện gì của nàng, tâm tình khó nhịn, trần trọc trở mình. Mà nàng nằm cạnh bên, ngủ vô cùng bình yên.

Đột nhiên, trong đầu hắn chợt lóe qua một ý nghĩ, nhìn chằm chằm bộ mặt lúc ngủ của nàng, cười tà một tiếng.

Sáng sớm, ánh bình minh mỹ lệ, từng sợi nắng màu vàng kim xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào trong, rọi sáng cả căn phòng.

Thanh Linh mở ra hai mắt mộng lung, vừa nhìn tình cảnh trước mắt xong, nàng giống như bị sét đánh trúng, trong nháy mắt đầu óc nhất thời trống rỗng không cách nào suy nghĩ, một hồi lâu sau mới lấy lại được tinh thần.

Bây giờ nàng giống như con bạch tuộc mà ôm lấy Tần Liễm, tất nhiên đây không phải là điểm quan trọng, điểm quan trọng chính là cả hai người đều không mảnh vải che thân!

Nàng nhớ tới qua mình say rượu, sau đó cảm thấy rất nóng, muốn cời hết y phục để mát mẻ, sau đó, sau đó xảy ra những chuyện gì thì nàng không nhớ nổi.

Đừng nói là sau khi trở lại phòng, nàng cời sạch y phục mình còn chưa đủ. Đầu óc cũng nóng lên liền y phục của tên này cũng lột sạch đi? Bây giờ y phục của hai người bị ném tán loạn trên giường.

Nàng không phủ nhận bản thân nàng vẫn luôn mơ ước sắc đẹp của tên này, nên chuyện say rượu mà 'khi dễ' tên này cũng là rất có khả năng.

Lúc này Tần Liễm vẫn đang ngủ say sưa, nàng đưa tay điểm vào huyết đạo trên người hắn.

Nếu như tên này tỉnh lại nhìn thấy cảnh nàng ôm hắn, không chừng sẽ nghĩ cách ép buộc nàng nha.

Cho nên nàng điểm huyết ngũ của hán rồi mặc lại y phục lại chỉnh tề, coi như sau này hán biết nàng 'ngủ' với hán, nàng cứ chết không nhận thì hán có thể làm gì được nàng, càng đừng mơ tưởng ép buộc được chút gì từ trên người của nàng.

Nàng tiện tay kéo chân mỏng qua đắp cho hán, đứng dậy, nhanh nhẹn mặc y phục, khôi phục lại bộ dáng Diệp Đàm chính nhân quân tử. Tuy nàng đã điểm huyết hán, nhưng thời gian hán ngủ mê man chắc chắn sẽ không lâu.

Thừa dịp trước khi hán tỉnh lại, nàng phải nhanh rời khỏi đây, nếu không dựa vào trình độ vô sỉ của tên này, không chừng có thể bắt nàng hầu hạ hán mặc y phục, chỉ suy nghĩ một chút thôi cũng đã cảm thấy da đầu tê dại.

Bây giờ nàng lại càng không thể gọi Minh Lục hay là Bạch Nhiên đi vào, để bọn họ đi vào nhìn thấy cảnh tượng Tần Liễm không một mảnh vải che thân ngủ trên giường nàng, có thể khiến cho bọn họ suy nghĩ linh tinh.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng, chân trước vừa mới bước ra, phía sau đã truyền tới một giọng nói dịu dàng: "Phu nhân muốn đi đâu vậy?"

Giọng nói dịu dàng của hán giống như ma âm khiến nàng dừng lại bước chân, sao hán có thể tỉnh nhanh như vậy chứ?

Nàng cứng ngắc quay đầu lại, bị phong cảnh sắc xuân có thể khiến cho người ta vừa nhìn liền lập tức chảy máu mũi ở trên giường đập vào trong mắt: 'Á.' Nàng kinh hoàng hét chói tai một tiếng: "Chàng hạ lưu." Sau đó nàng chạy trốn chết ra khỏi phòng.

"Nhị công tử, đã xảy ra chuyện gì?" Ở ngoài viện Bạch Nhiên nhìn thấy Thanh Linh hốt hoảng chạy ra, hán không khỏi nghi ngờ hỏi.

"Không có... Không có gì." Nàng dừng chân lại, lúng túng cười nói.

Bạch Nhiên nhìn chăm chăm vào mắt nàng hồi lâu, hồi nghi nói: "Thật sự không có chuyện gì sao?"

Hán nhắc chân định đi vào phòng ngủ của nàng, nàng lập tức níu hán lại, ho khan vài tiếng: "Bạch Nhiên, khó được dịp đến Tiêu Dao Thành một lần, ngươi đi theo ta tham quan vài vòng đi." Không chờ hán trả lời nàng liền kéo hán đi ra ngoài.

Tiêu Dao Thành là một nơi xinh đẹp giống như tiên cảnh, tùy ý liếc mắt cũng có thể nhìn thấy được những đóa hoa nở rộ cùng cỏ cây xanh biếc. Nước chảy dưới cầu nhỏ, đình đài và lầu các giống như tranh vẽ cũng có rất nhiều.

Úc Hương Viên là nơi cực kì nổi tiếng ở Tiêu Dao Thành, chỗ đó một năm bốn mùa đều có hoa tươi nở rộ.

Thanh Linh tùy ý đi dạo ở Úc Hương Viên, còn Bạch Nhiên vì cảm thấy nhàm chán nên bỏ sang chỗ có bóng cây ngồi xuống.

Đột nhiên, xuất hiện tám đại hán khỏe mạnh vây quanh Thanh Linh.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Hồ Phù Trần Gia Tây Yên Quốc

Vây quanh Thanh Linh là tám đại hán, trên tay bọn hán cầm binh khí hoàn toàn không giống nhau, người cầm Loan Câu (cái móc), người cầm Đại Thiết Chùy (búa lớn), người cầm Lưu Tinh Chùy (2 cái búa có gai nhọn được nối với nhau bởi một xích sắt), người cầm đại đao đẳng binh khí.

Tây Thành Bá không phát hiện ra Bạch Nhiên ở tán cây thấp, Bạch Nhiên nhanh chóng đứng lên định lại chỗ Thanh Linh, lại bị nàng nhìn một cái lạnh lùng liền lùi về.

Bạch Nhiên nghĩ nhị tiểu thư không muốn hán xuất hiện, vậy liệu nàng có nắm chắc đánh bại mấy người đó chứ? Dù sao gần đây võ công nàng tinh tiến không ít.

Tây Thành Bá ngồi ở chiếc xe lán làm bằng gỗ, cười gằn: "Diệp Đàm, hôm nay tên mặt trắng nhỏ Tần Liễm không có ở đây, ngươi chịu chết đi!" Hán mạng tới tám đại hán, người nào người nấy khí lực vô vùng lớn.

Mặc dù lần trước bị Lãnh ly cầm dị hương hun cho bất tỉnh, nhưng hôm nay tên Lãnh Ly đây cũng không ở đây. Hán tin tưởng bộ dạng nhi gầy kia của Diệp Đàm chắc chắn không phải là đối thủ của Tây Yên đại vũ sĩ.

"Tây Yên Thái tử, chúng ta không thể hảo hảo nói chuyện được sao? Cần gì giáp mặt đã đánh?" Thanh Linh nhún mày đáp.

Diện mạo Tây Thành Bá dữ tợn cười to: "Ngươi đã biết sợ? Coi như sợ thì cũng không dùng được. Bản thái tử đã nói qua, đắc tội với bản thái tử tuyệt không có kết quả tốt." Hán chịu khuất nhục từ tên tiểu tử Diệp Đàm kia, hôm nay hán sẽ đòi lại toàn bộ. "Các ngươi tấn công hết đi!" Hán phát tay ra lệnh cho tám tráng hán.

Úc Hương viên hương thơm lan tỏa đột nhiên ngập tràn sát khí, khách tới đây du ngoạn mắt thấy sát khí nổi lên, sợ đến nhanh chân chạy, d>in?#e%q&u@y<

Ba người hướng Thánh Linh ném ra vòng răng cưa, Lưu Tinh Chùy cũng theo nhau mà đến, lực đạo cùng tốc độ rất lớn, sát khí khuấy động làm nhiều hoa cỏ nhanh chóng úa tàn.

Thanh Linh phi thân giữa không trung, cuốn theo trận mưa hoa tuyệt đẹp, cánh hoa nhiều màu sắc xinh đẹp cùng với thiếu niên anh tuấn vô song hòa lẫn với nhau tạo nên một cảnh tượng đáng kinh ngạc, ngay cả Tây Thành Bá ngồi xem một bên cũng khó nhận ra vẻ mặt thương thức.

Thanh Linh vận nội lực, tay không bắt được xích sắt của Lưu Tinh Chùy, không chế đánh vòng răng cưa trở về.

Răng cưa bay ngược trở về với tốc độ rất nhanh, lực đạo bén nhọn vô cùng, trong chớp mắt liền có hai đại hán bị đánh trúng ngã lộn ra đất.

Tây Thành Bá kinh ngạc trừng lớn hai mắt, Lưu tinh chùy ít cũng nặng ngàn cân, vậy mà cái tên tiểu tử Diệp Đàm nhỏ gầy gió thổi cái liền bay lại có thể nhẹ nhàng chế được nó. Hơn nữa động tác của Diệp Đàm gió chảy mây trôi, nhanh như gió, cho dù võ công cao cường hơn người cũng chưa chắc đã làm được điều đó a.

Đại hán còn lại hô to một tiếng, bọn họ cầm trong tay đại thiết chùy và đại đao hướng thẳng Thanh Linh. Đáng dáp bọn họ cao lớn, chiêu thức cũng linh hoạt tuyệt diệu nhưng tuyệt không bằng đáng người gầy nhỏ nhanh nhẹn của Thanh Linh.

Tây Thành Bá vừa quan sát vừa âm thầm lo lắng, hán hiện tại không thấy bóng dáng Diệp Đàm, chỉ thấy một bóng dáng y phục màu lam như cá trườn lách giữa sáu vị tráng hán. Sau đó hán nghe hòng trên trời nhìn tay của mình, từng mảnh cánh hoa bay lên giữa không trung nhất tề rơi xuống.

Mà Diệp Đàm thân thể nhỏ gầy, khuôn mặt lãnh lẽo đứng yên. Gió thổi qua cuốn những cánh hoa, đứng ở nơi cánh hoa rơi đầy đất, nàng vẫn thanh lãnh như cũ, khí chất cao quý không gì sánh bằng, giống như một vị thần cao cao tại thượng.

Tây Thành Bá chớp mắt còn có ý niệm cúi đầu trước Thanh Linh, nghĩ lại hán đột nhiên sợ đến mồ hôi chảy ròng ròng.

Thanh Linh bỗng quay đầu lại nhìn Tây Thành Bá, ánh mắt như đao nhọn, từng bước từng bước đi lại đến chỗ hán đang ngồi.

“Diệp Đàm, bản thái tử ra lệnh cho ngươi không được đến gần ta nửa bước!” Hán vẫn cho rằng chỉ cần Tàn Liễm không có ở đây thì Diệp Đàm không phải là vấn đề khó giải quyết. Nhưng thật không ngờ nằm ngoài dự liệu của hán, ai ngờ tên tiểu tử Diệp Đàm này với Tàn Liễm là người không thể đắc tội.

Thanh Linh cười lạnh một tiếng, bước chân như cũ vẫn không ngừng lại. Lúc nàng đến gần Tây Thành Bá, hán đột nhiên vỗ vào tay vịn xe lăn một cái, mở ra một cơ quan ở giữa, theo đó hai mũi tên độc cùng nhau bay ra.

Hai mũi tên tốc độ rất nhanh nhưng tốc độ né của Thanh Linh còn nhanh hơn. Tránh qua mũi tên, nàng nhảy mắt tiến đến sau lưng Tây Thành Bá, một cước đem hán ngã lộn quay.

Tây Thành Bá còn chưa kịp phòng bị, cả người cả xe lăn đều ngã chổng gọng, trong miệng còn ngậm một hộp bùa.

Hán lật người, lấy tay đẩy xe lăn đang đè ở trên đùi ra, con mắt sắc bén hiện lên vẻ kinh hoàng nhìn Thanh Linh: “Diệp Đàm, ngươi dám vô lễ với Thái tử một nước, đợi bản thái tử từ Tiêu Dao thành trở về Tây Yên, d>in?#e%q&u@y<

“Bản thái tử không phải là không giảng đạo lý với ngươi, nếu hiện tại ngươi chịu quỳ xuống dập đầu xin lỗi ba cái với bản thái tử, bản thái tử có thể bỏ qua cho ngươi, nếu không...”

“Nếu không thì thế nào?” Thanh Linh mỉa mai cười hỏi, từ trên cao nhìn hán.

“Nếu không bản thái tử hướng Nguyên Ung đế Nam Hạ quốc đòi mạng ngươi, đến lúc đó ngươi có khóc mù mắt, bản thái tử cũng nhất quyết không bỏ qua cho ngươi.” Tây Thành Bá uy hiếp, hán không tin Diệp Đàm đến cái này cũng không sợ.

“Đã như vậy thì giết hán đi!” Một đạo âm thanh băng lãnh vang lên, Thanh Linh theo bản năng quay đầu liền thấy Tàn Liễm một thân bạch y đi đến.

Lúc này nhìn thấy hán, tai nàng đỏ đến lợi hại.

Tây Thành Bá nhìn thấy người tới, mày rậm cau chặt, gương mặt thoáng chốc liền nặng nề: “Tàn Liễm, các ngươi dám can đảm giết bản thái tử, Tây Yên tuyệt đối không bỏ qua cho các ngươi.” Hai người này tại sao lại cuồng vọng đến vậy chứ?

“Tây Yên, Tây Lâm hoang mạc.” Tàn Liễm vẫn đạm phong khinh nói.

Tây Thành Bá nghe vậy, huyết dịch toàn thân chợt đông cứng thành băng. Sắc môi đen nhánh run run cười cứng ngắc: “Ngươi đang nói cái gì vậy?”

“Tây Lâm hoang mạc, tám vạn binh mã, thái tử còn cần bổn tướng nói thêm sao?” Âm thanh hán rất nhu hòa lại khiến cho Tây Thành Bá trong lòng run sợ.

Thanh Linh nghe chuyện như rơi vào trong sương mù, không hiểu nhìn Tàn Liễm.

Tần Liễm cười giải thích cho nàng: “Tây Thành Bá tự mình thao luyện binh mã ở Tây Lâm hoang mạc, theo luật lệ Tây Yên, đây là từ tội.

Nàng tin không ? Bây giờ nàng giết hán hã giận, ta có biện pháp khiến Tây Yên không chỉ không trách tội nàng mà còn cảm tạ ân đức.”

Thế lực của hán đến tội cùng có bao nhiêu lớn? Thân ở Nam Hạ mà chuyện cơ mật như Tây Thành Bá thao luyện binh mã hán cũng biết. Thế nên lời vừa rồi của hán nàng hoàn toàn tin tưởng.

Thì ra trong tay hán có điểm yếu của Tây Thành Bá, khó trách lúc trước hán bảo nàng không cần lo lắng việc đắc tội Tây Thành Bá, xảy ra chuyện gì có hán chịu trách nhiệm.

Tây Thành Bá sắc mặt lo lắng: “Tần Liễm...”

“Người nghĩ bốn tướng đang nói hươu nói vượn? Haha” Tần Liễm cười khê một tiếng. “Nếu như bốn tướng tiết lộ tin tức Tây Lâm hoang lạc cho hảo đệ đệ của thái tử, người nghĩ hán sẽ thế nào?”

“Không!” Tây Thành Bá hoảng sợ, đệ đệ tốt Tây Thành Hạ luôn nghĩ cách để hạ bệ hán.

Nếu Tần Liễm đem chuyện Tây Lâm hoang mạc tiết lộ cho Tây Thành Hạ, thông qua Tây Lâm hoang lạc hán sẽ điều tra ra hán chính là người đứng sau thao luyện binh mã.

Cuối cùng phụ hoàng khẳng định cũng biết, phụ hoàng hán hận nhất loại người có dị tâm, chuyện này mà bị phụ hoàng hán biết, chờ đợi hán không chỉ là danh hiệu Thái tử phê bỏ mà còn là cái chết.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Chương 84.2

“Hán vì sao không chịu yên tĩnh làm cái chức danh Thái tử của hán đi làm gì lại tự mạo hiểm thao luyện binh mã vậy?” Thanh Linh nghi ngờ hỏi.

Tần Liễm trả lời: “Từ bốn năm trước ngoại công của Tây Yên Thái tử tự vẫn, nhà ngoại Tây Yên Hoàng hậu vì thế mà xuống dốc mà nhà ngoại mẫu phi Tây Thành Hạ phát dương cường đại, Tây Thành Hạ dần dần uy hiếp đến vị trí Thái tử của Tây Thành Bá.”

Nói đến đây Thanh Linh coi như là hiểu: “Tây Thành Hạ uy hiếp, Tây Thành Bá mới cảm thấy nguy cơ mới mạo hiểm tích lũy thế lực của mình.”

Tây Thành Bá sắc mặt trắng bệch, hai người này nói về bí mật của hán mà cứ như đang trao đổi chuyện nhà, hán chán nản nói: “Người nói, người muốn bản thái tử làm thế nào?” Tên Tần Liễm này thế lực ở Tây Yên rốt cuộc có bao nhiêu? Không chỉ rõ ràng các phe cánh thế lực ở Tây Yên mà chuyện hán thao luyện binh mã ở Tây Lâm hoang mạc cũng bị hán biết được, người này thật đáng sợ.

“Nàng muốn thế nào?” Tần Liễm dịu dàng trung cầu ý tứ của Diệp Thanh Linh. <in?#e%q&u@y<

“Hiện tại các người giết bản thái tử cũng không có chỗ nào tốt.” tây Thành Bá nói chen.

Chỗ tốt? Vừa nhắc tới chỗ tốt, hai mắt Thanh Linh lập tức tỏa sáng, nhìn chăm chăm Tây Thành Bá như đang nhìn một khối bảo thạch.

Tần Liễm không vui, đôi con ngươi dần dần tối tăm, tựa như giận dữ bầu trời. Hán không thích nàng nhìn chăm chăm nam tử khác, tất nhiên là ngoại trừ hán ra.

Tây Thành Bá bị Thanh Linh nhìn mà lông mao dựng đứng: “Diệp nhị công tử, hôm nay người bỏ qua cho bản thái tử, bản thái tử xóa bỏ tất cả chuyện đã xảy ra, thế nào?”

Thanh Linh hí hí mắt, cười gian xảo: “Chưa ra cái gì.” Chỗ tốt gì cũng chưa đến tay mà đã thả hán, thế là quá rẻ mạt.

Tây Thành Bá như con dê chờ bị mổ thịt, dưới ánh mắt sáng quắc của nàng, hán càng ngày càng cảm thấy thống khổ.

“Người vì sao cùng rắn độc với bộ cạp làm bạn được?” Nàng vẫn tương đối tò mò vì sao những độc vật kia không gây thương tổn cho Tây Thành Bá, nếu nà cũng có cái loại bách độc bất xâm như vậy thì thật là tốt biết bao.

“Bản thái tử từng dùng qua Kim Tuyền quý.” Người từng dùng qua Kim Tuyền quý máu có thể có tác dụng giải độc.

Tần Liễm cũng ăn Kim Tuyền quý, nàng lại từng uống qua máu của hán nhưng lại không thể đạt đến mức độ thể chất bách độc bất xâm. Nếu như có thể luyện ra giải dược cho tất cả các loại độc trên thế gian, về sau nàng cũng không bao giờ phải lo lắng nữa.

“Bạch Nhiên, đi lấy cái bình rỗng lại đây.” Thanh Linh cao giọng phân phó, Bạch Nhiên sau khi nghe liền biến mất ở Úc Hương uyển.

Bạch Nhiên rất nhanh cầm theo cái bình rỗng xuất hiện: “Nhị công tử, bình đây.”

“Để bình xuống, người tìm một chỗ hầm điểm đông tiền thảo canh, xong xuôi lại quay lại tìm ta.” Thanh Linh phân phó.

“Nhị công tử...”

Bạch Nhiên muốn hỏi nhưng lại bị Thanh Linh cắt đứt: “Nhanh lên.” Nàng nói.

Bóng dáng Bạch Nhiên một lần nữa biến mất ở Úc Hương uyển.

Thanh Linh lấy đoản kiếm Băng Hồn ra, cầm cái bình rỗng để lại gần tay Tây Thành Bá.

Tây Thành Bá thấy hành động nàng đình làm, liền có ý định muốn chạy trốn, nhưng hắn có một cái chân tàn làm sao có thể chạy a?

Thanh Linh tiến lên một bước tiếp cận hắn, Tây Thành Bá chột ra tay, một quyền hướng đầu Thanh Linh đánh tới.

“Không biết tự lượng sức.” Nàng ním môi nói, Băng Hồn nắm trong tay liền xuất ra, Băng Hồn nện chính giữa nắm đấm của Tây Thành Bá.

Băng Hồn đã thương người đau gấp ba lần so với các vũ khí thông thường, Tây thành Bá cắn chặt môi dưới, máu đen rỉ ra trên đôi môi thâm đen của hắn.

Thanh Linh vô tình đạp thẳng một cước bên chân què của hắn, Tây Thành Bá rút cuộc cũng không nhịn được mà hét thảm một tiếng.

Mà nàng tâm lãnh huyết không một chút cử động, diêm huyết đạo của hắn, một phát bắt được cổ tay của hắn. Nàng liền phát hiện ngón tay trò của hắn có đeo Ngọc Ban chỉ màu xanh đen, ngọc sắc như lưu thủy, ngọc được một bàn tay hổ đang giương nanh múa vuốt bọc lại.

Có thể đeo trên tây Tây Yên Thái tử chắc chắn cũng không phải đồ gì kém cỏi, nàng nghĩ một lúc rồi dứt khoát đem Ngọc Ban chỉ rút ra.

Tây Thành Bá hộc mắt ướt át, đáng thương cầu xin: “Diệp...Diệp nhị công tử, bản thái tử biết sai rồi, người đem Ngọc Ban chỉ trả lại cho ta đi, ân oán của chúng ta liền xóa bỏ. Ngày sau người đến Tây Yên, bản thái tử nhất định sẽ chiêu đãi người thật hậu hĩnh, sau này người có chuyện nhờ vả, bản thái tử nhất định không từ chối, bản thái tử chính là đem tất cả khả năng của mình mà giúp người a.”

Thanh Linh liếc nhìn Ngọc Ban chỉ trong tay, không phát hiện bất cứ một điều đặc biệt nào, nhưng đồ đã đến tay nàng có lý nào lại trả lại: “Nghe người nói vậy, hình như chiếc nhẫn này rất quý giá đối với người, như thế ta lại càng không trả.”

“Đưa ta xem Ngọc Ban chỉ một chút.” Tần Liễm lúc này mới lên tiếng, Thanh Linh liền đem nhẫn vứt cho hắn.

“Nhẫn ngọc này là phụ hoàng thưởng cho bản thái tử, bản thái tử coi nó như bảo bối. Diệp nhị công tử, bản thái tử còn rất nhiều bảo bối khác, tất cả đều cho người, chỉ cần người đem Ngọc Ban Chỉ trả lại cho ta.” Tây Thành Bá ánh mắt van xin nói.

“Người còn có bảo bối khác?” Nàng cười to, vừa muốn đưa tay vào móc ra liền cảm thấy ánh mắt rét lạnh của Tần Liễm bắn tới sau lưng.

Nàng chột dạ vội thu tay lại, giải huyết đạo cho Tây Thành Bá: “Đem bảo vật giao hết ra ngoài, nếu không có vật bản công tử cảm thấy vừa mắt...”

“Có, nhất định sẽ có!” Tây Thành Bá động tác nhanh chóng đem tất cả bảo thạch dù có tiền cũng không mua được móc ra hết, đặt ở trên đất sáng lấp lánh.

Thanh Linh tựa như lo lắng bảo thạch một phút sau liền bị người cướp đi, nhìn rất tham, động tác nhanh như chớp đem hết bảo thạch quý giá thu vào túi mình.

“Bây giờ có thể trả lại Ngọc Ban chỉ cho bản thái tử không?” Tây Thành Bá vẻ mặt nhức nhối nói.

“Bản công tử nói qua là sẽ trả lại Ngọc Ban chỉ cho người sao? Huống chi một chút bảo thạch như vậy ta cũng không nhìn trúng.”

Tây Thành Bá lập tức khí huyết trào ngược, con bà nó, nếu không nhìn trúng nấy thứ bảo thạch kia mẹ nó người còn thu nhanh như vậy làm gì?

“Làm thế nào người mới bằng lòng trả Ngọc Ban chỉ cho bản thái tử?” Tây Thành Bá ần ần tức giận.

“Hò phù Trần gia Tây Yên quốc!” Tần Liễm đem Ngọc Ban chỉ soi dưới ánh mặt trời, nhìn nhìn một chút sau đó mới chậm rãi nói.

Thanh Linh một lần nữa điểm huyết đạo của Tây Thành Bá, quay đầu lại liền thấy Tần Liễm dưới ánh mặt trời, da thịt trắng nõn mịn mà, văn tú như nước. Hắn nhìn thật xinh đẹp, tìm nàng không nhìn được mà đập thành thịch.

Tây Thành Bá thấy vậy thảm nghĩ chẳng lẽ hai người này là đoạn tụ?

“Hồ phủ Trần gia Tây Yên quốc nhưng hiệu lệnh lại được các mật thám chia ra các nước, nàng cướp được một bảo bối.” Tàn Liễm nói, Trần gia Tây Yên là nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu Tây Yên, ngoại công Tây Thành Bá dưới gối chỉ có một nữ nhi, hồ phủ này truyền đến tay Tây Thành Bá cũng không có gì kì lạ.

Tây Thành Bá sắc mặt liền xám xịt, hắn hôm nay ra cửa quên coi Hoàng lịch mà đã đến tìm Diệp Đàm gây phiền phức, hôm nay quả thật là trộm gà không được còn mất nắm thóc.

Thanh Linh đi tới cầm lại Ngọc Ban chỉ từ tay Tàn Liễm, giống như Tàn Liễm đem nhẫn chiếu dưới ánh mắt trời liền thấy có con hồ tựa như sống đang chuẩn bị thoát ra ngoài.

“Trần gia Lệnh Tây Yên, ta không họ Trần, nhẫn này ta có thể dùng sao?” Thanh Linh nghi ngờ hỏi, mật thám chia ra tất cả các quốc, nàng sau này tin tức cực kì linh thông.

“Mật thám chỉ nhận lệnh, không nhận người.” Tàn Liễm trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Cường Đạo Ăn Thịt Người Không Nhả Xương

Tây Thành Bá nhìn chằm chằm sườn mặt của Tàn Liễm, trong lòng lạnh lẽo.

“Trả Ngọc Ban Chỉ lại cho Bản Thái tử!” Hắn nói, trong giọng nói mang theo tuyệt vọng và giãy giụa.

Ánh mắt của Thanh Linh quai dị liếc nhìn hắn một cái: “Hiện giờ Bản công tử là chủ nhân của Ngọc Ban Chỉ này, trả lại cho người sao, người là đang kể chuyện cười à?”

Lần này Tây Thành Bá thật sự phun ra một búng máu, lúc hắn còn ở Tây Yên đều là đi ngang, không ngờ là đi tới Tiêu Dao Thành vậy mà bị khi dễ bắt nạt khắp nơi. Hắn hận, hắn thật sự hận, hận chính mình gặp phải Diệp Đàm - một tên giống y chang cường đạo như vậy!

Lúc này Thanh Linh lại cười tủm tỉm nhìn hắn, hắn đã sợ hãi đến chết lặng, ánh mắt đại ra nhìn nàng.

Nàng đến gần hắn, bắt lấy cổ tay của hắn rồi lấy băng hôn cắt qua. Máu đỏ thẩm chảy ra như suối, Thanh Linh lấy ra một cái lọ hứng máu đang chảy xuống của hắn.

“Người muốn làm gì?” Hắn vốn nghĩ rằng mình đã run sợ chết lặng, lại lần nữa trở nên sợ hãi.

Lúc trước Bạch Nhiên bị Thanh Linh phân phó đi nấu canh Đông Tiễn Thảo đã trở lại, hắn bung chén thuốc trong tay, nhìn thấy máu của Tây Thành Bá được Thanh Linh đựng vào lọ thì kinh ngạc nói: “Nhị công tử, ngài đây là?”

“Lấy máu, luyện chế thuốc giải, bỏ canh Đông Tiễn Thảo vào trong lọ đi.” Nàng trả lời, máu trên người của Tàn Liễm nàng bắt luận thể nào đều luyện tiết xài, đánh phải uất ức xài máu của Tây Thành Bá.

Canh Đông Tiễn Thảo có tác dụng duy trì máu không đông lại, chờ đến lúc nàng rảnh rồi, sẽ suy nghĩ phải làm thế nào luyện máu này thành thuốc giải độc có thể tùy thân mang theo bên mình.

Tây Thành Bá té xỉu, bị thương kêu lên: Sao hắn lại gặp gỡ gia hỏa ăn thịt người không nhả xương này vậy chứ!

“Người giết bản Thái tử sẽ không có chỗ tốt gì đâu.” Máu từng chút chảy sạch, hắn có thể cảm thấy sinh mệnh cũng đang từng chút xói mòn, chân chính cảm nhận được tuyệt vọng.

“Nói cho ta cách dùng Ngọc Ban Chỉ, ta sẽ dừng tay.” Nàng cầm Ngọc Ban Chỉ, lại không biết điểm liên lạc giữa những thám tử phân bố ở các quốc gia của Trần gia, tìm không thấy người liên lạc, thì dù có lấy được Ngọc Ban Chỉ thì nó cũng trở thành đồ phế thải mà thôi.

Tây Thành Bá mím chặt môi, không nói.

Nàng thở dài: “Không nói? Ai, để cho người chảy máu đến chết vẫn là tốt nhất. Người chết rồi thì cũng hết chuyện thôi, hắc hắc, chi là lại tiện nghi đệ đệ tốt Tây Thành Hạ của người rồi.” Nói xong, nàng dùng chủy thủ rạch một chút khiến miệng vết thương trên cổ tay hắn lớn thêm chút nữa.

Ánh mắt Tây Thành phức tạp, giống như là đang giãy giụa.

“Như vậy đi, người nói cho ta điểm liên lạc của thám tử Trần gia ở Nam Hạ đi, ta liền lập tức dừng tay.”

Ánh mắt Tây Thành Bá khẽ xoay chuyển, làm lần giầy giữa cuối cùng: “Còn có, người không được để lộ ra chuyện của hoang mạc Tây Lâm.” Hấn yêu cầu nói.

Thanh Linh nhìn về phía Tần Liễm, không tiếng động hỏi ý hấn, sau khi hấn gật đầu, nàng mới nói: “Có thể.”

Sau khi Tây Thành Bá thống khổ giầy giữa một phen, cuối cùng vẫn đồng ý nói cho nàng điểm liên lạc của thám tử Trần gia ở Nam Hạ.

Thôi thôi, giữ được rừng xanh thì sợ gì không có củi đốt.

“Có thể dùng tay chưa?” Hấn nén giận nói.

“Gấp cái gì? Chi là muốn lấy một ít máu của người thôi mà.” Thanh Linh nói.

Bạch Nhiên ở một bên nhìn lộ ra vẻ mặt khinh thường, lấy hơn ba lọ máu của người ta rồi mà còn kêu mới một chút à?

“Các người đang làm gì Thái Tử điện hạ vậy!” Lữ tiên sinh biết Tây Thành Bá tới tìm Diệp Đàm tính sổ, nhưng hấn đợi thật lâu cũng không thấy Tây Thành Bá trở về, liền mang theo hai võ sĩ Tây Yên tự mình đi ra tìm.

Hấn đi từ Úc Hương Viên đến nơi này, nhìn thấy tám võ sĩ Tây Yên nằm đầy đất, mà Thái Tử điện hạ tôn quý của bọn họ thì chặt vật ngã trên mặt đất, tay còn bị người lấy huyết!

Lữ tiên sinh lửa giận ngập trời xông tới, mới vừa đi đến nửa đường, một tấm lụa trắng bất ngờ đánh tới, đánh hấn ngã trên mặt đất còn bị trọng thương. Hai vị võ sĩ ở phía sau hấn cũng bị y như thế, còn chưa kịp thấy rõ là ai ra tay là thì đã bị đánh ngã trên mặt đất.

“Còn đang suy nghĩ là người phương nào đến Úc Hương Viên gây sự đâu.” Thiên Nhất Tuyệt đi tới, dọa mạn châu sa hoa trên vạt áo rực rỡ mà chói mắt.

Có người bẩm báo với Thiên Nhất Tuyệt, Úc Hương Viên có người ở gây sự, cho nên khi hấn muốn đi qua Úc Hương Viên xem một chút.

Thanh Linh cảm thấy máu của Tây Thành Bá đã lấy không sai biệt lắm, lại lấy nhiều thêm chút nữa thì sẽ chết người, cuối cùng nàng thu tay lại, cũng ở trên miệng vết thương ở cổ tay hấn rắc chút bột cầm máu: “Yên tâm, thiếu chút máu này người không chết được đâu.” Nàng mở miệng an ủi nói, lấy ra một viên thuốc nhét vào trong miệng hấn.

“Chi là, người là Thái Tử điện hạ cao cao tại thượng, ta trước sau vẫn là sợ người. Vừa rồi thuốc độc mà ta đút cho người 5 năm sau sẽ phát tác, kho phát tác thì trong vòng mười ngày sẽ chết. Ta rất tin tưởng độc này ở khắp Tây Yên của các người sẽ không có ai có thể giải được, đương nhiên người cũng có thể thử tìm người giải độc. Bị ta hạ độc, người cũng không cần quá lo lắng, dù sao ta cũng là một người nói đạo lý.” Nói đạo lý? Loại cường đạo ăn thịt người không nhà xương này cũng sẽ nói đạo lý sao? Trong lòng Tây Thành Bá khinh bỉ vô số lần.

“Nếu trong 5 năm này ta an toàn khỏe mạnh, thì 5 năm sau ta sẽ đưa thuốc giải cho người.” Nàng uy hiếp hấn, nếu như trong vòng 5 năm này hấn dám tìm nàng gây phiền toái, thì 5 năm sau nàng nhất định lấy mạng của hấn.

Tây Thành Bá lập tức trợn trắng mắt, ngất đi.

“Đại hộ pháp, bọn họ muốn giết Thái Tử điện hạ của chúng ta.” Sau khi khó khăn từ trên mặt đất bò dậy, Lữ tiên sinh nói, ánh mắt nhìn qua Thiên Nhất Tuyệt hi vọng hấn có thể chủ trì công đạo cho bọn họ.

“Đại hộ pháp, người đã nói ân oán giữa chúng ta người sẽ không nhúng tay đó.” Tần Liễm không nhanh không chậm nói.

“Bản hộ pháp tự nhiên là nói qua, mới vừa rồi bản hộ pháp chỉ là đi ngang qua, trước mắt còn có chút chuyện xin phép cáo từ trước, các người cứ tự nhiên đi.” Thiên Nhất Tuyệt không màng tới ánh mắt khẩn cầu của Lữ tiên sinh, xoay người rồi đi.

“Yên tâm, hấn sẽ không chết, chỉ là nếu như Lữ tiên sinh muốn tiếp tục ở đây dây dưa với chúng ta, nói không chừng Thái Tử điện hạ của các người sẽ chết thật đó.” Sau khi Thanh Linh bảo Bạch Nhiên lấy đi hơn phân nửa lọ máu thì nàng đi tới nói.

Sắc mặt của Lữ tiên sinh hoảng loạn đi đến chỗ Tây Thành Bá, lúc đi ngang qua người Thanh Linh, tàn nhẫn trừng mắt nhìn nàng một cái.

Lúc này Tần Liễm xoay người rồi đi, mà lúc hấn rồi đi cũng không có kêu Thanh Linh.

Thanh Linh nhìn hấn không nói tiếng nào đã rồi đi, lòng phiền muộn, còn có một cỗ chua xót đột nhiên xuất hiện, hấn đang giận chuyện buổi sáng sao?

Nàng còn đang buồn bực, hấn đột nhiên quay đầu lại, nhều mày nói: “Còn thất thần cái gì? Không muốn đi sao?”

Té ra là nàng nghĩ nhiều, nàng nhẹ nhàng thở ra, bây giờ nàng bắt đầu sợ hấn sẽ đột nhiên không để ý tới nàng.

“Đương nhiên là đi rồi.” Nàng đuổi theo.

Hai người đi song song, trong lúc nhất thời hai người đều không nói chuyện, nàng là bởi vì chột dạ nên mới im lặng, ngược lại khiến cho không khí rơi vào lúng túng.

“Sao chàng lại đến Úc Hương Viên?” Lúc đi đến một chỗ không người, nàng không biết nói gì nên tìm đại một thứ gì đó để bắt chuyện.

Hắn liếc mắt nhìn nàng một cái, giống như là đang nói chuyện này còn phải hỏi sao: “Tất nhiên là bởi vì nàng tại đây rồi.”

“Chàng còn giận sao?” Nàng giật nhẹ ống tay áo của hắn.

Giận? Giận cái gì, hắn có chút không hiểu.

Nhìn thấy ánh mắt của hắn thẳng tắp nhìn nàng, nàng nghĩ rằng hắn là đang đợi nàng nhận sai.

Ai, bỏ lại mỹ nhân một mình rồi trốn đi đúng là lỗi của nàng: “Mỹ nhân..... Không..... Không, Tần Liễm, chàng còn ở giận chuyện buổi sáng sao?”

“Mỹ nhân?” Hắn cười như không cười nhìn nàng.

Nàng rút cổ một chút, trực giác muốn chạy trốn: “Liễm Nhi (*), ý ta là lúc ta không ở đó, chàng giận sao?” Nàng nhanh chóng nói mỹ nhân thành thành Liễm Nhi (*).

(*): Từ Mỹ là Liễm trong nghĩa hán việt đều là nước mệnh mộc tràn ngập, còn Nhân thì na ná giống từ Nhi ở tiếng Trung, suy ra là chị ấy đang nói lái sang từ khác để tránh bị anh Liễm trêu chọc đó.

Hắn ngừng bước, nhéo nhéo mắt của nàng, ý cười thật sâu, nụ cười làm nàng sờn tóc gáy: “Mỹ nhân?”

Hắn vẫn là nắm vấn đề này không tha, nàng cảm thấy da đầu tê dại, khoe mắt ngo qua ngo lại, dựng lỗ tai lắng nghe, không phát hiện có người tới gần. Xem ra nàng cần phải sử dụng tuyệt chiêu: “Phu quân” Kéo ra một nụ cười vô cùng chân chó, bắt quá khuôn mặt của nàng bị véo đến biến dạng, kết hợp với nụ cười chân chó kia của nàng lại khiến người ta buồn cười.

Bị một người nam tử kêu một tiếng phu quân, khoe miệng của hắn không khỏi co rút mấy cái. Nhưng mà mặc kệ nàng là đáng về gì, chỉ cần nàng kêu hắn một tiếng phu quân, hắn vẫn là sẽ cảm lòng không đậu mà vui mừng, lòng cũng sẽ mềm xuống.

“Phu quân, chàng véo đau ta.” Nàng chớp chớp mắt, liều mạng bài trừ một chút nước mắt ở hốc mắt để giả vờ đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Chương 85.2

“Nàng..... Nàng thật đúng là...” Hắn buông lỏng tay, đôi nàng vừa bắt đắc dĩ vừa yêu chiều, biết rõ nàng đang giả bộ đáng thương, nhưng nhìn thấy viên mắt ươn ướt của nàng vẫn không nhịn được mà đau lòng.

“Phu quân, chàng thật tốt.” Nàng vuốt mông ngựa nói, nghĩ thầm, tuyệt chiêu đúng là dùng tốt nha.

Hắn liếc mắt trừng nàng một cái, nàng theo bản năng lui về phía sau: “ ‘Ăn sạch sẽ ’ vi phu xong rồi bỏ chạy, phu nhân, nàng càng lúc càng nhát gan với vô lại đó.”

Từ mỗi một lời nói hành động của nàng mới vừa rồi, hắn hiểu được nha đầu kia chắc là đang áy náy nghĩ rằng chính nàng là người lột sạch y phục của hai người cho nên sáng sớm sau khi tỉnh lại không dám đối mặt với hắn mà đào tẩu. Nha đầu ngốc này từ đầu đến cuối cũng không có hoài nghi là hắn, như thế rất tốt.

Nàng mới không phải nhát gan, chẳng qua sợ bị hắn áp bức mà thôi.

“Vi phu giận rồi.” Giọng nói của hắn dịu dàng, thậm chí không cảm giác được một chút phần nộ nào, nhưng nàng nghe xong vẫn không nhịn được mà lo lắng.

Nàng bắt lấy tay hắn, hôn xuống lòng bàn tay hắn một cái: “Phu quân, đừng giận nữa mà.”

Hắn đột nhiên kéo lớp da giả trên mặt của nàng ra, cúi đầu hôn một cái thật sâu lên môi của nàng.

Nụ hôn nóng bỏng này rất nhanh đã khiến cho nàng mềm nhũn cả người, hai tay không biết để đâu vòng trên cổ hắn.

Lúc nụ hôn dần dần đi xuống cổ nàng, trên cổ truyền đến nho nhỏ đau đốn, thì ra là hắn cắn nàng.

Hắn ôm chặt lấy eo của nàng, phả ra hơi nóng trên cổ của nàng, giọng khàn khàn nói: “Về sau không được từ bên cạnh ta trốn đi nữa, biết không?”

Bị dâm uy của hấn ép buộc, nàng không thể không gật đầu, hấn cười nhẹ một tiếng, tay đặt ở trên tóc của nàng, hấn hôn một cái lên môi của nàng, nói: “Ngoan.”

“Cảm giác ở trước mặt chàng ta giống như một tôn tử(Cháu trai).” Nàng nói thầm, mỗi lần ở trước mặt hấn, nàng luôn không thể thẳng lưng được.

Vừa mới nói xong, cánh tay đang ôm eo nàng chợt dùng sức một cái, khiến đầu đến nước mắt lưng tròng.

Hấn mím môi, cúi mắt xuống nhìn chằm chằm vào hai mắt của nàng, nghiêm túc nói: “Nàng không phải tôn tử, nàng là nữ nhân của ta!”

Ngán ngùng mười ngày, giống như là trong chớp mắt, thoáng một cái đã trôi qua.

Trong mười ngày này, Tây Thành Bá chắc là đã chịu nhiều đau khổ, sẽ không dám đến tìm Thanh Linh gây phiền toái nữa.

Sáng sớm, Thanh Linh tỉnh lại từ trong lòng của Tần Liễm, vừa mở mắt thì nhìn đến khuôn mặt xinh đẹp của hấn.

Hấn cũng tỉnh lại, hôn một cái lên trán nàng: “Hôm nay hình như là ngày Tư Không Tiêm Vụ tuyển phu quân, chúc phu nhân may mắn, ôm được mỹ nhân về.” Hấn cười trêu chọc nói.

Nàng mới không có bữa bãi tìm nữ nhân cho Nhị ca của nàng đâu, nàng mở miệng cũng trêu chọc lại hấn: “Nếu như chàng mở một cái thi đấu tuyển thê tử, ngày tuyển thê tử đó, cho dù có đưa đến đầu rơi máu chảy, ta cũng muốn cướp chàng về tay.”

Mắt phượng hẹp dài của hấn nguy hiểm nhú lại, thanh âm lạnh lẽo nói: “Thi đấu tuyển thê tử?” Gần đây nha đầu này nói chuyện càng ngày càng không đang hoàng.

“Nàng đã ăn sạch sẽ vì phu rồi đó.” Đương nhiên, lúc ấy hấn còn thiếu một bước cuối nữa thì đã an luôn nha đầu này: “Nàng muốn ăn sạch xong rồi ném vì phu cho nữ nhân khác sao?”

Mỹ nhân (Tên thân mật bí mật của Liễm ca) suy nghĩ quá nhiều, nàng cũng chỉ nói giỡn thôi mà, sao nàng có thể nhường nam nhân của mình chính mình cho nữ nhân khác chứ.

“Phu quân, ta nói giỡn, sao ta có thể cam lòng tặng chàng cho người khác chứ? Vừa rồi ta không phải đã nói sao, ta chính là liễu mạng cũng sẽ cướp chàng về tay.” Nhìn dáng vẻ sắp nổi giận của hấn, nàng lại bày ra dáng vẻ tôn tử tới dỗ hấn.

Thằng nhãi này nghe nàng nói chuyện, sao không thể chọn trọng điểm mà nghe chứ?

“Diệt Thanh Linh, nếu như có một ngày nàng dám can đảm đẩy ta cho nữ nhân khác, ta nhất định sẽ giết nàng.” Ánh mắt của hấn u ám âm trầm, giọng điệu nhu hòa nói.

Nhìn hai mắt vô cùng u ám âm trầm của hấn, nàng không hề nghi ngờ lời hấn nói. Nhưng mà, nàng sẽ không cho hấn cơ hội để hấn giết nàng. Nam nhân của nàng, nàng chính là tự tay giết chết cũng sẽ không nhường cho nữ nhân khác.

“Phu quân cứ yên tâm, sẽ không có ngày đó.” Nàng trấn an sự đa nghi của mỹ nhân xong thăm nghĩ.

“Đạo này phu nhâ nói chuyện giống y hệt đánh rắm, càng ngày càng không xuôi tai.”

Mặt nàng trầm xuống, không xuôi tai thì có liên quan gì tới đánh rắm hả?

Lúc trước Hách Liên Dực bị thực nhân điều khiển thành trọng thương, hơn mười ngày nay, trải qua danh y của Tiêu Dao Thành tỉ mỉ trị liệu, hơn nữa dùng các loại linh dược để điều trị, thương thế của hấn đã tốt hơn.

Ngồi ở trên giường, Dung Thi Thi mái tóc chưa buộc nhìn Hách Liên Dực đang mặc y phục: “Vương gia.....” Nàng lã chã chực khóc, muốn nói lại thôi.

Hách Liên Dực mặc vào hắc bào được cắt may khéo léo đẹp để quý giá, ngũ quan càng tuấn mỹ giống như điêu khắc. Khuôn mặt như ngọc điêu khắc, dáng người cao ngất, khí chất bất phàm.

“Thi Nhi, nàng sao vậy?” Hách Liên Dực nhìn đến bộ dạng này của nàng, có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn là tính tình tốt hỏi nàng.

Mắt của Dung Thi Thi dịu dàng, càng thêm đậm đậm đáng yêu: “Nếu sau khi Vương gia cưới được Tư Không Tiêm Vụ, đừng quên chuyện ngài đã đáp ứng với Thi Nhi.”

“Thi Nhi, rốt cuộc nàng muốn Bản vương nói bao nhiêu lần nữa thì nàng mới có thể hiểu người Bản vương yêu chỉ có một mình nàng đây hả?” Mặc xong y phục, lại dùng ngón quan buộc tóc lên, thoát nhìn càng thêm tuấn mỹ, ngay cả thị nữ ở bên cạnh hầu hạ hấn thay y phục thị nữ nhìn thấy bộ dáng hấn tuấn mỹ như vậy cũng nhìn không được đỏ bừng mặt.

Sau khi Hách Liên Dực thay y phục xong thì kêu hạ nhân trong phòng lui ra ngoài: “Thi Nhi, cũng đã qua nhiều ngày như vậy, nàng vẫn chưa nghĩ ra còn có đường nào khác đi xuống vực hay không sao?”

“Vương gia, Thi Nhi thật sự không biết, chuyện này lúc trước không phải Thi Nhi đã nói với Vương gia rồi sao?” Hách Liên Dực luôn hỏi vấn đề này, nàng cũng bị hỏi đến phiền.

“Hon mười ngày rồi, ngộ nhờ hôm nay là ngày Tư Không Tiêm Vụ tuyển phu quân thì sao, thời gian chúng ta lưu lại đây đã không còn nhiều. Nếu như không lấy được Thánh Quả, vậy nàng cũng là phải đến không một chuyến rồi.” Ánh mắt Hách Liên Dực sắc bén nhìn chăm chăm hai mắt của nàng nói.

Dung Thi Nhi gật đầu: “Thi Nhi biết, để ta lại cẩn thận suy nghĩ lại một chút.” Nàng có lệ nói.

“Được, Bần vương đi núi Nhạc Hòa trước, nàng ở chỗ này chờ bần vương trở về.” Hắn biết sẽ không hỏi ra được gì, nên đi ra ngoài trước.

Sau khi Hách Liên Dực rời đi không lâu, nàng tùy tiện tìm một cái cỏ đuồi thị nữ hầu hạ bên người nàng đi, sau đó lén lút rời khỏi Mê Điều Cung.

Dưới sự chỉ dẫn của Cẩm Nhi, Thanh Linh một đường cưỡi ngựa đi đến núi Nhạc Hòa, mà Tần Liễm vẫn kiên trì đi với nàng, vì vậy cũng thúc ngựa đi ở bên cạnh nàng.

Mùi hoa thơm ngát theo gió bay đến, Thanh Linh hít một ngụm không khí trong lành, chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới đều nhẹ nhàng không ít.

Có một tòa cung điện lộng lẫy trang nghiêm ở sâu trong rừng cây như ẩn như hiện, Thanh Linh giơ tay chỉ về phía cung điện ở xa kia, cưỡi ngựa đi về phía Cẩm Nhi đang dẫn đường hỏi: “Cẩm Nhi cô nương, chỗ đó là chỗ nào?” Nhìn bên ngoài, khí thế của tòa cung điện khí thế kia còn to lớn mạnh mẽ hơn so với phủ thành chủ phủ.

“Chỗ đó là cấm địa của Tiêu Dao Thành - Tiêu Dao Cung” Cẩm Nhi trả lời.

Cung điện đẹp như vậy lại lấy làm cấm địa, thật đáng tiếc: “Vậy người có biết trong Tiêu Dao Cung có cái gì không?” Thanh Linh tiếp tục tò mò hỏi.

“Nô tỳ chỉ biết là bên trong có đặt tro cốt của các thế hệ thành chủ, xung quanh cấm địa có thiết kế trận pháp, ngoại trừ thành chủ và Đại hộ pháp ra, ai cũng không vào được.” Cẩm Nhi nói.

“Thì ra là thế” Nơi đặt tro cốt của các thế hệ thành chủ tốt hơn phủ thành chủ, Thanh Linh cũng không cảm thấy kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Tỷ Thí

Thanh Linh đến dưới chân núi Nhạc Hòa thì nơi đó đã tụ tập rất đông người.

Cây cối dưới chân núi nhỏ thấp, thưa thớt phân tán ở mỗi góc.

Lúc này phóng tầm mắt đi khắp nơi đều thấy các công tử tuấn mỹ bất phàm, bọn họ tuyệt đối là nhân cảnh bắt mắt nhất dưới chân núi Nhạc Hòa.

Các công tử trẻ tuổi ăn mặc tươm tất gọn gang, vật phẩm mang theo không gì là không tinh tú.

Dưới chân núi xây một lầu các bằng gỗ thật cao, lầu các bốn phía treo đầy lụa đỏ. Tư Không Tiêm Vụ một mình đứng trên lầu cao, tay nàng vãn lụa mỏng phi dương, nhìn từ xa có cảm giác phiêu miểu như sương như mây.

Hôm nay nàng vận bạch y, trang sức trang nhã, tuy không trang điểm nhưng lại xinh đẹp như tiên tử vén mây.

Phía dưới lầu các đặt rất nhiều ghế để cung khách ngồi xuống nghỉ ngơi.

Có một số người không phân rõ phải trái thấy trên lầu chỉ có một mình Tư Không Tiêm Vụ liền lớn gan đi tới.

“Đại tiểu thư, nàng một mình ngồi ở đây không thấy chán sao? Hay là để tiểu vương đi lên bồi nàng.” Thân vương một nước nhỏ đùa giỡn nói.

Hắn từ dưới phi thân lên sắp đến gần lầu các thì Tư Không Tiêm Vụ mắt cũng không nháy một cái, nàng vẫn ưu nhã ngồi an tĩnh, chỉ nhẹ nhàng giơ tay lên phất một cái, người nọ đột nhiên kêu thảm một tiếng, sau đó rơi từ trên không xuống, miệng vừa phun ra một ngụm máu đã trực tiếp hôn mê.

“Tiêm Vụ không cần người bồi.” Nàng lạnh lùng nói, thanh âm truyền nội lực làm mỗi người đều có thể nghe đến rõ ràng (xin lỗi mọi người chứ tớ tự nhiên liên tưởng đến cái loa phường tớ).

Thiếu nữ tựa thiên tiên, võ công sâu không lường được, lại còn là người ra tay tàn nhẫn.

Các công tử phía dưới thấy một cảnh như vậy trong nháy mắt liền thu lại mấy phần tâm tư không đứng đắn, chẳng ai trêu chọc nàng để tìm chết cả.

Một làn gió thơm thoải tới, không biết từ đâu xuất hiện một con Hoa Hồ Điệp lớn.

Thanh Linh hí hắt ti mi nhìn mới phát hiện ra con Hoa Hồ Điệp to lớn ấy nguyên lai lại chính là vị Thái tử yêu trang điểm Từ Mạch.

Thanh Linh chợt nhớ đến tảng sáng hôm nay hoa cỏ trong Mê Diêu cung bị người hái sạch, sẽ không phải là con bướm bảnh bao này sai người làm chứ?

Công tử ôn nhuận như ngọc, cánh hoa bay tà tà xung quanh, áo bào ngũ sắc phấp phất ánh sáng phát lên nhẹ nhàng cảnh này không ngoài ý muốn thu hút sự tò mò của mọi người.

Mọi người rí rít ngẩng đầu, một ít ngẩng đầu quá cao, ai ngờ trong mấy rộ cánh hoa còn trộn cả hạt tiêu.

Thoáng chốc đã có mấy người bị hạt tiêu bay vào mũi liền nhảy mũi, hạt tiêu bay vào mắt thì chảy nước mắt.

“Đây là người nào a? Thật thất đức.” Có người đỏ tròng mắt cả giận nói.

Từ Mạch mùi phen ưu nhã đáp đất, hướng về phía lầu các của Tư Không Tiêm Vụ ném đi một cái mị nhãn, tự động bỏ qua tiếng mắng chửi người.

Hắn nhìn những người đó từng người từng người một nhảy mũi hắt xì, lau nước mắt chảy, chắc chắn, bộ dạng kia xấu muốn chết rồi, sao đại tiểu thư lại có thể vừa ý cơ chứ?

Xem xét lại mình ưu nhã mỹ lệ cực kì, nếu đại tiểu thư không chọn hắn làm vị phu thì mất tuyệt đối là có vấn đề.

“Từ Mạch thật quá độc ác.” Thanh Linh vừa ngược mắt nhìn lên một chút liền bị hạt tiêu rơi vào mắt.

Tần Liễm thấy Thanh Linh nước mắt lưng tròng liền đi tới nâng đầu nàng lên thổi mắt, giọng điệu ai oán: “Đáng đời, ai cho nàng nhìn loạn nam nhân khác.”

Nàng oan uổng a, nàng chỉ là tò mò xem Hoa hồ điệp khổng lồ trên không trung kia là cái gì, nào có nhìn loạn nam nhân khác.

Tư Không Tiêm Vụ lạnh lùng nhìn đoàn người phía dưới nhảy mũi không ngừng, hồi lâu, đợi bọn hắn thả lại sức nàng mới mở miệng: “Tiêm Vụ đa tạ chư vị công tử đã đến, hôm nay Tiêm Vụ muốn tìm một người cùng mình tâm ý tương thông. Trước đó, chư vị hãy nhìn ra sau một chút.” Mọi người xoay đầu hướng về phía sau thấy chỗ đất trống không xa chẳng biết lúc nào xuất hiện năm cái bia.

Lúc này có người đặt lên một bó cung tên mà hai cái bảng. Hai cái bảng đặt trên bàn mỗi cái đều có một thứ đồ riêng, một cái đặt một tấm vải trắng, một cái đặt hộp son môi.

Mọi người rí rít tò mò đi đến, thấy mấy thứ đồ này liền lộ ra nghi ngờ.

Có mũi tên, có bia ngắm, chả lẽ Tư Không Tiêm Vụ muốn bọn họ so bắn cung? Nhưng vải trắng cùng với son môi nữ nhân kia là dùng để làm cái gì?

“Các vị công tử đoán quả thật đúng, Tiêm Vụ có ý định để cho mọi người tỷ thí một phen. Lần này tỷ thí muốn chia một phen, Tiêm Vụ tạm thời không thể tiết lộ, nếu thắng trận này có thể trực tiếp vào thẳng phần thi cuối cùng.

Người quyết định tham gia tỷ thí xin mời đến gốc cây ngô đồng rút thăm.” Nàng giơ tay chỉ vào người đang đứng một mình ở dưới gốc cây ngô đồng.

“Đại tiểu thư, vải trắng cùng với son môi để làm gì vậy?” Có người lớn tiếng thắc mắc.

“Thứ cho Tiêm Vụ không thể tiết lộ.” Tư Không Tiêm Vụ trả lời.

Người nọ thức thời liền không hỏi nữa.

Không bao lâu các công tử tham gia tỷ thí cũng rút được thăm.

“Nàng rút vào số thứ mấy?” Tần Liễm hỏi Thanh Linh.

Thanh Linh gương mặt khổ sở, thờ dãi: “Lượt cuối cùng, số 60 a.”

Bạch Nhiên lúc này đi tới, lau mồ hôi báo cáo: “Nhị công tử, Vinh vương rút được số 59.”

Người xếp phía trước nàng lại là Hách Liên Dục, nghe được tin này, nàng như cần phải thuốc lắc (cái này là tác giả viết nha), trong nháy mắt liền hưng phấn hẳn lên, không ngờ Hách Liên Dục vẫn may cũng kém cỏi như vậy.

“Các vị công tử, Tiêm Vụ xin nhắc nhở mọi người, lần tỷ thí này nhất định có nguy hiểm, nếu xảy ra chuyện gì, Tiêm Vụ ta nhất định không truy cứu. Cho nên, nếu có người cảm thấy sợ hãi mà muốn thôi lui, tùy thời đều có thể.” Tư Không Tiêm Vụ nói.

Người tham gia tỷ thí không ít người có suy nghĩ, chỉ là tham gia bắn cung, liệu có nguy hiểm gì xảy ra? Tư Không Tiêm Vụ nói vậy chắc cũng chỉ là hù dọa người ta.

Tư Không Tiêm Vụ quét mắt nhìn mấy người một cái, sau đó nói: “Hiện tại có người nào muốn thôi lui không? Nếu không xin mời các vị đến bàn kia nhận mũi tên.”

Tư Không Tiêm Vụ rất có kiên nhẫn chờ mọi người nhận hết mũi tên, từ trên lầu các treo lên một lá cờ, phía trên có chữ “hay” viết rồng bay phượng múa.

“Hôm nay tỷ thí chỉ có một chữ ‘hay’, đó chính là người nào bắn tên hay, người đó liền có thể thông qua tỷ thí.”

Mọi người đều cùng thở ra một hơi, tưởng có khó khăn gì, thì ra là so bắn tên hay.

“Tiêm Vụ nhắc nhở các vị một lần nữa, lần này tỷ thí có chuyện gì xảy ra, Tiêu Dao thành một mực bỏ qua không truy cứu.” Nàng nói xong liền ý bảo tranh tài có thể bắt đầu.

Tiếng đồng la (tiếng cồng đó, để vậy cho nó sang chảnh) gõ vang một tiếng, tỷ thí bắt đầu.

Những người đầu tiên lên tỷ thí, rất kì quái ở trên đài xoay vòng vòng, bắn được một mũi tên liền ngay lập tức hôn mê.

Bên ngoài không ít người cảm thấy kì lạ, rõ ràng là bia ngắm không xa, vì sao mấy người này không một ai bắn trúng được tâm bia?

Người thứ ba thi đấu là Thái tử Thủy quốc, hần lấy mũi tên đi vào địa phương tỷ thí.

Sân tỷ thí có năm cái bia, hần đến vòng ngoài nhìn miếng vải trắng cùng với hộp son môi một chút, thấy nó chừng có ích lợi gì liền lác đầu đi vào nơi bắn tên.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Chương 86.2

Hần cảm tên, gương cung nhắm bắn, nhưng tên vừa bắn ra trong nháy mắt, hần phát hiện cái bia vừa rồi liền biến mất. Không chỉ cái bia đó mà bốn cái bia còn lại cũng không thấy đâu.

“Gặp quỷ!” Hần thì thầm, nhìn chung quanh một chút, lại thấy năm cái bia ở bên phải mình.

Hần lần nữa nhắm cái bia, thượng huyền (xin lỗi, tớ cũng chẳng biết nó là cái gì) đem cung kéo thành hình trăng rằm.

Bên ngoài thấy cử động của hần liền sợ ngây người, hần cư nhiên không nhắm bia mà lại nhắm vào chỗ đông người. Lập tức, chỗ nào hần ngắm mọi người liền rời rít né ra, chỉ sợ hần ngã trúng liền chết không thể nghi ngờ.

“Sân tỷ thí có gì đó rất quái lạ.” Thanh Linh khẳng định.

“Sân tỷ thí có bày trận pháp.” Tần Liễm nói.

Mọi người vốn tưởng rằng người nọ đang thi đấu bên trong không bắn loạn nữa, không ngờ, mũi tên của hần đột ngột chuyển một cái, mũi tên liền bay ra ngoài sân tỷ thí, hướng chỗ nhiều người bay tới.

Bên ngoài sân tỷ thí, mấy người Thủy quốc thấy Thái tử của bọn họ hướng mũi tên ra ngoài mà sợ đến toát mồ hôi, bọn họ hô to Thái tử không nên đem tên bắn ra ngoài sân, vậy mà điện hạ lại thờ ơ như không nghe thấy gì.

Tên bắn nhanh hướng vào một Thân Vương Tây Yên quốc, cũng chính là Dương Vương, Tây Thành Bá què chân không được Tư Không Tiêm Vụ chào đón, toàn bộ Tây Yên đem tất cả hy vọng chuyển dời qua cho hần.

Dương vương Tây Yên ngồi ở hàng ghế thứ nhất, tên bay tới, hần rút bội kiếm đang dắt bên hông ra đỡ, tên bay tới sức lực không nhỏ, bội kiếm rung lên từng hồi.

Hần cả giận mắng: “Tiêu tử người rút cuộc có biết bắn tên hay không?” Nói chưa dứt lời đã thấy một đạo tên bắn nữa bay tới, hần tránh được, nhưng mà vừa hạ kiếm xuống đã có thêm một tên nữa bắn ra, giống như chính hần là cái bia di động.

Mà Thái tử Thủy quốc ở trong sân thi đấu mắt thấy cái bia di động, thực chất là Tây Yên Dương Vương, liền đem tên bắn liên tiếp.

Thái tử Thủy quốc bắn tên nhanh chóng, chỉ sợ chậm trễ một giây cái bia lại đột ngột biến mất, hần bắn tên làm Dương vương Tây Yên chỉ còn cách đầu đầy mồ hôi trốn đông trốn tây.

“Thái tử Thủy quốc coi Tây Yên Dương vương thành cái bia ngắm.” Thanh Linh giật nhẹ tay áo Tần Liễm đang đứng bên cạnh, giọng nói tràn ngập kích động.

Trận pháp kia làm cho đầu óc người không tỉnh táo lại còn có mờ ám nào khác?

“Thấy được.” Hần âm thanh nhàn nhạt đáp lại nàng, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

“Thật may người thứ nhất thi đấu không phải ta.” Thanh Linh hoan hỉ nói.

Tên bắn trúng tay trái của Dương vương, lần này hần không nhịn nổi nữa: “Tiểu tử, ngươi tìm chết!” Tay phải hần bắt được một cung tên, dùng hết sức lực phi tới Thái tử Thủy quốc.

Thái tử Thủy quốc vẫn không rõ nguyên do, vừa định đem mũi tên cuối cùng bắn ra thì đột nhiên xuất hiện một mũi tên bất ngờ xuyên qua tim hần.

“Thái tử điện hạ!” Đám người Thủy quốc kinh hô.

Thị vệ Tiêu dao thành nhanh chóng vọt vào sân tỷ thí, đem thi thể Thủy quốc Thái tử mang ra bên ngoài sân đấu.

“Thái tử điện hạ, ngài sao rồi?”

“Thái tử điện hạ, người mau tỉnh lại.”

“Điện hạ, người mà chết nô tài làm sao về bẩm báo với Hoàng thượng đây?”

“...” Đám người Thủy quốc vây quanh thi thể của Thái tử bọn họ khóc ầm ĩ.

“Ngươi dám giết Thái tử điện hạ Thủy quốc ta, ta liều mạng với ngươi!” Một tên Thủy quốc cầm kiếm hướng Dương vương đâm tới liền bị Dương vương chặn lại.

“Hừ, Thái tử nhà các người bắn ba mũi tên về phía bốn vương, hần rõ ràng là muốn lấy mạng bốn vương, bốn vương chỉ là lấy gậy ông đập lưng ông thôi.” Dương vương buồn bực nói, nếu không phải thân thủ hần mau lẹ, giờ người chết phải là hần không thể nghi ngờ.

“Là Tư Không Tiêm Vụ, là Tư Không Tiêm Vụ giờ trò quý!” Hai người liền trước ra sân cũng có sự khác thường dẫn đến nhiều suy đoán, một người Thủy quốc đột nhiên tỉnh ngộ.

Những người khác cũng rồi rít khẳng định sân tỷ thí có quý, mà địa điểm do Tư Không Tiêm vụ chọn, nếu có quý cũng là do nàng ta bày ra.

“Tư Không Tiêm Vụ, ngươi hại chết Thái tử điện hạ, ta muốn báo thù.” Một người Thủy quốc tay cầm kiếm phi thân lên lầu các.

Tư Không Tiêm Vụ ngồi yên phất tay một cái, người nọ lập tức từ trên không trung bay xuống. “Không biết tự lượng sức mình.” Nàng khinh thường nói, ánh mắt trông rỗng mà lạnh lẽo nhìn về phía người ngã phía dưới vẫn đang khô sớ co giật.

Người nọ co quắp hai cái liền đoạn khí (chết), mấy người Thủy quốc khác bị chọc giận, tất cả đều nắm chắc binh khí trong tay hướng về phía nàng. Mà lúc này thị vệ Tiêu Dao thành xuất hiện đem người kéo đi.

“Tiêm Vụ đã nhắc nhở qua hai lần, tỷ thí ắt có nguy hiểm, nếu xảy ra chuyện Tiêu Dao thành một mực mắc kệ, nếu có người không phân rõ phải trái tính toán lên trên đầu Tiêm Vụ, Tiêm Vụ nhất quyết không tha thứ dễ dàng.

Tiêm Vụ nói lại lần nữa, ai sợ tùy thời có thể rút lui.”

Thái tử Thủy quốc chết, người Thủy quốc cò náo một trận, tất cả mọi người giờ đều biết sân tỷ thí có quý dị.

Cũng biết Tư Không Tiêm Vụ nữ nhân này vừa lạnh lùng vừa ác độc, võ công còn sâu không lường được, mặc dù có cười nàng ta vào cửa chắc chắn tháng ngày sau cũng không dễ sống. Tuy nói cười nàng có khả năng trở thành Tiêu Dao thành chủ kế nhiệm nhưng nhìn Tư Không Tiêm Vụ tính tình ngạo mạn chứng tỏ cũng không phải là một thê tử có thể nắm trong tay, Tiêu Dao thành về sau có khả năng vẫn do nàng ta định đoạt.

Từ lúc đó mấy người nhất gan sợ chết liền bỏ qua tỷ thí, có khoảng hai mươi người rút lui, đây hoàn toàn ngoài dự đoán của Thanh Linh.

Lại có ba người tiếp tục ra sân, trong ba người không một ai bắn trúng cái bia. Một người bắn mũi tên hướng ra bên ngoài đã thương người khác, hai người khác bắn tên cổ quái đều hướng về phái mình, kết quả đều có thương tích.

Chón này tỷ thí tất cả đều lộ vẻ quý dị, muốn ngắm bắn trúng cái bia so với lên trời nghe chuông còn khó hơn.

“Đại tiểu thư, nếu như hôm nay không có người nào thông qua tỷ thí, vậy phải làm thế nào?” Có người không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Không có người thông qua tỷ thí tức là Tư Không Tiêm Vụ ta không phải gả cho ai trong số các người.” Tư Không Tiêm Vụ đáp lời.

Hách Liên Dực nghe vậy lòng liền căng thẳng, hồi lâu cũng không nhìn ra trong sân có gì kỳ quái. Nếu không qua tỷ thí, như vậy hẳn cũng không thể lấy được Đại tiểu thư, con đường tranh đấu lên ngôi vị cũng không có Tiếu Dao thành trợ lực, hẳn không khỏi âm thầm lo lắng.

Đã qua hơn nửa canh giờ cũng không có người bắn trúng tấm bia, Thanh Linh ngủ gật vì quá nhàm chán. Có Tần Liễm bên cạnh, nàng không lo tên lạc bay tới, chắc chắn hẳn sẽ đỡ cho nàng.

Tần Liễm thấy nàng nghiêng đầu ngủ gà ngủ gật liền hỏi: “Rất buồn ngủ sao?”

“Ừm.” Nàng gật đầu.

“Đi phụ cận một chút cho tỉnh táo.” Hắn lôi kéo nàng rời khỏi đám người, Bạch Nhiên vẫn đi theo xa xa phía sau.

Hắn mang nàng tới dưới gốc cây đại thụ trên thảm cỏ xanh ngắt, còi ngoại bào xuống trải thảm cho nàng: “Trước ở đây ngủ một lát, lúc nào đến phiên nàng tỷ thí Minh Lục sẽ lại bẩm báo.” Với lại ở đây rất gần sân thi đấu, có thể nhanh chóng trở về.

“Được.” nàng liền đặt lưng nằm lên áo bào của hắn, đột nhiên nàng ngồi bật dậy: “Chàng vẫn sẽ ở đây chứ?” mặc dù biết hắn sẽ coi chừng nàng nhưng nàng vẫn không nhịn được mà mở miệng hỏi, có lẽ trước khi ngủ muốn nghe được âm thanh của hắn thôi.

Hắn cười nhặt với nàng một tiếng, dịu dàng đáp lời: “Ừ.”

Nàng mặt mày cong cong, kéo tay của hắn, hết nhìn đông lại nhìn tây, nhanh chóng hạ xuống một nụ hôn ở lòng bàn tay hắn: “Phu quân, chàng thật tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Làm Thật Người Một Bữa (1)

Editor: Yên Nhi

Trên cỏ xanh biếc, Thanh Linh nhắm mắt lại đi vào giấc ngủ, ánh mắt của nàng ánh nhắm lại thả lỏng, không hề phòng bị.

Tần Liễm ngồi ở một bên thường thường quay đầu, ánh mắt ôn nhu mà lại sùng nịch nhìn về mặt nàng ngủ.

Gió mát thổi qua, thời gian như dừng lại.

Nếu có thể mỗi ngày nhìn thấy vẻ mặt nàng ngủ thì cả đời này có lẽ hắn sẽ không còn cô đơn nữa.

Mũi tên, lụa trắng, son môi, Hách Liên Dực vẫn luôn đau khổ suy nghĩ rốt cục giữa ba người này có cái gì quan hệ. Suy nghĩ hồi lâu, cũng nghĩ không ra cái gì.

“Vương gia, ngài còn đang suy nghĩ mũi tên kia nên bắn như thế nào mới tốt sao?” Một thủ hạ tên Trương Kinh của Hách Liên Dực hỏi.

“Ngươi có biện pháp gì tốt sao?” Hách Liên Dực mở miệng tùy ý hỏi.

“Thuộc hạ cũng không biết, nhưng mà tên Diệp Đàm kia có thể sẽ biết đấy.” Trương Kinh nghi ngờ nói.

Nhắc tới Diệp Đàm, Hách Liên Dực khinh thường nói: “Trước kia hắn là một tên ma bệnh cửa lớn không ra cửa sau không bước, kiến thức nông cạn, làm sao hắn có thể biết được chứ?”

“Vương gia, hắn có lẽ không biết, nhưng Tần tướng thì khó mà nói được, Vương gia ngài có biết bây giờ Diệp Đàm đang làm gì không?”

Hách Liên Dực ngược mắt nhìn về phía Trương Kinh: “Đừng có thừa nước đục thả câu, có chuyện gì cứ nói thẳng ra.” Từ lúc đầu đến bây giờ, đã mười mấy người lên sân khấu rồi nhưng không có một ai bắn trúng bia ngắm, có thể thấy được sân tỷ thí kia cực kỳ quái dị.

Hắn nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra manh mối nào, trong lòng càng ngày càng gấp.

“Hiện giờ Diệp Đàm đang ngủ ngon đó, mà Tần tướng lại ở bên cạnh hắn. Vương gia ngài nói thử đi, nếu như tên Diệp Đàm kia không có nắm chắc thì hắn sẽ chạy đi ngủ sao?”

Hách Liên Dực cũng cảm thấy Trương Kinh nói có lý, gần đây Diệp Đàm và Tần Liễm rất thân thiết, nếu như trận tỷ thí này có cái gì, Tần Liễm có lẽ sẽ nói cho Diệp Đàm biết. Mà hiện tại Diệp Đàm lại dám đi ngủ, không chừng hắn đã biết cái gì. Không được, vì cưới được Đại tiểu thư, hắn muốn đích thân đi tìm hai người kia thăm dò ý tứ bọn họ một chút.

Thanh Linh vốn là sắp ngủ, lại nghe được tiếng bước chân phía sau thì chợt thanh tỉnh, chỉ là nàng không có mở mắt ra, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

“Diệp công tử ngủ rồi sao?” Hách Liên Dục nở nụ cười, hỏi Tần Liễm.

Lúc trước Hách Liên Dục chém đứt xích sắt ở trên vực, đã coi như là hoàn toàn trở mặt với Tần Liễm, không nghĩ tới hỗn đản này cư nhiên còn có mặt mũi tới trước mặt Tần Liễm lặc lư.

Tần Liễm thì sao? Sao hắn không đuổi Hách Liên Dục đi, này không giống như tác phong của hắn nha.

Ánh mắt của Tần Liễm vốn nhìn về phía Thanh Linh bỗng xoay qua nhìn Hách Liên Dục: “Lần trước Vinh Vương chém đứt xích sắt, làm hại Diệp Nhi công tử thiếu chút nữa không tới Tiêu Dao Thành cầu hôn Đại tiểu thư được, Vinh Vương còn nhớ rõ?”

Trên mặt của Hách Liên Dục lộ ra vẻ xấu hổ, nhưng rất mau biến mất, tuy tiện bịa ra một lý do: “Hiểu lầm, là hiểu lầm thôi, lúc ấy có người nói với Bản vương Tần tướng tới Tiêu Dao Thành là vì trợ giúp Tĩnh Vương ngăn cản Bản vương cầu hôn Đại tiểu thư, cho nên Bản vương mới chém đứt xích sắt ngăn cản các người đi qua vực. Đều do lúc ấy Bản vương nhất thời hồ đồ tin vào lời gièm pha của tiểu nhân, nên mới hiểu lầm Tần tướng, không bằng, bây giờ Bản vương ở đây bồi tội với các người.”

“Nếu là bồi tội vậy cũng nên có dáng vẻ của bồi tội chứ, Vương gia tay không mà đến, nói vài câu qua loa như vậy, liền muốn người khác tha thứ cho mình sao? Ít nhất Bản công tử sẽ không tha thứ cho người.” Thanh Linh mở to mắt ngồi dậy, trực tiếp nói.

Hách Liên Dục âm thầm bực bội, tên Diệp Đàm này thật đúng là quá ngạo mạn! Bản vương nói vài câu bồi tội đã coi như cho các người mặt mũi rồi, cố tình người còn không cảm kích.

“Cuối cùng Vương gia tới đây là có chuyện gì?” Tần Liễm đánh vỡ không khí lúng túng giữa Hách Liên Dục và Thanh Linh.

Thanh Linh khó hiểu xem hắn, từ lúc nào mà hắn khách khí với Hách Liên Dục như vậy?

“Diệp Nhi công tử hình như đối với ti thi một chút cũng không lo lắng, Bản vương rất hiếu kỳ có phải Diệp Nhi công tử đã nắm chắc rồi hay không?” Hách Liên Dục tự động bỏ qua lời nói khiến cho hắn không vui lúc nãy của Diệp Đàm, vẻ mặt tươi cười hỏi.

“Diệp Nhi công tử tự nhiên là có nắm chắc.” Thanh Linh không nói gì, Tần Liễm lại giàng trước trả lời thay nàng.

Nàng không hiểu, rốt cuộc trong hồ lô của tên Tần Liễm này bán thuốc gì.

Mặt mày Hách Liên Dục giãn ra, bọn họ quả nhiên là nhìn ra cái gì đó trong trận tỷ thí này: “Trận tỷ thí này đưa ra lụa trắng và son môi là có ý gì?”

Hai người Tần Liễm và Thanh Linh đều không có trả lời, Hách Liên Dục tự nhiên biết hai người này là không muốn tiết lộ.

“Diệp Nhi công tử?” Hách Liên Dục lên tiếng hỏi, Thanh Linh nhắm mắt, không thèm để ý đến hắn.

Mặt Hách Liên Dục trầm xuống, nghiêm túc nói: “Diệp Nhi công tử, chúng ta đều là người Nam Hạ, mặc kệ là người nào cưới được Đại tiểu thư thì đều có lợi đối với người Nam Hạ chúng ta. Người thân là con dân Nam Hạ, vì Nam Hạ của chúng ta, người hẳn là phải nói hết những gì người biết ra mới phải.”

Hừ, nói đường hoàng như vậy, Thanh Linh khinh thường nhếch khóe môi: “Bản thân ta muốn hỏi Vương gia một chút lúc trước khi người chém đứt xích sắt trên vực thì có suy xét đến việc ta cũng là con dân của Nam Hạ hay không?”

Hách Liên Dục giải thích: “Đó chỉ là hiểu lầm. ....”

Một tiếng “Ba” vang lên, Tần Liễm đột nhiên tát một cái lên mặt của Hách Liên Dục. Thanh Linh kinh ngạc nhìn về phía Tần Liễm, cái tát kia của hắn đã ngoài dự kiến của nàng.

“Hiểu lầm, hoàn toàn là hiểu lầm, đều do Bản tướng nhất thời ngứa tay, nhịn không được muốn tát một cái. Bây giờ, Bản tướng bồi tội với Vương gia.” Tát người ta một cái xong, Tần Liễm giống như không có chuyện gì xảy ra vội hốt nói, dáng vẻ thản nhiên tự đắc kia cũng đủ khiến Hách Liên Dục phẫn nộ.

Khóe môi của Hách Liên Dục tràn ra máu, hắn lau máu trên khóe môi, ngẩng đầu, trong mắt tích tụ oán độc. Thân là Vương gia của một nước, bị người ta tát nhục nhã như vậy khiến cho hắn khó có thể nuốt xuống cục tức này xuống.

Hắn muốn ra tay đánh trả lại Tần Liễm một cái tát, lại nghe đến giọng nhẹ nhàng của đối phương: “Người muốn động thủ? Người xác định?”

Hách Liên Dục khó khăn thu tay lại: “Tần Liễm!” Tức giận trong lòng bắt đầu nổi lên, người này, nếu như có cơ hội, hắn phải giết chết hắn!

Hiện giờ hắn đánh không lại Tần Liễm, đánh nhau với hắn ngộ nhỡ bị thương, như vậy trận tỷ thí tiếp theo hắn sẽ không tham gia được.

Ánh mắt Hách Liên Dục âm u, ánh mắt biến hóa không ngừng, thật lâu sau, hắn chậm rãi cười ra tiếng, cười dữ tợn nói: “Tần Liễm, Bản vương sẽ nhớ kỹ lần hiểu lầm này!” Hắn không nên tới tìm hai người này, quả thực là tự rước lấy nhục mà.

Hắn phát tay áo muốn đi, Tần Liễm lại bỗng nhiên nói: “Vương gia chẳng lẽ không muốn biết tấm lụa trắng và son môi kia dùng thế nào sao?”

Hách Liên Dục nuốt xuống một hơi, xoay người, cười lạnh: “Ngươi có lòng tốt như vậy sao?”

“Đĩ nhiên là không rồi.” Thanh Linh thay Tần Liễm nói: “Chỉ là, nếu như Vương gia muốn biết thật ra có thể lấy vài thứ tới đổi.” Tần Liễm gọi Hách Liên Dục lại, nàng biết Tần Liễm là cố ý muốn cho Hách Liên Dục biết tác dụng của tấm lụa trắng và son môi kia, cho nên nàng theo ý tứ của Tần Liễm.

Nhưng trước khi nói cho Hách Liên Dục biết, nàng muốn làm thịt hắn một trận mới cam tâm.

“Điều kiện.” Từ trước đến nay Hách Liên Dục đều là người ‘Co được dân được’, hắn sẽ không bởi vì vừa rồi bị tát một cái nhục nhả thì buông tha cho tin tức có lợi mà Thanh Linh cung cấp cho hắn.

“Hạ Thành phố Lạc Đường, ba cửa hàng trên danh nghĩa của Vương gia.” Tần Liễm nói.

Hách Liên Dục cười nhạt: “Cái gì? Các ngươi nghĩ là đầu của Bản vương bị những nước à? Ba cửa hàng ở phố Lạc Đường kia sinh ý rục rờ, lại bảo Bản vương lấy tới đổi?” Thật là ý nghĩ kỳ lạ.

“Nếu như Vương gia ần theo lời ta nói làm, ta có thể khiến cho Vương gia trở thành người đứng đầu trong cuộc tỷ thí lần này đây, như vậy Vương gia có chịu lấy ba cửa hàng kia tới đổi hay không? Vương gia có thể suy nghĩ lại, nếu ngài được hạng nhất, có thể trực tiếp đi vào trận tỷ thí cuối cùng, cầu hôn Đại tiểu thư thì sẽ có phần thắng lớn hơn. Nếu như Vương gia cưới được Đại tiểu thư, không chừng sau này ngài chính là chủ nhân của Tiêu Dao Thành này, đến lúc đó ba cửa hàng kia ở trong mắt của ngài thì tính là cái gì, đó tuyệt đối là sợi lông cũng không bằng. Cho nên, chỉ cần ba cửa hàng kia thôi thì đã là quá tiện nghi cho Vương gia rồi.” Thanh Linh một hơi nói xong những lời này, mặc dù những câu này không quá hợp lý, nhưng nói như vậy lại có thể đi vào trong lòng của Hách Liên Dục.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 100: Làm Thịt Người Một Bữa (2)

Editor: Yên Nhi

“Vậy ngươi có nắm chắc lời ngươi nói là đúng hay không?” Hách Liên Dục hoài nghi nói, nếu như Diệp Đàm biết, bản thân hắn có thể thuận lợi thông qua tỷ thí, cần gì phải nói cho hắn một trong những đối thủ của mình chứ? Sẽ không phải là hai người này đang đảo bầy dụ hắn nhảy vào đó chứ? Hắn lập tức cảnh giác lên.

Thanh Linh tự nhiên cũng nhìn ra sự nghi ngờ của hắn: “Không nắm chắc, nhưng không thử thì làm sao biết được là không được chứ? Vốn dĩ ta cũng muốn tự mình thử một phen, chỉ là tài bắn cung của ta không tốt.”

Thật sự chỉ là tài bắn cung không tốt thôi sao? Hách Liên Dục vẫn hoài nghi.

“Nếu như Vinh Vương không tin kia thì mời rời đi, đừng có quấy rầy Diệp Nhị công tử ngủ.” Tần Liễm nói.

“Bản vương chưa nói là không tin, chỉ là nếu như ần theo lời các ngươi nói mà làm, nếu như bản vương tỷ thí thua thì phải làm sao?” Ba cửa hàng kia của hắn kiếm được rất nhiều bạc, đưa cho bọn họ, lỡ mà hắn tỷ thí thua vậy chẳng phải trở thành người coi tiền như rác sao.

“Nếu như ần theo lời Diệp công tử nói làm, tỷ thí được hạng nhất, ba cửa hàng của ngài sẽ thuộc về chúng ta. Nếu không được hạng nhất, Bản tướng bồi cho ngài số bạc thu được trong vòng một tháng của ba cửa hàng một tháng, như thế nào?” Tần Liễm nói.

Hách Liên Dục trầm mặc, mười mấy người đi vào sân tỷ thí nhưng không có một ai bắn trúng bia ngắm, ngay cả hắn cũng nhìn không ra cái gì. Đừng nói hạng nhất, ngay cả thông qua trận này tỷ thí hắn cũng không có nắm chắc. Mặc dù hắn biết Tần Liễm không có ý tốt, nhưng trước mắt hắn cũng không có biện pháp nào tốt hơn. Sau khi suy nghĩ thật lâu, hắn gật đầu.

“Như vậy, chúng ta lập văn tự đi.” Thanh Linh sợ hắn quyệt nợ, cho nên đưa ra viết văn tự. Nàng ra hiệu Bạch Nhiên đang theo sau ở phía xa xa đứng trước, để cho hắn tìm giấy và bút mực tới.

“Các ngươi còn sợ Bản vương quyệt nợ sao?” Hách Liên Dục không vui nói.

“Đương nhiên sợ rồi.” Thanh Linh thẳng thừng nói.

Bạch Nhiên rất nhanh tìm tới giấy và bút mực, Thanh Linh ở trên giấy viết ít chữ sau đó đưa giấy đặt tới trước mặt của Hách Liên Dục: “Mời Vương gia điểm chỉ lên phía trên.”

Hách Liên Dục quét mắt nhìn chữ trên giấy, cảm thấy không thành vấn đề mới điểm chỉ xuống. Tiếp theo Thanh Linh liền nói cho hắn thứ mà hắn muốn

biết.

“Chàng muốn đánh chủ ý gì.” Sau khi Hách Liên Dực đi thật xa, Thanh Linh hỏi Tàn Liễm.

“Phu nhân có thể phu xướng phụ tùy, vì phu rất là vui mừng.” Thăng nhai này lăm bằm lằm bằm, đắm chìm ở trung sự sung sướng của chính mình.

Sắc mặt Thanh Linh buồn bực, dùng sức chọc chọc hấn: “Trả lời ta nhanh đi, chàng muốn đánh chủ ý gì thế.” Lúc đầu mục đích nàng tới Tiêu Dao Thành chính là muốn ngăn cản Hách Liên Dực cưới được Đại tiểu thư, mà nay nàng không chỉ không thể ngăn cản hấn ngược lại ra chủ ý giúp Hách Liên Dực, việc này đã trái với ý nguyện ban đầu của nàng.

“Phu nhân nghĩ thử xem, trận chiêu thân chọn phu quân này chỉ là thuận tủy là chiêu thân thôi à?” Hấn không trả lời mà hỏi lại.

Nghĩ đến thành chủ dịch dung, một thân hơi thở quý dị Thiên Nhất Tuyết, cảnh vật ở Tiêu Dao Thành vô cùng đẹp như tiên cảnh, Thanh Linh liền trực tiếp lắc đầu.

Tình hình bây giờ của Tiêu Dao Thành cũng không tệ, không có chiến loạn, bá tánh an cư lạc nghiệp. Đối với bên ngoài tuyên bố chiêu thân chọn rể vô cùng có khả năng sẽ dẫn sói vào nhà, bọn họ sẽ mạo hiểm làm chuyện như vậy sao?

Tiêu Dao Thành đối với bên ngoài tuyên bố chiêu thân chọn rể không đơn giản, rất nhiều người khẳng định cũng biết điểm này, nhưng sức hấp dẫn của khối thịt béo bở Tiêu Dao Thành này quá lớn, cho dù biết nó là cái hố, bọn họ vẫn cam tâm tình nguyện nhảy vào.

“Phu nhân cứ chờ xem đi, nếu như Hách Liên Dực đạt được hạng nhất ở trận này tỷ thí này, sau này tuyệt đối sẽ không được dễ chịu.” Tàn Liễm chắc chắn nói, giống như đã nhìn thấu hết tất cả.

Nàng nằm xuống tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng nhưng thật ra hy vọng Tàn Liễm không đoán sai, nàng rửa mặt mong chờ.

Lúc Thanh Linh nhắm hai mắt mơ mơ màng màng sắp ngủ, đột nhiên bị Tàn Liễm đánh thức.

“Sắp đến nàng rồi, dậy rửa mặt cho thanh tỉnh một chút đi.” Tàn Liễm vừa mới kêu người lấy một chậu nước và khăn tới đặt ở một bên, chờ khi đánh thức nàng dậy thì để cho nàng rửa mặt thanh tỉnh một chút.

Sau khi nàng rửa mặt thanh tỉnh được một lúc, thì thi triển kinh công rất nhanh quay trở lại nơi tỷ thí. Trở lại chỗ này, vừa vận nhìn thấy Hách Liên Dực đi tới sân tỷ thí.

Trên đường trở về nghe Minh Lục nói, có hơn bốn mươi người ngay cả một mũi tên cũng không bắn trúng bia ngắm. Nhưng mà, cũng có bảy tám người bắn ra mười mũi tên nhưng có phần lớn là trúng bia ngắm, còn lại thì bắn mũi tên ra bên ngoài làm người khác bị thương.

Minh Lục hỏi không ít người đi vào về tình hình sân tỷ thí, sau đó cũng tính cả những lời nói của những người bắn tên, cũng lời ít mà ý nhiều nói cho Thanh Linh.

Theo như Minh Lục nghe được, nàng đoán sân tỷ thí này chắc là đã được bày trận pháp nào đó.

Khi Hách Liên Dực đi đến bàn có đặt tấm lụa trắng và sơn môi thì ngừng bước, dùng lụa trắng bọc từng một mũi tên một lại, thành một bó mũi tên lớn.

Không ít người nhìn đến hấn làm như vậy, có chút tò mò, ồn ào suy đoán, hấn đó là lo lắng mũi tên bắn ra bên ngoài khu tỷ thí làm tổn thương đến người khác sao? Chỉ là dùng bó lớn mũi tên như vậy rất khó bắn trúng bia ngắm.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Hách Liên Dực lại bôi sơn môi lên trên lụa trắng đã bọc mũi tên, mãi đến khi tấm lụa trắng nhiễm một màu đỏ tươi mới thôi.

Trong số những người ra sân, hấn vẫn là người đầu tiên dùng sơn môi như vậy.

Hách Liên Dực không có đi vào sân tỷ thí, hấn đến gần gác mái, ở phía dưới nhìn về Tư Không Tiêm Vụ đang ở phía trên gác mái.

Gió thổi làm lụa mỏng trên tay của nữ tử trên tay bay lên, lụa mỏng mờ hồ giống như khói giống như sương mù, xinh đẹp mà linh hoạt tung bay, mờ ảo giống như không dính khói lửa của nhân gian.

Hai mắt của Hách Liên Dực híp lại, nhếch môi cười. Đặt mũi tên lên trên cung, hướng mũi tên nhắm về phía nữ tử đứng ở trên gác mái mà chậm rãi kéo ra.

Người xung quanh nhìn thấy hành động này của hấn, không hiểu nguyên do. Hách Liên Dực dưới sự kinh ngạc, sự khiếp sợ trong ánh mắt của bọn họ, thả tay, mũi tên rời cung bay ra nhắm thẳng tới lục y nữ tử mờ mờ ảo ảo đứng ở trên gác mái kia bay đi.

Mũi tên bay tới, ánh mắt của Tư Không Tiêm Vụ khẽ nhúc nhích, nàng không tránh không né đứng ở tại chỗ. Có thị vệ muốn tiến lên ngăn mũi tên lại, thì bị Tư Không Tiêm Vụ một ánh mắt thanh lãnh liếc qua cản lại.

“Đại tiểu thư nguy hiểm!”

“Đại tiểu thư mau tránh ra.....”

Người ở dưới gác mái bắt đầu sôi trào, bọn họ đều hô to kêu Tư Không Tiêm Vụ né tránh, nhưng nàng mắt điếc tai ngơ, đứng yên không nhúc nhích giống như một tòa ngọc thạch xa hoa lộng lẫy.

Mũi tên không có như mọi người dự đoán làm nàng bị thương, mũi tên kia chỉ là ở môi của nàng chạm vào một chút rồi rơi xuống đất. Mà môi của nàng bị bó mũi tên kia điểm lên một chút màu hồng, một chút màu hồng kia rất đúng chỗ. Giống như một nét bút quan trọng trong bức tranh thủy mặc, bởi vì có một nét bút này khiến cho cả bức họa sinh động lên.

Mũi tên lực đạo lớn nhỏ vừa vặn, nhiều thêm một phân sẽ khiến người ta bị thương, ít một phân sẽ không thể điểm hồng môi của đại tiểu thư.

Mọi người khen lớn tài bắn cung cao siêu của Hách Liên Dục, nếu như để cho bọn họ tới bắn, bọn họ khẳng định làm không được. Mũi tên điểm môi đỏ, này thật sự là tình diệu mà, không ít người đều lắc lắc đầu, tự thấy không bằng.

Cảm nhận được ánh mắt tán dương của mọi người, Hách Liên Dục âm thầm vui sướng, nhưng trên mặt lại không có lộ ra.

Lúc này, Tư Không Tiêm Vụ khẽ cười nhìn về phía Hách Liên Dục, nụ cười giống như hoa xuân rực rỡ, đẹp không sao tả xiết.

Trái tim Hách Liên Dục đập nhanh, Đại tiểu thư chỉ lộ ra nụ cười đối với một mình hắn, đó có phải nói ra rằng trận tỷ thí này hắn vô cùng có khả năng đạt được hạng nhất hay không?

Trong lòng vừa nghĩ, tài bắn cung tinh xảo như thế ngoại trừ Hách Liên Dục hắn ra thì còn có ai có thể làm được? Khó trách Diệp Đàm biết rõ dùng son môi kia như thế nào mới tốt nhất, nhưng cuối cùng cũng không có giấu giếm, thì ra Diệp Đàm căn bản không có tài bắn cung tinh xảo giống như hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Cái Đích Cho Mọi Người Chỉ Trích

Mắt Hách Liên Dục ngậm song tinh, chân thành nói: “Tiêm Vụ, ta nguyện vì nàng vẽ lông mày điểm son môi, một đời một thế chỉ yêu mình nàng, cho ta một cơ hội được không?”

Hắn nói tình chân ý thiết (kiểu rất thật lòng thật dạ ấy), giống như hắn đối với nàng tình cảm đã thâm căn cố đế.

Tư Không Tiêm Vụ không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Mọi người bởi vì cái gật đầu của Tư Không Tiêm Vụ mà trở nên xôn xao, trong lúc nhất thời, bốn phía nều nổi lên ghen tị, kinh ngạc, khinh thường bắn tới Hách Liên Dục.

“Đại tiểu thư, hắn không so tài trên đấu trường, vậy không được tính.” Một người đỏ mặt ghen tị đứng lên đòi lại công đạo.

“Tiêm Vụ không nói qua phải so tài trên đấu trường mới được tính.” Tư Không Tiêm Vụ nhàn nhạt nói.

Nàng đã nói như vậy coi như những người khác sinh lòng bất năn cũng không còn dám phản bác lại nữa.

Thanh Linh là người cuối cùng ra sân, nàng và đại đa số mọi người tỷ thí chung một dạng, không dùng tới son môi, thành thành thật thật cảm cung ngắm bắn tên, cuối cùng trúng bốn cái bia mới an bình rời khỏi.

Cuộc tỷ thí kết thúc, chỉ có mười người có cơ hội vào vòng thi kế tiếp. Thanh Linh nằm trong hàng ngũ mười người đó.

Tên tuổi mười người đều do một thị nữ bên cạnh Tư Không Tiêm Vụ đọc tên, trái tim Hách Liên Dục trong nháy mắt liền băng giá, không hề có tên hắn trong hàng ngũ mười người kia! Không, không thể như vậy, làm sao có thể như vậy! Mới vừa rồi không phải tư Không Tiêm Vụ hải lòng gật đầu sao?

Đang lúc Hách Liên Dục lòng tràn đầy không phục thì Tư Không Tiêm Vụ lúc này mới nhàn nhạt mở miệng: “Tỷ thí hôm nay người thắng là công tử Hách Liên Dục.”

Hách Liên Dục đang một lòng uất ức nghe vậy liền tan thành mây khói, Thân phận của hắn tôn quý bất phàm, tướng mạo đường đường lại còn có một tay bắn cung tài nghệ. Hắn là người thắng cuộc, Tư Không Tiêm Vụ thật tình mắt.

“Tiêm Vụ tính toán trong mười ngày này phải suy nghĩ thật kỹ một phen rốt cuộc có cần phải tổ chức một cuộc tỷ thí nữa không? Nếu như mười ngày sau không có tỷ thí vậy Hách Liên Dục công tử chính là phu quân của Tiêm Vụ.” Tư Không Tiêm Vụ nói xong liền biến mất khỏi lâu các.

Những lời nàng nói càng làm cho mọi ánh mắt ghen tị bắn tới trên người Hách Liên Dục, ánh mắt mọi người tựa như đao kiếm hành hình trên người hắn.

Đặc biệt là những người vừa thi đấu trên đấu trường xong, ăn đủ đau khổ thậm chí là bị thương mới có thể vào được hàng ngũ mười người đối với Hách Liên Dực càng thêm ghen ghét.

Mà Hách Liên Dực đối với tin tức kia lại rất hưng phấn, thậm chí hưng phấn đến mức choáng váng cả đầu óc, hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt người khác.

Mười ngày sau nếu không cần thiết cử hành tỷ thí, Hách Liên Dực sẽ trở thành phu quân của Đại tiểu thư. Nhưng nếu không có Hách Liên Dực, tỷ thí tiếp theo nhất định sẽ được cử hành, cơ hội bọn họ cưới được Đại tiểu thư sẽ lớn hơn rất nhiều.

Trong chớp mắt, mọi ánh mắt ghen tị đều nổi lên sát khí.

Thanh Linh thấy vậy, môi nụ cười càng sâu. Đại tiểu thư trước khi đi nói mấy lời kia liền coi như đem Hách Liên Dực trở thành mục tiêu công kích.

Hách Liên Dực trở lại Mê Điều cung trên mặt vẫn treo nụ cười hưng phấn như cũ.

Dung Thi Thi đã sớm trở lại, nghe thấy tiếng bước chân Hách Liên Dực, nàng liền mở cửa chạy ra ngoài.

“Chúc mừng Vương gia đứng nhất trong lần tỷ thí này.” Kết quả tỷ thí đã truyền đi khắp thành, vì vậy Dung Thi Thi cũng biết được kết quả.

Nàng cắn môi, vẻ mặt uất ức: “Về sau Vương gia cưới Đại tiểu thư...”

Hách Liên Dực thấy vậy vội kéo lấy eo nhỏ của nàng, cười nói: “mặc kệ Bôn vương về sau cưới người nào, nàng trong lòng ta vĩnh viễn là quan trọng nhất, lần này nàng yên tâm rồi chứ?”

“Thi Nhi tất nhiên là tin tưởng Vương gia.” Nàng ở trong lòng hân cười duyên nói. Hách Liên Dực ôm nàng vào phòng ngủ: “Thi Nhi, chuyện Thánh quả nàng nghĩ thế nào?” hân âm thầm dùng nhiều phương thức thăm dò địa phương Thánh quả sinh trưởng nhưng đáp án lại là ngoại trừ Thành chủ cùng Đại hộ pháp, không ai biết nơi sinh trưởng của Thánh quả ở đâu.

Dung Thi Thi từng ngốc người ở phủ Thành chủ, nếu nàng trong lúc vô tình nghe được địa phương có Thánh quả từ miệng Thành chủ cũng không có gì lạ.

Dung Thi Thi thở dài: “Vương gia, thật sự là không có con đường nào khác ngoài Hạ Thiên Cầu.”

Hách Liên Dực lông mày chợt ứ đọng: “Thi Nhi, chẳng phải nàng đi một chuyến vậy là vô ích? Có thể ngoài Thiên cầu vẫn có Thánh quả sinh trưởng ở các địa phương khác.”

Dung Thi Thi nheo mắt, qua loa lấy lệ cười nói: “Vương gia, nếu Thi Nhi biết chắc chắn đã nói cho chàng rồi.”

“Vương gia, đã đến tiêu Dao thành được một thời gian rồi mà chàng không bồi Thi Nhi đi dạo đó.” Nàng vội vàng chuyển đề tài: “Thừa dịp sắc trời còn sớm, không bằng chúng ta đi dạo một chút.”

“Được.” Hách Liên Dực đồng ý với yêu cầu của nàng.

Trên đường người đông như dật, tiếng rao bán vang khắp nơi. Tiếng ồn ào quanh tai, Dung Thi Thi kéo Hách Liên Dực đi dạo trên con đường phồn hoa nhất Tiêu Dao thành.

Hách Liên Dực không biết nói cái gì với Dung Thi Thi mà làm nàng liên tiếp cười duyên.

Chợt có mấy người đi qua ngang người Hách Liên Dực liền rút chủy thủ đâm về người hân.

Hách Liên Dực phát hiện nguy hiểm đến gần, kéo Dung Thi Thi vào trong ngực, rút bội kiếm bên hông ra ngăn cản.

Lúc này lại xuất hiện mấy đạo quang ảnh hướng Hách Liên Dực đánh tới.

Hách Liên Dực không thể làm gì khác là đẩy Dung Thi Thi ra, tay trống vội vận Hàn Băng chương đem ám khí bay tới đều đóng băng rồi đem ám khí bắn trở về. Sau đó liền có mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, đó chính là tiếng của lũ người phi ám khí.

“A!” Có người cảm chủy thủ đâm về phía Dung Thi Thi, Dung Thi Thi hoa dung thất sắc (khuôn mặt xinh đẹp hoảng sợ đó—), lạnh lạnh hét lớn, thật may Hách Liên Dực thay nàng đỡ được chiêu đó.

Một nhóm người chưa kịp giải quyết đã có một nhóm khác xông lên. Những người này như muốn đẩy hân vào chỗ chết, vừa ra tay chính là nhằm vào tử huyệt.

Không bao lâu đường phố phụ cận mọi người đều rút rít chạy trốn.

Người càng ngày càng nhiều, Hách Liên Dực cau mày, hôm nay hân mang Dung Thi Thi ra ngoài đi dạo, không mang theo thị vệ bên mình. Nhiều người muốn giết hân xuất hiện ngày càng nhiều, cứ tiếp tục như vậy hân không bị giết chết coi như cũng chết vì mệt, hân nhìn chính xác một con đường, phá

vòng vây mang theo Dung Thi Thi cùng nhau chạy trốn.

Dương Vương Tây Yên đứng ở góc khuất con phố, nhìn hách Liên Dực đột phá vòng vây mà thoáng thất vọng.

“Vương gia, Hách Liên Dực bản lĩnh quả thật không tệ, nhiều người vây công như vậy cư nhiên cũng có thể trốn thoát.” Thủ hạ Dương vương đánh giá.

“Thời gian có mười ngày, bản vương không tin Hách Liên Dực tốt số như vậy, có thể nhiều lần trốn thoát khỏi đội ngũ ám sát.” Dương Vương khinh thường nói.

Ở gian phòng trang nhã trong trà lâu, Thanh Linh cùng Tần Liễm ngồi gần cửa sổ, Tần Liễm đối diện nhìn chăm chăm vào gò má nàng, Nơi này không có người ngoài, nhờ vào uy quyền của Tần Liễm mà nàng bắt buộc phải khôi phục lại khuôn mặt.

Một màn Hách Liên Dực bị người ta ám sát giữa phố đều rơi vào trong mắt hai người, Thanh Linh thu hồi ánh mắt nhìn ra ngoài: “Vừa rồi ám sát Hách Liên Dực có ba nhóm nhân mã, bởi lời của Đại tiểu thư mà Hách Liên Dực lần này liền trở thành mục tiêu công kích.

Ta nghĩ các quốc gia tới cầu hôn hiện tại đều ghen tị Hách Liên Dực đến mức muốn lập tức giết chết Hách Liên Dực, xem ra mấy ngày nay hẳn không được an tâm rồi.”

“Đó là do hắn tự tìm” Tần Liễm nhàn nhạt đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Chương 88.2

“Chàng nói Đại tiểu thư có nghĩ đến việc bởi vì lời nói của nàng. . . Hách Liên Dực trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích?” Thanh Linh nghĩ ngợi.

“Lần này không thuận tủy là chọn rẻ.” Tần Liễm chỉ nhàn nhạt nói một câu.

Vậy lần này Tiêu Dao thành tổ chức chọn rẻ có mục đích gì?

Trực giác nàng cho thấy Tần Liễm đang không chút cố kỵ ánh mắt luôn dính lên người nàng làm nàng có chút không được tự nhiên: “Tại sao chàng cứ luôn nhìn chăm chăm ta? Cả ngày nhìn không chán sao?”

“Sẽ không.” Hắn tự nhiên trả lời, nhìn còn không đủ sao lại chán được đây?

“Vậy chàng đừng có nhìn ta như vậy được không?” Nàng thăm nói, ánh mắt hắn lúc này lộ ra đói khát làm nàng cảm thấy nguy hiểm.

“Không thể.” Hắn đương nhiên nói, đột nhiên hắn đứng dậy nghiêng người, cách cái bàn hai tay nâng mặt nàng, hôn chính xác vào môi nàng.

Hai mắt nàng mở to, nhìn vào nơi sâu thẳm trong đáy mắt hắn, đáy mắt hắn tựa như một vòng xoáy khiến nàng vui sâu vào trong đó.

Hắn nhìn ánh mắt cuồng si của nàng, con ngươi híp lại, hôn nàng ngày càng cuồng dại.

Thời điểm hắn thả nàng ra môi của nàng cũng đã sưng đỏ. Nàng há miệng thở hổn hển, bực bội nhìn người đối diện thần khí thanh nhàn, rõ ràng là tiên nhân không nhiễm khói lửa nhân gian, nhưng khi khi dễ nàng lại rất hạ lưu.

“Đột nhiên ta nhớ tới, chàng đến Tiêu Dao thành vì Thánh quả đúng không? Nhiều ngày như vậy có tin tức gì chưa?” Nàng hỏi.

Hắn vì nàng nên mới tới Tiêu Dao thành, chuyện Thánh quả bất quá chỉ là cái cớ.

“Chưa có.” Âm thanh dừng lại trong chốc lát, hắn lại nói. “Có.”

Tần Liễm đã phái một đội nhân mã đi Tiêu Dao thành trước, thừa dịp Thành chủ ngày đó tạm thời coi bỏ trận pháp trong Mê Vụ lâm sâm đã lẫn vào trong thành tìm kiếm tung tích Thánh quả, qua nhiều ngày tìm kiếm vẫn không có tin tức gì truyền đến.

“Có ý tứ gì?” Nàng không hiểu cái gì gọi là “chưa có” lại còn có “có”.

Hắn cười nhạt một tiếng: “Người của ta truyền đến thì không thấy vị trí của Thánh quả nhưng từ đó ta cũng hoài nghi một chỗ.”

Hách Liên Dực mệt mỏi mang theo Dung Thi Thi cùng chạy trốn lũ người muốn ám sát hắn.

Hắn tựa người vào một gốc cây, Dung Thi Thi giống như bị sợ không hề nhẹ, chui vào lòng hắn, thân thể không ngừng run rẩy.

“Thì Nhi, không sao.” Hách Liên Dực kéo nàng ra, nhẹ nhàng an ủi.

“Vương gia, họ là ai mà lại muốn giết chúng ta?” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn nói.

Kia là những người nào? Trên đường bị đuổi giết, hắn chợt nhớ ra hôm nay trong cuộc tỷ thí mình là người chiến thắng, còn cả những lời nói của Đại tiểu thư nữa, hắn đột nhiên tỉnh ngộ.

Đại tiểu thư nói ra những lời đó làm cho người khác ghen tị hắn, những người đó khẳng định rằng nếu hắn chết, cơ hội bọn họ cười được Đại tiểu thư sẽ lớn hơn. Đáng chết! Đại tiểu thư nói những lời kia rõ ràng đem hắn trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, nữ nhân này đến tột cùng là cố ý hay vô ý?

Mà Tần Liễm có phải đã đoán trước được hậu quả hay không? Cho nên hắn mới cùng Diệp Đàm liên thủ lừa hắn? Chết tiệt, hắn biết hai tiểu tử kia không phải người tốt lành gì mà, cố tình hắn còn hồ đồ tin tưởng.

“Thì Nhi, đừng lo lắng. Bọn vương không chết dễ dàng thế đâu.” Hách Liên Dực lạnh lùng nói.

“Có Vương gia ở đây Thì Nhi tuyệt không lo lắng.” Cả người Dung Thi Thi ẩn vào trong lòng hắn, âm thanh kiều mị trả lời.

Nàng cuộn ống tay áo giúp hắn lau mồ hôi trên mặt, săn sóc nói: “Vương gia, ngài khát không? Nếu khát chúng ta đến quán kia uống ly nước.”

Hách Liên Dực quả thật rất khát, nghe nàng nhắc tới liền gật đầu: “Cũng được.”

Hai người tìm một quán trà vào ngồi, gọi một ấm trà.

Sau đó là bốn người ăn mặc trông như người nghèo theo vào, ánh mắt quét một vòng, một người trong số đó không dấu vết gật đầu với tiểu nhị một cái, sau đó họ ngồi bàn gần bàn của Hách Liên Dực.

Tiểu nhị đem bình trà lên, ân cần châm trà cho hai người.

Dung Thi Thi bưng trà lên uống, tay vô ý buông lỏng, một giọt trà rơi trên nền đất tỏa khói sèo sèo.

“Nước trà có độc.” Dung Thi Thi hô to.

Hách Liên Dực vừa muốn uống hớp trà, nghe âm thanh của nàng, lập tức đem ly trà gọi về phía tiểu nhị. Sự tình bại lộ, tiểu nhị lập tức rút chủy thủ từ trên người đâm Hách Liên Dực, bốn người vừa vào cũng ngay lập tức rút kiếm gia nhập cuộc chiến.

Hách Liên Dực nhanh chóng giải quyết mấy người kia, Dung Thi Thi sợ đến mức không dám ở bên ngoài một lúc nào nữa, thúc giục Hách Liên Dực nhanh chóng trở về Mê Diêu cung.

Trở lại tiểu viện ở Mê Diêu cung, Dung Thi Thi về mặt mỗi một, đẩy cửa phòng dẫn đầu đi vào.

Nàng trực tiếp đi về phía giường hẹp, vừa định nằm lên liền phát hiện dưới lớp chăn có thứ gì đó đang chuyển động. Nàng lập tức vén chăn lên, thấy thứ phía dưới chăn liền hét lên một tiếng, hốt hoảng xoay người nhào vào lòng Hách Liên Dực.

“Thì Nhi, chuyện gì khiến nàng kinh hoàng đến thế?” Hách Liên Dực hỏi, mắt trực tiếp nhìn thẳng lên giường liền thấy một con rắn độc màu sắc diễm lệ đang ngóc đầu thè lưỡi. Con người hắn co lại, đẩy người trong ngực ra, cầm kiếm đến giường hẹp, một kiếm chém chết độc xà.

Hách Liên Dực thu hồi kiếm: “Hừ, trong Mê Diêu cung mà cũng dám ngông cuồng như thế?” Những người này thật đúng là không giết chết hắn thì không bỏ qua rồi.

“Vương gia, làm thế nào bây giờ? Thì Nhi sợ.” Dung Thi Thi là chỗ dựa khóc.

“Thì Nhi đừng lo lắng, chuyện này chắc chắn bốn vương phái người đến nói với Thành chủ, Mê Diêu cung có người ám sát bốn vương, Thành chủ nên quản lý.”

Hách Liên Dực phái người bẩm báo với Thành chủ chuyện này, Thành chủ tỏ vẻ xấu hổ vì sự sơ sót của mình mới dẫn đến chuyện có người lên vào phòng Hách Liên Dực, cho nên phái một đội thị vệ đến cạnh Hách Liên Dực bảo vệ hắn, cũng tăng mạnh nhân thủ ở tiểu viện của hắn.

Thành chủ dù tăng thêm nhân thủ bảo vệ nhưng liên tiếp hai đêm đều có người lên vào hành thích hắn.

“Vương gia, Thì Nhi sắp chịu không nổi nữa rồi.” Thời thời khắc khắc lo lắng có người đến ám sát, Dung Thi Thi hồng mắt.

“Thì Nhi đừng lo lắng, có Bốn vương ở đây không ai có thể tổn thương đến nàng.” Hách Liên Dực thề son sắt.

“Vương gia, lời này chàng đã nói không dưới năm lần rồi nhưng Thì Nhi vẫn cứ bị thương.” Dung Thi Thi sưng giọng, tối qua có người đến ám sát đâm trúng cánh tay của nàng, may chỉ là vết thương ngoài da.

“Vương gia, nếu không chúng ta ở riêng mấy ngày?” Dung Thi Thi đề nghị, đáy mắt lặng lẽ xẹt qua một tia sáng khác thường.

Hách Liên Dực sau đó liền trở nên cảnh giác, ánh mắt sắc bén nhìn nàng chăm chăm hồi lâu, cuối cùng cũng gật đầu: “Những ngày qua để cho nàng sợ hãi, chúng ta tách ra một thời gian cũng tốt, chỉ là...”

“Vương gia yên tâm, Thi Nhi trước kia dù sao cũng đã từng ở Tiêu Dao thành, biết địa phương nào nên ẩn thân, chỉ là không thích hợp với Vương gia. Vương gia ngài chắc chắn cũng không sợ bọn hắn đến nỗi phải đi trốn, phải không? Ngài nói ngài là ai chứ?” nàng cố gắng một mực xua tan nghi hoặc của hắn.

Dù sao nàng cũng không nói ra nơi trốn, cùng lúc đó bỏ đi cái ý niệm của Hách Liên Dực.

“Vương gia có thể yên tâm, Thi Nhi chắc chắn sẽ không để cho mấy người kia có cơ hội bắt Thi Nhi để uy hiếp Vương gia.” Dung Thi Thi bảo đảm.

Hách Liên Dực trầm tư hồi lâu mới mở miệng nói: “Đã như vậy liền theo ý của nàng đi, lúc nàng rời đi bốn vương sẽ phái người hộ tống.”

“Vương gia, ngàn vạn lần không được.” Dung Thi Thi quả quyết nói.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Tử Mạch Đánh Người?

“Thi Nhi là kẻ lạnh lẽo, không muốn có người đi theo, như vậy mục tiêu quá lớn.” Nàng kéo cánh tay của Hách Liên Dực làm nũng tiếp tục nói: “Vương gia, Thi Nhi sẽ cẩn thận, ngài không cần lo lắng.”

Không phải một người hộ tống nàng? Lúc đầu Hách Liên Dực vẫn luôn không muốn đồng ý, nhưng cuối cùng không chịu được nàng nhõng nhẽo năn nỉ mới đành phải đồng ý: “Cứ theo ý của nàng đi.” Hắn bắt đầu dĩ nhiên nói.

Dung Thi Thi cải trang thành thị nữ lạnh lẽo rời đi, Hách Liên Dực phái người lên đi theo nàng.

Nhưng mà người được phái đi theo Dung Thi Thi rất nhanh đã quay trở lại bẩm báo cho hắn nói: “Vương gia, thuộc hạ vô dụng, đã làm mất dấu của Dung trác phi.”

“Đồ ăn hại! Còn không mau phái thêm người đi tìm.” Hách Liên Dực tức giận nói với người đang quỳ trước mặt hắn.

“Vâng, Vương gia.” Người nọ nói.

“Lui xuống đi!” Hắn không kiên nhẫn phát tay.

Sau khi người nọ lui ra ngoài, Hách Liên Dực nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt lộ ra nụ cười âm ngoan. Dung Thi Thi, người đứng là một nữ nhân giáo hoạt.

Sáng sớm, khi Thanh Linh tỉnh lại đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Tàn Liễm, đến tận buổi tối cũng không nhìn thấy người trở về, Minh Lục cũng cả ngày không thấy bóng dáng.

Mấy ngày nay Tàn Liễm vẫn luôn một tác không rời chờ ở bên cạnh nàng, hiện tại hắn đột nhiên không còn ở bên cạnh nữa, nàng không khỏi cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Hóa ra trong lúc vô tình nàng đã có thói quen có hắn ở bên cạnh mình, thiếu hắn ở bên cạnh, là lần đầu tiên nàng cảm thấy tịch mịch từ lúc trùng sinh cho tới bây giờ.

Aiz, nàng thờ dài, rõ ràng tách ra còn chưa tới một ngày, sao nàng lại nhớ hắn như vậy chứ?

Thói quen thật đúng là một thứ đáng sợ.

Đáng ghét, tại sao trước khi biến mất gia hỏa này lại không nói cho nàng biết là hắn đi đâu chứ?

Sau khi Thanh Linh oán trách xong, sai người đưa nước ấm tới chuẩn bị tắm rửa sạch sẽ một chút. Trước khi tắm, nàng cài chặt chốt cửa phòng lại.

Đứng ở trước thùng tắm, nàng chậm rãi cởi y phục ra, để lộ ra dáng người xinh đẹp trắng nõn như điêu khắc. Bờ vai như được gọt thành, eo thon gọn. Từ xa nhìn tới chỉ cảm thấy sáng giống như ánh trăng ở trên trời.

Dùng tay thử nước ấm một chút, nước ấm vừa vặn, nàng hài lòng cười một tiếng. Đưa chân đi vào, không ngờ còn chưa có chạm được vào nước thì ở ngoài cửa đã truyền đến giọng nói khiến cho cơ thể của nàng cứng đờ, run lên một cái, thiếu chút ngã xuống.

“Mở cửa.” Giọng nói có thể so với tiên âm kia không phải là của Tần Liễm thì còn là ai nữa?

“Chàng đừng có đi vào.” Nàng vội la lên.

Khi nào tên này trở về không tốt, sao lại chọn lúc này mà trở về chứ. Nàng thu chân rồi lại duỗi vào lại, duỗi vào rồi lại thu hồi, do dự suy nghĩ có nên tiếp tục tắm rửa hay không.

“Nàng ở bên trong làm gì vậy, còn có cái gì ta không thể xem sao?” Hấn đứng ở ngoài cửa nói.

“Ta đang tắm, không được đi vào.”

“À.” Giọng nói của hấn kéo dài ra, vô cùng thích thú, tiếp theo ở cửa truyền đến động tĩnh, đó là tiếng tên gia hỏa vô si nào đó đang dùng phần mũi nhọn của cây sáo ngọc ngăn cửa hấn mà cạy cửa. Khi mũi nhọn chạm được vào chốt cửa thì hấn tăng thêm lực tay một chút, gạt chốt cửa sang một bên, ngay sau đó thì cửa đã bị mở ra.

Lúc ở chỗ cửa truyền đến động tĩnh thì nàng liền cảm thấy nguy hiểm, không dám tắm rửa nữa, vội vàng hét hoảng trực tiếp khoác áo ngoài lên, không chờ nàng mặc xong thì người nào đó đã đi vào, thuận tiện đóng chặt cửa.

“Chàng, tên hỗn đản này!” Thanh Linh túm chặt y phục lại cúi người nhặt đại lưng lên, ngẩng đầu tức giận nói.

Trình độ vô si hạ lưu của tên này này quả thực khiến người ta tức giận mà!

Ở trong mắt hấn đáng về lúc nàng tức giận nhe răng trợn mắt vô cùng đáng yêu, hấn đến gần thùng tắm nhìn lướt qua nước trong thùng còn rất sạch, lại nhìn lại nàng còn đang xoa tóc, trong lòng biết là nàng còn chưa kịp tắm rửa thì hấn đã xông vào.

“Phu nhân tắm xong rồi sao?” Hấn giả vờ không biết hỏi một câu.

“Không có!” Nàng nghiêng đầu sang một bên nói.

“Phu nhân là đang chờ vì phu tắm chung sao? Được rồi, chúng ta tắm chung đi.” Hấn hưng phấn mà tự hỏi tự trả lời, ánh mắt sáng rực, nóng bỏng nhìn nàng. Hai tay bắt đầu cởi áo tháo thắt lưng, tốc độ đó nhanh đến mức người khác không thể nào nhìn thấy rõ động tác của hấn.

Đến khi nàng quay đầu lại muốn ngăn cản thì hấn đã không còn mảnh vải che thân đứng đó chờ rồi.

Nàng sợ tới mức chạy ra ngoài bình phong, ở bên ngoài tức giận nói: “Chàng là tên hỗn đản, tốt nhất là để nước tắm đim chết chàng đi.”

Bên trong bình phong truyền đến giọng nói trong trẻo kèm theo tiếng cười và tiếng nước của hấn: “Nước ấm vừa phải, đa tạ phu nhân đã chuẩn bị nước tắm cho ta.”

Đó là nàng chuẩn bị cho chính mình nha!

“Phu nhân, qua đây chà lưng cho vì phu đi.”

Tên đê tiện vô si kia còn coi nàng thành nha đầu dễ sai bảo à: “Ta không vào.” Nàng nằm xuống giường nói.

“Rầm” mà một tiếng, tắm bình phong cách trở thùng tắm với bên ngoài đột nhiên sụp xuống, nàng theo bản năng nhìn qua, lập tức nhìn thấy một gương mặt yêu nghiệt dưới hơi nước mờ mờ đang dùng biểu tình vô tội nhìn nàng.

“Không phải vì phu làm” Rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi.

Nàng quay đầu đi, không thèm để ý đến hấn.

“Phu nhân giận rồi sao? Nàng có thể qua đây xả giận lên người vì phu nha.”

“Phu nhân, ta là phu quân của nàng, ngay cả phu quân của mình mà nàng cũng không dám nhìn thì cũng quá nhát gan rồi đó.”

“Phu nhân, vì phu không chà được phía sau lưng, nàng lại đây giúp vì phu đi.”

“.....” Hấn ở một bên không ngại phiền liên tục lải nhải.

Sao trước kia nàng lại không phát hiện ra tên này còn có một mặt dong dài như vậy chứ?

Nàng muốn đi ra ngoài, nhưng bộ dạng này của nàng mà đi ra ngoài thì thân phận nữ tử của nàng có thể bị người ta biết được. Hơn nữa nàng đã gỡ đai buộc ngực ra rồi để nó chung với đồ sắp thay ở gần thùng tắm.

Nàng bực bội lấy gối đầu qua bịt lỗ tai lại, nhưng vô dụng, giọng nói kia vẫn rõ ràng mà truyền vào trong tai của nàng.

Thấy nàng không để ý tới hấn, hấn tự cảm thấy không thú vị mà bĩu môi, không trêu đùa nàng nữa: “Phu nhân, trong phòng ngủ của vì phu cũng có chuẩn

bị sẵn một thùng nước ấm đó.” Khi hắn trở về thì Minh Lục đã trở lại nên Minh Lục đã sớm sai người chuẩn bị nước ấm cho hắn.

Chỉ mới xa nàng một buổi sáng, hắn đã rất nhớ nàng, còn chưa tắm rửa thì đã nhớ nhưng muốn gấp nàng rồi, đầu nghĩ tới nàng cũng chuẩn bị tắm rửa.

Thanh Linh vọt một cái từ trên giường ngồi dậy, tên này nói không sai, hắn là phu quân mà nàng đã nhận định, đã là phu quân của mình rồi còn có cái gì không dám nhìn chứ?

Nàng bước đi qua, trong nháy mắt đôi mắt phượng quyền rũ như tơ trong làn hơi nước của hắn sáng rực lên.

“Phu nhân.....” Về mặt hắn đầy chờ mong nhìn nàng.

Nàng tới gần thùng tắm, nằm ngoài dự kiến của hắn, hai tay nàng kéo lấy gương mặt yêu nghiệt quyền rũ của hắn, ở trên mặt hắn nắn bóp vò kéo đủ kiểu: “Tên xấu xa chàng nên đánh một trận!”

Nàng néo néo vò vò vài cái, hắn liền trưng ra ánh mắt đáng thương hề hề nhìn nàng, nàng rất không có tiền đồ mà mềm lòng thả tay buông tha cho hắn. Nàng nhanh chóng nhặt lấy y phục của mình vọt tới phòng ngủ của hắn ở đối diện, trước khi đi còn ác ý mở rộng cửa ra.

Từ cửa nhìn vào, vừa khéo nhìn thấy thùng tắm kia rất rõ ràng.

“Nàng quay lại cho ta!” Hắn cắn răng nói, hai tay thon dài mang theo bọt nước vung lên, hai cánh cửa giống như có một cơn gió thổi qua từ từ đóng lại.

Sau khi Thanh Linh tắm hai ba lần xong thì mặc tốt y phục, trở lại phòng ngủ của mình, phát hiện người kia đang thoải mái nằm ở trên giường của nàng.

Cái gì gọi là tu hú chiếm tổ, trước mắt chính là mình chứng tốt nhất!

“Cả ngày nay chàng biến mất là đi đâu?” Nàng đứng ở cạnh giường hỏi.

“Đi cắm địa, tìm Thánh Quả.” Sau khi hắn xoay người một cái, nghiêng người qua, đáng về yêu mị.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Chương 89.2

Ngoại trừ cắm địa ra, người ở trong tối của Tần Liễm cơ hồ đã lục tung cả Tiêu Dao Thành rồi mà vẫn không tìm thấy Thánh Quả, nghĩ tới nghĩ lui, nơi có khả năng có Thánh Quả nhất chính là cắm địa.

“Sao lại đi cả một ngày? Có phải còn chưa có tin tức của Thánh Quả hay không?”

“Gần cắm địa có một trận pháp rất lợi hại, hôm nay thiếu chút nữa không trở về được, càng miễn bàn đến chuyện đi tìm Thánh Quả.” Hôm nay hắn bị trận pháp ở bên ngoài cắm địa vây khốn, chờ tới khi xông qua trận pháp đó đi vào thì trời đã tối.

“Ngoài ra, cắm địa Tiêu Dao Cung, khi trời tối thì bốn phía lập tức tràn ngập nồng nặc khói độc, Minh Lục bị trúng độc, nên ta đành phải tạm thời dẫn hắn đi về trước.” Mang Minh Lục trở về chỉ là thứ yếu, không muốn nàng lo lắng mới là thật sự.

“Phu nhân, vì phu biến mất một ngày, nàng có lo lắng hay không?” Ánh mắt hắn đầy chờ đợi nhìn nàng.

“Không lo lắng.” Nàng không lo lắng cho hắn, nhưng mà nàng lại nhớ hắn.

“A.” Trong nháy mắt mặt của hắn liền ỉu xiu, buồn bực nói: “Nàng không thể lo lắng cho vì phu nhiều một chút sao? Nếu lỡ như vì phu không về được thì sao?” Nha đầu này, thừa nhận lo lắng cho hắn sẽ chết sao!

Nàng cúi người, lấy ngón tay chọc chọc lên lồng ngực trắng như ngọc của hắn: “Người ta hay nói tai họa để lại ngàn năm, tên hư hỏng chàng, nhất định không chết được, ta mới không thêm lo lắng đâu.”

Hắn giơ lên một tay bắt lấy tay nàng kéo nàng ôm vào trong lòng, ở trên mặt nàng cắn một cái: “Vì phu sẽ không hư hỏng với người khác, muốn hư hỏng cũng chỉ có hưng hỏng với một mình nàng thôi.”

Ngày hôm sau, khi Thanh Linh tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao, thuận tay sờ giường bên một cái, Tần Liễm không còn ở đây. Nghĩ đến hôm qua hắn đến cắm địa còn không có tìm thấy được tung tích của Thánh Quả, hôm nay chắc là lại đi nữa.

Không có Tần Liễm ở bên cạnh nàng cảm thấy vô cùng nhàm chán, sau khi dùng xong đồ ăn sáng cũng lười đi ra ngoài dạo, dứt khoát ở trong phòng ngủ, mãi đến lúc mặt trời lặn nàng bị đói tỉnh mới lại ngồi dậy dùng bữa.

Tề Khúc vừa đi ra cửa phòng thì nhìn thấy Từ Mạch đang đi từ bên ngoài về, khuôn mặt của Từ Mạch đẹp như tranh vẽ, y phục hoa năm màu rực rỡ lóa mắt, hần đi ngược nắng mà đến nhìn giống như thiên thần.

Nàng sững sờ tại chỗ, si ngốc nhìn hần.

Từ Mạch nhìn thấy dáng vẻ si ngốc nhìn mình của Tề Khúc thì cảm thấy thú vị, không khỏi nổi lên tâm tư trêu đùa. Hần đi tới gần nàng, một tay chống lên tường ở phía sau nàng, vây nàng ở trong một phạm vi nhỏ.

Hần cười tủm tỉm nói: “Nàng tên là Khúc Nhi?”

“Đúng.” Nàng gật đầu thật mạnh, đôi mắt ngây thơ trong sáng.

“Bản Thái tử coi trọng nàng, nàng theo bản Thái tử qua Bắc Phiêu đi.” Hần thổi hơi nóng ở bên tai nàng, ngay lập tức mặt nàng đỏ ửng lên như hai đóa mây hồng, bộ dạng lấy lòng này của nàng, càng khiến cho tâm tư muốn trêu đùa nàng trầm trọng thêm, dưới ánh mắt si ngốc của nàng, hần hôn một cái lên môi nàng.

Mã Kim đi theo bên cạnh Từ Mạch nhìn thấy chủ tử nhà mình đùa giỡn thị nữ của người khác, tự động xoay đầu qua một bên.

Nàng giật mình trừng lớn hai mắt, bình ổn lại hô hấp, không thể tin nhìn đối phương.

Từ Mạch cầm lọn tóc rũ ở trước ngực nàng rũ lên, dùng đuôi tóc quét lên mặt nàng: “Theo bản Thái tử về Bắc Phiêu được không?”

“Không. .... Không. ....” Nàng ấp a ấp úng nói.

“Không cái gì? Nàng không phải thích bản Thái tử sao?”

Hần đề sát mặt vào nàng, còn chưa từng có người nam tử nào dịu dàng đối với nàng như vậy, trong lúc nhất thời nàng vừa vui mừng vừa luống cuống, vừa muốn trốn.

“Không. .... Ta. ....” Nàng lắp bắp nói nửa ngày cũng chưa nói ra được cái gì, khuôn mặt bởi vì xấu hổ mà đỏ bừng giống như là được thoa thêm lớp phấn thượng hạng vậy, khiến cho da thịt càng thêm diễm lệ.

Từ Mạch cười khê xoa mặt của nàng: “Theo bản Thái tử về Bắc Phiêu được không?” Hần dụ dỗ nàng.

Lúc này Mã Kim nhìn thấy Tề Tế Huyền đang đi từ xa tới, trong lòng thầm nói Tề Tế Huyền này rất che chở Khúc Nhi. Lần trước chủ tử của mình mới chạm vào nha đầu thú kia một chút, sau khi bị Tề Tế Huyền nhìn thấy thì khuôn mặt lập tức trở nên tức giận âm trầm đến dọa người.

Lần này nếu như để hần ta nhìn thấy chủ tử của mình đùa giỡn nha đầu thú kia, còn không giận đến muốn rút kiếm giết người sao.

Mã Kim ho khan vài tiếng, nhắc nhở nói: “Thái Tử diện hạ, hoàng tử Đại Khánh tới.”

Từ Mạch mắt diếc tai ngơ, vẫn đùa giỡn Tề Khúc như cũ.

Hần lại gần Tề Khúc như vậy, gương mặt cơ hồ sắp dán lên trên mặt nàng. Tề Khúc khăn trương duỗi tay muốn đẩy Từ Mạch ra, nhưng một chút xíu sức lực của nàng căn bản là không đẩy hần ra được.

Vì vậy từ đằng xa nhìn thấy, đó là một người nữ tử nhỏ nhắn xinh đẹp đang bị người ta phi lễ, nàng giãy giụa nhưng không có tác dụng.

Tề Tế Huyền cách đó không xa nhìn thấy một màn như vậy, khuôn mặt âm trầm đen lại, lửa giận lập tức nổi lên. Hần rút bội kiếm ra, bước nhanh như gió mà đến.

“Thái Tử diện hạ, hoàng tử Đại Khánh đánh tới rồi.” Mã Kim hét lớn về phía Từ Mạch, tiến lên ôm lấy đùi của Tề Tế Huyền.

Tề Tế Huyền một chân đá văng Mã Kim, rút kiếm chém về phía Từ Mạch. Từ Mạch lách mình né qua một bên, Tề Tế Huyền cả người sát khí, từng bước ép sát, từng chiêu đều là đánh vào chỗ hiểm của đối phương.

“Đại hoàng tử dừng tay!” Tề Khúc lớn tiếng nói, lần đầu tiên nàng nhìn thấy Từ Mạch thì đã ái mộ hần, giờ phút này nhìn thấy hoàng huynh của mình hạ sát thủ với hần, trong lòng vừa hoảng sợ vừa vội.

“Thái Tử diện hạ, tiếp lấy thanh kiếm này.” Mã Kim ném một thanh kiếm qua cho Từ Mạch.

Tề Tế Huyền xuống tay tàn nhẫn, Từ Mạch cũng không thể không ra tay. Thoáng chốc, đao quang kiếm ảnh. Tề Khúc ở một bên nhìn màn này bị dọa sợ hết hồn hết vía, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở kêu hai người dừng tay, nhưng hai người kia giống như không hề nghe thấy vẫn liều mạng đánh nhau như cũ.

Tề Khúc gấp đến độ dậm chân, vọt vào giữa hai người: “Đừng đánh nữa!”

Hai người kia sợ làm Tề Khúc bị thương, lập tức thu kiếm lại, nhưng vẫn muốn một bước, kiếm của Tề Tế Huyền đã đâm bị thương cánh tay của nàng.

“Đại hoàng tử, chuyện không liên quan đến ngài ấy, huynh đừng động thủ giết ngài ấy.” Tề Khúc nói.

“Nha đầu ngốc, hấn không làm gì được bản Thái tử đâu.” Từ Mạch ngạo mạn nói.

“Khúc Nhi, tên súc sinh này dám khi dễ muội, bản hoàng tử không thể chịu được.” Tề Tế Huyền tức giận đến đỏ mắt nói, rút kiếm ra, lại chuẩn bị muốn động thủ.

Tề Khúc thấy vậy, lập tức giả bộ té xỉu.

Tề Tế Huyền lo lắng cho nàng nên thu kiếm lại, ôm Tề Khúc vào phòng: “Thái tử Bắc Phiêu, nếu như lần sau lại để bản hoàng tử nhìn thấy người khi dễ Khúc Nhi thì đừng trách bản hoàng tử xuống tay không lưu tình.” Trước khi hấn đi vào phòng hung hăng nói một câu.

Ban đêm, trăng đã lên cao, đột nhiên bị một đóa mây đen bay tới che khuất, thật lâu cũng không tản đi.

“Đại hoàng tử, giường đệm đã chuẩn bị tốt rồi, mời ngài đi nghỉ ngơi.” Thị nữ Mai Vũ nói.

“Ừ, người lui ra đi.” Tề Tế Huyền nói, đột nhiên hấn nghe được một tiếng hét thảm ở bên ngoài, tiếng nói kia hình như có chút quen quen. Mí mắt của hấn đột nhiên giật giật, mơ hồ cảm giác không tốt.

“Hoàng huynh cứu Khúc Nhi.”

Nghe được câu này, máu khắp người của Tề Tế Huyền đều như đông lại, hấn rút kiếm lao ra khỏi phòng.

Vừa xông ra khỏi phòng, hấn liền nhìn thấy hai thủ vệ mà hấn an bài buổi tối canh giữ ngoài phòng của Tề Khúc đã ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Tiếng kêu thảm thiết là truyền ra từ trong phòng của Từ Mạch, Tề Tế Huyền càng tới gần phòng của Từ Mạch, trái tim càng đập mạnh.

Trong phòng của Từ Mạch, lúc này miệng của Tề Khúc đã bị người ta bịt lại, y phục bị người ta kéo ra, hai mắt đỏ bừng. Mà trong tay của Từ Mạch cầm cái gương được khảm một khối đá quý màu xanh lục, đó là cái gương mà bình thường hấn luôn mang theo bên người.

Hấn dùng sức đập mạnh lên trán Tề Khúc cái trán, đập đến mức trán của nàng chảy đầy máu tươi mà vẫn không bỏ qua, đợi khi hấn muốn giơ tay lên đập thêm lần nữa thì lúc này Tề Tế Huyền một cước đá văng cửa, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, nhất thời hai mắt của Tề Tế Huyền muốn nứt ra.

Từ Mạch đưa lưng về phía Tề Tế Huyền, hấn biết có người đá cửa đi vào, vội vàng ném gương xuống, nhảy qua cửa sổ mà chạy.

Lúc Mai Vũ vọt vào nhìn thấy màn này, sợ hãi kêu lên: “Công chúa!” Hai tay vừa ôm lấy Tề Khúc cũng vừa thay nàng khép chặt lại y phục.

Sau khi nghe được động tĩnh, thị vệ canh giữ ở bên ngoài viện cũng vọt đi vào.

Đôi mắt đen như vực sâu không thấy đáy của Tề Tế Huyền bắt đầu chuyển động, hoảng sợ đau lòng cùng tức giận ngập trời nói: “Chiếu cố tốt Công chúa!” Nói xong, hấn không chờ thủ hạ của mình tới, liền dẫn đầu nhảy ra cửa sổ đuổi theo Từ Mạch.

“Súc sinh, người đứng lại đó cho ta!” Tề Tế Huyền nổi cơn điên đuổi theo.

Từ Mạch cũng là liều mạng chạy, từ đầu đến cuối cũng chưa từng quay đầu lại. Hấn nhảy lên trên tường rào rồi nhảy vào một cái sân, cái sân kia vừa khéo là sân của Thanh Linh và Tần Liễm.

Tề Tế Huyền cũng theo sau mà nhảy vào sân, Từ Mạch đang chạy cách mình không xa.

Theo Từ Mạch chạy vội, y phục hoa năm màu trên người hấn cũng tung bay. Tề Tế Huyền đang đuổi theo giơ tay kéo lại y phục hoa năm màu đang tung bay của hấn, vừa định kéo người lại, không ngờ Từ Mạch cởi y phục ra còn vút ám khí ra phía sau.

Tề Tế Huyền vừa né sang một bên, thì Từ Mạch đã chạy về phía phòng ngủ của chủ nhân viện này, trong chớp mắt đã không nhìn thấy bóng dáng.

Sau khi thị vệ canh giữ ở bên ngoài viện phát hiện ra, lúc bọn họ vọt vào sân, đã không còn nhìn thấy bóng dáng của hai người nữa.

Nghe được ở bên ngoài viện có động tĩnh, Thanh Linh cảm thấy động tĩnh kia rất không thích hợp, không giống như là động tĩnh khi Tần Liễm trở về làm ra.

Nàng lập tức từ trên giường ngồi dậy, mới vừa mở ra cửa phòng, liền nhìn thấy Tề Tế Huyền cả người sát khí hai mắt đỏ hồng đá văng cửa phòng của Tần Liễm ra, trong miệng còn hô to Từ Mạch lần ra đây.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Kết Thù

Tề Tế Huyền lục soát từng căn phòng trong tiểu viện của Thanh Linh, Thanh Linh hỏi chuyện gì đã xảy ra hấn cùng không đáp lại nàng.

Thị vệ canh giữ ngoài tiểu viện vội vàng chạy vào báo với Thanh Linh. “Diệp công tử, Hoàng tử Đại Khánh hấn...”

Thanh Linh thấy bộ dáng Tề Tế Huyền như đang nổi cơn điên mơ hồ liền đoán rằng đó là chuyện nghiêm trọng, nàng sai thị vệ nghe ngóng chút tin tức ở các viện phụ cận, Thái tử Bắc Phiêu không có tung tích.

Tề Tế Huyền rất nhanh đã lục soát xong các phòng, chỉ còn lại phòng của Thanh Linh, Thanh Linh ngăn ở giữa cửa, hấn liền lạnh lùng nói: “Tránh ra.” Sau đó không đợi nàng kịp phản ứng liền thô lỗ đẩy nàng ra, đi thẳng vào bên trong.

Thanh Linh cau mày, rõ ràng không vui, nhưng không tiện lập tức phát tác.

Tề Tế Huyền ở trong phòng quay một vòng vẫn không tìm thấy tung tích Tử Mạch: “Nơi này của ngươi có giấu người hay không? Nếu có mau giao người ra đây.” Hấn nhìn Thanh Linh bằng ánh mắt rất lạnh lẽo.

“Đến tốt cùng đã có chuyện gì xảy ra? Vì sao ngươi lại tìm người ở chỗ ta?” Đối phương tuy thân phận là Hoàng tử Đại Khánh tôn quý nhưng nàng vẫn không cảm giác được nàng thấp hơn hấn một cái đầu, thái độ không kiêng ngạo không siểm nịnh.

Tề Khúc quần áo trên người lộn xộn, trên trán còn bị Tử Mạch đập chảy máu, từng màn thoáng qua đầu Tề Tế Huyền, hấn tựa như vẫn còn nghe thoang thoang quanh tai tiếng hét thảm thiết. Ân hấn tức giận từ nãy giờ hiện tại hiện hết lên trên mặt, băng lạnh mà âm trầm.

Đôi mắt hấn sắc bén sâu thẳm như biển sâu: “Tử Mạch muốn nhục nhã thị nữ Khúc Nhân của Bản hoàng tử, Khúc Nhân không nghe theo hấn liền muốn giết chết, sau khi bị Bản hoàng tử phát hiện hấn liền nhảy qua cửa sổ bỏ chạy.

Bản hoàng tử một đường đuổi theo súc sinh kia đến gần viện tử của Diệp công tử, tận mắt nhìn thấy hấn vọt vào trong này rồi biến mất.”

Một thị nữ đáng giá đề đường đường là một Đại hoàng tử Đại Khánh tự thân đuổi theo đến nơi này của nàng? Chỉ e thân phận của thị nữ kia cũng không tầm thường.

“Tử Mạch ở chỗ ta liền biến mất cho nên ngươi cho rằng ta giấu hấn đi?” Giọng điệu Thanh Linh cũng đã nhiễm một tầng lãnh khí.

“Tốt nhất là không có.” Giọng điệu của hấn vẫn hoài nghi như cũ.

Thanh Linh lạnh lùng cười một tiếng: “Đại Hoàng tử nếu vẫn còn hoài nghi vậy không ngại lục soát tất cả các gian phòng một lần nữa!”

“Không cần.” Tề Tế Huyền nói, vừa rồi lòng hấn loạn nên không nghĩ nhiều được như vậy, bây giờ suy nghĩ một chút, Diệp Đàm nếu thật đem người giấu đi, thời điểm hấn lục soát chắc chắn sẽ đứng ra ngăn cản.

“Đại hoàng tử.” Mai Vũ hốt hoảng chạy vào, vừa thấy Tề Tế Huyền nước mắt bắt giáng rơi xuống: “Đại hoàng tử, công chúa, không, Khúc Nhân đã xảy ra chuyện...”

Thanh Linh đảo mắt, Khúc Nhân quả nhiên không phải là một thị nữ tầm thường.

Vừa nghe tin Tề Khúc có chuyện không may, Tề Tế Huyền không đợi nàng nói hết lời, người như một đạo ảnh vụt cái phi ra ngoài.

Mai Vũ nhắc chân cũng muốn đi, Thanh Linh vội vàng gọi nàng lại: “Cô nương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Làm ơn hãy nói tỉ mỉ với ta.” Nàng tuy là xin nhưng giọng điệu ngược lại lại rất cứng rắn, không cho Mai Vũ cự tuyệt.

Mai Vũ không thể làm gì khác ngoài cách tóm tắt đơn giản cho Thanh Linh, vài ba lời đã nói xong câu chuyện liền vội vàng nhắc chân chạy đi.

Thanh Linh mờ hồ cảm thấy có người xuống tay khơi mào mâu thuẫn Tử Mạch cùng Tề Tế Huyền, nàng không biết tác phong làm việc của tử Mạch nhưng vị Thái tử Bắc Phiêu hấn muốn cưỡng bức một người mà người đó nếu không thuận theo, hấn không nhất thiết phải cầm gương đập người chứ?

Tề Khúc không biết võ, Tử Mạch giết nàng dễ dàng như giết chết một con kiến, cần gì phải phiền phức đến nỗi lấy gương đập người? Còn khiến Tề Khúc phát ra tiếng kêu thảm thiết mà dẫn thêm phiền toái Tề Tế Huyền tới.

Chỉ là cũng không loại bỏ khả năng Tử Mạch thấy ngứa mắt, liền cở quái cầm gương đập người, dù sao quả thật Tử Mạch dám đập Tề Khúc.

Tử Mạch đập Tề Khúc, một khi Tề Khúc bị trọng thương, mặc kệ sau lưng có người gài bẫy hay không, Tử Mạch và Tề Tế Huyền cũng chính thức kết thù.

Kết thù? Nàng đột nhiên nhớ tới lúc nàng mới tới Tiêu Dao thành, Thiên Nhất Tuyệt âm thăm phế một chân của Tây Thành Bá, thúc đẩy nàng và Tây

Thành Bá kết thù, suýt chút nữa thành Nam Hạ và Tây Yên kết thù.

Lại nói mấy ngày gần đây bởi vì lời nói của Tư Không Tiêm Vụ mà bị người khác ghen tị dẫn tới ngày đêm bị ám sát.

Hôm nay Từ Mạch cùng Tề Tế Huyền kết thù, vô cùng có khả năng Bắc Phiêu cùng Đại Khánh đối địch.

Nhưng nếu Bắc Phiêu và Đại Khánh trở mặt có liên quan đến Tiêu Dao thành... Tâm rét lạnh, nàng nghĩ nàng đã biết mục đích của cuộc tuyển phu là gì rồi.

“Nhị công tử, có phải đã xảy ra chuyện hay không?” Bạch Nhiên cầm một cái áo khoác ngũ thái ban lan đi tới.

“Bắc Phiêu thái tử cầm gương đập công chúa Đại Khánh quốc sau đó chạy trốn, Hoàng tử Đại Khánh quốc một đường đuổi theo, kết quả đuổi tới đây thì mất dấu.” Thanh Linh nói.

“Đại Khánh quốc công chúa?” Bạch Nhiên lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

“Bên cạnh Hoàng tử Đại Khánh quốc có một thị nữ tên là Khúc Nhân, thân phận thực sự là công chúa Đại Khánh quốc.” Thanh Linh giải thích, lúc này ánh mắt của nàng lại bị cái áo bào ngũ sắc trên tay Bạch Nhiên hấp dẫn.

“Đây là?” Nàng cảm thấy cái áo bào này nhìn rất quen mắt, vừa nghĩ liền nhớ ra đây vốn dĩ là cái áo của Từ Mạch.

“A, ta trong viện nhặt được.” Bạch Nhiên trả lời.

Lúc trước Tề Tế Huyền kéo cái áo bào của Từ Mạch muốn bắt lấy người, nhưng Từ Mạch lại cởi áo bào chạy trốn, Tề Tế Huyền cảm thấy cầm cái bào này đi bắt người quá cản trở liền tạm ném áo bào qua một bên. Sau khi nghe Mai Vũ nói Tề Khúc xảy ra chuyện hần cũng không kịp thu lại áo bào liền vội vã rời đi.

Thanh Linh nhận lại cái bào từ tay Bạch Nhiên nhìn một chút, ngưng mi như đang nghĩ cái gì. Đột nhiên nàng đưa áo lại gần mũi ngửi, lông mày nhíu lại, sắc mặt lại càng thêm nghiêm trọng.

Áo bào này thế nhưng không có lấy một chút mùi thơm.

Tên Từ Mạch này đi đến đâu cũng phải thơm nồng nàn, chỗ hần xuất hiện luôn luôn có một cỗ mùi thơm phảng phất trong không khí, trên người hần có thể là đeo thêm một túi thơm hoặc huân hương trên y phục.

Mùi thơm trên người hần có thể bay rất xa, thế nên hần không chỉ đeo túi thơm mà y phục của hần chắc chắn đã được huân hương.

Người đập Tề Khúc có lẽ không phải Từ Mạch, ý niệm này chợt lóe lên trong đầu Thanh Linh.

“Àm.” Phòng Tàn Liễm ở đối diện đột nhiên vang lên tiếng động cắt đứt suy nghĩ của nàng.

“Có người.” Bạch Nhiên khẳng định nói.

Thanh Linh bắt đầu lo lắng, không biết người nọ trốn chỗ nào, Tề Tế Huyền rõ ràng đã lục soát phòng Tàn Liễm nhưng không có gì bất thường.

Nàng lướt qua Bạch Nhiên vọt vào phòng Tàn Liễm, rất nhanh chóng liếc mắt nhìn một vòng xung quanh, xông thẳng đến bên cửa sổ liền nhìn thấy một thân quân áo bạch y đang đánh ngã mấy thị vệ rồi phi ra ngoài.

“Đuổi theo.” Thanh Linh nói với Bạch Nhiên vừa tiến vào, Bạch Nhiên chỉ về phía tàn ảnh màu trắng bên ngoài hồ to: “Mau tới bắt người.”

Mấy thị vệ tuần tra đến gần vội vàng xông ra, ý đồ ngăn cản.

Người nọ chống lại sự ngăn cản của thị vệ, hần phát độc phẫn, dễ dàng giải quyết các ngăn trở trước mặt.

Hần đối với địa hình Mê Diêu cung rất quen thuộc, dễ dàng tránh thoát được các thị vệ tuần tra khác, rất nhanh liền có thể ra khỏi Mê Diêu cung.

Thanh Linh cùng Bạch Nhiên theo sát phía sau, bởi vì không thông thuộc địa hình nên cũng tốn không ít công phu để có thể bắt kịp.

Trước mắt xuất hiện hai con hẻm, hai con hẻm này cuối cùng lại nhập lại thành một con hẻm.

Người đó hướng một con hẻm để chạy trốn, Thanh Linh cùng Bạch Nhiên quét định tách ra, mỗi người hướng một con hẻm chạy vào.

Bạch Nhiên dẫn đầu vào một con hẻm, Thanh Linh không vội vàng đuổi theo, nàng cảm thấy sau lưng có người đang theo dõi nàng.

“Ra ngoài!” Nàng quát một tiếng.

Phía sau lặng yên không một tiếng động hiện thân: “Diệp công tử, thuộc hạ Minh Tứ, công tử phân phó Minh Tứ âm thầm bảo vệ ngài, không nghĩ nhanh như vậy liền bị ngài phát hiện.”

Minh Tứ là một trong số những ám vệ của Tần Liễm, Thanh Linh nhanh chóng liếc hắt mắt một cái, người này nhìn gương mặt thật thà đàng hoàng, thời điểm cười lên có chút ngu đần.

“Nhiều lời vô nghĩa, cùng ta đuổi theo.” Thanh Linh nói xong, liền hướng người nọ chạy trốn vội vàng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Chương 90.2

Vừa vọt vào ngõ hẻm liền xuất hiện tám hắc y nhân võ công cao cường ngăn trở trước mặt hai người.

Đội hai người giải quyết xong đám người áo đen thì người nọ cũng đã kịp chạy trốn. Thanh Linh không cam lòng chạy về phía trước nhưng nàng cũng đã đến cuối ngõ rồi mà bóng dáng người nọ vẫn không nhìn thấy, mất dấu cả Bạch Nhiên.

Cuối hẻm ngày thường vốn cũng không náo nhiệt gì, đêm đã khuya, trên phố lại càng trống rỗng. Thanh Linh liếc mắt nhìn quanh vẫn không phát hiện ra cái gì, đang định đi dọc theo con đường để trở về thì khốc mắt lo lắng thấy được một bóng dáng quen thuộc, nàng lập tức lách mình trốn được vào góc tối.

Nàng định thán nhìn lại, bóng người quen thuộc kia chính là Dung Thi Thi.

Dung Thi Thi vừa đi vừa cảnh giác nhìn đông nhìn tây. Thanh Linh liền lập tức cảm thấy quái lạ, nửa đêm nửa hôm nàng ta còn muốn đi đâu? Không cần nhiều lời, chắc chắn Dung Thi Thi có điều khuất tất.

Thanh Linh định theo chân Dung Thi Thi, nàng nhắc chân vừa muốn ra ngoài đột nhiên ngoài ý muốn thấy Hách Liên Dục, nàng lập tức ẩn thân tránh cho bị phát hiện.

Hách Liên Dục theo sau Dung Thi Thi một đoạn khá xa, đồng tử hắt hơi co lại, gắt gao nhìn chăm chăm nữ nhân kia, khóe môi vẽ ra nụ cười âm lãnh. Dung Thi Thi cất đuôi người của hắn, hừ, đủ giào hoạt, nhưng chính vận số lại không đủ tốt. Bỏ rơi người hắn phải đi, lại không ngờ gặp phải hắn.

Tối nay hắn đáp ứng Thành chủ yêu ước, đang từ phủ Thành chủ quay về lại ngoài ý muốn đụng phải Dung Thi Thi, hắn liền âm thầm theo một đường đến tận đây.

Tình hình này Dung Thi Thi là muốn lên lút làm chuyện gì đó sau lưng hắn, đợi đến thời cơ thích hợp, nữ nhân này chắc chắn không thể lưu lại.

Thanh Linh chờ Hách Liên Dục đi xa hơn một chút mới xuất thân, lẳng lẽ đi theo đôi cầu nam nữ kia, Minh Tứ thấy vậy cũng nhanh chóng đuổi theo.

Tề Tế Huyền trở lại tiểu viện thì Tề Khúc đã sớm đoạn khí (chết), đại phu đang thu thập hòm thuốc quay sang nói với hắn: “Nén bi thương” rồi cũng nhanh chóng lui xuống.

Tề Khúc không còn sinh khí nằm trên giường, cái trán huyết nhục mơ hồ (máu thịt be bét), hai mắt mở to trừng lớn, lộ ra ánh mắt hoảng sợ kinh hoàng.

Tề Tế Huyền bước chân chậm rãi đến bên giường, nhìn người nằm trên giường không nhúc nhích, mắt tràn ngập khiếp sợ, hắn không nghĩ Từ Mạch độc ác như vậy, cứ như vậy mà đập chết nàng.

Áy náy như thủy triều vọt lên trong lòng, đến hít thở cũng thấy lồng ngực ần ần đau. Là hắn quá sợ ý, chỉ mãi đuổi theo tên súc sinh Từ Mạch mà không để ý đến việc nàng cũng không còn bao nhiêu thời gian nữa.

“Trước khi chết muội ấy có nói gì không?” Hắn nhìn con đau xuống, hỏi thị nữ trông nom bên giường Tề Khúc.

Thị nữ này là người của Phủ Thành chủ phái tới hầu hạ hắn, lần này đến Tiêu Dao thành, nữ quyến chỉ mang mỗi Tề Khúc theo cùng với thị nữ thiếp thân Mai Vũ, biết đến thân phận của Tề Khúc chỉ có Mai Vũ.

“Không có.” Thị nữ trả lời.

Tề Tế Huyền đau lòng nhắm mắt lại, nàng không phải không nói, chỉ là không có cơ hội mở miệng liền đoạn khí.

Hắn đột nhiên mở mắt, trong mắt chỉ còn lại một mảnh huyết quang: “Hoàng huynh chắc chắn báo thù cho muội!”

Thành chủ Từ Không Hoành biết tin cũng vội tới bày tỏ lòng thương tiếc, liền tiếp thờ dài: “Aiz, không ngờ Bắc Phiêu Thái tử lại xuống tay ngoan độc như thế, độc ác đập chết Tam công chúa. Aiz, đều do sắp xếp của lão phu lại để các người ở trong một viện, chuyện đến nước này, lão phu cũng không chối tội.

Bắc Phiêu Thái tử giết Tam công chúa, Tiêu Dao thành chắc chắn sẽ không làm ngơ chuyện này, mặc kệ hắn trốn đi nơi nào, chỉ cần hắn vẫn còn ở Tiêu Dao thành, lão phu nhất định tìm ra hắn, cấp cho Đại hoàng tử một cái công đạo.”

“Đa tạ Thành chủ.” Tề Tế Huyền lạnh nhạt đáp lời, nghe thành chủ chịu ra tay tương trợ, giọng điệu hắn cũng không có một tia cảm kích.

“Thành chủ.” Một thủ hạ của Tư Không Hoành đến gần, thì lễ một cái, hướng Tư Không Hoành bẩm báo: “Thành chủ, Bắc Phiêu Thái tử trốn trong phòng ngủ Tàn Thừa tướng Nam Hạ, mới vừa chạy ra ngoài, Diệp Đàm công tử sau khi phát hiện cũng mong chóng đuổi theo.”

“Cái gì? Thật sao?” Tề Tế Huyền kích động đứng dậy, trong mắt tràn ngập không thể tin.

“Thiên chân vạn xác.” Thị vệ trả lời.

Tề Tế Huyền đột nhiên đánh một quyền vào bàn, cái bàn lập tức vỡ thành từng mảnh. Cả tiểu viện Nam Hạ hắn đã đích thân lục soát đều không có lấy một dấu vết của Tư Mạch, bây giờ lại hay tin Tư Mạch từ phòng Tàn Liễm chạy ra ngoài, hắn vừa giận vừa hối hận tại thời điểm lục soát không để tâm chú ý.

“Thành chủ, bọn thuộc hạ cũng mau chóng đuổi theo, chỉ là không theo kịp Bắc Phiêu Thái tử.” Thị vệ kia lại nói.

“Phải thêm người đi tìm, mọi ngõ ngách trong Thành cũng không bỏ qua.” Tư Không Hoành phân phó.

Sau khi Tư Không Hoành rời đi, Tề Tế Huyền lưu Mai Vũ ở bên ngoài, cho tất cả mọi người lui ra. Đến khi trong phòng không có người nào hắn mới mở miệng: “Mai Vũ người tốt nhất suy nghĩ kỹ, trước bên ngoài người gọi Khúc Nhân là gì?”

Mai Vũ trầm buồn bực vì sao hắn lại hỏi cái này, nhưng nàng chỉ là một thị nữ, chủ tử hỏi cái gì nàng có nghĩa vụ phải trả lời cái đó: “Nô tỳ kêu Khúc Nhân.” Một lát sau lại nói: “Còn có nô tỳ vừa rồi thấy... thấy công chúa như vậy...”

Nàng từ nhỏ đi theo Tề Tế Huyền, cũng coi như trực tiếp nhìn Tề Khúc trưởng thành, bây giờ tận mắt chứng kiến Tề Khúc gặp chuyện không may, trong lòng nàng cũng là cực kỳ khó chịu. Nghĩ tới cái chết thảm thiết của Tề Khúc, nàng không nhịn được muốn khóc: “Trong lòng quýnh lên liền kêu Khúc Nhân là công chúa.”

Tề Tế Huyền trầm ngâm một lúc lâu mới mở miệng hỏi: “Trừ việc vừa rồi còn cái nào khác nữa không? Người tốt nhất nên suy nghĩ cho kỹ.”

“Không có... không có.” Mai Vũ không nhịn được liền bật khóc.

Tề Tế Huyền nhắm mắt lại, một bộ dạng mệt mỏi: “Người lui xuống đi.”

“Nô tỳ cáo lui.” Mai Vũ che mặt khóc lui ra.

Thanh Linh vẫn đi theo Hách Liên Dục cùng Dung Thi Thi, đi một đường tới cấm địa phụ cận Tiêu Dao thành.

Dưới chân núi trước mặt có một tòa miếu, nửa đêm canh ba, khách hành hương liền không có một người.

Dung Thi Thi đi vào trong miếu, Hách Liên Dục chờ đợi chốc lát rồi cũng theo vào.

Thanh Linh núp trên cây cỏ thụ bên ngoài miếu, đợi hai người kia đi vào, nàng liền đi đến phía sau miếu, bay người lên nóc nhà, núp ở phía trên.

Bên trong một tiểu viện trong miếu có một cái giếng.

Thanh Linh thấy Dung Thi Thi nhìn quanh không có ai liền trèo vào miệng giếng.

Thời gian độ một chén trà, Hách Liên Dục cũng đi xuống giếng.

Thanh Linh cảm thấy chờ không sai biệt lắm, cũng đi đến bên cạnh giếng.

“Diệp công tử, ngài có muốn đi tiếp không?” Minh Tứ hỏi, mà ngay lúc này Minh Lục không biết từ đâu liền xuất hiện, nàng nghĩ chắc chắn Minh Tứ đã lưu lại ám hiệu gì đó cho Minh Lục.

“Nhị công tử, nếu không để chúng ta đi xuống dò đường?” Minh Lục nói vậy, cũng là để phòng người trên đầu quả tìm chủ tử nhà mình bị thương. Chỉ cần nàng xảy ra chút chuyện, khẳng định chủ tử bọn họ sống cũng không tốt, mà chủ tử bọn họ khó chịu, bọn họ cũng đừng mong được thoải mái.

“Không cần, Minh Tứ theo ta đi xuống. Minh Lục, người về báo với chủ tử người ta vẫn ổn, bảo hắn đừng lo lắng.” Nói xong liền tung người nhảy xuống.

Minh Lục cùng Minh Tứ không kịp ngăn cản, liếc mắt nhìn nhau một cái rồi như lời Thanh Linh làm việc.

Dưới đáy giếng có chút nước, mới vừa rồi Dung Thi Thi cùng Hách Liên Dục xuống giếng, Thanh Linh không hề nghe thấy tiếng nước chảy bên dưới. mà hai người kia lại biến mất, nàng suy đoán đáy giếng chắc chắn có cơ quan bí mật.

Nàng lục lội bốn phía vách giếng, không biết sờ thấy cái gì, “rắc rắc” một tiếng, vách giếng đột nhiên mở ra một cái hố, cái lỗ tựa như lỗ chó chui.

Thanh Linh thần thờ nhìn động này một chút,, lại ở bốn phía lục lội, không có phát hiện thêm một cơ quan nào nữa.

“Diệp công tử, chúng ta phải chui lỗ chó này sao?” Minh Tứ vừa xuống liền nhìn thấy cái động này.

Thanh Linh khoe miệng khê giạt: “Ngươi cảm thấy ta là loại chính nhân quân tử không chui lỗ chó?” Nói rồi nàng liền cúi người chui vào.

“Nhưng đáng về rất giống chó đang bò mà.” Minh Tứ thâm nói, cũng lấy tư thế chó bò vào cửa động.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Ta Rất Không Tiết Tháo

Khi Tần Liễm trở lại sân của Mê Diêu cung, chuyện Tề Khúc bị Từ Mạch đánh chết đã sớm truyền đi ồn ào huyền ảo. Khi hắn về đến sân, không thể nhìn thấy người mình muốn gặp, trái tim không khỏi cảm thấy có chút mất mát.

Sau khi Bạch Nhiên đi theo Thanh Linh đuổi theo Từ Mạch mà không đuổi kịp thì cũng đi trở về.

“Ngươi không trở về chung với nàng à?” Tần Liễm vừa nhìn thấy Bạch Nhiên lập tức hỏi, giọng nói của hắn vẫn thanh nhuận như nước giống như trước, nhưng giọng điệu lại thanh lãnh mà xa cách.

“Nhị công tử còn chưa trở về sao?” Bạch Nhiên kinh ngạc, hắn không trả lời lại, trên đường hắn quay trở về không có gặp được Thanh Linh còn tưởng rằng nàng ấy đã trở lại.

“Không có.” Tần Liễm nói, hắn xoay người, vạt áo xoay tròn tán ra thành hoa sen, tôn lên dáng vẻ tao nhã vô song, thanh nhã không nhiễm bụi trần.

Hắn trực tiếp trở về phòng của chính mình, đứng ở trước cửa sổ, lẳng lặng chờ Minh Lục xuất hiện.

Gió đêm thổi quá, vén lên sợi tóc bay phát phơ ở trên không trung, khuôn mặt lạnh diễm như ngọc.

Mây đen tản đi, mặt trăng lộ ra. Ánh trăng chiếu lên trên người của người đang đứng ở trước cửa sổ kia khiến cho dáng vẻ của người nọ lại có thêm vài phần cô đơn.

Minh Lục đẩy cửa ra đi vào: “Công tử.”

“Nàng ở đâu?” Hắn hỏi, giọng nói có chút vội vàng.

Minh Lục âm thầm trợn trắng mắt, Diệp cô nương cũng không phải tiểu hài tử, người vừa mới biến mất không bao lâu, ngài đã gấp đến độ như vậy sao? Aiz, từ trước đến nay công tử của bọn họ luôn bình tĩnh khi gặp chuyện nhưng sao mỗi lần đụng tới chuyện của Diệp cô nương thì luôn nóng nảy vậy chứ.

Hắn chỉ im lặng trả lời muộn một chút mà ánh mắt lạnh lẽo như băng tuyết của Tần Liễm đã liếc qua đây khiến cho hắn sợ tới mức mồ hôi lạnh ứa ra ướt cả lưng áo, không dám ngăn ngại suy nghĩ lung tung nữa, lập tức khai báo tung tích của Thanh Linh.

“Công tử, Diệp cô nương nói nàng rất an toàn, bảo ngài đừng có lo lắng cho nàng.”

“Chỉ nói có nhiều đó thôi à?” Tần Liễm nhướn mày, nha đầu không tim không phổi này, chẳng lẽ không thể nói câu nhớ hắn hay rất nhớ hay là mấy câu như là một ngày không thấy như cách ba thu sao?

“Vâng.” Minh Lục thành thật nói.

“Truyền lời lại cho nàng, nếu như nàng dám mang vết thương trở về, vi phu cần chết nàng.” Tần Liễm nói.

Minh Lục nghe vậy, trên trán hiện lên vài đạo hắc tuyến.

“Còn có, không được nhìn Hách Liên Dục nhiều, phải lúc nào cũng nhớ tới vi phu. Không chỉ là Hách Liên Dục, ngoại trừ vi phu ra nam nhân nào cũng không được nhìn nhiều.”

“Nàng mau chút trở về, bằng không tới nay vi phu không thể ôm nàng, ngủ không được thì phải làm sao bây giờ?”

“Phu nhân, sau khi trở về Hạ Thành chúng ta mau chóng thành thân đi, thật muốn cưới nàng tới tay.” Kỳ thật nguyên văn phải là thật muốn ăn nàng.

“.....”

Minh Lục ở bên cạnh nghe vậy tròn mắt há hốc mồm ra nhìn, từ lúc nào công tử nhà hắn lại nói nhiều như vậy chứ? Theo hắn suy đoán, Minh Tứ và Thanh Linh chắc đã đi vào chỗ kia rồi, phỏng chừng rất khó truyền lời vào: “Công tử, thuộc hạ chỉ sợ không thể truyền lời được.”

Tần Liễm đang hưng phấn lắm nhai nói, thì bị lời nói giống như thùng nước lạnh của Minh Lục dội xuống, trong nháy mắt ánh mắt dịu dàng lưu luyến của Tần Liễm lạnh xuống.

“Công tử, thuộc hạ cho rằng ngài nói chuyện cần phải có chút tiết tháo, chứ mà quá buồn nôn thuộc hạ sợ là sẽ không chịu nổi.” Minh Lục chân thành đề nghị.

“Người nói Bản tướng không có tiết tháo?” Tần Liễm lộ ra nụ cười tựa tiểu phi tiểu, hắn đi đến bàn sách, cầm bút, nhanh chóng viết xuống mấy chữ to.

Nhìn thấy ánh mắt không tốt của chủ tử mình, Minh Lục lập tức sửa miệng: “Không..... phải, không phải, công tử rất nho nhã, sao có thể không có tiết tháo chứ? Vừa rồi thuộc hạ là nói chính mình không có tiết tháo, tuyệt đối không có nói ngài.”

Tần Liễm vẫn là cười tựa tiểu phi tiểu, ném cho Minh Lục một tờ giấy, để cho hắn ngày mai cầm tờ giấy kia đi ra bên ngoài viện đứng một ngày.

Minh Lục vừa tiếp nhận tờ giấy kia vừa nhìn, trên tờ giấy viết mấy chữ ‘Ta rất không có tiết tháo’, lập tức muốn tròn trắng mắt ngất xỉu.

Ngày hôm sau, Tề Tế Huyền tự mình đi vào sân viện của Tần Liễm và Thanh Linh, hắn vừa mới bước vào cửa viện thì sau đó Tư Không Hoành đã đi theo tới.

“Tần công tử, tối hôm qua Diệp công tử đuổi theo Thái tử Bắc Phiêu đi ra ngoài, bây giờ người có quay trở về chưa?” Tề Tế Huyền mở miệng hỏi, mặc dù hắn đã từ chỗ thủ hạ của chính mình biết được tin tức Diệp Đàm vẫn chưa có trở về, nhưng trong lòng của hắn sốt ruột muốn biết tung tích của Tư Mịch nên dứ khoát tự mình lại đây hỏi một lần.

“Còn chưa có về.” Sau khi Tần Liễm ngáp một cái thì lười nhác nói, tối hôm qua không có cơ thể mềm mại của người nào đó ôm ngủ, nên hắn đã bị mất ngủ.

Sắc mặt của Tư Không Hoành ngưng trọng: “Diệp công tử đuổi theo Thái tử Bắc Phiêu ra khỏi Mê Điều cung, cũng đã cả đêm rồi mà người còn chưa có trở về, Diệp công tử có thể cũng đã gặp bất trắc gì rồi hay không?”

Tần Liễm ngược mắt lên, giọng nói không chút để ý nói: “Thành chủ phái người lục soát cả thành một đêm rồi, chẳng lẽ cũng không tìm được người?”

Tư Không Hoành lắc đầu: “Không có, Thái tử Bắc Phiêu có thể ra tay tàn nhẫn với Công chúa Đại Khánh như vậy nên lão phu rất lo lắng Diệp công tử cũng đã bị Thái tử Bắc Phiêu.....” Hắn muốn nói lại thôi, ý tứ trong đó càng đậm.

“Diệp công tử còn chưa có trở về, Bản hoàng tử muốn chờ ở đây một chút, Tần công tử sẽ không để ý chứ?” Tề Tế Huyền nói.

“Tùy ý.” Tần Liễm nói.

Sắc mặt Tư Không Hoành áy náy, lo lắng trong mắt càng nặng: “Lão phu cũng chờ ở đây, nếu Diệp công tử không trở về, vạn nhất xảy ra chuyện..... Aiz, trong lòng lão phu cũng sẽ không yên tâm.”

Tần Liễm cười, không thể biết được là vui hay giận nói: “Mỗi lần Thành chủ mở miệng đều là suy đoán Diệp công tử đã xảy ra chuyện, hay là trong lòng Thành chủ thật sự hy vọng hắn đã xảy ra chuyện à?”

Sắc mặt Tư Không Hoành cứng đờ, lúng túng nói: “Lão phu chỉ là lo lắng Diệp công tử đã xảy ra chuyện gì mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Chương 91.2

“Các người cứ tùy ý đi, Bản tướng không chờ với các người đâu.” Tần Liễm đứng dậy, bỏ lại hai người ở đó rồi đi trở về phòng của mình ngủ.

Thanh Linh và Minh Tứ chui vào từ cái động ở trên vách đá, động kia rất nhỏ hẹp, bốn vách tường đều là bùn đất, có thể nhìn ra được động này đào rất cầu thả.

Trước mắt tối đen, may mà động tối hẹp này không dài, rất nhanh đã đi đến cuối. Ở cuối đường là một cánh cửa sắt nhỏ, Thanh Linh theo bản năng sờ

khắp nơi ở gần cửa sắt, trong lúc lơ đãng tay đụng tới cơ quan, cửa sắt cũng theo đó mà mở ra.

Sau cửa sắt là một mật đạo, bốn vách tường trong mật đạo đều là đá, hai người dọc theo mật đạo rẽ trái rồi rẽ phải, đi khoảng gần nửa canh giờ. Đột nhiên, Thanh Linh nghe thấy có động tĩnh truyền tới từ phía trước, nàng lập tức thả nhẹ bước chân.

Minh Tứ thấy vậy, cũng học theo nàng phóng thả nhẹ bước chân.

Trong mật đạo âm u tối đen, phía trước chợt có một luồng ánh sáng nhạt chiếu tới, nương theo luồng ánh sáng nhạt đó, Thanh Linh nhìn thấy được ở phía trước có cánh cửa, mà Dung Thi Thi đang đứng ở trước cửa.

Trong mật đạo âm u tối đen đột nhiên có một luồng ánh sáng, Hách Liên Dực đứng cách Dung Thi Thi không xa, vì không để cho Dung Thi Thi phát hiện, hẩn nhanh chóng lui về phía sau vài bước trốn vào trong bóng đêm.

Không biết Dung Thi Thi ở trước cửa làm cái gì, rất lâu sau nàng ta mới rời đi.

Thanh Linh nhìn thấy Hách Liên Dực lui về phía sau vài bước, trong nháy mắt liền trở nên căng thẳng, lập tức ra hiệu bảo Minh Tứ trốn vào ngay khúc quanh.

Lại một tiếng động nữa vang lên truyền đến, luồng ánh sáng chiếu vào trong động liền biến mất. Có lẽ là cửa mật đạo đã đóng lại, Thanh Linh vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ, nàng biết Hách Liên Dực vẫn còn chưa đi.

Dung Thi Thi đi không bao lâu, Hách Liên Dực cũng mở cửa đi vào. Sau khi chờ hẩn đi vào một lúc lâu, Thanh Linh và Minh Lục cũng đi theo mở cửa ra.

Vừa mới mở cửa ra, Thanh Linh mới phát hiện cánh cửa này nằm ở trên vách đá thật cao, nàng vừa bước chân ra thì lập tức cứng đờ.

“Diệp công tử, chỗ này có một cái dây thừng.” Minh Tứ nói, dây thừng kia được cột ở trên một cục đá lớn.

Cửa ở ngay trên vách đá cao, Dung Thi Thi không có võ công, chắc là đã dựa vào dây thừng này mà đi xuống.

“Chúng ta đi xuống trước đi.” Thanh Linh nói, tiếp theo thì triển khinh công phi thân đi xuống.

Sau khi Minh Tứ đi xuống, hai người mới vừa đi hai bước, cánh cửa kia tự động đóng lại. Cánh cửa vừa đóng lại, trên vách đá này cũng không có gì lộ ra khe hở nào, từ phía dưới nhìn lên rất khó phát hiện ra được ở đó có cánh cửa.

Hai người đi tới nơi là có cái bậc thang, phía trên hai bên bậc thang có đặt đuốc. Xung quanh bậc thang đều tràn ngập sương mù màu trắng, sương mù này chính là khói độc đặc biệt chỉ có ở Tiêu Dao Thành.

Thanh Linh rất buồn bực, sao mật đạo này lại có khói độc? Suy nghĩ một chút, nàng lấy hai viên thuốc Giải Bách Độc từ trên người ra, chính mình ăn vào một viên, một khác viên đưa cho Minh Tứ.

Ở một bên cuối bậc thang, có một hồ nước rất lớn.

Phía trên hồ nước bốc lên nồng nặc khói độc, sương mù ở bốn phía chính là đến từ cái hồ nước quái dị này.

Giữa hồ nước có một thân cây, cành lá của nó trong suốt như thủy tinh, trên đỉnh có một quả trái cây đỏ tươi như máu, kích cỡ giống như quả táo.

Cây và quả, đỏ trắng đan xen, dị thường bắt mắt. Dung Thi Thi đi tới gần hồ nước, nhìn thấy quả kia, trong nháy mắt hai mắt sáng ngời, nốt ruồi giọt lệ ở dưới khóe mắt càng thêm quyến rũ.

Thánh Quả, trăm năm mới nở hoa, nở hoa được mười năm sẽ kết quả.

Quả trái cây đỏ tươi trước mắt nàng, chính là Thánh quả sau khi chín muồi. Thánh Quả có tác dụng cải tử hồi sinh, tẩy kinh phạt tủy, có công dụng tăng cường nội lực. Không nghĩ tới lần này trở về Tiêu Dao Thành, có thể dễ dàng lấy được Thánh Quả này như vậy, thật là trời cũng giúp ta!

Ánh mắt của nàng tham lam nhìn chằm chằm Thánh Quả, chỉ cần ăn quả Thánh Quả này, nàng sẽ có thể khôi phục lại võ công, cũng sẽ không bị quản chế khắp nơi như vậy nữa. Nàng cực kỳ chán ghét dáng vẻ đi hai bước thì phải thở dốc một lát bây giờ của mình, chính vì thân hình mảnh mai này, nàng cái gì cũng làm không được, mới không thể không nương nhờ vào Hách Liên Dực - người nam nhân đối trá kia.

Thánh Quả là bảo bối tối cao của Tiêu Dao Thành, vô số người cầu mà không được. Cho nên mặc dù nàng không ăn Thánh Quả, nàng cũng có thể lấy Thánh Quả để đổi lấy đồ mà nàng muốn.

Thanh Linh và Minh Lục một đường dọc theo cầu thang đi xuống, khi sắp đi đến cuối, nàng đột nhiên nghe thấy giọng của Dung Thi Thi.

Càng tới gần Thánh Quả, Dung Thi Thi càng kích động, hai tay nhịn không được sự sung sướng mà run rẩy. Bỗng nhiên nghe thấy động tĩnh truyền tới từ phía sau, nàng liền trở nên căng thẳng, quay đầu lại cảnh giác nói: “Ài!”

Giữa màn sương trắng Hách Liên Dực mặc hắc y đi tới, dáng người hẩn cao ngất, khuôn mặt như ngọc, mũi cao. Ánh mắt hẩn mắt âm lãnh, khóe môi

chậm rãi nhếch lên cười, nụ cười kia vô cùng lạnh lẽo.

Mặc dù bốn phía đều là khói độc lượn lờ, nhưng mà trước đó khi hắn và người của các quốc gia đi vào Mê Vụ thâm lâm của Tiêu Dao Thành thì người của Tiêu Dao Thành đã để cho bọn họ ăn vào một viên thuốc để chống lại khói độc xâm hại, được hiệu kia ít nhất cũng duy trì ba tháng, cho nên Hách Liên Dực căn bản không thêm để ý tới khói độc này.

“Vương. . . . . Vương gia” Sắc mặt Dung Thi Thi bởi vì Hách Liên Dực đột nhiên xuất hiện mà sợ tới mức trắng bệch, ở giữa hồ nước rộng lớn thoát nhìn vô cùng điềm đạm đáng yêu.

“Thì Nhi, đó là cái gì?” Hách Liên Dực âm trầm hỏi: “Nếu như Bản vương đoán không sai, đó chính là Thánh Quả phải không?”

“Chính xác.” Hách Liên Dực đã đoán được, nòng dẫu điềm cũng sẽ không có tác dụng, bây giờ chỉ cách duy nhất là nàng phải đoạt Thánh Quả tới tay rồi lập tức ăn nó.

Nàng đi lên phía trước một bước, vươn tay muốn lấy Thánh Quả vào tay, nhưng Hách Liên Dực đã nhanh hơn nàng một bước.

Hách Liên Dực dùng nội lực hút Thánh Quả vào trong tay, hắn mở tay ra, một viên Thánh Quả đỏ tươi lớn cỡ quả táo đỏ tươi đã ở trong tay hắn.

Dung Thi Thi bỗng nhiên xoay người, phát hiện Thánh Quả ở trong tay Hách Liên Dực: “Vương gia!”

Hắn lạnh lùng cười: “Thì Nhi không phải nói Thánh Quả ở dưới vực sao?” Từ lúc bắt đầu nữ nhân này đã đề phòng hắn, cái gì gọi là yêu hắn, không muốn xa rời hắn, tất cả đều là lời nói dối để lừa hắn! Đáng giận, hắn hận nhất chính là nữ nhân lừa gạt hắn!

Hai người Thanh Linh và Minh Tứ âm thầm quan sát Dung Thi Thi và Hách Liên Dực, tay nàng vừa lật, mấy cây ngân châm đã xuất hiện ở giữa ngón tay chuẩn bị tấn công.

Thánh Quả, đồ tốt như vậy, nàng không thể để cho Hách Liên Dực dễ dàng có được.

“Ha. . . . . Ha” Dung Thi Thi miễn cưỡng cười một tiếng: “Dưới vực cũng có, Thì Nhi cũng là đột nhiên nhớ ra cấm địa cũng có Thánh Quả, cho nên mới tới. Vương gia, ngài không phải đã đáp ứng giúp Thì Nhi tìm được Thánh Quả sao, bây giờ Thánh Quả tìm được rồi, ngài có thể đưa nó cho thiếp không?” Nàng thử hỏi.

Hách Liên Dực giống như nghe được chuyện buồn cười, cười ha hả, sao hắn có thể đưa Thánh Quả cho nàng? Lúc trước đáp ứng giúp nàng tìm Thánh Quả, chỉ là vì muốn biết địa điềm cụ thể của Thánh Quả mà thôi, không nghĩ tới từ đầu đến cuối nữ nhân này cũng không định nói cho hắn.

Ánh mắt của Dung Thi Thi bỗng nhiên trợn to: “Vương gia, sao Thánh Quả trong tay ngài lại tan ra?” Nàng đi từ trong nước qua.

Hách Liên Dực nhìn lại, phát hiện Thánh Quả trong tay hắn quả nhiên đang từ từ tan ra, vốn dĩ giống như quả táo, sau khi tan ra một phần nhỏ lại trở thành kích cỡ giống như quả trứng gà.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Giành Thánh Quả

Thánh quả vừa rời khỏi cây liền tan biến ngay lập tức, điều này làm Hách Liên Dực bất ngờ.

Mất thấy Thánh quả từng chút từng chút một biến mất, Hách Liên Dực nhanh chóng ăn nó, chỉ là chưa kịp xuống tay hắn liền cảm thấy có nguy hiểm ở phía sau, lập tức tránh qua một bên.

Thanh Linh bắn ngân châm về phía Hách Liên Dực, khi hắn tránh người, ngân châm toàn bộ phi vào trong nước.

“Người nào ở đó?!” Hách Liên Dực xoay người, cảm tức nhìn bậc thang bên kia, lại một lần nữa muốn ăn Thánh quả đang cầm trong tay.

“Thánh quả không thể ăn!” Thanh Linh từ bậc thang phi thân đến, Thánh quả đang dần hòa tan, nàng lo lắng Hách Liên Dực sẽ một miếng ăn hết liền vội vàng mở miệng: “Vương gia, Thánh quả tuy có diệu dụng (tác dụng kỳ diệu) nhưng liệu ngài có biết ăn Thánh quả lung tung sẽ nguy hiểm đến tính mạng?”

Nàng tính toán trước đem Hách Liên Dực dọa sợ, đến thời cơ thích hợp thì nhanh chóng đoạt lấy.

Hách Liên Dực dừng tay lại, dùng Hàn Băng chương đem Thánh quả đông cứng, nửa tin nửa ngờ hỏi lại: “Người muốn gạt người sao? Làm sao người có thể biết được điều ấy?” Diệp Đàm trong mắt hắn chính là loại người thiên cận, sau cuộc tỷ thí Tư Không Tiêm Vụ chọn rể, Diệp Đàm bày cách cho hắn đoạt hạng nhất, hắn liền không dám coi thường người này nữa.

Cho nên việc Diệp Đàm hiểu Thánh quả cũng không phải là điều quá khó hiểu, Diệp Đàm nói ăn Thánh quả lung tung sẽ rất hung hiểm, hấn vừa không muốn tin tưởng, lại lo lắng điều Diệp Đàm nói là sự thật.

Sau đó hấn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: “Diệp Đàm, sao ngươi lại xuất hiện ở đây?”

Thanh Linh từ từ di động bước chân đến gần Hách Liên Dực, hấn mặt mày dựng lên, cảnh giác lùi về phía sau, Thanh Linh liền không dám di động nữa, chậm rãi nói: “Diệp Đàm làm sao xuất hiện ở đây, điều đó không còn quan trọng, quan trọng là Diệp Đàm nhắc nhở Vương gia, Thánh quả này tốt nhất đừng ăn loạn. Vương gia không tin, ngài có thể ăn thử, chỉ là nếu Vương Gia vì vậy mà mất mạng, đừng trách Diệp Đàm ta không nhắc nhở ngài.”

Dung Thi Thi cũng lo lắng Hách Liên Dực một miếng ăn hết Thánh quả, Thánh quả chỉ có một, một khi bị hấn ăn hết, nàng không có cơ hội đoạt lại, cho nên nàng không khỏi mở miệng nói giúp: “Đúng vậy, Thi Nhi cũng từng nghe Thành chủ nói qua Thánh quả không thể ăn trực tiếp, nếu không hậu quả giống như Diệp công tử đã nói.”

Hách Liên Dực tỏ vẻ nghi ngờ ngày một sâu: “Hừ, không phải các ngươi liên thủ lừa gạt bốn vương đây chứ?”

“Vương gia, chẳng nghĩ nhiều rồi, Thi Nhi cùng Diệp công tử không quen không biết, như thế nào lại liên thủ với hấn ta?” Dung Thi Thi nói: “Vương gia, Thánh quả vẫn còn hòa tan!”

Thánh quả tuy bị băng phong nhưng vẫn vô dụng, Hách Liên Dực trông càng có vẻ buồn rầu. Dung Thi Thi tiến lên ôm lấy cánh tay Hách Liên Dực làm nũng: “Vương gia, Thi Nhi nguyện ý nói cách hấp thụ Thánh quả cho chàng, nhưng chàng phải nhớ chia cho Thi Nhi một ít.” Tình thế bất đắc dĩ như vậy buộc nàng phải nói dối.

“Ngươi nghĩ quá nhiều rồi đó!” Hách Liên Dực lạnh lùng nói, nữ nhân này không khỏi quả tham lam đi.

Hấn giận giữ vung tay lên, thân thể Dung Thi Thi tựa như thứ đồ bị người ta ném bỏ ngã vào trong nước, bọt nước bắn tung tóe, nàng hoảng sợ hét chói tai.

Thanh Linh thấy Hách Liên Dực động thủ với Dung Thi Thi liền bắt ngờ ra tay, động tác nhanh như tia chớp hướng về phía Thánh quả trong tay Hách Liên Dực. Minh Tứ núp trong bóng tối tựa như ảo ảnh liền xuất hiện sau lưng Hách Liên Dực, vừa ra tay liền chính là sát chiêu.

Hách Liên Dực phản ứng kịp thời nhanh chóng nghiêng người sang nhưng hấn không ngờ Thanh Linh lại có trợ thủ, sát chiêu của Minh Tứ đánh tới, hấn cuống quýt tránh thoát nhưng Thánh quả cầm trong tay lại bất ngờ bị Thanh Linh đá ra chỗ khác. Thánh quả cầm trong tay vốn không vững, bị đá bay vọt lên không trung, Thanh Linh thừa dịp liền đoạt lấy.

Hai người đồng thời cùng đánh tới làm Hách Liên Dực ứng phó không kịp, Thánh quả bị đoạt đi, hấn lập tức giận giữ: “Diệp Đàm, trả Thánh quả cho bốn vương!!!” hấn dưới cơn nóng giận tấn công Thanh Linh cùng Minh Tứ ngày càng mãnh liệt.

Đang lúc ba người đánh không thể tách rời ra, chỗ Minh Tứ vừa đứng âm thầm xuất hiện lục y nữ tử.

Nữ tử dung nhan nghiêng thành, nàng ôm cánh tay yên lặng đứng nhìn, dài lụa mỏng mềm mại rủ xuống đất, ánh mắt như hỏa như băng nhìn ba người.

Hách Liên Dực lùi về phía sau một bước, xuất Hàn Băng chương về phía Thanh Linh, Minh Tứ kịp thời ngăn ở trước người nàng. Hấn càng tức giận, lừa đảo!!

Thanh Linh rõ ràng cảm thấy Thánh quả trong lòng bàn tay đang tan ra từng chút từng chút một. Thánh quả đang dần tan rã, nếu không lập tức ăn, nàng tin tưởng không bao lâu sau Thánh quả sẽ biến mất hoàn toàn, Nàng liền hạ quyết tâm, một ngụm đem Thánh quả nuốt xuống.

Hách Liên Dực giận giữ, hai mắt trợn to: “Diệp Đàm, bốn vương quyết không tha cho ngươi!!” Một chương đánh tới, phía sau Thanh Linh là đầm nước, muốn tránh cũng không được, không thể làm gì khác ngoài vận nội lực chờ tiếp chiêu.

Dung Thi Thi vừa mới ngã vào trong nước, mắt thấy hai người tiến gần đến khu vực này, lo lắng bản thân bị liên lụy, nàng vội vàng lui về phía sau.

“Đại tiểu thư!” Dung Thi Thi bất ngờ nhìn thấy Tư Không Tiêm Vụ từ trên bậc thang đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Chương 92.2

Hách Liên Dực cũng thấy Đại tiểu thư đến, nghĩ thầm, Diệp Đàm ăn Thánh quả trên quý, đại tiểu thư chắc chắn không dễ dàng bỏ qua cho hấn, vì vậy hấn liền nhanh chóng lớn tiếng tố cáo: “Đại tiểu thư, Diệp Đàm hấn dám ăn trộm Thánh quả.”

Sóng mắt Tư Không Tiêm Vụ vẫn cứ bình tĩnh như vậy: “Tư Không thành chủ và Đại hộ pháp có lệnh, ai bước vào cấm địa, giết không tha!” (mọi người

đừng vội phán xét Tư Không Tiêm Vụ, nàng cũng là có nỗi khổ riêng<<) Giọng nói lạnh như băng vừa dứt, nàng liền nhanh chóng ra tay.

Nơi này là Thánh địa, Thanh Linh nghe Tàn Liễm nói nơi đây đặt rất nhiều các trận pháp, đi vào được đây quả thật cũng không dễ dàng. Không ngờ bản thân nàng lại gặp may, đập một hố đi vào liền rơi trúng chỗ này, ngờ ngờ nghêch nghêch mà thoát khỏi trận tử địa kia.

Thật ra động này Dung Thi Thi đã sớm phát hiện ra, lúc ấy nàng bị thủ vệ phủ Thành chủ đuổi giết đến gần ngôi miếu này.

Nàng không còn cách nào khác ngoài trốn vào trong miếu. Ban đầu nàng lén trộm bảo vật trong phủ Thành chủ rồi bị phát hiện, cũng chính lúc đang trốn chạy nàng vô tình đụng phải cơ quan trên vách giếng. Cơ quan mở ra, con đường này lại dẫn thẳng đến cấm địa, bởi vì trốn trong cấm địa nên nàng mới có thể tránh được một kiếp nạn, lúc đó nàng vẫn chưa phát hiện ra Thánh quả, sau đó nàng tìm cơ hội trốn thoát khỏi Tiêu Dao thành.

Nghe đại tiểu thư nói, Hách Liên Dục biến sắc: “Diệp Đàm, ta với ngươi liên thủ.”

“Được.” Thanh Linh gật đầu, mặc dù trong lòng rất không muốn cùng Hách Liên Dục liên thủ nhưng công phu của đại tiểu thư lại xuất quỷ nhập thần, nàng liên thủ cùng hắn mới có hy vọng nắm chắc phần thắng.

Minh Tứ trước bị Hách Liên Dục đóng băng, hắn dùng nội lực chấn vỡ băng, khi được giải thoát, hắn liền nhanh chóng vọt vào trận chiến của ba người.

Bốn người giao tranh kịch liệt ở bên trong Thánh địa, Dung Thi Thi nằm trong nước hoàn toàn bị lơ là, thừa dịp mấy người kia không rảnh để ý tới bên này, nàng liền nhanh chóng bật dậy chạy đi.

Võ công của Tư Không Tiêm Vụ cao hơn nhiều so với nàng dựa đoán, ba người cùng tiếp chiêu mà vẫn không người nào chiếm được chỗ tốt.

“Diệp công tử, ngài mau đi trước.” Minh Tứ ngăn trước người Thanh Linh, hắn lo lắng ba người cứ đánh như vậy, nói không chừng không những không đánh bại được nàng mà còn bị thủ vệ Thành vây lấy, vậy thì càng khó thoát.

“Ăn Thánh quả rồi lại còn muốn đi? Không có chuyện dễ dàng như vậy!!” Tư Không Tiêm Vụ cười lạnh, sau đó nàng hướng Hách Liên Dục nói: “Hách Liên Dục, ta có thể bỏ qua cho ngươi, chỉ cần ngươi không cần nhúng tay vào.”

Hách Liên Dục chỉ mong được vậy, lập tức ngừng tay, cười cười: “Đa tạ!”

Thanh Linh thầm mừng Hách Liên Dục là tên khốn kiếp không thể nhờ vả được, Minh Tứ tiếp tục quán lấy đại tiểu thư: “Diệp công tử, đi mau!!”

“Ngươi, cẩn thận.” Nàng nói rồi phi thân hướng về phía cầu thang chạy trốn.

Tư Không Tiêm Vụ trong mấy chiêu đem Minh Tứ quật ngã, liền nhanh chóng phi theo Thanh Linh.

Thanh Linh chạy như bay, Tư Không Tiêm Vụ rất nhanh đã đuổi kịp. Khi chạy ngang qua bức tường đá, nàng không còn cách nào dừng lại để khởi động cơ quan nên đành phải tiếp tục chạy về phía trước.

“Tạch tạch tạch” Đột nhiên Thanh Linh nghe được vài tiếng động khác thường, nàng trong nháy mắt phản ứng kịp, nơi này có cơ quan, nàng lùi bước chân về phía sau, chưa tới một phút, hai bên vách tường liền bắn ra rất nhiều ám khí.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, may mà nàng kịp thời dừng lại, quay đầu nhìn lại, Đại tiểu thư lại như thả chậm bước chân, nàng không còn nhìn thấy bóng dáng đại tiểu thư nữa. Dưới chân nàng nhẹ đi một chút, thi triển khinh công tận lực không để để giày chạm mặt đất, bay một khoảng cách khá xa mới rơi xuống đất.

Lúc rơi xuống không đụng vào cơ quan, thật quá may mắn. Nàng tiếp tục tiến về phía trước, không ngờ lại đụng phải hai lục y nam tử.

Hai người nam tử trước mặt này cho nàng cảm giác thật quái dị, trên người bọn họ tràn ngập khí tức tử vong, sắc mặt bọn hắn trong ánh lửa hoàng hôn vẫn cứ trắng bệch như tờ giấy, không có lấy một tia huyết sắc. Hai mắt trống rỗng không sinh khí tựa như đôi mắt của Tư Không Tiêm Vụ.

Nàng nhìn hai người nàng, càng nhìn càng cảm thấy giống người đã chết nằm trong quan tài.

Bọn hắn bắt đầu ra tay với Thanh Linh, Thanh Linh nín thở, nắm chặt đoản kiếm Băng Hồn trong tay, chạm mặt liền công thượng.

Hai người này võ công tuy cao nhưng so với đại tiểu thư lại dễ đối phó hơn, Thanh Linh nhanh chóng nắm bắt được cơ hội, dùng Băng Hồn đâm thật sâu vào ngực trái của một lục y nam tử, Băng Hồn rút ra, máu văng tung tóe.

Sau khi rút Băng Hồn ra khỏi ngực người kia, Thanh Linh tròn tròn mắt, nam tử kia cứ như vết thương kia không liên quan gì đến hắn, hắn tựa như không cảm thấy đau, cũng không thấy hắn chết, rất nhanh hắn liền tấn công lại.

Kế tiếp Thanh Linh đều dùng Băng Hồn đâm vào nơi yếu hại của bọn hắn, tuy nhiên kết quả lại không khả quan, bọn hắn đều không chết.

Đối mặt với hai con quái vật giết mãi không chết này, nàng cảm thấy thật buồn bực. Càng làm cho lòng nàng càng thêm buồn bực, không phải nói Thánh quả có tác dụng tăng tu vi sao? Nhưng nàng đã ăn Thánh quả, thế nào nội lực không thấy có biến hóa? Giống như nàng chưa từng ăn Thánh quả.

“Chém đứt đầu bọn hắn.” Sau lưng Thanh Linh đột nhiên cất lên giọng nữ nhân.

Thanh Linh tựa như nữ nhân kia nói, liễu mạng chém đứt đầu hai quái vật. Hồi lâu, khi mọi thứ đã xong, quay đầu lại liền nhìn thấy Tư Không Tiêm Vụ đứng sau lưng làm nàng sợ hết hồn.

Mới vừa rồi người nhắc nhở nàng chém đứt đầu hai quái vật kia là đại tiểu thư? Nàng không thể tin nhìn chăm chăm Tư Không Tiêm Vụ.

Nàng ăn Thánh quả, mới vừa lúc trước đại tiểu thư còn muốn giết nàng, vậy đối phương hà có gì lại nhắc nhở nàng chém đầu hai người kia? Nàng càng nghĩ lại càng đầy một bụng hồ nghi.

“Bọn họ là Hoạt tử nhân (dạng kiểu cương thi á), không biết đau đớn” Tư Không Tiêm Vụ lên tiếng nói.

Thanh Linh ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng: “Đại tiểu thư, người...”

“sau khi ăn Thánh quả sẽ không lập tức có hiệu lực, một ngày sau nội lực mới bắt đầu tăng mạnh. Mật thất phía trên đều có Hoạt tử nhân trông giữ, người không trốn thoát được.” Tư Không Tiêm Vụ nói.

“Tại sao nói cho ta biết những thứ này?” Lúc này nàng lại không cảm thấy sát khí từ Tư Không Tiêm Vụ.

“Người không cần biết, muốn thoát thì đi theo ta.” Tư Không Tiêm Vụ lướt qua nàng đi về phía trước.

Thanh Linh nhanh chóng đuổi theo, trực giác nàng đoán đại tiểu thư không muốn giết nàng, vậy mới vừa rồi nhắc nhở nàng chém chết hai tên kia. Và lại thực lực trước mặt, nàng còn không bằng đại tiểu thư.

Đại tiểu thư nếu có ý giết nàng sẽ trực tiếp động thủ, chỉ là nàng không hiểu, ở đầm nước đại tiểu thư còn có ý muốn giết nàng, vậy vì sao hiện tại thay đổi chủ ý không giết nàng nữa đây? Hay tạm thời đại tiểu thư chưa có ý muốn giết nàng mà chỉ diễn trò trước mặt Hách Liên Dục.

“Ta ăn Thánh quả, vì sao người không giết ta?” Nàng đến gần Tư Không Tiêm Vụ hỏi.

Đại tiểu thư chưa có trả lời nàng, chỉ ném cho nàng một ánh mắt trong trẻo lạnh lùng rồi bước nhanh về phía trước.

Đường trước mặt có cơ quan, chỉ là Thanh Linh đi cùng đại tiểu thư liền nhẹ nhõm tránh thoát.

Thanh Linh nội tâm thâm thán cơ quan vi diệu. Nếu Tư Không Tiêm Vụ muốn đối phó nàng, khẳng định nàng không thể chạy thoát.

Nhưng nàng vẫn không thể tưởng tượng được ở nơi như thế này lại bắt đầu từ một cái giếng nước hoang vu xấu xí.

Trước mặt lúc này xuất hiện ngã ba, nàng theo đại tiểu thư nhắm một con đường mà đi. Càng đi về phía trước, con đường càng tỏ vẻ không tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Ý Tứ Của Đại Tiểu Thư

Thanh Linh đi theo đại tiểu thư, dần dần giống như đi vào một tòa địa cung (Note: Cung điện dưới lòng đất), nơi này có rất nhiều phòng, mỗi phòng đều được làm từ vách đá.

Đại tiểu thư dẫn nàng vào một căn phòng trong số đó, bên trong phòng bài trí đơn giản, chỉ có một giường một bàn và một ghế, còn có một viên dạ minh châu dùng để thắp sáng.

“Người ở đây chờ một chút, ta phải rời khỏi một lát, chút nữa sẽ trở về. Đừng trách ta không nhắc nhở người, nếu như người không chờ ở đây mà tự ý rời đi một mình, người tuyệt đối sẽ hối hận.” Đại tiểu thư nói xong, người liền biến mất ở trước mặt Thanh Linh.

Thanh Linh hoàn toàn không quen thuộc đối với nơi này, nếu nàng đã không có phát hiện ra ác ý của Đại tiểu thư, thì nàng sẽ không định rời khỏi trước.

Không bao lâu, Đại tiểu thư đã trở lại. Nàng ấy đứng ở ngoài cửa, trên tay còn cầm một tay nải.

Thanh Linh đi tới cửa: “Đại tiểu thư, người dẫn ta tới đây để làm gì?” Kỳ thật Thanh Linh càng muốn hỏi chính là khi nào Đại tiểu thư dẫn nàng ra ngoài, nhưng nàng lại có cảm giác Đại tiểu thư sẽ không dễ dàng dẫn nàng đi ra ngoài như vậy.

Đột nhiên, còn không chờ Thanh Linh đi tới cửa, một tấm cửa đá thật nặng đột ngột rơi xuống đóng lại, trước khi cửa đá rơi xuống đóng lại thì Đại tiểu thư đã ném tay nải trong tay vào.

Thanh Linh tiến lên, vận nội lực vừa đẩy cửa đá, vừa hô to: “Đại tiểu thư, người làm như vậy là có ý gì?” Chẳng lẽ muốn nhốt nàng ở chỗ này chờ người

đến xử lý sao?

Ngoài cửa không có âm thanh trả lời, Thanh Linh tức giận dùng toàn bộ sức lực đi đẩy cửa đá, nhưng cửa đá vẫn vẫn không nhúc nhích. Nàng liền dùng lại không làm chuyện lãng phí sức lực nữa, ánh mắt nhìn đến tay nài Đại tiểu thư ném vào, suy nghĩ lại, vẫn là trước tiên nhìn thử xem đồ mà Đại tiểu thư ném vào cho nàng là cái gì.

Mở tay nài ra, khi nhìn thấy đồ bên trong, Thanh Linh không hiểu gì cả.

Bên trong có mấy loại hoa quả nàng chưa từng gặp qua, cùng với hai quyển bí kíp võ công, một quyển là Tàn Hồng Kiếm Pháp, quyển khác là nội công tâm pháp Phát Thủ Thiên Diệp.

Còn có một tờ giấy, phía trên ghi là bảo nàng trong vòng mười ngày luyện xong hai bộ công pháp này.

Thanh Linh nhìn nhìn hai quyển sách trong tay, trầm nghĩ trong vòng mười ngày làm sao có thể luyện xong thứ này chứ?

Nàng ăn Thánh Quả, Đại tiểu thư không giết nàng ngược lại cho nàng hai quyển bí kíp võ công, nàng sắp nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra dụng ý của Đại tiểu thư là gì, loại cảm giác bị người ta nắm mũi dắt đi thật sự rất khó chịu.

Mặc dù không thích bị người khác an bài, nhưng luyện hai bộ bí kíp võ công này đối với nàng cũng có chỗ tốt, đối với nàng mà nói có chỗ tốt hay đồ vật đưa đến trước mặt nàng, tự nhiên là nàng sẽ không bỏ qua.

Cuối cùng Đại tiểu thư có mục đích gì, sớm muộn gì nàng cũng sẽ biết được, bị người nắm mũi dắt đi chỉ là tạm thời, trước mắt chuyện quan trọng nhất chính là tăng cường thực lực của mình.

Buổi tối, bốn phía đều yên tĩnh.

Tàn Liễm nằm trên giường trong phòng của mình, trong lòng thiếu một người, hần trần trọc khó ngủ: “Không biết nha đầu kia có nhớ mình giống như mình đang nhớ nàng hay không?”

Ngoài cửa sổ đột nhiên có động tĩnh, Tàn Liễm chưa đứng dậy, lụa trắng đã ném ra ngoài cửa sổ.

“Tần công tử, xin thủ hạ lưu tình.” Người ở ngoài cửa sổ thấp giọng nói.

Tàn Liễm lười biếng đứng dậy, dáng vẻ ưu nhã đi đến bên cửa sổ, nhàn nhạt liếc mắt nhìn người nọ ở ngoài cửa sổ người nọ một cái, vung tay lên, lụa trắng bay trở về trong tay hắn: “Đêm hôm khuya khoắt Đại hoàng tử đến có việc gì à?”

Tề Tế Huyền bị lụa trắng đánh ngã trên mặt đất, lúc này đang chậm rãi đứng dậy: “Tần công tử, có thể nói chuyện riêng một chút hay không?”

“Không cần, nói ở đây cũng được.” Tàn Liễm nói.

Sau khi Tề Tế Huyền trầm mặc một lúc lâu thì mở miệng nói: “Vậy được rồi.” Hắn nhảy qua cửa sổ đi vào trong phòng.

“Tần công tử, hiện giờ Diệp công tử còn chưa có trở về sao?” Tề Tế Huyền vừa đi vào lập tức hỏi.

Tàn Liễm nhíu mày, giọng nói thanh lãnh trả lời: “Có chuyện gì nói thẳng đi, Bản tướng không thích quanh co lòng vòng.”

Tề Tế Huyền tự biết đêm khuya mình làm vậy là làm phiền người ta, đối phương có chút không kiên nhẫn cũng phải, sợ đối phương sẽ mở miệng hạ lệnh đuổi khách, hắn liền trực tiếp nói: “Người và ta liên thủ đối phó Thành chủ Tư Không Hoành được không?”

Tàn Liễm tùy ý tìm một ghế dựa ngồi xuống, giọng tay ý bảo hắn tiếp tục nói.

Tề Tế Huyền rũ mắt xuống, tinh thần chán nản: “Bản hoàng tử nghi ngờ hoàng muội của ta..... Cái chết của hoàng muội có quan hệ với Tư Không Hoành.” Nhớ tới cái chết của Tề Khúc, tim hắn giống như bị người ta rạch từng nhát từng nhát một, vô cùng đau đớn.

“Tư Mạch động thủ giết người có lẽ là đã bị thứ gì đó mê hoặc.” Mà ở Tiêu Dao Thành người có thể dễ dàng ra tay với bọn họ, trừ Thành chủ ra thì còn có ai có bản lĩnh lớn như vậy?

Tàn Liễm nghe vậy nhìn hắn một cái, trầm nghĩ người này ở trong tình cảnh vô cùng đau lòng như vậy mà còn có thể nhanh chóng nghĩ thông suốt những việc này, cũng thật sự không đơn giản.

“Người tới tìm Bản tướng liên thủ, dựa vào cái gì cho rằng Bản tướng sẽ đồng ý?” Chuyện không có quan hệ với hắn, hắn sẽ không nhúng tay vào.

“Quan hệ của Tần công tử và Diệp công tử rất tốt, một khi Diệp công tử xảy ra chuyện gì, người sẽ không để ý tới sao?” Tề Tế Huyền đã sớm nhìn ra quan hệ của Tàn Liễm và Diệp Đàm không bình thường, nếu như Diệp Đàm cũng bị Tư Không Hoành hãm hại, Tàn Liễm sẽ không có khả năng mặc kệ mà ngồi xem.

“Diệp công tử tới giờ vẫn chưa trở về, chẳng lẽ Tần công tử không nghi ngờ bây giờ có lẽ hắn không có đang đuổi theo Tư Mạch, mà là bị Tư Không Hoành vây khốn sao?”

Tề Tế Huyền đoán không sai, nếu như nha đầu kia xảy ra chuyện, Tần Liễm tuyệt đối sẽ không ngồi yên mặc kệ, nhưng vấn đề là hiện tại hắn đã biết được nàng không có bị Tư Không Hoành vây khốn, với lại Minh Tử cũng không có truyền về tin tức nàng gặp phải nguy hiểm: “Đại hoàng tử dựa vào cái gì mà suy đoán Tư Không Hoành sẽ vây khốn được Diệp công tử?”

“Việc này.....” Tề Tế Huyền cũng không trả lời được.

“Đại hoàng tử cho rằng ở Tiêu Dao Thành có thể đấu được với Tư Không Hoành, cuối cùng còn có thể toàn thân trở ra sao?” Tần Liễm hỏi, trước đây hắn đã phái người đến Tiêu Dao Thành tìm kiếm Thánh Quả trước, cũng là thể lực mà hắn tính toán xếp vào ở nơi này.

Trước khi thể lực của hắn còn chưa có hoàn toàn củng cố ở Tiêu Dao Thành thì hắn sẽ không phí sức còn chiếm không được chỗ tốt khiến hắn động tâm, mà đáp ứng liên thủ với Tề Tế Huyền đối phó Tư Không Hoành.

Tề Tế Huyền không nói gì, hắn chỉ là nóng lòng muốn báo thù cho Tề Khúc, hắn biết một khi rời khỏi Tiêu Dao Thành thì ngày báo thù rửa hận cho Tề Khúc sẽ rất xa.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Ý Tứ Của Đại Tiểu Thư (2)

Editor: Yên Nhi

Tần Liễm nhẹ nhàng cười một tiếng, ánh mắt xa cách mà lạnh nhạt: “Đêm đã khuya, Đại hoàng tử đi về nghỉ ngơi trước đi.”

Bị hạ lệnh đuổi khách, Tề Tế Huyền ngăn ra: “Chẳng lẽ Tần công tử không quan tâm đến an nguy của Diệp công tử sao?”

“Bản tướng đang rất buồn ngủ, xin lỗi không tiếp được.” Tần Liễm xa cách nói.

Chuyện Thánh Quả bị trộm rất nhanh đã truyền tới trong tai của Thiên Nhất Tuyệt.

Chỗ ở của Đại hộ pháp Tiêu Dao Thành, Thiên Thánh Cung trong cấm địa, trong đại sảnh, Thiên Nhất Tuyệt ngồi ở trên chủ tọa. Hắn khẽ cúi thấp đầu, hai bên tóc mai xoa xuống che đi hơn phân nửa kia vẻ mặt âm u của hắn.

Trong đại sảnh bày tám viên dạ minh châu lớn đang đồng thời phát sáng, chiếu vào đá làm bằng ngọc trên sàn nhà làm phản xạ ra ánh sáng lạnh lẽo âm u.

Trước mặt Thiên Nhất Tuyệt có một người đang quỳ, người đó là thủ lĩnh phụ trách bảo vệ cấm địa, hắn cúi thấp đầu xuống, lặng lẽ chờ Thiên Nhất Tuyệt xử lý.

“Có người đến cấm địa trộm Thánh Quả đều đi rồi, người mới phát hiện có người xâm nhập cấm địa, thực sự đáng chết!” Thiên Nhất Tuyệt lạnh lùng nói, hắn cách không đánh ra một chưởng đánh chết người nọ, không hề cho người nọ có cơ hội mở miệng cầu xin tha thứ.

Tư Không Hoành lẳng lặng đứng ở một bên, đầu cúi thấp xuống, không dám thở mạnh, càng không dám nhìn về phía người ngồi trên chủ tọa.

Tư Không Tiêm Vụ từ bên ngoài phòng đi vào, trên cánh tay khoác thêm một tấm lụa mỏng nhìn giống như hai sớ đai ngọc tung bay, bước chân của nàng không nhanh không chậm, dáng vẻ tao nhã nhưng có thể khiến cho trăm hoa thất sắc.

Tư Không Hoành nghe được tiếng bước chân, nhìn sang phía cửa, nhìn thấy dung nhan mỹ lệ của Tư Không Tiêm Vụ đang đi vào, trong nháy mắt hai mắt của hắn thoáng hiện lên tia sáng, trong mắt toát ra sự ái mộ.

Tư Không Tiêm Vụ đi vào đại sảnh, rõ ràng cảm thấy một cỗ lạnh lẽo: “Đại hộ pháp.” Nàng nhìn về phía Thiên Nhất Tuyệt đang mặc hắc y ngồi ở trên ghế chủ tọa, trên vạt áo có thêu mạn châu sa hoa. Từ ngoài cửa đi vào đại sảnh, nàng keo kiệt không thèm ngó ngang đến Tư Không Hoành.

“Người ăn trộm Thánh Quả là ai?” Ánh mắt sắc bén của Thiên Nhất Tuyệt dừng ở trên người Tư Không Tiêm Vụ.

“Diệp Đàm.” Nàng trả lời.

“Chuyện gì xảy ra? Không phải Thánh Quả là do người trông coi sao, vì sao lại để cho hắn ăn trộm được chứ?” Thiên Nhất Tuyệt nén giận nói, giọng nói vừa trầm thấp lại âm trầm.

Tư Không Tiêm Vụ rũ mắt không trả lời, biểu lạnh nhạt, giống như không hề quan tâm để Thiên Nhất Tuyệt có tức giận hay không.

“Tư Không Tiêm Vụ, cho Bản hộ pháp một cái lý do.” Giọng Thiên Nhất Tuyệt âm hàn nói.

“Không có lý do gì cả, tất cả đều do Tiêm Vụ làm việc thất trách.” Nàng nhàn nhạt nói.

“Đại tiểu thư sẽ không phải là đã coi trọng tiểu tử Diệp Đàm kia rồi chứ, cho nên không tiếc phản bội Đại hộ pháp, lặng lẽ mang Diệp Đàm đến hồ nước, để cho hắn ăn trộm Thánh Quả phải không?” Tư Không Hoành âm dương quái khí nói.

Tư Không Tiêm Vụ không có phản bác, chỉ là khinh thường liếc mắt nhìn Tư Không Hoành một cái.

Ánh mắt khinh miệt này khiến cho Tư Không Hoành vô cùng bức bối: “Chẳng lẽ là bị ta nói trúng rồi?”

Ánh mắt lạnh lẽo của Thiên Nhất Tuyết liếc sang Tư Không Hoành: “Ngô Vũ nguoi cầm miệng lại cho ta.”

Tư Không Tiêm Vụ mĩa mai cười: “Đại hộ pháp, Tư Không Hoành phụ thân ta còn ở trong tay nguoi, làm sao ta dám phản bội chứ?”

Thành chủ chân chính đang ở trong tay của Thiên Nhất Tuyết, bây giờ Thành chủ là do thủ hạ Ngô Vũ của Thiên Nhất Tuyết dịch dung tới giả mạo.

Thiên Nhất Tuyết hừ lạnh một tiếng nói: “Tốt nhất là không có.” Tình cảm của hai cha con Tư Không rất sâu, Tư Không Hoành còn ở trên tay hắn, hắn đã lường trước việc Tư Không Tiêm Vụ sẽ không dám phản bội hắn.

“Diệp Đàm đang ở đâu?” Thiên Nhất Tuyết hỏi.

“Tiêm Vụ không biết.” Nàng trả lời không chút do dự: “Ta đã phái người đến khắp nơi điều tra rồi, tin tưởng không lâu sau là có thể tìm được người.”

Thánh Quả là đồ mà Thiên Nhất Tuyết mong chờ đã lâu, thật vất vả mới thành thực lại bị người khác trộm mất, dĩ nhiên sự giận dữ trong lòng hắn không thể hạ rồi, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra: “Tư Không Tiêm Vụ, nguoi phụ trách trông coi Thánh Quả, hiện giờ Thánh Quả bị người khác trộm mất, nguoi đừng trách Bản hộ pháp không lưu tình đối với Tư Không Hoành!”

Tư Không Tiêm Vụ phạm sai, lẽ ra nên chịu hình phạt tàn khốc, Thiên Nhất Tuyết cũng sẽ gia tăng ở trên người của Tư Không Hoành.

Lần này, Thánh Quả bị trộm, Tư Không Hoành không tránh được lại phải chịu hình phạt. (Giải thích tí: Hình phạt mà Thiên Nhất Tuyết đang áp dụng chính là con làm sai cha chịu phạt ấy)

Bàn tay trắng nõn của Tư Không Tiêm Vụ nắm lại thành quyền, móng tay cắm sâu vào trong thịt, ánh mắt đang rừ xuống xẹt qua hận ý không để ai phát hiện.

“Chuyện Diệp Đàm trộm Thánh Quả một tạm thời không cần lộ ra, còn có, nhất định phải trong vòng một ngày tìm ra Diệp Đàm.” Thiên Nhất Tuyết nói, sau khi ăn vào Thánh Quả thì sau một ngày công lực sẽ tăng nhanh, một khi công lực của Diệp Đàm tăng lên, muốn đối phó với hắn cũng không còn dễ dàng như vậy nữa, cho nên hắn cần phải không chế được Diệp Đàm trước khi công lực của hắn tăng lên.

“Vâng.” Tư Không Tiêm Vụ trả lời.

Thiên Nhất Tuyết nhìn về phía Ngô Vũ: “Ngô Vũ, phái người nhìn chăm chăm vào Tần Liễm.” Từ tình hình mấy ngày qua xó thể thấy được Tần Liễm và Diệp Đàm luôn như hình với bóng, giao tình của hai người rất tốt, Diệp Đàm có thể sẽ trở về tìm Tần Liễm, phái người nhìn chăm chăm Tần Liễm sẽ không có sai.

“Vâng.” Ngô Vũ nói.

Thiên Nhất Tuyết phát phát tay, ý bảo hai người trong phòng hãy lui ra.

Trời chưa sáng, sương mù buổi sáng đã dày đặc.

Ra khỏi phòng, bước chân của Tư Không Tiêm Vụ trở nên nhanh hơn.

Ngô Vũ nhanh chân đuổi theo: “Đại tiểu thư.”

Tư Không Tiêm Vụ dừng chân lại nói: “Có chuyện gì thì mau nói.”

Ngô Vũ tới gần nàng, nhếch miệng cười lên, nụ cười bi ố: “Đại tiểu thư, nghe nói mặt trời mọc trên Phụng Sơn cực kỳ đẹp, chúng ta đi xem được không?” Hắn vươn móng heo ra, lén lút sờ lên mông của nàng.

“Á!” Ngô Vũ đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Hắn vừa mới sờ đến mông của nàng, Tư Không Tiêm Vụ lập tức tức giận, sau khi bắt lấy tay của hắn thì trực tiếp vặn gãy, rồi đá bay người ra bên ngoài.

Ngô Vũ ngã trên mặt đất, trợn trừng mắt nhìn nàng nói: “Tư Không Tiêm Vụ, nguoi thật to gan, dám làm như vậy với Bản thành chủ sao.”

Ánh mắt Tư Không Tiêm Vụ không hề có sự tức giận mà liếc mắt nhìn hắn, cười châm chọc nói: “Chỉ là một con chó thôi mà cũng vọng tưởng trở thành

thành chủ chân chính à? Thật là buồn cười, về sau đừng có để bàn tay dơ bẩn của ngươi chạm vào Bản tiểu thư, ngươi không xứng.”

“Phi.” Sắc mặt Ngô Vũ vô cùng kém, hẩn nhỏ một ngụm nước miếng xuống đất: “Tay ta dơ bẩn? Ngươi, con mẹ nó, ngươi thật đúng là coi chính mình vẫn còn là Đại tiểu thư cao cao tại thượng của Tiêu Dao Thành à? Ha ha, hiện tại chúng ta đều là người giống nhau, đều là con chó của Đại hộ pháp. Ta coi trọng ngươi đó là phúc phần của ngươi, đừng có cho mặt mũi mà lại không biết xấu hổ như vậy!

Không đâu, ha ha ha, chúng ta vẫn là có chỗ không giống nhau. Bây giờ ngươi chỉ quá một nửa hoạt tử nhân, ngay cả nữ nhân chân chính cũng không phải.

A, ta đột nhiên nhớ ra mấy ngày trước ngươi trở thành thủ lĩnh bảo hộ Thành Chủ Lệnh, a, thân phận vẫn tôn quý như cũ, nên mới khinh thường người khác sao?

Sau một thời gian nữa, thân phận người bảo hộ Thành Chủ Lệnh sẽ truyền ra đi, xem thử người nam nhân nào còn dám cưới ngươi, ngươi cứ ở đó mà chờ cô độc, sống hết quãng đời còn lại đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Bán Hoạt Tử Nhân

“Hai người các ngươi rất rành rồi?” Thiên Nhất Tuyệt đột nhiên hiện thân, mang đến một cỗ âm phong, Tư Không Tiêm Vụ cảm nhận được hàn khí.

Bị Tư Không Tiêm Vụ vụn gãy tay, Ngô Vũ tức đến sốc hông, hẩn nhìn thấy Thiên Nhất Tuyệt, lập tức mở miệng tố cáo: “Thành chủ, Tư Không Tiêm Vụ nằng...”

“Ngươi muốn bán hộ pháp suy tính lên làm Thành chủ?” Thiên Nhất Tuyệt biết hẩn muốn nói gì lên lên tiếng ngắt lời hẩn.

Ngô Vũ kinh hãi: “Không phải...”

“Còn không mau cút đi.” Thiên Nhất Tuyệt lạnh lùng quát.

Ngô Vũ lập tức bò dậy, đầu cũng dám quay lại, chạy mất dạng.

Thiên Nhất Tuyệt nhàn nhạt liếc Tư Không Tiêm Vụ một cái rồi nhanh chóng rời đi, chỉ còn lại một mình nằng đứng tại chỗ.

“Bán Hoạt tử nhân.” Tư Không Tiêm Vụ thì thầm, khoe môi chậm rãi kéo ra một nụ cười lạnh.

Hoạt tử nhân Tiêu Dao thành là những con rối do Tành chủ dùng bí được luyện ra, bọn họ vô tri vô giác, không thể làm chủ suy nghĩ cũng như hành động của bản thân, cũng không có năng lực nổi dõi tông đường. Chỉ nhất mực tuân theo mệnh lệnh của Thành chủ, bọn họ một thân võ công cao cường nhưng song hành với nó là cái chết.

Luyện chế con rối cực kì hao tâm tốn sức, chỉ cần có chút sai lầm sẽ luyện ra con rối có ý thức, loại luyện chế thất bại này gọi là bán hoạt tử nhân.

Đệ nhất đại Thành chủ có di huấn, bất luận hoạt tử nhân hay bán hoạt tử nhân đều phải thủ hộ thành, không cho phép cưới gả.

Bọn họ nhất mực nghe theo di huấn, nếu bí mật kết hôn, một khi thực hiện Chu Công chi lễ, chắc chắn là hai mệnh tử (hai người cùng chết).

ở Tiêu Dao thành, hoạt tử nhân được dân chúng kính yêu nhưng một khi dám tự cưới gả sẽ phải chịu sẹ phi nhõ của tất cả mọi người.

Bí được luyện chế hoạt tử nhân luôn luôn nằm trong tay Thành chủ đại nhân, Tư Không Tiêm Vụ không biết Thiên Nhất Tuyệt đã sử dụng thủ đoạn nào mà có được bí được từ phụ thân nằng – Tư Không Hoành, còn không chế phụ thân đến bán sống bán chết.

Thiên Nhất Tuyệt sau đó muốn luyện chế nằng thành con rối, đáng tiếc thất bại, nằng hiện tại là bán hoạt tử nhân.

Nằng đã từng là một cô gái bình thường với ước mong được gả cho nam nhân mình thương, sau đó bách niên giai lão, bách phát tề mi. Nhưng hiện tại nằng bị Thiên Nhất Tuyệt biến thành bán hoạt tử nhân, nằng đã không còn là nữ nhân bình thường, cả đời nằng không thể cưới gả.

Chọn rẽ lần này cũng chỉ là một âm mưu mà thôi.

“Thiên Nhất Tuyệt!” Tư Không Tiêm Vụ hận đến cắn răng nói nhỏ, hồi lâu, nằng chột ngắc đầu cười to.

Thiên Nhất Tuyệt, ngươi sớm muộn cũng nhận quả báo, đáy lòng nằng thầm hận nói.

Sáng sớm, tia sáng đầu tiên vừa chiếu xuống vạn vật, vàng tươi chói mắt, lóng lánh rải rác cả một vùng đất.

Minh Lục vội vàng gõ cửa phòng như Tần Liễm: “Công tử, người đã tỉnh chưa?”

Cửa phòng gỗ tựa như tiếng sấm đánh bên tai, dù là heo cũng tỉnh.

“Đi vào.” Âm thanh Tần Liễm lạnh tanh bay ra ngoài.

Minh Lục vừa vào cửa liền bẩm báo: “Công tử, Minh Tứ truyền tin nói Diệp công tử đi theo Dung Thi Thi, trong lúc vô tình đi nhầm vào cấm địa, định ăn trộm Thánh quả, bị Đại tiểu thư bắt gặp.

Đại tiểu thư dưới con nóng giận nói muốn giết Diệp công tử, Minh Tứ liều mạng ngăn cản để Diệp công tử chạy trước, sau đó hắn bị Đại tiểu thư quật ngã. Minh Tứ muốn đuổi theo nhưng mất dấu, hắn nhanh chóng quay lại báo cáo.

Công tử, đại tiểu thư võ công thâm sâu, Diệp công tử nếu rơi vào tay nàng làm sao có thể thoát?”

“Tiêu Dao thành nếu dám giết nàng, bốn tướng nhất định sẽ đem Tiêu Dao thành bồi tang theo nàng!” Tần Liễm ác độc nói, con ngươi xinh đẹp tràn ngập lệ khi. “Truyền tin cho Đại hoàng tử Đại Khánh, bốn tướng đồng ý liên thủ.” Tần Liễm phân phó.

Hai ngày sau.

Thanh Linh dùng hai ngày đem nội công tâm pháp Thiên Diệp pháp tiếp thu, trí nhớ nàng vốn không tệ, ngộ tính cũng không hề kém, hai ngày cũng đủ cho nàng có thời gian luyện thành công.

Giờ phút này nàng đang ngồi xếp bằng, theo như chương đầu tiên của cuốn nội công tâm pháp, một nén hương đã trôi qua, nàng dần dần cảm nhận dưới đan điền càng ngày càng có nhiều cỗ nhiệt lưu nóng bỏng xâm nhập. Nàng nhanh chóng vận hành một vòng chu thiên, khí huyết thông suốt, cả người cũng nhẹ nhàng hơn.

Tác dụng tẩy kinh phạt tủy của Thánh quả đã hiệu dụng, nàng bắt đầu luyện công, tiến triển nhanh kinh người, bản thân hoàn toàn có thể tự mình điều khiển nội công.

Ban đầu đại tiểu thư cho nàng mười ngày để luyện hết quyền nội công tâm pháp này, nàng mới đầu còn cho rằng đó là điều không thể, dựa vào tốc độ tăng tu vi như hiện tại, trong mười ngày khả năng luyện thành là rất cao.

Không biết có phải do Thánh quả nâng hiệu dụng hay không, nàng luyện liên tục ba ngày không ngừng nghỉ, đem nội công tâm pháp Thiên Diệp luyện cho xong, hơn nữa còn không cảm thấy mệt mỏi.

Thánh quả quả nhiên là đồ tốt, nàng phun ra một ngụm trọc khí. Mở mắt, đống dây mới phát giác ra bụng đói lợi hại, nhớ tới mấy loại trái cây đại tiểu thư ném vào.

Nàng từ bọc quần áo lấy ra mấy quả ngồi gặm, gặm gặm cũng thấy nhớ Tần Liễm, nhớ tới bộ dạng người kia hồi mới tới Tiêu dao Thành kén ăn, chọn đông chọn tây lại còn chu mỏ.

Nhớ hắn dịu dàng cười yếu ớt, nhớ vòng ôm ấm áp của hắn, nhớ nụ hôn ôn nhu mãnh liệt của hắn.

Tất cả những gì liên quan đến hắn, nàng đều nhớ thật nhớ. Người kia có phải hạ cớ gì cho nàng hay không? Nếu không tại sao mới tách ra không bao lâu, nàng liền nhớ hắn một cách điên cuồng thế này chứ

Hắn đâu rồi, không có tin tức của nàng, hắn chẳng lẽ không lo lắng ư?

Rắc rắc rắc, nàng càng gặm càng cảm thấy trái cây này không có chút mùi vị gì cả.

Nhìn chăm chăm quả trong bàn tay, ngẩn người: “Tần Liễm, chàng là trái cây thì tốt rồi.” Như vậy nàng có thể thời thời khắc khắc đem hắn nhét vào trong ngực, thời điểm nhớ hắn liền móc ra ngấm.

Càng ngày lại càng thấy nhớ, nàng lắc lắc đầu, đem trái cây hai ba lần ăn hết, đứng lên lau qua miệng: “Để sớm gặp được hắn, ta phải nhanh chóng luyện cho xong Tàn Hồng Kiếm pháp, sớm ngày đi ra khỏi thạch thất này tìm hắn.”

Bỏ đi hết tạp, nàng bắt đầu tập trung luyện Tàn Hồng Kiếm pháp.

Thanh Linh không ngờ bản kiếm pháp này là khá thích hợp với đoàn kiếm, nàng lại là người thích dùng đoàn kiếm, như vậy thật tốt quá đi.

Trong đại sảnh Thiên Thánh Cung, Thiên Nhất Tuyệt ngồi trên chiếc ghế chủ tọa trên cao, khí tức âm trầm quý dị cuốn quanh thân hắn: “từ Không Tiềm Vụ, đã hai ngày trôi qua, tại sao vẫn chưa có tin tức của Diệp Đàm?”

Ánh mắt hắn âm trầm rét lạnh chiếu thẳng tới Từ Không Tiềm Vụ, nàng cảm thấy một trận đè nén hít thở không thông: “Tiềm Vụ đã phái người đi tìm kiếm khắp nơi trong cấm địa, nhưng đều không phát hiện ra tung tích của Diệp Đàm. Tiềm Vụ nghĩ có phải Diệp Đàm đã trốn thoát ra khỏi cấm địa rồi hay không?”

“Các cung khác có cho người lục soát không?” Thiên Nhất Tuyệt hỏi.

Tìm tư Không Tiêm Vụ đập mạnh, nơi nàng mang Thanh Linh tới chính là đầm nước lân cận địa cung.

Tren mặt nàng vẫn là vẻ mặt bình thường: “có thể lục soát được đã lục soát.”

“Được rồi, người lui xuống đi.” Hấn phân phó.

Sau khi Tư Không Tiêm Vụ lui ra, gọi tâm phúc Triệu Trầm: “Người nói cho Ngô Vũ, để hấn tung tin tức nói Diệp Đàm bị Tử Mạch bắt không rõ tung tích. Thành chủ lo lắng an nguy của Diệp Đàm, phái người đi khắp nơi tìm kiếm.

Còn nữa, khiến Thần chủ dân bố cáo, ai phát hiện tung tích của Diệp Đàm chắc chắn có trọng thưởng. Ngoài ra, người tự mình dẫn người lục soát mọi nơi trong cấm địa, phái người nhìn chăm chăm Tư Không Tiêm Vụ.”

“Vâng.” Triệu Trầm nhận mệnh, cúi người cáo lui.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Chương 94.2

Đêm yên tĩnh, trên phố không một bóng người. Tư Không Tiêm Vụ tự mình trở về phủ Thành chủ.

Nàng bước chân thả chậm, trong tiềm thức không hề muốn về lại phủ Thành chủ nhưng đó lại là nơi hai cha con nàng nương tựa nhau sống hơn mười năm. Phụ thân nay không còn ở phủ Thành chủ, nếu nàng không trở về chẳng phải tiện nghi cho mấy tên súc sinh thêm khát phủ Thành chủ kia sao?

Nghĩ như vậy, nàng bước thêm mấy bước nữa liền cảm nhận có người đi theo đằng sau. Mọi nàng khẽ nhếch, vẻ mặt vẫn như thường.

Thiên Nhất Tuyệt vẫn hoài nghi việc hấn vẫn chưa chiếm được ý thức của nàng.

Phía trước không có một bóng người, đột nhiên một bóng dáng màu trắng phong hoa tuyết đại bay ra, nhìn thoáng qua giống như tiên nhân hạ phàm.

Tần Liễm ngự phong mà đến, áo bào bông bành, tư thái tự nhiên nhưng quanh thân lại tản mát ra khí tức mãnh liệt.

Tư Không Tiêm Vụ thấy hấn đến không có ý tốt, xoay người, thi triển khinh công chạy trốn.

Tần Liễm gia tăng tốc độ đuổi theo, bạch lăng trong tay áo bay ra, bạch lăng lướt qua, một số người núp trong bóng tối cất tiếng kêu thảm thiết rồi im bật.

Tư Không Tiêm Vụ thấy sau lưng có tiếng hét, tâm không khỏi thất kinh, Thiên Nhất Tuyệt phái người giám thị nàng, nàng đi một đoạn đường dài mới phát hiện ra. Mà Tần Liễm vừa mới xuất hiện liền có thể phát hiện có người âm thầm theo dõi nàng, võ công cao thâm của hấn làm nàng kinh ngạc.

Tần Liễm đuổi theo, tay vẫn không nhúc nhích, cùng Tư Không Tiêm Vụ giữ một khoảng cách nhất định.

Tần Liễm đi theo Tư Không Tiêm Vụ vào sâu trong Mê Vụ Lâm Sâm liền nhanh chóng ra tay với Tư Không Tiêm Vụ.

Nàng không thể không dừng bước, một chưởng của tần Liễm quét tới, tiếng gió bên tai khiến nàng cảm nhận được áp bức. Nàng xoay người tiếp một chưởng kia, nhưng nàng đã đánh giá thấp đối phương, một chiêu của Tần Liễm mang theo khí lực kinh người, ép nàng lùi về phía sau vài bước, cuối cùng vẫn là không thể đỡ được, nàng lao đảo lùi ra sau rồi ngã xuống đất.

Nàng thường kiêu ngạo võ công của bản thân, không ngờ nay đụng phải người này mà ngay cả một chiêu cũng đỡ không nổi.

Một đạo Bạch Lăng quán chặt lấy người nàng, nàng càng động bạch lăng trời càng chặt.

“Diệp Đàm ở đâu?” Tần Liễm mở miệng, giọng lạnh lùng.

“Hiện tại hấn vô sự.” Nàng nói.

“Người dẫn bốn tướng tới nơi này, có lời gì để nói.”

Hấn lạnh lùng nói, nàng ngẩng đầu kinh ngạc nhìn hấn, hấn làm sao biết nàng có ý dẫn hấn đến nơi này?

Hắn nhìn thấy trong mắt nàng có sự nghi ngờ liền nói: “Đại Tiểu thư tính tình kiêu ngạo, không thể nào vừa nhìn thấy bốn tướng liền bỏ chạy.” thaong nghĩ cũng biết nàng muốn dẫn hắn đi.

“Người không sợ ta đưa người vào trận pháp?” nàng nói.

“Đưa bốn tướng vào trận pháp, người sẽ phải trả giá lớn.” Âm thanh hán lạnh nhạt, giọng điệu không kiêu ngạo.

“Không dối gạt Tần công tử, ta xác thực có ý dẫn người tới đây. Diệp Đàm ăn trộm Thánh quả, Đại hộ pháp tuyệt đối không tha cho hắn.

Nếu Tần công tử đồng ý với ta một chuyện, ta đảm bảo sự an toàn của Diệp Đàm, nếu không, Diệp Đàm khó bảo toàn tính mạng.” Nàng lời vừa dứt, bạch lăng trên người lại càng thu chặt, siết nàng hít thở không thông.

Mắt phượng hẹp dài của hắn nhú lại, trầm lạnh: “Người đang uy hiếp bốn tướng?” hắn khinh thường cười lạnh một tiếng: “Nếu nàng có mệnh hệ gì, bốn tướng sớm muộn sẽ làm cho cả Tiểu Dao thành chôn theo nàng.” Giọng điệu của hắn cuồng ngạo cực kỳ, thần sắc nghiêm túc không giả dối, làm người ta không khỏi tin tưởng hắn nói được làm được.

Hắn không chút sợ hãi uy hiếp của nàng, nàng lại bị chính lời muốn đem Tiểu Dao thành bồi táng của hắn làm cho hoảng sợ.

Nếu như người khác nói ra những lời này, nàng sẽ cho rằng đó là thiên phương đêm đàm (nói năng hoang tưởng), nhưng hắn nói, nàng lại cực độ tin tưởng.

Tần Liễm khom lưng nhìn nàng, trên người hắn thoang thoang một mùi hương dễ chịu. Nàng cảm thấy cổ tay chợt lạnh, vẫn chưa kịp phản ứng, từ cổ tay truyền đến cơn đau khiến mắt nàng dâng lên thủy quang.

Tần Liễm dùng bạch ngọc địch một mặt được mài nhẵn, cứa đứt kinh mạch trên tay nàng, bàn tay này coi như đã bị phế.

“Phế đi một tay của người là do người dám dùng tính mạng của nàng uy hiếp bốn tướng.” hắn vẫn đạm phong khinh nói.

Tư Không Tiêm Vụ nương nhờ từng mảnh vụn ánh trăng chiếu xuống, ngược mắt nhìn nam tử trước mặt này.

Một bộ bạch y, dung nhan yêu mị, phong thái xuất trần, đích thị là một nam nhân phong hoa tuyệt đại. Một người như vậy đáng lẽ phải như trích tiên, nhưng nàng chỉ đem tính mạng Diệp Đàm uy hiếp hắn, ánh mắt hắn không chớp đã phế đi một tay của nàng, nam nhân như vậy đâu phải là trích tiên, rõ ràng hắn là hiện thân của ma quỷ.

Phượng mâu xinh đẹp của hắn hiện lên một mảnh thanh hàn: “Nói! Vị trí của Diệp Đàm.”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Dã Tâm Của Đại Hộ Pháp

“Quan hệ tình cảm chân thành tha thiết của Tần công tử và Diệp công tử khiến cho người khác hâm mộ, hiện tại tính mạng của hắn không đáng lo ngại, người có thể yên tâm.” Tư Không Tiêm Vụ nói.

“Nàng ấy ở đâu.” Hắn không kiên nhẫn nói, ánh mắt lạnh lẽo mà nhìn chăm chăm vào nàng ta.

Dưới ánh mắt như vậy, nàng cảm thấy có loại cảm giác áp bách thật sâu: “Ồ trong địa cung của cấm địa.” Nàng nói đúng sự thật, nàng cũng không cần phải lừa hắn, nếu như hắn vì Diệp Đàm mà xông vào cấm địa, gây chuyện nháo lên với Thiên Nhất Tuyệt thì cũng là chuyện vui mà nàng muốn nhìn đến.

“Chỉ là, ta khuyên Tần công tử tốt nhất không cần đi tìm hắn. Hiện tại hắn tạm thời là an toàn, hắn ăn vụng Thánh Quả, người của Thiên Nhất Tuyệt đang tìm hắn ở khắp nơi, nếu như Tần công tử đi không chừng sẽ rước lấy rất nhiều phiền toái không cần thiết.”

Tiểu Dao Thành là địa bàn của Thiên Nhất Tuyệt, Tần Liễm đương nhiên sẽ không tùy tiện đi tìm nàng.

“Nói thẳng mục đích người dẫn Bản tướng đến đây đi.” Trước hết cứ nghe thử xem lý do nàng ta giải thích về việc dụ hắn đến đây một chút cũng không sao.

“Xin Tần công tử hãy ra tay giúp ta đối phó với Thiên Nhất Tuyệt.” Trên đường nàng dẫn hắn tới vốn là định lấy tính mạng của Diệp Đàm làm áp chế, để cho hắn đáp ứng thỉnh cầu của nàng, nhưng không nghĩ tới nàng còn chưa kịp nói ra yêu cầu, thì đã bị hắn phế đi một cánh tay của mình.

“Làm sao để triệt hồi trận pháp của Mê Vụ sâm lâm?” Tần Liễm hỏi.

Tư Không Tiêm Vụ không nói, trận pháp của Mê Vụ sâm lâm là một tấm lá chắn thiên nhiên của Tiểu Dao Thành, phương pháp để triệt hồi trận pháp là

cơ mật của Tiêu Dao Thành, không thể để lộ ra ngoài.

Nhưng nàng cũng hiểu được Tiêu Dao Thành là thiên hạ của Thiên Nhất Tuyết, thế lực ở đây của Tần Liễm rất ít, liền tính hấn đáp ứng thỉnh cầu của nàng cũng không làm được gì. Nàng muốn để Tần Liễm đối phó với Thiên Nhất Tuyết, nhất định phải để cho thế lực của hấn đi vào Tiêu Dao Thành.

Bởi vậy nàng không có nói cho hấn phương pháp để triệt hồi trận pháp, chỉ nói cách đi như thế nào mới có thể tránh được trận pháp của Mê Vụ sâm lâm.

Trận pháp có thể thay đổi, nàng nói cho phương pháp để hấn tránh được trận pháp thì cũng không tính là vi phạm, cùng lắm thì sau này lại sửa lại trận pháp là được.

“Ngươi là nửa hoạt tử nhân.” Hấn đột nhiên nói.

Lòng nàng rơi vào đáy cốc, nhất định là lúc này khi hấn phể bỏ kinh mạch trên tay của nàng đã phát hiện ra mạch đập của nàng không có đập, mới khẳng định nàng là nửa hoạt tử nhân.

“Tiêu Dao Thành, nửa hoạt tử nhân là không thể cưới hay gả phải không?” Hấn cười lạnh nói: “Dùng chuyện chiêu thân để lừa những vương công quý tộc của các quốc gia đến, thiết kế để cho bọn họ phát sinh mâu thuẫn, thậm chí là kết thù.”

Phế bỏ chân của Tây Thành Bá, sân tỷ thí chiêu thân quý dị khiến cho người tham gia tỷ thí bắn mũi tên ra bên ngoài đã thương người, những người bị đã thương đều là người có thân phận tôn quý của các nước.

Để cho Hách Liên Dục người đoạt được đệ nhất vòng tỷ thí chiêu thân trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, giết Công chúa Đại Khánh giá họa cho Từ Mạch Thái tử Bắc Phiêu. Người Tiêu Dao Thành âm thầm làm nấy chuyện này, đơn giản là muốn khiến cho các nước kết thù với nhau.

“Cuối cùng mục đích là muốn cho các nước đại loạn, thậm chí bởi vì thù hận lẫn nhau mà xảy ra chiến loạn.

Một khi các nước xảy ra chiến loạn, Tiêu Dao Thành của các người sẽ có thể nhân lúc rối loạn này mà đi ra thành tranh đoạt thiên hạ. A, dã tâm không nhỏ nha.”

Tư Không Tiêm Vụ ngắt đầu nói: “Tần công tử nói không sai, ta đúng là nửa hoạt tử nhân. Chỉ là người dân của Tiêu Dao Thành cũng không có dã tâm nà, ta và phụ thân chỉ muốn bảo vệ Tiêu Dao Thành thật tốt, càng không muốn đi ra ngoài tranh đoạt thiên hạ. Người có dã tâm tranh đoạt thiên hạ chính là Thiên Nhất Tuyết.”

Tần Liễm bỗng nhiên cười, lắc đầu: “Tranh đoạt thiên hạ..... Không biết tự lượng sức mình.” Vụ cười bỗng nhiên lại thu lại: “Vị trí Thành chủ thuộc về Tư Không gia chỉ sợ phá hoại người rồi.”

“Ngươi nói cái gì?” Lòng Tư Không Tiêm Vụ lạnh lẽo.

Tần Liễm không có trả lời nàng, hấn đột nhiên lại ra tay, lựa nhỏ ở ngón trỏ trực tiếp chỉ về phía đan điền của nàng, nàng dần dần cảm thấy lượng lớn nội lực của chính mình đang bị xói mòn. Nàng hoảng hốt, hấn đây là muốn hủy đan điền của nàng sao, phể đi võ công mà nàng luôn lấy làm kiêu ngạo sao.

Lập tức, nàng cảm thấy hoảng sợ: “Tần công tử.....”

“Bản tướng không thích bị người lợi dụng” Hấn thu tay lại, sau đó là thu hồi lựa trắng, trong nháy mắt biến mất ở trước mặt nàng.

Hấn nhìn ra nàng có ý đồ muốn lợi dụng hấn, giọng nói lạnh lẽo kia đã dọa nàng toát ra mồ hôi lạnh.

Hấn không có hủy đan điền của nàng, hành động mới vừa rồi chỉ là một chút cảnh cáo của hấn.

Mấy ngày liên tiếp đi qua, người của Thiên Nhất Tuyết vẫn chưa tìm được Thanh Linh, trong lòng của hấn lại là càng ngày càng bức bối, hấn lại lần nữa sai người tìm kiếm mọi nơi ở cấm địa, ngay cả một góc cũng không buông tha.

Mà lúc này chuyện để cho hấn càng bức bối chính là bên ngoài Mê Vụ sâm lâm đột nhiên có một lượng lớn binh mã của nước Đại Khánh và nước Bắc Phiêu đóng quân.

Bên trong thành còn tràn vào rất nhiều thế lực xa lạ, hấn âm thầm cảm thấy có chút bất an, lập tức phái người đi điều tra cuối cùng là chuyện như thế nào.

“Đại hộ pháp, thuộc hạ phát hiện có một gian thạch thất trong địa cung vô cùng khác thường.” Triệu Trầm - Một trong những tâm phúc của Thiên Nhất Tuyết vội vàng tiến vào nói.

Lúc này, Tư Không Tiêm Vụ cũng ở một bên, nghe vậy, lòng nàng không khỏi trở nên căng thẳng.

“Có gì khác thường?” Thiên Nhất Tuyết hỏi.

“Có một gian thạch thất bất luận là dùng cách nào cũng không thể mở ra, hơn nữa đám thuộc hạ còn nghe thấy ở bên trong có động tĩnh truyền ra.”

Nghe vậy, Thiên Nhất Tuyết đứng dậy đi ra ngoài, định tự mình đi xem một chút, Tư Không Tiêm Vụ cũng đi theo sát, mà Triệu Trầm thì đi ở phía trước

dẫn đường.

Trong mấy ngày này Thanh Linh đã nhìn thuộc lòng hai bộ công pháp kia rồi, cảm thấy giữ lại hai quyển sách này cũng không có ý nghĩa gì nhiều, vì thế nàng dùng nội lực biến hai quyển sách này thành bột phấn.

Sau khi ăn Thánh Quả, nội lực trong cơ thể của nàng càng lúc càng tăng lên, nhiên mà đột ngột tăng lên quá nhanh, hăng quá sẽ hóa dở, nàng cần phải điều tức thật tốt một chút.

Hơn nữa bản nội công tâm pháp Phát Thủ Thiên Diệp này, nàng vốn cho rằng mình đã luyện xong, nhưng hôm nay lúc vận công thì mới đột nhiên phát hiện mình chỉ là sắp luyện đến tầng cuối mà thôi, vẫn không thể đột phá tới tầng cuối. Thử rất nhiều lần đều như thế.

Giờ phút này, nàng nhắm mắt lại khoanh chân ngồi đó, giống như thiền sư nhập định. Nàng vận công lần nữa, cố gắng có thể xông qua rào cản, được đến đột phá mới.

Thiên Nhất Tuyệt và Tư Không Tiêm Vụ đi theo Triệu Trầm vào địa cung đến trước cửa một gian thạch thất.

Nhìn thấy gian thạch thất này, lòng Tư Không Tiêm Vụ trầm xuống, nàng biết Diệp Đàm đang ở bên trong gian thạch thất này.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Dã Tâm Của Đại Hộ Pháp (Tiếp)

Sau khi cửa của gian thạch thất đóng lại, khe cửa cực kỳ nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì sẽ nhìn không ra, còn tưởng rằng nó là một bức tường, có lẽ chính vì nguyên nhân này, người của Thiên Nhất Tuyệt phải lục soát lần thứ hai mới có thể phát hiện ra có chỗ khác thường.

Thiên Nhất Tuyệt ở ngoài cửa tìm được cơ quan, sau khi cửa mở ra, phát hiện Diệp Đàm đang nhập định, mà sau khi Diệp Đàm tròn mắt nhìn người tiến vào một cái, bỗng nhiên phun ra một búng máu, sau đó té xỉu trên mặt đất.

Lúc bọn họ tiến vào, nàng đang vận công điều tức tới thời khắc máu chốt, không thể lơ là, mà khi bọn họ tiến vào đã quấy rầy nàng.

Nàng chỉ vô ý một chút, thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma, may mắn chỉ là phun ra một búng máu. Lúc này nàng chưa kịp điều chỉnh tốt hơi thở, lại thấy được Thiên Nhất Tuyệt và Tư Không Tiêm Vụ đi vào. Rốt cuộc Tư Không Tiêm Vụ là địch hay là bạn thì nàng chưa rõ, tuy nói nàng ăn Thánh Quả, Tư Không Tiêm Vụ không có giết nàng ngược lại cho nàng hai quyển bí kíp võ công, nhưng ai biết được phía sau nàng ta đánh chủ ý gì chứ?

Nội thương của nàng còn chưa điều trị tốt, tự biết trước mắt không phải thời cơ tốt để chạy trốn dứt khoát giả bộ ngất đi, sau đó lại tìm cơ hội chạy trốn.

Thiên Nhất Tuyệt nhìn chằm chằm Thanh Linh, tinh quang trong đôi mắt tối đen thoáng hiện. Hắn tới gần Thanh Linh, tránh cho Diệp Đàm tỉnh lại, hắn dùng thủ pháp điểm huyết đặc biệt phong bế một ít huyết trên người của Diệp Đàm. Hắn tin rằng, không tới ba tháng, Diệp Đàm tuyệt đối không thể tỉnh lại.

Nhưng hắn vạn lần không nghĩ tới chính là hắn vốn muốn phong bế huyết đạo của Thanh Linh, lại ngoài ý muốn giúp Thanh Linh phá tan nội công tầng cuối của Phát Thủ Thiên Diệp.

Thanh Linh âm thầm cao hứng mình có thể luyện đến tầng cuối của Phát Thủ Thiên Diệp nhưng ít nhiều huyết đạo trên người của nàng bị phong bế. Chỉ là tiếp theo, nàng muốn phá tan những huyết đạo bị phong bế này thì phải phí một chút công phu.

“Đưa hắn ta tới phòng thuốc.” Hắn hạ lệnh phân phó: “Còn có, phải thêm người canh giữ ở ngoài phòng thuốc.”

“Người muốn luyện chế nàng thành hoạt tử nhân?” Tư Không Tiêm Vụ nói, phòng thuốc ở cấm địa ngoại trừ là nơi luyện thuốc ra, vẫn là nơi luyện chế hoạt tử nhân.

Hoạt tử nhân? Thanh Linh kinh hãi, Thiên Nhất Tuyệt luyện chế nàng thành con rối sao? Nhớ tới lúc trước gặp qua hai cái quái vật đánh thế nào cũng đánh không chết kia, nếu như nàng cũng biến thành như vậy, Tần Liễm phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn hắn canh giữ nàng - một cọc gỗ cả đời sao?

“Hoạt tử nhân không khó nghe chút, nói chính xác phải là người bảo vệ Thành Chủ Lệnh.” Thiên Nhất Tuyệt nói, sau khi Diệp Đàm ăn Thánh Quả thì nội công sẽ tăng cao, sau khi luyện chế hắn thành con rối, tuyệt đối chính là đánh đầu thắng đó, một thanh bảo đao không gì cản nổi.

Nghĩ tới điều này, Thiên Nhất Tuyệt đã bắt đầu hưng phấn.

“Còn không phải đều giống nhau à, đều là hoạt tử nhân.” Tư Không Tiêm Vụ cười lạnh nói.

Triệu Trầm ở bên cạnh luôn trầm mặc, bắt mắt với giọng điệu nói chuyện của nàng, vì thế mở miệng nói: “Đại tiểu thư, Diệp Đàm ăn vụng Thánh Quả của Tiêu Dao Thành chúng ta, Đại hộ pháp không có lập tức lấy mạng hắn, mà là muốn hắn dốc sức lực vì Tiêu Dao Thành chúng ta, như vậy đã xem như là tiện nghi cho hắn rồi.”

Thanh Linh nghe vậy, thầm nói, nếu phải trở thành một hoạt tử nhân vô tri vô giác, nàng thà rằng chết sướng hơn.

“Đẫn hắn đi.” Thiên Nhất Tuyết không kiên nhẫn nói, xoay người ra khỏi thạch thất.

“Vâng.” Tư Không Tiêm Vụ tiến lên nhắc Thanh Linh lên, trực tiếp khiêng trên vai.

Bỗng nhiên, thân mình của Tư Không Tiêm Vụ cứng đờ, cùng là thân nữ nhân nàng đã nhận ra sự khác thường của Thanh Linh, nàng rất nhanh hiểu được người mình đang khiêng trên vai vậy mà là một nữ tử!

Tư Không Tiêm Vụ một đường khiêng Thanh Linh tới phòng thuốc, Triệu Trầm mang theo người đi theo phía sau.

Một gã sai vặt mặc lục y đi từ trong phòng thuốc ra, hắn vừa nhìn thấy nàng liền lập tức chạy sang đây: “Đại tiểu thư, người này là người thủ hộ Thành chủ lệnh mà Đại hộ pháp muốn luyện chế phải không?”

“Không tồi, đi trước dẫn đường đi.” Tư Không Tiêm Vụ nói.

Đi vào phòng thuốc, bên trong có mười mấy dược sư đi tới đi lui, dáng vẻ giống như rất bận rộn.

Gã sai vặt dẫn Tư Không Tiêm Vụ đi vào một gian phòng, bên trong tràn ngập mùi thuốc nồng đậm. Thanh Linh vừa ngửi mùi thuốc, vừa âm thầm phỏng đoán xem đó là thuốc gì.

Luyện chế con rối ở Tiêu Dao Thành thì trước khi luyện chế phải cho người ngâm bí dược để hấp thụ dược khí, ngâm đủ bảy bảy bốn mươi chín ngày, để dược khí chậm rãi thấm vào dung hợp với cơ thể, lúc này mới bắt đầu luyện chế.

Mà trong lúc này, người bên ngoài phải không ngừng đưa dược khí tỏa ra khi nấu thuốc đưa vào trong phòng.

“Gần đây phòng thuốc rất bận sao?” Tư Không Tiêm Vụ hỏi gã sai vặt.

“Đúng vậy, Đại tiểu thư, mấy ngày nay tất cả chúng ta đều bận luyện chế thánh dược cho dân chúng trong thành, chờ lát nữa, thì sẽ luyện chế xong thánh dược rồi chia cho dân chúng trong thành.” Gã sai vặt nói.

“Thánh dược không phải ba năm mới phát một lần cho dân chúng trong thành sao? Nếu như bản tiểu thư nhớ không lầm thì năm trước mới phát thánh dược mà.” Tư Không Tiêm Vụ nhíu mày nói.

Thánh dược chính là thuốc giải khỏi độc của sương mù.

Bá tánh của Tiêu Dao Thành có thể hàng năm sinh hoạt ở nơi tràn ngập khói độc này như vậy, không phải bởi vì bọn họ trời sinh không sợ độc của sương mù, mà là mỗi ba năm bọn họ sẽ ăn thánh dược một lần, cho nên bọn họ mới không sợ khói độc của sương mù.

“Đại hộ pháp phân phó luyện thánh dược quá đột ngột, tiểu nhân cũng đang buồn bực đây.” Gã sai vặt nói: “Đại tiểu thư, nếu như không có gì phân phó thì tiểu nhân xin cáo lui trước.” Tư Không Tiêm Vụ gật đầu, ý bảo hắn có thể lui ra. Nàng đi ra khỏi phòng thuốc, nhìn thấy thủ vệ bốn phía của phòng thuốc dày đặc, không khỏi nhíu mày.

Sau khi cảm giác trong phòng không còn hơi thở của người nào khác, Thanh Linh lập tức vận công ý đồ phá tan huyết đạo.

Tin tức Đại tiểu thư của Tiêu Dao Thành lại là nửa hoạt tử nhân không biết được truyền ra ngoài như thế nào, tin tức này rất nhanh đã truyền vào trong tai của những người các quốc gia đã đến cầu thân.

Ở Tiêu Dao Thành, thế nào gọi là nửa hoạt tử nhân, sau khi bọn họ hơi nghe ngóng một chút thì sáng tỏ.

Nửa hoạt tử nhân không thể gả hay cưới, vậy trận chiêu thân lần này của Tiêu Dao Thành là thế nào?

Không biết là ai dẫn đầu, một đám người cầu thân đến từ các quốc gia kéo tới trước cửa phủ Thành chủ, ồn ào muốn có một câu trả lời hợp lý.

Ngô Vũ thấy thế, phái người đi ra ngoài nói chính mình không có ở trong phủ Thành chủ, nhưng người bên ngoài không đồng ý, một hai muốn tự mình đi vào kiểm tra thì mới bỏ qua. Bọn họ muốn xông tới, thị vệ của phủ Thành chủ gắt gao ngăn cản.

Ngô Vũ nhìn thấy người ngoài cửa thế tới rào rạt, sai người chạy nhanh đóng cửa lớn lại trước khi bọn họ xông tới, sau đó phái người nhanh chóng đi bẩm báo cho Thiên Nhất Tuyết.

“Mở cửa, Tư Không Hoành, mau lén ra đây cho mọi người một câu trả lời.” Một nam tử trẻ tuổi tính tình nóng nảy nói.

“Còn không mở cửa, chúng ta sẽ đập cửa đi vào đó.”

“Còn nói nhảm nhiều như vậy làm cái gì, Tư Không Hoành đã nói rõ là không chịu gặp người mà.”

“.....”

Bên ngoài phủ Thành chủ, rất nhanh đã trở nên hỗn loạn, trong bọn họ có người mắng to Tư Không Hoành, có người lấy đồ tông cửa, có người trực tiếp thi triển khinh công phi thân đi vào bên trong phủ, đánh nhau với thị vệ bên trong phủ.

Trong quán trà gần phủ Thành chủ, hai người Tàn Liễm và Tề Tế Huyền đang ngồi sát cửa sổ, dù bận rộn nhưng vẫn ung dung mà nhìn cảnh tượng hỗn loạn bên ngoài phủ Thành chủ.

Sau khi Tề Tế Huyền uống một ngụm trà, nói: “Tần công tử, người của ngài làm việc thật là nhanh, không đến một nén hương, những người đến cầu thân từ các quốc gia đều biết được chuyện Đại tiểu thư là nửa hoạt tử nhân.”

“Đại hoàng tử ngài làm việc cũng không chậm, chỉ mấy ngày ngắn ngủi, đã truyền tin tức Tư Không Tiềm Vụ là nửa hoạt tử nhân tới hoàng thất của các quốc gia.” Tàn Liễm nói.

“Chuyện Tư Không Tiềm Vụ là nửa hoạt tử nhân, trong tay của ngài và ta cũng không chứng cứ, nếu như Tư Không Hoành phủ nhận thì phải làm sao bây giờ?” Tề Tế Huyền lo lắng nói.

“Hắn phủ nhận thì đã muộn rồi.” Tàn Liễm nói, từ lúc Ngô Vũ đóng chặt cửa lớn của phủ kia, người cầu thân đến từ các quốc gia đã càng thêm tin tưởng lời đồn đãi là sự thật, Ngô Vũ cũng đã mất đi cơ hội tốt nhất để giải thích rồi. Hơn nữa, Tàn Liễm cũng sẽ không để cho Ngô Vũ có cơ hội mở miệng giải thích.

Nếu như lúc đầu Ngô Vũ đứng ra giải thích thì trong kình Tàn Liễm cũng có biện pháp khiến cho Ngô Vũ nói không nên lời, mặc dù nói ra, Tàn Liễm cũng có biện pháp khiến cho người khác tin tưởng lời hắn ta nói là giả.

Lúc này Minh Lục đi vào, nói: “Công tử, theo như sự phân phó của ngài, nên bố trí đều đã bố trí tốt.”

Tàn Liễm gật đầu, người của hắn đã có phần lớn tiến vào trong Tiêu Dao Thành, một khi xảy ra sự cố nào, cũng không đến mức rơi vào thế bị động.

“Phải thêm nhiều người đến cấm địa tìm Diệp Đàm.” Tàn Liễm phân phó nói.

Trong Thiên Thánh Cung, Thiên Nhất Tuyết vừa mới nghe được chuyện ở phủ Thành chủ, lập tức tức giận đến xanh cả mặt.

Người đến bẩm báo chuyện ở phủ Thành chủ đang quỳ trên mặt đất nom nớp lo sợ cúi thấp đầu xuống, không dám ngẩng đầu nhìn Thiên Nhất Tuyết.

“Rốt cuộc là ai truyền ra chuyện Đại tiểu thư là nửa hoạt tử nhân?” Thiên Nhất Tuyết giận dữ hỏi Triệu Trầm đứng ở phía dưới.

“Thuộc hạ lập tức phái người đi điều tra” Triệu Trầm thấp giọng nói.

Thiên Nhất Tuyết vỗ trán, cả giận nói: “Ngô Vũ tên hỗn trướng kia, trốn đi thì có ích lợi gì, ngược lại càng khiến cho người ta càng thêm hoài nghi! Trở về nói cho thành chủ của các người, để hắn giải thích rõ ràng với những người cầu thân đến từ các quốc gia là Đại tiểu thư không phải là nửa hoạt tử nhân.”

“Vâng.” Người quỳ trên mặt đất nói.

“Đại hộ pháp, không xong rồi, những người cầu thân đến từ các quốc gia đã xông vào đánh nhau với thị vệ trong phủ Thành chủ rồi.” Lại thêm một người tiến vào bẩm báo tin tức về phủ Thành chủ.

Thiên Nhất Tuyết nghe vậy, rốt cuộc không thể ngồi yên được nữa: “Triệu Trầm, sai người canh chừng Tư Không Tiềm Vụ.” Hắn phân phó xong, lập tức vội vàng đi khỏi Thiên Thánh Cung, đi ra khỏi cấm địa hướng về phía phủ Thành chủ.

Trong phòng thuốc, Thanh Linh thành công vận công phá tan huyết đạo bị phong bế trên người, vừa được đến tự do, nàng cách không đánh một chiêu đánh vỡ nóc nhà rồi phi thân ra ngoài.

Khi nàng rơi xuống trên mặt đất, lập tức có vô số người mặc lục y xông tới.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Đại Náo Phủ Thành Chủ.

Mấy lực y nhân canh giữ bên ngoài được phòng thấy Thanh Linh trốn thoát, tay lăm lăm cầm binh khí nhìn chăm chăm nàng.

Thanh Linh nhìn về được phòng, nhếch môi cười, Thiên Nhất Tuyết muốn luyện hóa nàng thành Hoạt tử nhân? Để xem ai luyện hóa ai?

Thiên Nhất Tuyết, chuyện này nàng nhớ kĩ.

Mất lộ tia hung quang quét qua mấy người lực y nhân, nàng cười yếu ớt không một tia sợ hãi. Nàng vừa luyện xong Phát thủ Thiên Diệp cùng Tàn Hồng kiếm pháp, còn chưa kịp xem uy lực thế nào, vừa đứng có đám người này thử chút công phu mới.

“Đem Diệp Đàm quay trở lại được phòng.” Triệu Trầm lạnh giọng nói.

Lực y nhân vây quanh người Thanh Linh nhận mệnh, toàn bộ cầm kiếm đâm thẳng về phía nàng.

Bọn họ vẫn chưa đến gần Thanh Linh đột nhiên bị một cỗ chưởng lực vô hình thổi bay.

Thanh Linh nhìn hai tay của mình, mặt tràn đầy vui mừng, không ngờ nàng mới chỉ ra hai tầng công lực mà đã có thể đánh ngã một đám người.

Những người này vốn dĩ không phải Hoạt tử nhân, ngã trên đất, mọi người ai cũng rên rỉ đầy đau đớn.

Nàng không có tâm trí cùng bọn họ dây dưa liền phi thân chạy trước, chân đạp qua mặt bọn họ, còn ác ý nhún một cái. Những người đó ngã trên đất vốn đau không nói nổi, lại bị nàng nhấn tâm đạp thêm phát nữa, nửa cái mạng coi như mất.

“Đi bắt Diệp Đàm!!!!” Triệu Trầm dẫn người đuổi theo Thanh Linh.

Thanh Linh đứng dưới một thân cây, mặt đất bao phủ bởi một tầng lá khô. Nàng tư thái thong dong, phất tay một cái, từng mảnh lá cây bay lên. Lạc diệp (lá khô) bay múa tựa hồ diệp, cuốn quanh thân nàng, nhảy múa cùng ba ngàn sợi tóc trông như mỹ nhân bước ra từ ảo cảnh.

Ánh mắt nàng trong trẻo, dung nhan thanh tú, phong thái ưu nhã. Nàng cười nhạt một tiếng, tay vung lên, từng mảnh lạc diệp tựa đao phong bay thẳng về phía mấy người đang đuổi theo nàng.

Những người đuổi tới có người bị lạc diệp cắt sâu vào họng, có người bị cắm thẳng vào hai mắt, thậm chí có người bị lạc diệp cắt mất đôi tai.

Hai mắt Triệu Trầm bị lạc diệp làm bị thương, lập tức máu từ trong hốc mắt chảy ra, trước mắt bỗng chốc tối sầm xuống nhưng hắn vẫn không quên hạ lệnh, ngón trỏ chỉ thẳng Thanh Linh: “Bắt lấy hắn!!!!”

Phương hướng tay hắn chỉ không phải vị trí của Thanh Linh, thấy vậy nàng cười to, aiz, chó của Thiên Nhất Tuyết quả nhiên trung thành.

Thủ vệ canh giữ cấm địa khác nghe thấy động tĩnh vội vội vsngf vàng chạy về hướng này, rồi rít xồng lên ý đồ muốn bắt lấy nàng.

Đối với võ công bây giờ của Thanh Linh, muốn thoát ra khỏi đám người này quả thật rất dễ dàng, nhưng nàng vẫn chưa quen thuộc cấm địa, vòng tới vòng lui cũng không ra khỏi cấm địa.

“Đi theo ta.” Đột nhiên Tư Không Tiêm Vụ từ đâu xuất hiện nói với nàng.

“Người sẽ không dẫn ta đi thạch thất chứ?” Thanh Linh cảnh giác nhìn nàng, ở thạch thất đợi nhiều ngày người nàng đã mọc meo hết lên rồi. “Nếu như người còn bí kíp võ công muốn ta luyện, đưa luôn ở đây đi.”

Tư Không Tiêm Vụ sùng sốt, lập tức dờ khóc dờ cười. “Người còn muốn bí kíp võ công? Nghĩ hay thật, ta dẫn người ra khỏi cấm địa.”

Ánh mắt Thanh Linh viết rõ hai chữ “hờnghi”, tựa như muốn nói người tốt bụng đến thế sao? Nàng hơi đắn đo một lát, từ lúc gặp Tư Không Tiêm Vụ đến giờ, nàng ta cũng chưa bao giờ tổn thương nàng, mặc dù nàng đề phòng Tư Không Tiêm Vụ nhưng nàng không thể không tin tưởng Tư Không Tiêm Vụ.

Gật đầu một cái liền cùng Tư Không Tiêm Vụ rời khỏi.

“Đại tiểu thư cùng Diệp Đàm ở đó, mau đuổi theo!!!!” có lực y nhân phát hiện ra hai người, vội vàng hét to.

Thanh Linh dừng lại bước chân, xoay người phất tay, đám thủ vệ đuổi tới bị một cỗ lực lượng vô hình thổi bay.

Tư Không Tiêm Vụ âm thầm kinh ngạc, Diệp Đàm luyện Phát thủ Thiên Diệp tiến triển thần tốc, người ăn Thánh quả với người không ăn quả nhiên có sự chênh lệch.

Thiên Nhất Tuyết cười ngửa đi đến Phủ Thành chủ, sau lưng hắn có thủ hạ chạy như điên tới.

Thủ hạ vừa tới trước mặt hắn liền dừng ngựa.

“Đại hộ pháp, Diệp Đàm bỏ trốn, Đại tiểu thư nhìn có vẻ như đã bị người đã thương cũng bỏ trốn cùng Diệp Đàm.” Thủ hạ kia vừa mở miệng liền vội vàng bẩm báo, đem chuyện vừa xảy ra trong cấm địa nói một lượt cho Thiên Nhất Tuyết.

Thiên Nhất Tuyệt nghe vậy khí huyết công tâm: “Đáng chết!” Tay hắn nắm chặt dây cương, lòng bàn tay bị dây cương cứa ra máu, hắn vậy mà không cảm thấy một tia đau đớn.

Diệp Đàm ăn trộm Thánh quả rồi bỏ trốn, hắn muốn luyện chế Diệp Đàm thành con rối cũng không được, hắn không cam lòng quay đầu ngựa chạy về hướng cấm địa, đột nhiên hắn lại nghĩ tới cái gì: “Người nói Đại tiểu thư cùng chạy trốn với Diệp Đàm?”

“Vâng.” Thủ hạ kia trả lời.

Nghe được trả lời, sắc mặt Thiên Nhất Tuyệt đang ủ dột liền tươi tỉnh hẳn lên, khoe môi vẽ ra nụ cười, hắn quay đầu ngựa lại phủ Thành chủ.

Tư Không Tiêm Vụ bị hắn luyện thành bán hoạt tử nhân, và lại Thành chủ vẫn nằm trong tay hắn, nàng trốn cũng thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Chuyện Diệp Đàm chạy trốn cùng Tư Không Tiêm Vụ tạm thời chưa để ý đến, trước mắt phải giải quyết các quốc gia đến cầu hôn đang náo loạn phủ Thành chủ cái đã. Hắn phái nhiều nhân thủ đi tìm Diệp Đàm cùng tư Không Tiêm Vụ, còn bản thân quay về phủ Thành chủ.

Trong phủ Thành chủ, các quốc gia cầu thân không thể không khai đao, phong cảnh hỗn loạn mà đẫm máu.

“Tần công tử, thị vệ phủ Thành chủ đông đảo, các quốc gia cầu thân cứ náo loạn như vậy sớm muộn gì cũng bị áp đảo.” Tề Tế Huyền nói.

Tần Liễm nhìn về phía Minh Lục: “An bài một đội nhân mã ở lân cận vào phủ Thành chủ trước.” Hắn sợ dĩ không điều động nhóm người này là chờ đến lúc các quốc gia cầu thân và thị vệ phủ Thành chủ động thủ, chỉ cần động thủ là có thể dễ dàng kết thù.

“Vâng.” Minh Lục rất nhanh biến mất.

“Ta và người cũng nên vào phủ Thành chủ xem náo nhiệt một chút.” Tề Tế Huyền nói.

Tần Liễm gật đầu, đứng dậy cùng Tề Tế Huyền vào phủ.

Ngô Vũ tự núp mình trong phòng, đối mặt với rối loạn ở phủ Thành chủ, hắn lo lắng đi đi lại lại trong phòng.

Tội gây gổ ở phủ Thành chủ đều là người có thân phận tôn quý, có thể đắc tội một hai người nhưng đắc tội người không nên đắc tội, chọc giận cả quốc gia, đến lúc đó các quốc gia vây công Tiêu Dao thành, đối với Tiêu Dao thành là một đại nạn.

Ngô Vũ muốn đàn áp mấy người đó nhưng không dám dẫm thương họ.

“Thành chủ, Đại hộ pháp nói ngài phải giải thích rõ ràng với các nước, Đại tiểu thư của chúng ta không phải là bán hoạt tử nhân.” Ngô Vũ phái đại thị vệ hướng Thiên Nhất Tuyệt bẩm báo chuyện phủ Thành chủ.

Đánh cũng đã đánh rồi, còn ra giải thích cái gì nữa! Ngô Vũ càng nghĩ càng cảm thấy phiền.

“Thành chủ, những người đó đã xông vào nội viện.” Ngoài cửa lại có thị vệ bẩm báo.

“Chuyện gì xảy ra? Không phải ngoại viện có bố trí trận pháp sao? Bọn họ còn có thể xông tới?” Ngô Vũ cả kinh.

“Trận pháp giống như đã bị người phá giải.”

Ngô Vũ càng thêm lo lắng đi tới đi lui, trong phủ Thành chủ có nhiều chỗ bố trí trận pháp, làm sao đã bị người khác phá giải rồi hả?

Tin tức Tư Không Tiêm Vụ là bán hoạt tử nhân vừa truyền đi trước, tần Liễm đã sớm phái người vào phủ Thành chủ thăm dò một phen, phát hiện có trận pháp liền âm thầm phá giải.

Bởi vì mới phá giải chưa lâu nên người trong phủ vẫn chưa phát hiện có điều kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Đại Náo Phủ Thành Chủ (2)

Nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng giao tranh, sắc mặt Ngô Vũ trở nên thâm trầm, chuyện này hắn không thể tránh mặt được nữa rồi. Mở cửa phòng đi ra nội viện.

Khắp nơi phủ Thành chủ đều tràn đầy tiếng đánh nhau, Ngô Vũ dùng nội lực đem âm thanh khuếch đại: “Dừng tay!”

Thành chủ rút cuộc cũng xuất hiện, các quốc gia cầu thân rồi rít dừng tay tụ tập về phía trước.

“Tur Không Hoành, Đại tiểu thư rút cuộc có phải là bán hoạt tử nhân hay không? Người tốt nhất nên cho chúng ta một câu trả lời hợp lý.” Một người trong số đó đứng dậy nói.

Những người khác cũng vội vàng la hét Tur Không Hoành nên cho một câu trả lời thỏa đáng.

“Các vị bình tĩnh, chớ nóng vội, nghe bản Thành chủ giải thích.” Ngô Vũ bày ra dáng vẻ Thành chủ nói: “Lời đồn đãi bên ngoài nói Đại tiểu thư là bán hoạt tử nhân không có căn cứ, là chuyện giả dối không có thật, các vị không nên tin tưởng.”

Tề Tế Huyền cùng Tần Liễm đi vào phủ Thành chủ lúc này mới bước ra mở miệng: “Thành chủ nói chuyện này là giả, vậy mời Thành chủ đưa ra chứng cứ, nói suông như vậy làm sao khiến mọi người tin phục?”

Ngô Vũ nghiêm sắc mặt, tức giận nói: “Lão phu dưới gối độc chỉ có một nữ nhi Tiêm Vụ, nàng là bảo vật trong lòng lão phu, lão phu làm sao có thể trơ mắt nhìn nàng biến thành bán hoạt tử nhân, tới cuối đời không thể lập gia đình?”

Tần Liễm vốn là thái độ khoanh tay đứng xem trò vui, nhưng lúc này Linh Lục lại tới, nói nhỏ vào tai hắn: “Công tử, các huynh đệ chịu trách nhiệm tìm tung tích Diệp công tử ở cấm địa truyền tin đến, Diệp công tử suýt chút nữa bị Thiên Nhất Tuyệt luyện hóa thành Hoạt tử nhân.”

“Hiện tại nàng sao rồi?” Tần Liễm trong nháy mắt căng thẳng, mi tâm hiện rõ vẻ lo âu nồng đậm.

“Diệp công tử chạy được.” Minh Lục nói.

“Nàng đang ở đâu?” Tần Liễm lo lắng hỏi.

“Các huynh đệ vẫn đang đi tìm, rất nhanh chắc chắn sẽ có tin tức truyền tới.”

Mắt Tần Liễm phát ra tia sáng lạnh lẽo bức người, Thiên Nhất Tuyệt, có vẻ như người thực sự không muốn sống nữa!

“Nếu Đại tiểu thư không phải con gái người, chẳng lẽ lòng người vẫn cho nàng là bảo bối?” Tần Liễm đứng trong đám người, một bộ bạch y không gió vẫn bay, ưu nhã quý khí không câu chấp, nhìn thôi cũng đủ làm người thoải mái.

Hắn vốn khinh thường đối phó với Tur Không Hoành, nhưng nghe đến chuyện Thiên Nhất Tuyệt muốn luyện hóa Thanh Linh thành Hoạt tử nhân, hắn giận.

Ngô Vũ là con chó trung thành của Thiên Nhất Tuyệt, hắn giờ phút này không thể làm gì khác ngoài đem tức giận phát tiết lên người Ngô Vũ, tự mình ra tay giải quyết Ngô Vũ. Ngô Vũ giật mình trong lòng, trên mặt vẫn điềm nhiên như không: “Tần công tử nói câu này có ý gì?”

Tần Liễm bí hiểm cười một tiếng, Ngô Vũ chỉ cảm thấy trước mặt bạch quang chợt lóe, một hội cuồng phong thoáng qua, “xoẹt” một tiếng, mặt nạ da người trên mặt Ngô Vũ bị kéo xuống.

Da mặt bị xé chỉ trong chớp mắt, trong lòng Ngô Vũ một chút chuẩn bị cũng không có, đầu óc trong nháy mắt trống không, không biết nên ứng đối chuyện vừa xảy ra thế nào, trong lúc nhất thời sững sờ đứng im một chỗ.

Mọi người thấy khuôn mặt của nam tử trẻ tuổi dưới khuôn mặt Tur Không Hoành, kinh ngạc trừng lớn hai mắt. Bọn họ rất nhanh đã phản ứng kịp, đây vốn là địch dung, Tur Không Thành chủ này là giả mạo.

“Các vị, nghe lão phu giải thích một chút.” Ngô Vũ sau khi lấy lại tinh thần vội vàng cất tiếng.

“Thành chủ quả nhiên là cái lão hoàn đồng.” Tần Liễm không mảy may không nhại nói.

Chính là người này đã xé mặt nạ của hắn, Ngô Vũ ác độc nhìn chằm chằm gò mà Tần Liễm.

“Thành chủ là giả, chuyện chọn rể cũng là giả?” Tề Tế Huyền lạnh lùng nói.

Những người khác đều có cảm giác bị người lừa bịp, ánh mắt phần nộ bay thẳng về phía Ngô Vũ.

Tay chân Ngô Vũ lạnh lẽo: “các vị, bản Thành chủ...”

“Đồ giả mạo cũng muốn xưng là bản Thành chủ? Tây Yên Dương Vương trong đám người cất to tiếng mắng: “Ai cho người mạo danh Thành chủ? Thành chủ chân chính hiện giờ đang ở đâu?”

Ngô Vũ thấy sự tình bại lộ không có cách nào giấu diếm được nữa liền xoay người chạy, Tần Liễm làm sao có thể để cho hắn dễ dàng chạy trốn? Hắn đuổi theo, đánh một chưởng trúng lưng Ngô Vũ.

Ngô Vũ trực giác phía sau có nguy hiểm, quay người, song chưởng tiến lên, lại vẫn không đỡ được chưởng lực bá đạo của Tần Liễm, hắn bị đánh bay ra

ngoài, miệng phun một ngụm máu.

Tề Tế Huyền đâm chân lên ngực hấn hỏi hấn vì sao giả mạo Thành chủ? Thành chủ chân chính hiện giờ đang ở đâu? Bất luận Tề Tế Huyền ép hỏi thế nào, Ngô Vũ cũng không nói ai là người chỉ điểm mình giả mạo thành Thành chủ, cũng không biết rõ tung tích của vị Thành chủ Tư Không Hoàn.

Tề Tế Huyền tức giận, đánh hấn mấy quyền: “Nếu không có người chỉ điểm người giả mạo Thành chủ, sao người lại giết Hoàng muội của ta? Mạng cho nhà người, bản hoàng tử hiện tại muốn phân thân người?”

“Đợi chút, Tam công chúa rõ ràng là do Thái tử Bắc Phiêu giết, tại sao lại nói ta giết nàng?” Ngô Vũ ngẩng đầu phản bác.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Phu Quân, Chàng Cắn Ta Đau

“Người thật biết giảo biện.” Tề Tế Huyền cười lạnh lẽo, trừ người Tiêu Dao Thành ra, còn có ai có khả năng ra tay với khách quý trong Mê Dao Cung chứ?

“Mượn chiêu thân dụ ta tới Tiêu Dao Thành là ý của ai? Cuối cùng thì Thành chủ đang ở đâu?” Tây Yên Dương Vương tiến lên nói: “Nếu như người nói ra, Bản vương sẽ bảo toàn mạng nhỏ cho người.”

Ngô Vũ hừ một tiếng, không định mở miệng nói gì.

Tần Liễm khẽ cười một tiếng, điểm huyết đạo của Ngô Vũ khiến cho hấn không thể cử động: “Đại hoàng tử, mượn kiếm dùng một chút.” Hấn nói với Tề Tế Huyền.

Tề Tế Huyền tháo bội kiếm xuống ném cho hấn, sau đó đứng sang một bên.

Ngô Vũ chỉ thấy Tần Liễm mặc bạch y trắng như tuyết thân nhiên đi tới, dáng vẻ ưu nhã thông dong, cảnh đẹp ý vui, một người nam tử giống như tranh vẽ vốn dĩ không nên động vào máu tanh. Nhưng khi hấn cầm theo kiếm đi về phía hấn, hấn cảm nhận được sát khí âm lãnh từ trên người đối phương tỏa ra.

Tần Liễm không có nói nhiều thêm câu nào, dùng kiếm chậm rãi đẩy y phục của Ngô Vũ ra, lộ ra lồng ngực.

Mũi kiếm chạy dọc trên ngực của Ngô Vũ, hàn ý của kiếm ngấm vào da thịt, thấm vào trong xương tủy. Hấn bắt đầu cảm thấy sợ hãi, hấn muốn chạy trốn nhưng mà cơ thể không thể cử động được “Người..... Rốt cuộc người muốn làm gì..... Á” Hấn đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Tần Liễm lấy kiếm chém đứt một cây xương sườn của Ngô Vũ, tiếp theo sò sò rút cây xương sườn kia từ trong thân thể của hấn ta ra, máu từ trong lồng ngực của Ngô Vũ phun ra như suối.

Động tác của hấn không nhanh không chậm, vô cùng ưu nhã, lại khiến cho Ngô Vũ cảm giác mình giống như cá đang nằm trên thớt, bị người ta tước từng miếng thịt, nhận hết đau đớn nhưng không thể phản kháng. Cảm giác được mùi vị của cái chết, lúc nào cũng luôn phải chịu đựng sự dày vò.

Cây xương sườn kia bị Tần Liễm tàn nhẫn vứt trên mặt đất, nhưng người vây xem khác nhìn thấy vậy, ánh mắt lập tức đại ra, một nam tử đẹp giống như tranh vẽ thế kia vậy mà có thể làm ra chuyện tàn nhẫn mà khiến cho người khác có cảm giác màn này cảnh đẹp ý vui thật đúng là hiếm thấy.

“Người nào sai người giả mạo Thành chủ?” Tần Liễm dùng giọng nói bình thường hỏi, mũi kiếm lại từng chút từng chút một lướt trên ngực của Ngô Vũ: “Bản tướng không muốn nghe nói nhảm.”

“Chính là.....” Ngô Vũ còn đang giãy giụa việc mình có nên nói thật ra hay không.

“Không nói?” Tần Liễm hí mắt cười: “Người nói xem kiếm tiếp theo nên chọn cây xương sườn nào thì được đây?” Giọng điệu của hấn ra vẻ như đang hỏi ý kiến, nhưng cơ hồ là khi vừa nói xong thì lại rút một cây xương sườn từ trên người Ngô Vũ ra.

Tiếng kêu thảm thiết của Ngô Vũ vang vọng cả đất trời, tiếng kêu thảm thiết kia khiến cho người nghe sồn tóc gáy: “Chính là Đại hộ pháp.” Ngô Vũ cắn răng nói, Phủ Thành chủ xảy ra chuyện, Thiên Nhất Tuyệt chậm chạp không có tới, trong lòng hấn đã sớm bất mãn. Hiện tại hấn sắp bị tên ma quỷ Tần Liễm này tra tấn chết rồi, vậy mà Thiên Nhất Tuyệt còn chưa xuất hiện. Nếu như Thiên Nhất Tuyệt đã bắt nân, vậy cũng đừng có trách hấn bắt nghĩa mà phản bội Thiên Nhất Tuyệt.

Một trận gió lạnh thổi qua, khiến cho Ngô Vũ thiếu chút nữa không thể mở mắt ra được.

Thiên Nhất Tuyệt vẫn là tới chậm một bước, Ngô Vũ không chịu được tra tấn mà khai hấn ra ngoài: “Cũng dám giả mạo Thành chủ, còn vu hãm Bản hộ pháp, đáng chết.” Ngô Vũ đã phản bội hấn, vậy hấn không cần thiết phải giữ lại tính mạng cho Ngô Vũ.

Hắn ra tay muốn lấy mạng của Ngô Vũ, Tần Liễm đưa tay ngăn lại: “Đại hộ pháp muốn giết người diệt khẩu sao?” Tần Liễm lạnh giọng nói.

Ngô Vũ nhìn thấy Thiên Nhất Tuyết muốn động thủ giết mình, sợ tới mức vội vàng bật thốt lên nói: “Chính là Đại hộ pháp bảo ta giả mạo Thành chủ, giết Công chúa Đại Khánh rồi giả họa cho Thái tử Bắc Phiêu cũng là ý của hắn, tất cả mọi chuyện đều có ý của Đại hộ pháp, ta cũng là bị ép buộc, các ngươi muốn tính sổ thì tìm hắn tính đi, tất cả không có liên quan đến ta.”

Hắn không muốn chết, nhưng Thiên Nhất Tuyết muốn để hắn chết, vì vậy bất đắc dĩ hắn phải nói ra những việc này, khiến cho Thiên Nhất Tuyết bị những người này cuốn lấy. Chỉ cần Thiên Nhất Tuyết bị những người này chế trụ, hắn có lẽ còn có một con đường sống.

Lời Ngô Vũ nói quả nhiên khiến cho mọi người đồng loạt dời ánh mắt phần nộ sang Thiên Nhất Tuyết.

“Các vị, đừng nghe hắn nói hươu nói vượn, Bản hộ pháp cũng vẫn luôn bị hắn lừa gạt, cho tới bây giờ mới biết được hắn giả mạo Thành chủ.” Thiên Nhất Tuyết nói giải thích.

“Hắn nói hươu nói vượn, vậy người có thể lấy chứng cứ ra chứng minh.” Trong đám người, có một người tức giận nói.

“Chiêu thân là giả, ngay cả Thành chủ cũng là giả, Tiêu Dao Thành của các người quả thực là đang chơi chúng ta.” Lại thêm một người bất mãn nói.

“.....”

Nhất thời, những giọng nói chất vấn vang đầy bên tai của Thiên Nhất Tuyết. Thiên Nhất Tuyết không muốn đắc tội những người đến cầu thân từ các quốc gia, một mực chắc chắn chính mình không biết gì cả.

Tần Liễm nghe thấy tiếng cãi vã ồn ào, mày khẽ nhíu lại, lẳng lặng đứng một bên.

Minh Lục đi tới thấp giọng nói với hắn: “Công tử, đã tìm được Diệp công tử rồi.” Sau đó lại nói cho hắn chỗ của Thanh Linh.

Mắt Tần Liễm lập tức tỏa sáng, giống như làn gió chạy thẳng ra khỏi phủ Thành chủ. Hắn nhớ nàng muốn chết, đã biết tung tích của nàng rồi, hắn một khắc cũng không nhịn được, trực tiếp chạy đi tìm người.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 120: Chương 97.2

Về phần Thiên Nhất Tuyết, muốn giải quyết hắn, tạm thời cũng không vội, nơi này còn có Tề Tế Huyền, hắn vẫn nên đi nhìn nha đầu kia trước đã rồi nói.

Sau Thanh Linh và Tư Không Tiêm Vụ đi ra cấm địa, ngoài ý muốn đụng phải Minh Tử và những ám vệ khác của Tần Liễm.

Minh Tử nhìn thấy nàng, thì vẫn luôn lải nhải ở bên tai nàng bên tai việc Tần Liễm nhớ nàng như thế nào, còn có chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay ở ngoài cấm địa cũng thuận tiện nói cho nàng biết luôn. Từ trong miệng của Minh Tử nàng biết được chuyện Tư Không Tiêm Vụ là bán hoạt tử nhân, cả đời không thể lấy phu quân.

Mới vừa đi ra khỏi cách cấm địa không xa, nàng lập tức nhìn thấy được không ít người dân trong thành đang vội vàng chạy đến Thánh Miếu.

Thánh Miếu này có miệng giếng, lần trước Thanh Linh chính là từ miệng giếng của Thánh Miếu này đi vào Thánh Địa.

Thanh Linh thuận tay tóm lấy một người qua đường đang từ Thánh Miếu đi ra, tò mò hỏi: “Hôm nay là ngày đặc biệt gì sao? Sao lại có nhiều người chạy đến thánh miếu như vậy?”

Tư Không Tiêm Vụ lo lắng người qua đường nhận ra nàng là Đại tiểu thư, nghiêng mặt sang một bên không cho người qua đường nhìn thấy.

Người qua đường là một nam tử trẻ tuổi, bị Thanh Linh tóm lấy khiến cho hắn hoảng sợ, sau đó nói cho nàng biết việc hôm nay Thánh Miếu phát Thánh Dược. Còn bảo nàng nhanh đến Thánh Miếu lấy Thánh Dược, chậm chân sẽ không còn.

“A.” Bỗng nhiên nam tử hét lên: “Thánh Dược ta muốn lấy về cho cha ta đâu rồi? Rót đâu rồi?” Hắn cúi người tìm khắp nơi, cuối cùng không tìm được nên rời đi.

Thanh Linh cúi mắt, nhìn thấy một viên thuốc nằm ở bên giày của mình. Nàng cúi người nhặt lên, vừa đặt lên mũi nghe, kinh ngạc phát hiện viên thuốc này tỏa ra một mùi hương quen thuộc giống y mùi mà nàng ngửi được ở trong phòng thuốc. Mà mùi thuốc trong phòng thuốc kia, đúng là mùi thuốc bí được dùng để luyện chế hoạt tử nhân.

“Người qua đây nghe thử xem, có gì không đúng không.” Nàng đưa thuốc cho Tư Không Tiêm Vụ.

Tư Không Tiêm Vụ tiếp nhận viên thuốc ngửi ngửi, không phát hiện ra vấn đề gì cả: “Không có gì sai cả.”

“Không mùi trong viên thuốc này giống với của mùi bí dược.” Thanh Linh nói, từ trước đến nay nàng luôn miễn cảm với mùi thuốc, nàng bẻ đôi viên thuốc ra, lại để cho Tư Không Tiêm Vụ ngửi thử.

Lần này Tư Không Tiêm Vụ cũng nghe ra được vị thuốc không đúng: “Thiên Nhất Tuyệt thật sự bị điên rồi, hửn vậy mà muốn biến người trong thành trở thành hoạt tử nhân.”

Thấy Thanh Linh không hiểu mà nhìn mình, nên nàng tiếp tục giải thích nói: “Bên trong Thánh Dược lại bỏ vào bí dược, ăn nhiều bí dược trong một thời gian dài thì không cần luyện chế cũng có thể biến thành hoạt tử nhân (con rối).”

Vì lợi ích của bản thân, còn muốn biến người trong thành người thành hoạt tử nhân, Thiên Nhất Tuyệt đúng là đủ tàn nhẫn.

“Diệp công tử, Tiêm Vụ có một chuyện muốn nhờ.” Tư Không Tiêm Vụ đột nhiên nói, mặc dù đã biết Diệp Đàm là nữ tử, nhưng vẫn theo thói quen gọi nàng là Diệp công tử.

“Nói.” Thanh Linh nói.

Tư Không Tiêm Vụ đột nhiên chấp tay cung kính nói: “Tiêm Vụ cầu Diệp công tử có thể ra tay đối phó Thiên Nhất Tuyệt.” Nếu không giết chết Thiên Nhất Tuyệt, sớm muộn gì Tiêu Dao Thành sẽ bị hủy ở trong tay hắn.

“Người cho rằng chỉ dựa vào sức của một mình ta thì có thể đối phó với Thiên Nhất Tuyệt sao?” Thanh Linh hít mắt lại nói.

“Tiêm Vụ tin tưởng chỉ cần Diệp công tử ra tay, Tần công tử cũng sẽ ra tay.” Tư Không Tiêm Vụ nói, sau khi nàng nói cho Tần Liễm biết biện pháp an toàn đi qua rừng Mê Vụ sâm lâm, Tiêu Dao Thành liền có thêm một cổ thế lực xa lạ không lồ.

Nàng tin tưởng cổ thế lực xa lạ kia nhất định có quan hệ với Tần Liễm.

Chỉ cần Tần Liễm ra tay, thì chuyện đối phó với Thiên Nhất Tuyệt sẽ có phần thắng lớn hơn.

Thanh Linh đột nhiên cười lạnh lùng: “Tư Không Tiêm Vụ, ta ăn Thánh Quả người không chỉ có không có giết ta, ngược lại đưa cho ta bí kíp võ công vì chính là để ta ra tay đối phó với Thiên Nhất Tuyệt đi? A, quả thật nên nói, người là vì khiến cho Tần Liễm ra tay đối phó với Thiên Nhất Tuyệt.” Nàng ăn Thánh Quả, Thiên Nhất Tuyệt nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng, cuối cùng Tần Liễm sẽ vì nàng mà đối nghịch với Thiên Nhất Tuyệt.

“Có câu tích thủy chi ân đương dùng tuyên trương báo (*), người có việc muốn nhờ, ta nhất định sẽ đáp ứng người. Nhưng người lại tính kế ta, mà ta ghét nhất bị người khác tính kế.” Cho nên khi Tư Không Tiêm Vụ thỉnh cầu, nàng cũng không dễ dàng nói đồng ý.

(*): Tích thủy chi ân, dùng tuyên trương báo: ân nghĩa nhỏ như giọt nước cũng phải dùng cả con suối để báo đáp.

“Có loại tâm tư này, là ta không đúng, ta ở đây hướng người bồi tội.” Bỗng nhiên, Tư Không Tiêm Vụ quỳ xuống trước mặt Thanh Linh: “Cầu Diệp công tử đồng ý ra tay đối phó với Thiên Nhất Tuyệt.”

Vì Tiêu Dao Thành mà nàng ta có thể quỳ xuống, trong lòng Thanh Linh thật sự có chút xúc động, nhưng trên mặt lại rất bình tĩnh.

“Diệp công tử, người muốn thế nào mới bằng lòng đáp ứng?” Tư Không Tiêm Vụ nóng nảy nói.

“Ra tay có thể, thậm chí muốn mạng của Thiên Nhất Tuyệt cũng có thể, nhưng...” Thanh Linh ngừng một lát, lòng của Tư Không Tiêm Vụ căng thẳng.

“Nhưng là một khi ta ra tay bắt được Thiên Nhất Tuyệt thì Tiêu Dao Thành nhất định phải là của ta.” Khi nàng nói ra lời này, ánh mắt mang theo ánh sáng tự tin, hai mắt lấp lánh, đoạt mất ánh sáng của nhật nguyệt (Mặt trời mặt trăng)

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Chương 97.3

“Chỉ cần người bắt được Thiên Nhất Tuyệt, đoạt được Thành Chủ Lệnh trong tay của Thiên Nhất Tuyệt, đối xử tử tế với bá tánh trong thành thì Thành chủ của Tiêu Dao Thành chính là Diệp công tử, mà Tư Không Tiêm Vụ cũng nguyện cả đời đi theo làm tùy tùng cho người.” Tư Không Tiêm Vụ trình bày nói.

“Người lại dễ dàng đáp ứng như vậy sao?” Thanh Linh sùng sốt một chút, nàng biết được người có Thành Chủ Lệnh thì chính là chúa tể của Tiêu Dao Thành.

Nhưng nàng không phải là người của Tiêu Dao Thành, mặc dù có Thành Chủ Lệnh, người khác cũng sẽ mãnh liệt phản đối nàng trở thành Thành chủ, nhưng nếu như có Tư Không Tiêm Vụ duy trì nàng, tình hình tất nhiên sẽ khác.

“Chỉ cần người có thể đối xử tử tế với người dân trong thành thì ta nhất định sẽ giúp người một tay.” Tư Không Tiêm Vụ nói.

“Ta mơ ước vị trí Thành chủ của phụ thân người, người còn có thể nói với ta như vậy, ta rất bất ngờ.” Thanh Linh vẫn không thể tin tưởng vào lời nói của nàng ta.

“Diệp công tử có điều không biết, phụ thân ta sớm đã bị bệnh nặng, mặc dù không có rơi vào trong tay của Thiên Nhất Tuyết, ngày đại nạn (Ý là chết ấy) cũng không xa.

Huyết mạch Tư Không gia đời đời đều là con một, ta lại trở thành nửa hoạt tử nhân, không thể sinh con dục cái, vị trí Thành chủ thuộc về Tư Không gia cho tới ngày hôm nay sớm hay muộn gì cũng phải thay người.

Không nói đến thế lực của Tiêu Dao Thành bị Thiên Nhất Tuyết khống chế, khó đối phó, võ công của hắn lại cao thâm khó dò, muốn đối phó với hắn, sợ là không có một ai trong Tiêu Dao Thành là đối thủ của hắn.” Cho nên sau khi Diệp Đàm ăn Thánh Quả, nàng đã không muốn giết Diệp Đàm, ngược lại đưa Tàn Hồng kiểm pháp và Phát Thủ Thiên Diệp chỉ có thành chủ mới có thể luyện cho Diệp Đàm, hi vọng sau Diệp Đàm luyện thành công, nàng có thể lợi dụng Diệp Đàm cùng với Tàn Liễm tới đối phó với Thiên Nhất Tuyết.

“Ta tin người lần này.” Thanh Linh nói, dù sao bút trưởng Thiên Nhất Tuyết muốn luyện nàng thành hoạt tử nhân kia, sớm hay muộn gì nàng cũng phải tính sổ. Nếu như Tư Không Tiêm Vụ nói như vậy, nàng không ngại thuận nước đẩy thuyền, đáp ứng.

“Ta thật sự tò mò, rốt cục chuyện chiêu thân của Tiêu Dao Thành là ý của Thành chủ hay là ý của Thiên Nhất Tuyết?” Thanh Linh bỗng nhiên nói.

“Phụ thân ta bệnh nặng, khi ông nhận ra dã tâm của Thiên Nhất Tuyết, thì Thiên Nhất Tuyết đã không thoát khỏi sự khống chế của ông rồi, cho nên phải mượn lực lượng từ bên ngoài để loại bỏ Thiên Nhất Tuyết, nên phái tâm phúc đưa thiệp mời chiêu thân đến các quốc gia.” Cho nên mới có chuyện Tiêu Dao Thành phát thiệp mời chiêu thân tới các quốc gia.

Sau khi Thiên Nhất Tuyết biết tin lộ tức giận dữ, rốt cuộc không nhịn được động thủ muốn hoàn toàn khống chế Tư Không Hoành, còn âm thầm luyện Tư Không Tiêm Vụ thành nửa hoạt tử nhân.

Còn nhân cơ hội người đến cầu thân tề tụ từ các quốc gia ở Tiêu Dao Thành, âm thầm gian lận, sai người giả làm người đến cầu thân tề tụ từ các quốc gia rồi gây chuyện khiến các nước kết thù.

Người ăn nhiều bí được dùng để luyện chế hoạt tử nhân của Tiêu Dao Thành, hơn nữa trong thời gian dài, không cần luyện chế cũng có thể biến thành hoạt tử nhân. Cho nên việc cấp bách trước mắt, chính là phải hủy diệt nhóm thánh được còn chưa có tới kịp chia cho người dân trong thành.

Thanh Linh và Tư Không Tiêm Vụ xâm nhập vào trong Thánh Miếu, thị vệ trong cấm địa nhìn thấy hai người vốn đã đào tẩu lại hiện thân, mừng như điên, tiến lên muốn bắt lấy hai người.

Nhưng bọn họ chưa lại gần các nàng thì đã bị một cỗ lực lượng vô hình đánh cho bị thương.

Hai người xâm nhập vào Thánh Miếu, khí thế khiếp người, không thể ngăn cản. Hủy toàn bộ Thánh Được mà Thánh Miếu sắp chia cho người dân trong thành.

“Thánh Được mà Đại hộ pháp Thiên Nhất Tuyết cho các người, là bí được dùng để luyện chế hoạt tử nhân, không muốn biến thành hoạt tử nhân thì đừng có ăn.” Thanh Linh nói xong, liền cùng Tư Không Tiêm Vụ giống như con gió biến mất trong Thánh Miếu.

Thanh Linh lưu lại lời nói kia, khiến cho đám người ở đây xao động.

Mặc dù người bảo vệ Thành Chủ Lệnh được người dân trong thành yêu mến, nhưng nếu như không biết gì mà bị người ta thao túng biến thành con rối thì trong lòng bọn họ chính là một ngàn vạn không muốn.

“Các hương thân, Đại tiểu thư cấu kết với người ngoài trộm lấy Thánh Quả, hiện giờ còn hủy đi Thánh Được, nàng không xứng làm Đại tiểu thư của chúng ta. Nàng là một tội nhân, mọi người ngàn vạn lần đừng tin lời người nọ nói.” Một người thị vệ cao giọng nói.

Từ trước đến nay người dân trong thành luôn kính trọng Đại hộ pháp nhất nên sẽ không hoài nghi, bọn họ không muốn tin Thiên Nhất Tuyết để người phát Thánh Được giả cho bọn hắn.

Cho nên lúc này nghe thấy thị vệ của cấm địa nói như vậy, ồn ào đồng ý với là lời Thanh Linh nói là giả.

Ở trong phủ Thành chủ Thiên Nhất Tuyết bị người đến cầu thân từ các quốc gia vây quanh, muốn đòi hắn công đạo. Thiên Nhất Tuyết vất vả dùng tài ăn nói của mình luôn miệng nói là hắn là không biết gì cả, nhưng những người này căn bản không nghe lọt tai, như cũ mồm năm miệng mười ồn ào ở bên tai hắn.

“Đại hộ pháp, có người gây chuyện ở Thánh Miếu, hủy hoại Thánh Dược.” Một thủ hạ của Thiên Nhất Tuyệt lớn tiếng nói, hắn không dám nói ra trước mặt mọi người là Tư Không Tiêm Vụ chính là người gây chuyện, đồ phải đưa tới càng nhiều phiền toái hơn.

Loạt thuốc kia không dễ gì có thể luyện chế được nên Thiên Nhất Tuyệt vừa nghe xong, cuối cùng mặc kệ những người này ồn ào, rời khỏi phủ Thành chủ, tự mình đi Thánh Miếu xem.

Trên đường, thủ hạ của hắn nói người hủy Thánh Dược là Đại tiểu thư và Diệp Đàm.“Truyền lệnh xuống, toàn lực đuổi bắt Diệp Đàm và Tư Không Tiêm Vụ.” Thiên Nhất Tuyệt tức giận nói, sau đó nhanh chân chạy đến Thánh Miếu.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Chương 97.4

Thanh Linh mới vừa thoát khỏi người của Thánh Miếu đuổi theo mình, vừa ngược mắt lên, một bóng dáng màu trắng đột nhiên đập vào mắt.

Chỉ thấy Tàn Liễm mặc một bộ bạch y bay bay, như một làn khói nhẹ nhàng bay tới.

Nhiều ngày không nhìn thấy hắn, nàng rất nhớ hắn. Giờ phút này nhìn thấy hắn, nàng vừa vui vừa hoảng loạn.

Đột nhiên, nàng nhớ tới hình như đã lâu rồi mình chưa có tắm rửa, tóc cũng rối giống ổ gà rồi.

Nữ tử ở trước mặt nam tử mà mình âu yếm, luôn hy vọng đối phương nhìn thấy đều là đáng vẻ xinh đẹp của mình.

Nàng đã nhiều ngày chưa tắm rửa như vậy, sau khi ra khỏi cấm địa cũng chưa kịp tìm một chỗ để rửa mặt chải đầu, nàng ngửi ngửi y phục trên người mình trên, oa, mùi vị ngay cả chính nàng ngửi thấy cũng cảm thấy ghét bỏ.

Mất thấy Tàn Liễm sắp đi tới gần, lúc sắp đi đến trước mặt nàng, nàng hét lên: “Chàng đừng tới đây.” Nàng không muốn để cho hắn ngửi thấy mùi thối trên người của nàng.

Giờ phút này Tàn Liễm vừa nhìn thấy nàng, hận không thể lập tức ôm nàng vào trong lòng, làm sao có thể nghe lời nàng mà dừng đi qua chứ?

Phát hiện Tàn Liễm không để ý tới nàng, nàng giống hải tặc làm chuyện xấu, xoay người chạy, vừa chạy vừa kêu hắn không được lại đây.

“Nàng chạy cái gì? Quay lại đây cho ta!” Tàn Liễm nói, hắn có đáng sợ như vậy sao? Vừa thấy hắn liền trốn.

Vốn dĩ trong lòng đều là nỗi nhớ đầy ấp đối với nàng, nhưng nhìn thấy nàng vừa thấy mình liền chạy, hắn vừa buồn bực vừa bực bội. Thật muốn bắt nha đầu này tới hung hăng trừng phạt một chút.

“Ta đã lâu không tắm rửa rồi, chàng không được qua đây.”

Nghe được lý do nàng chạy trốn, hắn lập tức cười khở, đuổi theo nàng, sau khi bắt được nàng, trực tiếp xách nàng lên rồi đi vào trong rừng sâu.

“Chàng đừng xách ta mà, ta tự mình đi.” Bị người xách rất mất mặt nha, còn may gần đây không có ai nhìn thấy.

“Tự đi? Nàng lại muốn chạy đi đâu?” Hắn thả nàng xuống, đặt nàng ở trên một cây đại thụ, đề lên, một phát ngậm lấy miếng nhỏ của nàng.

Đầu lưỡi cứng rắn xâm nhập miệng nàng, giống như muốn trừng phạt nàng, hắn ở bên trong cắn quết lung tung. Đồng thời lại giống như muốn dùng cách này đề nói cho nàng biết, hắn vô cùng nhớ nàng.

Mùi vị tốt đẹp trong miệng nàng làm hắn mê muội, thế cho nên khiến cho hắn mất đi lý trí, sa vào trong đó, thật lâu cũng không thể tự thoát ra được.

Dưới sự cuồng hôn của hắn, thân mình của nàng đã sớm đã mềm oặt, ngay cả đứng cũng không vững. Bàn tay to của hắn ở lúc thân mình của nàng mềm xuống liền dôi xuống bên eo nàng, gắt gao ôm chặt. Nàng vô lực vòng hai tay lên trên cổ hắn, thỉnh thoảng đáp lại hắn, dung túng hắn cắn quấy với nàng.

Hắn cuồng dã hôn dần dần trở nên ôn nhu, nàng mở mắt to ngập nước, dựa vào bàn năng đi hôn hắn, đáp lại hắn.

Nhiều ngày không gặp, nàng cũng thật sự rất nhớ hắn, thật muốn coi hắn thành trái cây mà ăn sạch. Trên thực tế, nàng bị hôn đến đầu óc trống rỗng, không chút nghĩ ngợi liền giống như đang ăn trái cây mà cắn xuống.

Đột nhiên bị nàng cắn một cái, hắn kêu lên một tiếng. Nha đầu này lá gan lớn rồi, lại dám cắn hắn!

Bàn tay to đề ở bên hông nàng dùng sức bóp một cái tượng trưng cho trừng phạt, nàng cảm giác eo sắp cắt đứt, đau đến hai mắt chảy ra nước mắt.

Không biết qua bao lâu, mãi đến khi nàng không chịu nổi hấn đòi lấy nữa thì hấn mới kết thúc nộ hôn dài kia: “Còn dám lại vừa nhìn thấy ta liền chạy hay không hả?” Giọng nói trầm thấp của hấn vang lên ở bên tai nàng, há miệng cắn một cái lên vành tai oánh nhuận của nàng.

“Đau. ....” Người này lại dám dùng sức cắn, nàng cúi mắt nhìn cắn cổ trắng như ngọc của hấn, cũng rất muốn há miệng cắn xuống, trả thù một chút. Chỉ là, nàng có lòng này nhưng lại không gan đó.

Hấn còn chưa nhả ra, cắn càng dùng sức hơn.

Nàng kêu lên đau đớn, hấn không dao động, xem ra là phải sử dụng đòn sát thủ: “Phu quân, chàng cắn ta đau.” Một tiếng phu quân này, nàng kêu mềm mại dịu dàng, cũng không ngoại lệ nha, lòng người nào đó liền mềm nhũn, còn nhả lỗ tai của nàng ra.

Nàng mừng thầm trong lòng, trên mặt lại bày ra bộ dạng đáng thương hề hề.

“Không đau một chút, nàng sẽ không nhớ kỹ.” Hấn nói, ở trên trán nàng búng một cái.

“Hu hu.” Nàng bày ra biểu tình ủy khuất, lấy tay xoa xoa trán.

“Nàng. .... Aiz” Hấn bắt đầu dĩ thờ dài một tiếng, đối với nàng, nắng không được, đánh lại đau lòng. Hấn hôn lên trán nàng một cái, cuối cùng vẫn nhận mệnh xoa xoa cho nàng.

Nàng nhếch miệng cười, đặt cằm lên trên vai hấn: “Không phải là chạy trốn, ta thật sự là nhiều ngày không tắm rồi, ta sợ mùi thối trên người mình xông đến chàng.”

“Sợ cái gì, cho dù nàng có rớt vào hố phân, ta cũng sẽ không ghét bỏ nàng, sẽ vớt nàng vớt lên rồi ôm vào trong lòng.” Mặc kệ nàng biến thành dạng gì, hấn vẫn là sẽ đặt nàng trong lòng bàn tay thương nàng yêu nàng nha.

Da mặt của Thanh Linh hung hăng co rút: “.....” Rớt hố phân? Người này không thể nói dễ nghe chút sao.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Ra Tay

Trần Tần Liễm chống đỡ trán Thanh Linh: “Về sau không cho phép nhìn thấy ta liền chạy, có nghe hay không?” Hấn cảnh cáo, hai tay vẫn cố chấp ôm chặt ôm hông nàng.

“Không dám, sau này dù có rơi vào hầm phân, cả người thối chết cũng không dám chạy trốn khỏi chàng nữa.” Nàng thành thật nói.

Hấn ngẩng đầu khẽ cười một tiếng, bấm một cái trên gương mặt nàng: “Lúc này mới ngoan.”

Mặt bị bấm đau, vỗ vỗ tay hấn, bất mãn nói: “Chàng lúc nào cũng thích bấm mặt ta, mặt sắp bị chàng bấm hư rồi.”

Ánh mắt hấn kì quái nhìn nàng, khẽ cười: “Chỉ với da mặt dày của nàng mà cũng có thể hư được sao?” Giọng điệu tràn ngập khinh bỉ, còn cố ý bấm thêm cái nữa.

Nàng ảo não nhấc chân, một cước dẫm lên chân hấn, ngửa đầu nói: “Có cái gì không thể, da mặt ta vẫn rất mỏng.”

Bị nàng giẫm một cước, hấn không tức giận, ngược lại còn vỗ vỗ đỉnh đầu của nàng: “Được rồi, da mặt nàng mỏng nhất.” Hấn cúi đầu, một lần nữa hôn lên môi nàng.

Thanh Linh trộm nghe thấy có tiếng đánh nhau truyền tới, nàng tính mở miwngj hỏi hấn có nghe thấy âm thanh gì không nhưng tất cả lời nói bị hấn nuốt hết vào cổ họng.

Nàng giật nhẹ áo hấn, cảnh báo hấn nên dừng lại, kết quả lại xé rách áo, người này cư nhiên đứng không vững, thân thể hường nàng ngã xuống, đè ép nàng xuống đất. Tay hấn chống xuống đất, tránh cho nàng bị thương.

Nàng lập tức phản ứng kịp, người này dám giả vờ đứng không vững, khôn kiếp!

Hấn ngẩng đầu, đường cong tình xảo của chiếc cằm rất mê người, mê hoặc lòng người: “Phu nhân đã nóng lòng như vậy, vì phu sẽ không để nàng thất vọng.” Dứt lời liền cúi đầu hôn nàng.

Nàng vội đem đầu tránh ra chỗ khác, giờ tay che môi hấn: “Chàng có nghe thấy tiếng đánh nhau hay không?”

Hắn bắt mất kéo tay nàng ra, cúi đầu chuẩn xác ngậm lấy môi nàng, thanh âm hàm hồ: “Bọn họ đánh nhau là việc của bọn họ, chúng ta thân thiết là việc của chúng ta.”

“.....” Thanh Linh im lặng, hai mắt nhìn trời.

Hoàn hảo Tần Liễm khắc chế được dục vọng, ép buộc mình dừng lại động tác. Thay nàng khép chặt vạt áo, sau đó hai cánh tay ôm lấy nàng “Phu nhân, chúng ta thành thân nhanh lên được không? Cứ thế này vì phu bị nàng hành hạ chết mất.” Âm thanh hắn khàn khàn: “Hoặc chúng ta động phòng trước.” Phụng mầu của hắn lóe sáng, mang theo cảm dỗ mê người. Hắn rất muốn nàng nhưng lại không nỡ ép buộc nàng.

Nàng lẳng lặng, trong lúc nhất thời không biết phải phản ứng ra sao, hắn cho là nàng đang suy nghĩ, liền im lặng đợi câu trả lời của nàng, thế nào cũng không đoán được nha đầu này vừa mở miệng chính là sát phong cảnh: “Tần Liễm, âm thanh đánh nhau dường như càng ngày càng gần, chúng ta đi xem một chút được không?” Nàng vừa rồi tập trung nghe tiếng đánh nhau, đối với câu hỏi của Tần Liễm lại không lọt tai một chữ.

Tần Liễm ai oán nhìn nàng một cái, vẻ mặt mất mát.

Lòng nàng liền lộp bộp hạ xuống, thầm nói mỹ nhân thế này là thế nào? Mới vừa rồi không phải còn rất tốt sao? Nàng đến gần mặt hắn, khẽ hôn hắn một cái: “Chàng làm sao vậy?” Mỹ nhân đột nhiên có cảm xúc bất mãn, nàng phải hảo hảo trấn an hắn.

Hắn mím mím môi, đứng lên, thuần tay cũng kéo cả nàng lên, tính tình tiểu hài tử bất mãn: “Không có gì, mặc kệ bao lâu, ta cũng sẽ chờ nàng, nàng trốn không thoát khỏi ta đâu.” Hắn sớm muộn gì cũng đem nàng ném vào tân phòng!

“Chàng yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không chạy nữa.” Mặc dù nàng vừa nói cho dù có rơi vào hàm phanh, có hun chết hắn, nàng cũng không chạy nữa. Vậy mà mỹ nhân lại quá đa nghi, nàng không thể không mở miệng đảm bảo thêm lần nữa.

Hai người sống vai ra khỏi cánh rừng, còn chưa hoàn toàn ra khỏi liền có người phát hiện ra hai người.

“Chính hắn hủy diệt thánh dược, chúng ta mau bắt lấy hắn gia cho Đại hộ pháp xử lý.” Bên ngoài bia rừng, dân chúng Tiêu Dao thành một tay cầm dai đồn cũi, tay kia chỉ thẳng vào nàng.

Thanh Linh ở trong rừng nhìn ra liền nhìn thấy ám vệ của Tần Liễm, Tư Không Tiêm Vụ đang cùng đánh nhau cùng dân chúng Tiêu Dao thành.

Có người hô to bắt nàng, nàng liền hiểu đây chính là dân chúng ở lân cận Miếu Thánh đuổi tới.

Một nhóm người chìa dao về phía Thanh Linh, không đợi Thanh Linh ra tay, bạch lăng trong ống tay áo Tần Liễm liền bay ra ngoài đem mấy người kia quét bay. Bọn họ ngã xuống đất, miệng phun máu tươi, không cách nào đứng dậy được.

Vậy mà lại xuất hiện năm người ngoại lệ, bọn hắn mất đi tức giận. Bọn họ dường như không cảm nhận được đau đớn, lần lượt xông lên, lại một lần nữa bị quăng ra xa, dù có quật thế nào cũng không chết.

“Bọn họ là Hoạt tử nhân.” Thanh Linh nhanh chóng khẳng định.

Thiên Nhất Tuyệt cũng đã đến, thấy Tư Không Tiêm Vụ rat ay tàn nhẫn đối với người của hắn liền mở miệng, thanh âm khàn khàn: “Tư Không Tiêm Vụ, ngươi dám phản bội bản hộ pháp, tính mạng của bản hộ pháp tuyệt không lưu lại.” Nghe Thiên Nhất Tuyệt nói, Tư Không Tiêm Vụ liền hiểu đang nói đến Tư Không Hoành.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Ra Tay 2

“Ngươi nên nhớ, chính ngươi là người đã hại chết hắn.” Thiên Nhất Tuyệt lãnh khốc vô tình nói.

Tâm Tư Không Tiêm Vụ trầm xuống, bức bội đến không cách nào hô hấp được, nàng lại bị dân chúng cầm vũ khí vây công đâm chém. Máu nhuộm đỏ lục y thanh nhã, nàng căn bản không cảm thấy đau, mặc tâm cho bọn họ chém.

Giờ khắc này nàng cỡ nào hi vọng mình là một hoạt tử nhân không có ý thức, như vậy cũng không cần phải thừa nhận nỗi đau sắp mất đi phụ thân.

Tư Không Tiêm Vụ đứng im không phản kháng, Thanh Linh không thể nhìn nổi nữa liền vọt tới bên cạnh đưa nàng sang một bên.

Thiên Nhất Tuyệt âm trầm cười một tiếng, từ trong lồng ngực lấy ra đồ vật tựa như nhạc khí màu tử kim (màu tím ánh vàng).

“Thành chủ lệnh.” Tư Không Tiêm Vụ nói.

“Thành chủ lệnh là cái gì?” Thanh Linh vừa nghi ngờ hỏi, vừa giáp công đánh nhau với mấy người.

Tư Không Tiêm Vụ còn chưa kịp giải thích, Thiên Nhất Tuyệt liền đem nhạc khí màu tử kim đặt lên môi thổi.

Tiếng âm khí trầm thấp, Tư Không Tiêm Vụ vừa nghe được âm thanh kia, trong nháy mắt ánh mắt thành kính nhìn Thiên Nhất Tuyệt. Thanh Linh một bên đánh nhau không kịp nhìn thấy sự khác thường của nàng.

“Bất Diệt Đàm lại.” Tiếng Thiên Nhất Tuyệt vừa dứt, Tư Không Tiêm Vụ liền ra tay với Thanh Linh.

Không chỉ Tư Không Tiêm Vụ, đến cả các hoạt tử nhân khác cũng nhanh chóng vọt tới gần Thanh Linh.

Thanh Linh hiểu Tư Không Tiêm Vụ có gì đó bất thường, nhất định nguyên nhân do cái tử kim nhạc khí Thiên Nhất Tuyệt vừa thổi kia.

Tần Liễm vẫn đề ý an nguy của Thanh Linh, thấy Tư Không Tiêm Vụ ra tay, bạch lăng trong tay nhanh chóng cuốn Thanh Linh vào vòng lụa, dẫn nàng đến bên cạnh mình.

Sau đó bạch lăng liền hướng Thiên Nhất Tuyệt, hẳn không tiếp chiêu, thân hình nhanh chóng lùi ra phía sau.

Có dân chúng đột nhiên tức giận hét to: “Có người bắt kính đối với Đại hộ pháp, chúng ta mau giết hắn!”

Thanh Linh cười to, cất giọng nói: “Các ngươi còn không biết vị Đại hộ pháp tôn kính của các ngươi muốn biến tất cả mọi người thành con rối không có linh hồn, ý thức chứ?”

Thánh dược mà các ngươi ăn chính là bí dược để luyện chế hoạt tử nhân, các ngươi bị Thiên Nhất Tuyệt lừa còn không biết, lại còn cố gắng bán mạng cho hắn. Chờ hắn biến các ngươi thành hoạt tử nhân, các ngươi cứ chờ bị đoạn tử tuyệt tôn đi!”

Thiên Nhất Tuyệt dừng thổi: “Diệt Đàm, ngươi đứng nói bậy!”

Hắn dừng lại, Tư Không Tiêm Vụ trong nháy mắt liền tỉnh táo lại.

Dân chúng trong thành do lòng kính yêu đối với đại hộ pháp của bọn họ mà nhất nhất tin tưởng lời hắn nói.

“Ngươi nói bậy, mọi người mau mau giết hắn!” dân chúng cùng nhau vọt tới.

Bóng dáng Thanh Linh lóe lên, chớp trung một thành dân (dám chúng trong thành), đem Băng Hồn cắm sâu vào trong ngực hắn.

“Đừng giết huynh đệ của ta!” Một thành dân kinh hô, đoàn kiếm kia còn đâm vào vị trí yếu của vị huynh đệ này.

Nhưng người huynh đệ của hắn ngược lại không chết, còn có ý đồ muốn ra tay với Thanh Linh: “Thấy được chưa? Hắn là người đã chết, nếu các ngươi không tin, có thể bắt mạch của hắn, mạch của hắn không hề đập.” Nói xong liền một cước đem người nọ đá bay.

“Huynh đệ của ta mấy ngày trước còn rất tốt cơ mà, hôm nay vừa ăn thánh dược vào liền biến thành như vậy.” Thành dân cả kinh nói.

Dân chúng hôm nay chưa kịp ăn thánh dược liền dừng bước lại, ánh mắt không thể tin được nhìn vị đại hộ pháp đáng kính của bọn họ.

“Các ngươi còn hoài nghi cái gì? Các ngươi không thấy Thành chủ lệnh vốn dĩ nên ở trong tay Thành chủ mà giờ lại trên tay hắn...” Thanh Linh còn chưa dứt lời nói, thanh âm tử kim nhạc khí kia bất chợt lại vang lên. Tư Không Tiêm Vụ, người dám phản bội bán hộ pháp, đáng chết! Tiếng nói ác độc vang lên trong lòng Thiên Nhất Tuyệt.

Nhạc khí trong tay Thiên Nhất Tuyệt hình như chính là Thành chủ lệnh, nó có thể khống chế mà cũng có thể phá hủy thủ hộ giả Thành chủ. Giờ phút này hắn đang thổi Thành chủ lệnh, tính toán muốn phá hủy Tư Không Tiêm Vụ khiến cho nàng biến mất mãi mãi trên thế gian.

“Thiên Nhất Tuyệt đã tâm bưng bưng, sát hại Thành chủ đoạt Thành chủ lệnh, ngươi như hắn không đáng giá để các ngươi bán mạng.” Thanh Linh lớn tiếng nói.

Thành chủ lệnh từ trước đến giờ đều do Thành chủ cất giữ, nếu Thành chủ còn ở đây, thế nào lại đến phiên Đại hộ pháp cầm Thành chủ lệnh?

Không cần giải thích thêm, các thành dân đã hiểu Thành chủ là do Thiên Nhất Tuyệt hại, bọn họ dần tin tưởng lời Thanh Linh nói là thật. Đại hộ pháp muốn biến tất cả bọn họ thành Hoạt tử nhân, khiến mọi người đoạt tử tuyệt tôn, đây chính là đang phá hủy Tiêu Dao thành!!!!

Các thành dân trở nên giận giữ, họ cầm lại đao kiếm, chỉ hướng Thiên Nhất Tuyệt hét lớn, họ muốn giết tội nhân Thiên Nhất Tuyệt của Tiêu Dao thành!

Thiên Nhất Tuyệt lại thổi Thành chủ lệnh, gương mặt Tư Không Tiêm Vụ dần dần trở nên vặn vẹo, ngã xuống đất lăn lộn, một bộ dạng khổ sở.

Thanh Linh nhìn Tần Liễm một cái, Tần Liễm liền hiểu ý, bạch lăng trong tay liền đánh úp về phía Thiên Nhất Tuyệt.

“Đại hộ pháp.” Thủ hạ của Thiên Nhất Tuyệt – Tống Lượng, giục ngựa chạy tới, hắn nhảy xuống ngựa, hướng Thiên Nhất Tuyệt thi lễ: “Có một nhóm

người xông vào phủ Thành chủ, đưa các quốc gia cầu hôn đi, lúc này có lẽ đã ra khỏi thành.”

Thiên Nhất Tuyệt vừa rời khỏi liền phân phó người giám sát phủ Thành chủ, hẩn tính toán đợi xử lý xong chuyện thánh được liền trở về trấn an những người đang tức giận vì bị hẩn lừa.

Thiên Nhất Tuyệt giận giữ nói: “Trận pháp trong Mê Vụ Lâm Sâm không vậy khốn bọn họ sao?”

“Người đi cầu hôn lần này đều là người có võ công cao cường, ngài lại không cho chúng thuộc hạ đá thương bọn họ. Thuộc hạ không thể ngăn cản bọn họ, bọn họ dường như biết cách tránh qua mọi trận pháp nên không thể vây giữ bọn họ lại.” Tổng Lượng nói.

“Đại hộ pháp, bên ngoài trận pháp còn bày bố trận binh của thất quốc, tướng lĩnh của bọn đều nhất trí nói rằng chuyện tuyển phu lần này là giả mạo,, nếu trong ba ngày Đại hộ pháp không cho một câu trả lời thỏa đáng, bọn họ liền...”

“Liền thế nào?” Thiên Nhất Tuyệt cau mày nói.

“Đại hộ pháp... phải giao mạng ra, nếu không sẽ phóng hỏa đốt rừng, san bằng Tiêu Dao thành!” Tổng Lượng nói.

Nếu thất quốc thật liên hiệp, Tiêu Dao thành tuyệt chống cự không nổi.

Thanh Linh nghi ngờ thân phận đám người này, có thể đem chuyện tuyển phu ở Tiêu Dao thành lộ ra ngoài, người này không đơn giản!

“Chàng biết người đưa các quốc gia cầu hôn kia là ai không?” Nàng nhỏ giọng hỏi Tần Liễm.

“Là người của ta.” Tần Liễm trả lời.

“Người của chàng?” Thanh Linh kinh ngạc, người này làm sao có thể đem người xâm nhập vào Tiêu Dao thành?

Tướng lĩnh các quốc gia nói nếu không trả lời hợp lý liền phải nộp mệnh của Thiên Nhất Tuyệt, nói vậy cùng người này không thoát khỏi liên quan chứ?

Quả thật Tần Liễm giao phó nhân thủ hướng các tướng lĩnh nói ra chuyện tuyển phu là giả, còn đem tất cả lỗi lớn nhỏ đều quy trên người Thiên Nhất Tuyệt, lại sử dụng một chút thủ đoạn để các tướng lĩnh kia tin tưởng.

Các tướng thất quốc mới tức giận đòi người, không thì nộp mạng.

Tần Liễm gật đầu: “Tư Không Tiêm Vụ từng nói cho ta biết cách tránh các trận pháp trong Mê Vụ Lâm sâm”

Người các quốc gia cầu hôn đều bị mạng đi, thất quốc bày binh uy hiếp, bị dân chúng trong thành nhận rõ bộ mặt thật, tâm tư muốn đoạt thiên hạ của Thiên Nhất Tuyệt coi như vỡ tan.

Diện mạo Thiên Nhất Tuyệt bị vạch trần, thời khắc này liền chống đối hẩn, thời cơ đoạt lòng người này, Thanh Linh liền xuất kích, hướng Thiên Nhất Tuyệt giao thủ.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Coi Lờ Vi Phu Nói Như Gió Thổi Bên Tai

Thiên Nhất Tuyệt thấy Thanh Linh chạy qua: “Bắt lấy Diệp Đàm.” Hẩn nói với nhóm thủ hạ của hẩn.

Không chỉ có Thanh Linh chạy về phía hẩn, Tần Liễm cũng mang theo ám vệ của hẩn chạy tới, những người dân trong thành phần nô kia cũng toàn bộ chạy tới đây, ầm ĩ muốn giết hẩn - tên tội nhân của Tiêu Dao Thành.

Trong nhất thời, khắp nơi đều hỗn loạn.

Không bao lâu, cuối cùng hộ vệ mà Thiên Nhất Tuyệt mang đến cũng không thể ngăn cản mọi người.

“Tất cả đều là một đám người không biết tốt xấu.” Thiên Nhất Tuyệt âm trầm nói, lấy Thành Chủ Lệnh ra đặt bên miệng thổi lên. Không bao lâu, bốn phía đều lộ ra hai mắt trống rỗng, những người mặc áo lục có khuôn mặt cứng nhắc, cả người bọn họ đều lộ ra hơi thở tử vong và hắc ám.

“Là người thủ hộ Thành Chủ Lệnh.” Có người dân trong thành cả kinh nói.

Trong lòng Thanh Linh kinh hãi, mấy người đột nhiên xuất hiện kia, tất cả đều là hoạt tử nhân.

Bọn họ vừa xuất hiện, trong lòng những người dân trong thành liền cảm thấy lo lắng, có một ít người nhất gan đã bắt đầu lùi bước.

“Bắt lấy hai người kia, những người còn lại nếu như ngăn cản, giết không cần hỏi.” Thiên Nhất Tuyết chỉ vào Tần Liễm và Thanh Linh phân phó nói, ngược lại đối với những những người dân trong thành muốn tiến lên giết hắn nói: “Các người muốn tìm cái chết?”

Có không ít người dân trong thành sợ chết, ban đầu còn hét to muốn giết Thiên Nhất Tuyết, nhìn thấy người mặc áo lục xuất hiện ở bốn phía với sau khi nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Thiên Nhất Tuyết thì trong nháy mắt khí thế bắt đầu yếu xuống. Nhìn Thiên Nhất Tuyết, không dám lại gần, rồi rít ôm lấy vũ khí của mình né ra.

Dưới sự phân phó của Thiên Nhất Tuyết, người mặc áo lục ở bốn phía giống như thủy triều mà đi lại đây, một đoàn lục y giống như một mảnh rừng rậm hắc ám

Những hoạt tử nhân này, dáng người của mỗi người đều cường tráng, võ công cao cường, vũ khí trong tay không giống nhau, nhưng là loại vũ khí thích hợp nhất với bọn họ. Ra tay nhanh, chuẩn, tàn nhẫn. Bọn họ nhiều người, nhóm ám vệ của Tần Liễm hai tay khó địch nổi bốn tay, đối chiến với những người mặc áo lục, cơ hồ đều là mới mấy chiêu là mất mạng.

Rất nhanh, cũng chỉ còn dư lại Tần Liễm và Thanh Linh bị những người mặc áo lục vây quanh.

Mà Thiên Nhất Tuyết ở bên ngoài, ngồi trên lưng ngựa, dáng vẻ tâm tình vô cùng tốt mà ngồi nhìn bọn họ.

Sau khi Thanh Linh đánh nhau với những người đó, thở dài: “Những người mặc áo lục này thật là lợi hại.”

“Nếu ta đoán không sai, những hoạt tử nhân này là Tiêu Dao 99 Sát.” Tần Liễm nói: “Tiêu Dao 99 Sát của Tiêu Dao Thành, bọn họ có 99 người, là nhóm hoạt tử nhân tinh anh trong tinh anh của Tiêu Dao Thành.”

Khó trách những người này vừa hiện thân, bốn phía đều tràn đầy hơi thở tử vong.

Thanh Linh cười lạnh, 99 tuyệt đỉnh cao thủ, đối phó với hai người nàng và Tần Liễm, Thiên Nhất Tuyết cũng thật coi trọng bọn họ. Thân hình của 99 người không ngừng biến ảo, bọn họ phối hợp rất ăn ý, phòng thủ, phản kích, tiến lùi đều rất hợp lý.

Đối phó với những người này, thực sự rất khó khăn.

Một nhóm người, đồng thời lấy kiếm đánh tới, dày đặc kiếm ở dưới ánh mặt trời ánh lên ánh sáng chói mắt.

Tần Liễm vung lụa trắng trong tay, mang theo khí thế mạnh mẽ như sóng lớn, cuốn đi kiếm trong tay của bọn họ. Thân ảnh của hắn nhoáng lên, giống như một đạo bạch quang đi giữa nhóm người mặc áo lục, bạch quang lướt qua, một cái đầu người của nhóm người mặc áo lục đứt lìa, bình bịch bình bịch mà lăn trên mặt đất.

Cổ tay Thanh Linh xoay tròn, đánh ra Phát Thủ Thiên Diệp, từng cái lá cây dưới chân bay lên, lá cây hóa thành lưỡi dao sắc bén, đánh úp về phía cổ của những người mặc áo lục, đầu của bọn họ cũng giống vậy mà từng cái một rơi xuống.

Giờ phút này, nơi này đã trở thành Tu La trận.

Trên mặt đất, đầu rơi đầy đất, máu nhiễm đỏ trên mặt đất dưới chân, bốn phía đều tràn đầy mùi máu tươi, hơi thở tử vong bao phủ trong lòng mọi người ở đây.

Cách đó không xa, những người dân trong thành không dám lại đây cũng là lần đầu tiên nhìn đến loại tình cảnh máu tanh này, bọn họ có người sợ tới mức không dám cử động tí nào, có người sợ tới mức nâng chân lên chạy.

Sau khi đầu của những người đó rơi xuống, họ không có lập tức ngã xuống mà là cầm vũ khí trong tay chuẩn xác chạy về phía Thanh Linh và Tần Liễm.

“Tại sao lại như vậy?” Thanh Linh khiếp sợ nhìn những hoạt tử nhân không có đầu này, làm sao còn có năng lực công kích chứ?

Thành Chủ Lệnh theo Thiên Nhất Tuyết thối lên, Thanh Linh sáng tỏ, bọn họ bị chặt đứt đầu, vẫn như cũ có thể dưới sự dẫn dắt của âm thanh Thiên Nhất Tuyết thối mà chuẩn xác phán đoán được vị trí của nàng.

Trong lúc nàng ngăn người, Tư Không Tiêm Vụ nhảy ra từ trong một đám người mặc áo lục người, nhắm về phía Thanh Linh.

Thiên Nhất Tuyết vốn định giết Tư Không Tiêm Vụ, nhưng cuối cùng vẫn không có giết nàng.

Tư Không Tiêm Vụ là nửa hoạt tử nhân, Thành Chủ Lệnh vừa ra, nàng sẽ bị Thiên Nhất Tuyết khống chế. Lúc này nàng là không có ý thức, chỉ biết chấp hành nhiệm vụ mà Thiên Nhất Tuyết giao cho nàng.

“Cẩn thận!” Tần Liễm kéo nàng qua một bên, nghênh diện chống lại Tư Không Tiêm Vụ.

Lụa trắng đánh Tư Không Tiêm Vụ bay về phía Thiên Nhất Tuyết đứng, Thiên Nhất Tuyết dùng sức đánh ra một chưởng, Tư Không Tiêm Vụ đã bị hất đánh đến chỗ xa.

Những hoạt tử nhân bị chém đứt đầu kia như cũ không ngừng lại, còn một tên muốn giết nàng và Tần Liễm, thật là một đám quái vật sát thế nào cũng giết không chết mà.

Cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì nàng và Tần Liễm sẽ bị một chết, chỉ có đoạt lấy Thành Chủ Lệnh trong tay của Thiên Nhất Tuyệt thì mới có thể không chế được những người này.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Chương 99.2

Tần Liễm cũng biết điểm này, chỉ là Thiên Nhất Tuyệt biết hẳn khó đối phó, liền để phần lớn hoạt tử nhân đều đối phó với hắn. Hắn bị những hoạt tử nhân này cuốn lấy, trong nhất thời cũng không thể nào ra tay để đối phó Thiên Nhất Tuyệt được.

Thanh Linh chợt phi thân lên, ngay sau đó một đám người mặc áo lục cũng phi thân đến giữa không trung, cũng ném xích sắt dài trong tay ra.

Xích sắt bay tới với tốc độ cực kỳ nhanh, trong chớp mắt đã trói lại tay chân của Thanh Linh.

Hơn hai mươi nối bóng người mặc áo lục bay qua bay lại giữa không trung, bóng dáng biến ảo, rất nhanh đã trói Thanh Linh lại thành một cái kén khổng lồ.

Tần Liễm lơ đãng nhìn qua, thấy nàng bị trói lại, tức giận điên cuồng vùng vẫy trắng trong tay.

Lụa trắng tung bay giống như đai lưng của thiên nữ, dáng người của nam tử bạch y nam tử nhẹ nhàng, chiều thước duyên dáng giống như vũ đạo, sắp mê hoặc ánh mắt của người khác.

Vốn là một vũ đạo hoa lệ cảnh đẹp ý vui mà thường thấy trong các buổi thịnh yến, nhưng ở trên người của nam tử bạch y thì lụa trắng ở trong tay của hắn đã trở thành lưỡi dao sắc bén, huyết nhục quanh người bay tán loạn như lông vũ bay đầy trời. Một đám hoạt tử nhân kia, đều bị lụa trắng trong tay hắn vung ra đánh cho thành thịt vụn, thân thể hoàn toàn bị hủy diệt.

Thiên Nhất Tuyệt thấy vậy, kinh hãi, trong lòng thật lâu không thể bình tĩnh lại. Nam tử bạch y kia, cuối cùng nội lực sâu bao nhiêu, mới có thể biến toàn bộ mười mấy hoạt tử nhân võ công cao cường kia thành thịt mạt.

“Ầm” một tiếng, âm thanh lớn thiếu chút nữa chấn vỡ màng nhĩ của người khác.

Xích sắt ở trên người Thanh Linh bị nàng phóng ra nội lực cường đại mà chấn vỡ, vừa được giải thoát, nàng lập tức nhắm phía Thiên Nhất Tuyệt, khí thế sắc bén, thế đến khó đỡ.

Thiên Nhất Tuyệt lại lần nữa khiếp sợ, hắn không hề nghĩ tới Diệp Đàm bị xích sắt trói thành cái kén vậy mà còn có thể nhúc nhích, thế nhưng có thể tránh thoát trói buộc.

Tần Liễm nhìn thấy Thanh Linh tránh thoát trói buộc, nhẹ nhàng thở ra, khẽ mỉm cười.

Thanh Linh tới gần Thiên Nhất Tuyệt, vừa ra tay muốn đoạt lấy Thành Chủ Lệnh trong tay hắn, nhưng sau khi đánh qua mấy chiêu với Thiên Nhất Tuyệt, nàng vẫn không thể cướp đồ tới tay.

“Muốn đối phó với Bản hộ pháp, ngươi còn non lắm” Thiên Nhất Tuyệt khinh thường cười khẽ.

Tần Liễm cũng từ trong đám người mặc áo lục vọt lại đây, Thiên Nhất Tuyệt nhìn thấy hắn, nhớ tới tình cảnh những người mặc áo lục vừa rồi bị hắn ta chém biến thành thịt vụn. Nên đối với Tần Liễm hắn có sự kiêng kỵ nhất định.

Nếu chỉ có một mình Diệp Đàm, hắn sẽ không đề vào mắt, nhưng mà nếu như Tần Liễm và Diệp Đàm hợp lực ra tay đối phó với hắn, hắn không có nắm chắc phân thắng. Hắn muốn tránh Tần Liễm, thu thập Diệp Đàm trước rồi tính sau.

Vì thế hắn đột nhiên thu tay lại, lui về phía sau vài bước, thân hình nhoáng lên, bóng người đã lẩn vào trong rừng cây.

Thanh Linh lập tức đuổi theo, đi vào trong rừng, Thiên Nhất Tuyệt đột nhiên biến mất ở trước mặt nàng.

Khi Thiên Nhất Tuyệt xuất hiện lần nữa, năm ngón tay của hắn hóa thành trảo, muốn chụp xuống đầu của Thanh Linh. Thanh Linh không tránh né, nhếch môi, ý cười lạnh lùng nơi khóe môi lan tràn. Trước mặt khắc năm ngón tay hóa thành trảo kia chụp lên đầu của nàng, thân mình của bỗng nhiên cúi thấp xuống, Băng Hồn trong tay đâm tới lòng bàn tay của hắn.

Khi Thiên Nhất Tuyệt nhìn đến đoàn kiếm, đúng lúc thu tay lại, ngay lúc hắn thu tay lại, Thanh Linh đã dùng Phất Thủ Thiên Diệp, dùng nội lực hút những

phiến lá rụng đầy đất lên đánh về phía mặt của hắn. Hắn vùng tay lên, lá rụng biến thành bột phấn mà tan đi.

Thanh Linh vùng đoãn kiếm, đánh về phía Thiên Nhất Tuyệt.

“Tàn Hồng kiếm pháp, Phát Thủ Thiên Diệp, công pháp mà chỉ có Thành chủ mới có tư cách luyện. Tư Không Tiêm Vụ, tiện nhân này.” Thiên Nhất Tuyệt âm trầm nói, thật không nghĩ đến Tư Không Tiêm Vụ lại có thể đưa hai bộ bí kíp võ công của Tiêu Dao Thành này cho người ngoài luyện.

Thiên Nhất Tuyệt đúng là một đối thủ mạnh, Thanh Linh và hắn đã đánh hơn mấy chục chiêu mà vẫn không chiếm được chút tiện nghi nào.

Thanh Linh buồn bực, lại lần nữa dùng Phát Thủ Thiên Diệp cuốn lấy lá rụng lên rồi đánh về phía dưới của hắn, hoàn toàn ném sạch sẽ lời dặn không được công kích hạ thân của người khác mà Tần Liễm đã nói.

“Hạ lưu!” Thiên Nhất Tuyệt tức giận nói, trong rừng khắp nơi đều là lá cây, Diệp Đàm giống như không biết mệt, không ngừng cuốn từng phiến lá rụng lên, nơi nào không đánh chỉ đánh tới hạ thân của hắn! Vật áo trên y phục của hắn đều bị lá cây đánh ra thành vãi cái động.

Thanh Linh đúng là không thấy mệt, vẫn luôn có một lực lượng cuộn cuộn không ngừng tự chảy vào trong đan điền, càng đánh càng hưng phấn. Thiên Nhất Tuyệt phát tay, một cỗ lực lượng vô hình đánh về phía Thanh Linh, Thanh Linh né tránh, sau đó hai cây đại thủ chỗ nàng vừa mới đứng âm âm ngã xuống.

Không bao lâu, hai người đánh sang những đồ vật xung quanh, toàn bộ cây cối đều ngã xuống, một mảnh hỗn độn.

Lúc Tần Liễm chạy tới, đúng lúc nhìn thấy nữ tử mà hắn âu yếm dùng lá cây đánh rớt lưng quần của Thiên Nhất Tuyệt, khắp nơi trên y phục đều có lỗ to lỗ nhỏ. Hắn vỗ trán, cười bất đắc dĩ.

Nhìn thấy trên người Thiên Nhất Tuyệt có nhiều chỗ bị thương, mà nữ nhân của hắn thoát nhìn từ bỏ chặt vật tí ra thì không có bị thương chỗ nào, hắn cũng không có vội vã tiến lên.

“Tần Liễm, chàng không được lại đây.” Thanh Linh nói, nàng phải tự tay đối phó với tên Thiên Nhất Tuyệt muốn luyện nàng thành hoạt tử nhân.

“Được.” Tần Liễm cười nhạt nói.

Theo sau, lại có thêm một đám hoạt tử nhân đuổi theo Tần Liễm mà tới, Tần Liễm lại lâm vào trong chiến đấu cùng với hoạt tử nhân.

Một đội ám vệ khác của Tần Liễm, thu được tin tức chủ tử bị hoạt tử nhân cuốn lấy, cũng lập tức chạy tới gia nhập đánh nhau với hoạt tử nhân.

Thiên Nhất Tuyệt cảm thấy dưới người lạnh lạnh, cúi đầu, phát hiện quần của chính mình rách xuống, hai cái đùi trống trơn, trong nháy mắt sắc mặt trở nên xanh mét. Vốn dĩ hắn còn không có để mắt tới Diệp Đàm, nhưng tình hình hiện tại khiến cho hắn không thể không để mắt tới tên Diệp Đàm vô sỉ hạ lưu này.

Hắn cuốn lấy gió dùng tốc độ không thể tưởng tượng được mà đánh úp lại, một chương đánh bay Thanh Linh.

Thanh Linh không ngăn được chương kia của hắn bị đánh bay ngã lên trên mặt đất, Thiên Nhất Tuyệt nhanh chóng tới gần nàng.

Mà Thanh Linh ngã trên mặt đất, cuốn lên lá rụng đánh úp về phía chân hắn.

Nhất thời Thiên Nhất Tuyệt đứng không vững ngã xuống đất, dáng người Thanh Linh linh hoạt nhảy lên, khi Thiên Nhất Tuyệt sắp đứng dậy, đám đoãn kiếm trong tay lên trên đùi của hắn, đoãn kiếm đâm vào đùi phải của hắn.

Hắn nhất thời không thể đứng lên, Thanh Linh đi đến bên cạnh hắn, rút ra đoãn kiếm lại đâm vào một chân khác của hắn sau đó cũng nhanh chóng đoạt lấy Thành Chủ Lệnh trong tay hắn.

Hai chân bị Thanh Linh lấy đoãn kiếm Băng Hồn hung hăng đâm, làm bị thương, Thiên Nhất Tuyệt phát ra tiếng kêu cực kỳ bi thảm, giãy giụa muốn đứng lên. Thanh Linh không cho hắn cơ hội, một quyền đánh lên trên đầu của hắn, trực tiếp đánh hắn hôn mê bất tỉnh.

“Thành Chủ Lệnh ở đây, ta ra lệnh cho các người, toàn bộ dừng tay, mau chóng rời đi nơi này.” Sau đó Thanh Linh thổi Thành Chủ Lệnh lên rồi nói.

Những hoạt tử nhân còn đang chiến đấu cùng với Tần Liễm lập tức dừng tay, nghe theo sự phân phó của nàng nhanh chóng rời đi.

Chế trụ Thiên Nhất Tuyệt, sau khi Thanh Linh ngừng tay, cuối cùng sức lực trong cơ thể cũng cạn kiệt, một mồ hôi lập tức ập đến. Mí mắt nặng nề, thật muốn lập tức nhắm mắt ngủ.

Tần Liễm đi tới, lúc đi ngang qua Thiên Nhất Tuyệt, vừa định ra tay giết hắn.

“Dừng tay! Đừng giết hắn” Thanh Linh vội la lên.

Tần Liễm dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng.

Thanh Linh ngáp một cái, cười gian xảo rồi nói: “Ta sẽ không để cho hắn chết dễ dàng như vậy đâu.”

“Được, ta sẽ không giết hần.” Tần Liễm lấy chân đá hai đùi trắng tinh của Thiên Nhất Tuyết, để nhóm ám vệ của hần mạng Thiên Nhất Tuyết đi.

Hần nhìn phía Thanh Linh, lại cười nói: “Phu nhân, nàng lại coi lời nói của vi phu như gió thổi bên tai.” Nụ cười kia nhìn thế nào cũng đều cảm thấy nguy hiểm.

Bị hần nhắc tới, Thanh Linh nhớ tới chuyện hần không cho nàng công kích hạ thân của nam tử khác, nhưng mà chiêu đó thật sự dùng rất tốt mà!

Thanh Linh sợ hần sẽ phạt nàng, dứt khoát giả ngu làm ra vẻ không hiểu lời mà hần nói, muốn lảng tránh việc này: “Phu quân, ta mệt quá, muốn ngủ.” Nàng tới gần hần, nhảy lên giờ hai tay ôm lấy cổ hần, vùi đầu vào trong lồng ngực của hần rồi nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Nhận Chủ

Tần Liễm nhìn thiếu nữ nằm trong ngực mình, lắc đầu bật cười, nha đầu này lại ăn vạ, tay vuốt dọc sống lưng nàng: “Lần này cho qua, không cho phép có lần tiếp theo.” Tuy miệng hần nói vậy nhưng trong thâm tâm lại nghĩ, chỉ cần nàng thích, muốn chơi thế nào cũng được.

Thanh Linh cùng Tần Liễm đi ra khỏi khu rừng liền thấy một đám lục y thị vệ đang giao chiến với ám vệ của Tần Liễm. Nàng lấy Thành chủ lệnh đã đoạt được từ Thiên Nhất Tuyết, hô to: “Thành chủ lệnh ở đây, tất cả mau dừng tay!” Âm thanh nàng trung khí mười phần, tuyệt đối có khí thế.

Lục y thị vệ cùng ám vệ của Tần Liễm rồi rít ngừng lại động tác, hơn phân nửa thị vệ tại đây nhìn thấy Thành chủ lệnh trong tay Thanh Linh lập tức quỳ một chân xuống đất, hành lễ đối với nàng.

Còn một số ít thị vệ trung thành với Thiên Nhất Tuyết đứng im không nhúc nhích, cảnh giác nhìn Thanh Linh. Một tên đứng ra tức giận mắng: “Các huynh đệ, mau đứng lên đi. Diệp Đàm đoạt Thành chủ lệnh từ tay Đại hộ pháp, còn bắt Đại hộ pháp, các ngươi không cần hành lễ với hần.”

Người này tên gọi Trương Không, hần chính là người truyền tin tức cho Thiên Nhất Tuyết, nay thấy Thành chủ lệnh trong tay Thanh Linh, hần liền cho rằng Đại hộ pháp đã bị Thanh Linh bắt đi.

Mấy lục y thị vệ vây quanh cũng vội vàng phụ họa: “Đúng, không cần hành lễ với hần, hần không xứng.”

Thanh Linh không nói gì, khoe miệng cong lên cười yếu ớt, ung dung nhìn bọn hần.

Trương Không nói xong liền căm tức nhìn Thanh Linh: “Diệp Đàm, mau thả Đại hộ pháp ra!”

Thanh Linh hừ lạnh một tiếng: “Thả hần? Đừng hòng!” Âm thanh khí hùng, giọng điệu cứng rắn: “Thiên Nhất Tuyết mưu hại Tư Không Thành chủ, chỉ cần một tội danh này, hần đã không xứng đáng làm Đại hộ pháp Tiêu Dao thành. Còn nữa, hần dám luyện hóa Đại tiểu thư thành bán Hoạt tử nhân, dùng kế “tuyển phu” mà giăng bẫy các quốc gia đến câu hồn khiến thất quốc tức giận khôn cùng, chính hần đã đẩy Tiêu Dao thành vào tình trạng thù trong giặc ngoài.

Giả Thánh được phân phát dân chúng với ý đồ luyện hóa toàn bộ Tiêu Dao thành, khiến đại đa số thành dân đoạt tử tuyết tôn.

Thiên Nhất Tuyết tội ác chồng chất, nói hần là tội nhân Tiêu Dao thành cũng không sai, cho dù hần có chết vạn lần cũng không bù đắp được lỗi lầm mà hần đã gây ra.

Các vị cũng biết việc tuyển phu lần này là giả, tin tức truyền đi thất quốc, ta mạng hần đi cũng là muốn cho Thất quốc một câu trả lời thỏa đáng”. Mặc dù nàng nói vậy nhưng nàng chắc chắn sẽ không dễ dàng thả Thiên Nhất Tuyết đi như vậy.

Nàng hùng biện một phen, mọi người đều thấy đó là hợp lý, Thiên Nhất Tuyết làm nhiều chuyện đáng trách đối với Tiêu Dao thành như vậy, cho dù hần chết một trăm lần cũng không oan uổng. Vì vậy những thị vệ hành lễ đối với Thanh Linh vẫn không đứng lên, nhiều thành dân luôn miệng hô Thiên Nhất Tuyết đáng chết.

Trương Không gặp phải tình huống này cũng rồi ren một bận, sau đó mới mở miệng nói: “Các huynh đệ, chớ tin lời thêu dệt của hần, hần đang vu oan cho Đại hộ pháp. Người bắt kính với Đại hộ pháp, giết không tha! Lấy mạng hần tạ tội cho Đại hộ pháp.” Hần nói xong liền cầm kiếm xông về phía Thanh Linh đứng.

Ám vệ của Tần Liễm muốn ngăn người này, lại thấy Thanh Linh ra dấu đứng yên. Nàng không đem Trương Không để trong mắt, đứng yên chờ kiếm của Trương Không. Khi Trương Không cửa tiếp cận, nàng liền nhẹ nhàng tránh thoát, đồng thời xuất trường đem hần đánh bay.

Trương Không bị trúng chiêu của Thanh Linh, bay một vòng từ trên không trung ngã bịch xuống đất, tạo thành một cái hố trên mặt đất. Đầu bị đập nát, máu cùng não trộn với đất cát, trông kinh khủng không dám nhìn.

Những lục y thị vệ khác chứng kiến từ đầu đến cuối thấy Thanh Linh chỉ cần dùng một chiêu đã đánh cho Trương Không trực tiếp xuống điện Diêm Vương báo danh, vốn nội tâm rục rịch lập tức liền trở nên an phận. Ánh mắt nhìn Thanh Linh còn lộ tia sợ hãi.

Chết một tên Trương Không mà chán nể được những tên khác. Thanh Linh thu hết vẻ mặt của bọn hắn vào đáy mắt, một lần nữa đem Thành chủ lệnh giờ cao, hô to: “Nếu tại các ngươi không điếc, mắt các ngươi không mù thì những chuyện nào đã phát sinh các ngươi đều biết.

Về phần những lời ta vừa nói là thật hay giả, các ngươi cũng có thể phân biệt được.

Hiện tại Thành chủ lệnh nằm trong tay ta, Tiêu Dao thành tất cả do ta định đoạt, ai không phục đứng sang một bên.”

Những người này có người cũng có ý nghĩ không an phận, nhưng ngấm lại cái chết thảm hại của Trương Không, cũng không có gan dám đứng ra.

“Nếu đã nhận chủ, tại sao các ngươi không quỳ xuống hành lễ?” Một thanh âm trong trẻo lạnh lùng của nữ tử từ đằng sau vang lên.

Mọi người đưa ánh mắt nhìn hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy Tư Không Tiêm Vụ dẫn theo một đám người quanh thân đậm đặc khí tức tử vong. Những người đó sắc mặt tái nhợt cứng đờ, mặc một thân lục y, trên ống tay áo có thêu hoa Mạn Châu Sa hoa màu đỏ sậm như màu máu đã khô.

Sắc mặt tái nhợt, y phục đặc trưng, vừa nhìn đã nhận ra đây chính là các Thủ Hộ giả của Tiêu dao thành.

Tư Không Tiêm Vụ dẫn người tới trước mặt Thanh Linh, những người khác thấy vậy rồi rút dạt sang hai bên đường.

“Thuộc hạ tham kiến Chủ thượng.” Tư Không Tiêm Vụ hành lễ, giọng nói lạnh lạnh.

Các Thủ Hộ giả đứng sau cũng theo sau hành lễ: “Thuộc hạ tham kiến Chủ thượng.”

Âm thanh đồng nhịp, vang vọng trời xanh, uy danh chấn thiên, khí thế mạnh bạo.

Không ít người bị khí thế kia chấn trụ, một nam nhân thân áo lục y gầy yếu, đó có thể là người lợi hại nhất Thủ Hộ giả Tiêu dao thành, bọn họ cho là hắn đang mừng rỡ như điên, không ngờ sắc mặt hắn lại lạnh nhạt, lời nói ra cũng là bình tĩnh không gợn sóng: “Đứng lên!” Âm thanh hắn nhàn nhạt, giữa hai lông mày ẩn giấu một cỗ ngạo khí.

Những lục y thị vệ kia thấy đến cả người Đại tiểu thư- người tôn quý nhất trong Tiêu Dao thành cũng nhận Diệp Đàm làm chủ, bọn họ không có lý do gì lại không nhận chủ.

Thân phận chủ nhân Thành chủ lệnh của Diệp Đàm ở Tiêu Dao thành từ đó được xác lập.

“Diệp công tử, Diệp công tử, van cầu ngài tìm Thái tử Điện hạ giúp nô tài.” Mã Kim dùng sức lách ra từ trong đám người, trông hắn tựa như con cặc trạch chen đến trước mặt Thanh Linh.

Từ khi Từ Mạch mất tích, Mã Kim vẫn bị Tề Tế Huyền giam giữ, phụ Thành chủ bị vây công, hắn mới có cơ hội thoát ra ngoài.

Được mã Kim nhắc tới Thanh Linh mới chợt nhớ ra cái tên Thái tử diệu đà thích trang điểm hình như đã biến mất một thời gian rất dài, nàng hỏi Tư Không Tiêm Vụ liệu có biết vị trí của Từ Mạch hay không.

Tư Không Tiêm Vụ nói Từ Mạch bị Thiên Nhất Tuyệt nhốt ở địa lao, còn vị trí cụ thể thì nàng không biết.

Thanh Linh sau đó đã sai người lục soát một lượt cấm địa, một góc cũng bỏ qua.

Không tới hai canh giờ liền có người bẩm báo với Thanh Linh, trong Thiên Thánh cung, ở thư phòng Thiên Nhất Tuyệt tìm thấy một mật thất nhưng không có cách nào mở ra.

Thiên Thánh cung lục kim rục rờ, rường cột chạm trổ, khí thế mạnh mẽ.

Thanh Linh cùng Tần Liễm đi vào Thiên Thánh cung, hai người Lục Minh cùng Bạch Nhiên đi phía sau, đám người trực tiếp đến thư phòng Thiên Nhất Tuyệt.

Trong thư phòng, Tư Không Tiêm Vụ đứng trước cửa mật thất trầm tư, trên cửa có một dấu bàn tay, cửa này vốn bị giá sách che kín, nay giá sách đã được rời đi.

“Cánh cửa này dù đẩy thế nào cũng không ra, xung quanh cũng không tìm thấy cơ quan.” Tư Không Tiêm Vụ nói.

Thanh Linh gật đầu, quan sát cánh cửa này trong chốc lát, ấn tay vào dấu tay trên cánh cửa, vận nội lực đẩy. Nàng vận hết nội lực, cánh cửa mới dẫn ra một chút, trên mặt nàng thoáng qua nét mừng rỡ, thì ra cánh cửa này không phải là đẩy không ra, mà là phải có đủ nội lực, nội lực của Tư Không Tiêm Vụ chưa đủ sâu, dĩ nhiên không thể mở cửa. Nàng tiếp tục vận nội lực đẩy cửa.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 128: Nhận Chủ 2

Tần Liễm thấy mồ hôi thấm ra trên trán nàng, cuộn ống tay áo lên, động tác lau mồ hôi cho nàng rất dịu dàng. “Đừng cố quá. Ta có thể giúp nàng mà.”

“Không sao, ta có thể.” Nàng trả lời.

Nàng cắn răng ra sức đẩy cửa đá, cuối cùng cánh cửa hé lộ chút ít, đủ cho một người đi qua.

“Ừm, mệt chết ta! Cái cửa đáng chết này!” Đẩy được ra một chút mà Thanh Linh tốn không ít sức lực, nàng tức giận đá đá cánh cửa chọt “két” một tiếng, cánh cửa mở ra hoàn toàn. Cánh cửa hở ra một lỗ nhỏ, nàng chỉ là vô tình mà đá trúng cơ quan.

Cơ quan này phải đẩy được cánh cửa ra mới xuất hiện.

Trong lỗ nhỏ có một cái hộp thon dài, nàng lấy ra xem, đây lại chính là cách điều chế Thánh dược cùng cách luyện chế Hoạt tử nhân. Nàng vui mừng đem tờ giấy cất kỹ, cái hộp bị nàng vứt sang một bên.

Tiêu Dao thành quanh năm bao phủ bởi độc vụ (sương có độc), bởi vì có Thánh dược nên thành dân ở đây mới có thể sinh hoạt thoải mái mà không sợ trúng độc. Nàng có được bí truyền Thánh dược, đồng nghĩa với việc nàng có thêm một sinh mệnh nữa.

Cửa mở ra rất nhỏ cho nên chỉ có Tần Liễm, Thanh Linh cùng Tư Không Tiềm Vụ đi vào.

Phía sau cánh cửa là một thạch thất rộng lớn, bên trong có viên dạ minh châu soi sáng, ở giữa phòng kê một chiếc giường đá.

Người nằm trên giường gầy đến mức chỉ còn lại da bao quanh bên ngoài bộ xương, tay chân bị xích sắt ghim chặt.

Tư Không Tiềm Vụ vừa nhìn thấy khuôn mặt người ấy liền nhào đến: “Phụ thân!” Nàng lay lay người Tư Không Hoành nhưng ông không thể mở mắt ra được nữa.

Thanh Linh nhìn thân thể Tư Không Hoành đã cứng lại, tới gần quan sát mới phát hiện ra ông đã chết từ lâu.

Một lát sau nàng và Tần Liễm rời đi, để lại không gian cho phụ nữ (cha và con gái) bọn họ.

Ra khỏi thạch thất Thanh Linh ngáp không ngừng, nàng mệt quá rồi, thực sự là rất buồn ngủ. Tùy tiện vào một gian phòng trong Thiên Thánh cung, sai người dọn dẹp qua một chút.

Không đợi người dọn dẹp xong nàng úp mặt trên bàn ngủ thiếp đi.

Thị nữ sửa soạn tốt giường chiếu, quay lại nhìn gương mặt tuần dật của Tần Liễm, hai má khẽ ửng hồng: “Công tử còn gì phân phó?”

“Người lui ra, thuận đường phân phó, không phận sự miễn lại gần.” Tần Liễm nói.

“Vâng.” Thị nữ cúi đầu lui ra ngoài.

Tần Liễm nhẹ nhàng ôm nàng lên, lúc ôm cảm nhận rõ rệt nàng gầy đi nhiều: “Mấy ngày nay nàng thực ăn không ít khổ.” Hắn thì thầm, nhìn nàng bằng ánh mắt trêu mến.

Ôm nàng đến trên sập, giúp nàng thay quần áo ngủ. Sau đó hắn cũng nằm xuống, đưa tay kéo nàng vào trong ngực, hai khuôn mặt dán vào nhau.

Nhìn nàng gầy, lòng hắn đau, khuôn mặt nàng đã nhỏ nay lại càng nhỏ hơn, hắn vươn tay yêu thương vuốt ve hai bên má nàng. Trong mơ hồ nàng cảm thấy trên mặt ngứa một chút, mắt không buồn mở liền gạt tay hắn ra, sau đó chiu sâu vào lòng hắn.

Nhìn tiểu nữ nhân đem cả người rúc vào lòng, chân mày hắn khẽ nhíu lại, hắn còn chưa nhìn đủ mà. Kéo nàng ra một chút liền nhìn cái miệng nàng chep chep ra chiều rất bất mãn.

Nhìn đáng vẻ nàng lúc này, lòng hắn liền mềm nhũn, đưa mặt lại gần hôn lên khuôn miệng nhỏ nhắn.

Đôi môi thơm thơm mềm mềm xinh xắn, hắn từ từ nhắm nháp hương vị của nàng, dần dần, hơi thở hắn trở nên rối loạn, càng ngày càng cảm thấy hôn môi là chưa đủ, hắn cường thế hút đi mùi đàn hương trong khoang miệng nàng, ở bên trong làm xằng làm bậy đem nàng lay tỉnh.

Nàng dùng sức đẩy hắn: “Chàng là tên khốn kiếp!” Mắt nàng tròn ngược, hừng hờ mắng mở.

“Phu nhân, vì phu thực không cố ý.” Bộ dạng hắn đáng thương nhìn nàng xù lông.

Rõ ràng là hấn trêu chọc nàng lại cố tình làm ra vẻ đáng thương, tựa như nàng mới là người trêu chọc hấn.

Nàng giận giữ nhìn hấn một lúc lâu, đột nhiên bỏ nhào về phía hấn, bộ dạng hung ác như con thỏ nhỏ nóng nảy, chuẩn xác cắn trúng môi hấn: “Không cho phép chạm vào ta!” Nàng thần sắc ngoan độc, nhưng trong mắt hấn một chút uy hiếp cũng không có.

Cảnh cáo xong, nàng lại chui vào ngực hấn ngủ tiếp.

Vuốt ve dấu răng trên môi, hấn bật cười: “Thật là một tiểu nha đầu không có lương tâm!”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Thành Chủ Tân Nhiệm (1)

Editor: Yên Nhi

Thanh Linh tỉnh dậy thì người được phái đi tìm Từ Mạch cũng có tin tức truyền về.

Từ Mạch bị giam trong một thạch thất trong Địa Cung, sau khi hấn được cứu ra sau, biết được lý do Thiên Nhất Tuyệt nhốt hấn vào thạch thất, cũng biết là sau đó Thanh Linh đã phái người cứu hấn ra ngoài, tự mình đến nói cảm ơn với Thanh Linh rồi để nàng phái người đưa hấn ra khỏi thành.

"Điện hạ chịu khổ rồi, một lát nữa Diệp Đàm sẽ phái người đưa Điện hạ ra khỏi thành, trước đó, kính xin Điện hạ giúp một chút chuyện nhỏ." Thanh Linh nói.

Từ Mạch cười nói: "Người cứu Bản Thái tử, có yêu cầu gì cứ việc nói ra, chỉ cần Bản Thái tử có thể làm được, sẽ đáp ứng người."

"Đa tạ Thái tử." Thanh Linh nói: "Người đâu, dẫn Thiên Nhất Tuyệt tới."

Nghe được cái tên Thiên Nhất Tuyệt này, Từ Mạch lập tức cẩn trọng nghiêng lợi, hận không thể cầm kiếm giết hấn ta.

"Thiên Nhất Tuyệt dùng chuyện chọn chiêu thân chọn rể để thiết kế những người đến cầu hôn của các quốc gia, Tiêu Dao thành quyết định giao ra tánh mạng của hấn để cho các quốc gia một công đạo." Thanh Linh vừa nói xong, vỗ tay hai cái thì có người tới áp tải Thiên Nhất Tuyệt ra ngoài lập tức một đao chém đứt đầu của Thiên Nhất Tuyệt.

Đột nhiên xảy ra một màn này, Từ Mạch sợ hết hồn.

Thanh Linh sai người đựng đầu của Thiên Nhất Tuyệt vào trong một cái hộp: "Điện hạ, trong này là đầu của Thiên Nhất Tuyệt, là lời công đạo mà Tiêu Dao thành cho các quốc gia. Kính xin lúc Điện hạ đi hãy mang nó theo, cũng nói lại cho những người cầu hôn của các quốc gia."

Từ Mạch gật đầu đáp ứng.

Sau đó Thanh Linh phái người đưa hấn ra khỏi thành.

"Chỗ quý quái này, đời này Bản Thái tử sẽ không tới nữa, không, là kiếp sau sau nữa của kiếp sau sau nữa cũng sẽ không trở lại!" Lúc Từ Mạch sắp đi tức giận nói, xoay người, đưa lưng về phía Thanh Linh mà rời đi, Mã Kim ở phía sau hấp tấp đuổi theo.

Từ Mạch lấy ra một cái gương bình thường, vừa đi vừa soi gương, đau lòng hét lên: "Nhìn một chút đi, nơi quý quái này đã hành hạ Bản Thái tử thành cái dạng gì rồi nè, da vẻ trắng xanh, tóc khô giống như rom rạ, làm người ta tức nhất chính là còn có thêm hai nếp nhăn."

Mã Kim biết chủ tử nhà mình đang phiền não, cười đùa khuyên nói: "Điện hạ đừng tức giận, ngài phong tư xuất chúng, phong tình vạn chủng, chỉ là một bóng lưng thôi cũng có thể mê đảo hàng vạn hàng ngàn thiếu nữ, thiên hạ đệ nhất mỹ nam chính là ngài."

Sau khi Thanh Linh nhìn chủ bộc hai người biến mất khỏi tầm mắt, cất bước đi trở về nơi mới vừa nghỉ ngơi, muốn nhìn xem một chút Tàn Liễm tên kia dậy chưa.

Tên kia không phải là muốn bồi nàng, mới nằm ở trên giường sao? Kết quả hấn ngủ say như heo.

Trở lại trong phòng, thấy tóc dài của Tàn Liễm xổ ra, giống như u hồn đi lại ở trong phòng. Tóc dài rũ xuống đến bắp chân, theo động tác đi lại của hấn, vài sợi tóc bay bay, không khỏi có vài phần cảnh đẹp ý vui.

Hấn đưa lưng về phía nàng, nàng chợt nổi lên tâm tình muốn đùa giỡn, thả nhẹ bước chân muốn lặng lẽ từ phía sau lưng bịt kín ánh mắt của hấn, chỉ là hấn cao hơn nàng rất nhiều, nàng vừa mới nhón chân lên, không ngờ hấn đột nhiên xoay người, nàng bị giật mình sợ hết hồn, đặt mông ngã ngồi trên mặt

đất.Hắn trực tiếp kéo nàng ôm vào trong lòng, miệng ngậm chặt vành tai của nàng nhẹ nhàng cắn một cái.

Từ vành tai truyền đến xúc cảm ấm nóng mềm mại còn mang theo đau nhói, một cổ tê dại mà nàng cũng không còn xa lạ gì truyền khắp toàn thân, hai chân mềm nhũn, nàng vội vàng ôm lấy cổ của hắn mới không bị ngã, nếu là bị ngã trên đất vậy thì cũng quá mất mặt rồi.

"Nghịch ngợm." Hắn ở bên tai nàng cười cợt nói.

"Chàng làm loại chuyện đùa giỡn ta này thật là càng ngày càng thuần thực nha." Nàng ảo não kéo tóc của hắn.

"Là phu nhân dạy dỗ tốt." Hắn vô liêm sỉ nói.

Tin tức Thành chủ Tư Không Hoành của Tiêu Dao thành chết ở Thiên Thánh Cung truyền ra ngoài, cả thành nổi lên oanh động không nhỏ. Khi Tư Không Hoành còn sống đã vì Tiêu Dao thành làm rất nhiều chuyện, cũng được người dân trong thành kính yêu, trong lúc nhất thời, cả thành bởi vì cái chết của ông mà bầu không khí tràn ngập bi thương.

Thiên Nhất Tuyệt cũng một lần nhận được sự kính yêu của người dân trong thành, nhưng hắn làm nhiều chuyện có lỗi với Tiêu Dao thành như vậy, bây giờ người dân trong thành đối với hắn chính là căm thù đến tận xương tủy.

Bây giờ, ở Tiêu Dao thành, Thành chủ chết, Thiên Nhất Tuyệt cũng không xứng làm Đại Hộ Pháp. Hai người kia vừa chết, sau này Tiêu Dao thành cuối cùng sẽ được ai quản lý chính là vấn đề mà mọi người chú ý nhất.

Thanh Linh từ trong miệng của Tư Không Tiêm Vụ biết được, trừ người thủ hộ Thành Chủ Lệnh ra, hộ vệ của Tiêu Dao thành chủ yếu có ba thế lực lớn, ba thế lực lớn này cũng là quân đội của Tiêu Dao thành. Bọn họ theo thứ tự là Hộ Lâm Quân, Vệ An Quân, Long Vũ Quân.

Hộ Lâm Quân chủ yếu là bảo vệ Mê Vụ sâm lâm, không để cho người ngoài tùy ý xông vào trong rừng. Vệ An Quân là quân canh giữ trong thành. Long Vũ Quân là quân đội có võ lực mạnh nhất trong thành chủ yếu để đối kháng địch nhân bên ngoài, có địch nhân bên ngoài muốn đánh chiếm thành thì nhiệm vụ của bọn họ chính là đánh lui địch nhân.

Ba quân đều nghe theo mệnh lệnh của người cầm Thành Chủ Lệnh.

Trong thành không thể một ngày không chủ, trong ba ngày, sau khi hạ táng Tư Không Hoành, có tin tức truyền ra từ Phủ Thành Chủ Phủ, Thành chủ tân nhiệm là Vạn Cách thủ lĩnh Vệ An Quân, Đại Hộ Pháp chính là Diệp Đàm.

Theo sự hiểu biết của Tư Không Tiêm Vụ, Vạn Cách là người chính trực chừng mực, xử sự tốt, trong thủ lĩnh ba quân hắn là người được người dân trong thành kính yêu.

Vạn Cách là Thành chủ tân nhiệm, người dân trong thành tất nhiên không có phản đối, nhưng là Diệp Đàm, theo bọn họ biết Diệp Đàm cũng không phải là người của Tiêu Dao thành. Mặc dù hắn đã chế trụ Thiên Nhất Tuyệt - tên đại ác nhân kia, người dân trong thành cũng cảm kích và kính trọng hắn, nhưng nếu như để cho một ngoại nhân như hắn làm Đại Hộ Pháp của bọn họ, bọn họ là không tình nguyện, thậm chí là căm thù.

Vì vậy, dân chúng phản đối Diệp Đàm trở thành Đại Hộ Pháp tân nhiệm của Tiêu Dao Thành, kết thành một đội lớn đến đại náo trước cửa Phủ Thành Chủ, hô to không thể để cho Diệp Đàm trở thành Đại Hộ Pháp.

Thanh Linh xuất hiện tại trước cửa Phủ Thành Chủ Phủ thì ánh mắt bất mãn từ dân chúng đều tập trung trên người của nàng.

"Diệp Đàm, ngươi không phải là ta người của Tiêu Dao Thành, ngươi không xứng làm Đại Hộ Pháp của chúng ta, ngươi tốt nhất từ đâu tới thì chạy trở về đó đi." Một nam tử trẻ tuổi trong đám người lớn tiếng nói: "Thành chủ, để cho một người ngoài như Diệp Đàm làm Đại Hộ Pháp của chúng ta, là muốn đưa Tiêu Dao thành cho người ngoài sao? Không, tuyệt đối không được, để cho Diệp Đàm rút về đi."

"Đúng rồi, Diệp Đàm không xứng với làm Đại Hộ Pháp của chúng ta, rút về đi." Lại có một người nói.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Thành Chủ Tân Nhiệm (2)

Editor: Yên Nhi

"Rút về!" Một nam tử trung niên nói.

"Rút về..." Những người khác cũng lên tiếng hô to.

"Nhị công tử, ngài xem bây giờ phải làm sao đây?" Bạch Nhiên thấy một đám dân chúng cùng kêu to bảo Diệp Đàm rút về, âm thanh kia vang to đầy

trời, lớn đến nỗi khiến cho lỗ tai của người nghe sắp thủng.

"Nhanh đi tra một chút lai lịch mấy người lúc nãy vừa mới bắt đầu đã kêu vang dội nhất kia đi, còn có, những dân chúng đang kích động tới trước cửa Phủ Thành Chủ gây chuyện cũng tra lai lịch của bọn họ luôn đi, một khi thấy có gì khác thường dạng thì giải quyết sạch sẽ." Thanh Linh nói, vẻ mặt nhàn nhạt, nhìn thấy mọi người phản đối mình, nàng lại không thấy tức giận, cũng không có mất mát.

"Vâng." Bạch Nhiên rất nhanh lui xuống.

"Các vị, xin hãy bình tĩnh lại, nghe lão phu nói." Vạn Cách Thành chủ tân nhiệm cũng không nghĩ tới Diệp Đàm làm Đại Hộ Pháp tân nhiệm của Tiêu Dao Thành sẽ bị dân chúng phản ứng kịch liệt như vậy.

Giọng nói của Vạn Cách dùng nội lực truyền ra, mặc dù mọi người đều nghe được, nhưng những dân chúng kia đều làm bộ mắt điếc tai ngơ, ngược lại câu nói "Cút về" thì càng kêu càng lớn. Hần thử nói lại một lần nữa: "Xin hãy bình tĩnh lại, nghe lão phu nói một câu đi."

Dân chúng vẫn không để ý tới hắn như cũ, trong nháy mắt hắn cảm thấy có chút nhức đầu, có đông đảo dân chúng đại náo ở trước cửa Phủ Thành Chủ Phủ, hắn vừa mới nhậm chức nên không thể dùng thủ đoạn cứng rắn đuổi nhiều người đi như vậy, nếu không rất dễ làm mất lòng dân.

Hơn nữa, đuổi bọn họ đi rồi, ai biết tiếp theo sẽ làm phát sinh chuyện gì? Phải nghĩ ra biện pháp để giải quyết mới là quan trọng nhất.

Lúc này, dân chúng rối rít quay sang Thanh Linh đang đứng ở trước cửa phủ, tức giận ném đi rau húp và hột gà thối.

Thanh Linh phát tay, những rau húp và hột gà thối vẫn không có thể đến gần nàng, lập tức rơi lên trên mặt đất.

Vạn Cách vô tội đứng ở một bên bị liên lụy, hắn phát tay vung rớt rau húp: "Đại Hộ Pháp, ngài xem bây giờ nên làm thế nào cho phải đây?" Hắn cau mày nói với Diệp Đàm, thành thật mà nói, có thể đánh bại Thiên Nhất Tuyệt, hơn nữa đối mặt với trường hợp như vậy mà hắn còn có thể không buồn bực hay tức giận, hắn đối với Diệp Đàm rất thương thức. Thở dài trong lòng, Diệp Đàm này nếu như là người của Tiêu Dao Thành thì tốt rồi, nếu vậy dân chúng cũng sẽ không phản đối kịch liệt như vậy.

"Không vội, chờ bọn hắn hô một rồi nói sau." Thanh Linh nói.

"Cái gì? Điều này có thể không gấp?" Vạn Cách nghiêng đầu nhìn hắn, gấp đến độ giọng chân. Bởi vì hắn nóng lòng mà thất thần, một quả hột gà thối đập trúng đầu hắn, mùi trứng gà tanh hôi khiến hắn thiếu chút nữa ngất đi.

"Tất cả dừng tay! Nếu không đừng trách Bản Thành Chủ không khách khí!" Vạn Cách tức giận nói, vẫn là lần đầu tiên bị người đập hột gà thối vào đầu, mặc dù hắn rất tức giận, nhưng không phương pháp này không thể áp dụng với đám đông, nhiều người dân trong thành như vậy, hắn cũng không thể dùng vũ lực trừng phạt tất cả bọn họ.

Người dân trong thành thấy Thành chủ bị hột gà thối đập trúng, sợ Thành chủ thật sự nổi giận, cho nên bọn họ dần dần ngừng tay. Nhưng vẫn như cũ cao giọng hô to để cho Diệp Đàm cút ra khỏi Tiêu Dao thành.

Lúc này, Bạch Nhiên trở lại: "Nhị công tử, đã điều tra xong, những người đó đều là bè cánh trung thành với Thiên Nhất Tuyệt còn sót lại."

"Nhanh như vậy mà đã tra rõ rồi à?" Thanh Linh kinh ngạc nói.

Bạch Nhiên nói: "Lúc những người này vừa tới trước cửa phủ làm loạn, Tàn tướng đã sai người đi thăm dò. Theo Minh Lục báo về, chút dư đảng của Thiên Nhất Tuyệt ở các nơi kích động dân chúng trong thành tới đây làm loạn."

Sau khi ám vệ của Tàn tướng một khi tra rõ người nào là bè cánh còn sót lại của Thiên Nhất Tuyệt thì lập tức lặng yên không một tiếng động giải quyết người đó, nếu không, những dân chúng hiện giờ tới nơi này gây sự cũng không chỉ có những người này. "Khó trách hiện giờ người kia không có xuất hiện ở bên người nàng, nguyên lai là ở sau lưng yên lặng giúp nàng giải quyết mọi chuyện."

"Người nên giải quyết đã giải quyết cả rồi à?" Thanh Linh hỏi.

"Dạ vâng." Bạch Nhiên nói.

Khỏe miệng Thanh Linh nhếch lên, nàng vẫn đứng ở trước cửa không nhúc nhích, chủ yếu muốn nhìn một chút cuối cùng là người nào đối với nàng đảm nhiệm Đại Hộ Pháp phản ứng kịch liệt nhất, nhất là những người kích động dân chúng tới làm loạn.

Hôm nay nên người nên biến mất đã biến mất, nàng nên đứng ra.

Nàng vươn tay, vẫy tay lên không trung, bốn phía chợt có gió mạnh cuốn lấy lá cây thổi tới. Cây cối gần đó, lá cây ly kỳ rơi xuống, được gió cuốn giống như bướm lấy bay về phía Thanh Linh.

Hàng ngàn lá cây từng chút một bay về phía nam từ mặc lam y đứng ở trước cửa, tình cảnh tráng lệ, lá cây bay múa, mê hoặc mắt người, vòng quanh ở quanh người nam tử, đẹp không sao tả xiết.

Không ít dân chúng bị cảnh này mê hoặc, tiếng la dần dần yếu đi.

Chỉ thấy nam tử kia vung tay lên, trong nháy mắt lá cây hóa làm từng điểm sáng xanh, bay cực nhanh về phía tòa lầu các cao lớn gần đó, Rầm rầm", khi điểm sáng xanh biến mất thì cả tòa lầu các ầm ầm sụp đổ, âm thanh vang khắp trời.

Bọn họ bị âm thanh này làm cho kinh hãi đến mức phải ngậm miệng lại.

"Các người có biết được chiêu mà ta vừa mới sử dụng là cái gì không?" Hai tay Thanh Linh để ở sau lưng, trên mặt nở nụ cười yếu ớt tràn đầy tự tin.

"Là Phát Thủ Thiên Diệp." Có người nhận ra đó là công pháp chỉ có Thành chủ mới có thể luyện.

"Không sai, là Phát Thủ Thiên Diệp, là nghĩa phụ Tư Không Hoành của ta đưa cho ta." Thanh Linh mặt không đỏ nói láo, dù sao Tư Không Hoành đã chết, về phần nàng có thật sự là nghĩa tử của hắn hay không, người khác cũng khó mà kiểm chứng.

Bạch Nhiên thấy nàng nói láo, vẻ mặt thong dong mà tự nhiên, giọng điệu rất phấn khích, nói giống y như thật, không khỏi nói thầm, công phu nói láo của Nhị tiểu thư càng ngày càng tốt rồi.

Nghĩa phụ? Trong nháy mắt dân chúng lập tức sững sờ, nếu như Diệp Đàm là nghĩa tử của Thành chủ tiền nhiệm, vậy Diệp Đàm không phải cũng được coi là người của Tiêu Dao Thành sao?

"Không dối gạt chư vị, mấy năm trước Tư Không Hoành ra khỏi thành gặp được ta, dưới cơ duyên xảo hợp mà nhận ta làm nghĩa tử. Nghĩa phụ ta là người Tiêu Dao Thành, vậy tất nhiên ta cũng giống nghĩa phụ, là người của Tiêu Dao thành.

Mấy năm trước nghĩa phụ có tính toán truyền chức Thành chủ cho ta, cho nên đã truyền Phát Thủ Thiên Diệp cho ta. Chư vị cũng đều biết Phát Thủ Thiên Diệp là bí kíp võ công mà chỉ có Thành chủ mới có thể luyện, nếu như hắn không có lòng để cho ta thừa kế chức Thành chủ thì há có thể truyền công pháp này cho ta chứ?

Chỉ là, ta cho rằng mình không có cách nào đảm nhiệm vị trí Thành chủ, cho nên mới nhường cho Vạn Cách Thành chủ."

Thành Chủ Lệnh ở trong tay nàng, có làm Thành chủ hay không thì với nàng mà nói không quan trọng, chỉ cần có thể nắm được thế lực của Tiêu Dao thành vào trong tay là được.

Trước sau gì nàng cũng phải về Hạ Thành, không thể lưu lại lâu ở trong thành để xử lý tất cả công việc nên dứt khoát để cho Vạn Cách đảm đương vị trí Thành chủ, nàng làm Đại Hộ Pháp tay cầm quyền to của Tiêu Dao Thành.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 131: Say Rượu Giở Trò Lưu Manh

"Dạ!" Ở bên cạnh, Lưu Thúy đáp lời, thân mình hơi khom, nhanh chóng lui ra ngoài tìm mây mưa mà cùng đi bên ngoài tìm Mạnh phu nhân!

"Hừ, ta xem đó là Vận Trình quận chúa cùng Vương Phi quá lo lắng, mẫu thân của ta chắc có chuyện mới đi trở về!" Mạnh Dao hơi ngẩng đầu vênh mặt, nàng vừa mới mất mặt ở trước mặt mọi người, trong lòng không thoải mái, bây giờ như vậy chẳng qua là làm cao mà thôi, ánh mắt nhìn mọi người giống như mang theo một chút từ trên cao nhìn xuống, mắt hơi híp, nhưng ánh mắt nhìn An Ảnh Nhã lại rất lạnh, ở trong lòng nàng xem ra An Ảnh Nhã cùng An Ảnh Lệ chẳng qua không khác một nha đầu thường ngày nịnh bợ nàng mà thôi. Nhưng hôm nay An Ảnh Nhã thế nhưng không có cho sự phép của nàng, lại tự ý làm chủ đem tin tức mẫu thân mình tìm không thấy nói cho Nạp Lan Tĩnh, rõ ràng trong lòng có tâm tư khác, nghĩ vậy, Mạnh Dao lại càng hung hăng trừng mắt nhìn An Ảnh Nhã!

Nạp Lan Tĩnh đem ánh mắt của nàng thu ở đáy mắt, lại cười nhưng không nói, giữ chặt tay Vũ nhi, thấy cũng không lạnh, mới gật gật đầu!

"Tham kiến đại tiểu thư!" Qua một hồi lâu, Lưu Thúy mới mang người tiến vào, trên trán dường như còn có chút mồ hôi, có lẽ do vừa mới đi gặp!

"Ân!" Nạp Lan Tĩnh gật gật đầu, cũng không nói lời nào, rồi lại hình như mang theo một tia sáng tỏ!

"Này, bên ngoài tìm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng Mạnh phu nhân!" Lưu Thúy cúi đầu, trong thanh âm mang theo ngưng trọng không giống thường ngày, hơi cau mày, như không làm tốt chuyện chủ tử phân phó, muốn nhận phạt!

"Ta đã nói mẫu thân nhất định là hồi phủ, nhất định phụ thân có việc gấp!" Mạnh Dao nghe xong Lưu Thúy nói, nâng đầu càng cao, hình như mũi còn phát ra tiếng "hừ" lạnh lùng, ánh mắt lại càng mang theo chút khinh thường, nhưng mà, trên mặt nàng càng như vậy nhưng trong lòng càng không yên, trong ngày thường Đoàn thị đi tới đâu đều phải cùng chính mình nói một tiếng, ngày hôm nay sao chưa nói đã đi? Nhưng Mạnh Dao rốt cuộc là sợ mất thể diện, những lời này tự nhiên sẽ không để cho Nạp Lan Tĩnh biết được!

"Theo Mạnh cô nương nói như vậy, ta liền yên tâm!" Nạp Lan Tĩnh cười cười, trên mặt không có bất luận gợn sóng gì, ngón tay nhẹ nhàng sửa sang lại Lưu Tô phía trước một chút, mấy phu nhân bên cạnh chỉ nhìn Nạp Lan Tĩnh cùng Mạnh Dao, trong lòng cho rằng việc này chắc chắn không hề đơn giản

như vậy, tức thì cũng không nói chuyện!

"A, đây không phải Mạnh phu nhân sao!" Thu Nguyệt đứng ở phía sau Nạp Lan Tĩnh, mắt sắc nhìn thấy phía sau mọi người, liền hơi cao giọng, ngón tay lại chỉ hướng Đoàn thị!

Mọi người nghe được lời Thu Nguyệt, đều quay đầu nhìn lại, mang theo một tia ngạc nhiên, chỉ thấy, phía sau mọi người, Đoàn thị đứng ở chỗ khuất sườn ốc bên cạnh, vừa mới bước ra được một chân, một cái chân khác còn đang ở bên trong, nhìn ánh mắt mọi người, bước ra cũng không được, bước vào cũng không xong, miệng hơi hơi giương, dường như cũng có chút kinh ngạc!

"Mạnh phu nhân để mọi người tìm thật lâu, cũng không nghĩ đến sườn ốc của hạ nhân a!" Nạp Lan Tĩnh liếc mắt nhìn Mạnh Dao một cái, nhếch khóe miệng, đẩy mắt mang theo chút lãnh ý, thanh âm trong trẻo, giòn giòn truyền ra ngoài, dường như mang theo chút trào phúng!

"Ta, ta!" Đoàn thị bị Nạp Lan Tĩnh hỏi không biết nên nói cái gì, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, nằng nằng cũng không rõ, nằng nhớ rõ là đang đứng ở trong viện, nhưng lúc mở mắt lại ở trong phòng xa lạ, nằng có phần hoang mang mở cửa cũng không nghĩ tới lại vừa vặn để cho mọi người trông thấy!

"Chắc Mạnh phu nhân có việc, Mạnh tiểu thư nhưng thật ra đều cùng nói cho chúng ta!" Nạp Lan Tĩnh lạnh lùng cười, dùng lời nói của Mạnh Dao trả lại cho Đoàn thị, phu nhân bên cạnh đã có người nhìn không được cười ra tiếng, bình thê này của Hữu tướng đến phòng hạ nhân Tả tướng phủ, có thể có sự tình gì, nếu thật có chuyện, cũng là chuyện xấu xa!

"Người!" Mạnh Dao tức giận chỉ vào Nạp Lan Tĩnh, nằng lúc ấy chẳng qua nhất thời lo lắng mới lỡ lời nói như vậy, bây giờ Nạp Lan Tĩnh nói đến, rõ ràng đang cười nhạo bản thân mình. Nhưng nằng cũng không khỏi liếc mắt trừng Đoàn thị một cái, để cho nằng xử lý một cái hà bao, làm sao lại đi phòng ở hạ nhân, đi cũng được thôi, lại vẫn để người ta trông thấy!

Nạp Lan Tĩnh liếc mắt nhìn Mạnh Dao một cái, cũng không cùng nằng nói chuyện, giấu cọt trong ánh mắt lại càng thêm rõ ràng, "Nhưng mà ta thật hiếu kỳ, Mạnh phu nhân đến phòng ở hạ nhân, đến tốt cùng là có chuyện gì có thể làm cho Mạnh phu nhân hạ mình như vậy, Thu Nguyệt, đi mở cửa ra, ta nghĩ các vị phu nhân cũng rất hiếu kỳ như ta đấy!" Khóe miệng Nạp Lan Tĩnh cười lạnh, nằng thật muốn nhìn một cái, Đoàn thị này nên giải thích như thế nào, Mạnh Dao lại nên tự bào chữa như thế nào!

"Dạ!" Thu Nguyệt ứng tiếng, nhìn Mạnh Dao cùng Đoàn thị cũng không nói chuyện, lập tức đi tới trước mặt Đoàn thị, hơi cúi người, "Mạnh phu nhân, thất lễ!" Nằng tức thì đưa tay đẩy cửa phòng ra!

Đoàn thị muốn nói cái gì, cuối cùng lại cảm thấy không thích hợp, đây dù sao là ở quý phủ nhà người ta, hơn nữa nằng bây giờ còn không có nắm được đến tốt cùng xảy ra chuyện gì, thậm chí cũng không biết Mạnh Dao cũng không có hãm hại Nạp Lan Tĩnh thành công, nằng nâng chân bước ra bên ngoài từng bước, nhường khoảng không cho Thu Nguyệt tiến vào!

Cửa bị Thu Nguyệt đẩy lập tức mở, bên trong chắc thời gian dài không có người ở, rơi xuống nhiều tro bụi, chính là không ăn khớp ở đây là giường幔 màu xanh kia, toàn bộ giường đều che chắn kín đáo, chăn mền còn rớt xuống một góc! Ánh mắt chúng phu nhân nhìn Đoàn thị lại càng thêm quái dị!

"Đi đem幔 sa trên giường kia kéo lên, ta thật muốn nhìn xem bên trong có cái gì bí mật!" Nạp Lan Tĩnh hừ lạnh một tiếng, chạy tới cửa sườn ốc, mà các vị phu nhân cũng đi theo phía sau Nạp Lan Tĩnh, giữa ban ngày ban mặt, che幔 giường, lại làm người ta không khỏi nghĩ đến nơi khác!

Sắc mặt Đoàn thị nhất thời trắng bệch, khi nằng vừa mới tỉnh lại thì ngồi ở trên ghế, bởi vì trong lòng sốt ruột, vẫn chưa đem gian phòng xem xét kỹ, liền vội vàng đi ra, trong lòng của nằng ần ần có một sợi bất an, tựa hồ bị người lợi dụng, nhưng hôm nay nằng cũng không thể giải thích, giải thích càng nhiều, sợ sợ hở lỏ ra càng nhiều hơn. Nằng cũng không thể nói là có người kéo nằng vào, mặc dù là thật, có thể chứng minh nằng vô tội, nhưng người khác nhất định lại hoài nghi trong sạch của nằng, một nữ tử vô duyên vô cớ được kéo đến một cái gian phòng xa lạ, trên giường còn ngổn ngang, mọi người đương nhiên sẽ nghĩ tới nữ tử này là bị người làm bẩn, đến lúc đó, nằng cho dù chứng minh nằng vô tội, Hữu tướng cũng không chấp nhận được nữ tử bị người khác chạm qua ở bên mình, cuối cùng bản thân mình sẽ rơi vào kết cục bị đuổi ra khỏi phủ!

"Vâng, đại tiểu thư!" Thu Nguyệt đáp lời, mạnh mẽ đem幔 sa kia gạt rớt ra, chỉ thấy được trên giường một mảnh ngổn ngang, chăn mền bị ném tùy ý, gối đầu bị để ở một bên, đệm giường cũng có nếp nhăn, Thu Nguyệt hơi hơi cau mày, nhưng nhìn phía dưới chân kia đè ép một cái gì đó màu đỏ!

Thu Nguyệt suy nghĩ một chút tức thì đưa tay cầm vật kia lôi đi ra, "A!" Thu Nguyệt nâng lên nhìn, mặt ửng hồng lên, vội vàng ném xuống đất!

Trong lúc đó thứ màu đỏ, thêu uyên ương màu vàng hóa ra là một cái yếm, đánh rơi trên mặt đất, tâm tư mọi người dường như càng thêm hiểu được chuyện gì, đều mang theo một cổ hèn mọn khinh thường nhìn Đoàn thị!

"Đầu ta vừa có chút choáng váng, a hoàn diu ta tiến vào, đây là phòng ở người khác, tìm ra cái đồ vật này thì có liên quan gì đến ta!" Đoàn thị cắn cắn môi, trong lòng không khỏi hung hăng hít một hơi, ai muốn đem nằng đưa vào chỗ chết vậy, hơi hơi cau mày, bây giờ biện pháp bảo vệ mình, chỉ có không chỉ không xác nhận bất luận kẻ nào, đem việc này chuyển lớn hóa nhỏ, nếu như càng nháo càng lớn, chỉ sợ, cho dù không có gì, nhưng làm hỏng mặt mũi Hữu phủ, lúc trở về lão thái thái cũng sẽ không buông tha bản thân mình!

"Sao? Như thế càng kì quái hơn, gian phòng này nguyên là một vị ma ma lớn tuổi ở, bởi vì qua đời, gian phòng này vẫn để không tới giờ!" Nạp Lan Tĩnh cau mày, dường như thật sự suy nghĩ lời Đoàn thị nói, nhưng lời nói ra gắt gao chặn đường lui của Đoàn thị, ý của nằng nói là cái yếm này của hạ nhân, nhưng cổ tình nơi này ban đầu là một ma ma ở, tự nhiên sẽ không dùng cái yếm sắc sỡ thế này, hơn nữa, lão ma ma đã mất, cả phòng này đầy bụi bặm, đó có thể chứng minh lời Nạp Lan Tĩnh nói hình như cũng không sai!

Đoàn thị hí hóp, Nạp Lan Tĩnh đây muốn đem chính mình bức đến đường chết, chỉ trách bản thân mình, đây là ở Tướng phủ, xảy ra chuyện, Tướng phủ nằng cũng thoát không được quan hệ, mình tuyệt đối có biện pháp chứng minh bản thân bị bắt vào đây, cùng lắm thì cuối cùng ai cũng bị bề mặt mà thôi!

"Nếu thân thể Mạnh phu nhân không khoẻ, vậy nên nhanh chóng nghỉ ngơi một chút, phòng chừng lát nữa làm xong đàn tràng thôi!" Nạp Lan Tĩnh đột nhiên chuyển đề tài câu chuyện, nguyên bản lời nói khi thể bức nhân, lại dường như có một tia làm cho người ta cảm thấy muốn đem chuyện này áp chế đi xuống. Các vị phu nhân nhưng cũng hiểu được, nếu thật sự nháo lên, dù sao cũng là Nạp Lan phủ, tất không thoát khỏi quan hệ, với lại cũng không có ai có thể chứng minh cái yếm này là của Đoàn thị, đương nhiên cũng không thể để cho người kiểm tra Đoàn thị đến tột cùng có rơi một cái yếm hay không!

Đoàn thị trong lòng thả lỏng, chỉ cần Nạp Lan Tĩnh không dây dưa đi xuống, mọi người tuy có nghi ngờ nhưng cũng sẽ không nói cái gì nữa, mặc dù trong kinh thành có chút lời đồn, nhưng cuối cùng không có chứng cứ rõ ràng, chính mình thả một cái tin khác, việc này sợ cũng trôi qua như vậy! Dù sao đây rốt cuộc có liên quan đến thể diện Hữu tướng, nếu như hấn xử lý mình, chứng minh thiếp của hấn thật làm cái chuyện có lỗi với hấn!

"Không sao, đa tạ quận chúa quan tâm, vừa mới do nha đầu đỡ ta đi vào, cuối cùng thành thất lễ!" Đoàn thị cười cười đối với Nạp Lan Tĩnh, hiểu rõ, Nạp Lan Tĩnh cùng chính mình giống nhau, cũng không muốn sự tình nháo đến không thể vãn hồi, chẳng qua, nàng hơi đổi đổi sắc mặt, nha đầu của nàng cũng không thấy! Chớ không phải ...? Đoàn thị hơi hơi lạng lẽ mở to mắt, chẳng lẽ do nha đầu kia giờ trở quỳ, muốn hủy chính mình?

"Mạnh phu nhân, a hoàn của ngài đâu, thời gian dài như vậy nhưng chưa từng nhìn thấy nàng!" An Ảnh Nhã nhìn hai người tựa hồ cũng không tính toán truy cứu tiếp nữa, có phần sốt ruột, người sáng suốt đều nhìn ra, việc này nhất định có kỳ quái, Mạnh phu nhân này làm sao lại vô duyên vô cớ vào phòng ở hạ nhân Tướng phủ, chắc chắn bị người thiết kế, hơn nữa, cho dù là Mạnh phu nhân cùng người tăng tị với nhau, nhưng suy cho cùng Tướng phủ này canh phòng nghiêm ngặt, tất nhiên đó là người Tướng phủ, tốt nhất đó là Nạp Lan Diệp Hoa, thời điểm dùng cơm trưa, nam tân cùng nữ tân tách ra, nói không chừng hai người ở cùng một chỗ, chỉ cần điều tra ra, đến lúc đó Nạp Lan Diệp Hoa mất hết thanh danh, nàng thật muốn nhìn một cái, Nạp Lan Tĩnh làm sao tự cho là thanh cao!

"Ta cũng thấy kỳ lạ, ta khát nước nên để nàng đi lấy nước tới, cũng chưa thấy quay về!" Đoàn thị trắng mắt liếc nhìn An Ảnh Nhã, thật vất vả sắp bình ổn việc này, lại bị An Ảnh Nhã nói một câu, ngược lại khiến người ngoài chú ý!

"Sao? Hôm nay nhiều người, bọn hạ nhân chắc đều bận rộn, Luru Thúy, lại đi tìm giúp a hoàn của Mạnh phu nhân đến đây!" Nạp Lan Tĩnh theo lời nói của Đoàn thị lập tức ra lệnh, hai người kẻ xướng người hoạ, ngược lại thật giống như sự thật, Đoàn thị có chút choáng váng đầu, người bên cạnh nàng vội vàng đem nàng đi vào gian phòng bên cạnh ngôi trước, nha đầu kia lại đi lấy nước, đến bây giờ còn chưa quay lại, chắc đi lạc đường, nhưng mà người ở chỗ này cũng không tin lời này, đều qua ngo thiện một lúc, nha đầu kia làm gì cũng nên đi trở về, hơn nữa, Đoàn thị như thế nào lại tự dưng choáng váng đầu, thời gian hôn mê lại dài như vậy!

"Cửa sổ tại sao lại mở ra?" Thu Nguyệt đứng ở trong phòng, hơi hơi nhíu nhíu mày, dường như có chút không giải thích được, bây giờ đã vào đông, sườn ộc này vẫn luôn không có ai ở, làm sao sẽ mở cửa sổ, lập tức đi tới, nhưng lại nhìn thấy trên cửa sổ còn vương mảnh vải màu xám!

"Tiểu thư, người xem!" Thu Nguyệt từ dưới lấy ra, hai tay đưa tới trước mặt Nạp Lan Tĩnh!

"Này!" Nạp Lan Tĩnh mắt nhìn, gắt gao cau mày, ánh mắt lại hướng về phía Đoàn thị, tựa hồ là mang theo ý hỏi, đến tột cùng chuyện gì xảy ra!

"Ai nha, đây không phải là, ời, phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn, đánh bậy đánh bạ lại vào loại phòng ở này!" Đoàn thị trên mặt cả kinh, nhưng ý tứ trong lời nói đó là, Tướng phủ có người làm chuyện cẩu thả, nhưng còn không có sửa sang lại tốt, chắc nghe thấy thanh âm Đoàn thị đi vào, hai người liền vụng trộm chạy ra ngoài, bằng không cũng sẽ không sợ ý đem cái yếm lưu lại!

Song có điều, các vị phu nhân mới không tin trên đời thực sự có chuyện trùng hợp như thế, hơn nữa cổ tình hết lần này tới lần khác lại là thời điểm Tướng phủ làm tang sự, ánh mắt của mọi người đều tập trung trên mảnh vải màu xám kia, hơi hơi nhíu mày, nếu như nhớ không sai, nam tân khách đến đây cũng không nhiều, chỉ có một người, mặc trên người chính là loại quần áo màu sắc này!

Nghĩ vậy, tất cả mọi người đều hướng về phía An Ảnh Nhã, An Thuận Hầu quý vì Hầu gia, làm sao sẽ đến tham gia một cái tang lễ của một người thiếp, rõ ràng bởi vì cá nhân mà đến, không trách nhìn thấy An Ảnh Nhã cùng Mạnh Dao thân cận như vậy, nói không chừng người ta thật ra là thân tỷ muội!

Nạp Lan Tĩnh buông mi xuống, thu liễm ý cười trong mắt, Đoàn thị này ngăn trở ánh mắt Tứ di nương, chính mình cũng sẽ làm cho người ta điểm huyết năng, bỏ vào gian phòng của Tôn ma ma, hơn nữa đến đây phần lớn đều là vợ cả, không ai nguyện ý vui lòng tán gẫu cùng Đoàn thị một cái thiếp được nâng làm bình thê, ngược lại tạo cơ hội cho Nạp Lan Tĩnh xuống tay!

Hơn nữa, Nạp Lan Tĩnh cũng dự đoán, Đoàn thị không dám nói không biết, hoặc là bị người bắt đi vào, nàng là sợ, sợ người khác hoài nghi trong sạch của nàng, sợ làm cho Hữu tướng mất mặt, cho nên nhất định đáp ứng đẹp xuống chuyện tình, tất nhiên đây đều là chính nàng cố ý làm như vậy!

Nạp Lan Tĩnh nhìn sắc mặt mọi người, ý cười càng phát ra dày đặc, mảnh vải này chính mình cố ý nhìn quần áo An Thuận Hầu mà tìm, vì để mọi người hiểu lầm, sợ là không ai không nghi ngờ, đường đường một cái An Thuận Hầu sẽ đến tang lễ của thiếp thất! Chỉ tiếc, các nàng trước sau sẽ không nắm rõ, Nhị di nương này vốn là người trong tộc của lão thái thái, mà An Thuận Hầu là thân huynh trưởng của Nhị di nương, đều là cùng lão thái thái một chữ họ "An", mới có thể lại đây. Hơn nữa trước đó vài ngày hai nhà bởi vì chuyện Nạp Lan Khuynh nháo có chút không thoải mái, hấn mất mặt trước mọi người, phải đem An Cù trục xuất khỏi phủ, nhưng lại để hấn trở về phủ, không công khiến Nạp Lan Tĩnh được lợi, An Thuận Hầu lần này đến đây, chỉ sợ cũng vì giải quyết bất mãn giữa hai nhà đi!

Đoàn thị cùng Mạnh Dao thật chưa từng chú ý đến An Thượng Thư, chỉ nhìn sắc mặt khác thường của mọi người, lại từ đầu đến cuối không rõ khối vải này đến tột cùng có huyền cơ gì!

"Tiểu thư, tìm được rồi!" Đang nói, Luru Thúy tức thì dẫn theo một cái nha hoàn tiến vào, hơi khom người hướng Nạp Lan Tĩnh hành lễ, "Nha đầu kia nguyên là đi ra ngoài, may mà có người canh cổng trông thấy, nhóm nô tỳ liền đi ra ngoài tìm, liền nhìn thấy nàng đang giữ ở phía sau xe ngựa Mạnh phu

nhân!" Lưu Thúy đứng thẳng thân mình đem quá trình nói cho mọi người nghe!

"Tiện tì! "Nha đầu kia mới vừa đi tới trước mặt Đoàn thị, chỉ nghe ba một tiếng, Đoàn thị hung hăng đánh nha đầu kia một cái tát!

"Phu nhân thứ tội, phu nhân thứ tội!" Nha đầu kia trên mặt cả kinh, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng ngày thường Đoàn thị thích tìm nha hoàn trút giận, nha đầu kia mặc dù có nhiều ủy khuất cũng không dám nói cái gì, chỉ đành quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ!

"Chẳng qua cho người tìm một ít nước tới, sao đi lâu như vậy?" Đoàn thị trong lòng tức giận, vừa đưa tay còn muốn đánh tiếp, nhưng lại thấy bên cạnh có người nhìn, vội vàng thu tay, trên mặt vẫn âm trầm lợi hại như trước!

"Hồi phu nhân, là Vương Phi phái người nói cho nô tỳ, nói phu nhân phân phó nô tỳ chờ ở sau xe ngựa!" Nha đầu kia hít hít cái mũi, bị Đoàn thị đánh một cái tát, trên mặt hừng hực đau rất, An Ảnh Nhã cùng Đoàn thị các nàng thương lượng kẻ sách tốt, nha đầu kia là tâm phúc của Đoàn thị, đương nhiên cũng hiểu rõ, liền đem An Ảnh Nhã xem như người một nhà, lời của nàng tự nhiên không nghi ngờ, hơn nữa nàng cũng hiểu rõ tính tình Đoàn thị, không chấp nhận được người khác làm trái ý nàng, nha đầu kia hiển nhiên một khắc cũng không dám chậm trễ ra sân!

"Người nói vậy!" An Ảnh Nhã vừa nghe nha đầu kia chỉ hướng về phía nàng, trong lòng quýnh lên, nàng vẫn luôn luôn cùng một chỗ với Mạnh Dao, làm sao phái người tìm nàng, quả thực là hoang đường!

"Nô tỳ không có nói bậy, nô tỳ đi tìm tiểu thư liền đụng tới nha hoàn của Vương Phi, nói là phu nhân tìm nô tỳ, để nô tỳ ở sau xe ngựa, nô tỳ cũng không nói gì, cầu phu nhân làm chủ cho nô tì!" Nha đầu kia có thể làm tâm phúc Đoàn thị, đương nhiên không phải một người không có tâm tư. Hà bao này do Đoàn thị phân phó nàng đem đặt ở bên trong nhà xí, để các vị phu nhân trông thấy, hà bao này cũng là bị người khác tráo đổi, mà Mạnh Dao luôn luôn tại trước mặt mọi người, đương nhiên không phải Mạnh Dao, nhưng cố tình nàng đến nhà xí lại phát hiện, hà bao Đoàn thị đưa nàng bị mất, nàng vội vàng đi ra ngoài tìm xem liền đụng phải một người a hoàn, nói là người của An Ảnh Nhã, Đoàn thị đang tìm nàng đây, phân phó nàng đợi ở phía sau xe ngựa!

Nha đầu kia mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng e ngại Đoàn thị nổi giận, không dám hỏi lại, liền vẫn chờ ở sau xe ngựa. Hiện tại tuy rằng nàng nhìn về mặt An Ảnh Nhã có chút dọa người, trong lòng rất rõ ràng, người có thể quyết định sinh tử của nàng là Đoàn thị, chỉ cần nàng một mực chắc chắn An Ảnh Nhã truyền lệnh, cho dù hà bao kia đã đánh mất, ở trong suy nghĩ của Đoàn thị cũng là mưu kế của An Ảnh Nhã, cùng chính mình không quan hệ, cũng chỉ có như vậy mới có thể bảo hộ một mạng của chính mình!

"Tiện nhân!" Chỉ nghe ba một tiếng, bàn tay Mạnh Dao chuẩn xác không sai đánh vào trên mặt An Ảnh Nhã, nha đầu kia nhấc tới nhà xí thì về mặt Đoàn thị cùng Mạnh Dao lập tức đổi đổi, dù sao kẻ sách này chỉ có ba người các nàng biết, hơn nữa, tìm không thấy Đoàn thị cùng nha đầu kia đều do An Ảnh Nhã nói ra, Mạnh Dao lại càng hoài nghi các nàng bị An Ảnh Nhã lừa bòn!

"Ta không có!" An Ảnh Nhã bị đau, nhanh chóng bịt mắt, trong ánh mắt lại tràn đầy tức giận, "Mạnh Dao, chú ý thân phận của người, chẳng qua là một cái nha đầu không phẩm vị sao dám hung hăng can quấy như vậy!" An Ảnh Nhã tức giận nhìn Mạnh Dao, đều do nàng quá ngu xuẩn, nếu không phải chính nàng không đem hà bao giấu kỹ, làm sao để Nạp Lan Tĩnh nhìn thấy được!

"Người rốt cục thừa nhận đi, là người, trách không được người nhìn không thấy mẫu thân liền vội vàng ba ba nói cho Nạp Lan Tĩnh, rõ ràng chính là người, đem hà bao này ném vào nhà xí trừ bỏ ta cùng với mẫu thân chỉ có người biết, không phải người thì còn có thể là ai!" Mạnh Dao nghe An Ảnh Nhã dùng thân phận dè dặt nàng, tức giận trong bụng càng tăng lên, cùng là tiểu thư tướng phủ, Nạp Lan Tĩnh đã là quý quận chúa, mà bản thân mình lại cái gì cũng không phải, trong lòng Mạnh Dao thân phận này vốn là cái gai, bây giờ còn bị một cái Vương Phi hữu danh vô thực, không có thể diện răn dạy, trong lòng làm sao không khỏi không phát cáu!

"Dao nhi, không được nói bậy!" Đoàn thị nghe xong lời nói của Mạnh Dao, trong lòng cả kinh, nữ nhi của nàng nàng hiểu rõ, dưới con thịnh nộ cái gì cũng dám nói, chính là nàng đã nói chậm! Mọi người càng nghe càng hiểu được, hóa ra hà bao này thực sự do chính Mạnh Dao đổi, còn muốn ném vào nhà xí, là muốn nói cho mọi người, kẻ xấu này ở ngay tại tướng phủ, mặc dù không thành công chỉ ra Nạp Lan Tĩnh nhưng còn có một chiêu này, khiến tướng phủ cũng không thoát được quan hệ!

"Mạnh cô nương, nói cũng không thể nói như vậy, lúc trước là người cầu chúng ta hỗ trợ, là người để ta giúp người ngăn cản ánh mắt di nương kia, để tỷ tỳ yểm trợ người, hiện tại người chứ không phải là muốn qua sông rút ván!" Thanh âm An Ảnh Lệ sợ hãi truyền đến, nàng tuy ngày thường lấy Mạnh Dao làm chủ, sai đâu đánh đó, trên người cũng không có ngạo khí như An Ảnh Nhã, nhưng An Ảnh Nhã rốt cuộc là thân tỷ tỷ của nàng, sao lại có thể nhìn An Ảnh Nhã bị ức hiếp mà không ra mặt!

Mọi người nay xem như thông suốt, trách không được di nương kia tìm không được Vũ nhi, thực sự là kẻ sách của các nàng, mà An Ảnh Nhã nói cho Tử di nương, cũng không phải hảo tâm, giờ đây xem như chân tướng rõ ràng!

"Đù, chuyện của các người, các người đi ra ngoài nói, đây ở trên tang lễ của tổ mẫu, nếu như các người còn tranh cãi ầm ĩ nữa, mời các người lập tức đi ra ngoài!" Nạp Lan Tĩnh lạnh mặt, trong thanh âm dường như có chút kiềm nén không để cho chính mình phát hỏa!

Mọi người ánh mắt hướng về phía Nạp Lan Tĩnh tràn đầy tán thưởng, mặc dù hiểu rõ chân tướng sự tình, nhưng dù sao cũng đang tang lễ lão thái thái, nếu như ra ít sự tình rốt cuộc là điềm xấu, ý tứ trong lời nói Nạp Lan Tĩnh đó là không truy cứu việc này. Vợ cả trong đại gia tộc, phải biết tiến lui khoan dung mới có thể đi vào, trong lòng chúng phu nhân đều phỏng đoán, không biết tương lai ai có phúc khí có thể đem Nạp Lan Tĩnh đón vào trong phủ nhà mình!

"Ngu xuẩn!!" An Ảnh Nhã nhìn đáng về Nạp Lan Tĩnh cao cao tại thượng kia, trong lòng tức thì không thoải mái, dựa vào cái gì mình bị người chê cười, nàng nhưng có thể yên ổn cao quý như vậy, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Dao lại càng khinh thường, nếu không vì nàng ngu xuẩn như vậy, Nạp Lan Tĩnh làm sao có thể đắc ý, xem Đoàn thị, không đem chân tướng tại sao mình tiến sườn ộc nói ra, lại lập liếm bao che cho Nạp Lan Tĩnh, thật sự là ngu không

ai bằng!

"Người nói ai ngu xuẩn?" Mạnh Dao nghe thấy lời An Ảnh Nhã, đôi mắt trừng thật to, từ nhỏ đến lớn, mặc dù Hữu tướng thương yêu nhất chính là đích tỷ Mạnh Vi, nhưng đối với bản thân mình cho tới bây giờ cũng chưa hề quả nặng nửa câu, bây giờ lại bị An Ảnh Nhã chỉ vào mũi mà mắng, làm cho nàng làm sao có thể cam tâm!

"Nói ngu xuẩn chính là ngươi, hừ, bên cạnh ta dẫn theo hai cái a hoàn, ngươi luôn luôn ở tại bên cạnh ta, khi nào thấy ta phân phó các nàng truyền lời cho a hoàn kia, quả thực là ngu xuẩn!" An Ảnh Nhã tức giận mắng chửi, nhưng trong lòng có tính toán khác, Mạnh Dao này là cái tính nóng nảy, chỉ cần nàng nổi nóng liền có thể nhào lên, chỉ hy vọng chính mình đem nàng mắng tỉnh, làm cho nàng biết là Nạp Lan Tĩnh nói, để Mạnh Dao đại náo Nạp Lan phủ, chính mình cũng muốn ở bên cạnh cười nhạo!

"Người đâu, đem các nàng đuổi ra ngoài, trên tang lễ tổ mẫu làm sao có thể để các nàng giờ thối ngang ngược!" Nạp Lan Tĩnh hừ lạnh một câu, làm sao mà nàng nhìn không ra mục đích của An Ảnh Nhã, đáng tiếc, bản thân mình tuyệt đối sẽ không để cho nàng thực hiện được, hơn nữa, nếu không có loại người ích kỷ như An Ảnh Nhã, suy nghĩ chỉ lo chính mình, có lẽ chuyện tình ngày hôm nay sẽ không đơn giản thuận lợi như vậy!

"Người!" An Ảnh Nhã cùng Mạnh Dao còn muốn nói điều gì, lại bị người khác bịt miệng đẩy đi ra ngoài, không cho các nàng nói nữa câu!

Nạp Lan Tĩnh nhìn bóng lưng các nàng, ý cười trên mặt càng đậm, nàng cũng không lo lắng, sau khi ra ngoài các nàng giáp mặt sẽ giằng co. Trong kinh thành, các phu nhân có chút thể diện đều xem rõ ràng, sợ không đến nửa ngày trong kinh thành sẽ truyền ra, mấy chuyện xấu An Ảnh Nhã cùng Mạnh Dao bày trò, Đoàn thị hồng hạnh vượt tường, ở trên tang lễ Nạp Lan phủ trộm gặp tình lang An Thuận Hầu, nghĩ vậy, mắt Nạp Lan Tĩnh hơi hơi眯, nàng thật muốn nhìn một cái, Hữu tướng này sẽ xử trí Mạnh Dao cùng Đoàn thị như thế nào, sợ là không chỉ có lấy máu nhận thân đơn giản như vậy đi. Hơn nữa nghe nói Phùng thị là một người cực ghen tị, nếu đã biết việc này có thể hay không cùng An Thuận Hầu nháo loạn!

Nghĩ vậy, Nạp Lan Tĩnh có chút không thể chờ đợi được kết quả, Mạnh Dao này tung tin chính mình không phải con gái Nạp Lan Diệp Hoa, chính mình liền cũng để nàng nếm thử chút tự vị bị người lấy máu nhận thân, cũng làm cho nàng xem, cảm giác lời đồn đãi nổi lên bốn phía là như thế nào!

Trong viện rốt cục cũng yên tĩnh trở lại, đạn trường chỗ đó hình như cũng làm xong rồi, các hòa thượng đều niệm Phật hiệu đi ra, phía sau nâng quan tài lão thái thái, đó là đi hạ táng, mà tang lễ này cũng xem kết thúc, các vị phu nhân tức thì ly khai!

Ăn tập tục nơi đây, con dâu cùng tôn tức đều phải đi theo khóc tang, nhưng Cung thị cùng Nạp Lan Diệp Hoa cùng cách, Tử di nương cùng Vũ nhị đều mang thai, tự nhiên không thể đi theo, liền Nạp Lan Diệp Hoa đi theo ra ngoài!

Tang lễ thiếp thất phải làm nhỏ, sau không có tổ chức tiệc, Nạp Lan Diệp Hoa đến tối muộn mới vừa về, mấy người trong nhà liền cùng một chỗ dùng bữa, xem như là tiễn lão thái thái đi đoạn đường cuối cùng!

Tử di nương vốn nên ở bên cạnh hầu hạ, nhưng ngày hôm nay động thai khí, cần phải tĩnh dưỡng, mà Niệm Nô ngày thường được Nạp Lan Diệp Hoa sủng ái nhất chẳng qua chỉ là một cái thông phòng, nếu là trước kia Nạp Lan Diệp Hoa sẽ mang theo nàng cùng nhau lại đây, nhưng hiện tại Nạp Lan Diệp Hoa xảy ra 'chuyện đó', đối với Niệm Nô cũng lạnh nhạt ít nhiều, đó là lý do mà bữa tiệc này cũng chỉ có Nạp Lan Tĩnh, Vũ nhị, Nạp Lan Diệp Hoa, cô cô Nạp Lan Tĩnh _ Nạp Lan Mật Nhi cùng muội muội Nạp Lan Tĩnh, Ân Huệ!

"Ca ca, mấy năm nay ít nhiều nhờ có ngươi không chịu thua kém, nương mới không chịu nhiều ủy khuất!" Nạp Lan Mật Nhi nhìn sắc mặt Nạp Lan Diệp Hoa khó coi, tưởng hẳn ngại chính mình bất quá là vợ một thương nhân, không muốn cùng chính mình nói chuyện, liền khẩn trương mở miệng lấy lòng!

"Đây chẳng qua là việc nên làm!" Nạp Lan Diệp Hoa nhíu nhíu mày, Nạp Lan Mật Nhi tuy rằng đúng là thân muội muội của chính mình, nhưng đã ra ngoài nhiều năm như vậy, cũng chưa từng liên lạc, cuối cùng cũng có chút xa lạ!, "Người ở Ân phủ vài năm này trôi qua như thế nào?" Suy nghĩ một chút, suy cho cùng thì cũng là người một nhà liền thuận miệng hỏi vài câu!

Nạp Lan Mật Nhi mắt sáng ngời, nghe Nạp Lan Diệp Hoa dường như còn đang quan tâm nàng, nhưng trên mặt vội vàng thu liễm ý cười, "Ài, chẳng qua vẫn vậy, nam nhân nào không phải không thay đổi thất thường, sớm ba chiều bốn!" Nạp Lan Mật Nhi hơi hơi thở dài, lúc trước nàng gả cho thương nhân cũng là bất đắc dĩ, trước đây chính mình tâm cao khí ngạo, không muốn làm thiếp, chỉ có thể lấy tiện thương kia, nguyên tưởng rằng hẳn sẽ đối đãi chính mình tốt, nhưng chỉ được vài năm đầu không tồi, lại gặp Nạp Lan Diệp Hoa thì đồ Trọng Nguyên, làm quan, còn quan tâm mình, nhưng nhìn Nạp Lan Diệp Hoa làm quan càng làm càng lớn, không có ý tứ để ý chính mình, người nọ nhìn thấy bản thân mình không thể giúp hắn cái gì, đối với mình càng ngày càng lạnh nhạt, bây giờ trong phủ nhiều thiếp thất như vậy, tuổi trẻ xinh đẹp, dung nhan mình già đi, hẳn đương nhiên không muốn liếc mắt nhìn một cái!

"Uh, dùng xong rồi, các người chậm rãi dùng đi!" Nạp Lan Diệp Hoa khụ một tiếng, đem bát cầm trong tay buông xuống, tâm tư muội muội hẳn như thế nào hẳn làm sao lại không hiểu, thế nhưng muội phu hẳn trừ bỏ biết tính toán sổ sách cái gì cũng không biết, gia nghiệp tổ tiên truyền xuống tới tay một người tôi tệt như vậy, nếu để cho hắn làm quan, chẳng phải đánh bại thanh danh chính mình, trong lòng Nạp Lan Diệp Hoa vốn có chuyện, tự nhiên không muốn nghe Nạp Lan Mật Nhi trước mặt hắn oán giận, lập tức dứt khoát đứng lên rồi đi!

Nạp Lan Mật Nhi sắc mặt cứng đờ, không nghĩ tới Nạp Lan Diệp Hoa trước mặt nhiều lần vẫn bối như vậy lại làm cho mình bị bề mặt, vẻ mặt thực rất khó xem, nhưng nhìn Nạp Lan Diệp Hoa đi ra ngoài, mới hoãn sắc mặt!

"Đây là Tĩnh nhi đi? Đều đã lớn như vậy rồi, cô nhớ khi đó mới nhỏ xíu thế này thôi này!" Trên mặt Nạp Lan Mật Nhi lộ ý cười, nhìn Nạp Lan Tĩnh một thân y phục giá trị xa xỉ, còn có cây trâm kia, nàng ở phủ thương gia nhiều năm như vậy tự nhiên phân biệt hàng tốt xấu, hôm nay thời điểm vừa mới tiến vào sân nhỏ lão thái thái, lập tức nhìn ám loé đốt chung quanh đều là vàng ròng, tuy nói nhà quan lại, khắp nơi lộ vẻ Phú Quý, nhưng phủ chính mình không thể nào so sánh được, nhưng lại nghe nói Nạp Lan Tĩnh được phong hào cái gì quận chúa, đương nhiên lại càng không đơn giản, nghĩ vậy, cặp mắt liền lóe tính kế!

"Ha ha, biểu muội cũng đã lớn thành đại cô nương rồi đó!" Nạp Lan Tĩnh cười ha ha, nhưng trong lòng lạnh không ít, cô cô này của nàng, nhưng cũng chỉ nghe nói qua từ trong miệng lão thái thái, từ khi gả làm vợ thương nhân, giai đoạn đầu còn quay về tổ trạch Nạp Lan phủ, từ lúc Nạp Lan Diệp Hoa làm trạng nguyên, có phủ đệ của chính mình liền chưa bao giờ quay về, mình nếu nhớ không sai thì thời điểm Nạp Lan Diệp Hoa làm Thị Lang mẫu thân của mình mới gả cho Nạp Lan Diệp Hoa, Nạp Lan Mật Nhi sợ là cũng chưa từng gặp qua mẫu thân của mình đi, như thế nào trông thấy bản thân mình lúc nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Lòng Của Ta Hay Thân Thể Của Ta, Cuối Cùng Đều Thuộc Về chàng

Editor: Yên Nhi

Xa cách mấy ngày, lại lần nữa quay trở về Hạ Thành, nhìn thấy cảnh vật vẫn quen thuộc như trước.

Thanh Linh và Tàn Liễm ngồi ở trên một chiếc xe ngựa, xe ngựa vào cửa thành Hạ Thành, đi thẳng về phía Phủ Hộ Quốc Tướng Quân. Tàn Liễm không xuống xe ngựa, cố ý muốn đưa nàng trở về phủ.

Thanh Linh vén màn che lên nhìn cảnh sắc ở bên ngoài đến say sưa, đột nhiên một bàn tay thon dài thanh tú duỗi đến, kéo màn che xuống.

Tàn Liễm kéo nàng vào trong lòng, một tay ôm lấy eo của nàng, một tay nâng cằm của nàng lên.

Con người xinh đẹp của hắn thật giống như giọt sương trong suốt óng ánh, rất dễ làm cho người ta thất thần, lại giống như một hồ nước sâu thẳm, thâm thúy mà thần bí. Nhìn vào đôi mắt này, nàng cảm giác cả người mình giống như bị hút vào và đắm chìm ở trong đó, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu thay đổi.

Dọc theo đường đi, mỗi lần người này lộ ra ánh mắt như thế thì sẽ động tay động chân đối với nàng, tim nàng đập rất nhanh: "Chàng... chàng lại muốn thế nào, cũng... cũng sắp đến Phủ Tướng Quân rồi, chàng đừng có làm loạn." Giọng nói yếu xìu mềm mại khiến lòng hắn hơi ngửa một chút.

Đối với nàng, hắn vốn là đè nén một loại khát vọng, nghe thấy giọng nói vô cùng quyến rũ này, hắn không thể khắc chế được nỗi khát vọng trong lòng, cúi đầu ngậm lấy đôi môi của nàng.

Nụ hôn này nồng nhiệt như một ngọn lửa cháy mạnh, dường như muốn thiêu đốt nàng, nàng hoàn toàn không thể kháng cự, khát vọng trong lòng bị hắn khơi lên, càng không thể vãn hồi. Dần dần, nàng không hề chú ý cái gì nữa, ôm chặt lấy cổ của hắn, không còn chỉ là bị động thừa nhận nụ hôn của hắn nữa, mà là chủ động hôn hắn.

Cảm nhận được nàng nhiệt liệt đáp lại, trên mặt hắn hiện ra nét vui vẻ, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, hưởng thụ nụ hôn của nàng.

Sau khi hôn sâu một lúc lâu xong, nàng dựa vào trong ngực hắn, hơi thở rối loạn: "Cũng sắp đến Phủ Tướng Quân rồi chàng không thể làm loạn."

"Không sao, ta đã bảo Minh Lục đi đường vòng xa hơn rồi." Hắn nói đường vòng xa hơn chính là con đường về phủ xa nhất.

"Cái người này... chàng quá đáng ghét." Nàng tức giận nói, nắm chặt hữu khí vô lực đánh lên trên ngực của hắn.

Hắn chậm rãi nở nụ cười, lúc này khuôn mặt tuyệt mỹ nhưng lộ ra vẻ yêu diễm kia càng phát ra vẻ tà mị, cúi đầu, hôn lên môi nàng: "Hiện tại hôn nàng một lần thì kiếm lời một lần, sao lại không làm?"

Hắn qua loa nói, trở lại Hạ Thành, hắn không thể thường xuyên bồi ở bên cạnh nàng giống như lúc ở Tiêu Dao thành nữa. Suy nghĩ một chút liền bức bối, đau khổ nhất là buổi tối không thể tùy ý ôm lấy thân thể mềm mại của nàng vào lòng mà ngủ nữa: "Không muốn ta làm loạn với nàng, tốt nhất là nàng nên sớm một chút trở thành nữ nhân chân chính của ta đi."

Thanh Linh nghĩ thầm, còn không có chân chính trở thành nữ nhân của người, người cũng đã dùng sức áp bức ta, nếu mà trở thành nữ nhân người thì còn đến mức nào nữa?

Dưới sự phân phó của Tàn Liễm, Minh Lục vòng quanh Hạ Thành một vòng lớn, cuối cùng mới đến Phủ Hộ Quốc Tướng Quân.

Thanh Linh từ trong ngực Tàn Liễm ngồi dậy, sau khi sửa sang lại một chút, vén màn che lên muốn đi ra ngoài.

"Phu nhân, nàng cứ đi như vậy sao?" Giọng nói của Tàn Liễm u oán.

Thanh Linh vừa mới vurun chân ra lại thu về, quay đầu lại, nhìn thấy về mặt giống như oán phụ đau khổ vẫn luôn phòng không gỏi chiếc một mình để chờ đợi phu quân nhiều năm không trở về của Tần Liễm kia. Lòng nàng mềm nhũn, lập tức tự trách mình thật sâu, sao có thể phũ phàng một cái rồi đi như vậy chứ? Sao nàng có thể vô lương tâm giống như những tên nam nhân cận bã vứt bỏ nữ tử mà mình yêu kia được chứ.

Không thể, nàng không thể vô lương tâm như vậy, cũng không thể làm cho mỹ nhân đau khổ thất vọng như vậy được.

Nàng hạ màn xe xuống xoay người lại, nâng mặt của hấn lên hôn xuống, sau khi hôn xong, nàng nói trấn an hấn: "Cuối cùng ta cũng sẽ gả cho chàng, dù là lòng của ta hay thân thể của ta, cuối cùng đều thuộc về chàng."

"Ngoan, chàng mau trở về đi." Sau khi nàng thấy khóe miệng của hấn khẽ cong lên, lập tức xoay người, rời khỏi xe ngựa.

"Đầu heo, không phải, Đại Hối, mau đuổi theo." Bạch Nhiên quay đầu lại hướng về phía một nam tử thân hình cao lớn trên người mang theo hơi thở tử vong la to.

Nam tử này là trước kia là Thiên Nhất Tuyệt Đại Hộ Pháp của Tiêu Diêu Thành, bây giờ hấn đã không cần mang theo mặt nạ đầu heo kia nữa, chỉ đeo một mặt nạ màu bạc bình thường.

Khi Thanh Linh rời khỏi Tiêu Diêu Thành thì đã mang theo hấn, rất nhiều người đều biết Thiên Nhất Tuyệt đã chết, dĩ nhiên không thể lại gọi tên của hấn. Thanh Linh tùy tiện suy nghĩ liền tùy ý lấy cho hấn cái tên là Đại Hối. - Yên Nhi

Đại Hối giống như trận gió nhanh chóng lướt qua Bạch Nhiên, không biết hấn có phải cố ý hay không, còn đụng Bạch Nhiên ngã xuống đất.

Bạch Nhiên bò dậy, tức giận hét to, "Đầu heo chết tiết nhà người, người là cố ý à."

Thanh Linh chân trước vừa mới bước vào Phủ Tướng Quân, chân sau người trong cung đã tới rồi.

"Thánh chỉ đến." Người không xuất hiện, giọng nói chói tai của Trương công công truyền chỉ đã tới trước.

Thánh chỉ vừa đến, những người khác ở trong phủ phải ra ngoài quỳ nghênh đón thánh chỉ.

Thanh Linh quỳ xuống, nghe Trương công công tuyên đọc thánh chỉ.

Lần này thánh chỉ chỉ ý có liên quan với nàng, ý tứ cơ bản của lần đi Tiêu Diêu Thành này, mặc dù không có cưới được thiên kim của Thành chủ, nhưng lại trở thành Đại Hộ Pháp của Tiêu Diêu Thành, nhưng cũng là lập công.

Hơn nữa Nam Hạ cố ý muốn kết thành đồng minh với Tiêu Diêu Thành, nàng là một người Nam Hạ lại trở thành Đại Hộ Pháp của Tiêu Diêu Thành, vừa đứng trở thành người trung gian giữa việc kết làm đồng minh của Nam Hạ và Tiêu Diêu Thành. Vì vậy long nhan cực kỳ vui mừng, phong nàng là Bình Nhạc Huyện Hầu, phần thưởng là 3000 hộ thực ấp (Y là 1 khu vực có 3000 hộ dân). Mong nàng có thể ở trên chuyện Nam Hạ và Tiêu Diêu Thành kết làm đồng minh mãi mãi mà tận tâm tận lực.

"Hầu Gia, xin tiếp chỉ đi." Trương công công hớn hờ nói. - Yên Nhi

"Tạ ơn Hoàng thượng" Đột nhiên được Phong Hầu, Thanh Linh kinh ngạc sững sờ trong chốc lát, nhưng rất nhanh nàng vươn hai tay ra nhận lấy thánh chỉ.

Không chỉ có nàng kinh ngạc mà tất cả mọi người ở chỗ này cũng kinh ngạc, nhất là những người hạ nhân kia, kinh ngạc trùng to mắt đến mức con mắt sắp rớt cả ra.

Bọn họ cũng không nghĩ tới, Nhị công tử ngày xưa bệnh tật quán thân tùy thời đều có thể tất thờ này cũng có một ngày được phong Hầu.

Lâm Thị đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía sau lưng Thanh Linh mang theo không cam lòng và ghen tỵ. Thật không biết cuối cùng Diệp Đàm này gặp phải vận cứt chó gì nữa, đi một chuyến đến Tiêu Diêu Thành lại trở thành Đại Hộ Pháp, sau khi trở về Hạ Thành thì được phong làm Bình Nhạc Huyện Hầu.

Ở Nam Hạ, chức Bình Nhạc Huyện Hầu là Chính Tam Phẩm. Trong lòng nàng không ngăn được ảm buồn phiền. Đại nhi tử Diệp Tự của nàng đi theo Diệp Thiên Minh vào sinh ra tử trên sa trường nhiều năm, mới lấy được chức Bình Bộ Thị Lang là Tòng Tam Phẩm.

Mà Diệp Đàm chỉ là đi Tiêu Diêu Thành một chuyến, sau khi trở về trở thành Bình Nhạc Huyện Hầu - Chính Tam Phẩm, lập tức vượt qua Tự Nhi.

Những năm gần đây, Diệp Đàm bệnh tật quán thân là người chẳng làm được trò trống gì lại đột nhiên vượt qua nhi tử của nàng, đoạt danh tiếng của hấn. Trong lòng nàng không thể nào tiếp nhận, cũng khó có thể dễ dàng tha thứ được chuyện Diệp Đàm còn xuất sắc hơn nhi tử của nàng.

Diệp Thiên Minh đi tới, về mặt thần nhiên: "Con trưởng thành rồi, trở thành Bình Nhạc Huyện Hầu, sau này làm việc nên chú ý nhiều một chút, cái khác, vì phụ cũng sẽ không nói thêm nữa."

"Cám ơn lời khuyên của phụ thân." Thanh Linh nói. - Yên Nhi

"Ừ." Diệp Thiên Minh gật đầu, vỗ hai cái lên bả vai nàng, sau đó xoay người rời đi.

"Đàm Nhi trở thành Bình Nhạc Huyền Hầu, chúc mừng nha." Lâm Thị ngoài cười nhưng trong không cười nói, ánh mắt âm trầm rơi vào trên người của Thanh Linh.

"Chúc mừng." Diệp Tự hồ hững nói, trong lòng đối với người nhị đệ gặp được vận cút chó lấy được vị trí Bình Nhạc Huyền Hầu này cũng vô cùng khinh thường.

Diệp Minh khinh thường liếc mắt nhìn Thanh Linh một cái, hừ nhẹ một tiếng liền đi.

Thanh Linh trở lại Mặc Trúc Viện, thấy khắp nơi trong sân đều là lá cây, hơn nữa lá cây rơi xuống còn chất đọng rất nhiều, vừa nhìn cũng biết là đã rất nhiều ngày chưa có quét dọn rồi.

Khỏe miệng nàng nhếch lên độ cong lạnh lùng, chủ tử không có ở đây, những người này đã quên mất bổn phận của mình rồi.

Con sâu một đút khoét trong Mặc Trúc Viện, cần phải nhổ sạch rồi.

Trong không khí, còn có mùi rượu bay tới.

Sắc mặt nàng trầm xuống, dưới chân chậm rãi đạp lên lá cây, phát ra tiếng vang kéo kệt.

Thì ra là mấy gã sai vặt của Mặc Trúc Viện nghe được âm thanh kéo kệt này, nhưng không khỏi cảm thấy sau lưng phát lạnh.

Nàng đi về phía chỗ ở của bọn sai vặt, một tên sai vặt kêu Trương Sử vội vàng từ phía sau nàng đi ra ngoài, ngăn ở trước mặt nàng, cười hi hi nói: "Nhị công tử vừa trở về, không bằng về phòng nghỉ ngơi một chút trước đi."

Thanh Linh cũng không thèm nâng mắt lên, đẩy hắn sang một bên, đi vào trong phòng của bọn hắn.

Trong nhà, có rượu có thịt, còn có những con mạt chược nằm tán loạn.

Nàng đá văng một vỏ rượu không chắn ở dưới chân ra, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trong nhà, không khỏi cau mày: "Lá cây trong sân đã mấy ngày chưa quét rồi?" Nàng hỏi Trương Sử, khẩu khí rất lạnh nhạt, giống như là đang nói đến chuyện trong nhà. - Yên Nhi

Trương Sử có loại cảm giác xấu, do dự nói: "Một... Mười... Ba ngày!"

"Chỉ có ba ngày?" Đột nhiên nàng thờ ơ nhìn thoáng qua, ánh mắt rét lạnh lướt qua người Trương Sử.

"Đúng..." Hắn nhỏ giọng nói.

Thanh Linh lạnh lùng cười một tiếng: "Người coi Bàn công tử là cái gì cũng không hiểu phải không, viện này có phải ba ngày chưa quét hay không, người cho rằng ta không nhìn ra được phải không? Viện này ít nhất bảy ngày chưa quét rồi."

Lòng Trương Sử run lên, cười cứng ngắc nói: "Nhị... Nhị công tử, quả thật chỉ mới ba ngày chưa quét. Bởi vì, mấy ngày nay gió thổi lớn quá..."

"Cần rồi!" Nàng đột nhiên giận dữ: "Không nói thật phải không? Bạch Nhiên, kéo hắn xuống đánh 50 đại bản."

Trương Sử vừa nghe 50 đại bản, đó không phải là muốn mạng của hắn hay sao? Hắn bị dọa sợ đến mức run rẩy nói: "Nhị công tử bớt giận, tha mạng." Trước kia Nhị công tử rất hiền hậu, sao lần này trở về thì lại thay đổi chứ. - Yên Nhi

"Cuối cùng là mấy ngày không có quét?" Thanh Linh hỏi.

"Mười... Ngày" Lúc này Trương Sử đang hoảng nói: "Nhị công tử, nô tài biết sai rồi, ngài tha cho nô tài đi."

"Bạch Nhiên, sau khi đánh những người liên quan đến chuyện này 20 đại bản thì tổng cổ toàn bộ ra ngoài. Còn nữa, phân phó xuống, Mặc Trúc Viện không nuôi người rảnh rồi." Nàng nói xong, lập tức ra khỏi phòng, không để ý tới tiếng cầu xin tha thứ truyền tới từ sau lưng.

Trở lại phòng, Thanh Linh sai người dọn dẹp lại một lần nữa, sau khi rửa mặt một phen, Bạch Nhiên cũng đã đuổi những người đó đi rồi.

"Bạch Nhiên, sao không thấy Hương Thảo?" Nàng đã vào viện được một lúc lâu rồi mà vẫn không thấy Hương Thảo xuất hiện.

Thanh Linh biết rõ nha đầu Hương Thảo kia mà nghe đến tin tức nàng trở về, nhất định là sẽ không thể chờ đợi được mà lao ra gặp nàng. Nhưng mà bây giờ nàng lại không nhìn thấy Hương Thảo, nàng không khỏi lo lắng có phải Hương Thảo đã xảy ra chuyện gì rồi hay không.

Bạch Nhiên lắc đầu: "Thuộc hạ cũng không biết, bây giờ sẽ bắt đầu đi tìm hiểu." - Yên Nhi

Rất nhanh, Bạch Nhiên hỏi thăm được tin tức của Hương Thảo.

Sau khi nàng rời đi Hạ Thành không được mấy ngày, Hương Thảo đã bị Diệp Minh bắt đến viện của hắn để hầu hạ hắn.

Nghe được tin tức này, trong nháy mắt trái tim của Thanh Linh trầm xuống, tự mình đi một chuyến đến viện của Diệp Minh.

Nàng xông vào viện của Diệp Minh, vừa đi vào trong được mấy bước thì đã nhìn thấy Hương Thảo ngồi chồm hổm trên mặt đất ở bên trong phòng khách rửa chân cho Diệp Minh.

Không biết tại sao, Diệp Minh đột nhiên đá một cước vào chậu rửa chân, còn nhấc chân đạp lên trên mặt của Hương Thảo.

"Gia vừa nhìn thấy người, liền nghĩ đến tên ma bệnh kia, cả người đều không thoải mái!" Khuôn mặt Diệp Minh âm trầm nói.

Hương Thảo bụm mặt, muốn khóc lại không dám khóc thành tiếng, nước mắt lưng tròng. - Yên Nhi

"Cút!" Diệp Minh giơ chân lên muốn đạp thêm một cước nữa cho hả giận, chỉ là chân hắn còn chưa có nâng lên đã ra, một chân khác bất ngờ bị hai phiến lá cây đánh trúng, tiếp đó hai chân mềm nhũn, cả người ngã chổng vó xuống đất.

"Tiểu... Nhị công tử, ngài đã trở lại." Hương Thảo nhìn thấy người xuất hiện ở trước cửa, lau nước mắt, vui vẻ nói.

Thanh Linh gạt đầu, phân phó Bạch Nhiên ở bên cạnh: "Mang Hương Thảo về trước đi."

Diệp Minh ngã xuống đất nghiêng đầu qua, nhìn thấy nam tử thanh tú giống như thiên thần đột nhiên giáng xuống đứng ở trước, ánh mắt hắn lạnh lẽo: "Là người hại ta ngã xuống?"

"Đúng vậy thì như thế nào." Thanh Linh nói một cách giống như chuyện này là đương nhiên.

Diệp Minh từ dưới đất bò dậy: "Sao người lại ra tay đánh ta?" - Yên Nhi

"Chỉ bằng việc người tùy tiện động đến người của ta." - Yên Nhi

"A, người của người, người là đang nói đến tiện tỳ kia?" Diệp Minh cười lạnh.

Cổ tay Thanh Linh chuyển một cái, hai mảnh lá cây lại lần nữa bay ra, làm cho Diệp Minh mới vừa bò dậy lại té xuống: "Đây chỉ là cảnh cáo, sau này, người của ta người không được động vào nữa." Nàng mở miệng kiêu căng nói.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Kính Trà

Diệp Minh đang ở sân khác nghe bên này có động tĩnh liền chạy sang. Hắn ra lệnh ngăn Bạch Nhiên lại, không cho mang Hương Thảo đi.

Chỉ là bọn hắn căn bản không phải đối thủ của Bạch Nhiên, mới hai ba chiêu đã bị đánh cho nằm co quắp trên đất.

Nhìn người của mình bị đánh thê thảm, Diệp Minh phẫn uất đâm một quyền lên đất, nghiến răng nói: "Hương Thảo là nô tỳ trong viện của ta, nhị ca muốn đưa nàng đi, cánh tay nhị ca cũng dài quá rồi."

Thanh Linh nhú mày, lạnh nhạt nói: "Hương Thảo sao lại biến thành nô tì trong viện của người rồi?"

"Hương Thảo là người mẫu thân điều từ Mặc Trúc viện tới, người mang nàng đi chắc chắn chưa thông báo với mẫu thân." Nếu không Diệp đảm cũng không trực tiếp vào viện hãm cướp người. "Người dẫn người đi chính là không tôn trọng mẫu thân. Không kính trọng mẫu thân chính là bất hiếu, chuyện này nếu để phụ thân biết được xem người giải thích thế nào. Thúc thoif thì mau dừng tay lại cho ta."

"Hương Thảo là người của mẫu thân ta- Đông Lăng An công chúa sắp xếp bên cạnh Nhị nha đầu, cũng coi như nàng là người của Đông Lăng quốc, nàng khi nào lại đến lượt mẹ người làm chủ?" Thanh Linh mạnh mẽ chất vấn, cũng chẳng thèm cùng Diệp minh nói mấy lời vô nghĩa, xoay người liền đưa người đi theo.

Cướp người trước mặt hắn chính là đánh thẳng vào mặt hắn, Diệp Minh tức giận đến nỗi thân thể cũng phát run, cầm cái bồn rửa mặt hướng phỉ ọt Thanh Linh mà đập.

"Ai yêu!" Lâm thị vừa bước chân vào viện của Diệp minh, cái bồn rửa mặt liền rơi trước chân bà ta, bị dọa sợ thất hồn táng đảm, liền tiếp lùi về sau.

"Diệp Đảm, người dám khi dễ Minh Nhi?" Lâm thị chưa tỉnh hồn lại thấy Diệp minh nhếch nhác ngồi trên mặt đất, Diệp đảm ngoài ý muốn lại xuất hiện ở đây, trong lòng bà ta liền theo bản năng nghĩ Diệp Đảm khi dễ đứa con quý báu của bà ta.

Bà ta vội vã chạy vào phong đồn Diệp Minh dậy.

“Mẫu thân, Nhị ca xông vào viện ta cướp người, chuyện này mẫu thân phải quản lý.” Sau đó Diệp Minh mồm năm miệng mười, thêm mắm dặm muối kể hết sức sinh động chuyện vừa xảy ra.

Nghe xong lời Diệp Minh nói, vốn Lâm thị nhìn Diệp Đàm cũng không thuận mắt, giờ phút này nhìn Diệp Đàm bằng ánh mắt sắc nhe đao, bộ dáng như muốn đem người băm thán nghìn mảnh. “Diệp Đàm, ngươi đứng lại!”

Thanh Linh vừa bước chân ra ngoài liền dừng lại, phân phó Bạch Nhiên mang Hương Thảo đi trước, quay đầu lại chính là bộ mặt đầy giận dữ của Lâm thị. “Mẫu thân, Đàm Nhi có việc, Đàm Nhi đi trước.” Nàng miễn cưỡng qua loa lấy lệ, xoay người liền quả quyết bước đi.

Lâm thị nhìn chằm chằm bóng lưng của nàng mà tức đến hít thở không thông: “Diệp Đàm, đừng nghĩ bản thân được phong tước Hầu gia liền thấy bản thân rất giỏi, hừ, chúng ta đi.” Bà ta vội vã quay về phòng nhìn Diệp Minh.

Thanh Linh trở lại Mặc Trúc viện liền đi nhìn Hương Thảo trước, tự mình thu xếp cho nàng xong xuôi mới trở về phòng. Nàng nằm chết dí trên giường, chỉ là còn chưa kịp cởi quần áo liền bị Diệp Thiên Minh phái người gọi qua.

Đi vào đại sảnh, Thanh Linh liền nhận thấy không khí đó gì đó không đúng, Diệp Thiên Minh sắc mặt nhìn rất kém, Lâm thị ngồi một bên dùng khăn lau mặt không ngừng.

Nhìn tình hình này nàng liền đoán được chắc chắn Lâm thị đã nói điều gì đó không tốt về nàng. Aiz, thời điểm nàng là Diệp Thanh Linh, Lâm thị thường xuyên kiến cố gây sự với nàng, hiện tại nàng dùng thân phận Diệp Đàm, Lâm thị lại vẫn cứ sinh sự. Nàng cùng Lâm thị chắc chắn phải người chết ta sống mới được.

“Đàm Nhi hôm nay trở thành Bình Nhạc Huyền Hầu, cánh cứng cáp, ta đây thân làm mẫu thân muốn quản cũng không quản được rồi.” Lâm thị nhìn Diệp Thiên Minh một cái, lại cầm khăn lên lau lau hai cái trượng trưng.

“Đàm, ngươi đến viện Minh Nhi cướp người?” Diệp Thiên Minh lạnh mặt nói.

Thanh Linh tiến lên một bước nói: “Phụ thân, rõ ràng ngài biết Hương Thảo là nha đầu mà thân mẫu (mẹ ruột) ta* an bài bên cạnh chăm sóc Nhị muội, cho nên nàng ta ở đâu phải do Nhị muội định đoạt.

Lại nói Hương Thảo cũng không phải người trong viện Tam đệ, ta chỉ mang người của Nhị muội đi, sao lại trở thành cướp người rồi?”

Diệp Thiên Minh tựa như đã quên Hương Thảo là người nào, liền mở miệng hỏi: “Hương Thảo là người mẫu thân ngươi* an bài bên cạnh Thanh Linh?”

*Bởi vì nv nữ chính không có quá nhiều tình cảm với Diệp Thiên Minh nên mình xưng hô “ta- phụ thân”. Diệp Thiên Minh tựa hồ cũng không thích hai người con này nên mình để là “ta- người”, mình dịch theo cảm nhận riêng của mình thôi, không được thì mọi người ý kiến để mình sửa.

“Phải” Thanh Linh gật đầu, Diệp Thiên Minh đến cả người bên cạnh Thanh Linh bao năm cũng không nhớ nổi. Bị coi nhẹ đến như vậy, nàng không khỏi đối với nguyên chủ của khối thân thể này bi ai.

“Lão gia, thiếp hiện tại là đương gia chủ mẫu phủ Tướng quân, một nha đầu thiếp cũng không được quản?” Lâm thị u uất nhìn Diệp Thiên Minh.

Bà ta không ngờ tới Diệp Thiên Minh lại gật đầu: “Đông Lăng An công chúa an bài người bên cạnh Đàm Nhi và Thanh Linh, nàng quả thật không có quyền an bài.

Mặc dù nàng san bài nhưng nếu Đàm Nhi với Thanh Linh không đồng ý, vẫn phải trả người về.”

Lâm thị lập tức nghẹn một hơi, thét to: “Tại sao?”

“Bởi vì những người kia khế ước bán thân không thuộc Phủ Tướng quân.” Diệp Thiên Minh lạnh nhạt nói.

Khó trách không tìm thấy khế ước bán thân của Hương Thảo, thì ra là như thế. Lâm thị không cam lòng mím chặt môi, nhưng những lời tiếp theo Diệp Thiên Minh nói không khỏi làm khoe môi bà ta nâng lên một nụ cười hả hê.

“Đàm, mẫu thân ngươi không có quyền tùy ý an bài người của Thanh Linh nhưng thời điểm ngươi không ở trong phủ, mẫu thân ngươi liền đưa đến viện Tam đệ, ngươi không hài lòng thì trực tiếp nói với mẫu thân ngươi.

Nhưng ngươi lại cố tình không thông báo một tiếng liền trực tiếp xông vào viện Minh Nhi cướp người, đối với mẫu thân ngươi chính là bất kính

Hiện tại ta để ngươi hướng mẫu thân ngươi nhận sai, ngươi về sau chớ có bất kính với mẫu thân nữa.” Diệp Thiên Minh không để cho Thanh Linh mở miệng.

“Người tới, chuẩn bị trà.” Diệp Thiên Minh phân phó.

“Phụ thân...”

“Ngươi không phục?” Thanh Linh nghĩ mở miệng phản bác nhưng Diệp Thiên Minh lại lạnh lùng nhìn nàng, không có ý định cho nàng cơ hội mở miệng.

Lâm thị nhảy mất với Trương ma ma: “Trương ma ma, người đi chuẩn bị trà.”

Trương ma ma rót trà ra ly, bung đến trước mặt Thanh Linh: “Nhị công tử, trà đây ạ.”

Thanh Linh liếc nhìn bàn tay đang run lẩy bẩy, lại hiện màu hồng hồng rõ ràng của Trương ma ma. Ngẩng mặt lên nhìn lại thấy vẻ mặt ần ần của bà ta.

Nàng không cần đưa tay đụng chén trà kia cũng biết nó rất bỏng.

Trương ma ma bung ly trà này qua chắc chắn là phân phó của Lâm thị. Quả nhiên, nàng quét mắt nhìn qua thấy đuôi mày bà ta thoáng qua nét cười hả hê.

Thanh Linh đưa mắt nhìn ly trà của Trương ma ma hồi lâu mà vẫn không có động tĩnh gì.

Trương ma ma bung ly trà, bị phỏng cũng không dám kêu, bà ta mang theo ánh mắt cầu xin sự giúp đỡ từ Lâm thị.

“Đàm, người chậm chạp không chịu nhận trà là do trong lòng không phục, không muốn kính trà ta sao?” Lâm thị giọng điệu nghiêm túc, đáy mắt mang theo ý cười không dễ phát giác.

Ly trà Trương ma ma bung trên tay, Diệp Đàm cho dù hiểu rõ nước trà nóng cũng không dám không cầm, bởi hấn không nhận chính là không chịu nhận lỗi lầm. Hấn nếu cầm ly trà mà cầm không vững, khả năng cũng không xong, Trương ma ma cầm lâu như vậy mà không sao, hấn làm sao dám kêu?

Nhưng chỉ cần hấn đưa tay ra lấy, Trương ma ma ắt hấn có biện pháp làm cho hấn không đụng được vào ly trà.

Ly trà nếu rơi xuống đất, bà ta chắc chắn có thể chỉ trích hấn bất hiếu, cố ý hắt đổ ly trà.

Hấn bất hiếu, chính là làm cho Diệp Thiên Minh chán ghét. Bắt đầu từ đây tình cảm cha con dần trở nên xa cách.

Hai cha con bất hòa, đây chính là chuyện vui đối với bà ta.

“Đàm Nhi!” Ánh mắt Diệp Thiên Minh tức giận nhìn Thanh Linh, bản thân nhi tử làm sao lại không chịu nhận lỗi, đương nhiên hấn sẽ tức giận.

Lâm thị bên cạnh nhanh chóng quạt gió thổi lửa*: “Lão gia, Đàm Nhi hiện tại cánh đã cứng cáp rồi, đừng nói thiếp không quản được, đến cả lão gia cũng quản không nổi nữa.”

*khá giống câu “Giậu đồ bìm leo”, ý chỉ người hay “đi xe kích” ấy.

Thanh Linh cười: “Mẫu thân gấp cái gì? Đàm Nhi không nói không kính trà cho người mà.”

Nàng vươn tay tiếp nhận ly trà, đem ly trà cầm vững, không cho Trương ma ma cơ hội táy máy tay chân. Ly trà quả thật rất nóng chỉ là nàng không sợ, ngược lại thăm vận nội lực đem nước trà đã nóng lại càng nóng.

Lâm thị thấy nàng cầm ly trà trong tay mà không có chuyện gì xảy ra, sắc mặt lập tức cứng đờ, không khỏi nhìn Trương ma ma.

Trương ma ma không dám tiếp nhận ánh mắt hung dữ của Lâm Thị, xấu hổ cúi thấp đầu.

“Mẫu thân, Đàm Nhi biết lỗi rồi, mời ngài uống trà, tha lỗi cho Đàm Nhi.” Thanh Linh đưa ly trà đến trước mặt Lâm thị, mặt cười cong cong.

Lâm Thị biết nước trà nóng, bản thân bà ta không thể không nhận ly trà, do dự một hồi lâu mới run rẩy đưa tay ra nhận.

Thanh Linh đụng vào tay Lâm thị, nàng nhẹ buông tay, ngón trỏ khẽ búng, nước trong ly trà tất cả đều đổ vào bụng Lâm thị.

Lâm thị bị toàn bộ trà nóng hắt vào bụng kêu thảm thiết, há mồm liền chỉ trích: “Diệp Đàm, người...” Người bất hiếu thì cũng thôi đi, sao lại còn hắt tất cả trà vào người ta?

Thanh Linh vội vàng hấp tấp lùi về phía sau, sắc mặt trắng bệch, vội vàng cắt đứt lời nói của Lâm thị: “Mẫu thân không muốn tha thứ cho Đàm Nhi thì người cứ nói thẳng, cần gì làm đổ trà, còn làm dơ áo mình.”

“Người...” Lâm thị bị Thanh Linh cướp mất lời nói, tức giận đến nổi thất khiếu cũng đều bốc khói, cả giận quát: “Nước trà nóng như vậy người định làm bỏng chết ta sao? Ai da, bỏng chết ta rồi.”

Hốc mắt bà ta phiem lệ quang, uất ức nhìn Diệp Thiên Minh: “Lão gia...” Muốn nói lại thôi, trong đó uất ức tựa như càng nhiều.

Thanh Linh lúc này kinh ngạc lớn tiếng nói: “Nước trà rất nóng? Mẫu thân người bị phỏng? Tại tay ta da dày thịt béo, không hề cảm thấy nóng.” Về mặt năng rất vô tội, cái gì cũng không biết.

Thanh Linh đột nhiên xoay người, căm tức nhìn Trương ma ma: “Trương ma m, người đưa ly trà nóng như vậy là muốn làm gì?”

Diệp Thiên Minh trầm mặt, đột ngột đứng lên: “Người tới.” Hấn phân phó, lập tức có hai thị nữ đi vào: “Đưa phu nhân về phòng, bởi phu nhân ít thuốc.”

Lâm thị là nữ quyền, chỗ bị phỏng là vùng bụng, tất nhiên hấn không thể gọi đại phu, vì vậy chỉ có thể để thị nữ bôi thuốc.

“Lão gia, chén trà của Đàm Nhi...”

“Được rồi, nàng cũng bị bỏng rồi, trở về bôi thuốc đi.” Diệp Thiên Minh mất kiên nhẫn phát tay nói, tiếp theo liền phân phó người kéo Trương ma ma xuống đánh mười côn.

Được thị nữ đỡ, Lâm thị không cam lòng rời đi.

Lâm thị sau khi rời đi, Diệp Thiên Minh cũng bảo Thanh Linh lui ra.

Trở lại phòng, Lâm thị vừa bôi thuốc xong Diệp Minh liền đi vào.

“Ta cứ nghĩ Diệp Đàm chỉ là một con tốt, không nghĩ tới hấn cùng với sao chổi Thanh Linh cùng một dạng, cũng không phải là loại đèn dầu đã cạn.” Lâm thị tức giận nói, lại nghĩ đến Thanh Linh, rồi nhớ đến nữ nhi đã chết của mình, bi thương ập tới, không không chế được nước mắt cứ thế thi nhau rơi xuống.

Diệp Minh hốt hoảng nói: “Mẫu thân, người đứng khóc, Diệp Đàm khi dễ người, Minh Nhi chắc chắn sẽ trút giận cho người.”

Lâm thị lau nước mắt, giọng cười: “Mẫu thân không phải khóc vì bị Diệp Đàm khi dễ, chỉ là đột nhiên mẫu thân nhớ tới tỷ tỷ người.”

“Tỷ tỷ...” Nghĩ đến cái chết bi thảm của Diệp Thanh Ngọc, Diệp Minh cũng thấy thương tâm “Đúng là cái đồ sao chổi độc ác, hại chết tỷ tỷ ta.”

“Còn có sao chổi ca ca của nàng ta nữa, hai huynh muội hấn không có ai là người tốt. Đừng để ta nắm được nhược điểm, nếu không....” Nét mặt âm độc không hề sùng với số tuổi của hấn.

Đại thọ năm mươi của Diệp Thiên Minh cũng đến, Lâm thị bắt đầu bận rộn lo thọ yến trong phủ.

Thanh Linh hiện tại đang nghĩ đến đại thọ năm mươi của Diệp Thiên Minh, nàng cũng không biết phải tặng cái gì, suy nghĩ thật lâu cũng nghĩ không ra. Lúc này Tần Liễm lại truyền tin, hẹn nàng xuất phủ gặp hấn.

Trở về phủ đã nhiều ngày, nàng còn chưa ra khỏi đại môn lần nào, càng chưa gặp hấn.

Hiện tại nàng cũng cảm thấy nhớ hấn, đối với yêu cầu của hấn, nàng cũng không cự tuyệt.

Tần Liễm hẹn nàng ở một quán trà, nàng vừa đến thì đụng mặt hấn ngoài cửa.

Hấn đi tới trước mặt nàng, bạch y xuất trần bông bông, phong thái trang nhã đến tận xương. Thấy nàng, khóe miệng hấn nhếch lên, nét cười yếu ớt mà mê người chậm rãi lộ ra, đáy mắt một mảnh dịu dàng bao phủ.

Nàng theo hấn đi vào nhà gian, vừa bước vào, hấn liền đóng sập cửa ôm chặt lấy nàng hôn mãnh liệt. Dùng hành động để nói với nàng, hấn vô cùng nhớ nàng.

“Đại thọ năm mươi của phụ thân sắp đến, ta vẫn chưa nghĩ ra nên tặng quà gì, chàng có ý tưởng gì không?” nàng nằm trong ngực hấn, ngửa đầu lên hỏi.

“Không có, đại thọ Diệp tướng quân ta cũng không biết phải tặng quà gì.” Tần Liễm nói: “Nàng nói xem Diệp tướng quân thích cái gì?”

“Ta không biết.” nàng nhỏ giọng nói, đối với người phụ thân này, nàng không hiểu rõ lắm.

“Vậy nàng có biết ta thích cái gì không?” Ánh mắt hấn sáng ngời nhìn nàng.

“Chàng thích gì?” Nàng còn giống như chưa từng hỏi sở thích của hấn.

Hấn nhếch môi cười, xinh đẹp mà câu tâm động phách, hai ngón tay hấn nâng cằm nàng lên, cúi đầu liền hôn xuống.

Hôn nàng mang theo êm ái cùng thương yêu, lưỡi hấn miêu tả hình dáng môi nàng, cái cảm giác tốt đẹp khi hôn nàng, hấn nhớ như khắc vào đầu, khảm vào xương.

“Ta chỉ thích một mình nàng.” Hồi lâu sau hấn mới kết thúc nụ hôn, vui thật sâu vào trong hõm vai nàng.

Người này lại kéo chuyện sang hướng khác rồi! Nàng hỏi là hỏi sở thích của hấn, không phải người!

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Giành Nữ Nhân

Editor: Yên Nhi

Bây giờ Thanh Linh không nghĩ ra phải đưa món đồ có thể làm nổi bật nào làm quà mừng thọ cho Diệp Thiên Minh, sau khi ra khỏi phòng ở quán trà, nàng kéo Tần Liễm tùy ý đi vào một tiệm bán đồ cổ. Định tùy tiện chọn món thông thường, lại khiến cho người khác không tìm được nhược điểm để chê trách để làm qua mừng thọ.

Ở trong tiệm bán đồ cổ, nàng chọn trúng một pho tượng ngọc có chất lượng Nam Cực Tiên Ông.

"Chường quây, pho tượng Nam Cực Tiên Ông này bao nhiêu bạc?" Thanh Linh giờ đồ trong tay lên hỏi chường quây.

"Những món đồ công tử nhìn trúng trong tiệm cứ lấy đi là được, về phần bạc thì không cần đưa." Chường quây cười híp mắt nói.

"Như vậy làm sao được, nên trả thì vẫn phải trả." Thanh Linh từ trong lòng móc ra mấy tấm ngân phiếu, vừa muốn đưa cho chường quây thì Tần Liễm đưa tay ngăn lại.

"Không cần đưa bạc." Hấn nói.

Nàng kinh ngạc nhìn hấn, sau đó lại nghe hấn nói: "Tiệm này là của ta." Hấn dừng lại một chút rồi nói: "Ta cũng là của nàng, nàng nhìn trúng thứ gì cứ lấy đi là được."

Ta cũng là của nàng, Thanh Linh nghe được lời nói như vậy rất là hài lòng. Như vậy, nàng sẽ không khách khí nữa nên lại chọn mấy món đồ rồi lấy đi.

Ra khỏi tiệm bán đồ cổ, Tần Liễm đột nhiên nói có chuyện phải rời đi trước.

Nàng đi về phía phủ Hộ Quốc Tướng Quân, Đại Hối đi theo ở phía sau đang ôm đầy đồ trong lòng, còn có Bạch Nhiên hai tay trống trơn giống như Thanh Linh.

Từ khi Thiên Nhất Tuyết trở thành Đại Hối thì ít nói và thành thật hơn, Bạch Nhiên thấy rõ điểm này nên bắt đầu giờ trò khi dễ Đại Hối, có việc gì cần đến sức lao động thì toàn bộ đưa cho Đại Hối làm.

Trước mặt xuất hiện một trận hỗn loạn, từ trong đám người đông đúc. Một nữ tử mặc giá y màu đỏ vọt ra, nàng vừa chạy vừa quay đầu lại.

Ở phía sau lưng nàng ta có một người nam tử mặc hi phục màu đỏ đang đuổi theo: "Tiện nhân, người đứng lại đó cho ta!" Nam tử tức giận nói, phía sau hấn có vô số gã sai vặt đi theo.

Bước chân của nữ tử mặc giá y màu đỏ không ngừng lại, lao đảo nghiêng ngã chạy trong đám người. Đột nhiên, nàng bị vấp phải vấy rồi ngã xuống đất, nam tử lập tức đuổi theo, dùng sức nắm lấy mái tóc dài của nàng, đau đến mức mặt của nàng lập tức trắng bệch.

"Tiện nhân, ta cho người chạy này, cho người chạy này." Nam tử một tay nắm lấy tóc dài của nữ tử, một tay kia tát vào trên mặt của nữ tử.

Trên khuôn mặt trắng nõn của nữ tử lập tức hiện lên mấy vết đỏ, khóe môi cũng chảy ra máu. Nghĩ đến bị tát mạnh như vậy, nhất định là rất đau, nhưng từ đầu đến cuối nữ tử này không hề lên tiếng cầu xin tha thứ, cũng chưa từng khóc lóc. Nàng ấy cũng chưa từng phản kháng, trên thực tế nữ tử nhỏ bé yếu đuối như nàng ở trước mặt một người nam tử đang tức giận, cũng sẽ không có lực phản kháng.

Tên nam tử kia, Thanh Linh biết, hấn là nhi tử của Ninh Tung Ninh Quốc Công.

Ninh Quốc Công là ngoại tổ phụ của Hách Liên Dục, năm xưa dưới gối chỉ có một nữ nhi, mấy năm sau nữ nhi vào cung trở thành Ninh Thực phi.

Lúc tuổi già lại sinh được một nhi tử, Ninh Quốc Công đặc biệt yêu thương người nhi tử mà mình lúc già mới có được này.

Bề ngoài của Ninh Tung cũng rất tốt, mày kiếm, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, hi phục trên người đỏ như lửa càng khiến cho vẻ tuấn mỹ của hấn rõ ràng hơn.

Thanh Linh không có nhìn thấy rõ khuôn mặt của nữ tử kia, nữ tử kia bị Ninh Tung tát mạnh, không hề khóc lóc hay cầu xin tha thứ tiếng nào, sự quật cường của nàng ấy khiến cho Thanh Linh rất thương thức.

Cho nên lúc đi ngang qua, Thanh Linh không khỏi nhìn nhiều thêm một chút, đứng lú nhìn thấy rõ mặt của nữ tử kia.

"Hoán Y!" Nữ tử bị người đánh trên đường cái vậy mà lại là Hoán Y, Hoán Y là một trong số những người mà nàng coi trọng.

Lúc này Hoán Y cũng nhìn thấy Thanh Linh, mặt của nàng bị đánh sưng đỏ, rõ ràng là rất đau, ngay khi nhìn thấy Thanh Linh, nàng lại cười lên.

Nhìn thấy Hoán Y ở ngoài đường bị người ta khi dễ như vậy, trong nháy mắt, trong lòng Thanh Linh vô cùng đau xót, trong lòng vô cùng tức giận. Thân hình nàng lóc lên một cái, nàng đi tới bên người Hoán Y, bắt lấy tay mà Ninh Tung đang đánh Hoán Y.

"Người là người phương nào, lại dám xía vào chuyện của Bản công tử." Giọng Ninh Tung vô cùng ác liệt.

Thanh Linh mím môi, không có mở miệng nói nhảm với hắn, dùng sức bẻ tay của hắn lại, sau khi nghe được tiếng xương cốt bị gãy vang lên thì dùng sức ném đánh bay Ninh Tung ra ngoài.

"Công tử!" Một vài tên sai vặt lúc này tới cùng Ninh Tung chạy lại đỡ hắn dậy, mấy tên còn lại giờ quả đắm vọt tới.

Bạch Nhiên tiến lên, ngăn ở trước mặt Thanh Linh, ra tay đánh nhau với những người đó. Tình cảnh bất ngờ trở nên hỗn loạn, người đi ngang qua đây bị dọa sợ đến mức không dám lại gần, vội vàng tránh đi.

"Hoán Y." Thanh Linh đỡ nàng, đau lòng lau vết máu bên khóe miệng của nàng.

"Sương... Nhị công tử, người trở lại." Nàng cong môi cười một tiếng nói.

Hoán Y vẫn luôn đối xử với nàng rất tốt, coi nàng như muội muội của mình mà đối đãi. Trở lại lâu như vậy, nàng lại không có đi gặp Hoán Y, cũng không có hỏi thăm tin tức của Hoán Y, nàng không khỏi áy náy nói: "Thật xin lỗi."

Hoán Y vỗ vỗ tay của nàng, cười dịu dàng nói: "Đồ ngốc, người lại không làm có làm chuyện gì có lỗi với ta mà, không cần phải nói xin lỗi."

Lúc này Ninh Tung từ dưới đất bò dậy, nhổ nước miếng, tức giận nói: "Tiểu tử kia, người dám giành nữ nhân với Bản công tử sao, người muốn chết à!" Hắn vung tay không bị thương lên, sau khi nắm thành quả đấm thì xông về phía Thanh Linh.

Bạch Nhiên bị những người khác ngăn lại, không có cách nào đi bảo vệ cho Thanh Linh.

Đại Hối đang ôm đầy đồ trong lòng, Thanh Linh không có phân phó hắn, hắn vẫn đứng yên ở một bên.

Thanh Linh buông tay đang đỡ Hoán Y ra, đứng lên, đánh mấy chiêu với Ninh Tung.

Thanh Linh đập mạnh vào bụng của Ninh Tung, hắn cúi đầu che bụng liên tiếp lùi lại. Ninh Tung khi dễ Hoán Y, mặc dù nàng tức giận đến mức muốn giết hắn, nhưng mà hắn là nhi tử Ninh Quốc Công yêu thương nhất, nhận được hàng vạn sủng ái. Bây giờ chưa đến lúc phải giết hắn, nên chỉ giáo huấn hắn một chút, khiến cho hắn chịu khổ một chút là được.

"Cuối cùng người là ai?" Ninh Tung cắn răng nói, lúc trước Diệp Đàm không hay ra phù nên hắn không nhận ra Diệp Đàm.

Lúc này hắn lại nhìn thấy người của mình cũng bị Bạch Nhiên đánh ngã, ghen một bụng tức giận.

"Công tử, thuộc hạ nhận ra, hình như hắn chính là Nhị công tử Diệp Đàm của Phủ Hộ Quốc Tướng Quân, vừa được Hoàng thượng phong là Bình Nhạc Huyền Hầu." Một gã sai vặt của Ninh Tung bị đánh nằm trên mặt đất, ôm bụng nói.

Ninh Tung oán hận nói: "Diệp Đàm, Bình Nhạc Huyền Hầu, khó trách lại lớn lối như vậy, hắn vậy mà dám khi dễ đến trên đầu Bản công tử!"

Thanh Linh đỡ Hoán Y dậy, không để ý ánh mắt như dao mà Ninh Tung nhìn tới, dẫn Hoán Y rời đi.

"Hoán Hoán, ta đưa người trở về y quán xử lý vết thương một chút trước." Thanh Linh nói, nơi này cách Y quán của Hoán Y không xa.

Trong nháy mắt Hoán Y cúi đầu xuống, không nói gì.

"Người làm sao vậy?" Nhìn thấy sắc mặt của Hoán Y có cái gì đó không đúng, lòng của Thanh Linh lập tức treo lên.

"Y quán không còn nữa." Hoán Y nức nở nói.

"Chuyện gì xảy ra? Lúc ta không có ở Hạ Thành, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Thanh Linh vịn hai vai của nàng, vội vàng hỏi.

Sau đó Hoán Y nói, nói ra lý do.

Có một ngày Ninh Tung mang theo vết thương, trong lúc vô tình xông vào Y quán của nàng, coi trọng nàng, muốn nạp nàng làm thiếp.

Làm thiếp thất của người ta dĩ nhiên là nàng không đồng ý, hơn nữa trước kia nàng đã từng thề, kiếp này trừ Mạch Chiêu Nam ra, sẽ không lấy ai khác. Bây giờ Mạch Chiêu Nam đã chết, nhưng nàng vẫn không có quên lời thề. Mặc dù Mạch Chiêu Nam không có ở đây, nàng cũng muốn thực hiện lời hứa cả đời.

Nàng không muốn làm thiếp của Ninh Tung, biết rõ mình không chộc nổi hắn nên muốn len lén trốn đi. Sau đó lại bị hắn phát hiện, dưới cơn nóng giận hắn đã phá hủy Y quán của nàng, nàng không muốn trở thành thiếp của hắn, hắn càng muốn để cho người ta biết nàng là thiếp của hắn, cho nên muốn nàng mặc lên giá y rồi đưa vào phủ Quốc Công.

Hôm nay hắn tới đón nàng, nàng bắt được cơ hội nên chạy trốn, sau khi hắn phát hiện thì dẫn người đuổi theo, sau đó chính là một màn giống như Thanh Linh đã nhìn thấy.

"Bây giờ ngươi tính thế nào?" Thanh Linh hỏi.

Hoán Y lắc đầu, "Ta cũng không biết." Bị Ninh Tung để mất tới, nàng rất khó chạy trốn.

"Còn muốn tiếp tục mở Y quán sao?" Thanh Linh tiếp tục hỏi.

"Tạm thời không muốn, hiện tại trên người ta không có đồng nào, không có nhà để về, không bằng ngươi chứa chấp ta đi, để cho ta đi theo bên cạnh ngươi đi." Hoán Y đùa giỡn nói.

"Á." Hoán Y cười khò, "Ta quên mất, người mà ta đắc tội là Ninh Tung, hôm nay ngươi vì ta mà đắc tội với hắn, nếu như ta lại đi theo bên cạnh ngươi chẳng phải là sẽ khiến cho ngươi gặp nhiều phiền toái hơn sao?"

"Ngươi nguyện ý ở bên cạnh ta, ta rất vui. Về phần Ninh Tung, ngươi không cần lo lắng." Coi như Hoán Y không đi theo nàng, Ninh Tung cũng sẽ tới tìm kiếm chuyện: "Ngươi cứ an tâm ở lại bên cạnh ta đi." Dù có như thế nào, nàng cũng nhất định sẽ xuất hết toàn lực bảo vệ Hoán Y thật tốt.

"Mới vừa là nói đùa với ngươi thôi, ta còn là thích ngày ngày đi hành y cứu người, đi theo bên cạnh ngươi khẳng định sẽ không tiện." Hoán Y nói.

Thanh Linh gật đầu, "Vậy cũng đúng."

Sau khi Thanh Linh kéo nàng đến Y quán gần đó xử lý tốt vết thương cho nàng thì an trí nàng ở một biệt viện mà nàng mới mua, cũng phái người qua bảo vệ nàng.

Ninh Tung bị Thanh Linh đã thương, phu nhân Ninh Quốc Công tự mình tới cửa trách mắng.

Gần tới, Thanh Linh vì chuyện này mà bị Diệp Thiên Minh gọi vào thư phòng.

"Đi Tiêu Dao Thành một chuyến, phụ thân cho là ngươi đã hiểu chuyện hơn, làm việc cũng đúng mực hơn. Thật sự không nghĩ đến hôm nay ngươi lại vì một nữ nhân mà đánh Ninh Tung, đắc tội phủ Ninh Quốc Công." Mặt Diệp Thiên Minh âm trầm nói.

Hoán Y là người mà nàng coi trọng, cho dù phải đắc tội phủ Ninh Quốc Công thì nàng cũng không tiếc: "Phụ thân, Hoán Y cô nương đã từng có ân với ta, hôm nay ở trên đường nhìn thấy nàng bị Ninh Tung khi dễ như vậy, ta không thể làm như không nhìn thấy."

Nàng kéo ra lý do là vì cứu ân nhân nên mới ra tay, Diệp Thiên Minh tự nhiên cũng không thể lại trách cứ nàng nữa, chỉ là thở dài một tiếng, nói: "Nhưng là ngươi làm như vậy sẽ đắc tội với phủ Ninh Quốc Công, hôm nay phu nhân Ninh Quốc Công đến phủ, phụ thân khuyên can mãi, mới làm cho chuyện này lắng xuống."

Ninh Quốc Công quyền cao chức trọng, môn sinh dưới trướng vô số kẻ, đắc tội với lão ta thì sẽ chọc vào không ít phiền toái nhỏ, nhưng nếu có Diệp Thiên Minh ra mặt, chuyện Thanh Linh đánh Ninh Tung cũng dễ giải quyết.

"Đàm Nhi đa tạ phụ thân." Thanh Linh nói.

"Được rồi, ngươi đi xuống đi, sau này làm việc không được lỗ mãng như vậy nữa." Diệp Thiên Minh trầm giọng nói.

Lúc trước Thanh Linh đuổi không ít người làm trong viện, Lâm Thị lấy lý do số lượng người không đủ để nàng sai sử, lại phái hai người thị nữ và hai gã sai vặt tới đây để nàng sai sử.

"Nhị công tử, bốn người này có cần nhận lấy hay không?" Bạch Nhiên hỏi.

"Nhận lấy đi, để cho bọn họ ở bên ngoài viện hầu hạ là được, còn có, phái người trông chừng bọn họ." Lâm Thị tốt bụng như thế, nàng tất nhiên sẽ không tin Lâm Thị thật sự có ý tốt.

Sáng sớm, Lâm Thị đứng dậy, rửa mặt xong, ngồi ở trước gương trang điểm.

Trương ma ma từ ngoài cửa đi tới, cười với Lâm Thị nói: "Phu nhân, người ở Mặc Trúc viện đã truyền về tin tức rồi."

Động tác Lâm Thị cầm ngọc trầm lên đầu khẽ ngừng một lát: "Có hỏi thăm được quà mừng thọ mà Diệp Đàm tặng lão gia là cái gì sao?"

Nàng phái bốn người đến Mặc Trúc viện, chính là cơ sở ngầm mà nàng an bài ở đó.

"Đúng vậy." Trương ma ma trả lời: "Quà mừng thọ mà Diệp Đàm định tặng cho lão gia là một pho tượng ngọc Nam Cực Tiên Ông."

Nghe vậy, ánh sáng trong mắt Lâm Thị càng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Thám Tử Trần Gia

Khỏe miệng Lâm thị khẽ nhếch, vuốt ve một bên tóc mai: “Mấy ngày trước bảo ngươi tìm một tên đạo tặc nhanh nhẹn, đã tìm được chưa?”

“Tìm được ạ, người kia được mệnh danh là Nhất đẳng Thần thủ*” Trương ma ma giờ ngón cái lên nói.

*Nhất đẳng Thần thủ: trộm đạo đứng đầu.

“Có thể tin được không?” Lâm thị vẫn lo lắng nhất là điểm này.

“Phu nhân có thể yên tâm, giang hồ coi trọng quy củ, chỉ cần có tiền, hắn sẽ không tiết lộ bất cứ thông tin về người thuê.” Trương ma ma nói.

Lâm thị gật đầu: “Tốt lắm.” Thời điểm bà phân phó Trương ma ma tìm người đã dặn không thể tiết lộ cho đối phương biết thân phận của bà, dù chuyện có vỡ lở cũng không can dự gì tới bà.

Danh tiếng của tiểu tử Diệp Đàm này đang rất cao, bà chắc chắn không để hắn ở trên cao quá lâu được.

“Phu nhân có cần nhìn tận mắt người nợ không ạ?” Trương ma ma hỏi.

Lâm thị lắc đầu: “Không cần, người đi gặp hắn là đủ rồi.” Bà sẽ không đi gặp tên nợ, càng không cho hắn cơ hội nắm lấy nhược điểm của bà.

“Dạ.” Trương ma ma vừa đáp vừa nhanh chóng lui về phía sau.

Sau chính ngo, Diệp Minh một mình ngồi dưới gốc cây cổ thụ, tay đang loay hoay cây nỏ.

Một gã sai vặt đi qua, Diệp Minh liền giơ tay nhắm ngay đầu hắn.

Biết Diệp Minh có một sở thích quái gở là lấy nỏ tài làm bia ngắm bắn, gã sai vặt bị sợ đến mức chân nhũn cả ra, về mặt mũi máo quỳ trên nền đất: “Tam... Tam công tử, tha cho tiểu nhân một mạng...”

“Thôi đi, sợ đến như vậy, chẳng còn ý nghĩa gì nữa.” Diệp Minh đang hăng hái liền uể oải thu tay lại: “Tới đây.” Hắn kêu gã sai vặt tới gần.

“Chuyện bảo ngươi làm ngươi đã làm xong chưa?” Diệp Minh miễn cưỡng hỏi.

“Đã làm xong ạ” Gã sai vặt từ trong ngực móc ra một chai thuốc bột: “Tam công tử, thuốc này tan trong rượu liền vô sắc vô vị, được hiệu quả mãnh liệt, người dùng phải chỉ cần sau nửa khắc, khi thuốc phát tác liền làm cho người ta cảm thấy... Ếc...” Hắn nhất thời không biết lấy từ gì để hình dung, thuận miệng cười hắc hắc: “Dục tiền dục tử.”

Diệp Minh liếc nhìn bình thuốc trên tay hắn, cầm lấy cái bình trong tay nhìn nhìn một chút, sau đó bỏ vào trong ngực, tiếp tục vuốt cây nỏ trong tay: “Thuốc này nếu không lợi hại như lời ngươi nói, cứ chuẩn bị làm bia cho bản công tử ngắm bắn đi.” Trong con ngươi hắn u quang chột lóe, ha ha, ma bệnh, bản công tử mòn mỏi chờ màn kịch hay của ngươi.

Trời tối đen như mực, không có lấy một ánh sao trên bầu trời đặc quánh.

Đang lúc đêm khuya, có một đạo bóng đen nhảy vào Mặc Trúc viện, hướng thẳng đến phòng ngủ của Thanh Linh.

Thanh Linh đang nằm trên giường, lúc này nội lực của nàng không giống như trước, bởi vì nội lực thâm sâu, giác quan của nàng cũng nhanh nhạy hơn gấp mấy lần. Trong bán kính mười trượng, gió thổi cỏ lay nàng đều biết, mặc dù nàng đang ngủ nhưng hoàn toàn có thể cảm nhận được.

Tiếng bước chân của người đang tới có điểm không đúng, Thanh Linh lập tức mở mắt, trong đêm tối, cặp mắt kia trong trẻo mà lạnh lùng.

Nàng có thể cảm nhận người vừa tới đang đứng trước cửa phòng nàng, nàng nghiêng đầu, nhìn cái cửa sổ. Trong đêm tối, ánh mắt sắc bén của nàng có thể nhìn thấy một sợi khói bay vào.

Là khói thuốc mê, mặc dù khói này không mùi không vị nhưng trong lòng nàng đã chắc chắn xác định đây là khói thuốc mê, nàng lập tức lấy ra một viên thuốc giải bách độc rồi cho vào miệng, sau đó tiếp tục nằm ngủ như chưa có chuyện gì xảy ra. Nàng muốn xem khách không mời mà tới này đến tột cùng là muốn làm gì.

Người bên ngoài đem khói thuốc mê thổi vào bên trong một lát, sau đó từ cửa sổ bên ngoài ném một viên đá.

Thanh Linh nhắm mắt bất động, người này rất cẩn thận, dùng khói mê vẫn chưa yên tâm nên ném cục đá vào. Đối phương cho rằng nếu nàng không bị ảnh hưởng bởi mê hương, chắc chắn sẽ có phản ứng khi có tiếng động.

Sau khi ném xong cục đá, người nợ lại đợi trong chốc lát, thấy bên trong không có động tĩnh mới lén mật đi vào bên trong.

Người nọ vừa vào đến phòng ngủ của Thanh Linh liền bắt đầu tìm đồ, thấy thứ gì đáng giá nhanh chóng nhét ngay vào ngực. Động tác của hắn vô cùng nhẹ, lại rất nhanh, nhìn qua đã biết là tên trộm chuyên nghiệp.

Hắn xoay người, thấy trên bàn có một cái hộp, mở ra thấy bên trong là một pho tượng Nam Cực Tiên Ông bằng ngọc: “Chắc chắc chắc, cái này không tệ, chính là quá đáng tiếc.” Hắn loay hoay gì đó ở pho tượng rồi mới để y nguyên như cũ,

Nam Cực Tiên Ông đáng tiền lại không lấy, người này ngược lại có ý tứ.

Tiếp hắn đến cạnh cả sô như muốn rời đi nhưng hắn đột ngột xoay người lại, tính lục soát thêm vài thứ đáng giá.

Thanh Linh lúc này đã đứng dậy, như một u hồn đứng sau lưng hắn. Người nọ đang bận tìm đồ, cũng không chú ý đến đằng sau.

“Huynh đệ, tìm được bao nhiêu bảo bối rồi?” Giọng nói sâu kín của Thanh Linh vang lên từ đằng sau hắn.

“Không được nhiều.” Đầu người nọ không thèm quay lại, tiêu sái trả lời, một phút sau hắn như ý thức được cái gì, vội vội vàng vàng nhét cái hộp vừa lấy vào trong ngực, quay người lại liền ném thuốc mê vào người Thanh Linh, xoay người nhanh như chớp nhảy ra khỏi cửa sổ.

Thanh Linh cười lạnh: “Công phu chạy trốn khá tốt.” Đáng tiếc lại đụng phải nàng, nàng không cho hắn có cơ hội nhảy ra khỏi cửa sổ, khi hắn bay ra ngoài, nàng nhanh tay kéo lấy chân hắn, không đợi hắn kịp có phản ứng, nàng nặng nề đập hắn xuống đất, một cước đạp lên lưng hắn.

“Nhìn công tử, bên trong đã xảy ra chuyện gì?” Bạch Nhiên nghi ở phòng cách vách, nghe thấy tiếng động lập tức chạy qua xem.

“Trộm vào nhà.” Thanh Linh nói, sau đó nàng thấp sáng nên trong phòng, gọi Bạch Nhiên vào.

“Công tử tha mạng, ta trả lại người tất cả mọi thứ ta trộm được, người mở lòng từ bi tha cho ta đi.” Người nọ bị giẫm dưới chân, ngược đầu cầu xin tha thứ, tay lại đột nhiên ném ra ám khí.

Thanh Linh vận nội lực hút ám khí vào tay, lạnh giọng nói: “Người tự đâm đầu vào chỗ chết.” Đạp người, cũng ném ám khí vào người hắn. Người nọ nhanh nhẹn tránh đi nhưng vẫn bị mấy cái ghim vào tay.

Khoảng cách gần như thế mà vẫn có thể tránh thoát ám khí của nàng, người này công phu quả thật không tệ, đáng tiếc lại làm ăn trộm.

Người nọ bị nàng đá bay giữa không trung, vô tình cái hộp từ trong ngực nàng rơi xuống đất, chiếc nhẫn ngọc ban chỉ bắn ra ngoài.

Người nọ bị đạp đụng vào tường rồi rơi xuống đất, cánh tay chảy máu, hắn gất gao cắn răng cố nhịn đau. Ánh mắt hắn chạm đến Ngọc Ban chỉ, đôi mắt dần dần mở lớn.

Ngọc ban chỉ màu xanh đậm, bên trong có con hổ giờ nanh múa vuốt được chạm nổi, đây chính là Hồ phù Trần gia Tây Yên.

“Người thật là chán sống rồi?” Bạch Nhiên cả giận mắng.

Bàn tay hắn vung lên định cho tên trộm đạo này một bài học nhớ đời thì người nọ đột nhiên kinh ngạc nhìn Thanh Linh, mở miệng: “Hồ phù. .... thì ra ngài là Chủ Thượng.” “Bạch Nhiên dừng tay!” Thanh Linh ngăn cản Bạch Nhiên ra tay, có thể biết được Hồ phù, còn nhận nàng là chủ tử, nàng đoán đây chính là Thám tử Trần gia Tây Yên.

Trần gia an bài thám tử ở Nam Hạ, có người làm đồ phụ*, có người làm trộm đạo, có người lại là phu tử**, có người là thương nhân, có người là....

*Đồ phụ: người bán thịt (mình để đồ phụ cho đỡ thô thiển)

**Phu tử: người dạy học.

Ngày thường, nhìn bọn hắn không có gì khác thường nhưng bọn họ sẽ ngấm ngầm thông qua đủ loại thủ đoạn để thám thính tin tức.

“Tiểu lâu nhất dạ thính phong vũ.”* Thanh Linh bỗng nhiên lên tiếng, đây chính là ám ngữ Tây Thành Bá từng nói với nàng.

Bạch Nhiên sững sờ đứng một bên, nghi ngờ nhìn nàng, tình huống này là thế nào? Nhị tiểu thư thế nhưng lại đột ngột xuất khẩu thành thơ.

“Nã bả thái đao sát trư dương.”* Người nọ mở miệng trả lời lại ám ngữ, hai câu thơ này hoàn toàn không ăn khớp nhau về mặt ngữ nghĩa.

*Hai câu thơ này có nghĩa là: Cả đêm mưa đột nơi tiểu lâu / Heo dê bị giết bởi đao phay.

Nghe vậy Thanh Linh chậm rãi nở nụ cười, trong lòng thêm khẳng định người này chính là thám tử của Trần gia, thua thiệt người Trần gia thế nào mà lại tìm được hắn.

Nghe hai người ông nói gà bà nói vịt, Bạch Nhiên càng thêm nghi ngờ: “Nhị công tử, ngài làm gì vậy? Còn hắn là ai?” Người này hà cớ gì Nhị tiểu thư là Chủ Thượng.

Thanh Linh nói rõ mười mươ chuyện Hồ Phù cho hắn.

“Ngươi tên gì?” Thanh Linh hỏi

“Thuộc hạ tên Khiếu Thư Nghiễn, Thứ trong cuốn sách, Nghiễn trong nghiên mực.”

“Không ngờ ngươi làm nghề trộm đạo mà có cái tên đậm mùi sách vở đến thế.” Bạch Nhiên khinh bỉ.

“Không mượn ngươi xen vào.” Khiếu Thư Nghiễn không vui nói: “Chủ Thượng, ngài xuống tay cũng quá nặng.” Hắn ôm bụng khó nhọc đứng lên.

Thanh Linh đưa cho hắn một bình thuốc chữa thương, nàng không lập tức xuống tay giết hắn coi như đã không tệ rồi. Đến gần Khiếu Thư Nghiễn, nàng phát hiện trên mặt hắn có dị thường. Nụ cười của nàng càng sâu thêm, dịch dung? Thì ra là đồng môn.

Nàng đưa tay lột lớp da ngoài xuống: “Người nào phái ngươi tới?”

Khuôn mặt hắn trắng noãn mà thanh tú, tuổi chỉ khoảng mười chín đôi mươi.

Khiếu Thư Nghiễn vẫn chưa hết khiếp sợ khi thấy Thanh Linh lột lớp mặt nạ của hắn, nghe được câu hỏi của nàng, sau khi định thần liền lập tức trả lời: “Đôi phương không chịu tiết lộ thân phận, chẳng qua ta tra được đôi phương chính là mẫu thân ngài, Hộ Quốc tướng quân phu nhân.” Hắn dù sao cũng là thám tử Trần gia, tra rõ thân phận người thuê hắn đến Mặc Trúc viện không hề khó.

Sau đó hắn đem mục đích tới đây nói cho Thanh Linh: “Chủ Thượng, nếu thuộc hạ sớm biết đó là ngài, có đánh chết thuộc hạ cũng không đồng ý với lão yêu bà kia đụng đến Nam Cực Tiên Ông của ngài.”

Thanh Linh trầm nghĩ con người của Khiếu Thư Nghiễn cũng không tệ, đánh bậy đánh bạ mà cũng tìm được ra một thám tử Trần gia mà không cần phiền phức.

“Chủ Thượng, xin cho thuộc hạ một cơ hội lấy công chuộc tội.” Khiếu Thư Nghiễn thành khẩn nói.

Thanh Linh không nói gì, đi tới bên cạnh bàn cầm lên Nam Cực Tiên Ông đã bị hắn giữ tròn. Chỉ cần liếc mắt nàng đã phát hiện ra chỗ bị tẩy máy.

“Chủ Thượng?” Thấy vẻ mặt nhàn nhạt của Thanh Linh, Khiếu Thư Nghiễn có phần không đoán được tâm tư của nàng.

Thanh Linh đột nhiên nâng môi cười: “Được, ta cho ngươi một cơ hội. Ngày mai chính là đại thọ năm mươi của phụ thân ta, chỉ cần ngươi làm cho ta một việc, mọi chuyện liền rất dễ dàng nói chuyện.”

“Chỉ cần Chủ Thượng phân phó, thuộc hạ sẽ dốc toàn lực làm việc.” Khiếu Thư Nghiễn nói.

Ngày mới, mặt trời ló rạng ở chân trời phía Đông, Trương ma ma tiến vào phòng của Lâm thị.

Đêm qua Diệp Thiên Minh không nghỉ trong phòng bà ta, Trương ma ma đi vào không có quá nhiều cổ kị.

Nghe thấy tiếng bước chân của Trương ma ma, Lâm thị ở trên giường ngồi dậy vội vang hỏi: “Đêm qua người kia có đắc thủ không?”

“Đã đắc thủ.” Trương ma ma mặt mày hớn hờ.

Mặt Lâm thị dần lộ ra nụ cười: “Người nọ không hổ danh là Đệ nhất Thần thủ.”

“Đúng vậy, lão nô tìm người đảm bảo có thể tin tưởng.” Trương ma ma vỗ ngực đảm bảo.

Tần Liễm sáng sớm đã qua phủ Tướng quân, cùng Diệp Thiên Minh khách sáo mấy câu liền hướng Mặc Trúc viện đi tới.

Thanh Linh đang chải đầu khước mắt liếc thấy một bóng dáng màu trắng đi vào, nàng không khỏi kinh ngạc: “Làm sao chàng tới sớm vậy?”

“Ngươi lui ra đi.” Tần Liễm không vội trả lời nàng mà cầm cái lược từ tay Hương Thảo.

Hương Thảo ngừng lại động tác, nhìn Thanh Linh.

“Không cần, Hương Thảo chưa chải đầu cho ta xong mà.” Thanh Linh hoạt bát nháy mắt.

Tần Liễm lạnh mặt nhìn Hương Thảo, Hương Thảo run người, yếu ớt lên tiếng: “Nhị...nhị công tử, nô tỳ cáo lui trước.” Nói xong liền chạy ra khỏi cửa như một làn khói, lúc ra ngoài còn nhân tiện khép cửa lại.

Tần Liễm đi tới sau lưng Thanh Linh, đưa hai tay ôm chặt eo nàng. Cúi đầu hôn vụn vặt bên thái dương nào.

Nụ hôn như mưa, bàn tay vuốt ve gò má nàng trượt xuống cần cổ thon dài.

“Nhột.” Nàng cười né tránh nụ hôn của hắn, hắn lại không ngừng truy đuổi: “Chàng tha cho ta đi, thật sự rất nhột mà.” Nàng vươn tay đẩy mặt hắn ra, đáng tiếc hắn cũng nắm chặt tay của nàng.

“Tiểu nha đầu không có lương tâm, vài ngày không gặp có nhớ vi phu hay không?” Hắc tử rì rì nói, nụ hôn vẫn dừng tại trên cần cổ không chịu rời.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Phu Quân Đừng Làm Loạn

Editor: Yên Nhi

“Nhớ.” Sợ hắc tử không hài lòng với câu trả lời của nàng mà làm bậy với nàng, nàng lại vội vàng nói: “Ta là thật sự rất nhớ chàng.”

Hắc tử cắn mấy cái ở trên cổ nàng, sau đó lại nhả ra, ở bên cổ nàng cổ hít thở: “Nhớ sao? Nhưng mà vi phu không cảm giác ra, mấy ngày không có ở bên cạnh vi phu, nàng đúng là học được cách nói dối.”

Thanh Linh nói thầm trong lòng, mấy ngày không gặp, chàng đúng là biết đùa giỡn ta.

Hắc tử lại hô lên cổ nàng: “Nhớ ta, vậy tại sao không tới tìm ta?” Giọng nói có chút khàn khàn trầm thấp, mang theo sự ủy khuất và u oán khiến cho mặt của nàng giật giật.

Tìm chàng? Vậy không phải là đưa dê vào miệng cạp sao?

Trên cổ truyền đến nhẹ nhàng đau đớn, tay chân nàng bắt đầu mềm nhũn ra, hô hấp cũng bắt đầu nhanh hơn. Không nhận nổi nụ hôn giống như trừng phạt của hắc tử, nàng rụt người lại, dùng giọng nói êm dịu nói: “Chàng đừng náo loạn, ôi, chàng nhẹ chút, bằng không sẽ lưu lại dấu hôn.”

Hôm nay là đại thọ năm mươi tuổi của Diệp Thiên Minh, người có mặt mũi ở khắp nơi sẽ đến chúc thọ. Nếu như bị người khác nhìn thấy trên cổ của nàng có vết hôn lưu lại do bị người khác hôn qua thì mặt mũi của Nhị ca tuyệt đối sẽ bị nàng làm mất sạch.

“Yên tâm, vi phu có chừng mực.” Giọng nói mỉa hoặc vang lên, khiến cho lòng nàng rối loạn.

Tên vô sỉ này lớn mật thật, tay của hắc tử bắt đầu không an phận chạy khắp nơi trên người nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng lên, hai mắt mê ly, đầu ngửa ra, tầm mắt chạm đến sườn mặt ôn nhuận như ngọc của hắc tử, hô hấp càng thêm dồn dập: “Phu quân, đừng náo loạn có được hay không?”

“Không được” Hắc tử ngắt đầu, về mặt sau khi động tình của hắc tử vô cùng yêu mị, mê hoặc lòng người: “Vi phu muốn bù lại tất cả những tổn thất mấy ngày này.”

Tên này thật đáng giận!

Nàng thầm mắng trong lòng, nhưng cũng biết vào lúc này thời điểm không thể dùng biện pháp mạnh để ứng phó với người này, phải dùng biện pháp mềm mỏng một chút. Vì thế, giọng nói của nàng lập tức mang theo khóc nức nở và ủy khuất nói: “Phu quân.....”

“Mặc kệ, nàng phải bồi thường cho vi phu.” Hắc tử lấy một tay che lại hai mắt đáng thương hề hề của nàng, cúi đầu dùng nụ hôn lấp lại miệng của nàng.

Sao chiêu này lại không dùng được! Suy nghĩ của nàng vừa mới hiện lên những câu này, nụ hôn nóng bỏng của hắc tử lập tức quét sạch tất cả suy nghĩ trong đầu của nàng, chỉ còn sót lại sự trống rỗng.

“Về sau nhớ ta thì phải đến Tướng phủ tìm ta, biết không?” Hắc tử ôm nàng đang xụi lơ mềm nhũn vào trong lòng, dùng giọng điệu ôn nhu mà dụ dỗ nàng.

“Vi cái gì không phải là chàng tới tìm ta?” Đầu óc của nàng còn đang rối loạn, mơ màng mà nói.

“Nàng muốn để cho ta tới tìm nàng sao?” Hắc tử cười như không cười nói.

Nàng giật mình một cái, trong nháy mắt tỉnh táo lại: “Không cần!”

“Đi tìm ta, hoặc là ta đi tìm nàng, chỉ có thể trong hai mà chọn một.” Hắc tử nói.

Nàng xoay đầu qua một bên không muốn để ý tới hắc tử, hắc tử xoay mặt của nàng lại muốn đối diện với nàng, nàng bực mình há miệng cắn lên tay hắc tử: “Chỉ biết khi dễ ta, chàng thật là quá xấu rồi!” Sau khi nhả ra, nàng tức giận nói.

Ánh mắt của hắc tử đột nhiên sáng lên, hưng phấn nói: “Hôn nàng cũng coi như là khi dễ sao? Vậy vi phu để cho nàng khi dễ lại là được rồi.” Hắc tử rất vui lòng để cho nàng khi dễ mình: “Đến đây đi, phu nhân, nàng cứ thỏa thích khi dễ ta đi.”

Tên này lại chuyển đề tài nữa rồi.

Quên đi, đối với loại da mặt dày này, nàng so đo làm gì chứ? Uống phí sức lực.

“Nhị công tử, người còn không có mặc tốt sao? Khách khứa đã tới không sai biệt lắm rồi, tiệc mừng thọ của lão gia sắp bắt đầu rồi, ngài vẫn là mau lên, đừng .....” kéo dài nữa.

Ngoài cửa Bạch Nhiên còn chưa nói dứt lời, giọng nói trong trẻo mang theo chút tức giận truyền ra từ trong phòng: “Câm miệng.”

Bạch Nhiên hoảng sợ, không mở miệng nữa, chỉ là trợn trắng mắt hèn mọn mà nhìn nam tử ở trong phòng. Tên họ Tần này lại tới khi dễ Nhị tiểu thư.

Sau khi Tần Liễm sửa sang lại y phục giúp nữ tử đang ở trong lòng mình xong thì đứng lên, sau đó cũng tự sửa sang lại y phục của mình.

Thanh Linh nhìn nam tử phong hoa tuyệt đại khí chất cao quý mặc bạch y trắng như tuyết ở trước mặt, không khỏi nhớ tới mấy chữ: Mặt người dạ thú.

“Nghĩ cái gì vậy?” Dáng vẻ mê ly nhìn chăm chăm hần của nàng, rõ ràng mắt của nàng đang nhìn hần, vậy mà nàng còn có thể thất thần, trong lòng hần vô cùng không vui.

“Nghĩ tới mặt người dạ thú.” Nàng không khỏi buột miệng nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Nàng nói cái gì?” Hần híp lại đôi mắt phượng hẹp dài.

Vừa mới nói ra khỏi miệng, nàng lập tức ý thức được chính mình vừa mới nói lời ngu xuẩn như vậy, ánh mắt chuyển động nói: “Coi như ta cái gì cũng chưa nói đi.” Xoay người, hai chân giống như bôi dầu mà chạy nhanh ra khỏi phòng.

Hần đuổi theo nàng, ngăn ở trước mặt nàng, cười khể nói: “Nàng chạy cái gì, ta còn có thể ăn nàng hay sao?” Tiếp theo hần lấy một viên thuốc từ trong cổ tay ra đưa cho nàng: “Ăn nó.”

Nàng nhận lấy viên thuốc, không hiểu mà hỏi: “Viên thuốc này là gì?”

“Đội một lát nữa trên tiệc mừng thọ không thể thiếu được phần phải uống rượu, nàng uống rượu một ly đã ngã, từ lượng kém như vậy thật sự khiến cho ta lo lắng.” Chỉ là nhớ tới vẻ nhiệt tình và chủ động sau khi say rượu của nàng, hần thật ra cũng rất thích, còn rất hy vọng nàng chỉ say rượu ở trước mặt hần: “Viên thuốc này là dùng cho giải rượu, ăn nó vào bảo đảm nàng ngàn ly không say.”

Giải rượu, tên này là đang quan tâm nàng sao, chờ chút, khi nào mà nàng trở thành một ly đã ngã rồi? Rõ ràng là rất nhiều ly mà?

Nghĩ đến ở Tiêu Dao Thành sau khi nàng say rượu lại làm bậy đối tên này, nàng xấu hổ, đỏ mặt uống viên thuốc.

Tần Liễm và Thanh Linh trước sau đi vào đại sảnh trong phủ, tìm được vị trí rồi ngồi xuống. Còn chưa tới giữa trưa, đại sảnh cũng đã có rất nhiều khách quý đến từ khắp nơi ngồi đầy sảnh. Bọn họ ngồi vào chỗ của mình, vừa cắn hạt dưa hay uống trà rồi vừa nói chuyện phiếm với người bên cạnh.

Trong tay những tên sai vặt đứng phía sau nhóm khách quý đều đang cầm quà tặng mừng thọ sắp tặng.

Ở Nam Hạ có phong tục như vậy, ăn mì mừng thọ mới có thể coi như là mừng thọ chân chính. Đối thượng người đi mừng thọ, quà mừng thọ không nên đưa ra sớm, tốt nhất là ở khi người đó được chúc và ăn qua mì mừng thọ, bắt đầu mừng thọ thật sự thì mới đưa ra.

Lúc này Diệp Thiên Minh xuất hiện, các khách quý lần lượt đứng lên chấp tay chúc mừng đại thọ năm mươi tuổi của Diệp Thiên Minh.

Ở trong số những khách quý này, Thanh Linh phát hiện công chúa Ngao Nguyệt. Có lẽ là do ít thấy, cho nên lúc này mới phát hiện ra Ngao Nguyệt, nàng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Ngao Nguyệt ngồi ở một chỗ bình thường, nàng ấy giống như cảm giác được ánh mắt của Thanh Linh nhìn về phía mình, ngẩng đầu, chống lại tầm mắt của Thanh Linh, sau đó chậm rãi nở nụ cười với Thanh Linh. Nụ cười ôn nhu, còn mang theo vẻ thẹn thùng của nữ nhi gia.

Nhưng mà, Thanh Linh càng nhìn càng cảm thấy kỳ lạ, Ngao Nguyệt thanh lãnh kia vậy mà cười với nàng như vậy.

Thanh Linh nghiêng đầu, lập tức nhìn thấy được người mà nàng không muốn nhìn thấy - Hách Liên Dục. Hần đang nói chuyện với cùng Diệp Thiên Minh, đứng ở bên cạnh hần là Dung Thi Thi trang điểm điểm lệ.

Nàng nhớ là khi ở Tiêu Dao Thành hai người này cũng đã xé rách mặt rồi, lúc này sao lại ở cùng với nhau?

Dung Thi Thi còn không chưa có nói hết mấy cuốn tâm pháp còn thừa lại của Hàn Băng Chương ra, còn có giá trị lợi dụng, Hách Liên Dục dĩ nhiên sẽ không dễ dàng để cho nàng rời khỏi mình.

Mà Dung Thi Thi một không có tiền hai không có thế lực, có một Vương gia có thân phận tôn quý để dựa vào, nàng dĩ nhiên sẽ nguyện ý ở lại bên cạnh hần.

Cho nên hai người này đều coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra, lại ở cùng với nhau.

Từ ngoài cửa, Diệp Minh đi vào, phía sau hắn đi theo một tên sai vặt ôm hộp quà. Sau khi Diệp Minh đi vào thì nhì khắp nơi một chút, nhìn thấy chỗ của Thanh Linh, lập tức đi qua.

“Nhị ca, hóa ra huynh ở đây sạp.” Diệp Minh cười sáng lạn nói, hắn kéo một cái ghế bên người Thanh Linh ngồi xuống.

Thanh Linh nghi hoặc liếc mắt nhìn hắn, mặt trời sắp mọc ở hướng Tây rồi sao? Tam đệ này của nàng vậy mà lại vẻ mặt vui cười đối với nàng?

Diệp Minh rót ly trà, vừa mới uống một ngụm lập tức nhíu mày: “Trà này có chút đặc, không dễ uống.” Sau đó hắn sai người đưa bình trà khác tới.

Hắn mở nắp bình ra ngửi ngửi, vừa lòng gật đầu: “Bình trà này ngậm cũng không tệ lắm.”

Hắn quay đầu nhìn chăm chú sườn mặt của Thanh Linh, khách mời ở gần hai người rất nhiều, cho nên khi hắn nói đã giảm thấp âm lượng, chỉ có hai người nghe thấy: “Nhị ca, lúc trước chuyện của nha đầu Hương Thảo kia, là ta không đúng.”

Huynh nói không sai, Hương Thảo vốn dĩ không phải người trong viện của ta, huynh mang nàng đi cũng không sai, nhưng mà lúc đó ta không hiểu chuyện nên phát cáu náo loạn với huynh.

Bây giờ nghĩ lại thật đúng là không nên vì một chút việc nhỏ đó mà náo loạn với Nhị ca, Nhị ca, huynh có biết vì chuyện của Hương Thảo mà náo loạn với huynh, lòng ta vô cùng phiền muộn, mấy ngày rồi cũng không thể ngủ ngon.”

Thanh Linh khinh bỉ nhướn mày, người có ngủ ngon hay không có liên quan gì đến ta chứ?

“Nhị ca, ta đã suy nghĩ cẩn thận, chúng ta là huynh đệ, không nên vì một chút việc nhỏ như vậy mà náo loạn, nếu không sẽ khiến cho người ngoài chê cười. Cho nên, về chuyện của Hương Thảo, ta dùng trà bồi tội với huynh, còn xin Nhị ca có thể tha thứ cho hành vi không hiểu chuyện lúc trước của ta.” Giọng của Diệp Minh rất chân thành mà nói.

Hắn lấy chén trà ở trước mặt Thanh Linh qua, tự mình châm trà.

Tên sai vặt ở phía sau hắn bỗng nhiên ho nhẹ, Thanh Linh nhìn sang, tên sai vặt kia đang nháy mắt với nàng.

Nàng lập tức hiểu, tên sai vặt ôm hộp quà phải sau Diệp Minh, chính là Thư Nghiên đã dịch dung.

Đột nhiên Thư Nghiên ho khan một tiếng. Là đang nhắc nhở nàng trà có vấn đề.

“Mời Nhị ca uống trà.” Diệp Minh hai tay dâng trà lên.

Thanh Linh không có lập tức tiếp nhận, nhàn nhạt cười, nói: “Kỳ thật chuyện ngày hôm đó, ta cũng có lỗi, ta không nên không giải thích rõ ràng với Tam đệ mà dẫn Hương Thảo đi. Cho nên, ta cũng nên châm ly trà bồi tội cho Tam đệ.” Nói xong nàng thuận tay rót ly trà.

“Nhị ca, như vậy làm sao được?” Diệp Minh nói.

“Vốn dĩ là ta có lỗi, trà này nên kính Tam đệ thì vẫn phải kính.” Nàng lại không hai tay dâng trà lên giống như Diệp Minh, mà là trước hết nhận lấy ly trà trong tay của Diệp Minh.

Về mặt của Diệp Minh lộ ra chút vui mừng, khi hắn cho rằng Thanh Linh sẽ lập tức uống hết ly thì đột nhiên Thanh Linh lại buông ly trà kia ra.

“Tam đệ,” Nàng bày ra dáng vẻ còn chân thành hơn Diệp Minh: “Kỳ thật tình cảm giữa huynh đệ cũng giống như hai ly trà này vậy.”

Nàng nhẹ nhàng để hai ly trà vào bên nhau rồi đột nhiên kéo ra, lại thay đổi vị trí của ly trà vài lần: “Va chạm càng nhiều, nước trong ly trà cũng đổ ra càng nhiều, tình cảm giữa chúng ta cũng càng giảm xuống nhiều.”

Hai ly trà kia là giống nhau, sau khi Thanh Linh nhanh chóng thay đổi vị trí vài lần, Diệp Minh đã không còn biết được ly trà nào là ly mà hắn rót. Sắc mặt cứng đờ, hắn căn bản không có tâm tư nghe nàng nói cái gì.

Nàng lại nhanh chóng thay đổi vị trí của hai ly, tốc độ nhanh đến mức khiến cho Diệp Minh choáng váng.

Sắc mặt Diệp Minh trở nên rối rắm, con mẹ nó tên ma bệnh này, người nhanh chút uống hết ly trà ta rót đi.

“Hai ly trà không ngừng va chạm, cuối cùng sẽ có một lúc nước trà sẽ bị đổ sạch. Giống vậy, va chạm giữa chúng ta càng nhiều thì sẽ có càng nhiều mâu thuẫn, cuối cùng sẽ có một ngày tình cảm giữa huynh đệ sẽ hao hết.

Vì bù đắp lại tình cảm giữa huynh đệ chúng ta, ta kính Tam đệ một ly trà, còn xin Tam đệ hãy uống hết.” Thanh Linh bung lên một ly trà trong đó đưa cho hắn.

Diệp Minh trừng lớn mắt nhìn ly trà Thanh Linh đưa qua, trong lòng vô cùng rối rắm, hắn không xác định ly trà này có phải là ly mà hắn rót hay không: “Nhị ca, ta.....” []

Hắn muốn tìm một cái cốc nào đó để không phải uống ly trà này, nhưng vào lúc này Thanh Linh lại nói: “Tam đệ, hãy tha thứ cho Nhị ca, uống hết ly trà này đi.”

Diệp Minh chậm rãi vươn tay nhận lấy ly trà, do dự không chịu uống.

Thanh Linh cầm lấy một ly trà khác, sau khi uống một ngụm nhỏ thì nói: “Sao hương vị của trà này có chút lạ.”

Nghe vậy, sắc mặt của Diệp Minh giãn ra, vừa rồi hắn châm trà đã ở dọc theo miệng của ấm trà bôi một chút thuốc bột mà hắn chuẩn bị trước đó, cho nên ly trà rót ra đầu tiên sẽ có vấn đề.

Thuốc này vốn dĩ bỏ vào trong rượu sẽ không màu không mùi không vị, nhưng hắn lại bỏ vào trong trà, cho nên hương vị trà có chút lạ, có thể là do có liên quan tới thuốc kia. Nghĩ như vậy, ly trà trong tay hắn là không có vấn đề.

[] “Tam đệ, đệ uống thử ly trà kia xem, hương vị như thế nào?” Thanh Linh nói.

Diệp Minh vô cùng yên tâm uống hết ly trà: “Trà cũng không tệ lắm, khi vào miệng hương vị mặc dù có chút lạ, nhưng sau khi uống hết thì tốt rồi. Nhị ca, nhanh uống hết trà đi, để lạnh sẽ không tốt.”

Thanh Linh gật đầu, uống sạch ly trà: “Sau khi uống xong ly trà này, mùi thơm vẫn còn lưu mãi trong miệng, là trà ngon.” []

[] “Đúng vậy.” Khóe miệng của Diệp Minh cong lên độ cong đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Thúi Lắm

Canh giờ không sai biệt lắm, nặc dù rượu và đồ ăn vẫn chưa được đưa lên nhưng tân khách cũng đã ngồi đông đủ vào vị trí. Ba huynh đệ Diệp thị cùng phu thê Diệp Thiên Minh cùng mấy người khách quý ngồi cùng bàn. Ba huynh đệ được an bài chỗ ngồi cạnh nhau, Diệp Minh ngồi giữa Thanh Linh và Diệp Tự.

“Hoàng Thượng giá lâm, Thục Phi nương nương giá lâm.” Thanh âm sắc bén khó nghe từ miệng thái giám từ ngoài cửa vang lên.

Mọi người trong phòng khách đều kéo ghế đứng dậy, bóng dáng màu vàng vừa vào trong, mọi người không hẹn mà cùng đồng thanh hô to: “Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế, Thục Phi nương nương thiên tuế thiên tuế.”

Nguyên Ung Đế dắt Ninh Thục Phi đi vào, cười nói: “Chư vị ái khanh bình thân.”

Đại thọ năm mươi của Diệp Thiên Minh, Nguyên Ung Đế lại tự mình đến chúc thọ, đúng là cho Diệp Thiên Minh đủ mặt mũi. Không ít đồng liêu vừa hâm mộ vừa ghen tị Diệp Thiên Minh.

Diệp Thiên Minh cung kính dẫn Hoàng Thượng cùng Thục Phi nương nương vào trong, ngồi tại bàn dành cho khách quý.

“Diệp Tướng quân, trăm không có tới muộn chứ?” Nguyên Ung Đế cười hỏi.

“Không muộn, vì thần còn chưa dùng mì trường thọ.” Diệp Thiên Minh trả lời, phong tục của Nam Hạ nếu chưa ăn mì trường thọ thì không phải là mừng thọ.

“Lão gia, giờ truyền hạ nhân bưng mì trường thọ lên được chưa?” Lâm thị hỏi.

“Được.” Diệp Thiên Minh gật đầu.

Lâm thị liền phân phó người làm mang mì đặt trước mặt Diệp Thiên Minh.

Tân khách ngồi xung quanh tính toán đợi Diệp Thiên Minh ăn xong mì liền đứng lên chúc mừng.

Diệp Minh đang thâm tính toán trong lòng thời gian thuốc phát tác, thuốc kia phát tác không báo trước, hoàn toàn có thể khiến Diệp Đàm không kịp ứng phó.

Ghé mắt nhìn Diệp Đàm, mong chờ biểu cảm khó nhịn của Diệp Đàm.

Vừa đúng hôm nay Hoàng Thượng cũng ở đây, Diệp Đàm nếu trong lúc được phát tác làm mất mặt trước long nhan, cái chức Bình Nhạc Huyện Hầu liền

cứ thế rơi mất, không những chọc giận Hoàng Thượng mà phụ thân hoàn toàn có khả năng sẽ từ mặt hẳn.

Diệp Minh ác độc nghĩ, chọt bụng quần lại, một cổ khí tức không báo trước cứ khí phóng ra ngoài không khí.

Diệp Thiên Minh vừa đem mì đưa lên miệng, trong tâm phòng liền vang lên tiếng động lạ. Tiếng vang rất kỳ lạ, rất lớn, không phải lớn bình thường, mà có cảm giác như sấm đánh bên tai không khác biệt lắm.

Mỳ trường thọ vừa ăn được một miếng liền cứ thế bị đứt, cái này là điềm xấu. Diệp Thiên Minh tức giận ngẩng đầu, muốn xem xem kẻ nào to gan lớn mật đánh rắm làm hại ông cần đứt mỳ trường thọ.

Vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Diệp Minh khuôn mặt đỏ hồng, một bộ dạng lúng túng cúi đầu.

Ở trước mặt mọi người, Diệp Thiên Minh không tiện trách móc nặng nề, cúi đầu lặng lẽ ăn hết mỳ trong bát.

Trong bụng Diệp Minh giống như là có thứ gì đó quậy phá, đau đến mức sắc mặt hẳn cũng phải đanh lại. Uế khí trong cơ thể cứ thế phóng ra liên tiếp, hẳn rõ ràng nhận thấy quần ẩm ướt cùng với một mùi thúi khó ngửi truyền đến.

Tiếng rắm cứ vang lên đôm đốp như đánh bàn tính, khác nhân lân cận đều nghe thấy rõ ràng, ánh mắt quái dị rồi rít nhìn Diệp Minh.

Đều nói rắm vang không thúi, rắm thúi không vang (lời tác giả), nhưng uế khí của Diệp Minh so với hàm cầu tiêu còn thúi hơn.

Khách nhân đang ngồi đều có bịt mũi nín thở, bọn họ thật muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành nhưng ngại Hoàng Thượng ở đây, bọn họ đều không dám tùy ý lộn xộn.

Diệp Minh cắn răng cố nén cơn đau bụng, ánh mắt ác độc nhìn Thanh Linh. Chén trà có bồi thuốc, con ma bệnh thể mà không có uống. ...mà hẳn lại là người uống. Đáng chết, hẳn vậy mà bị con ma bệnh này đùa giỡn.

Hoàng Thượng ở đây, khách quý cũng đều ở đây, Diệp Minh cứ thế mà phóng uế khí. Lâm thị tâm thần đều nóng nảy, trong tay áo tay nắm chặt thành quyền vừa buông lỏng lại nắm vào, vừa nắm vào lại buông lỏng, cứ thế lặp đi lặp lại nhiều lần, cuối cùng bà ta nhìn Diệp Minh: “Minh Nhi, con làm sao vậy? Thân thể nếu không thoải mái thì lui xuống thôi.” Đưa nhỏ này đầu óc bị nước vào phải không? Bụng không thoải mái không nhanh chóng rời đi mà còn ở lại nơi này.

Lâm thị đâu biết Diệp Minh bỏ thuốc vào trong trà cho Diệp Đàm uống, kết quả Thanh Linh không uống mà lại chính hẳn uống. Thuốc trong người phát tác không báo trước, không chỉ uế khí phóng ra mà chính vật dơ bẩn cũng theo đó đi ra.

Hắn bây giờ không phải không muốn đi mà là đau đến nỗi không thể đứng lên, và lại nếu đứng lên, y phục dính một mảng dơ bẩn không thể cho người ngoài thấy.

Trong trường hợp trọng yếu như vậy mà hẳn lại luống cuống, không suy nghĩ cũng biết mặt mũi đã hoàn toàn mất sạch, nếu ma bệnh hại hẳn như vậy, hẳn cũng khiến cho con ma bệnh sống không tốt, hẳn khổ sở nói: “Mẫu thân, bụng Minh Nhi đau quá!” Hẳn ngược lại nhìn Thanh Linh: “Nhị ca, chén trà vừa rồi huynh thả gì vào vậy? Minh Nhi đau bụng quá.”

Diệp Minh vừa dứt lời, Lâm thị liền giận giữ mắng mỏ: “Đàm, hẳn là đệ đệ của ngươi, làm sao ngươi lại có thể hại hẳn?” Trong lòng liền khẳng định chuyện này do Diệp Đàm làm, không sai đi đâu được.

Ánh mắt Diệp Thiên Minh sắc bén nhìn Thanh Linh, trong đó ẩn chứa sự tức giận.

Nguyên Ung Đế lại dò xét nhìn Thanh Linh.

Những người khác lại mang theo khinh thường nhìn Thanh Linh.

Mặt ngọc của Tần Liễm thoáng cái liền lạnh xuống, lạnh lạnh mở miệng, âm sắc cũng nhu hòa, Lâm thị nghe hẳn không nể mặt nói: “Không hỏi nguyên do liền cứ thế định tội người khác, Diệp phu nhân làm việc bình thường đều không biệt tốt xấu như thế này sao?” Ánh mắt hẳn lạnh lẽo mang theo uy hiếp nhìn Lâm thị.

Lâm thị bị ánh mắt bức người của hẳn nhìn đến, cảm giác trái tim nặng trĩu, hô hấp khó khăn, muốn mở miệng phản bác nhưng trong cổ họng giống như có cái gì chặn lại. Bị một tiểu bối khiển trách, bà không nên được giận hờn một tiếng.

Tần Liễm chuyển ánh mắt rời khỏi Lâm thị, sắc mặt khôi phục lại sự thông dong thường ngày, không nhanh không chậm nói: “Bổn tướng nhớ vừa rồi trà là do Tam công tử sai người đưa lên, trà xuất hiện vấn đề, Tam công tử không nghi ngờ người đưa trà có thể sẽ động tay động chân, ngược lại liền cứ thế nhận định là Nhị công tử, đó là cái đạo lý gì vậy

Và lại khi Nhị công tử châm trà, Tam công tử ở một bên nhìn chăm chăm, Nhị công tử lấy đâu ra cơ hội bỏ thuốc?”

“Ta cũng rất nghi hoặc vì sao Tam đệ vừa mở miệng ra liền định ta chính là người bỏ thuốc vào trong trà của đệ ấy.” Thanh Linh cười yếu ớt, chết tiệt, ở trước mặt mọi người lại bị tiêu chày, Diệp Minh muốn ta xấu mặt trước mặt mọi người hay sao? Ha ha, món nợ này ta nhớ kỹ.

Thanh Linh cùng Tần Liễm cùng xuất khẩu, khách nhân liền đem ánh mắt tò mò cùng nghi hoặc nhìn Diệp Minh.

Diệp Minh che bụng, đau đến cắn răng, đầu óc hỗn loạn không thể tìm ra được lý do nào tốt hơn, chỉ có thể gượng ép nói: “Nhị ca hiền nghị lớn nhất, ta đương nhiên sẽ hoán nghị huynh ấy trước tiên.”

Diệp Tự thấy mặt mày hẩn khổ sờ như vậy, lại thấy vật dơ bẩn dwois hẩn, cau mày nhắc nhở: “Tam đệ có lẽ bị tiêu chảy, đệ trước tiên lui xuống mời đại phu đến khám thôi.” Ngay sau đó sai người đưa Diệp Minh xuống.

Diệp Minh bất mãn nhìn hẩn: “Đại ca...”

“Tam đệ, Hoàng Thượng ở đây, không thể hồ đồ.” Diệp Tự nghiêm túc nói.

“Người đâu, đỡ Tam công tử xuống.” Diệp Thiên Minh trầm thấp nói.

Diệp Thiên Minh vừa lên tiếng liền có hai gã sai vặt kéo Diệp Minh xuống. Đến giờ phút này, Diệp Mìh có không cam lòng thế nào đi nữa cũng đành bất lực.

“Phụ thân, đây là lễ mừng thọ của Minh Nhi.” Lễ thọ hẩn chuẩn bị, hẩn phải tặng quà xong mới có thể lui xuống được.

“Đề trên bàn đi.” Diệp Thiên Minh đậm mạc nói: “Mau đỡ Tam công tử xuống.” hẩn phân phó mấy gã sai vặt.

Hai gã sai vặt kéo Diệp Minh xuống, y phục của Diệp Minh bắn một mảng lớn không thể che dấu lọt hết vào mắt mọi người, tân khách không nhịn được xùy xùy ra tiếng.

“Khuyển tử không hiểu chuyện, mạo phạm Hoàng Thượng, kính xin Hoàng Thượng thứ tội.” Diệp Thiên Minh đứng lên khom lưng hành lễ cung kính nói.

“Hôm nay là đại thọ năm mươi của Tướng quân, những việc này tạm thời không đề cập đến, trăm cũng chuẩn bị quà mừng thọ cho người.” Nguyên Ung Đế không đề cập đến chuyện xấu vừa rồi, rất cho Diệp Thiên Minh mặt mũi, không đề cho ông khó chịu, tiếp theo liền sai Thái giám nâng vật lên.

Những người khác thấy vậy cũng nhanh chóng tặng quà mừng thọ, đem quà đặt lên bàn. Không bao lâu, trên bàn quà giống như một ngọn núi nhỏ.

Lâm thị nhìn chăm chăm bàn lễ, Diệp Thiên Minh mở miệng nói muốn mở quà trước mặt mọi người, bà chuyển mắt một liềm cười nói: “Lão gia, ba đứa nhỏ nhà ta đều hiếu thuận, không biết bọn họ tặng lão gia cái gì, không bằng lão gia mở quà bọn nhỏ ra xem trước?”

“Diệp Tướng quân, trăm cùng tò mò không biết ba vị công tử tặng người cái gì.” Nguyên Ung Đế cũng nói, ánh mắt đen tối không rõ.

Hoàng Thượng cũng muốn nhìn, lão gia không thể cự tuyệt trước mặt bà. Nàng cho người động tay chân ở Tiên Cực Nam Ông của Diệp Đàm, chỉ cần hôm nay Diệp Đàm dám tặng Nam Cực Tiên Ông, hừ hừ, bà tin tưởng sau ngày hôm nay, Diệp Đàm không thể lớn lối được nữa.

Thanh Linh lúc này đứng lên khiêm tốn nói: “Hoàng Thượng cùng mẫu thân muốn nhìn quà mừng thọ phụ thân của ba huynh đệ chúng ta, phụ thân, người cũng nên mở quà đi thôi.”

“Diệp tướng quân, trăm nghe nói Đại công tử vừa định hôn sự phải không?” Nguyên Ung Đế hỏi Diệp Thiên Minh.

“Bẩm Hoàng Thượng, đúng vậy.” Diệp Thiên Minh trả lời.

“Trăm nhìn Nhị công tử tướng mạo đường hoàng, tác phong nhanh nhẹn, cũng không thua kém Đại công tử, trăm chợt có lòng muốn làm thông gia với khanh.”

Câu nói của Nguyên Ung Đế làm dậy sóng ngầm trong lòng các quan viên, nay Diệp Tướng phủ vinh sủng vô hạn, nếu có thêm một phò mã, không biết còn vinh quang đến mức nào nữa.

Lâm thị nghe lời nói của Nguyên Ung Đế rất khiếp sợ, tâm thần cũng bị hút đi theo câu nói kia, cũng không rảnh mà chú ý đến Thanh Linh nữa.

Thanh Linh nghe vậy không có phản ứng gì lớn, nhanh chóng tìm ba hộp quà trong đồng quà tặng. Bàn lễ vật ngăn trở nàng và Lâm thị, lúc mở hộp quà bà ta cũng không biết nàng mở của ai.

Lễ vật của Thanh Linh và Diệp Minh không khác nhau là mấy, thoạt nhìn còn có thể giống hệt nhau.

“Trăm muốn hứa hôn Ngao Nguyệt công chúa kiều ngạo của trăm cho Diệp Đàm, Diệp Tướng quân thấy thế nào?” Nguyên Ung Đế mang theo ánh mắt dò xét nhìn Diệp Thiên Minh.

Thanh Linh mở ra ba hộp quà đặt trước mặt Diệp Thiên Minh, không nhanh không chậm nói: “Hoàng Thượng, thứ cho Diệp Đàm không thể đồng ý.”

“Vì sao?” Nguyên Ung Đế cười hỏi, trên mặt không nhìn ra giận dữ.

Thanh Linh nói: “Diệp Đàm đã có người thương, hơn nữa Diệp Đàm đồng ý với nàng nhất sinh, nhất thế, nhất song nhân*, cho nên Diệp Đàm không thể lấy Ngao Nguyệt công chúa, kính xin Hoàng Thượng thứ tội.

Diệp Đàm tin tưởng Ngạo Nguyệt công chúa dịu dàng hiền thực, tướng mạo như tiên giáng thế về sau nhất định sẽ tìm được một đức lang quân tài giỏi hơn thần.” Nàng không phải Diệp Đàm chân chính, nếu đồng ý hứa hôn, Nhị ca chắc chắn sẽ gặp phiền toái.

*Nhất sinh, nhất thế, nhất song nhân: Một đời, một thế, một đôi người.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Thọ Lễ

Editor: Yên Nhi

Ninh Thục Phi ngồi ở bên người Hoàng đế Nguyên Ung, đoan trang cao quý, nghe lời Thanh Linh nói, khuôn mặt kiều ngạo nhú lại: “Kiếp này chỉ lấy một người, tình cảm của Nhị công tử và nữ tử kia thật là sâu nặng, thật sự khiến người khác hâm mộ. []

[] Bồn cung rất tò mò không biết nữ tử kia là ai? Lại có thể khiến cho Nhị công tử kiếp này không phải nàng sẽ không cưới thì từ.” Nhìn nụ cười trên khuôn mặt của nàng, Thanh Linh lại cảm thấy nụ cười kia có giấu dao.

“Bản công chúa cũng tò mò nàng ấy là ai, nếu như có thể, còn mời Nhị công tử mời nàng tới.” Ngạo Nguyệt nhìn thẳng Thanh Linh nói.

Nàng ấy là ai? Ngay cả Thanh Linh cũng không biết thì phải mời như thế nào đây? Mặt của nàng không đổi sắc tiếp tục nói dối: “Chuyện này. .... Không tiện mấy, thân thể của nàng ấy không được tốt, đại phu có căn dặn nàng ấy không thể tùy ý đi lại, cho nên nàng ấy không thể đi ra gặp mặt Nương nương và Công chúa, còn xin Thục phi nương nương và Công chúa thứ lỗi.”

“Nàng ta ở đâu? Bản công chúa rảnh rồi sẽ tự mình đi xem nàng ta.” Ngạo Nguyệt cười nói: “Nhị công tử chẳng lẽ cảm thấy làm như vậy cũng không tiện hả?”

Thanh Linh buồn bực, Ngạo Nguyệt nắm nàng chuyển người trong lòng của nàng không buông là thế nào đây?

“Đúng thật không tiện.” Nàng lạnh nhạt nói. []

“Nhị công tử, ngươi cứ một mực từ chối, hay là vốn không có người kia phải không?” Ngạo Nguyệt không mặn không nhạt nói.

Nếu như Diệp Đàm nói dối, chính là phạm tội khi quân.

“Đương nhiên không phải là không có. ....” Thanh Linh mở miệng, chỉ là lời còn chưa dứt, một giọng nói giống như thần tiên đã đánh gãy lời nói của nàng.

“Người trong lòng của hần đang ở trong phủ của Bản tướng, Công chúa còn muốn đi xem?” Tần Liễm cười như không cười nhìn Ngạo Nguyệt, trong mắt lộ ra hàn ý làm lòng người run rẩy.

Thanh Linh nhìn sang Tần Liễm, sừng mặt như ngọc trơn bóng của hần lập tức rơi vào trong mắt của nàng, nhìn hần, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác thỏa mãn. Người trong lòng của nàng, đúng là ở Tướng phủ nhà.

[] Ngạo Nguyệt há miệng, muốn nói lại thôi, đi Tướng phủ tìm người, đó không phải tự khiến mình mất mặt sao? Trong lòng nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Nếu bản công chúa rảnh rồi tất nhiên sẽ đi.”

“Trong lòng của ngươi đã có người, còn không phải nàng không thành thân, vậy chuyện này sẽ hủy bỏ.” Hoàng đế Nguyên Ung nói với Thanh Linh.

Mặc dù chuyện này được hủy bỏ, Lâm Thị lại càng cảm thấy Diệp Đàm được Hoàng Thượng coi trọng. Mắt của nàng thoáng nhìn, nhìn thấy trước mặt của Diệp Thiên Minh đặt ba hộp quà đã mở ra, một hộp trong đó là pho tượng Nam Cực Tiên Ông. Khóe miệng nàng đặc ý nhếch lên: “Lão gia, nhìn xem thọ lễ bọn nhỏ đưa này.”

“Hả?” Lâm Thị bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Pho tượng Nam Cực Tiên Ông này cũng rất tinh xảo, lão gia, ta có thể cầm lên xem không?” []

“Tùy ý đi.” Diệp Thiên Minh lạnh nhạt nói.

Lâm Thị duỗi tay ra lấy Tiên Ông, ngón trỏ của nàng cố ý vô tình nhắm vào cổ của Tiên Ông, sau đó cảm thán: “Á.” Nàng phát ra tiếng kinh hô: “Này. .... Tiên Ông này sao lại bị đứt đầu?”

Nam Cực Tiên Ông cũng là Thọ Tiên Ông, trong buổi mừng thọ tặng Thọ Tiên Ông sẽ có ngụ ý là: Mong người được mừng thọ sẽ được sống lâu. Nhưng mà tặng người ta một pho tượng Tiên Ông bị đứt đầu, vậy không phải là đang nguyện rủa người ta không được sống lâu sao?

Các khách mời lại phát ra tiếng thốn thức, nhi tử tặng phụ thân mình một pho tượng Tiên Ông bị đứt đầu, đây là đang nguyên rửa phụ thân mình chết mà, người nhi tử này cũng quá bất hiếu rồi.

“Đàm Nhi, phụ thân con có chỗ nào có lỗi với con à, sao con lại tặng một pho tượng Tiên Ông bị đứt đầu chứ.” Lâm Thị trở nên phần nộ nói, Diệp Đàm tặng pho tượng Tiên Ông đứt đầu cho Diệp Thiên Minh, nguyên rửa Diệp Thiên Minh không được sống lâu chính là một việc bất hiếu.

[] Cái gì, cư nhiên là Diệp Đàm tặng Tiên Ông bị đứt đầu, các khách mời lại trở nên kinh ngạc. Không nghĩ tới Diệp Đàm này đáng vẻ thoát nhìn thành thật khiêm tốn, vậy mà lại là một nhi tử bất hiếu.

Trước đây Diệp Đàm bị bệnh tật quần thân, chẳng làm nên trò trống gì, Diệp Thiên Minh vốn đối với người nhi tử là Diệp Đàm này không có bao nhiêu cảm tình. Trải qua chuyện này, Lâm Thị tin rằng tất cả cảm tình mà Diệp Thiên Minh đối với tên nhi tử bất hiếu Diệp Đàm này sẽ biến mất sạch sẽ.

Hoàng thượng coi trọng Diệp Đàm, nhưng sau khi ngài ấy biết Diệp Đàm là một nhi tử bất hiếu, nhất định sẽ không còn trọng dụng Diệp Đàm, [] con đường làm quan của Diệp Đàm sẽ vì vậy mà bị cắt đứt.

Bị phụ thân chán ghét, Hoàng Thượng không thích, mặc kệ Diệp Đàm là ở Diệp phủ hay là ở trong triều đình đều sẽ bị lạnh nhạt. Đến lúc đó, Diệp Đàm cũng chỉ là một người mặc cho người ta gây khó dễ, nàng muốn giải quyết hẳn còn không dễ dàng sao?

Mặt của Diệp Thiên Minh đen lại ẩn chứa tức giận tùy thời đều có khả năng bùng nổ. Bị nhi tử của chính mình nguyên rửa không được sống lâu, dù cho hẳn lại có tính tình tốt cỡ nào cũng không thể nào nhịn được: “Đàm Nhi, Tiên Ông là con tặng à?”

“Dĩ nhiên không phải.” [] Thanh Linh khẳng định nói.

“Sao lại không phải, rõ ràng chính là con tặng.” Lâm Thị nói, ánh mắt thoáng hiện lên vẻ đắc ý. Diệp Đàm, tới lúc này rồi mà người còn muốn phủ nhận sao, ôi, đáng tiếc là đã muộn rồi.

Nàng nhàu mày, đáng vẻ vô cùng nghi hoặc: “Đàm Nhi không hiểu vì sao mẫu thân lại một mực chắc chắn Tiên Ông này là ta tặng chứ, món đồ này rõ ràng là Tam đệ tặng mà.”

Lâm Thị lạnh lùng cười một tiếng: “Diệp Đàm, con còn muốn tron to mắt mà nói dối sao?”

Thanh Linh không gấp không tức giận, thản nhiên nói: “Mẫu thân, ngài đóng hộp lại nhìn nắp hộp quả xem, để xem rốt cục phần lễ vật này là ai đưa.” Trước khi Diệp Minh rời đi đã đưa thọ lễ cho Diệp Thiên Minh, rất nhiều người đều nhìn thấy, hộp đó nhìn như thế nào, người đã từng nhìn thấy cũng sẽ rõ ràng.

Không chờ Lâm Thị động thủ, Diệp Thiên Minh đã đóng hộp kia lại. []

Khi Lâm Thị nhìn đến bên ngoài hộp, kinh ngạc đến nỗi cảm sắp rớt xuống đất, bởi vì hộp này đúng là hộp quả của Diệp Minh.

“Làm sao có thể?” Lâm Thị không thể tin được, làm sao Nam Cực Tiên Ông lại chạy tới hộp quả của Minh Nhi?

Thanh Linh cười lạnh, Lâm Thị để cho Thư Nghiên buổi tối lên vào phòng của nàng, chặt đứt đầu của Tiên Ông, lại dùng đồ dán đầu lại, tạm thời khiến cho người khác không nhìn cái đầu này đã bị cắt đứt. Nhưng chỉ cần ở ngay đầu của Tiên Ông ẩn nấp một cái, đầu và mình của Tiên Ông sẽ lập tức bị tách ra.

Mới vừa rồi khi Lâm Thị duỗi tay đi chạm vào Tiên Ông, nàng không có bỏ qua màn Lâm Thị chạm tay vào đầu của Tiên Ông.

Lâm Thị tìm Thư Nghiên gian lận ở trên đầu của Tiên Ông trên, một khi nàng ở ngày tổ chức tiệc mừng thọ của Diệp Thiên Minh đưa Tiên Ông này ra, Lâm Thị sẽ tìm cơ hội để cho mọi người biết nàng tặng Tiên Ông bị đứt đầu cho Diệp Thiên Minh, là một nhi tử bất hiếu.

Kể từ đó, nàng sẽ rơi vào kết cục là bị Diệp Thiên Minh chán ghét, còn có bị những người khác khinh thường.

Lâm Thị tính kế nàng như vậy, vậy nàng sẽ dùng lại chính thủ đoạn mà Lâm Thị đối phó với nàng lên trên người của Diệp Minh.

Thọ lễ mà Diệp Minh muốn đưa tất nhiên không phải là món này, Thanh Linh nói cho Thư Nghiên, mặc kệ nàng ấy dùng thủ đoạn nào, đều phải âm thầm lặng lẽ đổi thọ lễ của Diệp Minh thành pho tượng Tiên Ông bị đứt đầu kia. Thư Nghiên không có làm nàng thất vọng, ở dưới mí mắt của Diệp Minh mà thay đổi thọ lễ.

[] Lâm Thị rất nhanh đã phản ứng lại, chuyện này khẳng định là do Diệp Đàm giở trò quỷ, nàng đứng lên: “Diệp Đàm, vừa rồi ba hộp quả này là do con mở ra, nhất định là vào lúc đó con đã dùng thủ đoạn nào đó, đổi đi thọ lễ của Minh Nhi, lấy việc này để hãm hại Minh Nhi. Diệp Đàm, làm sao tâm tư của con lại ác độc như thế!” Biểu tình trên mặt của nàng vừa kinh hãi vừa đau lòng mà chỉ trích Thanh Linh.

Thanh Linh nhìn về phía nàng, nhàn nhạt nói: “Mẫu thân, ngài là phu nhân của Hộ Quốc tướng quân, nói chuyện mời chú ý đúng mực. []

Khi ta mở hộp quả ra, Đại ca và Tĩnh Vương cũng ở bên cạnh nhìn, nhưng Đại ca và Tĩnh Vương có nhìn thấy ta dùng thủ đoạn nào sao?” Tĩnh Vương ngồi ở bên trái nàng, sau khi Diệp Minh rời đi, Diệp Tự ngồi ở bên phải của nàng.

“Nhi công tử cũng không có dùng thủ đoạn gì cả.” Tĩnh Vương nói.

Lòng của Lâm Thị tâm không ngừng trầm xuống, không cam lòng mà mím môi lại.

“Ta không có nhìn thấy gì cả.” Diệp Tự rũ mắt nói. []

Lòng của Lâm Thị trở nên lạnh lẽo nhưng ngoài miệng vẫn cứng rắn nói: “Tiên Ông này cũng không phải là Minh Nhi mua, mà là Diệp Đàm con mua! Nhất định trước đó con đã dùng thủ đoạn nào đó đổi đi thọ lễ của Minh Nhi.”

“Ta chưa từng mua qua pho tượng đó.” Thanh Linh thông thả nói.

“Bốn vương nhớ là đã từng nhìn thấy qua pho tượng Tiên Ông này ở trong một cửa tiệm bán đồ cổ tên là Hòa Ngọc.” Tĩnh Vương mở miệng nói.

Lâm Thị từ lời nói của Tĩnh Vương nhìn thấy được một tia hy vọng: “Lão gia, Tiên Ông này tuyệt đối không phải do Minh Nhi mua, xin lão gia hãy phái người mời chương quầy của tiệm bán đồ cổ Hòa Ngọc đến đây, như vậy có thể biết được pho tượng Tiên Ông này là do ai mua.”

[] Sau khi Diệp Thiên Minh do dự một lát, nói: “Chuyện này cứ để xong xuôi rồi lại truy cứu, hôm nay Hoàng Thượng ở đây, đừng có để mấy chuyện không vui này quấy rầy đến Hoàng Thượng.”

Hoàng đế Nguyên Ung cười nói: “Diệp tướng quân quá lo lắng rồi, chuyện này liên quan đến danh dự của Bình Nhạc Huyện Hầu, mặc dù Diệp tướng quân không truy cứu, trẫm cũng sẽ truy cứu, mới vừa rồi trẫm đã sai người đi mời chương quầy của tiệm bán đồ cổ kia rồi.”

Hoàng Thượng vậy mà cũng nhúng tay vào chuyện này, đây là chuyện khiến cho mọi người không ngờ được. []

Không bao lâu, chương quầy của tiệm bán đồ cổ đã đến.

“Chương quầy, pho tượng Tiên Ông này chính là đồ trong tiệm của các ngươi à?” Diệp Thiên Minh chỉ vào pho tượng Tiên Ông ở trên bàn hỏi.

“Bẩm Diệp tướng quân, trong tiệm của tiểu nhân từng có một pho tượng Tiên Ông bị đứt đầu. Mấy ngày trước tiểu nhân mới phát hiện đầu của Tiên Ông đứt, vừa định thu hồi nó lại thì Tam công tử đã đi vào, còn mua đi pho tượng Tiên Ông bị đứt đầu kia.

Chỉ là lúc ấy trên người của Tam công tử không có mang theo tiền, cho nên đã viết một tờ biên nhận mượn tiền.” Dáng vẻ của chương quầy vô cùng thành thật nói.

“Ngươi nói vậy!” [] Lâm Thị lập tức trở nên giận dữ.

“Phu nhân, tiểu nhân không có nói vậy, chỗ ta còn có biên nhận mượn tiền do chính tay Tam công tử viết này.” Chương quầy nói, lấy một tờ biên nhận mượn tiền đưa cho Diệp Thiên Minh xem.

Diệp Thiên Minh nhận lấy biên nhận mượn tiền kia, lại sai người lấy chữ viết của Diệp Minh tới để so sánh đối chiếu, phát hiện nét chữ trên biên nhận mượn tiền kia và chữ viết của Diệp Minh là giống nhau: “Diệp Minh tên nhi tử bất hiếu này!” Hắn tức giận nói, lồng ngực kịch liệt phập phồng.

Trong lòng Thanh Linh âm thầm nói tán thưởng, người của Tần Liễm làm việc thật đúng là chu đáo, ngay cả nét chữ trên biên nhận mượn tiền với nét chữ của Diệp Minh cũng nghĩ tới.

“Người đâu, nói cho tên nhi tử bất hiếu kia, không có mệnh lệnh của ta, sau này không được bước ra khỏi cửa viện của hắn một bước, để cho hắn suy nghĩ lại thật tốt cho ta!” Diệp Thiên Minh tức giận nói.

Nghe ý tứ trong lời nói của Diệp Thiên Minh, hắn chỉ là cấm túc Diệp Minh mà thôi, trừng phạt như vậy cũng quá nhẹ, Thanh Linh vô cùng bất mãn đối với việc này.

“Lão gia, chương quầy này đang nói vậy, biên nhận mượn tiền này khẳng định cũng là giả.” Lâm Thị vội vàng nói: “Người đâu, kéo người đang nói năng bậy bạ này ra ngoài.”

“Nàng cảm miệng cho ta, nàng còn ngại âm ỉ chưa đủ nhiều sao?” Diệp Thiên Minh tức giận nói, thật sự là một nữ nhân không biết đúng mực, hôm nay nếu như không phải nàng nhiều chuyện muốn xem thọ lễ là cái gì thì làm sao có thể kéo ra chuyện Tiên Ông bị đứt đầu ở trước mặt câu mọi người chứ, hại hắn mất mặt ở trước mặt mọi người.

Nhìn thấy Diệp Thiên Minh tức giận, Lâm Thị không dám nói thêm gì nữa. Nàng không khỏi cười khò, cũng tự trách mình nhất thời sơ ý, thấy Diệp Đàm như vậy, vậy mà tự tay đẩy Minh Nhi vào trong hố lửa.

“Lão gia, Bạch Nhiên có việc bẩm báo.” Bạch Nhiên nắm một tên gã sai vặt, từ ngoài cửa đi vào. []

“Bạch Nhiên, đây là có chuyện gì?” Thanh Linh thân là chủ tử của Bạch Nhiên, dẫn người mạo muội đi vào, nàng tất nhiên là phải hỏi hắn.

Lâm Thị nhìn thấy gã sai vặt mà Bạch Nhiên mang vào, neho mắt lại, gã sai vặt kia nàng biết, là người thường đi theo bên cạnh Diệp Minh.

“Nhị công tử, hôm nay Tam công tử lại. .... Đánh rắm” [] Sắc mặt Bạch Nhiên có chút xấu hổ: “Là bởi vì ngài ấy ăn Kinh Lô” Kinh Lô là độc dược, có thể khiến cho người ta đột nhiên bị tiêu chảy.

“Còn việc Kinh Lôi từ đâu mà có, để cho tên tiểu tử này chính miệng nói đi.” Bạch Nhiên chỉ chỉ vào gã sai vặt mà hắn mang đến.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Nàng Là Trân Bảo Của Vi Phu

“Lão gia, thuốc của Tam công tử là nô tài mua, Tam công tử phân phó nô tài bôi thuốc vào miệng chén trà rồi mới bung trà lên. Nô tài không ngờ Tam công tử lại uống chén trà có bôi thuốc.

Lão gia, nô tài cũng chỉ là nghe theo lệnh Tam công tử mới mua thuốc rồi hạ thuốc, cầu xin lão gia bỏ qua cho nô tài.” Tên người hầu cũng đã nghe nói đến chuyện xấu của Diệp Minh ở lễ mừng thọ, biết sự tình rất nghiêm trọng, hắn liền thành khẩn khai báo, nhận lỗi.

“Chén trà có dính thuốc kia là Tam đệ muốn mời ta, trời xui đất khiến thế nào chính hắn lại uống vào.” Thanh Linh còn không sợ đổ thêm dầu vào lửa.

Tĩnh Vương lại bên cạnh bổ sung một câu: “Nói như vậy Tam công tử sắp tâm muốn hại người, ai ngờ lại thành ra hại mình.”

Mọi người đồng thời lắc đầu, Diệp Minh đúng là bất hiếu, nguyên rủa phụ thân ám hại huynh trưởng.

“Nghiệt chương!” Diệp Thiên Minh đè nén lửa giận, một quyền nện thật mạnh lên bàn.

Lâm Thị sợ hết hồn, khuôn mặt chuyển màu trắng bệch: “Lão gia, chắc chắn Diệp Đàm thông đồng với tên người hầu kia để hãm hại Minh Nhi. Minh Nhi là một đứa trẻ ngoan, chàng nhất định phải tin tưởng hắn.”

“Người không cần phải nói nữa, Diệp Minh thành ra như vậy tất cả là do người ngày thường quá nuông chiều nó.” Diệp Thiên Minh dừng dừng, lạnh nhạt không cảm xúc nói.

Nội tâm Thanh Linh không khỏi cảm thấy nực cười, những năm này Diệp Minh luôn bên cạnh Diệp Thiên Minh, hôm nay sự việc xảy ra, ông ta lại phải sạch trách nhiệm, đổ tất cả lên đầu một mình Lâm thị.

“Tên tiểu tử Diệp Minh này thật tốt.” Nguyên Ung Đế âm dương quái khí: “Tặng Tiên Ông bị chặt đầu, còn có ý đồ hãm hại huynh trưởng. Người hắn hãm hại không chỉ là nhị công tử của Diệp Tướng quân mà còn là Bình Nhạc Huyền Hầu trăm tự tay sắc phong.”

Hãm hại một lại trúng ngay vị quan Tam phẩm Huyền Hầu, tội danh này không hề nhỏ.

Nguyên Ung Đế mở miệng nói vậy. Diệp Thiên Minh đã nhìn ra Nguyên Ung Đế có thái độ bất mãn với Diệp Minh.

“Hoàng thượng, là do vi thần vô phượng dạy dỗ nghịch tử mới để xảy ra chuyện mất mặt như ngày hôm nay.” Về mặt Diệp Thiên Minh sợ hãi nói: “Vi thần nhất định phải trừng phạt thật nặng nghịch tử bất hiếu này, ba ngày sau, vi thần liền đem tên nghiệt chương này đến Bắc trấn, để hắn tự sinh tự diệt.”

Thanh Linh nhìn Diệp Thiên Minh, nàng cảm giác khuôn mặt hắn phủ đầy sương, khí tức quanh thân lại lạnh lùng. Hắn khiến Diệp Minh tự sinh tự diệt chẳng khác nào hắn tự thừa nhận Diệp Minh không còn là con trai hắn.

Phụ thân này của nàng tâm đủ lạnh.

Bắc trấn ở Nam Hạ là địa phương căn cõi, cũng chính là nơi triều đình xử lý người trong Hoàng thất.

Lâm thị nghe vậy, tâm hoàn toàn rơi vào đáy cốc.

Minh Nhi xuất thân nhà cao cửa rộng, trong nhất thời bị đuổi đến địa phương kia, hắn làm sao mà sống?

Hai chân bà ta mềm nhũn, ngã ngồi ở trên ghế, hai tay phát run, mở miệng muốn khuyên Diệp Thiên Minh thay đổi chủ ý: “Lão gia... chuyện này...”

“Chuyện này tuyệt đối không thương lượng.” Diệp Thiên Minh một hơi đoạn tuyệt ý niệm của bà ta.

“Phụ thân, trừng phạt Diệp Minh như vậy có phải quá nặng hay không?” Diệp Đàm nói: “Kính xin phụ thân suy tính lại một lần nữa.”

“Không cần suy tính.” Giọng điệu Diệp Thiên Minh hoàn toàn không tốt.

Lâm thị sững sờ như người mất hồn, ngồi yên không nhúc nhích, chợt, bà ta bật dậy như xác chết, nhảy dựng lên, bước nhanh tới chỗ Thanh Linh: “Đàm, chuyện này chắc chắn có hiểu lầm, Minh Nhi là đứa bé ngoan ngoãn như vậy làm sao có thể làm ra chuyện sai trái như thế?

Hắn nhất định là nhất thời bị quỷ ám mới có thể có lá gan làm ra chuyện này, hắn không phải cố ý.

Mẫu thân thay hắn van người cầu xin lão gia có được hay không? Cầu xin người khuyên lão gia đừng đưa hắn tới Bắc trấn.”

Thay Diệp Minh cầu cạnh, trông nàng giống người ăn no rửng mỡ không có chuyện gì làm sao? Nhưng Lâm thị tự mình cầu xin, ở trước mặt người ngoài suy cho cùng nàng vẫn không thể cự tuyệt thẳng thừng: “Phụ thân, chuyện này người xem...” Nàng không từ chối Lâm thị, cũng không cầu xin cho Diệp Minh, nàng chỉ lộ ra vẻ mặt khó xử nhìn Diệp Thiên Minh.

“Người nào cầu cạnh cũng vô dụng” Diệp Thiên Minh đạm mạc nói.

“Lão gia, Minh Nhi là nhi tử của ngài, ngài không thể độc ác như vậy được.” Lâm thị khóc lớn.

Ồn ào ầm ĩ, còn ngài chưa đủ mất mặt sao? Gương mặt Diệp Thiên Minh lộ rõ vẻ mặt kiên nhẫn: “Người đâu, phu nhân bị kinh sợ, đưa phu nhân về phòng.”

Hắn phân phó một tiếng lập tức có người kéo Lâm thị ra ngoài.

“Chuyện hôm nay khiến Hoàng Thượng chê cười.” Diệp Thiên Minh xoay người, lưng túng nói.

“Dưới gối Diệp Tướng quân vậy mà cũng có nghịch tử, trẫm gần đây giao việc cho Diệp Tướng quân có vẻ khá nhiều khiến Diệp tướng quân mệt mỏi mới sợ ý với Tam công tử như vậy.

Đoạn thời gian này Diệp Tướng quân nên ở trong phủ nghỉ ngơi, đồng thời xử lý cho tốt mọi việc trong phủ, về phần công vụ trên tay người tạm thời giao cho Thái Úy xử lý.”

Nghe Nguyên Ung Đế nói lời này tựa như đang suy tính thay Diệp Thiên Minh nhưng thực chất là đang làm suy yếu dần thế lực trong tay ông.

Đoạn thời gian này không có xác minh thời gian, nếu không có sự đồng ý của Hoàng Thượng, Diệp Thiên Minh chẳng phải vẫn luôn nhàn rỗi ở nhà?

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Diệp Thiên Minh biết Hoàng Thượng đang muốn thế lực của mình suy yếu nhưng lại phải thiên ân vạn tạ đối với Hoàng Thượng.

“Tốt lắm, tốt lắm, hôm nay dù sao cũng là thọ yến của Diệp tướng quân, ái khanh đừng vì chuyện này mà phiền lòng.

Đồ ăn có thể mang lên được chưa? Trẫm thấy đói bụng rồi đây.” Nguyên Ung Đế cười to nói.

“Vâng.” Diệp Thiên Minh ngay sau đó sai người mang thức ăn và rượu lên.

Thanh Linh nén cười, Nguyên Ung Đế cười to còn người phụ thân này của nàng chắc đang nội thương rồi.

Thọ yến kết thúc, Thanh Linh ra ngoài nhỏ giọng hỏi Bạch Nhiên: “Người làm thế nào bắt tên sai vật bên cạnh Diệp Minh kia khai ra vậy?”

Bạch Nhiên nói lại: “Là Lục Minh nói cho thuộc hạ biết tên sai vật kia là người mua thuốc, không biết bọn họ dùng cách gì, thời điểm thuộc hạ tìm thấy hắn, hắn đã thành thành thật thật khai ra rồi.” Hắn cũng chỉ là dẫn người tới thôi mà.

Nhất định Minh Lục cũng chỉ là nghe lệnh của Tần Liễm mới đi bắt tên sai vật kia, đây là pohur tướng quân, Tần Liễm làm cách nào có thể bắt người nhanh như vậy? Chẳng lẽ trong phủ cũng có người của Tần Liễm.

Trong phủ khách mời cũng đã dần dần vãn hết, Tần Liễm bước ra khỏi tân phòng, hướng Thanh Linh đi tới: “Nhị công tử.”

“Tần tướng muốn về hay sao?” Người vẫn còn đầy bên ngoài, nàng chỉ còn cách khách sáo.

“Phải, Nhị công tử không phải nói muốn qua phủ Thừa Tướng nhìn người thương hay sao, hiện tại bốn tướng cũng muốn về phủ, chúng ta cùng đi thôi.” Hắn nói xong liền xoay người ra cửa.

Khóe miệng Thanh Linh giật giật, nàng có nói qua muốn đi phủ Thừa Tướng nhìn người thương sao?

“Cái đó, hôm nào ta sẽ đi.” Nàng hô to.

Hắn quay người lại nhanh chóng đi tới, bạch y như tuyết phấp phới trong tuyết trông đến vui mắt, phượng mâu của hắn nhú lại, nguy hiểm quang mang lóe lên: “Nàng chắc hôm khác mới đến?”

Hắn đến gần nàng nhỏ giọng nói: “Nếu nàng không đi liền biết hậu quả như thế nào?”

Uy hiếp! Tuyệt đối là uy hiếp! Con người này thật đáng ghét.

“Ta đi.” Nàng cắn răng.

“Đứng ngăn người nữa, mau đi thôi.” Hắn lại nhanh chóng đi ra khỏi đại môn Tướng phủ.

Ngạo Nguyệt nhìn Thanh Linh lên xe ngựa của Tần Liễm, sắc mặt rầu rĩ nhìn Hách Liên Dục: “Hoàng huynh, Diệp Đàm đi cùng tần Liễm, chuyện của chúng ta sợ rằng...”

“Người không cần phải quan tâm, chỉ cần làm tốt chuyện người cần làm là được.” Hách Liên Dục lạnh nhạt nói, hắn cầm lấy dây cương từ một tên hầu, xoay người lên ngựa rồi rời đi.

Mỗi lần lên xe ngựa của Tần Liễm, Thanh Linh đều có cảm giác bản thân đang bước lên thuyền giặc. Tần Liễm nằm nghiêng, tư thái phong lưu, ánh mắt lại như sói đói nhìn nàng chăm chăm.

Không được, nàng phải phá cái không khí mập mờ trong xe mới được.

“Làm sao chàng bắt được tên người hầu của Diệp Minh?” Nàng hỏi.

“Tiểu tử Diệp Minh kia bốn tướng nhìn không thuận mắt.” Có ý đồ khi dễ nữ nhân của hắn, hắn đều cảm thấy không vừa mắt.

“Người của chàng làm sao bắt được hắn? Chẳng lẽ trong phủ Tướng quân cũng có người của chàng hay sao?” Đây là câu hỏi mà nàng muốn biết nhất.

“Không có.”

Nàng lại gần hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn, hồ nghi hỏi: “Không có? Chàng gạt người, thành thật khai báo cho ta.” Không có người trong phủ Tướng quân, hắn làm sao bắt người nhanh như vậy?

Hắn thuận thế ôm eo nàng kéo nàng vào trong ngực, ma sát cánh môi nàng rồi mới chậm rì rì nói: “Được rồi, vi phu thành thật khai báo, vi phu an bài Minh Tam ở trong phủ Tướng quân.” Minh Tam là một trong những ám vệ của hắn: “Về sai phu nhân có lời gì muốn nói với vi phu, cứ truyền lời cho Minh Tam.”

“Thật ra bắt tên kia cũng không khó, vi phu sai người điều tra tiệm thuốc kia, rất nhanh liền tra ra tên sai vật tên Kinh Lôi bên cạnh Diệp Minh.” Hắn vẫn đạm phong khinh nói.

Thanh Linh nội tâm khiếp sợ, bên trong thành nhiều tiệm thuốc như vậy mà người của hắn trong thời gian ngắn liền có thể tra xứt rõ ràng.

“Dưới trướng của chàng có người có biệt tài giả chữ người khác?” Hôm nay chương quỹ bán đồ cổ lấy ra biên lai, chữ viết cũng phong cách giống y hệt Diệp Minh, nàng không khỏi có chút tò mò, người có thể đem chữ viết giả dạng giống y như thật ấy là ai?

“Chữ viết là ta bắt chước.” Hắn nói.

“Không ngờ chàng lại có bản lĩnh này.” Nàng trầm nói.

“Chàng an bài Minh Tam ở phủ Tướng quân có mục đích gì?”

Đĩ nhiên là trông chừng nàng rồi, nhưng hắn không dám nói thẳng: “Tất nhiên là để bảo vệ phu nhân.”

Người hắn nhận định là thê tử của mình, mặc dù nàng không ở bên cạnh, hắn cũng muốn nắm bắt tất cả tin tức của nàng, an bài Minh Tam tại phủ Tướng quân chính là để dễ dàng biết được tất cả hành động của nàng.

“Chàng nói điều.” Nàng một phát đâm thẳng vào ngực hắn: “Chàng muốn coi chừng ta đúng không?”

Hắn cười nhạt một tiếng, ôm chặt nàng: “Nàng là trân bảo của vi phu, vi phu tự nhiên muốn trông chừng nàng thật kỹ, yêu nàng, bảo hộ nàng, không để cho nàng bị thương tổn.”

Nghe vậy, nàng nhếch miệng cười một tiếng, trong lòng ngọt ngào như đổ mật: “Chàng chỉ giỏi dụ dỗ ta, sao chàng có thể đáng ghét đến vậy?” Nàng ngửa đầu, thừa dịp hắn không đề phòng liền cắn một phát lên cằm hắn, thời điểm nàng nhả ra vẫn còn rõ dấu răng trên cằm.

“Ngịch ngợm.” Hắn cứng chiều nhìn nàng, một tay bẹo má nàng.

Nàng ôm cổ hắn: “Cảm ơn chàng hôm nay đã giúp ta.” Nếu không Diệp Minh cũng sẽ không phải chịu sự trừng phạt nặng đến vậy, cũng không lập tức mượn tay Diệp Thiên Minh loại trừ Diệp Minh dễ dàng như thế.

“Bởi vì ra ta với nàng mà Tam đệ bị Diệp Thiên Minh đuổi đi Bắc trấn, ta chỉ sợ nàng trách ta.” Diệp Minh dù sao cũng là Tam đệ của nàng, hắn như vậy là đang đối phó với tiểu cừu tương lai, hắn chỉ sợ nàng tức giận đối với hắn.

“Phụ thân ta còn có thể tâm ngoan thủ lạt đưa Diệp Minh đến Bắc trấn, ta dĩ nhiên cũng chẳng ưa thích Tam đệ một chút nào, vì sao ta phải giận chàng?” Trong phủ Tướng quân, trừ Diệp Đàm đối với nàng vẫn luôn luôn là một vị huynh trưởng mẫu mực, những người khác đối với nàng chẳng khác gì người dung nước lã. Không có quan hệ gì với nàng, dù có chuyện gì xảy ra, nàng đều không quan tâm.

“Cảm ơn chàng.” Nàng nói một lần nữa, cảm ơn hắn cứu thế mà dung túng nàng.

“Phu nhân, nàng cảm ơn ta chỉ giắt ngoài miệng như thế thôi à?” Ánh mắt hắn đột nhiên tỏa sáng, nàng ần ần có cảm giác xấu.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Đệ Có Bệnh Phải Trị

Thanh Linh “.....” [] Nàng nhất định là đầu óc bị nước vào nên mới có thể nói cảm ơn với hắn, hiện tại xem đáng về của hắn, chắc chắn là lại đang nghĩ cách để áp bức nàng.

[]

Nàng xoay đầu sang chỗ khác làm bộ như mình không nghe thấy lời hắn nói.

Hắn vui vẻ cười ra tiếng, xoay đầu của nàng qua, tháo mặt nạ da người trên mặt của nàng xuống, để nàng nhìn thẳng hắn: “Phu nhân, muốn cảm ơn vì phu, vậy thì hôn vì phu một đi. Không thì, vì phu hôn nàng cũng được.”

“Ta không muốn.” [] Khi đầu của hắn tới gần, nàng cười rồi tránh đi, kết quả, vốn dĩ nụ hôn này sẽ dừng trên môi của nàng thì lúc này lại dừng ở trên mặt nàng.

Khiến cho hắn có chút bức mình, thuận thế cắn lên má của nàng.

[] “Này, chàng còn muốn để ta gặp người nữa hay không hả, chàng nhẹ chút đi.” Nàng tức giận nắm lấy tóc dài của hắn kéo ra.

“Về sau không được bướng bỉnh như vậy nữa.” Hắn nhả ra, thừa dịp nàng chưa chuẩn bị, hôn lên môi của nàng một.

Lúc nào mùi vị trên môi của nàng cũng làm hắn say mê, thuận theo khát vọng trong lòng, chế trụ cổ của nàng, bắt đầu hôn sâu. Đồng thời cũng đánh thức khát vọng đã ngủ đông bấy lâu nay trong lòng nàng, dự đồ nàng môi lưỡi dây dưa với hắn.

Cơ thể của nàng mềm nhũn, khát vọng trong lòng bị hắn khơi dậy. Nàng gắt gao ôm chặt lấy cổ của hắn, lúc đầu không chút để ý mà đáp lại, tới bây giờ đã dần thay đổi thành nhiệt liệt đáp lại.

Hắn ôm chặt nàng, nàng ôm chặt hắn, hai người giống như hai cây mây và dây leo quấn lấy nhau, không ngừng dây dưa, giống như muốn quấn chặt lấy đối phương cho đến khi chết mới thôi.

“Nhị công tử.” Lúc này giọng nói giết phong cảnh của Bạch Nhiên đánh vỡ không khí ấm áp ở bên trong xe.[]

Trong nhất thời bên trong xe không có ai đáp lại, Bạch Nhiên đã đoán trước được hai người này đang ở bên trong xe yêu đương vùng trộm. Bây giờ Nhị tiểu thư nhất định là đang bị tên họ Tần kia cuốn lấy, không đếm xỉa tới hắn cũng là bình thường, chuyện như vậy hắn đã sớm nhìn thấy nhiều rồi nên cũng không thấy có gì kỳ quái cả.

“Nhị công tử, lúc này lão gia nói có việc tìm ngài.” Mặc dù Bạch Nhiên vô cùng không muốn ở ngay lúc hai người kia đang phát triển gian tình mà đánh gãy hai người, nhưng mà Diệp Thiên Minh sai hắn tìm Thanh Linh về, việc này hắn cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Thanh Linh nghe được lời Bạch Nhiên nói, trong nháy mắt đầu óc bắt đầu trở nên tỉnh táo, theo đó chính là ý thức bị tay của tên Tần Liễm không biết lúc nào mà đã duỗi vào trong vạt áo của nàng kia, lúc này đang di chuyển khắp nơi trên người nàng.

Tên này, thật là hạ lưu mà!

Thoáng chốc, khuôn mặt vốn dĩ đã nhiễm đỏ ửng của nàng càng đỏ hơn: “Ngô..... Thả ra..... Ngô.....” Nàng muốn bảo hắn thả nàng ra, nhưng tên này càng hôn càng sâu, rơi vào đường cùng, nàng tóm được cơ hội đã lập tức cắn hắn một.

Hắn bị đau, từ trong miệng thom của nàng rời khỏi. Trên cánh môi tròn bóng còn dính chất lỏng trong suốt, trong yêu đã mang theo một chút hơi thở mỉa hoặc. Ngay lập tức mắt hắn nhìn chăm chăm nàng lập tức trở nên sâu thẳm âm u, đáng về này của hắn vừa nhìn thấy thì là đã biết là hắn đang bất mãn và tức giận vì bị người khác đánh gãy chuyện tốt.

“Phụ thân tìm ta, ta phải đi về, tay chàng.....” Tay của hắn còn chưa có lấy ra tới, đầu của nàng cúi thấp xuống, gương mặt đỏ đến nỗi có thể nở ra máu.

Hắn gắt gao mím môi lại, không nói lời nào, chỉ là ôm chặt lấy nàng vào trong ngực: “Nha đầu nàng này thật sự có thể tra tấn vì phu mà.” Giọng của hắn khàn khàn vô cùng mê người.

“Rõ ràng là chàng tra tấn ta mà.” Nàng nhỏ giọng nói thầm.

Hắn buông nàng ra, sau khi giúp nàng chỉnh lại y phục, hắn dùng giọng điệu bá đạo nói: “Sau khi về phủ phải nhớ ta đó.”

“Không nhớ.” Nàng cười xoay đầu sang chỗ khác.

Hắn nhéo gương mặt đang đỏ hồng của nàng một: “Sớm muộn gì vì phu cũng phải thu thập nàng.”

Trên người được nàng chỉnh lại thật tốt, nàng vừa muốn xốc mền xe lên đi ra ngoài, không ngờ, một chân của mình bị hắn bắt lấy, sau đó hắn kéo một. Cả người trực tiếp bị kéo vào trong lòng của hắn. Chưa tới một phút, hắn đã hôn xuống, tiếng kinh hô mà nàng phát ra đều bị hắn nuốt vào trong miệng.

Bị hắn ôm vào trong ngực, sau khi bị hắn hưng dữ hôn một lúc lâu, rốt cuộc hắn cũng buông tha cho nàng.

Trở lại Phủ Tướng Quân, Thanh Linh trực tiếp đi đến thư phòng của Diệp Thiên Minh.

[] “Phụ thân, lúc này ngài tìm ta sao?” Sau khi nàng đi vào thư phòng thì hỏi.

“Ừ, ngồi xuống đi.” Diệp Thiên Minh chỉ vào một ghế rồi nói với nàng.

Lúc này sắc mặt của Diệp Thiên Minh vô cùng nghiêm túc, nàng không nhận được mà hỏi: “Phụ thân, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?”

“Lúc này ở trong triều, cuộc tranh đấu gay gắt giữa Tĩnh Vương và Vinh Vương càng lúc càng kịch liệt, Tần Liễm là người đứng về phía Tĩnh Vương, sau này người vẫn nên ít lui tới gặp mặt với Tần Liễm sẽ tốt hơn.”

“Ý phụ thân là sao?” Diệp Thiên Minh sẽ khuyên nàng như vậy, chẳng lẽ hắn bị Hách Liên Dực lôi kéo rồi sao?

“Cũng không có ý tứ gì khác cả, vì phụ chỉ không muốn Diệp phủ cuốn vào trong tranh đấu giữa bọn họ mà thôi.”

Trong cuộc tranh đấu giữa các hoàng tử, Diệp Thiên Minh luôn muốn duy trì trung lập. Thanh Linh nhẹ nhàng thở ra, cũng may, Diệp Thiên Minh không có bị Hách Liên Dực lôi kéo.

“Được rồi, người đi ra ngoài đi.” Diệp Thiên Minh nói. []

Không nghĩ tới Diệp Thiên Minh chỉ nói mấy câu như vậy xong rồi đuổi nàng đi: “Vâng, phụ thân.” Thanh Linh nói.

Sau khi Thanh Linh đi không bao lâu, quản gia Thường Quý cũng đi vào thư phòng.

Thường Quý lấy ra biên lai mượn tiền mua pho tượng tiền ông bị đứt đầu của Diệp Minh ra, nói: “Lão gia, tờ biên lai mượn tiền này là giả.”

“Biên lai mượn tiền không phải đã bị Bản tướng quân ném đi rồi sao?” Diệp Thiên Minh nhíu mày nói, lúc đó dưới con tức hắn đã ném biên lai mượn tiền đi rồi.

“Lão nô lại nhặt nó nhặt lại, còn xin lão gia thứ tội.” Thường Quý cúi đầu nói.

Diệp Thiên Minh kim chế con giáp: “Ngược lại, bản tướng quân thiếu chút nữa đã quên mất công phu bắt chước tranh chữ của người khác của người là đệ nhất.” Thường Quý có thể nhìn tờ biên lai mượn tiền kia là giả cũng không kỳ lạ gì: “Người nói một chút xem chữ viết trên tờ biên lai mượn tiền và chữ viết của Minh Nhi có chỗ nào khác nhau.”

“Chữ viết trên biên lai mượn tiền thoạt nhìn thì vô cùng giống chữ của Tam công tử, phong cách viết nhìn thì có vẻ giống nhau, kỳ thật không phải như vậy, phong cách viết của Tam công tử vừa thô ráp vừa phóng khoáng, mà chữ trên biên lai mượn tiền, tổng thể mà nhìn thì trong thô ráp lại lộ ra một chút phóng khoáng.” Thường Quý nói.

“Lão gia, lão nô có thể lấy kinh nghiệm đảm bảo, tờ biên lai mượn tiền này là giả.” Bởi vì trời sinh hắn đã giỏi về bắt chước tranh chữ của người khác, đối với nhiều tranh chữ bắt chước hay giả mạo, hắn đều có thể liếc mắt một là đã nhìn thấu.

Sau khi Thường Quý cân nhắc một chút, lại nói: “Lão gia, về chuyện tiền ông bị chặt đầu này, có lẽ Tam công tử là bị trùng chiêu của người khác, ngài xem thử chuyện đuổi Tam công tử đến Trấn Bắc có cần phải suy xét lại hay không?”[]

Sau khi Diệp Thiên Minh trầm mặc một lúc lâu, ngẩng đầu nói: “Không cần.” Hắn đã ở trước mặt Hoàng thượng làm ra quyết định, thì làm sao có thể dễ dàng thay đổi như vậy, huống chi bây giờ chỉ dựa vào mấy câu này của Thường Quý, nếu nói cho người khác thì người nào sẽ tin tờ biên lai mượn tiền này là giả chữ?

“Đạo này Diệp phủ quá mức nổi bật, Diệp phủ khó tránh khỏi sẽ trở thành cái đinh trong mắt của người khác.” [] Đầu tiên là hắn trở thành Hộ Quốc Tướng Quân, tay cầm quyền to. Sau đó Nhị nhi tử của hắn lại trở thành Đại hộ pháp của Tiêu Dao Thành, trong tay cũng có một thế lực nhất định.

Bởi vì Diệp phủ quá mức nổi bật như vậy, cho nên ngay cả Hoàng Thượng cũng nhìn không được, mới có thể níu lấy một chút lỗi nhỏ như vậy mà bảo hắn tạm ngừng những công vụ trong tay mà nhàn rỗi ở trong phủ: “Tính tình của Minh Nhi không tốt, không thiếu chuyện nó sẽ bị người khác nắm lấy nhược điểm, chỉ có đưa nó đi Trấn Bắc, thứ nhất là để mài dũa tính tình của n, thứ hai là vì đề phòng người khác tìm cơ hội mà xuống tay từ trên người Minh Nhi.”

Thường Quý thở dài một hơi: “Vâng, từ trước tới giờ lão gia vô cùng cẩn thận, ở trên triều đình khiến cho người ta không tìm ra được lỗi sai. Không nghĩ tới lần này lại bởi vì chuyện của Tam công tử mà bị Hoàng Thượng mượn lấy để tước đi một phần quyền lực.”

Diệp Thiên Minh không để bụng nói: “Không sao, Nguyên Ung Đế tước những quyền lực đó của Bản tướng quân, Bản tướng quân còn không để vào trong mắt. Đúng lúc, trong khoảng thời gian này, Bản tướng quân cũng muốn yên tĩnh để trù tính lại thật tốt một phen, không có mấy chuyện phiền lòng đó quấy nhiễu, đúng là không còn gì tốt hơn.”

Trong ba ngày này, Diệp Minh vẫn luôn bị tiêu chảy. Loại độc được giống như Kinh Lôi này có thể khiến cho người ta đột nhiên tiêu chảy, không có giải được, cho dù đại phu có tới xem cũng vô dụng.

Người ăn phải Kinh Lôi chỉ có thể chờ được hiệu của nó tự mất đi, thì cơ thể mới có thể khôi phục lại bình thường. Lúc trước Diệp Minh cũng là vì Kinh Lôi không có giải được, nên mới có thể nghĩ đến bỏ thuốc này cho Diệp Đàm.

Trong ba ngày này Diệp Minh cơ hồ đều sống ở trong nhà xí trung. Bởi vì ngày mai hắn đã bị tống cổ khỏi phủ mà đến Trấn Bắc, cho nên Diệp Thiên Minh sẽ không cảm tức hắn nữa, cho phép hắn đi lại khắp nơi ở trong phủ.

Lúc này, hắn đang ôm bụng đi ra từ một căn nhà xí, bước chân lung lay, cả người mệt mỏi không có sức lực, có thể giống như lời ‘dục tiên dục tử’ mà lúc trước gã sai vặt đã nói.

Chỉ mới ba ngày, hắn đã gầy đi không ít, sắc mặt trắng bệch giống như người bị bệnh nguy kịch.

“Tam công tử, ngài chậm một chút.” Diệp Minh đi ra từ trong nhà xí, cơ hồ không thể đứng vững, lập tức có hai gã sai vặt đi lên đỡ hắn.

“Ma ốm đáng chết.” Diệp Minh cắn răng thấp giọng oán hận nói, nhưng hắn vừa mới mắng, lập tức nhìn thấy được Thanh Linh đang đi ở phía trước.

Hừ, thật sự đúng là nói tới ai thì người đó xuất hiện mà.

Diệp Minh đẩy hai gã sai vặt đang đỡ hắn ra, vọt tới phía sau Thanh Linh, không nói hai lời vung nắm tay lên đánh về phía Thanh Linh.

Thanh Linh không cần xem phía sau, cũng biết là có người đang công kích nàng, bước chân di chuyển một chút, lập tức tránh khỏi nắm tay của Diệp Minh.

Một cú đánh lén này của Diệp Minh không thành công, ngược lại bởi vì bị tiêu chảy mấy ngày nay khiến cho hai chân mềm nhũn mà chật vật ngã xuống đất: “Diệp Đàm, ngươi đừng đắc ý quá sớm, đi Trấn Bắc, rất nhanh ta nhất định sẽ trở về, chờ ta trở về từ Trấn Bắc, nhất định khiến ngươi đẹp mặt.”

Thanh Linh dừng lại bước chân, nở nụ cười tươi với hắn rồi nói: “Cơ thể Tam đệ đã tốt chưa? Còn thả rắm hay không? Còn có đại - tiểu tiện mất khống chế hay không?”

[] Đáng giận, tên ma ốm này việc nào hay không nói lại nói tới việc này, Diệp Minh bò dậy, sắc mặt tức giận đến mức đỏ lên: “Ma ốm, ngươi chờ đó cho ta!” Một ngày nào đó hắn sẽ chinh phạt tên ma ốm này.

“Phet phet phet” Diệp Minh vừa mới nói xong, tiếng đánh rắm liên tiếp vang lên, hắn vội vàng lấy tay gạt gạo che mông để chặn lại loại vật dơ bẩn kia sắp lao ra ngoài cơ thể.

Cơ thể Thanh Linh thoáng một, người đã đi tới trước người Diệp Minh, bắt ngờ vỗ vỗ bụng của hắn: “Cơ thể Tam đệ còn chưa tốt sao?” Nàng bày ra dáng vẻ của một người huynh trưởng, giọng điệu vô cùng quan tâm mà nói với Diệp Minh, sau đó nàng lại nhanh chóng lui về phía sau, đứng cách Diệp Minh ba thước (*: 1 thước bằng 1/3 mét).

‘Bịch bịch’ bị Thanh Linh ác ý vỗ lên bụng, cuối cùng Diệp Minh không nhịn được, vật dơ bẩn trong cơ thể theo đó mà đi ra. “Ma ốm, ngươi có ý!”

Ánh mắt Thanh Linh khiêu khích nhìn hắn, giống như đang nói ta chính là cố ý đó, ngươi có thể làm gì ta? Nàng cười tủm tỉm nói: “Tam đệ, đệ lại đại - tiểu tiện mất khống chế rồi, chắc chắn, ngươi đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn như vậy, xem ra đây là bệnh, còn bệnh không nhẹ nha.

Đệ có bệnh thì phải trị, trở về nằm nghỉ cho tốt, đừng ra ngoài đi lung tung, đỡ phải bệnh tình lại tăng thêm.”

Diệp Minh ôm bụng nhấc chân vừa muốn chạy tới nhà xí, nghe thấy lời nói xúc phạm người như vậy, lửa giận tăng lên, quay đầu lại tức giận trừng mắt lên giống như muốn ăn thịt người: “Ngươi mới có bệnh! Ma ốm, ngươi chờ đó, chờ ta từ Trấn Bắc trở về, nhất định khiến ngươi đẹp mặt!” Nói xong vội vàng chạy tới nhà xí.

Còn chưa có đi Trấn Bắc đã muốn báo thù? Chỉ là không biết ngươi còn có cơ hội để trả thù hay không nha: “Nghe nói tình huống hôm nay của Tam đệ có chuyển biến tốt đẹp, số lần đi nhà xí bắt đầu giảm bớt, phỏng chừng mấy ngày nữa sẽ hoàn toàn khôi phục.”

“Nghe nói là như vậy.” Bạch Nhiên nói. []

“Bạch Nhiên, khiến hắn ở trên đường đi Trấn Bắc tiếp tục bị tiêu chảy.” Về mặt Thanh Linh âm hiểm mà cười nói.

Trở lại Mặc Trúc Viện, Thanh Linh vừa mới ngồi xuống còn chưa kịp uống một ngụm trà, lập tức có người tự xưng là người của Phủ Vinh Vương đưa

tới một tấm thiệp mời.

Hách Liên Dực hẹn nàng? Cảm thấy việc này đúng là chuyện lạ nha.

“Nhị công tử, Vinh Vương hẹn ngài làm gì vậy?” Bạch Nhiên hỏi.

Thanh Linh đặt thiệp mời sang một bên: “Trên thiệp mời không có nói, chỉ nói hẹn ta đến Bái Nguyệt Đình.”

“Nhị công tử có muốn từ chối hay không?”[]

“Không cần.” Nàng đến muốn nhìn một chút Hách Liên Dực lại muốn giờ trò gì.

[]

Khi Thanh Linh ẩn theo canh giờ trên thiệp mời mà đi vào Bái Nguyệt Đình, từ xa nàng đã nhìn thấy người trong đình không phải là Hách Liên Dực, mà là Ngao Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Ngao Nguyệt Thổ Lộ

Đình Bái Nguyệt an vị giữa hồ thu, gió nhẹ thổi từng đợt từng đợt đưa đến những cơn gió lạnh.

“Nhị công tử, làm sao lại là Ngao Nguyệt công chúa?” Bạch Nhiên hồ nghi nói.

“Ta cũng không biết, nhưng nếu đã đến thì cũng nên gặp một chút.” Thanh Linh nhếch môi cười nói.

Bốn góc đình màn trướng hồng (MTLTH. Dđlqđ) rủ xuống, gió nhẹ lướt qua, màn trướng phiêu đảng.

Ngao Nguyệt một thân hồng y Thúy Yên (tên một loại vải), búi tóc buông lỏng, trang dung thanh nhã. Tuy nàng đang giả bộ thanh lịch nhưng vẻ quý khí, đoan trang bức người của Hoàng Thất thì không cách nào giấu nổi.

Nàng ngồi trong đình, trước mặt đặt một chiếc cổ cầm.

Cảnh vật trong màn trướng mờ ảo, mỹ nhân, cổ cầm, một bức tranh như thơ như họa thật vui tai vui mắt.

“Diệp Nhị công tử đã đến.” Ngao Nguyệt nhìn Thanh Linh, thân nhiên cười nói, tay hướng chiếc ghế đá đối diện: “Mời ngồi.”

Thanh Linh cũng không hề khách khí, hất tà áo sau rồi mới ngồi: “Là Công chúa hẹn Diệp Đàm tới đây?”

“Đúng vậy.” Ngao Nguyệt trả lời, vẫy tay ý bảo thị thiếp bên cạnh lui xuống, Thanh Linh cũng theo đó bảo Bạch Nhiên lui ra.

Bạch Nhiên lui ra theo đúng ý Thanh Linh, lúc này Ngao Nguyệt mới nói: “Bản công chúa mượn danh nghĩa Hoàng huynh hẹn công tử ra đây, mong công tử thứ lỗi.” Nàng tuy thân là một công chúa, nhưng nàng cũng là một thiếu nữ.

Một thiếu nữ trắng trợn hẹn nam tử ra ngoài, dù có là người Hoàng Thất thanh danh cũng sẽ hồng, nàng không còn cách nào khác ngồi mượn danh nghĩa Hách Liên Dực.

“Công chúa hẹn Diệp Đàm ra đây là có chuyện gì muốn nói sao?” Nàng cười dài hỏi.

Ngao Nguyệt che miệng cười, nói: “Trước hết Nhị công tử có thể nghe Ngao Nguyệt đàn một bài được không?”

Tự xưng là Ngao Nguyệt, buông xuống thân phận công chúa, vào vai người đánh đàn, Ngao Nguyệt đang muốn làm cái gì?

“Diệp Đàm xin rửa tai lắng nghe.” Thanh Linh khiêm tốn nói.

Mười ngón tay xanh nhạt của Ngao Nguyệt mon trón trên dây đàn, tiếng đàn thanh thúy tựa ngọc thạch va chạm nhau từ ngón tay nàng chậm rãi vang lên. Nàng ngồi trước cổ cầm như thi như họa, lông mày lá liễu ẩn tình nhìn Thanh Linh, ngón tay di chuyển trên từng sợi dây đàn như thay thiên ngôn vạn ngữ.

Thanh Linh nhẹ nhàng cau mày, bài Ngao Nguyệt đánh nàng vô cùng quen thuộc, tên gọi là “Sát cánh”, là bản tình ca nổi tiếng của Nam Hạ.

Ngạo Nguyệt đánh khúc đàn này, chẳng lẽ đang tỏ tình với nàng?

Người trong lòng Ngạo Nguyệt không phải Phong Lộng hay sao? Hiện tại lại đánh khúc này cho nàng nghe, nhất định có mò ám.

Đàn xong khúc nhạc, Ngạo Nguyệt ngưng mắt nhìn Thanh Linh: “Nhị công tử có nghe ra đây là bài hát gì không?” Hỏi xong nàng liền thẹn thùng cúi đầu.

Dĩ nhiên Thanh Linh biết đây là bài hát gì nhưng nàng còn giống như phải suy tư trong chốc lát rồi mới ngáp ngừng trả lời: “ Bài hát này nghe khá quen thuộc, dường như Diệp Đàm đã từng nghe qua nhưng nghĩ mãi mà không nhớ ra đã nghe ở đâu.”

Khóe môi Ngạo Nguyệt khẽ giật, ở Nam Hạ phàm là người đàn khúc này ai cũng biết đây là bài gì, Diệp Đàm xuất thân nhà cao cửa rộng, dù không tinh thông cầm kỳ thư họa nhưng hiểu biết sơ qua ắt phải có. Nói không biết đây là bài hát gì là thật hay giả?

Một hồi lâu, Thanh Linh cũng không nói gì thêm nữa, không khí giữa hai người bỗng chốc lọt vào yên tĩnh, Ngạo Nguyệt vì đánh vỡ không khí khô cứng này liền hỏi tiếp: “Nhị công tử đã nghĩ ra bài hát này nghe ở đâu chưa?”

“A, đúng rồi, ta đã từng nghe các cô nương ở Phong Tuyết lâu đàn qua.”

Phong Tuyết lâu, chốn phong nguyệt nổi danh nhất trong kinh thành.

Ngạo Nguyệt nháy mắt đứng lên, khuôn mặt lộ vẻ giận dữ, một bàn tay vỗ mạnh lên bàn: “Diệp Đàm!” Đáng ghét, hắn dám so sánh nàng với gái lầu xanh.

“Công chúa, người sao vậy?” Thanh Linh vô tội hỏi lại.

Thôi, bây giờ không phải lúc tức giận với Diệp Đàm, Ngạo Nguyệt hít sâu một hơi, quyết định nói ngay vào điểm chính: “Khúc đàn vừa rồi là “Sát cánh”, thực không dám giấu diếm, Ngạo Nguyệt thích Nhị công tử đã lâu, ta đàn khúc này là mong muốn có một ngày cùng công tử bí dục song phi*.”(MTLTH. Ddlqd)

*Bí dục song phi: làm chim liền cánh, ý muốn nói mong ước trở thành phu thê.

Thích đã lâu? Vậy Phong Lộng là cái gì? Thanh Linh âm thầm giẫm cọt trong lòng, trên mặt lại cười nhạt: “Công chúa, Diệp Đàm đã có người thương, ta đã từng nói qua với công chúa, Diệp Đàm kiếp này không phải nàng không cưới, và lại chỉ nguyện cưới một mình nàng.”

“Rốt cuộc nàng là ai? Có thể so sánh với bản công chúa sao?” Ngạo Nguyệt nín môi nói.

Thanh Linh đứng lên dứt khoát nói: “Công chúa là nữ nhân tốt, chỉ là công chúa không phải người trong lòng của Diệp Đàm. Có thể được sự ái mộ của công chúa là vinh hạnh của Diệp Đàm, nhưng Diệp Đàm vĩnh viễn không ở cùng một chỗ với công chúa, kính xin công chúa đừng hao tổn công phu trên người Diệp Đàm nữa, cáo từ!” Nàng không có thời gian rảnh ngồi đây cùng Ngạo Nguyệt tốn hơi thừa lời, vừa nói xong không đợi Ngạo Nguyệt phản ứng kịp, dứt khoát quay lưng rời đi.

Ra khỏi đình, hai thị nữ bên cạnh Ngạo Nguyệt mặt lạnh lùng vươn tay ngăn Thanh Linh lại: “Không được phép vô lễ với công chúa.” Thanh Linh không được sự cho phép của Ngạo Nguyệt công chúa liền rời đi, đó chính là vô lễ.

Hai người thị nữ lạnh lẽo nhìn Thanh Linh, tóc Diệp Đàm không gió thổi mà bay, các nàng chưa kịp đến gần liền có một cỗ sức mạnh vô hình đánh bay các nàng.

Ngạo Nguyệt khẽ híp mắt, hai thị nữ bên người nàng võ công cũng không hề kém, còn chưa ra chiêu đã thua, Diệp Đàm này đúng là không thể khinh thường.

“Diệp Đàm, chàng rốt cuộc muốn bản công chúa phải làm thế nào mới thích bản công chúa?” Ngạo Nguyệt không cam lòng từ trong đình chạy ra.

Thanh Linh mắt đốic tại ngơ, gọi Bạch Nhiên một tiếng rồi rời đi.

Thị nữ Xuân Trúc bên cạnh Ngạo Nguyệt nhìn chằm chằm bóng lưng Diệp Đàm tức giận nói: “ Tên Diệp Đàm này quá can rở, hắn cho mình là ai? Cũng chỉ là một đồng c*t trâu, công chúa thương hắn chính là phúc tám đời nhà hắn, lại còn không biết lý lẽ...”

“Được rồi, cảm ơn” Ngạo Nguyệt lạnh nhạt mở miệng: “Phải người thăm dò người trong lòng Diệp Đàm đã có tin tức chưa?”

“Chưa có tin tức gì.” Xuân Trúc đáp.

Ngạo Nguyệt trầm mặc, sau một hồi mới mở miệng nói: “Ngươi phái người điều tra một nữ tử tên Hoán Y.” Cách đây không lâu, Diệp Đàm vì nữ nhân này mà đánh nhau với biểu ca Ninh Tung.

Nàng hoài nghi cái người tên Hoán Y đó là người trong lòng của Diệp Đàm, nếu không phải người thương cũng chắc chắn có một tầng quan hệ sâu xa nào đó.

“Nhị công tử dạo gần đây số thật đào hoa.” Vừa trở lại trong phủ, Bạch Nhiên đã lên tiếng trêu ghẹo.

Thanh Linh liếc hắn một cái: “Câm miệng, bảo Thư Nghiễn đến gặp ta.”

“Vâng.” Bạch Nhiên nhận mệnh lui ra.

“Chủ thượng, người tìm ta?” Thư Nghiễn mặc một thân y phục người hầu, kẻ này từ khi biết Thanh Linh là chủ tử của mình liền ở luôn Mặc Trúc viện không đi, ngày ngày ở đây ăn uống miễn phí.

“Lập tức đến Tủy lâu hỏi thăm người từng là công tử đầu bài Phong Lộng công tử, tra hỏi hiện tại hắn đang ở đâu.” Thanh Linh nhanh chóng phân phó, Trần gia an bài thám tử tại kinh thành có gần trăm người, mà Thư Nghiễn vừa vặn là một trong mấy người đứng đầu. (MTLTH.ddlqđ)

Ngạo Nguyệt đột nhiên nói thích nàng là một chuyện khó có thể xảy ra, nàng muốn biết nàng ta có âm mưu gì, tiện thể giải quyết luôn nàng công chúa Ngạo Nguyệt phiền toái này.

Gió lạnh chợt thổi, lá vàng bay đầy đất. Chúng cứ quanh uẩn trên không trung tựa như hồ điệp thi vũ (bướm bướm nhảy múa), cuối cùng chậm rãi rơi xuống đất, một tầng lại một tầng.

Thanh Linh dẫm lên lớp lá vàng êm ái đi về phía tòa viện bình thường nhất ở trong thành.

“Sương Nhi, muội đến rồi à?” Hoán Y đang xử lý đám được thảo nghe được tiếng bước chân quen thuộc liền vui mừng chào hỏi Thanh Linh.

Y quán của Hoán Y bị Ninh Tung phá hủy, nàng tạm thời không có chỗ để đi, Thanh Linh liền an bài nàng ở một hậu viện bình thường trong thành.

Mấy ngày nay Hoán Y không chịu ngồi yên, trồng ra một đám thảo được, giờ nàng đang ngồi chăm sóc bọn chúng.

Thanh Linh nhìn đám được thảo mọc xanh tốt không khỏi thở dài nói: “Những được thảo này được tỷ chăm sóc thật tốt.”

Hoán Y để cái xẻng xuống cười nói: “Tất nhiên, ta ngày ngày tỉ mỉ chăm sóc nó, không tốt mới là lạ. Đứng rồi, sao hôm nay muội lại tới đây?”

“Dĩ nhiên là vì nhớ tỷ rồi, Hoán Y, hôm nay có làm Hồng đậu quế hoa cao* không?” Thanh Linh đến gần nàng, ánh mắt mong đợi nhìn chăm chăm nàng.

*Hồng đậu quế hoa cao: bánh quế nhân đậu đỏ.

“Muội thật là.” Hoán Y giờ ngón tay lấm lem bùn đất dụi trán nàng: “Thì ra không phải muội nhớ ta, mà là nhớ Hồng đậu quế hoa cao của ta.”

“Ui chao, tay tỷ thật bẩn.” Thanh Linh ghét bỏ nói.

“Hôm nay ta không làm, và lại không có đậu đỏ, hiện tại cũng không có cách nào làm được. Vừa hay hôm nay muội tới, theo ta ra ngoài dạo một chút đi, ta rất nhiều ngày không ra cửa rồi, ra ngoài giải sầu tiện thể mua đậu đỏ luôn.” Hoán Y nói.

“Được” Thanh Linh vui mừng trả lời.

Thanh Linh kéo tay Hoán Y xuyên qua đám người trên phố, hai người hết nhìn đông lại ngó tây, vừa đi vừa cười nói vui vẻ.

Cùng Hoán Y đi dạo phố làm Thanh Linh có chút hoảng hốt, thời gian dường như đang quay ngược trở lại kiếp trước.

Khi đó nàng, đại ca cùng Hoán Y cứ có thời gian rảnh sẽ gặp mặt cùng đi dạo phố. Nàng và Hoán Y cũng giống như lúc này vui sướng đi phía trước, đại ca ôm lấy đồng đồ họ mua đi phía sau, khuôn mặt lộ vẻ bất đắc dĩ nhìn họ.

Ba người đi dạo phố là đoạn thời gian tươi đẹp nhất trong kiếp trước của nàng, nàng không thể quay về, vĩnh viễn không thể quay lại được nữa, càng nghĩ tâm lại càng đau.

Cái chết oan khuất của đại ca vẫn là một vết đao khắc sâu vào trong lòng nàng, thoáng đựng máu sẽ chảy, đau đến tê tâm phế liệt, đau đến nỗi hít thở không thông.

Đôi mắt Thanh Linh phủ một tầng hơi nước, nàng cảm thấy mình rất vô dụng, cho tới bây giờ vẫn không thể báo thù cho đại ca, đến cả hung thủ chân chính là ai nàng cũng mơ hồ không rõ.

Mấy ngày trước nàng đã phân phó thám tử Trần gia tìm hiểu chủ nhân của viên đá màu đỏ dính trên ngọc bội, viên đá này hình như được khắc chìm một bông hoa tường vi, đây là những gì nàng còn nhớ trước khi chết ở Hộ quốc tự đêm đó.

Trừ việc này ra, nàng còn phái một nhóm người điều tra tổ chức thần bí chỉ điểm Thi Thi ẩn thân bên người Mạch Sương.

Nàng chỉ mong khi biết rõ hai điểm này có thể khiến kẻ giết dây hại chết đại ca nổi lên mặt nước.

Về phần bức mật chiếu giả kia nàng chưa có ý định lấy lại từ tay Tàn Liễm.

Bước chân của Thanh Linh dần chậm lại, Hoán Y đi phía trước, quay đầu phát hiện sắc mặt Thanh Linh không đúng lắm liền hỏi: “Nhị công tử, người làm sao vậy?” Khi ở bên ngoài, nàng sẽ tự động gọi Thanh Linh là “Nhị công tử.”

“Không có gì.” Thanh Linh nhanh chóng đáp lại, cố gắng mở to cặp mắt ý muốn đem lớp hơi nước thổi khô: “Đi thôi, xem phía trước có gì hay ho không nào.” Nàng kéo tay Hoán Y chạy lên trước.

Ninh Túng một thân cảm y thấu tường vân, trời sinh hấn tuấn mỹ cao lớn. Thấy hai người Diệp Đàm và Hoán Y ở phía trước, sắc mặt hấn thoáng chốc tối tăm lạnh lùng.

Hấn vẫn không quên sự sỉ nhục Diệp Đàm đem đến cho hấn, dám cướp nữ nhân hấn để ý, giờ phút này thấy Diệp Đàm, hấn lại không nhận được muốn dạy dỗ tên kia.

Nhưng lúc này hấn lại thấy Hoán Y cười rục rờ khi đối mặt với Diệp Đàm, tức giận ngay càng dâng trào: “Nữ nhân hạ tiện.”

Tay hấn nắm chặt thành quyền muốn xông lên, mấy tên người hầu đi theo hấn liền nhắc chân chạy theo: “Công tử, đợi chúng tiểu nhân, công tử đi chậm chút.” Bọn họ vội vàng chạy theo Ninh Túng.

Ninh Túng nhanh chóng chạy, không ngờ mới chưa đi được bao xa, bả vai liền xuất hiện một bàn tay y thon dài nhỏ nhắn kéo lại.

“Cút!” Hấn rống lên giận giữ, quay đầu lại ngoài ý muốn thấy một gương mặt tuyệt mỹ

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Công Tử Xuống Bếp

“Biểu ca, cần gì phải phát hỏa lớn như vậy?” Ngao Nguyệt cười khanh khách, chậm rãi rút bàn tay đang đặt trên vai Ninh Túng ra, thông thả đi đến trước mặt hấn.

“Ngao Nguyệt, hiện tại ta không có thời gian tán gẫu với muội, mau tránh ra.” Ninh Túng phiền não.

Ngao Nguyệt vẫn không nhúc nhích, hấn chuyển bước sang bên trái, Ngao Nguyệt cũng nghiêng người sang trái, tiếp theo hấn tránh người sang phải, Ngao Nguyệt liền nghiêng luôn người sang phải.

“Rốt cuộc muội muốn làm gì?” Ninh Túng lúc này đã rất tức giận.

Khuôn mặt tươi cười của Ngao Nguyệt liền thu lại, lạnh lùng giễu cợt nói: “Chỉ bằng với cái tính khí này của huynh kiểu gì cũng hù dọa các cô nương, chẳng trách Hoán Y cô nương đã mặc giá y rồi còn chạy trốn.”

“Ngươi...” Bị đâm trúng chỗ đau, Ninh Túng nghẹn lời không nói được câu nào?

Ngao Nguyệt lại mở miệng, thanh âm lạnh lạnh: “Ta dám nói huynh cứ giữ cái tính khí thói như vậy không những không đoạt được Hoán Y cô nương về mà còn chọc Diệp Đàm nổi điên đánh huynh giống như đánh chó, khiến huynh lại trở thành trò cười cho cả kinh thành.” (MTLTH.ddlqđ)

Khuôn mặt Ninh Túng tím hơn cả gan heo, không phục nói: “Lần trước vì không cẩn thận nên ta mới bị Diệp Đàm đánh ngã, lần này chắc chắn ta sẽ khiến hấn răng rơi đầy đất, đoạt tiện nhân kia về.” Rửa sạch mối nhục lúc trước.

Hấn nói qua liền đẩy Ngao Nguyệt qua một bên, hùng hùng hổ hổ chạy đi tìm Diệp Đàm tính sổ.

“Cậy mạnh tranh giành nữ nhân, huynh vĩnh viễn không thắng được Diệp Đàm.” Ngao Nguyệt lạnh nhạt nói sau lưng hấn.

Ninh Túng dừng lại, cảm tức nhìn nàng.

Ngao Nguyệt mỉa mai cười một tiếng: “Huynh trừng ta cũng vô dụng, tranh giành nữ nhân cậy mạnh là chưa đủ, nhất định phải dựa vào đầu óc.”

“Muội có biện pháp gì?” Ninh Túng nhìn nàng cười lạnh hỏi.

Ngao Nguyệt gật đầu: “Nếu biểu ca tin muội, vậy chúng ta tìm một nơi để nói chuyện.” Nói xong nàng xoay người đi thẳng vào quán rượu bên cạnh.

Ninh Túng suy nghĩ một chút, hấn vẫn biết người biểu muội này của hấn không ngốc, có lẽ nàng sẽ có biện pháp. Hấn di chuyển bước chân, cuối cùng cũng đuổi theo Ngao Nguyệt.

Lúc này, Thanh Linh đang ở cùng Hoán Y trong một tiệm quần áo.

Hoán Y chọn vài vốc, Thanh Linh chỉ đứng một bên nhìn.

“Muội xem tấm vải này màu sắc trông có đẹp không?” Hoán Y ôm một cuộn vải màu xanh lam đến trước mặt Thanh Linh.

Thanh Linh vươn tay sờ: “Chất vải không tệ, màu sắc cũng ưa nhìn. Tỷ xưa nay chọn đồ đều là đồ tốt, không cần phải hỏi muội đâu.”

“Vải này để may y phục cho muội, tỷ không hỏi muội, nhờ sau muội không thích chẳng phải là uổng phí thời gian sao?” Hoán Y sẵn giọng.

Đôi mắt Thanh Linh trong thoáng chốc sáng lên: “Có thật không? Tỷ muốn may xiêm y cho muội?” Nữ công của Hoán Y không chỗ nào có thể chê được, nàng từ trước đến nay may y phục rất đẹp mắt

“Dĩ nhiên là thật rồi.” (MTLTH.ddlqđ)

“Hoán Y, tỷ thật tốt.”

Hoán Y chọn vải cuộn vải có giá thành không thấp, lúc tính tiền chợt có âm thanh nam tử từ ngoài cửa vọng vào.

“Chường quỹ, vải vóc cô nương này vừa mua tính hết cho bản thiếu.” Khuôn mặt Ninh Túng rất chân thành, một bước đến trước mặt Hoán Y.

Hoán Y thấy Ninh Túng lại gần, gương mặt hiện rõ vẻ kinh hoàng.

“Không cần Ninh công tử phí tâm” Thanh Linh quả quyết cự tuyệt, lấy từ trong ống tay áo một tờ ngân phiếu đưa cho chường quỹ.”

“Ha ha, thì ra Diệp Nhị công tử cũng ở đây.”

Thanh Linh gạt đầu với hần một cái, kéo tay Hoán Y trực tiếp rời đi.

“Diệp Nhị công tử, Hoán Y cô nương, hai người đợi một chút.” Ninh Túng nhanh chân chắn trước mặt hai người: “Hoán Y cô nương, chuyện lúc trước thật xin lỗi vì đã làm tổn thương cô nương, nàng có thể cho ta cơ hội đền bù cho nàng được không?” Gương mặt hần hiện rõ vẻ chân thành.

Thanh Linh nhìn hần từ trên xuống dưới một lượt, cười rất vô hại: “Tha thứ chuyện cũ, nói hay lắm, chỉ cần người cho bản công tử thọc một gậy, chuyện trước kia người làm với vị hôn thê của ta có thể hoàn toàn xỉ xóa. Hoán Y, nàng cảm thấy thế nào?” Nói xong còn càn rỡ quét mắt nhìn dưới đũng quần Ninh Túng.

Ý tứ rất rõ ràng, muốn nhận được sự tha thứ của Hoán Y, trừ phi nàng đoạn tử tuyệt tôn Ninh Túng.

Khóe miệng Ninh Túng co giật, giận đến mức thiếu chút nữa mắng to, tên Diệp Đàm này hần nghĩ hần là ai, muốn lão tử đoạn tử tuyệt tôn, không có cửa đâu! Khó khăn nhìn xuống một cục tức, nụ cười của hần cứng đờ: “Hoán Y cô nương, Diệp Nhị công tử đang nói đùa phải không?”

“Hần không nói đùa, ý của hần cũng chính là ý của ta.” Bởi vì có Thanh Linh bên cạnh mà lá gan của Hoán Y cũng to lên không ít.

Hai mắt của Ninh Túng bốc lửa, @\$%\$, dê tiện, người cho rằng mình là tiên nữ sao? Cho chút mặt mũi mà cũng dám lên mặt? Trong lòng Ninh Túng thầm mắng to, ngoài miệng lại ngọt nhạt một phen: “Hoán Y cô nương, yêu cầu này chẳng phải quá phi lý sao?”

“Xem ra Ninh công tử xin lỗi chẳng có chút thành ý gì cả, Hoán Y, chúng ta đi thôi.” Thanh Linh vừa nói vừa đi vòng sang bên cạnh Ninh Túng.

“Hoán Y cô nương, ta thật muốn đền bù cho nàng mà.” Ninh Túng gấp đến độ không còn lời nào có thể nói được nữa.”

Nhưng Thanh Linh đã kéo tay Hoán Y nghiêng ngang rời đi.

Ninh Túng nhìn chằm chằm bóng lưng Thanh Linh, vẻ mặt âm u bất định. Một ngày nào đó, hần sẽ bắt Diệp Đàm quỳ trước mặt hần như một con chó cầu xin sự tha thứ.

“Ninh Túng đi một chuyến đến Mẫn Châu lại như biến thành người khác vậy?” Hoán Y nhỏ giọng hỏi.

Lúc trước Mẫn Châu xảy ra hạn hán, thân là Lại Bộ Thị lang, Ninh Túng bị Nguyên Ung đề điều đi Mẫn Châu làm Khâm sai Đại thần, áp tải một xe đầy quan ngân cứu nạn dân chúng.

Hoán Y rất ngạc nhiên với thái độ của Ninh Túng, tại sao lại có thể biến hóa nhanh đến vậy?

“Mặc kệ hần, chắn chắn hần cũng chẳng có ý nghĩ tốt đẹp gì.” Thanh Linh nói, lần trước trên đường nhìn thấy Ninh Túng đang ức hiếp Hoán Y, nàng tự nhiên cũng đoán Ninh Túng cũng chẳng thật lòng gì cho cam. (MTLTH.ddlqđ)

Ninh Túng là công tử thế gia, tính khí cao ngạo, khép nép cầu xin bọn họ tha thứ, không có mờ ám mới là lạ.

“Tốt lắm, đứng nghĩ nhiều nữa, nhanh đi mua đậu đỏ về làm Quế Hoa cao cho muội.” Thanh Linh làm nũng.

Hai người tới quán bán đậu đỏ, Hoán Y cúi người xuống xem xét chất lượng đậu đỏ. Thanh Linh đứng cạnh nhìn nàng bắt chợt cảm giác có người nhéo mình một cái: “Kẻ nào?” Nàng nhanh chóng quay đầu lại liền nhìn thấy gương mặt điên đảo chứng sinh của Tần Liễm.

Người nào sao lại tới đây rồi? Hẳn di chuyển thế nào mà không có tiếng động vậy? Mà tại sao Bạch Nhiên không nhắc nàng một tiếng? “Này, chàng đừng kéo ta chứ!”

Hoán Y nghe thấy ồn ào cũng quay lại, nhìn người tới là Tần Liễm liền yên lặng chăm chú chọn đậu đỏ.

Tần Liễm xách Thanh Linh sang bên cạnh: “Tự nàng nghĩ đi, đã bao nhiêu ngày nàng không gặp ta rồi?” Thanh âm hắn rất nhẹ nhàng nhưng sao nàng lại thấy lạnh gáy quá vậy?

Trong lòng Thanh Linh ‘lộp bộp’ mấy tiếng, hình như đã bảy tám ngày rồi nàng không đi tìm hắn.

“Trả lời ta.” Hai ngón tay thon dài của hắn đặt dưới cằm nàng, từ từ nâng cằm nàng lên, đôi mắt thâm thúy như đầm lầy.

Một nam nhân thâm tình nhìn một nam nhân khác ngay giữa phố là có chuyện gì xảy ra vậy? Sao người này thích làm mấy loại chuyện mắt mặt ngoài đường vậy?

Nàng ảo não đẩy tay hắn ra, lui về phía sau hai bước, hắn lại từng bước ép sát theo nàng, nàng không dám lui nữa, ngửa đầu nhìn hắn cười hề hề, duỗi ngón tay ra đếm: “Mới có hai ba ngày thôi nhì?” Nàng chột dạ trả lời.

Nhìn gương mặt ngu ngốc của nàng, hắn dở khóc dở cười, bắt đầu đưa tay nhéo mặt nàng: “Là bảy ngày năm canh giờ rồi hai chúng ta không gặp nhau, trong bảy ngày này nàng vậy mà không đến tìm ta, có thể thấy nàng không hề thấy nhớ ta.”

Đây là đường cái, đây là đường cái! Mấy lời u oán như phu quân nói với thê tử này phù hợp trong hoàn cảnh này sao?

Không được rồi, nàng phải nhanh chóng đuổi cái người này đi mới được, tránh cho hắn lại nói mấy lời dọa người ở đây. Nàng ho nhẹ một tiếng: “Chàng về trước đi, mai ta sẽ tìm đi chàng.”

“Vì sao là ngày mai? Hôm nay không được sao?” Hắn không vui nhướn mày.(MTLTH.dđlqđ)

“Không được, hôm nay ta muốn đi dạo phố với Hoán Y.” Chuyện ngày mai để ngày mai nói, trước phải đuổi người này đi mới là trọng điểm.

“Hôm khác đi dạo phố với Hoán Y sau, hôm nay nàng phải đi theo ta.”

“Không được, Hoán Y đồng ý làm Quế hoa cao nhân đậu đỏ cho ta ăn, hôm nay ta nhất định phải đi theo nàng ấy.” Nàng kiên trì nói.

Tần Liễm trong nháy mắt cảm nhận rõ bị thương: “Ta trong lòng nàng còn kém hơn cả một cái bánh sao?” Dám bỏ rơi hắn mà đi theo Hoán Y!

Thanh Linh không thèm để ý đến hắn nữa, thấy Hoán Y mua xong đậu đỏ liền nhanh chóng kéo tay nàng rời đi.

Tần Liễm tức anh ách, nàng vậy mà ném hắn qua một bên: “Họ Diệp, coi như nàng lợi hại!” Mím mím môi, thân hình thoát cái đã đi theo Thanh Linh, hắn muốn xem đó là cái bánh gì mà còn quan trọng hơn cả hắn.

Minh Lục đi phía sau không khỏi cảm thấy buồn cười: “Công tử ghen với cái bánh ngọt!”

Tần Liễm tựa như giận dữ buồn buồn mà theo ở phía sau, đi vào một cái hẻm nhỏ, Thanh Linh quay đầu lại phát hiện ai đó đang ai oán nhìn nàng, tâm liền cứ thế mà mềm nhũn.

Nàng dừng bước chân chờ hắn lại gần, đợi hắn đến gần, nàng nhìn xung quanh thấy không có ai, nhấc chân lên nhanh chóng hôn một cái lên môi hắn. Nàng đang muốn lui thì bất chợt tay hắn quẩn quanh eo nàng, ghì nàng thật chặt vào lòng.

Hắn cúi đầu, ác liệt hôn nàng.

Cảm giác hô hấp cứ như bị hắn nuốt hết, thân thể mềm yếu ngã vào ngực hắn, đôi mắt phủ một lớp sương mờ.

Nụ hôn mãnh liệt khiến đầu nàng trống rỗng, lý trí bị rút sạch, không cách nào có thể suy nghĩ được, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Hoán Y đi trước một đoạn đường mà không thấy ai liền quay đầu lại, ngoài ý muốn lại thấy một màn này, mặt nàng hồng rực như có thể bắt được ra máu.

Hai người này, nồn nóng quá đi.

“Ta cùng với cái bánh gì kia, cái nào quan trọng hơn?” Mỗ nam bụng dạ hẹp hòi so đo với cả cái bánh.

Lúc này Thanh Linh cũng đã hiểu nguyên do hắn hờn dỗi, hắn nghĩ trong lòng nàng hắn còn kém hơn cả Hồng đậu Quế hoa cao. Nàng không khỏi bật cười: “Tần Liễm, mấy ngày không gặp sao chàng trở nên khờ như vậy?”

Nàng vỗ vỗ gương mặt hắn: “Trong lòng ta chàng tất nhiên quan trọng, Hồng đậu quế hoa cao làm sao sánh bằng.”

Hắn bĩu môi: “Còn gì nữa? Không đúng, phải là trong lòng nàng ta là người quan trọng nhất.”

Khi mọi người đã vào đến viện nhỏ của Hoán Y, không lâu sau Hoán Y bùng mầm Hồng đậu Quế hoa cao lên. Tàn Liễm cảm một khối nếm thử, cau mày: “Sao nàng lại thích cái loại bánh ngọt ngấy này vậy?” Hắn ngẩng đầu phát hiện Thanh Linh ăn rất thỏa mãn.

Minh Lục nói nhỏ với hắn: “Công tử, ‘Tình lục’ có viết, muốn bắt được tâm nữ nhân, trước hết nên bắt lấy cái dạ dày của nàng.”

“Tình lục” là thoại bản dân gian khá nổi gần đây: “Cho nên công tử mặc dù không thích loại bánh này nhưng nếu công tử có thể làm ra loại bánh này, Diệp cô nương tuyệt không gạt công tử qua một bên nữa.”

Mặt Tàn Liễm xụ xuống: “Ai nói bản công tử bị gạt qua một bên? Còn nữa, ngại vậy mà có thời gian đọc thoại bản, gần đây rảnh rồi lắm sao?”

Minh Lục lập tức ngậm miệng, không dám phát âm thêm một từ nào nữa.

Tàn Liễm để miếng bánh ngọt còn thừa lại, đi ra ngoài.

Minh Lục đuổi theo: “Công tử, người định đi đâu?”

“Trở về làm Hồng đậu Quế hoa cao.”

Tàn Liễm nhẹ giọng đáp lại, khoe miệng Minh Lục giật giật.

Minh Lục cứ nghĩ công tử bảo làm Hồng đậu quế hoa cao chỉ là nói chơi, không ngờ vừa mới trở lại Tàn Tường phủ, công tử vậy mà vào phòng bếp thật.

“Công tử vào bếp!!!!”

Tin tức này trong thời gian một chung trà liền lan ra cả phủ.

Mọi người nghe được tin này đều sợ đến ngây người, công tử tựa như trích tiên không nhiễm khói lửa nhân gian của bọn họ vậy mà vào bếp! Quả thật rất khó tin!

Tàn Liễm phát tay bảo mọi người lui hết ra chỉ chừa lại một lão ma ma dạy hắn làm bánh, một buổi chiều trôi qua, hắn không sợ phiền người khác, cứ một mâm lại một mâm bánh ra lò. (MTLTH.ddlqđ)

“Công tử, thuộc hạ có thể không ăn thử được hay không?” Minh Lục buồn bã hỏi ý kiến, điểm tâm công tử làm rất khó coi, còn khó ăn hơn cả khó coi.

Lão ma ma bị Tàn Liễm bắt ăn thử cũng chịu không nổi, vội tìm một cái cớ chạy đi.

Trong phòng bếp nhất thời chỉ còn lại Tàn Liễm và Minh Lục.

“Không được, ta phải bắt được dạ dày nàng, ta phải bắt được tâm nàng.” Tàn Liễm vừa lăm bằm vừa rắc một đồng muối vào bát bột mì.

“Công...từ...” Minh Lục rất muốn nhắc công tử nhà mình một câu, chỉ là chưa kịp mở miệng Tàn Liễm đã rắc muối vào xong.

“Có chuyện gì sao?” Tàn Liễm đặt lọ muối sang bên cạnh.

“Công tử, thuộc hạ đột nhiên bị đau bụng, công tử có thể gọi A Thất đến nếm thử được không?” Minh Lục xấu bụng đẩy cho người khác.

“Đi đi.” Tàn Liễm khoát tay.

Khuôn mặt Minh Lục như được đại xá, nhanh chóng chạy cái người đang học ‘Quy tắc chung của thành ngữ’ trong phòng chứa củi – A Thất chộp tới tận phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Gặp Chuyện Không May

A Thất nghe nói công tử xuống bếp, còn để cho hắn đi nếm thử, thoáng chốc vui mừng như muốn nhảy cao ba thước. Liên tục mấy ngày phải học ‘quy tắc chung của thành ngữ’, hắn cũng đã đủ chán rồi, nay công tử xuống bếp, hắn cảm thấy mọi mệt mỏi dường như đã biến mất.

Hắn vừa lao vào phòng bếp liền nhìn thấy Tàn Liễm đang bùng một mâm bánh ngọt ra để hắn nếm thử vị, hắn thờ dài nói: “Công tử diệp thủ hồi xuân*, làm ra điểm tâm chắc chắn mỹ tuyệt nhân hoàn**, vị nhất định rất kê lạc***.”

*Điều thù hờ xuân: Khen ngợi y sư tài giỏi, chữa trị được bệnh nặng.

**Mỹ tuyệt nhân hoàn: vật tuyệt đẹp trong nhân gian.

*** Kê lạc: Ngày nay người Trung Quốc vẫn hay dùng từ ‘Kê Lạc’ - gân gà để chỉ một sự vật không có ích hay không còn dùng được nhưng người ta vẫn tiếc chưa muốn ném vào thùng rác. Từ này liên quan đến một điển cố trong Tam quốc diễn nghĩa.

(Kê lạc ra đời gắn liền với cái chết của quan chủ bạ Dương Tu dưới trướng Tào Tháo. Dương Tu vốn là quan chủ bạ rất thông minh tài trí nhưng ông cậy tài hay xúc đầu ngoạ mạn với Tào Công. Chuyện kể rằng có 1 lần Tào Công cho người xây một khuôn viên mới. Sau khi xây xong Tào Tháo đến kiểm tra, đi vòng vòng mọi chỗ đều gặt gù khen đẹp nhưng đến lúc nhìn lại cánh cổng ông nhủ mảy rồi lấy bút viết lên cánh cổng 1 chữ "Hoạt". Mọi người không biết ý Tào Công thế nào nhưng thấy vậy chắc hẳn có gì không ổn nên hỏi xem có ai hiểu ý không. Dương Tu biết chuyện liền gọi thợ vào nói: Tào Công chê cánh cổng rộng quá chứ có gì đâu, chữ Hoạt nằm trong chữ Môn (cổng) là chữ Khoát (rộng) đó. Các người thu nhỏ lại là được. Quà nhiên sau khi xem lại thấy đúng ý mình Tào Tháo cười và hỏi ai hiểu ý ta hay vậy, mọi người nói là do Dương Tu chỉ. Tào tuy khen nhưng trong bụng không vui vì có kẻ hiểu bụng mình.

Một lần khác có người đem biếu hộp bánh bơ sữa. Tào Tháo không ăn ngay mà viết lên nắp hộp 3 chữ: Nhất Hợp Tô rồi để trên bàn. Dương Tu nhìn thấy liền lấy hộp bánh ra ăn 1 miếng rồi còn phân phát cho mọi người mỗi người một miếng. Mọi người sợ hãi hỏi sao dám ăn không có lệnh chúa công thì Dương Tu cười nói: chúa công viết Nhất - Nhân Nhất Khẩu - Tô tức là một người một miếng bánh sữa rành rành ra đây sao còn không ăn cho ngài vừa lòng (nguyên chữ Hợp tách riêng ra theo chiều dọc thì gồm 3 chữ Nhân + Nhất + Khẩu). Tào Tháo biết chuyện cười không trách tội nhưng trong bụng thâm cảm ghét Dương Tu hơn.

Tào Tháo có 2 con lớn là Tào Phi và Tào Thự đều rất thông minh tài trí, Tháo bản khoán không biết nên lập ai làm thế tử. Một hôm để thử tài hai người Tháo truyền lệnh cho 2 con dẫn quân đi ra ngoài thành mua kết bia và vịt quay về ăn nhậu, lại ra lệnh cho cấm vệ quân là không cho phép ai xuất nhập cổng thành. Phi dẫn quân ra thấy lính gác ngăn lại theo lệnh của vua liền quay về. Thự lúc đó chơi thân với Dương Tu, thấy vậy bèn hỏi Tu nên làm thế nào. Tu xui Thự: người lính mệnh của bệ hạ ra ngoài thành, ai cản lại cứ việc chém trước tâu sau chứ còn gì nữa. Thự làm theo. Tháo thấy vậy khen Thự thông minh tài trí hơn Phi và có ý định lập Thự làm thế tử. Nhưng sau đó có kẻ biết chuyện nói lại cho Tháo rằng chính Dương Tu mách nước cho Thự, Tháo càng tức lắm.

Thêm chuyện Tào Tháo sợ có kẻ ám sát mình khi ngủ nên hay nói với thị vệ là ta ngủ hay mộng du giết người lắm đừng kẻ nào lại gần lúc ta ngủ. Một lần khi Tào đang ngủ thì chần rơi xuống, một tên lính hầu thấy vậy liền đến bên kéo lại chần phủ lên người Tào. Tào vùng dậy rút gươm đâm chết tên lính rồi lăn ra ngủ tiếp. Đến sáng tỉnh dậy thấy mọi người lam ma tên lính liền giả vờ hỏi ai giết thị vệ của ta. Mọi người nói chính chúa công đêm qua mộng du đã giết hẳn, Tào tỏ vẻ ân hận thương xót sai làm ma hậu. Chỉ có Dương Tu biết bụng Tào Tháo nên đến bên quan tâu tên lính nói lớn: Không phải chúa công mộng du ngủ mê đâu, mà đích thị nhà người mới ngủ mê" Có kẻ ghen tức thấy vậy liền hót với Tào Tháo>Tháo càng cảm tức có ý tìm cách giết Dương Tu.

Rồi chuyện gì đến cũng phải đến, Hôm đó Tào Tháo đang chuẩn bị ăn món canh gà thì quân lính vào hỏi mật khẩu cho đêm đó. Tháo đang gặm chân gà uống rượu buột miệng nói luôn Kê Lạc. Dương Tu nghe mật khẩu liền thu xếp hành lý rồi nói oang oang với các tướng rằng chuẩn bị rút quân đến nơi rồi gói gém trước cho đỡ mất công. Các tướng hỏi tại sao thì Tu đáp: Gân gà ăn thì dai không nuốt được mà vứt đi thì tiếc, chả phải như Hán Trung sao lấy ngay không được mà rút về cũng không đành, nhưng rồi cũng sẽ phải rút thôi các người cứ nghe ta. Các tướng thấy Tu nói phải cũng làm theo. Tháo biết được nổi giận sai chém Tu vì tội làm rối loạn quân sĩ. Nhưng quả nhiên hôm sau ra lệnh rút quân.

Tu chết thật đáng tiếc vì thứ nhất Tu có tài cao, thông minh ứng đối rất giỏi hiếm người sánh kịp. Nhưng quả thật đáng tiếc hơn vì cậy tài ngoạ mạn với một kẻ gian hùng độc ác lại cũng là bậc văn chương chữ nghĩa hơn người. Sống bên cạnh bậc vua chúa khác gì sống cạnh cọp beo, phải biết mình biết người có tài cũng phải giấu trong lòng đừng khoa trương ngoạ thị sẽ rước họa vào thân. Dương Tu chết vì tài.)

“Rất kê lạc?” Tần Liễm tựa tiếu phi tiếu: “Người dùng thành ngữ quá nhiều, đầu óc rất dễ bị hồ đồ, người ăn hết mấy thứ này cũng tốt cho não.” Hân đối với A Thất ôn hòa nói. (MTLTH.ddlqđ)

Một lúc lâu sau, A Thất miễn cưỡng vỗ vỗ cái bụng đã tròn vo, về mặt đưa đám nhìn công tử nhà mình: “Công tử, về sau ngài chỉ cần bảo thuộc hạ học thuộc ‘quy tắc chung của thành ngữ’ là được rồi.” Điểm tâm công tử làm so với thức ăn của heo còn khó ăn hơn.

“Được thôi, nhưng trước hết người phải ăn hết đồng điểm tâm này đi đã.” Tần Liễm chỉ tay vào bốn năm mâm bánh ngọt vẫn để trên bàn.

A Thất nhìn chằm chằm đồng bánh mà thiếu chút nữa liền hôn mê: “Công tử, thuộc hạ có thể không ăn không?”

“Không thể.” Tần Liễm lạnh lùng trả lời.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, Tướng phủ mỗi lần nghe nói công tử vào bếp, sắc mặt mọi người đều xám ngoét. Đồ công tử làm ra, công tử ăn không nói liên quảng cả đồng bát bệch họ xử lý.

Diệp phủ, Mặc Trúc viện.

Thư Nghiễn đi vào gian trong trong Mặc Trúc viện, thấy trong phòng không có người ngoài mới dám bẩm báo: “Chủ Thượng, đã nhận được tin tức của Ninh Tung và Phong Lộ, ngài muốn nghe người nào trước?”

“Ninh Tung.” Thanh Linh nhàn nhạt trả lời, sáng sớm nay nàng phân phó Thư Nghiễn đi điều tra Ninh Tung, không, chính xác hơn là điều tra cả phủ Ninh Quốc Công.

Ninh Quốc Công quyền cao chức trọng, vẫn là người mạnh mẽ ủng hộ Hách Liên Dực. Nếu mất đi sự ủng hộ của phủ Ninh Quốc Công, khi Hách Liên Dực tranh đoạt ngôi vị sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

Muốn đối phó Hách Liên Dực, nàng tính ‘rút củi đáy nồi’, ra tay trước đối với phủ Ninh Quốc Công.(MTLTH.ddlqđ)

“Thời gian trước Mẫn Châu có nạn hạn hán, Ninh Túng làm Khâm sai Đại thần phụ trách áp tải quan ngân (bạc có ký hiệu của triều đình), hán được lệnh có thể dùng trực tiếp quan ngân hoặc đến phụ cận nơi bị hạn hán mua lương thực phân phát cho người dân...”

“Nói đơn giản.” Thanh Linh nói.

Thư Nghiễn gật đầu: “Ninh Túng tự mình chuyển đi phần lớn lượng quan ngân.” Hán lấy ra một quyển sách giao cho Thanh Linh. “Đây là sổ sách mua lương thực cho người dân thuộc hạ lấy được từ chỗ Ninh Túng.”

Thanh Linh nhận lấy rồi nhanh chóng mở ra xem qua, nàng phát hiện quan ngân mua lương thực cho dân chúng chỉ là một phần rất nhỏ.

Sổ sách Ninh Túng trình lên Thánh Thượng ắt là sổ giả.

Tham ô quan ngân ở Nam Hạ là trọng tội, Ninh Túng thân là Khâm sai Đại Thần, biết rõ pháp luật mà còn có tình phạm pháp, tội càng nặng thêm một bậc. (MTLTH.ddlqđ)

Thư Nghiễn mở miệng nói tiếp: “Ninh Túng mua gạo phát cho dân chúng đều là gạo cũ, còn trộn lẫn cả cát. Có người phát hiện ra chuyện này đã từng đến cáo trạng ở Tri phủ Mẫn Châu, kết quả bị Ninh Túng phái người đuổi đi.

Có mấy người không chịu đi, kết quả bị đánh chết, sau lần đó không có người nào đến cáo trạng nữa.”

Thanh Linh nói: “Mẫn Châu là một vùng đất không nhỏ, tuy cách Hạ Thành có chút xa, Ninh Túng mua gạo cũ còn trộn cả cát rồi phát cho dân chúng, chuyện lớn như vậy không lý nào không có chút tin tức nào truyền vào Hạ thành được.”

Giải thích duy nhất chính là chuyện này đã bị người đề xuồng, mà có thể đề được chuyện lớn như vậy, ngoại trừ Ninh Quốc Công ra thì chỉ còn Hách Liên Dực.

“Quan ngân Ninh Túng tham ô hiện đang ở đâu?” Thanh Linh hỏi, Ninh Túng là công tử ngậm thìa vàng mà ra đời, trời sinh tính cổ tình làm vậy, hán không phải hạng người ham tiền tài. Mạo hiểm tham ô quan ngân, đây là chủ ý riêng của hán ư?

“Không biết chuyện gì xảy ra, thuộc hạ vẫn tiếp tục cho người đi thám thính tin tức.”

Thanh Linh bắt đầu lo lắng, đồng quan ngân nhiều như vậy đột nhiên biến mất không chút tung tích, nhưng quả thực không tìm được tung tích đồng quan ngân kia, thủ đoạn của đối phương đúng là không thể khinh thường. “Ninh Túng áp tải quan ngân đến Mẫn Châu mới mua lương thực hay đến Mẫn Châu mới mua?”

“Là chưa đến Mẫn Châu.” Thư Nghiễn trả lời.

Thanh Linh cười nhạt một tiếng, mặt mày sáng rỡ động lòng người: “Nếu như vậy thì đúng rồi.” (MTLTH.ddlqđ)

Thư Nghiễn thấy vẻ mặt tự tin của nàng, hán ngược lại cảm thấy có chút hồ đồ, rốt cuộc cái gì gọi là ‘Vậy thì đúng rồi’?

“Thư Nghiễn, người cho người điều tra đường áp tải quan ngân lại một lần nữa, hơn nữa đặc biệt chú ý đến những địa phương xe quan ngân dừng lại.” Nàng hoài nghi đại bộ phận quan ngân bị mất kia không chính thức được đưa đến Mẫn Châu, khả năng đã bị động tay chân trên đường vận chuyển. Áp tải quan nhân vào Mẫn Châu sau đó mới tiến hành hạch tra* nhưng Ninh Túng vừa là Khâm sai Đại thần, lại vừa là người đảm nhận trách nhiệm mua lương thực. Cho nên chuyện này nằm hoàn toàn trong bàn tay hán, hán mua lương thực, đám quan kia liền có thể miễn hạch toán.

*Hạch toán: kiểm kê, ghi sổ.

Nàng đoán Ninh Túng khi cho người hạch tra xe quan ngân liền nhân cơ hội đó mà giấu đi đại bộ phận quan ngân, sau đó mới vào Mẫn Châu mua lương thực.

“Còn tung tích của Phong Lộng?” Thanh Linh hỏi.

“Phong Lộng hiện tại đang bị Hách Liên Dực bắt giữ, cụ thể ở đâu, bọn thuộc hạ vẫn còn đang điều tra.” Thanh âm Thư Nghiễn dần trầm xuống: “Bọn thuộc hạ chắc chắn mau chóng tìm ra tung tích cụ thể.”

Hách Liên Dực bắt giữ Phong Lộng, Ngao Nguyệt đột nhiên nói thích nàng, Hách Liên Dực chắc chắn không thoát khỏi liên quan.

Sẽ không phải Hách Liên Dực bắt Phong Lộng uy hiếp Ngao Nguyệt, khiến Ngao Nguyệt dùng mỹ nhân kế đối với nàng, nếu thành công là lôi kéo thêm một Diệp phủ? Mà Ngao Nguyệt vì an nguy của Phong Lộng mới đồng ý yêu cầu của Hách Liên Dực? (MTLTH.ddlqđ)

Nhưng nàng vẫn cảm thấy Ngao Nguyệt sử dụng mỹ nhân kế với nàng không đơn giản là việc kéo Diệp phủ lên một con thuyền chung.

“Ngươi lui xuống đi, bảo Bạch Nhiên tìm ta.” Thanh Linh phân phó.

Thư Nghiễn lui ra, một lúc sau Bạch nhiên xuất hiện: “Nhị công tử, ngài tìm ta sao?”

Thanh Linh cười yếu ớt: “Lúc trước ta cho ngươi âm thầm huấn luyện một nhóm người, đến giờ sao rồi?”

Trước đây nàng không có thế lực ở trong thành, có thể điều động nhân thủ để sai khiến cũng rất hạn chế, cho nên nàng muốn xây dựng một thế lực của riêng mình.

Từ lúc nàng từ Tiêu dao thành trở về Hạ thành, nàng không những bí mật mang tên Đại Hối kia về mà còn dẫn theo một phần thị vệ cấm địa. Nàng phân phó bọn hần chờ sau khi nàng đi ba ngày mới xuất phát đến Nam Hạ tìm nàng.

Nhưng chỉ dựa vào đám nhân thủ Tiêu Dao thành nàng mang về là không đủ dùng, cho nên trong đoạn thời gian này nàng bắt tay vào bồi dưỡng thế lực của mình.

“Tất cả đều vẫn tiến triển thuận lợi dựa theo kế hoạch, tuy hần không còn là người nữa nhưng công phu dưỡng người thì không ai bằng.” Bạch Nhiên bẩm báo.

Đại Hối mặc dù là hoạt tử nhân nhưng bản lĩnh thì vẫn còn. Trước kia hần thân là Đại hộ pháp, cũng tự mình huấn luyện không ít. Vì vậy hiện tại hần năng người còn thuận miệng hơn so với Bạch Nhiên.

Hương Thảo lúc này mới từ ngoài cửa đi vào: “Nhị công tử, hôm nay là ngày khai trương tân y quán của Hoán Y cô nương, ngài cơ muốn ra cửa sớm một chút không?”

Hoán Y chữa bệnh nhiều năm, xem bệnh cho người cũng đã thành thói quen. Lần trước y quán bị người ta phá hủy, nàng rảnh rỗi một thời gian liền thấy cả người không được tự nhiên.

“Dĩ nhiên là phải đi sớm rồi.” Thanh Linh trả lời.

Lần trước Ninh Túng xin lỗi Hoán Y, nàng cảm thấy chắc Ninh Túng sẽ không quay lại gây khó khăn nữa mới quyết định mở lại y quán, Ninh Túng sẽ không lại phá hủy nó chứ?

Khi nàng nói quyết định mở lại một tiệm y quán mới cho Thanh Linh, Thanh Linh suy nghĩ hồi lâu mới không ngăn cản.

Thanh Linh nghĩ chỉ cần Hoán Y vui vẻ là được rồi, nàng nhất định sẽ không để ai khi dễ Hoán Y, vì vậy nàng phái người giúp Hoán Y mở y quán, còn phái thêm nhân thủ âm thầm bảo vệ nàng.

Hoán Y mới mở y quán, y quán Tề Hòa, ngày thứ nhất khai trương xem bệnh không phải trả tiền, dược phí còn được giảm một nửa, và lại y thuật Hoán Y cũng có danh tiếng, thế nên hôm nay người đến xem bệnh cũng rất nhiều.

Lúc Thanh Linh đến y quán, bên trong đã chật cứng bệnh nhân, nhìn Hoán Y bận rộn, Thanh Linh cũng nhanh chóng xen vào giúp một tay.

Từ lâu đối diện y quán Tề Hòa, Ninh Túng một bình rượu, một ly rượu, ánh mắt âm trầm nhìn Hoán Y bên trong y quán đang bận rộn xem bệnh.

“Công tử, có nên trối tiện nữ này đến trước mặt ngài hay không?” Tên sai vặt Ngô Cao bên cạnh mở miệng nhưng hần vừa dứt lời liền bị Ninh Túng nặng nề đá một cước, hần là đã gãy hai cái xương sườn.

“Tiện nữ là để cho người gọi sao?” Ninh Túng âm dương quái khí nói: “Còn nữa, mở to mắt cho của người ra mà nhìn, xung quanh y quán đều có người canh chừng.” Quanh thân mấy người nọ đều lộ ra sát khí khủng bố, nhìn qua cũng đoán không dễ chọc.

Đường đột đi vào cướp người không phải chui đầu làm bao cát cho bọn họ hay sao? Không chừng không những không bắt được Hoán Y lại để nàng ta có cơ hội chạy trốn. (MTLTH.ddlqđ)

Lần trước nàng trốn làm hại hần không thể tìm thấy, lần này mà trốn không biết đến ngày tháng năm nào hần mới có thể tìm thấy người.

Cướp người? Tất nhiên hần sẽ cướp, nhưng phải tính toán kỹ lưỡng một phen.

Hần muốn tiện nhân kia cùng Diệp Đàm biết, đặc tội hần đều khoanh ó kết quả gì tốt.

Ngô Cao cắn răng nhịn đau, sắc mặt sợ hãi nói: “Không không không, tiểu nhân sai rồi.”

“Nhớ, nữ nhân mà bản công tử coi trọng, cho dù có hạ tiện thể nào đi nữa, các người đều không cho phép các người nói.”

Ngô Cao gật đầu liên tục: “Vâng.”

“Người đưa hần đến y quán Tề Hòa đi.” Ninh Túng phân phó một gã sai vặt khác nói.

Khuôn mặt Ngô Cao hiện lên vẻ kinh ngạc, hạ nhân bị Ninh Tung đã thương, hẳn không bao giờ để ý tới nhưng lần này bỗng nhiên lại cho người đưa hắn (Ngô Cao) đến y quán.

Gã sai vật kia cũng kinh ngạc không kém nhưng lại không dám ho he gì, trực tiếp đỡ Ngô Cao dậy.

Ban đêm, lúc Thanh Linh trở lại Diệp phủ là lúc nàng đã vô cùng mệt mỏi, ăn chút gì đó, tắm rửa xong thì leo lên giường ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Chương 114.2

Trong lúc ngủ, mơ mơ màng màng nghe được ở ngoài cửa có tiếng bước chân dồn dập truyền tới. [HTY-]Gió đêm lạnh lẽo từ bên ngoài cửa sổ thổi vào, trong nháy mắt khiến cho nàng đang ngủ không sâu lập tức tỉnh táo lại.

Tiếng bước chân lại gần, nàng đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, đột nhiên trái tim bắt đầu nhảy không ngừng, không khỏi có chút phiền não, nàng mơ hồ có cảm giác sẽ có chuyện không tốt xảy ra.

"Nhị công tử, không xong, y quán Tể Hòa đã xảy ra chuyện." Ở bên ngoài cửa Bạch Nhiên vừa gõ cửa vừa vội la lên.

Y quán vừa mới mở cửa, Hoán Y nhất định bận rộn rất nhiều chuyện, cho nên Thanh Linh đã để Bạch Nhiên lưu lại đó giúp đỡ mấy ngày.

Vừa nghe đến y quán Tể Hòa đã gặp chuyện không may, lòng Thanh Linh càng thêm bất an, từ trên giường đứng lên: "Xảy ra chuyện gì?" Nàng vội vàng khoác một chiếc áo khoác lên người rồi đi ra mở cửa.

"Lúc này đột nhiên có rất nhiều người của Phủ Thuận Thiên phủ xông vào y quán, nói y quán Tể Hòa đã trị bệnh chết người, sau đó đã mạnh mẽ bắt Hoán Y cô nương đi rồi."

[HTY-]Bọn họ tới rất đông, trong đó không thiếu người có võ nghệ cao cường, nhóm tám người thuộc hạ muốn cản cũng không cản được, bọn họ tuyệt đối là có chuẩn bị mà đến." Bạch Nhiên nói một hơi.

"Là ai báo quan? Người chết là ai?" Thanh Linh lạnh lùng hỏi.

"Người nào báo quan còn chưa biết rõ ràng lắm, người chết là một gã sai vật tên Ngô Cao đi theo bên cạnh Ninh Tung. Người của Phủ Thuận Thiên bắt Hoán Y cô nương đi rồi, Nhị công tử, làm sao bây giờ?"

Hoán Y hành nghề y nhiều năm, với lại rất tinh thông y thuật, làm sao có thể sẽ trị bệnh chết người chứ?

Chết người, nhất định là do Ninh Tung ở sau lưng giờ trở quỷ. Hắn ta quả nhiên vẫn chưa chịu bỏ qua cho Hoán Y, hắn ta biết mình khó có thể cướp Hoán Y từ trong tay của nàng, cho nên mới mượn tay của quan phủ để cướp người.

Ninh Tung, nếu như Hoán Y có xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ khiến cho người nợ máu phải trả bằng máu.

Khuôn mặt Thanh Linh lạnh lẽo như hàn băng, đôi mắt như nước dần dần trở nên thâm thúy, còn lộ ra quang mang sắc bén như đao. Nàng mở miệng, giọng nói trầm thấp mà lạnh lẽo: "Chuẩn bị ngựa, đi Phủ Thuận Thiê." [HTY-]Trước mắt, chuyện quan trọng nhất là phải xác định Hoán Y ở trong tù có bình an hay không.

Nàng đóng cửa lại, động tác nhanh nhẹn mà mặc xong y phục.

Ra khỏi Mặc Trúc Viện, đi đến cửa sau của Diệp Phủ thì Bạch Nhiên đã chuẩn bị ngựa thật tốt.

Thanh Linh lật người nhảy lên lưng ngựa, giờ rơi lên rồi hạ xuống, con ngựa giống như mũi tên rời cung mà lao đi.

Bạch Nhiên cũng theo đó mà kêu một nhóm người đi theo, đi Phủ Thuận Thiên trước.

Đêm khuya, trên đường phố không tiếng động mà vắng lạnh đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa thanh thúy.

Thanh Linh ngồi trên lưng ngựa, tay áo phất phơ, sợi tóc bay bay. Đột nhiên một đạo kiếm quang thoáng qua, khoe miệng nàng nhếch lên lộ ra một tia châm chọc.

Con đường phía trước đột nhiên có một nhóm người lao ra, cầm binh khí trong tay ngăn cản đường đi của nàng, vừa vặn lúc này Bạch Nhiên cũng đuổi theo.

"Nhị công tử, những người này giao cho chúng ta đi." Bạch Nhiên hô to.

"Được." [HTY-]Sau khi Thanh Linh thoát khỏi hai người đang quần lấy nàng, thì giục ngựa rời đi.

Trong phòng giam ẩm ướt, tràn ngập mùi hôi thối khiến cho người ta muốn ói.

Trong phòng giam không có cửa sổ, trên mặt đất thỉnh thoảng có con chuột và con gián đi qua đi lại, có ánh sáng nhàn nhạt mờ ảo chiếu vào, không khí thoát nhìn càng thêm âm đạm.

Hoán Y bịt mũi, lẳng lặng đợi ở một góc nhỏ trong phòng.

Trong lúc nàng chờ đợi, thì gần phòng giam không có những người khác, vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng thở của mình và tiếng kêu chít chít của con chuột.

Cho nên khi có người tới gần, nàng có thể nghe được tiếng bước chân một cách rõ ràng, nàng lấy ngón chân mà nàng tùy thân mang theo từ trong lòng ngực ra giấu ở trong tay, cảnh giác nhìn cửa phòng giam.

Cửa phòng giam được người mở ra, trên người mặc y phục hoa lệ tôn quý - Ninh Tung đi tới và hai người canh giữ bên ngoài phòng giam đi sau lưng hắn.

Ninh Tung đi tới trước mặt nàng, nâng cằm của nàng lên, ngạo mạn nói: "Chỉ cần nàng cầu xin ta, ta mà có thể xem xét mà thả nàng ra ngoài."

"Là người hại ta bị giam vào đây, cầu xin người, không thể nào!" Nàng vô cùng có lòng tin đối với y thuật của mình, tuyệt đối sẽ không trị bệnh chết người. Ninh Tung vì muốn để nàng khuất phục, vậy mà lại hy sinh tính mạng của thủ hạ của mình, thật là mất trí rồi.

Ninh Tung âm trầm cười một tiếng, bắt đầu cởi áo nói dây lưng: "Bản công tử đã cho nàng cơ hội, là chính nàng không muốn, như vậy cũng đừng có trách ta."

"Người muốn làm gì?" Thấy hắn cởi áo nói dây lưng, nàng bắt đầu có chút kinh hoảng, dùng bàn tay không có cảm có ngón chân nắm chặt vạt áo của mình.

Ninh Tung nâng mắt nhìn ngắm bốn phía: [HTY-]"Nàng cứ nói đi? Ha ha, dĩ nhiên là muốn làm chuyện có thể được sung sướng rồi."

"Người điên rồi sao? Chỗ này là phòng giam!" Hoán Y tức giận nói, trong lòng nàng cảm thấy rất oan ức và nhục nhã.

"Vậy thì sao? Nữ nhân, có phải nàng cảm thấy rất oan ức và nhục nhã hay không? Hừ, bắt đầu từ ngày người mặc giả y đi với Diệp Đàm, đã khiến cho Bản công tử bị sỉ nhục lớn đó, người phải nghĩ tới kết cục của ngày hôm nay."

Người đắc tội ta, ta tuyệt đối sẽ không để cho hắn sống tốt hơn, Diệp Đàm tên kia dám ở trước mặt dân chúng mà cướp đi nữ nhân của ta, món nợ này, ta sớm muộn gì cũng muốn hắn trả lại."

Ninh Tung đột nhiên cười một tiếng: "Ồ chỗ như vậy mà làm chuyện sung sướng kia, nhất định là rất kích thích." Sau hai ba động tác, hắn đã cởi hết y phục trên người, sau đó nhào tới Hoán Y.

Vào lúc Ninh Tung nhào tới thì Hoán Y đã lấy ra ngón chân đâm tới, đáng tiếc lại bị Ninh Tung bắt ngờ bắt được cổ tay. Nàng lại dùng chân nặng nề đá vào vật giữa hai đùi của hắn, hắn không ngờ tới sau khi nàng đâm ngón chân ra lại còn có chiêu này, cho nên không đề phòng, hắn đã bị nàng đá trúng.

Ninh Tung bị đá trúng mệnh căn, đau đến mức khiến cho hắn lui về phía sau hai bước.

"Công tử, ngài không sao chứ?" Sau khi hai người đang canh ở ngoài cửa nghe được động tĩnh thì chạy vào hỏi.

"Câm miệng." Ninh Tung lạnh nhạt nói.

Hắn nhìn chằm chằm Hoán Y, hai mắt tức giận đến nổi lửa: "Tiện nhân, lại dám ra tay với mệnh căn của bản công tử, hôm nay bản công tử nhất định khiến cho người muốn sống không được, muốn chết không xong!"

Hắn kêu người đang ở ngoài cửa lấy tới một thanh kiếm, bắt lấy Hoán Y, lột sạch y phục của nàng, dùng kiếm khắc một chữ thật to ở sau lưng của nàng.

Hoán Y gất gao cắn chặt răng, nhin đau, khuất nhục mà chảy nước mắt.

Ninh Tung quăng kiếm trong tay đi, cả người áp lên Hoán Y.

Không lâu sau, chỗ sau trong đại lao truyền ra tiếng kêu tê tâm liệt phế của nữ tử.

Dọc theo đường đi, Thanh Linh liên tiếp gặp phải ba nhóm người ngăn nàng lại. Đối phương quả nhiên là có chuẩn bị mà đến, sau khi Hoán Y bị bắt đi, tính đến được việc nàng nhất định sẽ đi Phủ Thuận Thiên, cho nên mai phục ở trên đường.

Nàng chạy tới bên ngoài đại lao của Phủ Thuận Thiên thì thị vệ trông coi đại lao thị vệ tiến lên hỏi: "O, hơn nửa đêm rồi sao Hầu Gia lại chạy tới chỗ này

vậy?"

"Hoán Y ở trong phòng giam nào?" [HTY-]Thanh Linh trực tiếp hỏi.

"Hầu Gia, ngài nói Hoán Y chính là Hoán Y cô nương ở y quán Tề Hòa sao?" Thị vệ hỏi.

"Không sai, chính là nàng ấy."

"Hoán Y cô nương không có bị đưa tới chỗ này."

Sắc mặt Thanh Linh trầm xuống: "Phủ Thuận Thiên không phải nói nàng ấy trị bệnh chết người, cho nên bắt nàng ấy đi sao? Nàng ấy không có ở trong phòng giam này, vậy nàng ấy đang ở đâu?"

"Chuyện này tiểu nhân không biết rồi." Ánh mắt Thị vệ lóe lên nói.

"Nhị công tử, có muốn lục soát phòng giam một lần để kiểm chứng hay không?" Bạch Nhiên từ phía sau chạy tới hỏi.

"Lục soát." Thanh Linh lạnh lùng phun ra một chữ.

"Vâng." Bạch Nhiên được phân phó, mang người xông về phía phòng giam.

"Làm càn, nơi này là đại lao của Phủ Thuận Thiên phủ, Diệp Đàm, cho dù ngài có là Bình Nhạc Huyền Hầu cũng không quyền xông vào." Lữ Kinh - Phủ doãn của Phủ Thuận Thiên (Phủ doãn là một chức vị chính tam phẩm của Trung Quốc thời đó), vào lúc này mang theo một nhóm người ngựa xuất hiện.

Lữ Kinh là học trò của Ninh Quốc Công, trong ngày thường tên này và Ninh Tung cũng có chút giao tình, chuyện hôm nay, hẳn thật đúng là đã ra sức không ít.

Thanh Linh lạnh nhạt liếc hắn một cái: "Bạch Nhiên, xông vào."

Bạch Nhiên mang theo một nhóm người vọt vào, người canh giữ ở bên ngoài phòng giam căn bản không ngăn được.

Nhìn thấy thái độ không để hắn vào trong mắt của Thanh Linh, Lữ Kinh giận dữ: "Diệp Đàm, ngươi tự mình dẫn người xông vào đại lao, cũng quá không đặt luật pháp của Nam Hạ và bản quan vào trong mắt..." Lời hắn đang tính nói còn ở trong cổ họng, đột nhiên thấy hoa mắt, Diệp Đàm đã đứng trước người hắn dùng tay bóp chặt cổ của hắn.

"Diệp... Đàm, ngươi làm càn! Bản quan là... Là mệnh quan triều đình, ngươi như vậy..."

Người phái sau Lữ Kinh nhìn thấy vậy thì muốn ra tay, nhưng nghe Thanh Linh uy hiếp nói: "Không muốn hắn chết thì lập tức lui ra."

Những người đó thấy vậy, không dám nữa hành động thiếu suy nghĩ.

"Ta không muốn nói nhiều, lập tức mang ta đi vào tìm Hoán Y, nếu không..." Nàng siết chặt tay, Lữ Kinh đã bị bóp sắp không thở nổi.

Mặc dù Bạch Nhiên đã xông vào, nhưng muốn tìm được người còn phải mất một chút công phu, nếu như để Lữ Kinh chỉ đường, có thể nhanh chóng tìm được người.

Sắc mặt Lữ Kinh trắng bệch vì bị bóp cổ, sức lực của cả người bắt đầu nhanh chóng biến mất, hơi thở từ vong quanh quẩn cả người. Nhìn thấy sắc mặt vô cùng lạnh nhạt này của Thanh Linh, hắn bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

"Bản quan... Là triều đình..."

Thanh Linh ghé vào lỗ tai hắn âm trầm nói: "Không cần nghĩ rằng nói với ta ngươi là mệnh quan triều đình thì ta không dám làm gì ngươi." Nói xong, hung hăng đánh một quyền vào bụng của hắn.

Lữ Kinh bị ánh mắt âm ngoan của Diệp Đàm hù dọa, giống như nếu hắn không đồng ý, chuyện gì Diệp Đàm cũng có thể làm được.

Bởi vì áp bách và sợ hãi trong lòng, cuối cùng Lữ Kinh cũng đáp ứng mang Diệp Đàm đi tìm Hoán Y.[HTY-]

Thanh Linh đi tới phòng giam nhốt Hoán Y, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng giam thì con ngươi co rút lại, trái tim giống như bị đâm, đau đến mức sắp hít thở không thông.

P/s của Editor: Thiết tình edit chương này mình thấy tội Hoán Y quá, chương sau còn tội hơn. Ai hóng không nè.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Hoán Y Chết

“Cút ra ngoài!” Thanh Linh tức giận gầm lên, tay thăm vận nội lực, chưởng phong đánh ra phía sau lưng.

Những người tới sau đột nhiên nghe thấy tiếng quát của nàng, vẫn chưa hiểu có chuyện gì đang xảy ra liền cứ như vậy bị chưởng lực đánh bay ra ngoài.

Gió tựa dao sắc, ly kỳ thổi tới, cuốn cả đám rom rạ khô héo công kích người. Mắt mờ không được, gió quét qua mặt cảm thấy rất rát.

Trong đại lao lấy đầu ra gió, gió đột nhiên thổi tới, lại hết quý dị khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi.

Trong căn phòng giam, Hoán Y không một mảnh vải che thân nằm trên một lớp rơm khô, tóc tai tán loạn, tư thế khó có thể nhìn thẳng, nhìn nàng giống như một miếng vải rách bị người ta bị vứt bỏ. Thân thể trắng như tuyết hiện lên chi chít những dấu vết xanh tím dữ tợn.

Nàng lẳng lẳng nằm đó, không khóc nháo, không tức giận. Ánh mắt nàng mở lớn, tối tăm, bên khóe miệng còn vết máu chưa khô.

Thanh Linh nhanh chóng cởi áo khoác, bước chân lao đảo lại gần phòng giam, đập vỡ khóa nhà tù.

“Đều lui ra đi!” Bạch Nhiên quát lên, ngăn không cho người của Thuận Thiên phủ đi vào, những người đó vốn cũng đã bị gió to thổi đến không mở được mắt, lại thấy có kẻ cầm kiếm chắn ngang, không dám dừng lại quá lâu liền ba chân bốn cẳng chạy hết ra ngoài. (MTLTH.ddlqđ)

Thanh Linh mở cửa phòng giam, run lấy bảy bước tới gần Hoán Y, càng đến gần, tứ chi nàng càng cảm thấy lạnh lẽo, cuối cùng nàng gần như phải dùng tất cả lý trí vọt tới bên cạnh Hoán Y nhỏ giọng gọi: “Hoán...Hoán” thanh âm nghẹn ngào run rẩy không còn nghe thấy rõ.

Thanh Linh vội vàng trùm áo khoác lên người Hoán Y, đột nhiên, nàng nhìn thấy dòng chữ như được khắc bằng dao sau lưng Hoán Y.

Một chữ ‘Tiện’ rất lớn, cơ hồ bao trùm cả phần lưng trắng nõn. Ninh Tung xuống tay rất nặng, chữ ‘Tiện’ này khắc rất sâu, đến bây giờ máu vẫn còn rỉ ra từ miệng vết thương.

“Ninh Tung!!!!” Thanh âm nàng tàn nhẫn, trong mắt chỉ còn lại sát ý.

Tầm mắt Thanh Linh dừng lại trên vết máu khô nơi khóe miệng, nàng cạy mở hàm răng Hoán Y, phát hiện bên trong có một đoạn đầu lưỡi bị đứt.

“Hoán Hoán.....không.....!!!” Thân thể nàng cứ như vừa được vớt từ trong hầm băng, tay chân thoáng chốc đã trở nên lạnh lẽo.

Tay nàng run rẩy bắt mạch Hoán Y, đầu lòng cùng thất vọng đồng thời dâng lên, Hoán Y không còn mạch đập.

Nàng...đã chết.

Trong một khoảnh khắc, lòng Thanh Linh giống như bị lắng trì, tựa như có người đang cầm dao cứa từng vết từng vết vào tim, đau đến tê tâm phế liệt. Nước mắt nàng không ngừng chảy được tí tách rơi xuống, càng ngày càng nhiều.

Nàng trầm thống (trầm mặc và bi thống) nhắm chặt mắt lại, đợi đến khi đôi mắt ấy mở ra, ngoại trừ bi thương, ân hận, tuyệt vọng còn có sát ý nồng đậm.

“Hoán Hoán, để muội đưa tỷ về.” Thanh Linh bao chặt áo khoác, ôm lấy Hoán Y đi ra khỏi phòng giam.

Trong lúc đó, Lữ Kinh mang theo một nhóm cung thủ bày trận trong hành lang đại lao.

Bên ngoài có một nhóm binh lính tay cầm trường thương dàn quân.

Mà tầng lầu đối diện cửa đại lao không xa, Hách Liên Dực một thân ám hắc cầm y, khuôn mặt tuấn đạt tuyệt luân hiện rõ vẻ căng thẳng, hai mắt sắc bén nhìn chăm chăm.

Hắn cũng cầm một bộ cung tên, nhìn cửa đại lao không chớp mắt. Nếu bên trong Lữ Kinh không ngăn được Diệp Đàm mà vẫn để hắn trốn thoát, hắn sẽ tự mình ra tay bắn chết Diệp Đàm.

“Người nào?!” Hắn nghe thấy tiếng bước chân nhỏ nhẹ truyền tới từ phía sau, quay đầu lại ngoài ý muốn thấy Ngạo Nguyệt bạch y, tóc vẫn đang bước đến.

“Không ngờ Hoàng huynh cũng ở đây.” Ngạo Nguyệt cười yếu ớt, trong mắt lại chỉ có một mảnh thanh lãnh bao trùm.

“Làm sao muội biết mà tới đây?” Hiện tại đã rất khuya, Ngạo Nguyệt xuất hiện ở đây làm hắn cảm thấy rất kinh ngạc. (MTLTH.ddlqđ)

“Huynh nhất định phải giết chết Diệp Đàm?” Ngạo Nguyệt không trả lời mà hỏi ngược lại, lý do nàng ở đây là bởi vì nhận được tin Diệp Đàm cướp ngục, mà vừa vận tới nay nàng lại bị mất ngủ, định tới xem một chút, ai ngờ lại nhìn thấy Hách Liên Dực.

“Đúng thì thế nào?” Hấn không cần thiết phải lừa nàng.

Trong đám cung thủ kia có hơn mười người là sát thủ do hấn an bài, hấn đã sớm xem tên Diệp Đàm kia không vừa mắt, Diệp Đàm cùng Tần Liễm khá thân thiết, giữ lại Diệp Đàm thủy chung sẽ trở thành chướng ngại vật.

Khi nhận được tin Diệp Đàm cướp ngục, hấn đã nghĩ đây là cơ hội hiếm có để có thể đường đường chính chính trừ khử Diệp Đàm. Nhưng hấn lại không tiện ra mặt giải quyết Diệp Đàm cho nên khi Lữ Kinh điều người tới, hấn âm thầm an bài hơn mười sát thủ giỏi cung tiễn, mượn tay Lữ Kinh giết Diệp Đàm.

“Huynh nhất định phải làm trái ý tứ của mẫu phi?” Ngao Nguyệt nhún mày.

“Ngay từ đầu mẫu phi muốn lôi kéo Diệp Đàm, bốn vương đã không đồng ý.” Nhưng cũng không phản đối. “Cho nên giờ phút này bốn vương ra tay là không hề làm trái ý mẫu phi.” Hách Liên Dực một lần nữa cầm cung lên nhắm thẳng cửa đại lao.

“Huynh không sợ mẫu phi tức giận?” Ngao Nguyệt nhếch miệng cười.

“Phong Lộng trong tay bốn vương, người tốt nhất nên quản chặt cái miệng của mình.” Hách Liên Dực đột nhiên trầm giọng lạnh lùng cảnh cáo.

“Huynh yên tâm, không thể nói thì một chữ muội cũng không nói với mẫu phi.” Ngao Nguyệt đạm mạc nói.

“Mẫu phi đánh giá Diệp Đàm quá thấp rồi, Diệp đàm làm sao sẽ nhập quân vào phe ta? Vậy mà để cho muội dùng mỹ nhân kế, tính tình kia của muội không đồng lạn Diệp Đàm là quá đã quá may mắn rồi.” Hách Liên dực châm chọc nói.

Chỉ là trong đại lao, Lữ Kinh vẫn chưa động thủ với Thanh Linh, Thư Nghiễn cùng Đại Hối đã mang theo người đến bên ngoài, đánh nhau với đám người cầm trường thương.

Thanh Linh ôm Hoán Y, ánh sáng từ nhiều ngọn đuốc làm mắt nàng cảm thấy hơi chói.

Lữ Kinh thấy Thanh Linh dừng bước, hạ lệnh: “Bắn tên.”

Sau lưng hấn cung thủ lập tức kéo căng dây cung, tất cả mũi tên đều nhắm Thanh Linh mà bắn.

Mũi tên như mưa, mí mắt Thanh Linh nháy không buồn nháy. Chỉ thấy nàng nhếch môi cười, mũi tên cách ba thước đều đồng loạt rơi xuống.

Đặt Hoán Y nằm tại nơi an toàn, Thanh Linh phát tay một cái, mũi tên vừa rơi xuống đồng loạt bay lên. Một tay nữa giơ lên, mũi tên toàn bộ bay ngược trở lại phía Lữ Kinh.

Mũi tên bắn lại với vận tốc nhanh, sức lớn, binh lính thủ hạ bị bắn trúng không ít. Thoáng chốc, trong đại lao chỉ còn thanh âm kêu gào thảm thiết.

Lữ Kinh thấy tình hình không ổn, lòng bàn chân tựa như bôi dầu chạy nhanh ra ngoài.

Khi Thanh Linh ôm Hoán Y ra đến cửa đại lao, Lữ Kinh đứng cách đó không xa lạnh giọng: “Diệp Đàm, ngươi dám xông vào đại lao, còn dám cướp ngục, hôm nay ngươi đừng mơ tưởng sẽ thoát ra khỏi đây. Người đâu! Bắn tên!”

“Lữ Kinh, ta sẽ không để cho ngươi chết dễ dàng.” Gương mặt Thanh Linh lạnh nhạt, thanh âm lạnh lẽo.

Hách Liên Dực đứng trên lầu các, ngắm chính xác đầu Thanh Linh, đem cung kéo căng rồi bắn ra. (MTLTH.ddlqđ)

Mũi tên xé không bén nhọn mang theo nội lực lao đi vun vút, tốc độ cực đại bắn về phía Thanh Linh.

Bỗng nhiên một cái bóng màu trắng từ đâu xuất hiện đoạt đi mũi tên, hấn định thần lại, cái bóng trắng đó vậy mà lại là Tần Liễm.

Tần Liễm tay không bắt tên, cũng không thèm nhìn xem mũi tên từ đâu bay tới đã ném trở lại.

“Đáng chết, họ Tần này sao lại xuất hiện vào lúc này?” Hách Liên Dực buồn bực lắm bầm.

“Hoàng huynh, cẩn thận!!!” Ngao Nguyệt đột nhiên cả kinh nói.

Lời nàng vừa dứt, mũi tên đã đâm trúng ngọc quan trên đầu Hách Liên Dực. Mũi tên bắn trở lại với sức lực cực lớn, đã đâm trúng ngọc quan của hấn lại vẫn có thể kéo hấn lùi về phía sau, ghim hơn tấc vào cây cột sau lưng hấn.

“Họ Tần đây là muốn mạng của bốn vương.” Lúc này trông Hách Liên Dực có vẻ nhếch nhác và tức cười: “May bốn vương phản ứng khá nhanh.” Nếu không e rằng mũi tên bắn trúng không phải ngọc quan mà là đỉnh đầu của hấn rồi.

Ngao Nguyệt thấy vậy buồn cười mà không dám cười.

“Không được rồi, có người đã đến lầu các này. Nhìn dáng vẻ, có lẽ là người của Tần Liễm.” Hách Liên Dực nói, kế hoạch diệt trừ Diệp Đàm không thể thành công trong tối nay được rồi, cùng người của Tần Liễm va chạm, vậy thì mất còn nhiều hơn được.

Hắn nhỏ mũi tên còn cắm trên ngực quan ra, nhanh chóng rời đi, Ngao Nguyệt cũng theo sau rời đi.

Tần Liễm xuất hiện bên ngoài đại lao, không lâu sau đó, Hình Bộ Thượng thư Lý Kha mang theo một nhóm nhân mã chạy tới. (MTLTH.ddlqđ)

ở Nam Hạ, Thuận Thiên phủ thuộc phạm vi quản hạt của Hình Bộ. Vì vậy Lý Kha là cấp trên của Lữ Kinh.

Thông thường, Thuận Thiên phủ xử lý án kiện không mấy quan trọng, án kiện lớn giao cho Hình Bộ xử lý.

“Có bị thương ở đâu không?” Tần Liễm đứng trước mặt Thanh Linh, ánh mắt dịu dàng hàm chứa lo lắng nhìn nàng.

Nàng lắc đầu không nói, trên mặt không vui cũng không giận, chỉ thấy lạnh nhạt. Thấy nàng như vậy, tim hắn tựa như bị nhéo hết sức mạnh, còn có khó chịu không nói ra được.

“Tần Tướng, Diệp Đàm dám xông vào đại lao cướp người, ngàn vạn lần không thể bỏ qua cho hắn.” Lữ Kinh tức giận chỉ thẳng vào Thanh Linh tố cáo với Tần Liễm.

Lúc này Tần Liễm mới quay người lại nhìn Lữ Kinh, dịu dàng nhón nhạo đáy mắt trong phút chốc biến thành lạnh lẽo khiến Lữ Kinh không khỏi cảm thấy khủng hoảng.

“Tần Tướng, Diệp Đàm hắn...” Lữ Kinh định mở miệng nói tiếp nhưng bạch lăng từ tay áo Tần Liễm đột nhiên bay ra đánh thẳng về phía hắn.

Lữ Kinh bị Tần Liễm hất ngã ra đất, miệng phun máu tươi, sống lưng truyền đến tiếng gãy xương, có lẽ eo đã bị đánh gãy, cả người đau đớn khiến mặt hắn trong thoáng chốc trắng bệch.

“Lý đại nhân.” Tần Liễm nhìn Lý Kha.

Lý Kha lập tức hiểu ý: “Lữ Kinh có ý đồ sát hại Bình Nhạc Huyền hầu, đây là tội lớn. Người đâu, giải Lữ Kinh đi.”

Lý Kha liếc hắn một cái, cao giọng nói: “Ngô Cao tự sát, không liên quan đến Tế cùng y quán của Hoán Y cô nương. Hình Bộ đã khám nghiệm tử thi Ngô Cao và cho ra kết luận.

Việc Bình Nhạc Huyền Hầu vào đại lao đã qua sự cho phép của bốn quan, không phải tự ý xông vào.” Thanh Linh vào đại lao cướp người căn bản chưa từng thông báo cho Lý Kha, hắn nói như vậy, đoán chừng là ý tứ của Tần Liễm.

Nàng cướp ngục, là nàng tùy hứng, nhưng tình hình lúc đó nàng cũng không còn cách nào khác.

Tần Liễm, phu quân của nàng, luôn cứ như vậy mà dung túng cho sự tùy hứng của nàng.

“Mà Lý đại nhân lại tìm mọi cách ngăn cản thậm chí còn hạ sát tâm đối với Hầu gia, hành động lần này không chỉ là gây trở ngại người thi hành công vụ mà còn là tội có ý định giết Hầu gia.” Lý Kha nói tiếp.

“Lý đại nhân, dẫn người đi, nhớ đón tiếp chu đáo.” Tần Liễm lạnh lùng mở miệng.

Nói đến việc tiếp đãi chu đáo, tuyệt nhiên có thể khiến cho Lữ Kinh sống không bằng chết.

“Vâng.” Lý Kha nhanh chóng dẫn người đi.

Gần tối, trời chiều cũng đã ngã về tây.

Trước mộ Hoán Y bày biện rất nhiều đồ, Thanh Linh an tĩnh quỳ gối.

Lúc Thư Nghiễn tới thấy nàng không nhúc nhích, cũng không khóc không nháo, nàng tỉnh táo có chút đáng sợ.

“Chủ Thượng, đồng quan ngân mà Ninh Tùng tham ô đã có tin tức. Đúng như Chủ Thượng đã đoán, Ninh Tùng trên đường áp tải đã tẩy máy tay chân bí mật chuyển phần lớn bộ phận quan ngân. Xe áp tải quan ngân dừng lại nghỉ ngơi lúc ban đêm, thừa dịp đó hắn chôn quan ngân ở gần nơi dừng trại.

Gần đó có tiệm sắt và tiệm trang sức, hai ngày nay bọn họ đã đào chút ít quan ngân, tiến hành việc nung chảy.”

Trên quan ngân có dấu đặc thù của triều đình, nếu như không đem nấu chảy chúng rồi đúc lại như vậy rất dễ bị người khác tra ra đó bạc tham ô.

“Thuộc hạ đã cho người đoạt lại đồng quan ngân đã được làm lại kia.”

Thư Nghiễn nói như vậy, Thanh Linh không nói lấy một chữ nhưng hắn biết nàng nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Chỉ Muốn Mang Lại Cho Nàng Những Điều Tuyệt Vời Nhất

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu

Sau khi hạ táng Hoán Y, Thanh Linh vẫn quỳ gối trước mộ nàng, một giọt nước cũng không chịu uống.

Tần Liễm bưng một chén cháo từ trong xe ngựa ra ngoài, thấy nàng vẫn cứ quỳ như vậy. Nhìn nàng từ phía sau, hắn cảm thấy nàng đã gầy đi nhiều.

“Phu nhân, nên ăn một chút cháo thôi.” Lòng hắn đau xót khi nhìn thấy gương mặt tiêu tụy của nàng, múc một thìa cháo đưa lại gần đến môi nàng.

“Không...đói.” Giọng nói của nàng khàn khàn.

Mấy ngày qua nàng không chịu ăn gì, sao lại không đói? “Ngoan, đừng để ta lo lắng được không?” Âm thanh của hắn rất nhu hòa.

Nàng trầm mặc một hồi lâu, vì không nỡ để hắn lo lắng, nàng há miệng nuốt thìa cháo vào bụng.

Thấy nàng rốt cuộc cũng chịu ăn ít đồ, trên mặt hắn lộ ra ý cười nhàn nhạt. Vậy mà thìa cháo nàng nuốt không bao lâu liền cứ như vậy bị ói ra.

Nhìn nàng ói hết thìa cháo, lòng hắn đau như cắt, ngồi xuống giúp nàng vuốt lưng, trực tiếp ôm nàng vào trong ngực: “Ngoan, tất cả rồi sẽ tốt thôi.” (MTLTH.ddlqđ)

“Chàng đi trước đi, ta muốn nói chuyện với nàng một lúc nữa.” Thanh Linh giẫy ra khỏi vòng tay của Tần Liễm.

“Được.” Hắn nói, buông nàng ra, hôn trên trán nàng một cái rồi rời đi.

Nhưng hắn không dám đi xa mà đứng ở một nơi khá xa nhìn nàng.

Vào đêm, sắc trời biến chuyển. Bầu trời âm u không một ánh sao, không khí bị đè nén, phía chân trời có một vài tia sét xé rách đêm đen.

“Hoán Hoán, thật xin lỗi.” Nàng khóc. “Muội đã từng nói sẽ không để kẻ nào dám bắt nạt tỷ nữa, nhưng muội không làm được.” Lúc Hoán Y gặp chuyện, nàng không thể cứu Hoán Y, đến cuối cùng bị Ninh Túng bức tử.

“Hoán Hoán, muội từng nói đợi tất cả đều xong xuôi, muội sẽ nói cho tỷ nghe mọi chuyện. Nhưng tỷ đi rồi, không cho muội cơ hội mở miệng, làm sao tỷ lại cứ thế mà đi? Muội phải làm sao?....Muội sao nỡ để tỷ đi đây....”Càng nói về sau, giọng nói nàng càng trở nên nghẹn ngào.

Nàng ngửa đầu, miến cưỡng ép nước mắt lui về.

Chợt, cuồng phong thổi, tiếng sấm đùng đoàng. Không bao lâu sau, trời đổ mưa to.

Đêm cuối thu, không khí đã bắt đầu nhiễm lạnh. Hạt mưa mang theo ý lạnh mùa thu từng trận từng trận đánh trên người nàng, nàng không cảm thấy lạnh, vẫn thẳng lưng quỳ gối.

“Nha đầu này.” Tần Liễm thở dài bất đắc dĩ, bật tung ô dầu bước lại gần nàng.

“Chàng lại tới.” Thanh Linh ngửa đầu nhìn Tần Liễm.

Hắn mím môi không nói lời nào, không phải là lại tới, hắn cơ bản chưa từng rời đi.

“Nàng còn muốn quỳ bao lâu?” Mặc dù hắn rất muốn bế nàng rời khỏi đây ngay lập tức nhưng hắn biết trong lòng nàng bây giờ rất khổ sở, chỉ có thể quỳ gối trước mộ Hoán Y mới có thể khiến nàng dễ chịu hơn một chút.

Chỉ cần lòng nàng có thể nhẹ nhõm hơn một chút, vậy hắn liền chiều nàng. Nhưng nàng quỳ quá lâu, lại không chịu ăn uống, hiện tại giông bão lại kéo tới. Hắn rốt cuộc vẫn không nỡ lòng nào khiến nàng chịu khổ: “Nếu như nàng muốn Hoán Y không yên lòng rời đi, vậy thì nàng muốn quỳ bao lâu thì quỳ.”

Nàng biết hắn lo lắng cho mình, nàng vẫn luôn tùy hứng như vậy, luôn làm hắn lo lắng, thật sự nàng rất căm ghét bản thân. (MTLTH.ddlqđ)

“Phu quân, chân ta tê, đứng không nổi, chàng ôm ta.” Nàng giơ hai tay, giương mắt nhìn hắn.

“Thật là, nha đầu nàng không khiến người khác bớt lo chút nào.” Miệng hắn nói vậy nhưng trong mắt vẫn không giấu nổi ý cười dịu dàng.

Hắn đưa ô cho nàng, khom lưng ôm nàng bế lên. Mới vài ngày, nàng lại gầy, hắn đau lòng siết chặt tay, gắt gao ôm nàng vào trong ngực.

Nàng dính mưa, hấn ôm nàng lên xe ngựa chạy về Tướng phủ, tụt tay thay quần áo cho nàng.

Trước kia hấn coi đồ cho nàng, nàng đều náo loạn với hấn. Nhưng bây giờ khi hấn cởi hết quần áo của nàng, nàng không kêu lấy một tiếng, mặc hấn loay hoay.

Hấn dẫn nàng về Tướng phủ, ôm nàng xuống xe đi thẳng vào phòng ngủ, đặt nàng trên chiếc giường lớn: “Ngoan ngoan ngồi yên, ta đi một lát rồi quay lại.”

Hấn đi mất nửa nén hương, lúc quay lại, trên tay hấn còn bung thêm một đĩa bánh ngọt: “Ăn chút gì đi.”

“Vẫn không muốn ăn.” Nàng nói.

“Nàng ném thử đi, xem có đúng khẩu vị không?” Hấn bung bánh ngọt đến trước mặt nàng.

“Bánh hoa Quế nhân đậu đỏ.” Nàng kinh ngạc, đưa tay lấy một khối ném thử, phát hiện vị này giống hệt như bánh của Hoán Y hay làm cho nàng.

Nàng lập tức đoạt hết đĩa bánh ngọt từ tay hấn, liên tiếp nuốt bánh vào miệng. Giống như người mấy ngày chưa ăn gì vừa thấy thức ăn liền ra sức nhét vào miệng.

“Từ từ thôi, cẩn thận bị nghẹn.” Hấn yêu thương xoa xoa tóc nàng.

Nàng phình má cúi đầu ăn, không ngừng ăn, trong nháy mắt, đĩa bánh ngọt chỉ còn lại non nửa.

Ánh mắt Tần Liễm tối đi, đoạt lấy đĩa bánh từ trên tay nàng. “Không được ăn nữa.” Nếu cứ ăn nữa nàng sẽ bị bội thực.

“Đưa ta.” Nàng đưa tay giằng lại nhưng nhìn thấy đôi mắt hấn đang dần nhiễm ý lạnh, nàng thu tay lại: “Bánh này ai làm?” Nàng khàn khàn hỏi.

“Đây là bánh ta làm.” Tần Liễm bĩu môi, biết nàng thích ăn nên hấn tốn không biết bao nhiêu thời gian mới làm chuẩn vị bánh của Hoán Y.

Hấn cầm lấy khăn lụa nhẹ nhàng lau vụn bánh ở khóe miệng nàng, phát hiện nàng đang ngây ngốc nhìn mình, hấn bẹo má nàng: “Nha đầu ngốc.”

Nàng cúi đầu điên cuồng hôn lấy hấn, động tác không lưu loát lại còn thô lỗ. Bàn tay nhỏ bé còn lớn gan chui vào lớp áo xoa ngực hấn, khắp nơi quạt gió thổi lửa trên thân thể hấn.

Cả người nàng đè lên hấn, hôn từ miệng hấn xuống đến lồng ngực bạch ngọc.

Ánh mắt hấn dần tối, âm thanh theo đó cũng khàn khàn: “Phu nhân, nàng thể này là đang hấp dẫn vi phu, vi phu không thể chịu đựng được lâu nữa đâu.” Hô hấp hấn rối loạn, hiển nhiên đang nỗ lực khắc chế dục vọng của bản thân.

“Phu quân, ta muốn làm nữ nhân của chàng.” Nàng chui đầu vào cổ hấn hôn lung tung.

Nghe nàng nói vậy, đáy lòng hấn mừng rỡ như điên. Lời này của nha đầu hấn đợi không biết bao nhiêu lâu, vậy mà khi cảm nhận thấy giọt nước mắt lạnh băng của nàng rót trên cằm cổ hấn, trái tim hấn liền lạnh đi hơn phân nửa.

Hấn nâng đầu nàng lên, hai mắt nàng đỏ bừng. Nàng vội vàng lau nước mắt. “Không phải ta khóc. Là do tóc chàng ghim vào mắt ta.”

“Phu quân, giờ chúng ta động phòng được không?” Hai mắt nàng ửng hồng đáng thương nói với hấn.

“Phu nhân, nàng mệt rồi, ngủ một giấc thật ngon rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Hấn ôm nàng, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng.

“Chàng có phải không muốn ta phải không?” Mắt nàng thoáng qua vẻ kinh hoàng sau đó liền hung ác nói với hấn: “Không được, chàng đã chọn ta rồi thì đừng mong bỏ ta đi, trừ khi ta chết!” Động tác nàng thô lỗ lục lọi trên người hấn, một lòng muốn đoạt lấy hấn nhưng lại không biết phải làm thế nào khiến hấn dở khóc dở cười. (MTLTH.ddlqđ)

Chương 116 (2):

Này, rốt cuộc là người nào chọc người nào? Nha đầu này lại có gan dám uy hiếp hấn.

Hai chân hấn kẹp chặt chân nàng, cánh tay ôm chặt nàng để nàng không còn chạm hóa ở trên người hấn. Có thể ngăn chặn động tác của nàng, ngay cả hấn cũng không thể tưởng tượng được.

“Nha đầu ngốc, sao ta lại không muốn nàng chứ? Chỉ là giờ không phải lúc.” Đứng là hấn rất muốn có được nàng nhưng không phải tại thời điểm tâm trạng nàng không ổn định.

“Hiện tại không phải lúc, vậy khi nào mới là lúc? Chẳng lẽ chàng không được?”

“Nha đầu chết tiệt! Nàng thật thiếu quân giáo!” Dám hoài nghi hấn không được, hấn tức giận há mồm cắn một phát lên má nàng. (MTLTH.ddlqđ)

“Vậy tại sao chàng không chịu muốn ta?” Nàng uất ức.

“Vi phu chỉ muốn cho nàng một đêm động phòng hạnh phúc nhất.” Mà không phải tại thời điểm nàng yếu đuối nhất liền xâm chiếm nàng.

Hắn chỉ muốn mang lại cho nàng những điều tốt đẹp nhất.

“Có phải chàng đang nghĩ ta biến chàng thành công cụ phát tiết?” Không đợi câu trả lời của hắn, nàng đã vội vàng nói: “Ta thật sự muốn trở thành nữ nhân của chàng, ta thật sự muốn thành thân cùng chàng.” Lúc này nàng có chút tùy hứng nhưng đây cũng chính là tâm tư sâu trong lòng nàng. Nàng muốn hắn, muốn hắn trở thành nam nhân của nàng.

Hắn nâng mặt nàng, thâm tình nhìn vào mắt nàng: “Ta biết nhưng ta chỉ muốn cho nàng những điều tốt đẹp nhất, nàng có hiểu không?”

Phu nhân, vi phu biết đêm động phòng đối với nữ nhân chính là thời khắc quan trọng nhất trong cuộc đời, vi phu không muốn thấy nàng rơi lệ.”

“Ta không có khóc.” Nàng quật cường ngẩng đầu, bức giọt lệ đang trực rơi về.

“Vi phu không muốn thấy nàng khóc, cũng không muốn thấy nàng chôn tâm sự vào đáy lòng.

Phu nhân, muốn khóc thì cứ khóc.” Hắn vuốt tóc nàng, thanh âm nhu hòa.

Trước mặt nam nhân của mình, nàng không cần phải cố kỵ, không cần phải phòng bị, trước mặt hắn, nàng là một cô nương yếu đuối.

Nàng tựa đầu lên vai hắn, lớn tiếng khóc lên. Vừa khóc vừa nói đứt quãng: “Sợ một ngày chàng cũng đột nhiên rời đi, còn rất nhiều điều chưa kịp nói với chàng, chưa kịp ngủ với chàng.”

Khóe miệng hắn khẽ cong, thật không dễ dàng để nàng chịu nói muốn ngủ với hắn.

“Ta không muốn mất đi rồi mới thấy hối hận, ta chỉ muốn quý trọng người trước mắt, nhất là chàng.”

Hắn nhẹ nhàng lau khô vệt nước mắt trên gương mặt nàng: “Nha đầu ngốc, ta sẽ luôn bên cạnh nàng, đừng có suy nghĩ linh tinh nữa, nhé?”

Nàng lau nước mắt: “Được, đây là chàng đáp ứng ta, nếu như chàng đổi ý, đời này chàng đừng mong sống yên ổn.”

Cũng không biết nàng đã khóc bao lâu, hai mắt đều đã sưng đỏ, khóc đến nổi khăn cả giọng, hắn mới nâng đầu nàng lên, hôn lên những vệt nước mắt. (MTLTH.ddlqđ)

“Nàng là của ta, về sau nếu không được sự cho phép của ta, không cho đau lòng vì người khác.” Hắn ra lệnh.

“Khóc cũng đã khóc, sau này ta sẽ không khóc vì người nào nữa.” Nàng nói.

Ngày kế, Bạch Nhiên đánh xe ngựa dừng chờ ở cửa phủ Thừa Tướng, một lúc lâu sau mới thấy Thanh Linh thông thả đi ra.

“Nhị công tử, người không sao chứ?” Hắn nhìn chăm chăm đôi mắt sưng đỏ của nàng.

“Không sao, trở về thôi.” Nàng nói, và định lên xe ngựa liền nhìn thấy Thụ Nghiễn chui từ trong xe ngựa đi ra.

“Chủ Thượng, rốt cuộc người cũng đã chịu ra.” Thụ Nghiễn nói, hắn mấy lần muốn trực tiếp xông vào gặp Thanh Linh nhưng đều bị người Thừa phủ chặn lại.

Thanh Linh lên xe ngựa: “Quan ngân mà Ninh Túng tham ô đã tìm thấy chưa?”

“Đã tìm thấy, đồng quan ngân đó nên xử lý thế nào? Quan ngân không cánh mà bay, chắc hẳn đám người đó đang vô cùng nóng nảy, thuộc hạ lo rằng nếu không nhanh chóng xử lý, chắc hẳn sẽ có phiền toái.” Thụ Nghiễn lo lắng nói.

“Trước tiên tìm một nơi giấu đi.” Nàng nói.

“Giấu đi? Chủ Thượng, ngài định nuốt luôn đồng quan ngân đó?”

“Người thử nói xem?” Nàng tựa tiểu phi tiếu: “ Vào trong miệng ta rồi thì đừng mong ta nhả ra.”

“Trong thời gian giấu quan ngân các người có lưu lại dấu vết gì không?” Nàng lại hỏi.

Thụ Nghiễn vỗ ngực đảm bảo: “Chủ Thượng yên tâm, thuộc hạ cùng các huynh đệ đã ra tay thì chắc chắn sẽ không lưu lại nhược điểm.”

“Chủ Thượng, thuộc hạ có đồ tốt muốn tặng người.” Thụ Nghiễn chân chó cười với nàng, hắn đưa cho Thanh Linh một cái hộp.

Thanh Linh hồ hững nhận lấy cái hộp, cầm đồ vật bên trong ra nhìn một chút. Bỗng sắc mặt nàng đại biến.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147: Đoạn Tử Tuyệt Tôn

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu

Thư Nghiễn thấy sắc mặt nàng khác thường, chần chừ hỏi: “Chủ Thượng, vật này có vấn đề gì sao?”

Thanh Linh liền khép hộp lại: “Đương nhiên là có vấn đề rồi.”

Thư Nghiễn đưa cho nàng một cái đai lưng thủ công tinh xảo, mặt trước thêu tường vân* tinh mỹ. Lên trên một chút nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện có họa tiết Hoàng Long gió vuốt. Hoàng Long được thêu rất nhỏ, còn có tường vân che giấu, nếu không kiểm tra kỹ càng đúng thật là sẽ không nhìn thấy Long vân.

*Tường vân: họa tiết mây cuộn.

“Nếu ta dùng đai lưng này, sợ rằng trong mấy ngày tới ta liền biến thành khâm phạm của triều đình rồi.” Thanh Linh cười nhạt.

Thư Nghiễn kinh ngạc nhìn nàng: “Nghiêm trọng vậy sao?” Hắn lúng túng sờ gáy. “Chúng thuộc hạ đào quan ngân nơi Ninh Túng chôn giấu, may mắn đào được một hộp bảo vật, chiếc đai lưng này chính là bảo vật trong hộp đó.”

Vốn định cầm đồ này tặng chủ tử, không ngờ đây lại mầm tai vạ. “Đai lưng này có lai lịch gì sao?”

“Chiếc đai lưng này chính Hoàng Hậu tiền triều làm cho Tiên Đế.” Đế Hậu tiền triều nổi tiếng ân ái, chiếc đai lưng này là quà sinh thần mà Tiên Hậu tặng cho Tiên Đế. (MTLTH.ddlqđ)

Dùng một chiếc đai lưng đã từng là của Tiên Đế? Khó tránh khỏi bị người dưng sợ tổ cáo.

“Chủ Thượng, thuộc hạ thực sự không biết lai lịch của chiếc đai lưng này. Nếu thuộc hạ biết, có đánh chết thuộc hạ cũng không tặng ngài.” Thư Nghiễn tự trách nói.

Thanh Linh cười yếu ớt: “Ta không trách ngươi, sau này cẩn thận chút là được.

Đúng rồi, trong thời gian Ninh Túng là Khâm sai Đại thần, ngoài việc tham ô quan ngân ra còn có nhược điểm nào nữa không?”

Thư Nghiễn lắc đầu: “Hắn làm quan không lâu, chưa phạm phải sai lầm gì quá lớn trừ việc tham ô quan ngân.”

“Gần đây Ninh Túng đang làm gì?” Thanh Linh hỏi.

“Ba ngày trước hắn say mê một cô nương trong Phong Tuyết lâu, cô nương đó tên Quan Tuyết, ba ngày này hắn cơ hồ chỉ ở trong thanh lâu.

Nghe nói hắn còn muốn chuộc thân cho cô nương này, chỉ là Phong Tuyết lâu không chịu thả người.”

Đôi mắt Thanh Linh ngày càng u ám, Hoán Y mới bị Ninh Túng bức tử chưa tới mấy ngày, Ninh Túng cũng đủ tiêu dao khoái hoạt đi.

Ninh Túng, người thật đáng chết!

Phong Tuyết lâu là Thiên hạ đệ nhất tình báo, nắm trong tay không ít nhược điểm của mọi giai tầng trong xã hội. Thế lực của Phong Tuyết lâu đến cùng là lớn bao nhiêu, chỉ sợ không một người nào biết, vì vậy không ai muốn đối đầu với Phong Tuyết lâu.

Ninh Túng mặc dù ương ngạnh nhưng cũng vẫn rất kiêng kỵ Phong Tuyết lâu.

“Thương nhân bán gạo cũ cho Ninh Túng giờ ra sao?” Chắc hẳn là cũng không có việc gì đi.

“Khoảng thời gian trước, Ninh Quốc Công phái người ám sát cả nhà họ, may mắn là Chủ Thượng phân phó phải âm thầm bảo vệ họ nên người của chúng ta vẫn luôn ở đó.

Hơn nữa các huynh đệ của chúng ta khi biết có người tới ám sát mới chính thức ra tay cứu người.

Dùng chút ít thủ đoạn khiến họ phải nợ Chủ Thượng một mạng, cho nên giờ Chủ Thượng muốn bọn họ làm cái gì, thuộc hạ tin tưởng họ nhất định sẽ không chối từ.” Thư Nghiễn nói.

“Làm tốt lắm.” Thanh Linh vui lòng khen ngợi.

“Âm thầm dẫn cả nhà bọn họ đến Hạ Thành.” Nàng tiếp tục phân phó.

Bên trong xe ngựa trầm mặc trong chốc lát, đợi đến khi Thanh Linh mở miệng nói thì chính là bảo Bạch Nhiên đánh xe quay trở lại phủ Thừa Tướng.

“Phu nhân quay lại có phải vì không nỡ bỏ vì phu có phải không?” Giọng Tần Liễm dịu dàng êm ái, nụ cười hòa nhã dễ gần, rất tự nhiên hai tay ôm hông Thanh Linh.

“Ta hỏi chàng vài vấn đề, chàng phải thành thật nói với ta.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trông rất nghiêm túc.

Hắn cười yếu ớt, hôn lên má nàng một cái: “Vi phu tất nhiên sẽ không giấu giếm phu nhân điều gì.” Hắn ôm nàng ngồi trên ghế.

Nàng không giãy giụa, bị hắn ôm trong ngực đã sớm trở thành thói quen của nàng.

“Chàng có quan hệ thế nào với phó lâu chủ Phong Tuyết Lâu Toái Ngọc?” Nàng ôm cổ hắn, nhìn thẳng vào đôi mắt phượng xinh đẹp của hắn.

“Là bạn tốt của nhau.”

Nàng nghiêng đầu nhìn hắn: “Không còn gì khác sao?”

“Phu nhân muốn biết việc gì cứ nói thẳng.”

“Lâu chủ Phong Tuyết lâu là ai?”

“Vi phu.”

Mặc dù đã sớm đoán được hắn chính là lâu chủ Phong Tuyết lâu nhưng nghe chính miệng hắn thừa nhận, nàng không khỏi giật mình kinh ngạc. (MTLTH.ddlqđ)

Nhưng chưa đầy một phút, nàng hí mắt, gương mặt nguy hiểm. Trong lòng Tần Liễm không khỏi cảm thấy sợ hãi, hắn đã chọc nha đầu này phát bực khi nào hả?

“Phong Tuyết lâu là nơi phong hoa tuyết nguyệt*, các cô nương trong lâu đều xinh đẹp, phục vụ chu đáo, thủ đoạn tuyệt diệu, phu quân chàng...”

*Nơi phong hoa tuyết nguyệt: dễ hiểu là chốn phong trần, nói thẳng là thanh lâu.

Hắn giống như đoán được kế tiếp nàng định nói cái gì, lập tức bẹo má nàng, mở miệng cắt đứt câu nói của nàng: “Phu nhân, nàng đừng nghĩ oan cho ta chứ.”

Hắn khóc không ra nước mắt: “Vi phu vẫn luôn thủ thân như ngọc, đến tận ngày hôm nay vẫn còn là xử nam.” Giọng hắn dần dần nhỏ lại nhưng nàng vẫn nghe được.

Thanh Linh không biết mình có nghe nhầm hay không nhưng nhìn hắn bây giờ đúng là có mấy phần thẹn thùng thật.

Người này cũng biết xấu hổ?

Hắn cụp mắt, nhìn từ trên xuống, lông mi hắn cong dài khẽ run run, đúng là có mấy phần e lệ thật.

Nhìn hắn, nàng không khỏi mất hồn, đáng đáp người này sao lại xinh đẹp thế chứ? Cười hắn, à không đúng, gả cho hắn, nàng cảm thấy mình thật lời mà.

“Thủ thân như ngọc? Vậy thì điểm chàng bắt nạt ta sao thủ đoạn lại thành thực như thế?” Mỗi lần hắn đốt lửa khắp nơi trên người nàng nhìn có bao nhiêu chuyện nghiệp hả?

Đầu hắn chôn ở cổ nàng, khẽ cắn vùng da mịn màng ở cổ, bàn tay của hắn từ từ đưa vào trong ngực nàng, bắt đầu khuấy loạn tinh thần của nàng: “Thủ đoạn? Vi phu không hiểu, phu nhân có thể tự thân chỉ dẫn cho vi phu được không?” Giọng hắn khàn khàn.

Người này tuyệt đối đang giả bộ hồ đồ!

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Chương 117.2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Ta không nói chuyện với chàng nữa.” Nàng hoảng hốt phát hiện người này thế mà đã chôn đầu vào ngực nàng rồi. Tên hạ lưu này! Nàng bực dọc đẩy đầu hắn ra.

Hắn hung hăng hôn lên môi nàng. Bàn tay thay phiên nhau trêu chọc các nơi nhạy cảm trên người nàng, hô hấp nàng rất nhanh đã rối loạn, thân thể mềm mại nằm trong lòng hắn.

“Thù đoạn mà phu nhân nói chính là những hàng động này sao?” Ngón tay thon dài mảnh khảnh của hắn miết qua đôi môi sưng đỏ của nàng.

Nàng há miệng cắn lấy ngón tay hắn, giận dữ không thèm trả lời.

Hắn chậm rãi nhếch khóe môi: “Nha đầu ngọc, bất kỳ nam tử nào đối với nữ nhân mà hắn yêu, mấy việc này không cần thầy dạy cũng biết.” Có đánh chết hắn cũng không dám nói vì sợ nha đầu này chê hắn không đủ lãng mạn liền xem qua vài cuốn xuân cung đồ.

Ông trời làm chứng, hắn xem tuyệt đối không nhiều!

Lo lắng người này lại nói sang chuyện linh tinh, nàng vội vàng chuyển đề tài: “Các cô nương ở Phong Tuyết lâu cũng giống như nữ tử thanh lâu sao?”

“Không phải vậy. Các cô nương ở đó đều là những thám tử đã trải qua huấn luyện, tinh lọc. Mục đích chủ yếu là moi thông tin từ miệng khách nhân.”

“Vậy thì tốt. Chàng cho ta mượn Quan Tuyết cô nương một thời gian nhé?” Thanh Linh nói.

Hắn đưa tay tháo sợi dây buộc tóc màu đỏ xuống, ba ngàn sợi tóc đen chảy dài như suối: “Phu nhân không cần phải nói mượn người, các cô nương trong Phong Tuyết lâu mặc nàng sai bảo.”

Hắn đặt sợi dây màu đỏ vào tay nàng: “Đưa sợi dây này cho bọn họ, bọn họ sẽ nghe lời nàng.”

“Sợi dây này có gì đặc biệt à?” Nàng tò mò hỏi.

“Đây là chủ tín vật của Phong Tuyết lâu, nàng chỉ cần đưa cho họ thôi, họ sẽ tự biết phải làm thế nào.” Giọng nói hắn ôn hòa.

Thanh Linh bất chợt đứng dậy, tìm giấy bút bắt đầu vẽ một khối ngọc bội. Ngọc bội khắc hoa tường vi song nhị tựa như giọt nước, lung linh tinh xảo. (MTLTH.ddlqđ)

Nàng đưa bản vẽ cho hắn xem: “Chàng là Lâu chủ Thiên hạ đệ nhất tinh báo Phong Tuyết lâu, chuyện chàng biết chắc chắn nhiều hơn người khác, chàng có biết ngọc bội này không?” Sống lại thời gian lâu như vậy, khối ngọc bội này nàng vẫn chưa tìm ra tung tích nguồn gốc của nó.

Nàng từng phân phó thám tử Trần gia đi thăm dò nhưng đến tận bây giờ vẫn không có tin tức truyền về.

Nhìn khối ngọc bội nàng vẽ, con ngươi Tần Liễm khẽ co lại, sâu trong đáy mắt thấp thoáng đau thương: “Đây là...”

“Công tử, trong cung có người tới báo, Hoàng Thượng cho gọi người vào cung.” Minh Lục đứng ngoài cửa lo lắng hắn không nghe thấy, hô đặc biệt lớn.

“Phu nhân, đợi có thời gian, vì phu sẽ nói chuyện khối ngọc bội này với nàng được không?” Tần Liễm nói.

“Được, chàng mau đi đi.” Nàng nói.

Thanh Linh cảm bức họa đi Phong Tuyết lâu hỏi Toái Ngọc: “Đây là lần đầu tiên ta đến Phong Tuyết lâu, huynh không cần trả lời ta về khối ngọc bội này luôn.”

Nàng lấy từ trong ngực ra sợi dây màu đỏ Tần Liễm đưa trước đó: “Nhưng huynh có thể nói cho ta biết sợi dây này có gì đặc biệt không?”

Toái Ngọc cầm sợi dây trong tay, cười nói: “Tên này thế mà đưa tín vật lâu chủ cho muội, xem ra đúng là hắn yêu muội đến thâm rồi.”

Tần Liễm yêu nàng, tất nhiên nàng có thể cảm nhận được.

“Sợi dây này có chỗ hơn người nào sao?” Nàng nhìn kỹ sợi dây chỉ thấy ngoài hoa văn cành lá phức tạp ra thì chẳng có chỗ nào đặc biệt hết.

“Không ngờ A Liễm không yêu thì thôi, có chút tình ái vào cái là tình sâu như biển.” Toái Ngọc thờ dài nói.

“Sao huynh nói nhảm nhiều thế? Mau trả lời vấn đề của ta trước đi.” Thanh Linh không nhịn được thúc giục.

Toái Ngọc đứng dậy châm đèn, thả sợi dây vào trong lửa. Sợi dây không những không đứt mà hoa văn cành lá phức tạp chuyển dần thành màu bạc: “Đây chính là chỗ bất đồng.” Hắn dập tắt lửa, trả lại sợi dây cho Thanh Linh. (MTLTH.ddlqđ)

Tần Liễm người này, đồ hắn dùng quả nhiên toàn đồ tốt, ngay cả chiếc dây buộc tóc cũng là vật xa xỉ.

“Còn một vấn đề nữa, huynh vẫn chưa trả lời ta.”

Toái Ngọc cau mày: “A Liễm vẫn chưa nói cho muội biết sao?”

Đây căn bản là nói nhảm, nếu biết rồi ta hỏi huynh làm cái gì? “Không nói.” Thanh Linh đen mặt.

Toái Ngọc một tay chống má, một tay gõ vào thành ghế: “Hay để cho hần nói cho muội nghe đi.” Hần cười gọi đòn “Chuyện này ta cũng không biết rõ lắm.”

Cũng được, vấn đề này nàng cũng chỉ là thuận miệng hỏi, hỏi không ra cũng không sao. Dù sao nàng chờ đợi lâu như vậy rồi, có chờ thêm chút nữa cũng không sao, giờ là lúc nàng báo thù cho Hoán Y.

Nàng tới Phong Tuyết lâu tất nhiên không chỉ để hỏi hai vấn đề này: “Ta muốn mượn Quan Tuyết cô nương của Phong Tuyết lâu một thời gian.”

Toái Ngọc gật đầu, sau đó bảo người đưa Quan Tuyết đến.

Dung mạo Quan Tuyết ngọt ngào tinh xảo, búi tóc khê lỏng, trang dung nhẹ nhàng, xinh đẹp tựa như trăng rằm bên ao sen. Nàng tựa như tiên nữ không nhiễm khói lửa nhân gian.

Một cô nương tuyết sắc nhường này, khó trách Ninh Túng si mê cuốn quýt.

Gặp được người rồi, Thanh Linh phân phó nàng chút chuyện, sau đó rời khỏi Phong Tuyết lâu.

Màn đêm đặc quánh không một ánh sao.

Thanh Linh cầm một thanh kiếm tới Ninh Quốc công phủ, theo sau nàng là Bạch Nhiên và Thư Nghiễn.

Ba người nhảy qua bờ tường đi vào phủ, Thư Nghiễn đi trước dẫn đường, Thanh Linh đi phía sau hần.

Thanh Linh vẫn một thân y phục bằng lam nguyệt sắc, không lo lắng vấn đề có người nhận ra nàng.

Đọc theo đường đi, ba người nhanh nhẹn tránh ba tốp thị vệ đi tuần tra, đến trước cửa phòng Ninh Túng. (MTLTH.ddlqđ)

Thanh Linh cầm kiếm, nhắc chân đạp cửa phòng.

“Kẻ nào?” Thanh âm cửa bị đá văng làm Ninh Túng giật mình bật dậy, nương nhờ ánh sáng leo lét từ đèn lồng ngoài hành lang, hần mơ hồ thấy có bóng người vọt vào.

Hần còn chưa kịp nhìn kỹ khuôn mặt của người đó đã cảm nhận một luồng sát khí nồng nặc phả vào thân. Chiếc chăn đắp trên người hần đột nhiên bị kéo ra, không đợi hần có bất kỳ một phản ứng nào, thanh kiếm sáng loáng dưới ánh trăng hương dưng quần hần mà đâm.

Tốc độ kiếm nhanh vô cùng, hần cội vàng không kịp chuẩn bị, muốn tránh nhưng vẫn không thể tránh.

“A!!!!” Quan Tuyết nằm bên cạnh hần mặt mày trắng bệch, mồm miệng thét to một tiếng. Chỉ là nàng vừa mới hét một chút đã bị đánh cho ngất xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Chương 117.3

Mấy ngày trước, cuối cùng Phong Tuyết lâu cũng chịu đồng ý thả người. Sau khi Ninh Túng chuộc thân cho nàng, không biết nàng sử dụng thủ đoạn gì mà hần ta lại đồng ý đưa nàng về phủ Ninh Quốc công.

Lưỡi kiếm lạnh lẽo đâm vào địa phương yếu ớt nhất của nam nhân, đau nhức từ dưới thân lan ra khắp toàn thân. Bởi vì quá đau đớn, Ninh Túng lăn từ trên giường xuống đất, khuôn mặt trắng bệch.

Hần theo bản năng che lại đũng quần, phát hiện ra nơi đó toàn máu.

Bởi vì quá đau, hần không ngừng lăn lộn trên đất, đụng đồ ghế, làm vỡ đồ sứ trong phòng. Tiếng vang thanh thúy từ đồ sứ trong màn đêm yên tĩnh nghe chói tai lạ thường.

“Nhị công tử, rất nhanh sẽ có người tới, chúng ta đi trước được không?” Bạch Nhiên nhỏ giọng hỏi Thanh Linh, xảy ra động tĩnh lớn như vậy, khẳng định người phủ Ninh Quốc công đã nghe thấy, sớm muộn cũng có người chạy đến.

Đến lúc đó ai cũng biết Nhị công tử Tướng phủ chém đứt mệnh căn của công tử phủ Ninh Quốc công, Nhị công tử muốn thoát tội e rằng khó càng thêm khó.

“Không vội.” Ý định của nàng chính là để cho tất cả mọi người biết nàng là người ra tay thiến Ninh Túng.

“Nhị công tử...” Bạch Nhiên muốn nói lại thôi, thật không biết Nhị tiểu thư đang tính toán gì nữa.

Đến khi căn đau đã giảm đi không ít, đầu óc quần áo Ninh Túng cũng đã bị mồ hôi thấm ướt như chuột lột. Hắn há miệng thở dốc, hai tay che đũng quần thật chặt, mùi máu tươi mơ hồ phiêu đảng trong không khí, hẳn hiểu, mệnh căn của hắn đã bị người ta chém đứt.

Mệnh căn không còn, đồng nghĩa với việc phủ Ninh Quốc công đã đoạn tử tuyệt tôn.

Thoáng chốc, hắn vừa tức giận vừa khủng hoảng, khuôn mặt đã trắng nay càng thêm trắng.

“Ninh công tử, tư vị thế nào?” Giọng nói vừa khinh thường vừa cười nhạo vang lên trong căn phòng tranh tối tranh sáng.

Ninh Túng nghe thấy âm thanh liền biết người đã chém đứt mệnh căn của mình là ai, hắn ngẩng đầu nhìn người đang từ từ lại gần “Diệp Đàm, là ngươi!!!” Hắn run rẩy, giận dữ chỉ thẳng tay vào Thanh Linh.

Khóc môi Thanh Linh khẽ nhếch môi lên: “Không sai, là ta.”

Nàng quý dị cười: “Ninh Túng, đây mới chỉ là bắt đầu.”

Lúc này thị vệ nghe thấy động tĩnh liền nhanh chóng chạy tới.

“Bắt hắn!!!” Ninh Túng gắt gao che đũng quần, tức giận hét lên: “Chặt hắn thành trăm ngàn mảnh cho ta!!!”

Những thị vệ nhận được mệnh lệnh, nắm chặt binh khí trong tay. Nhưng bọn họ căn bản không phải đối thủ của Thanh Linh chứ đừng nói đến Bạch Nhiên hay Thư Nghiễn. Ba người không phí chút hơi sức nào đã đá hết đám thị vệ ra ngoài.

“Chúng ta đi thôi.” Thanh Linh nói.

Ba người mới ra khỏi cửa phòng Ninh Túng, một nhóm thị vệ nữa đã cầm binh khí xông trận. Nhóm thị vệ này cảm thương trường và cung tên, trông rất có khí thế, bước chân trầm ổn, vừa nhìn đã biết đây là nhóm người được huấn luyện tử tể.

Bọn họ giơ cao cây đuốc, chiếu sáng sân viện như ban ngày.

Ánh lửa chiếu rọi vào khuôn mặt thanh tú của Thanh Linh, không hoảng hốt, không kinh sợ, chỉ có bình tĩnh cùng với nụ cười thông dong. Áo bào trong gió phiêu dật, phong thái tú nhã, phong hoa vô song.

Một nam nhân mặc áo bông tuổi tác xấp xỉ Diệp Thiên Minh từ cửa viện đi vào, thị vệ nhanh chóng dạt ra hai bên.

Sắc mặt ông ta rét lạnh, âm trầm: “Diệp Đàm, ngươi thật to gan, đêm khuya thanh vắng dám lên vào phủ Quốc công.”

“Phụ thân, giết Diệp Đàm!!!” Ninh Túng nghe thấy tiếng cha hắn liền phẫn nộ hét lên từ trong phòng ngủ.

“Túng nhi, con làm sao vậy?” Ninh Quốc công nghe ra Ninh Túng khác thường, quay lại cả giận mắng Thanh Linh: “Ngươi đã làm gì con ta?”

“Phụ thân, người nhất định phải giết hắn!!!” Ninh Túng trong phòng quát ầm lên.

“Túng nhi!!!” Ninh Quốc công lo lắng hô, sau đó hạ lệnh cho người bắt Thanh Linh.

Bạch Nhiên nhìn Thanh Linh một cái, thấy Thanh Linh gật đầu. Hắn xoay người vào phòng lời Ninh Túng ra, bóp thật chặt cổ hắn: “Ai dám làm loạn ta liền giết hắn.”

Ninh Quốc công lo lắng đến tính mạng của ái tử, không dám hành động thiếu suy nghĩ, ra lệnh cho thị vệ nhanh chóng dừng hành động. Ánh mắt ông ta vô tình nhìn thấy đũng quần đầy máu của nhi tử, lại thấy sắc mặt Ninh Túng trắng bệch.

Lòng ông ta trầm xuống, mơ hồ đoán được Thanh Linh đã làm cái gì đối với ái tử nhưng lại không tin Diệp Đàm lại có thể to gan như vậy. Ông ta mở miệng, âm thanh run rẩy: “Ngươi... ngươi đã làm gì Túng nhi?”

“Chẳng lẽ Quốc công lớn tuổi, mắt cũng kém rồi sao? Ông không nhìn ra vị Ninh công tử anh tuấn tiêu sái phủ Ninh Quốc công đã bị đứt mệnh căn?” Thư Nghiễn cợt nhả nói.

Nghe vậy, gân xanh trên trán Ninh Quốc công hiện rõ, tức giận nghẹn trong lồng ngực khiến ông ta không thở nổi: “Diệp Đàm!!!” Tiểu tử Diệp Đàm

cuồng vọng, đêm khuya xông vào phủ Ninh Quốc công còn trắng trợn chém đứt sinh mệnh của con trai ông ta.

Ông ta nhất định sẽ không bỏ qua cho Diệp Đàm!

Thanh Linh tà tà cười một tiếng: “Thật ra không thể trách Ninh Quốc công có mắt mà không chịu dùng, muốn trách thì trách Ninh công tử không chịu coi quản.” Nàng cầm kiếm vẽ một đường lên thân Ninh Túng.

Không ai thấy nàng đã làm thế nào, lúc nàng thu kiếm cũng là lúc quần Ninh Túng rơi xuống đất.

“Ừ, nhìn thấy rõ ràng rồi.” Thanh Linh ác ý cười một tiếng.

Những người đang có mặt tại đây đều hít một hơi lạnh khí.

Ninh Quốc công trở mắt nhìn nhi tử bị người ta lột quần, khuôn mặt già nua ửng đỏ dị thường: “Diệp Đàm! Ngươi khinh người quá đáng!”

Ninh Túng là ái tử duy nhất của ông ta. Các thế hệ Ninh gia nhân khẩu đều mỏng manh, đến thế hệ của ông ta chỉ có một đứa con trai là Ninh Túng.

Thời trẻ ông ta bị rơi xuống nước một lần, lưu lại bệnh căn, từ đó rất khó có thể làm chính thất hoặc tiểu thiếp mang thai. Cũng bởi vậy mà đến nay, Ninh gia con cháu vô cùng điêu linh.

Đến hôm nay tử tôn Ninh Túng bị người ta một kiếm chém đứt, Ninh gia hương khói từ nay không người truyền thừa.

Ninh gia đến đây đoạn tử tuyệt tôn!

Diệp Đàm! Ngươi làm Ninh gia đoạn tử tuyệt tôn, dù có giết ngươi hàng ngàn hàng vạn lần vẫn không thể giải mối hận trong lòng lão phu!

Ninh Quốc công nhìn Thanh Linh bằng ánh mắt ngoan độc sắc bén.

“Phụ thân... đừng để ý tới con, giết... mau giết hần!” Ninh Túng khỏ sở nói.

“Túng nhi!” Ninh Quốc công nhìn nhi tử chịu đau chịu khổ, vội vàng đến mức dậm chân bình bịch.

“Diệp Đàm, chỉ cần ngươi chịu thả Túng nhi, lão phu sẽ để các ngươi an toàn rời đi, nếu không tất cả đều phải chôn thân tại nơi này.” Ninh Quốc công hận ý nói rõ ràng.

“Nhị công tử?” Bạch Nhiên xin ý kiến Thanh Linh bằng ánh mắt.

“Thả hần, giờ hần mà chết thì còn gì vui nữa, ta còn đợi lễ chưa kịp tặng hần đâu.” Thanh Linh quỷ dị cười một tiếng.

Bạch Nhiên buông Ninh Túng ra, quăng xuống dưới chân Ninh Quốc công.

Thanh Linh cùng hai người còn lại nhanh chóng thi triển khinh công chạy đi.

“Bắn tên, bắn chết hần cho ta!!” Ninh Quốc công vừa thấy Ninh Túng không còn nguy hiểm đến tính mạng liền điên cuồng hạ lệnh.

Chỉ là ba người vừa bay lên mái hiên liền không thấy bóng dáng đâu nữa.

Ninh Quốc công tức giận phun ra một ngụm máu, thân thể run rẩy ngã ra phía sau, may mắn tùy tùng nhanh chóng đỡ được.

“Phụ thân.” Ninh Túng cả kinh hét.

“Lão gia!” Cận vệ lo lắng hô theo.

Ninh Quốc công cắn răng oán hận nói: “Lão phu muốn gặp Hoàng Thượng! Diệp Đàm, ngươi chịu chết đi!!”

Ba người ra ngoài phủ Quốc công, chạy xuyên qua mảnh rừng, phía sau không có người phủ Ninh Quốc công đuổi bắt, bước chân của ba người dần chậm lại.

“Nhị công tử, thuộc hạ vẫn luôn thắc mắc, tại sao ngài chém đứt mệnh căn của Ninh Túng xong lại không đi luôn?” Bạch Nhiên không nhịn được tò mò, tất nhiên rồi, nàng muốn tất cả mọi người đều biết nàng là người thiên tên khôn đó.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Phu Nhân, Nàng Lại Không Nghe Lời

“Còn cần phải hỏi sao? Chủ Thượng muốn chuyện này náo loạn càng lớn càng tốt.” Thư Nghiễn trả lời.

“Náo loạn càng lớn càng tốt?” Bạch Nhiên cảm thấy ngày càng mơ hồ, động tĩnh lớn có lợi ích gì đối với Nhị tiểu thư? Trừ việc bên ngoài đắc tội với Ninh Quốc công phủ, hẳn nghĩ thật đúng là chẳng có lợi ích gì.

“Mệnh căn của người tự nhiên bị người ta cầm kiếm một nhát chém đứt, người sẽ lớn tiếng khoe khoang sao?” Thanh Linh liếc Bạch Nhiên một cái.

Bạch Nhiên theo bản năng lấy tay che đống quần, lùi lại phía sau một bước, lắc đầu nguầy nguậy: “Người đừng nhìn loạn, cẩn thận Tàn Tướng lại phát ghen.” Nhị tiểu thư đúng là càng ngày càng lớn mật.

Thư Nghiễn ôm cánh tay, thông thả bước từng bước: “Mệnh căn bị chém đứt, tại Nam Hạ là chuyện mất hết mặt mũi. Phủ Quốc công lại còn là thế gia danh môn Nam Hạ, tự nhiên sẽ áp chế gắt gao tin tức này.

Mà Chủ Thượng muốn làm lớn chuyện này lên, mục đích là làm cả kinh thành đều biết Ninh Túng cùng công công thái giám không khác gì nhau, đến lúc đó người trở thành đối tượng bị mọi người cười nhạo là Ninh Túng.

Chủ Thượng làm như vậy là muốn xả giận thay cho Hoán Y cô nương?”

“Thế nhưng đắc tội với phủ Ninh Quốc công cũng đâu có gì tốt.” Bạch Nhiên vẫn không thôi lo lắng.

“Không có gì là không được, sớm muộn gì ta cũng phải đối phó với Ninh Quốc công.” Đáy mắt Thanh Linh thoáng qua nét tàn nhẫn.

“Ngộ nhờ đến tai Thánh Thượng, đến lúc đó Nhị công tử có thể đối phó nổi không?”

Thanh Linh cười yếu ớt: “Ta ngược lại rất mong chờ chuyện này nhanh chóng đến tai Hoàng Thượng, được rồi, chúng ta đi thôi.”

Thư Nghiễn đi qua trước mặt Bạch Nhiên, khinh bỉ nói: “Uổng công người đi theo Chủ Thượng lâu như vậy, thế mà vẫn không hiểu Chủ Thượng muốn trực tiếp đối đầu với Ninh Quốc công, nếu không lại nửa đêm còn bày ra cái trò này làm gì nữa?”

“Chủ Thượng, giờ chúng ta đi đâu?” Thư Nghiễn hỏi.

“Đi phủ Thừa tướng.” Tối nay nàng đại náo phủ Ninh Quốc công, chắc tin tức đã truyền về phủ Diệp Tướng quân. Nếu giờ nàng quay về, Diệp Thiên Minh kiểu gì cũng phải dạy dỗ nàng một trận. Mắng là còn đỡ, quý tử đường mới thực đáng nói.

Nàng không muốn quý tử đường, và lại phủ Thừa tướng cách nơi này không xa, đi qua phủ Tàn Liễm tức trực một đêm vậy.

Đêm khuya, thị vệ trực đêm ngoài phủ Thừa tướng thấy Thanh Linh đến vội vàng nghênh đón.

Một tên sai vật dẫn Thanh Linh đến phòng Tàn Liễm, đến nửa đường liền thấy Tàn Liễm mặc bạch y đứng đón.

“Người dẫn hai người này đến khách phòng.” Tàn Liễm phân phó tên sai vật chuẩn bị chỗ ở cho Bạch Nhiên và Thư Nghiễn.

Đuổi những người khác đi, hắn liền kéo tay nàng đi vào trong phòng tiện thể néo tay nàng một cái: “Phu nhân, nàng lại không ngoan rồi.”

“Áy, đau.” Nàng giả bộ uất ức nhìn hắn.

Hắn bắt đắc dĩ cười một tiếng: “Trắng trợn chém đứt mệnh căn của công tử phủ Ninh Quốc công, cũng chỉ có nha đầu hư hỏng nàng là làm được.”

Nàng xoay tay nắm lấy tay hắn, khanh khách cười: “Phu quân, ta chọc họa lớn rồi, nhờ ta không đối phó được thì phải làm sao?”

“Còn thế nào nữa? Họa này là nàng chọc tới mà. Thế nào? Muốn vì phu ra tay không?”

“Chàng giúp ta đủ rồi. Còn lại để ta.” Nàng nói.

Đột nhiên, sắc mặt hắn trầm xuống, âm thanh lạnh lùng lại nồng nặc mùi dấm chua: “Nói, nàng rốt cuộc có nhìn mệnh căn của Ninh Túng hay không?”

“Không có, ta cái gì cũng không thấy.” Nàng quả quyết lắc đầu, chân thành nói.

“Không thấy?” Hắn tựa tiểu phi tiểu: “Vi phu tạm thời tin nàng, nhưng nàng giải thích tại sao lại muốn lột quần Ninh Túng? Nàng đồng ý ta cái gì nàng quên rồi sao? Hay cơ bản nàng không đặt lời ta nói vào trong lòng?”

Tàn Liễm liền thoáng không ngừng, càng nói mùi dấm càng nồng, hơn nữa sao giọng hắn càng nghe càng thấy uất ức vậy?

Người này một khi mà đã dãi dòng là khó có thể dứt được.

Nàng bỗng nhiên ôm cổ hắn, nhón chân, trực tiếp hôn hắn. Học theo bộ dạng của hắn, ở trong miệng hắn khuấy đảo.

Hắn làm sao có thể chịu được sự khiêu khích của nàng, hai tay ôm eo nàng thật chặt, đôi mắt thâm trầm như biển sâu. Đôi mắt to linh động của nàng nhìn hắn, trong lòng cảnh báo nguy hiểm, vội vàng muốn lui ra ngoài. Thế nhưng hắn không cho phép nàng lùi lại, ngậm lấy môi nàng làm nụ hôn sâu thêm.

Phủ Ninh Quốc công, phòng Ninh Túng.

Quan Tuyết bưng bát thuốc đến trước giường: “Ninh công tử, uống chút thuốc đi.”

“Cút, cút ra ngoài cho ta!!” Ninh Túng giận giữ quát.

“Quan Tuyết không đi.” Nàng nhìn nhu nhược nhưng trong hành động lại cố chấp đến không ngờ.

Ninh Túng cười lạnh: “Không đi? Ngươi lưu lại muốn làm gì? Muốn nhìn chuyện cười của bản công tử sao?”

“Mặc kệ công tử có tin hay không nhưng Quan Tuyết chưa bao giờ có ý định đàm tiếu ngài. Trong lòng Quan Tuyết, bất kể công tử có bộ dạng gì đều là người mà Quan Tuyết ái mộ.”

Nàng nói chân thành đến vậy nhưng Ninh Túng vẫn không tin tưởng: “Cút, bản công tử không muốn nhìn thấy ngươi nữa.” Hắn phân phó gia nô kéo nàng ra ngoài.

“Ninh công tử không muốn nhìn thấy Quan Tuyết, vậy Quan Tuyết sống trên đời này làm gì nữa?” Nàng buồn bã cười, nước mắt như hạt châu lăn qua gương mặt ngọc ngà.

Nàng vừa nói hết lời đã dùng hết sức lao đầu vào tường, may mắn lúc này có người kịp thời đến.

Bọn họ vội vàng chặn nàng lại nhưng trán nàng vẫn bị thương, vết máu đỏ tươi chảy dọc khuôn mặt. Ninh Túng sai người bôi thuốc cho nàng.

Ninh Túng không ngờ Quan Tuyết chỉ vì một câu nói của hắn mà tự sát, trái tim lạnh như băng có chút rung động.

Sau khi Quan Tuyết băng bó xong, hắn than một tiếng: “Ngươi cần gì phải thế?”

Trên gương mặt tuyệt thế của Quan Tuyết vẫn còn nước mắt đọng lại, không khỏi khiến người thương xót: “Quan Tuyết từ nhỏ không cha không mẹ, được người khác nuôi dưỡng mà lớn lên, sau đó mẹ nuôi thấy Quan Tuyết có vài phần tư sắc liền bán vào Phong Tuyết lâu, lưu lạc nơi hồng trần.

Nhờ Ninh công tử thương tiếc mà cứu Quan Tuyết khỏi nơi chướng khí mù mịt ấy. Đại ân của Ninh công tử, Quan Tuyết chỉ còn cách lấy mệnh này báo đáp. Vốn Quan Tuyết vì báo ân nên mới cam tâm tình nguyện ở bên cạnh công tử, thế nhưng nhiều ngày chung đụng, Quan Tuyết lại không kìm được mà ái mộ công tử.

Hôm nay, cho dù giữa chúng ta không còn phần ân tình này, Quan Tuyết vẫn nguyện ở bên cạnh người, chỉ cầu người đừng không nhìn Quan Tuyết, Quan Tuyết đến bây giờ chỉ còn lại người.

Nếu công tử không muốn nhìn thấy Quan Tuyết, Quan Tuyết chỉ còn con đường chết.” Trên gương mặt nhỏ nhắn, trắng nõn của Quan Tuyết tràn ngập thần sắc quyết tuyệt, nhìn không giống như giả vờ.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Chương 118.2

Ninh Túng trầm mặc trong chốc lát, Quan Tuyết thận trọng nhìn sắc mặt hắn, lại không nhìn ra được hắn đang nghĩ cái gì.

Hồi lâu sau đó, Ninh Túng cười xòa một tiếng: “Bản công tử chỉ đùa nàng một chút thôi, sao ta nỡ lòng đuổi nàng đi chứ?”

“Ninh công tử nói giỡn tuyệt không buồn cười.” Quan Tuyết sáng giọng.

Ngày kế, khi Thanh Linh tỉnh lại, Tần Liễm đã không còn ở bên cạnh. Nàng dậy không lâu thì ý chỉ truyền nàng vào cung của Hoàng Thượng cũng đã đến Tướng phủ.

Hoàng Thượng đột nhiên triệu kiến nàng, chắc chắn chuyện nàng hôm qua đại náo phủ Ninh Quốc công đã truyền tới tai người.

Nghe công công truyền khẩu dụ nói, trời còn chưa sáng Ninh Quốc công đã vào cung diện Thánh, bắt đầu chuyện đêm qua xảy ra trong phủ Ninh Quốc công.

Hoàng Thượng nghe xong giận giữ, quyết định truyền Diệp Đàm vào điện Vĩnh Khánh để giải thích, cũng là cho phủ Ninh Quốc công công đạo.

Thanh Linh thông dong đi vào trong điện, ánh mắt mọi người đều đồng loạt nhìn sang, không khí trong điện Vĩnh Khánh nhất thời có chút quỷ dị.

Trong điện ngoại trừ Hoàng Thượng và Ninh Quốc công thì còn có Tần Liễm, Hách Liên Dục, Tĩnh Vương và Diệp Thiên Minh.

Thấy Thanh Linh đi vào, Ninh Quốc công đứng trong điện nghe tiếng động liền xoay người nhìn nàng đầy ác độc.

Thanh Linh không thèm nhìn hắn, ngược mắt nhìn Tần Liễm, hắn lúc này cũng đang nhìn nàng cười dịu dàng.

Bởi vì nụ cười của hắn, tất cả những lo lắng bắt an từ khi vào điện đều tan thành mây khói.

“Diệp Đàm, hôm qua ngươi lên lên vào phủ Ninh Quốc công.” Nguyên Ung Đế uy nghiêm hỏi: “Chuyện ngươi chém đứt mệnh căn Lại Bộ Thị Lang Ninh Tung là sự thật? Ngươi còn điều gì để nói nữa không?”

Thanh Linh chưa kịp mở miệng, ngoài điện liền truyền đến giọng nữ nhân yếu điệu: “Hoàng Thượng, còn điều gì để nói nữa sao? Ninh gia thiếp chỉ có độc đinh là Ninh Tung để kế thừa hương khói, hành động của Diệp Đàm chính là muốn Ninh gia thiếp đoạn tử tuyệt tôn.”

Ninh Thục phi từ ngoài cửa điện nghe thấy lời nói của Hoàng Thượng, trong lúc nhất thời không nuốt được con tức nghẹn ở cổ, không chờ truyền lời, bà ta liền cứ thế mà xông vào.

Khi nhìn thấy Nguyên Ung Đế, bà ta liền thi lễ một cái: “Thần thiếp thất lễ, kính xin Hoàng Thượng thứ lỗi.”

“Thục phi không cần đa lễ, đứng dậy đi.” Nguyên Ung Đế nói.

“Tạ Hoàng Thượng.” Ninh Thục Phi vừa mới đứng dậy đã nói: “Hoàng Thượng, Diệp Đàm khiến Ninh gia đoạn tử tuyệt tôn, đây chính là lòng dạ độc ác, cực kỳ thất đức, cơ bản không xứng với danh hào Bình Nhạc Huyền Hầu của Nam Hạ.”

Ninh Quốc công cũng phẫn nộ vạn phần: “Hoàng Thượng, Diệp Đàm khiến gia tộc vi thần về sau không người dâng hương khói, tội ác không thể chối cãi. Cầu xin Hoàng Thượng làm chủ cho cự thần, cho cự thần một cái công đạo.”

“Hoàng Thượng....” Ninh Thục Phi còn muốn nói tiếp nhưng bị câu nói của Tần Liễm cắt đứt.

Hắn nhàn nhả thông dong bẩm: “Hoàng Thượng, người không cho Diệp nhị công tử một cơ hội giải thích sao?” Ý hắn là hai người kia nên calm下来 rồi.

Tầng nghĩa sâu hơn là hai người cứ người này nói lại tiếp người kia nói, không cho Diệp Đàm cơ hội mở miệng, hai người coi rẻ lời Hoàng Thượng nói phải không?

“Diệp Đàm, ngươi giải thích đi.” Nguyên Ung Đế mở miệng.

Thanh Linh tiến lên một bước, vẻ mặt ưu thương: “Hoàng Thượng, Diệp Đàm xuống tay với Ninh công tử là có nguyên nhân, hắn dám cưỡng đoạt hôn thê của thần, vũ nhục hôn thê của thần chính là vũ nhục thần, mỗi hận này vì thần không thể nuốt trôi.

Sau đó Ninh Tung còn ép hôn thê thần cắn lưỡi tự sát.

Bất luận thế nào Diệp Đàm không thể thờ ơ.

Oan có đầu, nợ có chủ. Diệp Đàm xuống tay với Ninh Tung cũng chỉ vì muốn lấy lại công đạo cho vị hôn thê đã chết của thần.”

Lời giải thích này đã gián tiếp tố cáo Ninh Tung điểm ô*, vị hôn thê của người khác, còn bức tử nàng, chẳng trách Diệp Đàm hạ độc thủ đối với Ninh Tung.

*Điểm ô: hiếp dâm, cưỡng đoạt.

Diệp Đàm vì vị hôn thê mà đòi lại công đạo, dù xuống tay có hơi ngoan tuyệt cũng là vì tình nghĩa, xét theo khía cạnh nào đó, việc Diệp Đàm làm không hề sai.

Ninh Quốc công gân cổ phản bác: “Vị hôn thê? Ngươi có hôn thê? Theo lão phu nghĩ chỉ là lời giả dối mà thôi.”

“Ninh Quốc công quả thật già rồi. Ngươi không nghe thấy Diệp nhị công tử nói Hoán Y là hôn thê của hắn sao?” Tần Liễm không mặn không nhạt nói.

“Diệp Đàm cùng Hoán Y vừa mới âm thầm hẹn ước, còn chưa kịp nói cho cha mẹ, nàng đã...” Thanh Linh đột nhiên dừng lại, trong giọng nói tràn ngập bất đắc dĩ.

Ninh Quốc công giận dữ trừng Tần Liễm, miệng khẽ mấp máy, muốn nói lại thôi, cuối cùng nói: “Ngươi nói Tung nhị điểm ô vị hôn thê của ngươi, có chứng cứ không?”

Chuyện Ninh Tung cường đoạt Hoán Y lão cũng đã biết, cũng đã chuẩn bị mọi việc ổn thỏa, lão tin Diệp Đàm không thể đưa ra bằng chứng: “Hừ, Hoán Y cần lưỡi tự sát là do nàng ta cảm thấy áy náy vì làm chết người trong thời gian cứu chữa, cần bản không liên quan đến Tung nhi.

Thật không nghĩ đến khi Hình Bộ tra ra người đó chết không phải lỗi do nàng nhưng nàng đã hương tiêu ngọc vẫn*.”

*hương tiêu ngọc vẫn: chết.

Thanh Linh cười lạnh: “Tự vẫn vì áy náy?”

“Không sai, trước khi chết nàng vẫn cho rằng mình hại chết người nên đã nhận tội kí tên.

Diệp nhi công tử nếu không tin, có thể mời Lữ đại nhân trình khẩu cung lên.” Lữ Kinh là một trong những môn sinh đặc ý của lão, lúc Hoán Y mới bị bắt liền bức bách nàng ấn tay xuống bản tội trạng.

Lữ Kinh bị bắt vì tội mưu sát Bình Nhạc Huyền Hầu, Hình Bộ tra khảo hẩn, sau khi điều tra xong đã được thả, việc Lữ Kinh mưu sát Bình Nhạc Huyền Hầu chỉ là hiểu lầm.

Đôi mắt Thanh Linh dần trở nên lạnh lẽo, Hoán Hoán nhất định không chịu nhận tội, chắc chắn chính bọn họ ép tỷ ấy.

“Truyền Lữ Kinh.” Nguyên Ung Đế mở miệng.

“Hoàng Thượng, Hoán Y bị người khác cưỡng bức thực sự không liên quan đến nhi tử của vi thần. Lúc nàng ta xảy ra chuyện, Tung Nhi chưa từng đi qua Thuận Thiên lao, làm sao có thể làm ra chuyện thất đức như vậy cơ chứ?” Ninh Tung lên lên vào Thuận Thiên phủ, không có nhiều người biết. Cộng thêm việc lão chuẩn bị khá ổn thỏa, chắc chắn việc Tung nhi vào Thuận Thiên lao người ngoài không thể biết.

“Diệp Đàm rõ ràng vu oan giáng họa cho Tung nhi, bởi vì Tung nhi từng có chút hiểu lầm với Hoán Y, hẩn đang mượn cơ trả thù.” Ninh Quốc công càng nói càng kích động.

Thanh Linh cười chế giễu, lời Ninh Quốc công nói chính là muốn xóa đi tội trạng của Ninh Tung, đồng thời cắn ngược nàng một phát.

Nàng nhàn nhạt cười, bình tĩnh nhìn Ninh Quốc công la hét, tựa như đang xem một vở kịch tấu hài: “Quốc công gia bình tĩnh, chờ Lữ đại nhân đến rồi nói sau cũng không muộn.”

Ninh Quốc công há hê nhưn mồm, phát tay áo: “Vậy thì cùng chờ.” Diệp Đàm vẫn còn quá non, Lữ Kinh là môn sinh của lão, tất nhiên sẽ đứng về phía lão. Coi như chờ được Lữ Kinh tới thì Diệp Đàm không chiếm được chỗ tốt.

Lữ Kinh vừa bước vào Vĩnh Khánh điện liền dâng bản tội trạng của Hoán Y lên cho Nguyên Ung Đế xem xét.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Chương 118.3

“Bẩm Hoàng Thượng, đây là bản tội trạng của Hoán Y, nàng vô tình làm tương bản thân làm chết người, bởi vì áy náy mà tự vẫn, không có liên quan đến Tung nhi.

Diệp Đàm lợi dụng cái chết của Hoán Y mà vu hãm cho nhi tử thần, ban đêm còn dám xông vào phủ Ninh Quốc công, phá hủy... phá hủy nửa đời sau của nhi tử thần, làm cho Ninh gia từ nay về sau đoạn hương khói.” Ninh Quốc công ngẩng đầu, khuôn mặt buồn bã thê lương: “Cầu xin Hoàng Thượng làm chủ, giúp Ninh gia thần đòi lại công đạo.”

“Hoàng Thượng, thần thiếp cũng van ngài vì Ninh gia làm chủ.” Ninh Thục phi quỳ trước long án Nguyên Ung Đế.

Hách Liên Dục thâm nghĩ, mẫu phi đây là muốn buông bỏ Diệp Đàm ra khỏi kế hoạch của bà.

Nguyên Ung Đế đột nhiên vỗ mạnh xuống bàn, giận dữ: “Diệp Đàm, người cũng quá can rở rồi đấy!” Ông ta lạnh lẽo nhìn Diệp Thiên Minh: “Diệp Tướng quân, nhi tử của người đúng là một đứa con trai ngoan!”

Bị Nguyên Ung Đế trực tiếp chế giễu, Diệp Thiên Minh có chút không nhịn được, không nói câu gì, chỉ cúi gầm mặt xuống.

Đối mặt với lửa giận của Nguyên Ung Đế, Thanh Linh không một chút sợ hãi, nàng nhìn Ninh Quốc công, hỏi: “Quốc công cho rằng bản tội trạng này là thật?”

Ninh Quốc công biết chắc Diệp Đàm sẽ hỏi câu đó, chứng minh rằng hắn không còn có thể mạnh miệng được nữa, lão ngao mạn trả lời: “Trên bản tội trạng có dấu vân tay của Hoán Y, đó là sự thật.”

“Vậy còn lời nói Lữ Kinh đại nhân thì sao, Quốc công có tin không?” Nàng tiếp tục hỏi.

Diệp Đàm có ý gì? Hay đang vệt chết còn mạnh miệng*? “Có việc gì nói thẳng. Đừng vòng vèo với lão phu!”

*Vệt chết còn mạnh miệng: đây là câu thành ngữ của người Trung Quốc, ý chỉ sự việc đã đi đến kết thúc nhưng vẫn không chịu tin phục.

“Vậy thì tốt. Lữ Kinh đại nhân, ngài nói chuyện gì đã xảy ra?” Thanh Linh cười.

Lữ Kinh đột nhiên quỳ xuống trước mặt Nguyên Ung Đế: “Hoàng Thượng, vi thần có tội. Bản tội trạng này là do vi thần ép Hoán Y cô nương phải ấn dấu vân tay lên đó, vi thần chỉ là nhất thời hồ đồ.” Lữ Kinh tiếp tục bẩm tâu chuyện Ninh Tung bí mật tìm hắn để bày kế bức tử Hoán Y với Nguyên Ung Đế.

“Lữ Kinh, ngươi có biết mình đang nói gì không?” Ninh Quốc công không thể tin nhìn chăm chăm Lữ Kinh, không ngờ môn sinh đắc ý của lão lại có thể phản bội lão.

Lữ Kinh sau một lần đi Hình Bộ đã bị Tần Liễm thu vào trướng.

Lữ Kinh dập đầu với Ninh Quốc công một cái: “Quốc công, học trò xin lỗi.”

“Hoàng Thượng, Lữ Kinh thân là Phủ doãn Thuận Thiên phủ lại phạm pháp, hồ thẹn Thánh ân, xin Hoàng Thượng trách phạt.” Lữ Kinh cúi đầu.

Đối với hành động của Lữ Kinh, Nguyên Ung Đế giận đến đỏ mặt, trực tiếp giao cho Hình Bộ xử lý.

“Ninh Tung trắng trợn cưỡng đoạt hôn thê Bình Nhạc Huyền Hầu, đức hạnh khuyết thiếu, từ hôm nay trở đi đóng cửa suy nghĩ, công việc tạm thời giao cho Lại Bộ Thượng thư xử lý.” Nguyên Ung Đế trầm giọng nói.

Tâm Thanh Linh chợt lạnh lẽo, Ninh Tung bức chết Hoán Hoán, Nguyên Ung Đế lại chỉ phạt hắn đóng cửa suy nghĩ. Trừng phạt này không thể giải được mối hận trong lòng nàng.

Đối với việc xử trí này, Ninh Quốc công cũng vô cùng bất mãn, Tung Nhi của lão bị thương tổn nhiều như thế mà phải đóng cửa suy nghĩ, Diệp Đàm là thủ phạm nhưng lại không bị phạt, điều này khiến lão không phục. Lão tức giận mở miệng: “Hoàng Thượng, lời Lữ Kinh chưa chắc đã là thật nhưng Diệp Đàm khiến Ninh gia thân đoạn tử tuyệt tôn là sự thật. Kính xin Hoàng Thượng xử trí Diệp Đàm, đòi lại công đạo cho gia tộc vi thần.”

Thanh Linh cười lạnh, Ninh Quốc công, lão còn có suy nghĩ muốn Hoàng Thượng xử ta sao? Được, rất tốt.

“Hoàng Thượng, nếu nói đến công đạo, thần muốn Hoàng Thượng lấy lại công đạo cho dân chúng Mẫn Châu.” Giọng nàng lạnh lạnh, phát âm rõ ràng, làm cho cả Vĩnh Khánh Điện nháy mắt trở nên yên lặng.

“Hoàng Thượng, Diệp Đàm muốn đưa cho ngài một món đồ.” Nàng nói xong, từ trong tay áo lấy ra một quyển sổ.

Quyển sổ này chính là sổ mua ghi chép Ninh Tung mua lương thực cho dân chúng Mẫn Châu.

Nàng biết Hoàng Thượng truyền gấp nàng vì chuyện gì, nàng liền mang theo quyển sổ này, chờ thời cơ thích hợp tặng Ninh Tung thêm một phát dao.

Thấy quyển sổ trên tay Thanh Linh, Ninh Quốc công thầm giật mình.

Nguyên Ung Đế phát tay ý bảo công công thân cận trình quyển sổ lên.

Thanh Linh đưa quyển sổ cho công công mang lên cho Hoàng Thượng xem, Nguyên Ung Đế mở sổ xem qua liền phát hiện ra vấn đề.

Ninh Quốc công thấy sắc mặt Nguyên Ung Đế không tốt, đột nhiên Nguyên Ung Đế lạnh lẽo nhìn về phía lão. Tim lão trong nháy mắt trầm xuống, suy đoán quyển sổ này chính là quyển sổ ghi chép mua lương thực mà Ninh Tung đã làm mất.

Nguyên Ung Đế sắc mặt lo lắng, giơ quyển sách trên tay hỏi Thanh Linh: “Đây là sự thật?”

Thanh Linh bẩm “Bẩm Hoàng Thượng, sổ sách này là do thần vô tình lấy được. Về việc được ghi chép trong sổ sách, thần cũng đã từng hoài nghi, vì vậy thần âm thầm phái người điều tra, thật không ngờ đó đều là sự thật.

Ninh Tung mua gạo cũ cho dân chúng Mẫn Châu, Hoàng Thượng phái người đến Mẫn Châu điều tra liền có thể rõ ràng.

Hơn nữa thương nhân bán gạo cũ cho Ninh Tung hiện tại cũng đã đến Hạ Thành, bọn họ chứng thực quyển sổ này là thật.” Sáu đó nàng bẩm báo chuyện dân chúng Mẫn Châu đến tri phủ kiện, kết quả bị đánh chết đến mấy người.

Chứng thực sổ sách là thật hay giả, Nguyên Ung Đế nhanh chóng phái người đến Mẫn Châu điều tra, đồng thời truyền thương nhân bán lương thực Ninh Tung vào cung.

Trùng hợp tri phủ Mẫn Châu Liễu Đạo mật báo lên triều đình, quyền sở hữu vừa vắn đến tay Nguyên Ung Đế.

Nguyên Ung Đế mở mật báo ra nhìn, một lát sau, ông nặng nề đặt tấu chương xuống, đen mặt nén giận: “Truyền Ninh Túng!”

Ninh Túng đem qua vừa bị Thanh Linh chém đứt mệnh căn, đau đến chết đi sống lại, cho đến bây giờ vẫn không thể tùy ý đi lại, nằm liệt trên giường. Hoàng Thượng lúc này truyền gấp Ninh Túng, Ninh Quốc công vừa đau lòng vừa lo lắng.

Sắc mặt Hoàng Thượng bây giờ cực kém. Ninh Quốc công cũng đã ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, thăm nghĩ bằng mọi cách phải trì hoãn được thời gian, lão tâu: “Hoàng Thượng, nhĩ tử thần đem qua bị Diệp Đàm đả thương, hiện tại vẫn chưa thể đi lại, kính xin Hoàng Thượng tạm hoãn thời gian vào cung.”

Nguyên Ung Đế không nói hai lời, trực tiếp nện quyền sở hữu con kia lên người Ninh Quốc công: “Người xem kỹ đây là cái gì?”

Ninh Quốc công che cái trán bị đau, run rẩy mờ mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Không lâu trước đây Thanh Linh dùng chút ít thủ đoạn thu Mẫn Châu Tri phủ về dưới trướng.

Hắn viết tấu chương này chủ yếu là tố cáo Ninh Túng mua gạo cũ cho dân chúng Mẫn Châu, dân chúng vì vậy mà sinh lòng bất mãn, Ninh Túng không những thế mà còn thẳng tay đánh chết vài người.

Ninh Túng mua gạo cũ chỉ đủ cho bách tính ăn trong bảy ngày. Mà quan ngân triều đình phân phát đủ mua lương thực để mọi người chống đỡ trong nửa tháng.

“Hoàng Thượng, chuyện này...” Ninh Quốc công muốn tìm vài lời giúp Ninh Túng giải vây nhưng khi ngẩng đầu lên thấy Nguyên Ung Đế mặt mũi tối sầm, lời định nói lại bị nghẹn lại trở về họng.

Hách Liên Dực thấy sắc mặt Nguyên Ung Đế không tốt, nội tâm âm thầm nóng nảy. Ninh Quốc công là người ủng hộ mạnh nhất của hắn, nếu Ninh Quốc công phủ quyết chuyện, hắn cũng sẽ sống không tốt. (MTLTH.dđlqđ)

Vốn Ninh Quốc công đang chuẩn bị chuyện Ninh Túng mua gạo cũ cho Mẫn Châu, bất ngờ bị Diệp Đàm đánh một đòn trở tay không kịp, còn lấy ra bản sổ sách kia.

Nước cờ này của Diệp Đàm đúng là đủ sát phạt!

Việc trước mắt hắn cần làm chính là có thêm thời gian trì hoãn, tận lực giải vây cho Ninh Túng: “Phụ Hoàng bớt giận, Ninh Túng mới bị thương không thể đi lại được.”

Xin Phụ Hoàng niệm cho tình thương con của Ninh Quốc công, Ninh Túng mới vừa bị thương, cần nghỉ ngơi vài ngày, rồi ngày vào cung. Và lại quan ngân bị mất có nhiều điểm đáng nghi, Phụ Hoàng có nên phái người điều tra vị trí cụ thể của sổ quan ngân bị mất không?”

Tân Liễm nhìn Tĩnh Vương, Tĩnh Vương gật đầu mở miệng nói: “Phụ Hoàng, Nam Hạ ta Hoàng tử phạm pháp xử trí như thường dân. Hoàng tử còn như vậy, Ninh Túng cũng chỉ là ái tử của Ninh Quốc công, làm sao có thể xử trí khác được.” Ý ngoài lời là chẳng lẽ Ninh Túng còn cao quý hơn cả Hoàng tử?

Hách Liên Dực cau mày, không vui nói: “Ninh Túng phạm pháp so với Hoàng tử phạm pháp là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, Ninh Túng hiện tại bị thương, để hắn nghỉ ngơi mấy ngày cũng không có gì là không ổn, ngược lại cho thấy Phụ Hoàng là một người khoan hồng độ lượng.”

“Nhưng bây giờ chúng cứ cũng có đủ, Ninh Túng chính là kẻ nuốt riêng hơn phân nửa sổ quan ngân.” Tĩnh Vương cũng không chịu nhượng bộ.

“Sổ quan ngân hiện tại đang ở đâu?” Nguyên Ung Đế không để ý đến cuộc tranh luận của Tĩnh Vương và Vinh Vương, hỏi Thanh Linh.

Hoàng Thượng một khi mở miệng, Tĩnh Vương và Vinh Vương đồng loạt im lặng.

Sổ quan ngân bị mất tất nhiên đang ở trong túi của Thanh Linh. Nhưng đồ đã vào miệng nàng, đừng mong có ngày nàng nhả nó ra.

“Bẩm Hoàng Thượng, thần không biết.” Giọng điệu nàng thần nhiên, ánh mắt không một chút tránh né.

Nguyên Ung Đế nhìn chăm chăm nàng, dường như có điều suy nghĩ.

Trong điện trầm tĩnh một lát, Tĩnh Vương nói: “Phụ Hoàng, có nên truyền Ninh Túng vào cung hay không?” Hắn một mực muốn nhắc nhở Hoàng Thượng.

Hách Liên Dục trực tiếp la lên: “Phụ Hoàng, Ninh Túng mới bị thương, kính xin thư thả vài ngày.”

“Cầu xin Hoàng Thượng thư thả chút thời gian.” Ninh Quốc công quỳ gối xuống đất.

“Hoàng Thượng.” Ninh Thục phi đôi mắt mờ mờ hơi nước: “Ninh gia hiện tại chỉ có một mình Túng Nhi là tôn tử.” Mặc dù bà là người Ninh gia nhưng từ khi đặt chân vào cung, bà đã trở thành người của Hoàng gia, không còn là người của Ninh gia, cho nên nói Ninh gia hiện tại chỉ có Ninh Túng là tôn tử đúng là cũng không sai.

“Hắn bị Diệp Đàm đoạt mất mệnh căn đã là một điều bất hạnh.” Bà ta nghiêng răng nghiêng lợi nói tên Diệp Đàm. “Hôm nay thương thế vẫn còn nghiêm trọng, không thể xuống giường đi lại, nếu ngài kiên trì muốn hắn vào cung chẳng khác nào muốn đoạt đi mạng của hắn...”

“Được rồi, trăm cho Ninh Túng năm ngày dưỡng thương, năm ngày sau Thuận Thiên phủ thụ lý án Ninh Túng nuốt riêng quan ngân cứu nạn.” Nguyên Ung Đế nói. (MTLTH.ddlqd)

“Tạ Hoàng Thượng.” Ninh Quốc công kích động cao giọng hô.

Hách Liên Dục cùng Ninh Thục phi đều thở dài nhẹ nhõm, còn năm ngày, đủ cho bọn hắn trừ mưu thoát tội.

Tĩnh Vương thấy Nguyên Ung Đế tâm ý đã quyết, cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Thanh Linh khẽ hí mắt, coi như Nguyên Ung Đế cho thêm năm ngày thì sao? Bất luận thế nào nàng cũng phải đẩy Ninh Túng vào chỗ chết.

Gương mặt Hách Liên Dục có chút mừng rỡ nhưng giấu đi rất nhanh, hắn nghi ngờ nói: “Phụ Hoàng, Phủ doãn của Thuận Thiên phủ là ai?” Lữ Kinh mới bị xử, Phụ Hoàng chắc chắn không cho hắn thâm lý vụ án này.

“Trăm quyết định Phủ doãn Thuận Thiên phủ là Thượng Quan Hoa.” Nguyên Ung Đế nói.

Nghe nói Thượng Quan Hoa là người chính trực có tiếng, thiết diện vô tư, không sợ hãi quyền quý. Ninh gia muốn thu mua hắn là điều không thể, án này do hắn thâm lý cũng là việc không tồi.

“Trăm mệt mỏi rồi, các người về đi.” Nguyên Ung Đế phát tay.

Những người trong điện thấy vậy rồi rít cáo lui.

Sau khi ra khỏi điện Vĩnh Khánh, Ninh Thục phi trở lại Thủy Minh điện của mình. Một lúc sau, Ninh Quốc công, Hách Liên Dục cùng Ngao Nguyệt lần lượt đi vào.

Bước chân Ninh Quốc công nặng nề: “Túng nhi xảy ra chuyện, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Phụ thân, không phải ngài nói mọi chuyện đều đã chuẩn bị xong hết sao? Vậy sao lại để Diệp Đàm lại bắt được được đăng chuôi vậy?” Ninh Thục phi có chút tức giận.

“Làm sao cha biết được?” Ninh Quốc công có chút không nhịn được nói: “Bất luận thế nào cũng phải cứu Túng nhi cho bằng được.”

Ninh Thục phi nghe vậy, da đầu không khỏi tê, nhược điểm của Ninh Túng bị người nắm bắt gao, bảo bà phải cứu thế nào? “Phụ thân, ngài đây là đang làm khó nữ nhi sao?”

Ninh Quốc công quay đầu nhìn bà, ánh mắt sắc bén: “Nuốt đồng quan ngân kia là chủ ý của người, nếu không phải người bày mưu tính kế, Túng nhi sẽ rời quan ngân đi sao? Túng nhi xảy ra chuyện tất cả đều do người.”

“Ta đánh chủ ý với quan ngân cũng chỉ là vì Ninh gia, vì tương lai của Dục nhi.” Đế Hách Liên Dục lên ngôi Hoàng Đế, Nam Hạ không phải của Ninh gia hay sao?

“Cái gì cũng cần đến bạc, bằng mấy sản nghiệp của Ninh gia căn bản không đủ dùng. Ban đầu kế hoạch động thủ với quan ngân, phụ thân ngài rõ ràng đã tán thành.”

Hách Liên Dục thấy sắp cãi vã, lên tiếng nhắc nhở: “Ngoại công, mẫu phi, chúng ta đang ở trong cung.”

Mặc dù trong điện Thủy Minh đều là người của Ninh Thục phi nhưng vẫn nên có tâm phòng bị người, đàm luận chuyện này ở đây chung quy cũng không tốt.

Ngạo Nguyệt yên lặng đứng một bên không lên tiếng. (MTLTH.ddlqđ)

Ninh Quốc công hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống ghế: “Dực nhi, con nói giờ chúng ta phải làm sao?”

Hách Liên Dực cười thần bí: “Chuyện này cũng không phải không có cách giải quyết.”

Ninh Quốc công nghe hắn nói thế, khuôn mặt đang chìm xuống có mấy phần rực rỡ: “Con nói xem phải làm thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 154: Chương 119.2

“Ngoại công chó vội, tối nay Dực nhi sẽ đến Quốc công phủ một chuyến, đến lúc đó ngoại công cùng Dực nhi bàn bạc thật kỹ chuyện này.” Hách Liên Dực nói.

Ninh Thục phi khẽ thở dài, bà nhìn Ngạo Nguyệt Nây giờ vẫn đứng lặng im: “Ta để con tìm cách lại gần Diệp Đàm trong thời gian như vậy, hắn đã động lòng hay chưa?”

“Không có.” Ngạo Nguyệt lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Diệp Đàm dầu muối đều không ăn, con một chút biện pháp cũng không có.”

“Theo bản cung thấy không phải con không có cách mà cơ bản là con không quan tâm, tâm tư của con tất cả đều dùng trên người tên đào kép ti tiện kia rồi.” Nhớ tới tên đào kép khiến Ngạo Nguyệt si mê kia, Ninh Thục phi liền tức giận.

“Mẫu phi đừng tức giận, Diệp Đàm cũng đâu phải tốt như vậy.” Hách Liên Dực nói.

“Nếu Diệp Đàm không còn giá trị lợi dụng nữa, vậy thì không nên lưu hắn lại!” Ninh Thục Phi vẻ mặt hung ác.

Đôi mắt già nua của Ninh Quốc công cũng lóe lên lệ quang: “Không thể! Tuyệt đối không thể lưu hắn lại!” Diệp Đàm hại Tùng nhi như vậy, hại Diệp gia như vậy, chết ngàn lần cũng không giải được mối hận trong lòng lão.

“Mẫu phi, có thể cho con gặp Phong Lộng một lần được không?” Ngạo Nguyệt cẩn thận từng li từng tý hỏi Ninh Thục phi, ánh mắt tràn ngập mong đợi.

Sắc mặt Ninh Thục phi trong nháy mắt chìm xuống, bà ta vung tay lên, quăng một cái tát lên mặt Ngạo Nguyệt: “Ngươi vẫn nghĩ đến tên hạ tiện đấy sao?”

Ngạo Nguyệt che bên mặt bị đau, quát cường nói: “Hắn không phải tên hạ tiện?”

Ninh Thục phi nộ hỏa công tâm: “Ngươi còn dám mạnh miệng?”

Nhìn hai mẫu nữ (hai mẹ con) sắp sửa cãi nhau, Hách Liên Dực cảm thấy vô cùng nhức đầu: “Mẫu phi, để cho Ngạo Nguyệt nhìn mặt Phong Lộng một lần cũng được.”

Hắn biết muội muội hắn tính tình lãnh ngạo, nếu bức nàng nóng nảy, vì Phong Lộng việc gì nàng cũng có thể làm được: “Trước khi gặp Phong Lộng, muội phải làm cho ta một việc.”

“Việc gì?” Ngạo Nguyệt hỏi.

“Giết Diệp Đàm” Hách Liên Dực âm trầm.

Ngạo Nguyệt giễu cợt một tiếng: “Diệp Đàm võ công cao cường, muội phải giết hắn thế nào?” Dùng mỹ nhân kế căn bản không phải là cách: “Huynh nói muội nên làm gì?”

“Coi như không giết được hắn cũng phải hủy diệt hắn.” Khuôn mặt Ninh Thục phi vằn vện dữ tợn.

“Tóm lại người này nhất quyết không thể giữ lại!” Ninh Quốc công oán hận.

“Ngoại công, mẫu phi yên tâm, Dực nhi sớm muộn gì cũng sẽ giết hắn.” Hách Liên Dực nói.

Ra khỏi cung, Thanh Linh sóng vai đi cùng Tần Liễm.

“Đàm, về phủ tự động quỹ từ đường hai canh giờ.” Diệp Thiên Minh cười ngửa đi ngang qua hai người, lạnh lùng mở miệng rồi giục ngựa rời đi.

Thanh Linh đêm khuya xông vào phủ Ninh Quốc công, ngang nhiên chém đứt mệnh căn của Ninh Túng, gây ra chuyện lớn như vậy phải phạt quỳ từ đường để tỉnh táo lại.

Nghe Diệp Thiên Minh phạt Thanh Linh quỳ từ đường, Tần Liễm đau lòng, hấn dùng chân, bạch y bay trong gió, quyết tuyệt nói: “Theo ta quay về phủ Thừa tướng.” Hấn sẽ không để cho phu nhân mình chịu oan ức quỳ từ đường hai canh giờ.

“Không, ta phải về Tướng phủ.” Thanh Linh từ chối.

“Ta đưa nàng về, ta sẽ không để Diệp Tướng quân phạt nàng quỳ từ đường.” Để nàng quỳ một canh giờ hấn đã đau lòng không thể chịu được rồi, huống chi hai canh giờ.

“Không cần, ta tự về.” Nếu như thân phận của nàng bây giờ là Diệp Thanh Linh, nàng mới không ngu ngốc đi quỳ từ đường chịu tội.

Nhưng bây giờ thân phận của nàng là Diệp Đàm, nàng không cần đối cừm với Diệp Thiên Minh, sau này khi Nhị ca trở về cũng không tốt. Nàng sẽ cố gắng làm bớt chuyện có hại đối với thanh danh Diệp Đàm.

“Ta đi trước.” Thanh Linh nói.

Hấn mím môi, mắt phượng sâu kín nhìn nàng làm nàng cả người không được tự nhiên, khiến nàng có cảm giác như mình đang bắt nạt hấn vậy.

“Chàng yên tâm, ta sẽ không để bản thân phải chịu uất ức.” Nàng cười.

Nàng đã không muốn, hấn cũng không miễn cưỡng nàng: “Còn sớm, đi ăn chút gì đó với ta rồi hãy trở về.”

Hấn đưa nàng đến một tửu lâu ăn cơm, khi đã no nê, Minh Lục gõ cửa bẩm báo.

“Công tử, đồ người muốn đây.” Sau khi mở cửa, Minh Lục đứng ngoài cửa nói.

“Ừ.” Tần Liễm nhàn nhạt đáp lời, sau đó đóng cửa.

Hấn lại gần Thanh Linh, ngồi xuống bên cạnh nàng, “Cầm bình dược này.” Hấn đưa bình sứ trong tay cho nàng.

Nàng mở nắp ra nhìn, đây chính là thánh dược chữa thương. Người này lo lắng nàng quỳ bị thương đầu gối liền chuẩn bị cho nàng được trị thương.

Người này không để nàng phải chịu một chút đau đớn nàng, cung chiều nàng như vậy, hấn không sợ sẽ chiều hư nàng sao?

Tần Liễm ôm nàng lên đùi hấn, nhắc vạt áo của nàng lên.

Nàng ôm cổ hấn kinh hô: “Ai đó, chàng muốn làm gì?” Hô vậy thôi chứ cũng không thêm ngăn hành động của hấn.

“Đừng cử động.” Hấn nhỏ giọng nói, cởi giày của nàng, đôi chân tinh xảo khép léo như bạch ngọc thượng hạng xuất hiện trong tầm mắt hấn, hấn không nhìn được cầm trong tay.

Bàn tay to lớn bao bàn chân nhỏ xinh của nàng, từ nhỏ tới giờ chưa có nam tử nào sờ chân nàng, nàng kinh hãi muốn rút chân về, hấn liền nhanh tay nắm thật chặt.

“Chàng buông ra đi, rất dơ đó.” Nàng lung túng nói.

Hấn không chỉ không buông tay mà còn nâng trong lòng bàn tay như trân bảo, yêu thương nhìn chân ngọc: “Chân phu nhân thật đẹp, đáng tiếc lại có vết chai.” Cũng bởi vì sờ chân nàng thấy có vết chai, người này liền trở về phủ nhanh chóng lệnh tú nương trong phủ làm mười đôi giày mềm nhẹ, tinh xảo, chất liệu khó tìm.

Hấn buột bàn chân của nàng, vén quần lên đến đầu gối: “Nơi này không thể có vết thương.” Hấn nhẹ nhàng vỗ vỗ.

“Ta sẽ không để cho bản thân bị thương.” Nàng nhàn nhạt nói: “Ta phải đi rồi, chàng thả ta xuống đi.”

Hấn vùi đầu vào ngực nàng, “Để cho ta ôm một lát thôi.” Giọng điệu làm nũng y như tiểu hài tử.

“Đừng làm rộn.” Nàng đỏ mặt đẩy đầu hấn ra.

“Nàng xuống tay ác độc với Ninh Túng, Ninh Quốc công chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nàng, mấy ngày hôm nay phải thật cẩn thận.” Hấn nhẹ nhàng hôn mi tâm nàng.

“Đã biết.” Nàng trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu 3

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Khi trở về nhà, lúc nào cần vi phu thì tìm vi phu, không thì báo cho vi phu đến tìm nàng là được.” Hấn ra lệnh.

Người này lại thế rồi, nàng nghiêng đầu, làm bộ như không nghe thấy. Nhưng lại bị người này nắm cằm xoay lại, bắt nàng phải nhìn thẳng hấn.

Sau đó hấn lại liên miên nói không dứt, nói một đống lời muốn nàng phải cẩn thận hoặc phải chăm sóc tốt cho bản thân, tựa như sắp tới sinh ly tử biệt vậy.

Nàng rốt cuộc cũng không nhịn được mà lầu bầu: “Chàng thật dài dòng.”

“Phu nhân nói cái gì?” Giọng điệu hấn tỏ ra nguy hiểm, cánh tay ôm nàng càng thêm ra sức, nàng liền dán chặt vào ngực hấn.

“Phu quân nghe lầm rồi, ta cái gì cũng chưa nói.” Nàng cười lấy lòng nói.

“Vậy sao?” Hấn cười như không cười: “Nhưng hình như vi phu nghe thấy nàng nói. . .”

Người này một khi đã so đo thì cho dù là chuyện nhỏ nhất cũng sẽ không buông tha, nàng còn muốn nhanh chóng trở về mà. “Không có gì cả.” Nàng cắt đứt lời hấn, đôi tay nâng mặt hấn lên, cúi đầu hôn, trực tiếp chặn cái miệng dài dòng của hấn.

Ôm nàng trong ngực, hôm nay hấn cảm thấy rất hưng phấn, nàng vậy mà chủ động thân mật với hấn, dục vọng trong đáy mắt như kén phá ra ngoài. Hấn giữ nàng lại thật chặt, hôn càng sâu.

Lửa nóng mà cuồng dã, nàng bị dọa sợ, sừng sốt trong giây lát. Thừa lúc nàng vẫn còn ngây ngẩn, hấn quét sạch tất cả trong khoang miệng nàng, thiếu chút nữa còn cướp đi hô hấp của nàng.

Cũng may hấn kịp thời lui ra ngoài cho nàng cơ hội hít thở nhưng lý trí nàng lại bị đoạt mất rồi, mơ mơ màng màng nhìn hấn. Cơ thể mềm nhũn không có một chút sức lực, thật giống như đang bồng bềnh giữa không trung, nàng đưa tay ôm cô hấn, cái cảm giác lưng lờ không chỗ dựa giờ mới đỡ hơn một chút.

Đột nhiên từ cổ truyền đến cơn đau, nàng sợ hết hồn, đầu óc cũng theo đó mà tỉnh táo lại, níu lấy vạt áo hấn: “Phu quân nhẹ thôi, đừng lưu lại ấn ký.” Giờ phút này âm thanh nàng mềm mại có chút khàn khàn, đối với hấn mà nói, đây chính là hấp dẫn trí mạng, nhưng nàng vẫn cứ ngốc nghếch không phát hiện ra. (MTLTH.ddlqđ)

Hấn ngẩng đầu, đôi mắt thâm thúy nhìn nàng, âm thanh trầm khàn: “Được.”

Nam nhân thời điểm đang làm chuyện này căn bản lời nói đều không đáng tin, hấn lần nữa cúi đầu xuống, hôn cổ nàng. Một lát sau, hấn trượt dần xuống xương quai xanh của nàng, cắn một miếng.

Cắn dùng sức như vậy không lưu lại dấu mới lạ, tên lửa gạt này!!!

Nàng nhắm mắt lên ngực hấn một cái, chỉ là một quyền này không dùng một chút sức lực nào.

“Phu nhân đây là muốn ám hại phu quân sao?” Hấn trở tay cầm tay nàng, cười nói.

Sau khi động tình, gương mặt yêu nghiệt của hấn càng thêm diêm dúa lăng ló, lộ ra vẻ đẹp như hồ ly tinh, đôi phượng mâu câu hồn nhiếp phách. Bởi vì nụ cười của hấn, thiên địa dường như cũng âm đạm hơn.

Người này tuyệt đối là yêu tinh chuyển thế!

“Phu nhân, vi phụ hiện tại thật muốn nàng.” Nhưng hấn không muốn nàng phải chịu một chút uất ức.

Nàng cúi thấp đầu, gương mặt đỏ hồng như táo chín, lảng tránh đề tài này: “Phu quân, ta phải về Diệp phủ rồi.”

“Không thể bởi vì phu nhiều hơn một chút sao?” Hấn u oán nói, ôm nàng càng chặt.

Nàng giống như vật riêng tư của hấn, bất luận kẻ nào cũng không thể động đến, chỉ có thể là của hấn.

“Được.” Nàng cười rất xinh đẹp, nàng thực chất cũng không muốn tách hấn ra. Nàng nghĩ mình cũng rất thích hấn, xem ra nàng phải tìm cơ hội phục lại thân phận Diệp Thanh Linh, sau đó gả cho hấn.

Ôm nàng ngồi khá lâu, hần đột nhiên cúi đầu ngậm môi nàng, bá đạo cạy hàm răng của nàng, cường ngạnh xông vào, mãnh liệt hôn một trận mới thả nàng ra: “Trở về đi thôi.” Hần dịu dàng nói với nàng.

“Được.” Nàng từ trên đùi hần đứng dậy, đi được hai bước đột nhiên quay đầu lại hôn hần một cái, rồi mới chính thức rời đi.

“Nhi công tử, hay tối nay chúng ta mới hồi phủ?” Bạch Nhiên hỏi.

“Vì sao?” Thanh Linh không hiểu nhìn hần.

Gương mặt Bạch Nhiên hiện vẻ lung túng, mắt tự nhiên nói: “Môi ngài quá đỏ.” Lại còn là vừa đỏ vừa sưng, nhìn qua cũng biết vừa bị người khác hôn.

Thanh Linh cắn răng mắng: “Đáng ghét!” Nàng thật muốn đánh cho Tần Liễm một trận!

Ninh Túng vừa nhận được tin tức trong cung truyền ra, Diệp Đàm dám tố cáo hần tham ô quan ngân trước mặt Thánh Thượng.

“Diệp Đàm, Diệp Đàm, lại là Diệp Đàm!” Ninh Túng nổi giận ngồi dậy, bàn tay nổi gân xanh nắm chặt chần đang đập trên người.

Tên Diệp Đàm này chần chẫn là khắc tinh của hần!

“Công tử đừng tức giận, nên uống thuốc thôi!” Quan Tuyết bưng chén thuốc tới, nhỏ giọng khuyên nhủ.

“Không uống.” Hần vung tay hất đổ bát thuốc trên tay Quan Tuyết, tại vì động tác quá mạnh, ảnh hưởng đến vết thương dưới hạ thân, hần đau đến nổi mặt mũi trắng bệch.

Hần càng đau, nổi hận với Diệp Đàm cảnh mãnh liệt. Nếu không phải Diệp Đàm, hần làm sao biến thành cái bộ dạng này.

“Túng nhi.” Ninh Quốc công vừa tới liền thấy bát thuốc vỡ cùng với nước thuốc lên lãng trên sàn, cau mày gọi khẽ.

“Phụ thân, Diệp Đàm lôi ra chuyện quan ngân, giờ con phải làm sao?” Tham ô quan ngân là trọng tội, thậm chí có thể bị xử trảm. “Phụ thân, Túng nhi không muốn chết, phụ thân mau nghĩ cách đi.”

Ninh Quốc công đi tới bên giường hần, ngồi xuống nói: “Túng nhi, đừng lo lắng, bất luận thế nào cha cũng không để cho con xảy ra chuyện.”

“Người đi ra ngoài.” Lão quay sang nói với Quan Tuyết.

“Vâng.” Quan Tuyết lui ra, vòng ra sau phòng Ninh Túng, yên lặng lắng nghe đối thoại của hai cha con.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Chương 119.4

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

“Chẳng lẽ phụ thân đã nghĩ ra đối sách?” Ninh Túng hỏi.

Ninh Quốc công lắc đầu: “Không có.”

Về mặt Ninh Túng thoáng thất lạc, đôi mắt tối đen không rõ: “Chuyện này không có một chút đối sách nào sao?” Hần không cam lòng bị Diệp Đàm nắm trong tay như vậy.

“Chuyện này...” Ninh Quốc công thờ dài: “Túng nhi, con đừng nóng vội, cha đang suy nghĩ biện pháp. Thật ra Hoàng Thượng không có ý định phán án tham ô quan ngân là trọng tội.” Nếu không Hoàng Thượng cũng không cho thời gian năm ngày để Thuận Thiên phủ thụ lý án. “Nhưng tội này không thể chối được.”

Từ chối? Từ này dường như nhắc nhở Ninh Túng: “Phụ thân, có thể nghĩ biện pháp tìm người gánh thay hay không?”

Hai mắt Ninh Quốc công tỏa sáng, vỗ tay xuống bập đùi nghe đôm đốp: “Đúng vậy, tại sao ta không nghĩ ra cách này sớm hơn?”

“Phó Thống lĩnh Cẩm Vệ quân Lâm Tiến là người phụ trách áp tải quan ngân đến Mãn Châu, cũng là người có khả năng tẩy máy tay chân vào quan ngân nhất.”

“Nhưng làm thế nào để hần gánh tội thay?” Ninh Túng hỏi, trước mắt tất cả chứng cứ đều chỉ về phía hần, muốn đổ tội sang Lâm Tiến quả thật rất khó.

“Lâm Tiến là người phụ thân an bài vào Cẩm Vệ quân, nếu hắn thay con nhận tất cả tội trạng, vậy thì tốt rồi.” Lâm Tiến là một con cò nắm vùng trong Cẩm Vệ quân, khiến Lâm Tiến nhận tội đồng nghĩa với việc mất đi một quân cò quan trọng, mặc dù đáng tiếc, nhưng vì Ninh Túng, đáng!

Tham ô quan ngân là trọng tội, có Lâm Tiến nhận tội thay, cùng lắm Ninh Túng chỉ có tội trong coi thất trách mà thôi. (MTLTH.ddlqđ)

Tội thất trách nhẹ hơn rất nhiều so với tội tham ô quan ngân.

“Vì bảo đảm không có chuyện gì xảy ra, cha còn phải thượng nghị với Vinh Vương một phen. ....người nào?!” Ninh Quốc công còn chưa dứt lời chợt nghe thấy tiếng động bên ngoài cửa, lão nhanh chóng xông ra ngoài.

Trước khi Ninh Quốc công đập cửa ra ngoài, Quan Tuyết đã phi thân lên mái nhà ẩn núp.

Ai cũng không hề nghĩ tới một cô gái mảnh mai như Quan Tuyết lại có thể có một thân công phu đến thế.

Ninh Quốc công mở cửa phòng không thấy có người, đột nhiên có một con mèo nhảy ra: “Thì ra chỉ là một con mèo.” Lão yên tâm đóng cửa lại.

Đêm tối, sau khi đã hết thời gian quỳ từ đường, Thanh Linh trở lại Mặc Trúc viện, đồng thời tin tức của Quan Tuyết cũng truyền đến.

“Ninh Túng lại còn muốn có người nhận tội thay hắn, thuộc hạ sẽ đi giết Lâm Tiến, để xem hắn còn tìm được ai.” Bạch Nhiên nắm chặt bội kiếm bên hông, xoay người ra cửa.

“Quay lại.” Thanh Linh ra lệnh.

“Nhị công tử, Lâm Tiến phải chết.” Bạch Nhiên không cam lòng.

“Lâm Tiến chắc chắn phải chết, nhưng không phải hiện tại. Bọn họ muốn Lâm Tiến nhận tội thay ắt cũng phải trả bị một phen, chúng ra trước cứ lặng yên theo dõi đã.” Thanh Linh vuốt vuốt hai đầu gối đã sưng đau nói.

Không có Lâm Tiến, Ninh Quốc công nhất định sẽ tìm cách khác để Ninh Túng thoát tội. Nếu bây giờ giết Lâm Tiến, chỉ sợ bút dây động rừng.

“Chủ Thượng.” Thư Nghiễn từ ngoài đi vào.

Thanh Linh ra hiệu hắn có lời cứ nói.

“Chủ Thượng, cách Hạ Thành không xa có một ngọn núi hoang, có người ở đây dùng bạc trắng rèn thành quan ngân, sau đó đem chôn ở khu rừng gần đó.” Phân biệt giữa bạc trắng và quan ngân, quan ngân có dấu đặc thù của triều đình, bạc trắng không có.

“Thuộc hạ cho người điều tra, đám thợ rèn kia là người của Ninh Quốc công.” Thư Nghiễn nói.

Thanh Linh cười nhạt một tiếng: “Động tác lão già này nhanh thật, đối sách còn chưa có đã cho người rèn quan ngân.” Nàng đoán số quan ngân này là để bù vào số quan ngân đã mất.

Đám quan ngân kia số lượng không nhỏ, Lâm Tiến trong một khoảng thời gian ngắn không thể xử lý được tất cả.

Nếu Lâm Tiến nhận tội thay, hắn phải nói ra được địa điểm giấu quan ngân, có như thế người khác mới tin tưởng hắn là người đã tham ô đồng quan ngân đó.

“Chủ Thượng, phải xử trí thế nào đối với những thứ quan ngân mà Ninh Quốc công cho người chế tạo? Chúng ta có nên đoạt tiếp không?” Thư Nghiễn hớn hờ nói, đoạt bạc là việc hắn thích nhất.

“Trước hết để cho người tiếp tục theo dõi gắt gao đã.” Nàng không phản đối ý kiến của hắn, cũng không cự tuyệt.

Số quan ngân Ninh Túng tham ô không hề nhỏ, Ninh Quốc công khó có thể đền bù trong một khoảng thời gian ngắn. Thanh Linh đoán số người chế tạo quan ngân không nhiều, chắc cũng chỉ có mấy người.

Sau ba ngày, Thư Nghiễn truyền tin về, đúng như những gì nàng đã phỏng đoán.

Đêm hôm đó, Thanh Linh quay trở lại phòng ngủ, ngoài ý muốn người thấy hương thơm quen thuộc. Nàng nhìn tấm màn giường rủ xuống, lập tức hiểu có chuyện gì đang xảy ra. (MTLTH.ddlqđ)

Nàng vén tấm màn giường, không ngoài dự đoán, đúng là Tần Liễm đang nằm trong đó.

“Phu nhân đã trở lại.” Âm thanh nhẹ nhàng vang lên trong đêm tối.

Hắn nhếch môi cười, mị hoặc động lòng người. Tư thái nằm nghiêng hết sức xinh đẹp, vạt áo trượt xuống nửa vai, lộ ra da thịt trắng muốt mê người.

Thanh Linh nuốt một ngụm nước miếng, tên yêu tinh này lại đến quyến rũ nàng: “Chàng...chàng ban đêm tới đây, không tốt.

Hắn đưa tay ngọc ôm lấy eo nàng, vuốt ve như có như không, tay dùng chút lực, nàng liền nằm lên người hắn: “Vi phu lại cảm thấy rất tốt, thứ nhất là giúp phu nhân giải buồn, thứ hai giải nỗi khổ tương tư của phu nhân.”

“...” Người này hai ngày ba bữa lấc lư trước mắt nàng, nàng lấy đầu ra nỗi khổ tương tư?

Nàng còn đang suy nghĩ khuyên hắn phải quy củ, ban đêm không cần len lén bò lên giường nàng, hắn đã giữ chặt ót nàng, mạnh mẽ hôn, cuốn hết hương thơm trong miệng nàng. (MTLTH.ddlqđ)

Nụ hôn êm ái như mưa phùn đầu xuân mà cũng say lòng người như rượu ủ lâu năm. Nàng rất nhanh quên chuyện khuyên nhủ hắn, chuyên tâm cùng hắn thân mật.

Hắn dịu dàng mà lưu luyến đòi lấy, nàng hoàn toàn đắm chìm, khó có thể tự kiềm chế, dùng sức đáp ứng hắn. Tựa như mê như say, nàng cảm giác còn chưa đủ, chủ động đòi lấy từ hắn.

Phòng ngủ飄飄 tán ra một loại mùi hương khác thường, âm thanh khiến người ta mặt đỏ tim đập cũng vang lên như có như không.

Đến khi tất cả đã trở về yên tĩnh vốn có của nó, trên giường cũng đã lộn xộn không chịu nổi. Xiêm y của Thanh Linh bị cởi hơn phân nửa, kéo chăn đắp kín đầu.

“Không phải lần đầu tiên vi phu thấy thân thể phu nhân, còn gì phải ngại nữa?” Hắn cười nói, tay kéo chăn mỏng xuống.

Nàng nhìn hắn chằm chằm: “Không biết xấu hổ!” Người này nhân lúc nàng vô thức đã xé hơn phân nửa quần áo của nàng.

Hắn kéo hông của nàng, ôm nàng vào lòng, hôn nhẹ lên mi tâm nàng: “Ngoan, ngủ đi.”

Thanh Linh nhắm mắt lại, thật lâu cũng không thể ngủ được, khe khẽ thở dài.

“Phu nhân đang nghĩ đến chuyện gì vậy?” Tần Liễm thì thầm bên tai nàng.

“Ninh Quốc công lên rên quan ngân bên ngoài Hạ Thành, sau đó đem chôn ở phụ cận, ta phải lợi dụng đám quan ngân kia của lão như thế nào đây?” Nàng chau mày nói, nghe ngữ điệu của nàng giống như đám quan ngân kia sớm muộn gì cũng rơi vào túi nàng vậy.

Hắn khẽ xoa mi tâm nàng: “Trước đó vi phu có nghe nói Ninh Quốc công phái người sửa chữa lại tổ trạch Ninh gia.”

Tổ trạch Ninh gia ở Lương Châu thành, cách Hạ thành không xa.

Ba đời Ninh gia sống tại đây, tòa trạch trừ có chút cũ ra thì tất cả đều tốt, phong thủy không tồi.

Ninh Quốc công tiến hành sửa chữa nơi đó, có lẽ là muốn lấy nơi này làm chốn đặt chân sau khi cáo lão.

“Ý chàng là có thể lợi dụng quan ngân và tổ trạch Ninh gia để náo loạn?” Hai đầu lông mày Thanh Linh dần giãn ra, hai mắt sáng long lanh.

“Không tệ.” Hắn lại cười nói: “Phu nhân ngủ đi, chuyện giả quan ngân vi phu giúp nàng xử lý.”

“Được.” Giải quyết phiền não, nàng vui vẻ hôn lên mặt hắn một cái.

“Phu nhân, nàng hôn lộn chỗ rồi.” Hắn cầm tay nàng đặt lên môi mình: “Hôn nơi này mới đúng.”

Nàng liếc hắn một cái: “Ngủ.”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Chương 119.5

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu.

Hoàng Thượng ra hạn năm ngày sau Thuận Thiên phủ sẽ thẩm vấn Ninh Tung về án tham ô quan ngân cứu nạn nhưng vừa đến ngày thứ tư đã có người của Thuận Thiên phủ đứng ra tố cáo Lâm Tiến chính là kẻ đã tham ô quan ngân Mẫn Châu.

Có người tố cáo Lâm Tiến nuốt riêng quan ngân, manh mối bắt nguồn từ cậu của hắn lấy quan ngân chơi trong sông bạc. Người của sông bạc nhìn thấy quan ngân thấy rất lo lắng liền hỏi tại sao gã lại có, cậu của Lâm Tiến lỡ miệng, nói ra hết chuyện Lâm Tiến tham ô quan ngân.

Sau đó người của sông bạc đã bẩm báo việc này tới Thuận Thiên phủ.

Khi biết tin Lâm Tiến vừa bị Thuận Thiên phủ bắt giam, Thanh Linh liền kéo Tàn Liễm chạy tới Thuận Thiên phủ.

Thuận Thiên phủ doãn Thượng Quan Hoa thấy hai người xuất hiện, nhanh chóng tiếp đón: “Thừa tướng đại nhân, Bình Nhạc Huyền Hầu.”

“Thượng Quan đại nhân, Lâm Tiến đã nhận tội?” Tàn Liễm hỏi thẳng vấn đề luôn.

“Hạ quan còn phải tra hỏi kỹ càng.” Thượng Quan Hoa trả lời.

“Lập tức dẫn hắn lên công đường.” Tàn Liễm nói.

Tàn Liễm đã hạ lệnh, Thượng Quan Hoa không thể không tuân mệnh: “Vâng.”

Lâm Tiến vừa mới bị đưa lên công đường thẩm vấn, Ninh Quốc công cùng Hách Liên Dục đã kịp thời xuất hiện. (MTLTH.ddlqđ)

“Lâm Tiến, ngươi có biết mình đã phạm tội gì không?” Giọng nói Thượng Quan Hoa uy nghiêm, đặt câu hỏi theo thông lệ.

Lâm Tiến quỳ trên công đường, thanh âm bình tĩnh: “Biết, ta tham ô quan ngân cứu tế Mẫn Châu, thiếu chút nữa đã khiến Ninh công tử lâm vào tình trạng khó xử.”

“Hừ, lão phu đã nói mà, Túng nhi làm sao có thể tham ô quan ngân. Chắc chắn là người khác, quả không ngoài suy nghĩ của lão phu, chỉ là không ngờ kẻ tham ô lại là ngươi.” Ninh Quốc công tức giận chỉ vào Lâm Tiến.

“Quốc công, chuyện còn chưa tra rõ, vẫn đừng dễ dàng kết luận thì hơn.” Tàn Liễm không mặn không nhạt nói.

Ninh Quốc công mở miệng muốn phản bác, Nguyên Ung Đế đột nhiên xuất hiện.

Hách Liên Dục nhìn Hoàng Thượng đến, âm thầm buồn bực, tại sao phụ hoàng lại xuất hiện tại thời điểm này chứ?

Thanh Linh cũng thấy buồn bực, chỉ là nàng cảm thấy Nguyên Ung Đế tới thật đúng lúc.

Thượng Quan Hoa bẩm báo với Nguyên Ung Đế chuyện Lâm Tiến nhận tội, Nguyên Ung Đế trần tư trong chốc lát, mở miệng cười nói: “Không cần bận tâm tới trẫm, tiếp tục xử án đi.”

“Hoàng Thượng, Diệp Đàm có một thỉnh cầu.” Thanh Linh chợt đứng ra hành lễ.

“Nói.” Nguyên Ung Đế ra hiệu ý bảo cứ nói.

Thanh Linh nói: “Lâm Tiến mặc dù đã thừa nhận chuyện hắn tham ô quan ngân nhưng không có chứng cứ. Quan ngân thâm hụt nhiều như vậy, thời điểm Ninh công tử mua gạo cho dân chúng không thể không phát hiện ra.

Diệp Đàm cảm thấy trong chuyện này còn nhiều nghi vấn, kính xin Hoàng Thượng triệu kiến Ninh công tử tới công đường đối chất.”

“Quan ngân được chôn ở rừng phong ngoại thành.” Lâm Tiến cúi đầu chậm rãi nói.

“Thượng Quan Hoa, cho người đi lục soát.” Nguyên Ung Đế ra lệnh.

Thượng Quan Hoa không dám chậm trễ, phái người đi lục soát rừng phong.

“Hoàng Thượng, vi thần cho rằng vẫn nên truyền Ninh công tử tới công đường giải thích về chuyện sổ sách.” Tàn Liễm bình tĩnh nói.

Nguyên Ung Đế nhìn Ninh Quốc công: “Ninh Quốc công có ý kiến gì không?”

“Lão phu không có ý kiến.” Ninh Quốc công tự tin nói, lão đã trừ bị tất cả mọi mặt, Diệp Đàm muốn hại Ninh Túng, không có cửa đâu!

Ninh Quốc công phủ, bên trong phòng Ninh Túng.

Ninh Túng nhận được khẩu dụ, phải đến Thuận Thiên phủ một chuyến.

Trải qua bốn ngày nghỉ ngơi, giờ hắn có thể đi lại miễn cưỡng được cho là bình thường.

Quan Tuyết lấy một cái đai lưng tinh xảo, đến gần Ninh Túng: “Công tử, giờ tay lên nào.” Nàng buộc chặt đai lưng quanh eo hắn.

Ninh Túng cúi đầu, phát hiện đai lưng này nhìn khá khác biệt liền thuận miệng hỏi: “Sao bản công tử chưa từng thấy đai lưng này?”

Quan Tuyết âm thầm gạt mình, trên mặt vẫn là nụ cười nhẹ nhàng: “Công tử có nhiều đai lưng như vậy, hắn không nhớ cũng là điều dễ hiểu.”

“Ừ, có lẽ là vậy.” Ninh Túng sửa soạn y phục tươm tất, rời khỏi Quốc công phủ.

Ninh Túng đi vào công đường Thuận Thiên phủ, Thanh Linh kín đáo nhìn đai lưng trên eo hắn, cười quỷ dị.

Dọc đường Ninh Túng đã biết vì sao Hoàng Thượng cho truyền hắn, hắn vừa tới công đường liền quỳ xuống: “Hoàng Thượng, đều do vi thần giám sát loi lỏng mới tạo cơ hội để Lâm Tiến giấu quan ngân đi.”

“Hoàng Thượng, tội vi thần đáng chết vạn lần.” Bộ dạng của Ninh Túng cực kỳ áy náy.

Sau một lúc, Nguyên Ung Đế mới cho hắn đứng dậy, hỏi: “Dân chúng Mãn Châu phải ăn gạo cũ là có chuyện gì?”

Ninh Túng bẩm: “Bẩm Hoàng Thượng, lúc vi thần phát hiện một số lượng quan ngân không cánh mà bay, vi thần rất hoảng loạn liền thương lượng với Lâm Tiến.

Lâm Tiến đã cho thần chủ ý mua gạo cũ vừa tốn ít bạc mà vẫn được nhiều. Chỉ cần mua nhiều lương thực, người khác cũng không hoài nghi quan ngân bị mất. Vi thần bị Lâm Tiến đầu độc mới nghe theo hắn.”

“Hoàng Thượng, Túng nhi trẻ người non dạ, đây cũng là sai phạm lần đầu, mong người giơ cao đánh khẽ.” Ninh Quốc công nói.

“Lâm Tiến, lời Ninh Túng có phải sự thật không?” Nguyên Ung Đế tức giận hỏi Lâm Tiến.

Lâm Tiến cúi đầu ngày càng thấp: “Phải.”

Nguyên Ung Đế giận dữ đến đỏ mặt: “Người đầu, tống Lâm Tiến vào tử lao.”

“Hoàng Thượng anh minh.” Ninh Quốc công vui vẻ hô to, mặt mày nhẹ nhõm.

Thanh Linh quét mắt nhìn hai cha con, đúng là khuyến phụ sinh khuyến tử (khuyến nghĩa là chó), bản lĩnh đổi trắng thay đen đúng là thiên hạ vô địch!

“Chậm đã.” Nàng đột nhiên nói lớn: “Hoàng Thượng, mặc dù Lâm Tiến đã chính miệng thừa nhận hắn tham ô số quan ngân đó nhưng nói miệng không bằng bằng chứng, Hoàng Thượng cứ quyết định như vậy e rằng không ổn.”

Ninh Quốc công nhìn Thanh Linh bằng con mắt sắc như đao: “Diệp Đàm, ngươi có ý gì? Ngươi đang hoài nghi quyết định của Hoàng Thượng?”

Lão vừa cãi được một câu, Thượng Quan Hoa đã dẫn người trở lại, người lục soát mảnh rừng phong ngoại ô bẩm không tìm thấy quan ngân.

Sắc mặt Ninh Quốc công, Hách Liên Dục, Ninh Túng đại biến.(MTLTH.ddlqđ)

Mà lúc này người của Thuận Thiên phủ đi vào bẩm báo số quan ngân bị mất được tìm thấy ở tổ trạch Ninh gia tại Lương Châu thành.

Ninh Quốc công kinh hãi, lão căn bản không bao giờ có thể nghĩ đến số quan ngân hiện tại đã yên lặng nằm trong tổ trạch Ninh gia, lần này lão dù có ba cái mồm cũng không thể cãi nổi nữa.

Thâm tâm lão gào thét: Đáng chết! Bị người tính toán rồi.

“Hoàng Thượng, quan ngân đột nhiên xuất hiện tại tổ trạch Ninh gia, chuyện này....chuyện này rất kỳ quái.” Ninh Túng nóng lòng nói.

“Phong thủy của tổ trạch Ninh gia đúng là không tệ, còn có thể tụ tài.” Thanh Linh bên cạnh nói mát, trong lòng thầm nghĩ tất nhiên người của Thuận Thiên phủ không thể tìm thấy quan ngân trong rừng phong, bởi vì Tàn Liễm đã yên lặng chuyển dời chúng đến tổ trạch Ninh gia.

Sắc mặt Nguyên Ung Đế lúc này còn đen hơn cả vừa rồi.

Phụ tử Ninh gia đồng thời trừng mắt nhìn Thanh Linh.

Thanh Linh đến bên cạnh Ninh Túng, “Ồ, đai lưng của Ninh công tử nhìn thật đặc biệt.”

Bị nàng nhìn bằng ánh mắt tham lam, Ninh Túng chán ghét nói: “Đúng là tên nhà quê.”

Thanh Linh bị mắng cũng không giận, híp híp mắt, trong mắt có nét giảo hoạt thoáng qua, nàng cười đến thuần lương vô hại: “Đúng đúng đúng, đúng là ta chưa thấy bao giờ thật. Chỉ là đai lưng của Ninh công tử thật khác biệt, nếu ta đoán không sai, đây là vật Hoàng Hậu tiền triều tặng Hoàng đế tiền triều trong ngày sinh thần chứ?”

Tiền triều, đây chính là một vấn đề nhạy cảm.

Lời nàng vừa dứt, công đường thoáng cái đã im lặng, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào đai lưng của Ninh Túng.

“Ngươi nói dối, đây chỉ là đai lưng bình thường mà thôi.” Giọng nói của Ninh Túng đánh vỡ sự yên lặng.

“Trình đai lưng lên.” Nguyên Ung Đế lạnh giọng ra lệnh.

Ninh Túng bị người giữ chặt, đai lưng bị lột mất, y phục lòi thối khiến hắn đứng lung túng trước công đường.

Thanh Linh thoáng công môi, một viên thuốc nhỏ đột nhiên xuất hiện trên tay nàng, nàng cong ngón trở búng viên thuốc, viên thuốc kia liền nhanh chóng bắn thẳng vào hông Ninh Túng.

Quần Ninh Túng bất chợt bị tụt xuống, nhiều người trên công đường không nhìn được phì cười, hắn vội vàng kéo quần lên.

Thanh Linh có cảm giác có ánh mắt bất thiện đang nhìn nàng, nàng liếc sang bên cạnh thấy Tàn Liễm đang trầm ngâm nhìn nàng.

Môi hắn khê cử động, nói mấy chữ: Nàng lại không ngoan rồi.

Nàng hơi chu miệng, le lưỡi với hắn một cái. Ánh mắt của tất cả mọi người đang đặt trên người Ninh Túng, không ai phát hiện hai người bên này đang làm trò.

Nha đầu này, hắn bắt đắc dĩ cong khóe môi.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Chương 119.6

Hoàng Thượng ra hạn năm ngày sau Thuận Thiên phủ sẽ thẩm vấn Ninh Túng về án tham ô quan ngân cứu nạn nhưng vừa đến ngày thứ tư đã có người của Thuận Thiên phủ đứng ra tố cáo Lâm Tiến chính là kẻ đã tham ô quan ngân Mẫn Châu.

Có người tố cáo Lâm Tiến nuột riêng quan ngân, manh mối bắt nguồn từ cậu của hắn lấy quan ngân chơi trong sông bạc. Người của sông bạc nhìn thấy quan ngân thấy rất lo lắng liền hỏi tại sao gã lại có, cậu của Lâm Tiến lỡ miệng, nói ra hết chuyện Lâm Tiến tham ô quan ngân.

Sau đó người của sông bạc đã bẩm báo việc này tới Thuận Thiên phủ.

Khi biết tin Lâm Tiến vừa bị Thuận Thiên phủ bắt giam, Thanh Linh liền kéo Tàn Liễm chạy tới Thuận Thiên phủ.

Thuận Thiên phủ doãn Thượng Quan Hoa thấy hai người xuất hiện, nhanh chóng tiếp đón: “Thừa tướng đại nhân, Bình Nhạc Huyền Hầu.”

“Thượng Quan đại nhân, Lâm Tiến đã nhận tội?” Tàn Liễm hỏi thẳng vấn đề luôn.

“Hạ quan còn phải tra hỏi kỹ càng.” Thượng Quan Hoa trả lời.

“Lập tức dẫn hắn lên công đường.” Tàn Liễm nói.

Tàn Liễm đã hạ lệnh, Thượng Quan Hoa không thể không tuân mệnh: “Vâng.”

Lâm Tiến vừa mới bị đưa lên công đường thẩm vấn, Ninh Quốc công cùng Hách Liên Dực đã kịp thời xuất hiện.

“Lâm Tiến, ngươi có biết mình đã phạm tội gì không?” Giọng nói Thượng Quan Hoa uy nghiêm, đặt câu hỏi theo thông lệ.

Lâm Tiến quỳ trên công đường, thanh âm bình tĩnh: “Biết, ta tham ô quan ngân cứu tế Mẫn Châu, thiếu chút nữa đã khiến Ninh công tử lâm vào tình trạng khó xử.”

“Hừ, lão phu đã nói mà, Túng nhi làm sao có thể tham ô quan ngân. Chắc chắn là người khác, quả không ngoài suy nghĩ của lão phu, chỉ là không ngờ kẻ tham ô lại là ngươi.” Ninh Quốc công tức giận chỉ vào Lâm Tiến.

“Quốc công, chuyện còn chưa tra rõ, vẫn đừng dễ dàng kết luận thì hơn.” Tàn Liễm không mặn không nhạt nói.

Ninh Quốc công mở miệng muốn phản bác, Nguyên Ung Đế đột nhiên xuất hiện.

Hách Liên Dực nhìn Hoàng Thượng đến, âm thầm buồn bực, tại sao phụ hoàng lại xuất hiện tại thời điểm này chứ?

Thanh Linh cũng thấy buồn bực, chỉ là nàng cảm thấy Nguyên Ung Đế tới thật đúng lúc.

Thượng Quan Hoa bẩm báo với Nguyên Ung Đế chuyện Lâm Tiến nhận tội, Nguyên Ung Đế trầm tư trong chốc lát, mở miệng cười nói: “Không cần bận

tâm tới trăm, tiếp tục xử án đi.”

“Hoàng Thượng, Diệp Đàm có một thỉnh cầu.” Thanh Linh chợt đứng ra hành lễ.

“Nói.” Nguyên Ung Đế ra hiệu ý bảo cứ nói.

Thanh Linh nói: “Lâm Tiến mặc dù đã thừa nhận chuyện hấn tham ô quan ngân nhưng không có chứng cứ. Quan ngân thâm hụt nhiều như vậy, thời điểm Ninh công tử mua gạo cho dân chúng không thể không phát hiện ra.

Diệp Đàm cảm thấy trong chuyện này còn nhiều nghi vấn, kính xin Hoàng Thượng triệu kiến Ninh công tử tới công đường đối chất.”

“Quan ngân được chôn ở rừng phong ngoại thành.” Lâm Tiến cúi đầu chậm rãi nói.

“Thượng Quan Hoa, cho người đi lục soát.” Nguyên Ung Đế ra lệnh.

Thượng Quan Hoa không dám chậm trễ, phái người đi lục soát rừng phong.

“Hoàng Thượng, vì thần cho rằng vẫn nên truyền Ninh công tử tới công đường giải thích về chuyện sổ sách.” Tần Liễm bình tĩnh nói.

Nguyên Ung Đế nhìn Ninh Quốc công: “Ninh Quốc công có ý kiến gì không?”

“Lão phu không có ý kiến.” Ninh Quốc công tự tin nói, lão đã trù bị tất cả mọi mặt, Diệp Đàm muốn hại Ninh Túng, không có cửa đâu!

Ninh Quốc công phủ, bên trong phòng Ninh Túng.

Ninh Túng nhận được khẩu dụ, phải đến Thuận Thiên phủ một chuyến.

Trải qua bốn ngày nghỉ ngơi, giờ hẳn có thể đi lại miễn cưỡng được cho là bình thường.

Quan Tuyết lấy một cái đai lưng tinh xảo, đến gần Ninh Túng: “Công tử, giờ tay lên nào.” Nàng buộc chặt đai lưng quanh eo hắn.

Ninh Túng cúi đầu, phát hiện đai lưng này nhìn khá khác biệt liền thuận miệng hỏi: “Sao bản công tử chưa từng thấy đai lưng này?”

Quan Tuyết âm thầm giật mình, trên mặt vẫn là nụ cười nhẹ nhàng: “Công tử có nhiều đai lưng như vậy, hẳn không nhớ cũng là điều dễ hiểu.”

“Ừ, có lẽ là vậy.” Ninh Túng sửa soạn y phục tươm tất, rời khỏi Quốc công phủ.

Ninh Túng đi vào công đường Thuận Thiên phủ, Thanh Linh kín đáo nhìn đai lưng trên eo hắn, cười quỷ dị.

Dọc đường Ninh Túng đã biết vì sao Hoàng Thượng cho truyền hắn, hắn vừa tới công đường liền quỳ xuống: “Hoàng Thượng, đều do vi thần giám sát lo lắng mới tạo cơ hội để Lâm Tiến giấu quan ngân đi.”

“Hoàng Thượng, tội vi thần đáng chết vạn lần.” Bộ dạng của Ninh Túng cực kỳ áy náy.

Sau một lúc, Nguyên Ung Đế mới cho hắn đứng dậy, hỏi: “Dân chúng Mẫn Châu phải ăn gạo cũ là có chuyện gì?”

Ninh Túng bẩm: “Bẩm Hoàng Thượng, lúc vi thần phát hiện một số lượng quan ngân không cánh mà bay, vi thần rất hoảng loạn liền thương lượng với Lâm Tiến.

Lâm Tiến đã cho thần chủ ý mua gạo cũ vừa tốn ít bạc mà vẫn được nhiều. Chỉ cần mua nhiều lương thực, người khác cũng không hoài nghi quan ngân bị mất. Vi thần bị Lâm Tiến đầu độc mới nghe theo hắn.”

“Hoàng Thượng, Túng nhi trẻ người non dạ, đây cũng là sai phạm lần đầu, mong người giờ cao đánh khẽ.” Ninh Quốc công nói.

“Lâm Tiến, lời Ninh Túng có phải sự thật không?” Nguyên Ung Đế tức giận hỏi Lâm Tiến.

Lâm Tiến cúi đầu ngày càng thấp: “Phải.”

Nguyên Ung Đế giận dữ đến đỏ mặt: “Người đâu, tống Lâm Tiến vào tù lao.”

“Hoàng Thượng anh minh.” Ninh Quốc công vui vẻ hô to, mặt mày nhẹ nhõm.

Thanh Linh quét mắt nhìn hai cha con, đúng là khuyến phụ sinh khuyến tử (khuyến nghĩa là chó), bản lĩnh đổi trắng thay đen đúng là thiên hạ vô địch!

“Chậm đã.” Nàng đột nhiên nói lớn: “Hoàng Thượng, mặc dù Lâm Tiến đã chính miệng thừa nhận hấn tham ô số quan ngân đó nhưng nói miệng không bằng bằng chứng, Hoàng Thượng cứ quyết định như vậy e rằng không ổn.”

Ninh Quốc công nhìn Thanh Linh bằng con mắt sắc như đao: “Diệp Đàm, ngươi có ý gì? Ngươi đang hoài nghi quyết định của Hoàng Thượng?”

Lão vừa cãi được một câu, Thượng Quan Hoa đã dẫn người trở lại, người lục soát mảnh rừng phong ngoại ô bầm không tìm thấy quan ngân.

Sắc mặt Ninh Quốc công, Hách Liên Dục, Ninh Túng đại biến.

Mà lúc này người của Thuận Thiên phủ đi vào bầm báo số quan ngân bị mất được tìm thấy ở tổ trạch Ninh gia tại Lương Châu thành.

Ninh Quốc công kinh hãi, lão căn bản không bao giờ có thể nghĩ đến số quan ngân hiện tại đã yên lặng nằm trong tổ trạch Ninh gia, lần này lão dù có ba cái mồm cũng không thể cãi nổi nữa.

Thâm tâm lão gào thét: Đáng chết! Bị người tính toán rồi.

“Hoàng Thượng, quan ngân đột nhiên xuất hiện tại tổ trạch Ninh gia, chuyện này...chuyện này rất kỳ quặc.” Ninh Túng nóng lòng nói.

“Phong thủy của tổ trạch Ninh gia đúng là không tệ, còn có thể tụ tài.” Thanh Linh bên cạnh nói mát, trong lòng thầm nghĩ tất nhiên người của Thuận Thiên phủ không thể tìm thấy quan ngân trong rừng phong, bởi vì Tần Liễm đã yên lặng chuyển dời chúng đến tổ trạch Ninh gia.

Sắc mặt Nguyên Ung Đế lúc này còn đen hơn cả vừa rồi.

Phụ tử Ninh gia đồng thời trừng mắt nhìn Thanh Linh.

Thanh Linh đến bên cạnh Ninh Túng, “Ồ, đai lưng của Ninh công tử nhìn thật đặc biệt.”

Bị nàng nhìn bằng ánh mắt tham lam, Ninh Túng chán ghét nói: “Đúng là tên nhà quê.”

Thanh Linh bị mắng cũng không giận, híp híp mắt, trong mắt có nét giảo hoạt thoáng qua, nàng cười đến thuần lương vô hại: “Đúng đúng đúng, đúng là ta chưa thấy bao giờ thật. Chỉ là đai lưng của Ninh công tử thật khác biệt, nếu ta đoán không sai, đây là vật Hoàng Hậu tiền triều tặng Hoàng đế tiền triều trong ngày sinh thần chứ?”

Tiền triều, đây chính là một vấn đề nhạy cảm.

Lời nàng vừa dứt, công đường thoáng cái đã im lặng, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào đai lưng của Ninh Túng.

“Người nói dối, đây chỉ là đai lưng bình thường mà thôi.” Giọng nói của Ninh Túng đánh vỡ sự yên lặng.

“Trình đai lưng lên.” Nguyên Ung Đế lạnh giọng ra lệnh.

Ninh Túng bị người giữ chặt, đai lưng bị lột mất, y phục lòi thối khiến hắn đứng lung túng trước công đường.

Thanh Linh thoáng công môi, một viên thuốc nhỏ đột nhiên xuất hiện trên tay nàng, nàng cong ngón trở búng viên thuốc, viên thuốc kia liền nhanh chóng bắn thẳng vào hông Ninh Túng.

Quần Ninh Túng bất chợt bị tụt xuống, nhiều người trên công đường không nhịn được phì cười, hắn vội vàng kéo quần lên.

Thanh Linh có cảm giác có ánh mắt bất thiện đang nhìn nàng, nàng liếc sang bên cạnh thấy Tần Liễm đang trầm ngâm nhìn nàng.

Môi hắn khê cử động, nói mấy chữ: Nàng lại không ngoan rồi.

Nàng hơi chu miệng, le lưỡi với hắn một cái. Ánh mắt của tất cả mọi người đang đặt trên người Ninh Túng, không ai phát hiện hai người bên này đang làm trò.

Nha đầu này, hắn bắt đắc dĩ cong khóe môi.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Chương 119.7

Nguyên Ung Đế cầm cái đai lưng lên nhìn, vừa nhìn vừa vuốt, phát hiện đai lưng thêu Long văn chìm.

Chỉ có y phục của Hoàng Đế mới được phép thêu Long văn. Nếu như đai lưng này không phải của Hoàng Hậu Tiền triều thêu tặng cho Hoàng Đế tiền

triều thì chỉ bởi Long vẫn được thêu trên đai lưng cũng đủ khép Ninh Túng vào tội mưu phản.

Nguyên Ung Đế không cho phép tộc nhân ngoài Hách Liên gia mơ ước ngôi vị Hoàng Đế.

“Ninh Túng tham ô quan ngân cứu tế Mẫn Châu, có ý đồ mưu phản, đưa hấn vào tử lao!” Nguyên Ung Đế tức giận đập bàn.

Đưa vào tử lao đồng nghĩa với việc xử tử.

Ninh Túng vội vàng giải thích: “Hoàng Thượng, đai lưng này không phải của vi thần.” Tien nhân Quan Tuyết, dám tính kể hấn.

Hách Liên Dực cũng ngồi không yên, vội la lên: “Phụ Hoàng, đai lưng này chưa chắc đã là thật, theo như nhi thần thấy chắc chắn có người muốn hại Ninh công tử.”

Coi như đai lưng không phải thật nhưng Ninh Túng dùng đai lưng giống đai lưng mà Tiên Hậu thêu tặng Tiên Đế cũng đã phạm vào đại kỵ.

Có người đi lên áp Ninh Túng xuống, Ninh Túng nhìn gương mặt lạnh lùng mà đậm mạc của Hoàng Đế, đáy lòng dâng lên kinh hoàng chưa nay chưa từng có: “Hoàng Thượng, vi thần bị oan, đai lưng này không phải của vi thần, đúng, không phải của vi thần!”

Hấn chuyển ánh mắt nhìn Thanh Linh, phần hấn gào to: “Đai lưng này là của Diệp Đàm, của Diệp Đàm!”

“Ninh công tử chớ cần người lung tung.” Tàn Liễm tùy ý nói.

Chó điên mới cần người lung tung. Tàn Liễm nói Ninh Túng chớ cần người lung tung, chẳng khác nào bảo Ninh Túng là chó điên.

Người này, đúng là tức chết người không đền mạng.

“Họ Tàn, ngươi có ý gì?” Hách Liên Dực giận dữ hỏi, hiển nhiên hấn cũng đã nghe ra ý tứ của Tàn Liễm.

Tàn Liễm mỉm cười không nói, Hách Liên Dực lại càng thấy tức.

Đột nhiên xảy ra kinh biến, Ninh Quốc công ứng phó không kịp, kinh ngạc sững sốt hồi lâu mới hoàn hồn: “Hoàng Thượng...”

“Đưa Ninh Quốc công về phủ, không có lệnh của trẫm, không cho bước ra khỏi cửa phủ nửa bước.” Nguyên Ung Đế phát tay áo đứng dậy, hăm hăm rời đi.

Tham ô quan ngân, ý đồ mưu phản, Ninh Túng phạm vào hai tội lớn như vậy, theo lý thuyết Ninh gia không bị tru di cửu tộc thì cũng bị biếm làm thứ dân.

Nhưng hôm nay Nguyên Ung Đế chỉ căm tức Ninh Quốc công, nguyên nhân chủ yếu là Ninh Quốc công nắm trong tay binh quyền, ở trong triều cũng có địa vị nhất định.

Nguyên Ung Đế cần lão để kiềm chế các thế lực khác, duy trì thăng bằng cái phe phái trong triều, cho nên Ninh Quốc công chưa thể hạ đài.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng...” Ninh Quốc công đuổi theo Nguyên Ung Đế lại bị thị vệ gắt gao giữ lại, trực tiếp lòi ra khi công đường.

“Phụ Hoàng!” Hách Liên Dực đuổi theo.

Tàn Liễm cũng đồng thời đi theo: “Ta đi xem một chút, nàng về trước đi.” Lúc hấn đi ngang qua Thanh Linh đã nói nhỏ với nàng như vậy.

“Buông bản công tử ra, bản công tử không có tội!” Ba thị vệ cường tráng kéo Ninh Túng ra đến cửa, Ninh Túng không cam lòng vùng vẫy nhưng không thoát ra được.

Mặt mũi Ninh Túng vắn vẹo nhìn Thanh Linh, đôi mắt ác độc. Hấn vốn là Đại công tử phủ Ninh Quốc công cao cao tại thượng nhưng vì Thanh Linh mà giờ hai bàn tay trắng bị bỏ tù.

Hấn không cam lòng thua Diệp Đàm như vậy: “Diệp Đàm, bản công tử không để yên cho ngươi, cuối cùng có một ngày bản công tử khiến người đoạn tử tuyệt tôn, muốn sống không được muốn chết không xong!”

Khóe miệng Thanh Linh nhếch lên một độ cong yếu ớt, tới trước mặt Ninh Túng, một cước nặng nề giẫm lên chân hấn, sức lực lớn đến nỗi có thể nghe cả tiếng xương vỡ.

Thị vệ áp giải Ninh Túng sợ đến mức ngây người nhưng bọn hấn cũng không dám ngăn cản, cũng không vì một tù nhân sắp chết mà khai tội Thanh Linh.

Ninh Túng đau đến sắc mặt trắng bệch, khuôn mặt tuấn mỹ vì đau đớn mà vắn vẹo khủng bố như quỷ.

Thanh Linh nhếch môi cười: “Vậy sao? Bản công tử chờ đến ngày đó. Nhưng bản công tử có nghe nói, một khi đã vào tử lao thì đừng mong sống mà đi ra. Ha ha, bản công tử hy vọng Ninh công tử có thể còn sống mà đi ra ngoài đấy.”

Nàng cười quý dī, nói nhỏ vào tai hắn: “Ninh công tử, nợ của Hoán Hoán ngài còn chưa trả đâu.”

Không biết tại sao khi nghe câu này xong, Ninh Túng cảm nhận được sát khí từ Thanh Linh.

Sau khi Ninh Túng bị tống vào tử lao một ngày, tử lao truyền ra tin tức, có người cướp ngục, phạm nhân là Ninh Túng.

Dân chúng Hạ thành không ai không biết Ninh Quốc công sủng ái nhi tử đến vô pháp vô thiên, không đành lòng để ái tử trong nhà lao chờ chết, phải người đi cướp ngục không phải là không thể.

Vì vậy Ninh Túng thoát ngục, tất cả dư luận đều hướng mũi nhọn về phủ Ninh Quốc công.

Bầu trời đêm ánh sao âm đạm.

Trước mộ Hoán Y, nam tử quần áo rách rưới, tóc tai bù xù đang quỳ.

“Diệp Đàm, người mang Bản công tử đến đây làm gì?” Nam tử hoảng sợ phẫn hận nhìn Thanh Linh.

“Ninh Túng, đã đến lúc nợ máu phải trả bằng máu rồi.” Thanh Linh cười nói, nam tử trông nghèo túng rách rưới này là Ninh Túng.

Người cứu hắn là thuộc hạ của Thanh Linh, vừa ra khỏi tử lao liền mang hắn đến trước mộ Hoán Y.

“Người có ý gì?” Ninh Túng cảm nhận nỗi sợ hãi từ nụ cười của nàng.

“Dập đầu trước mộ Hoán Hoan, dập càng vang càng tốt.” Hắn hỏi một đấng, nàng đáp một néo.

Ninh Túng tựa như nghe được chuyện cười, cười lớn: “Bản công tử phải dập đầu trước mộ tiên nhân này sao? Đừng mơ!”

Hắn mới nói hết câu đã bị Bạch Nhiên tát cho hai phát: “Miệng lưỡi sạch sẽ chút, người cho rằng mình vẫn còn là Đại công tử phủ Ninh Quốc công sao? Nói cho người biết, người bắt quả bây giờ chỉ là khâm phạm của triều đình.”

“Bản hân dập đầu!” Thanh Linh uy nghiêm nói.

Bạch nhiên nắm tóc Ninh Túng, ép hắn dập không biết bao nhiêu cái trước mộ Hoán Y.

“Diệp Đàm, ta nguyện rửa người chết không tử tế, xuống mười tám tầng địa ngục...” Ninh Túng oán độc mắng Thanh Linh.

Thanh Linh nghe không được, tự mình cời giầy, đem tất vo thành một cục, nhét thẳng vào miệng Ninh Túng.

Ninh Túng cảm nhận nuốt nhục sâu sắc, hai mắt càng thêm ác độc nhìn Thanh Linh.

Khóe miệng Bạch Nhiên giật giật: “Nhi công tử, bị người khác thấy chân, cái này không tốt lắm đâu.”

Tại Nam Hạ, chân nữ nhân trừ phu quân ra, không nam tử khác nào được phép nhìn.

“Không có việc gì.” Nàng phát tay tùy ý nói, một lát sau mới nói: “Không cho nói cho Tần Liễm.” Người kia cơ bản là một hủ giấm lớn.

Nàng nhét tất vào miệng Ninh Túng chính là muốn hắn không thoải mái.

Trán Ninh túng bị dập đến trào máu, huyết nhục mơ hồ, mỗi lần hắn ngất đi, Thanh Linh lại lấy ngón châm châm vào mấy huyết đạo của hắn, hắn vì quá đau đớn mà tỉnh lại.

Thanh Linh thấy hắn dập đầu cũng đã đủ, cơ hồ cũng lấy đi nửa cái mạng của hắn, nàng mới lấy ra một thanh chủy thủ.

Ninh Túng sợ hãi nhìn Thanh Linh tay cầm chủy thủ, bước từng bước một lại gần hắn.

Nàng hoa tay múa chân trước mặt hắn, tủm tỉm cười: “Đừng sợ, ta sẽ không giết người, ta từ trước đến nay là người nhân từ.”

Người nhân từ? Thư Nghiễn đứng bên cạnh tròn mắt.

“Ừm...” Chủy thủ hạ xuống, Ninh Túng sợ hãi nhắm chặt mắt.

Chủy thủ đúng là không lấy mạng Ninh Túng, chỉ khắc lên mặt Ninh Túng một chữ ‘Tiện’.

Chữ ‘Tiện’ đỏ tươi, mỗi nét bút đều rất sâu, cơ hồ muốn rạch mặt hắn nát bươm, chiếm cứ cả khuôn mặt của hắn, diện mạo cũ mờ hồ phải nhìn thật kỹ mới ra.

“Người lưu lại một chữ ‘Tiện’ trên lưng Hoán Hoán, ta tặng lại người chữ đây.” Thanh Linh lấy từ trong ngực ra một lọ thuốc, rắc lên mặt Ninh Túng.

Phản được này khiến chữ ‘Tiện’ trên mặt Ninh Túng không bao giờ khô, những ngày thời tiết ẩm ướt còn đau ngứa vô cùng.

Miền là Ninh Túng còn sống, chữ ‘Tiện’ này còn đi theo hán đến hết đời.

“Đẫn hán đi.” Thanh Linh phân phó Bạch Nhiên.

“Hoán Hoán, Ninh Túng thiếu nợ tỳ, muội thay tỳ đòi lại rồi.” Trước mộ Hoán Hoán chỉ còn Thanh Linh, nàng thăm thì nói.

“Hoán Y trên trời có linh, biết nàng trả thù cho nàng ấy chắc cũng đã an lòng.” Sau lưng vang lên tiếng trầm thấp của nam tử, mùi hương quen thuộc phiêu tán trong không khí.

Không cần quay đầu lại nhìn nàng cũng biết là ai, người này lúc đến cũng phát ra một chút âm thanh nào.

Nàng nhanh chóng giấu bàn chân không tất vào trong vạt áo, trong lòng âm thầm cầu nguyện ngàn vạn lần hán đừng có phát hiện.

Hành động mờ ám của nàng không thể qua được mắt hán, hán vén vạt áo nàng lên, thấy nàng cời một chiếc tất, không vui nói: “Phu nhân, nàng lại không ngoan rồi.”

Nàng ngẩng đầu nhìn trời, khờ khạo cười: “Trời nóng quá, cời giày ra cho mát.”

Hán ngồi xổm xuống trước mặt nàng, cầm chiếc giày nàng vứt lẫn lóc trên đất, có ý định giúp nàng đeo lại giày. “Tất đâu?” Hán đứng dậy, nhìn nàng chăm chăm.

“Ha Ha...” Nàng cười trừ, nhìn sắc mặt của hán, nàng ý thức được mọi việc không ổn.

“Phu quân.” Nàng cười tươi như hoa, sắc mặt hán thoáng giãn ra không ít. “Phu quân, chàng ôm ta đi.” Không đợi hán trả lời, nàng liền nhảy lên ôm cổ, hai chân vòng qua hông, cả người đều treo lủng lẳng trên người hán.

“Nha đầu vô lại.” Hán lâu bầu mắng, lo nàng ngã, nhanh chóng ôm lấy nàng.

“Không cho nói xấu ta.” Nàng nhanh chóng cắn một miếng trên mặt hán.

Hán kéo nàng từ trên người xuống, bẻ ngang nàng lên: “Được, không nói xấu thì không nói xấu, nàng đúng là nha đầu dữ dằn.” Hán nhỏ giọng nói vào tai nàng, ngữ điệu hết sức cưng chiều.

Nàng ôm hông hán, cả người chui vào ngực hán: “Trẻ thế này rồi sao chàng còn đến đây?”

“Hoàng Thượng lệnh ta mai đến Mẫn Châu xử lý.” Hán nói. Nạn hạn hán ở Mẫn Châu chưa xử lý ổn thỏa, Nguyên Ung Đế phái hán đến trấn an dân chúng.

“Chàng đi bao lâu?” Giọng điệu nàng hàm chứa ý tứ không muốn rời xa.

Hán hôn một cái trên trán nàng: “Ta sẽ mau chóng trở về.”

Trước khi Quốc công phủ xảy ra chuyện, Quốc công phu nhân trở về tổ trạch làm lễ bái. Hiện tại phủ Quốc công gặp chuyện, bà bị ép giải về Kinh thành, bị cấm túc cùng Ninh Quốc công.

Xe ngựa chạy nhanh trên cái quan (đường rộng), chợt có một nam nhân mặt mũi xấu xí bị đặt ngang giữa đường, xe ngựa bắt buộc phải dừng lại.

Quốc Công phu nhân vén rèm xa, muốn nhìn một chút đang xảy ra chuyện gì. Không ngờ khi vén lên thấy trên mặt nam tử bị khắc một chữ ‘Tiện’, bà sợ hãi liền nhanh chóng vén rèm xuống.

Thanh Linh cho người ném Ninh Túng giữa đường, nhận hết mọi sự khinh bỉ, chỉ chờ ác ý từ người dân, hán lê lét bỏ đi bỏ lại, ngoài ý muốn nhìn thấy xe ngựa của phủ Ninh Quốc công.

Nghe được âm thanh quen thuộc, Ninh Túng ngẩng đầu nhìn xe ngựa: “Mẫu thân.” Hán hô đến tên tâm phê liệt. Ninh Túng muốn đứng lên nhưng chân bị người ta giẫm nát, muốn đứng cũng không đứng được.

“Đi đi đi, đi nhanh một chút.” Quốc công phu nhân sợ hãi thúc giục.

Ninh Túng bò theo xe ngựa bị thị vệ tạt nước đá một cái: “Cả mẫu thân cũng không nhận ra ta.” Hán vừa ngã, vừa thê lương cười, cười đến chảy cả nước mắt, tro mắt nhìn xe ngựa rời đi.

“Tránh ra, tránh hết ra.” Năm sáu người giục ngựa chạy đến, cuốn bụi bay mù mịt.

Những người đo lường mạng giục ngựa chạy, tất cả mọi người hoảng sợ dạt sang hai bên, Ninh Túng bị ngựa đạp cho bết máu.

Người qua đường thấy vậy đều bị hù dọa, âm thầm lắc đầu, bị ngựa dẫm thành như vậy, khẳng định sống không nổi.

Ninh Tung giận giữ tròn mắt, trước khi hoàn toàn rơi vào đen tối, hắn hình như nhìn thấy Diệp Đàm.

“Diệp Đàm, ha ha ha. ....” Hắn thê lương cười to, sau đó ngoẹo đầu chết không nhắm mắt.

Sai lầm lớn nhất đời này của hắn là trêu chọc Diệp Đàm! Không cam lòng lớn nhất đời này của hắn là thua trong tay Diệp Đàm!

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Chỉ Thích Một Người.

Cuối cùng người ta phát hiện Ninh Tung chết thảm trên đường cái, tin tức này rất nhanh truyền khắp Hoàng thành.

Hách Liên Dục đi vào Thủy Minh điện, Ninh Thục phi vụt đứng dậy, nóng nảy hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tung nhi sao lại chết thảm trên đường cái? Nghe nói mặt hắn còn bị người ta khắc một chữ ‘Tiện’, ai làm?”

Hách Liên Dục lắc đầu: “Vẫn chưa tra được ai là người cứu cứu từ trong ngục ra.”

Ninh Thục phi ôm trán liên tiếp lùi về phía sau.

“Mẫu phi.” Ngao Nguyệt tiến lên đỡ lấy bà.

Hách Liên Dục lại nói: “Nhi thần hoài nghi là do Diệp Đàm làm, bởi vì cứu cứu cũng khắc một chữ ‘Tiện’ sau lưng vị hôn thê của hắn. Có thể Diệp Đàm ghi hận liên khắc ‘Tiện’ lên mặt cứu cứu, nhưng cũng chỉ là suy đoán của nhi thần, chúng ta không có chứng cứ chứng thực.”

Ninh Thục phi giãy khỏi tay Ngao Nguyệt: “Diệp Đàm, bốn cung nhất định phải khiến hắn sống không bằng chết.”

“Mẫu phi, chuyện này không nhất định là do Diệp Đàm làm.” Ngao Nguyệt hờ hững nói.

“Mặc kệ hắn có phải là người cứu Tung nhi ra khỏi nhà lao hay không? Hại Tung nhi rơi vào kết cục bi thảm như vậy hắn chính là kẻ đầu sỏ.” Chỉ bằng lý do này thôi, Diệp Đàm chắc chắn phải chết.

Ninh Thục phi lại nói: “Tần Liễm hiện không có ở Hạ thành, đây chính là thời cơ tốt để đối phó với Diệp Đàm.” Quan hệ của Diệp Đàm với Tần Liễm vẫn luôn rất tốt, bà nhắm đến Diệp Đàm, Tần Liễm chắc chắn không thể khoanh tay đứng nhìn.

Đối phó với Diệp Đàm thì dễ nhưng đối phó với Tần Liễm còn khó hơn lên trời.

Lúc này không ra tay thì còn đợi đến lúc nào nữa.

Hách Liên Dục hoàn toàn tán đồng: “Đúng vậy, bây giờ là thời gian tốt nhất để đối phó với Diệp Đàm.” Hắn quay đầu nhìn Ngao Nguyệt. “Ngao Nguyệt, muội chuẩn bị một chút, lần này nhất định phải diệt trừ Diệp Đàm.”

Ngao Nguyệt thất thần, không biết là đang suy nghĩ gì. Nghe Hách Liên Dục nói, nàng sững sốt một chút, mím môi nói: “Muội muốn gặp Phong Lộng một lần.”

“Lại nghĩ đến tên hạ tiện đấy, người bị hắn hạ bùa mê thuốc lú gì vậy?” Ninh Thục phi giận đến khó thở.

“Lần trước không phải đã nói rồi sao? Muội giết được Diệp Đàm, ta thả Phong Lộng.” Hách Liên Dục nói.

Ngao Nguyệt nhìn hắn chằm chằm: “Ta chỉ gặp hắn một lần thôi.” Nàng vẫn nhất quyết kiên trì.

Trong mắt Ninh Thục phi tràn đầy thất vọng: “Người. ...Người thật cứng đầu, con đi giết tên hạ tiện kia đi, xem nha đầu này còn nhớ nhưng hắn nữa không?”

“Mẫu phi, cứ để cho muội ấy nhìn thấy Phong Lộng một lần.” Hách Liên Dục khuyên, hắn hiểu rất rõ tính cách của Ngao Nguyệt, bức nàng nóng nảy, việc gì nàng cũng dám làm.

Ninh Thục phi mặc dù không thích Ngao Nguyệt gặp Phong Lộng nhưng Hách Liên Dục cũng đã khuyên bảo, bà không phản đối nữa.

Hách Liên Dục an bài Ngao Nguyệt gặp Phong Lộng trong vườn hoa Vinh Vương phủ. Hắn ra lệnh thị vệ trông coi chặt chẽ rồi tự mình về thư phòng tiếp tục làm việc.

Không bao lâu sau, thị vệ vào bẩm báo. Ngao Nguyệt đánh thuốc mê phần lớn thị vệ Vinh Vương phủ, mang theo Phong Lộng cùng bỏ trốn.

Hôm nay Ngao Nguyệt có chuẩn bị mà đến, nàng cài người tiếp ứng vào trong Vinh Vương phủ, một khi thuốc mê có tác dụng, xe ngựa ngoài hậu viện luôn sẵn sàng để rời đi.

Hách Liên Dực tức giận không thể kiềm chế được, thiếu chút nữa ném đi án thư: “Ngao Nguyệt, ngươi rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, vậy đừng trách Hoàng huynh ngươi lòng dạ độc ác.”

Thanh Linh cùng Bạch Nhiên đi ngang qua hậu viện Vinh Vương phủ, ngoài ý muốn thấy Ngao Nguyệt ôm Phong Lộng treo tường ra ngoài, lên xe ngựa rời đi.

Ngao Nguyệt là công chúa Hoàng Thất cao quý, cứ nhiên mang theo nam nhân leo tường bỏ trốn. Bạch Nhiên trừng hai mắt, ngạc nhiên nói: “Mất thuộc hạ không bị mờ chứ?”

“Đúng là Ngao Nguyệt.” Thanh Linh trả lời.

Ngao Nguyệt vừa rời đi không bao lâu, Hách Liên Dực mang theo một đội người đuổi theo.

“Bạch Nhiên, chúng ta cũng đi thôi.” Thanh Linh nhanh chân bám theo, hiện nàng đang rất rảnh rỗi, đi xem chút náo nhiệt.

Ngao Nguyệt rất nhanh liền bị Hách Liên Dực chặn lại.

Trong khu rừng lân cận Hoàng Thành, Hách Liên Dực cưỡi ngựa mất lạnh nhìn xe ngựa bị bao vây.

“Ta đã nói mà, Ngao Nguyệt công chúa khẳng định trốn không thoát.” Bạch Nhiên khoanh tay nói, hắn cùng Thanh Linh núp sau một cây cỏ thụ.

“Thử một lần xem sao.” Thanh Linh trả lời, nếu không thử một lần, vĩnh viễn không bao giờ có cơ hội thêm lần nào nữa.

Làm sao Ngao Nguyệt lại không biết hy vọng trốn thoát rất mong manh, Hách Liên Dực vẫn đang giam lỏng Phong Lộng, gặp được một lần cũng rất khó khăn. Lại nói Hách Liên Dực và Ninh Thục phi quyết không để Ngao Nguyệt và Phong Lộng bên cạnh nhau. Thay vì mình với người thương hai người hai nơi còn không bằng nhân cơ hội này chạy trốn, có lẽ còn có một tia hy vọng.

Hách Liên Dực ngồi trên lưng ngựa, lạnh giọng: “Ngao Nguyệt, muội khiến Hoàng huynh thấy rất thất vọng.”

Ngao Nguyệt dứt khoát nhảy xuống xe ngựa, Phong Lộng theo đó cũng nhảy xuống.

Thanh Linh nhìn từ xa, phát hiện Phong Lộng rất gầy. Gió vừa thổi, áo bào rộng mặc trên người bị phồng lên rất to, có cảm giác chỉ cần một cơn gió nữa thôi có thể thổi bay hắn.

Ngao Nguyệt cùng Phong Lộng song song quỳ xuống trước mặt Hách Liên Dực: “Hoàng huynh, van huynh bỏ qua cho chúng ta.” Ngao Nguyệt nghẹn ngào.

“Bỏ qua? Bỏ qua các ngươi để các ngươi chạy trốn sao?” Hách Liên Dực ẩn nhẫn tức giận nói.

Ngao Nguyệt cúi đầu, gắt gao cắn môi dưới: “Cầu xin Hoàng huynh tha cho chúng ta.”

“Ngươi vì tên đào kép hèn mọn này mà vứt bỏ thân phận công chúa, thật ngu xuẩn!” Hành động lần này của Ngao Nguyệt, Hách Liên Dực cảm thấy rất tức cười.

“Cầu xin Vương gia thành toàn, ta đời này kiếp này thề không phụ nàng.” Phong Lộng nhìn thẳng Hách Liên Dực, không kiêu ngạo, không khiêm nhượng.

Hách Liên Dực liếc mắt khinh thường nhìn Phong Lộng: “Ngươi muốn gì? Ngay cả tư cách nói chuyện với bốn vương người cũng không có, ngươi còn muốn bốn vương giao muội muội cho ngươi? Si tâm vọng tưởng.”

Hắn phát tay, ra lệnh cho thị vệ bắt Phong Lộng và Ngao Nguyệt lại. Nhưng Ngao Nguyệt không phải công chúa bình thường, qua một hồi lâu mà Hách Liên Dực vẫn không thể bắt hai người lại.

Hách Liên Dực không thể không tự mình ra tay, hắn bắt Phong Lộng, nhanh chóng nhét viên độc được vào miệng Phong Lộng.

Phong Lộng không thể làm gì khác ngoài nuốt viên thuốc kia, sau một khắc, hắn đau đến mức nằm lăn lộn trên đất.

Ngao Nguyệt kinh hãi, xông tới ôm lấy hắn, quyết tuyệt nói với Hách Liên Dực: “Hoàng huynh, nếu hắn chết, muội cũng nhất định chết theo hắn.”

“Ngu xuẩn!” Hách Liên Dực chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Ngươi đường đường là một công chúa, muốn dạng nam nhân nào không được, tại sao ngươi cứ cố tình thích hắn vậy?”

“Nam nhân có tốt hơn nữa muội cũng không thích, người kiếp này muội muốn chung sống chỉ có hắn, chỉ thích hắn, chỉ yêu hắn.” Ngao Nguyệt kiên quyết.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Chương 120.2

“Bất luận các ngươi phân đôi thế nào, ta đều muốn cùng hán chung một chỗ, ngay cả kết cục cuối cùng là cái chết. Hoàng huynh, hoặc huynh cho muội thuốc giải, hoặc hán chết thì muội chết.” Nàng rút trăm hoa trên tóc đặt trên cổ, vẻ mặt quyết liệt.

Hách Liên Dực rất hiểu tính tình Ngao Nguyệt, sự việc nàng đã nhận định đều rất có chấp, liều sống liều chết tiến về phía trước, mặc kệ phía trước có nguy hiểm gì không, dù thương tích đầy mình cũng nhất quyết không quay đầu lại. “Độc này nhất thời sẽ không lấy đi tính mạng hán nhưng có phát độc mà chết hay không, phải xem hành động của ngươi rồi.”

Ngao Nguyệt hiểu ý tứ của hán, nếu muốn Phong Lộng sống, nàng phải nghe theo lệnh của hán: “Tất cả nghe theo Hoàng huynh phân phó.” Nàng lạnh nhạt nói.

“Biết thế là tốt.” Hách Liên Dực nhếch môi cười.

Mặc dù lần này Ngao Nguyệt không thể thoát nhưng Hách Liên Dực đã đồng ý để Phong Lộng ở cùng nàng.

“Theo thuộc hạ nghĩ kết cục của Ngao Nguyệt và Phong Lộng sẽ rất thảm.” Bạch Nhiên nhỏ giọng nói bên tai Thanh Linh.

Thanh Linh tán đồng gật đầu.

Bạch Nhiên thở dài: “Biết rõ là vô vọng cứ sao còn nói yêu? Nếu như không yêu, cũng không phải chịu đau khổ vì tình yêu.”

“Nếu như không yêu, cuộc sống sẽ rất cô đơn.” Thanh Linh không tự chủ được mà nghĩ đến khuôn mặt yêu nghiệt của Tần Liễm, tim nàng tựa như được ngâm trong mật ngọt.

Rất may mắn đời này nàng có thể gặp được hán, yêu hán và được hán sủng ái.

Kiếp này, nàng cũng chỉ nhận định một mình hán, chỉ yêu mình hán.

Sắc trời dần tàn, Thanh Linh quay về Diệp phủ. Trên đường đi ngang qua một cái hồ lớn.

“Cứu mạng, cứu mạng với!” Âm thanh thiếu nữ vang vọng từ mặt hồ.

Thanh Linh vốn tính toán không thềm để ý tới nhưng trong lúc lơ đãng nàng phát hiện cô gái bị rơi xuống hồ nước ấy vậy mà có khuôn mặt giống với Hoán Y.

Hoán Y, nhớ đến cái tên này, tâm nàng lại đau.

Lý trí nàng hiểu rất rõ Hoán Y đã chết nhưng nàng vẫn không cách nào khống chế được bước chân. Nàng xoay người nhanh chóng nhảy xuống hồ.

Nàng nhảy quá nhanh, Bạch Nhiên chưa kịp có hành động, thân thể nàng đã chìm vào trong nước.

Thanh Linh vừa chìm xuống, đôi mắt của cô gái kia lóe lên huyết quang, nàng ôm lấy Thanh Linh, gắt gao giữ chặt cánh tay Thanh Linh.

Thanh Linh lòng trầm xuống, nàng dùng sức thoát khỏi trói buộc của cô gái, không ngờ nàng vừa giãy ra khỏi gọng kìm của cô gái kia, thân thể của nàng đã bị mấy sợi dây cuốn vào, kéo nàng vào chỗ nước sâu.

Trong nước có tầm hơn chục bóng đen đang lại gần, trong tay bọn họ vừa cầm chủy thủ vừa cố gắng kéo Thanh Linh lại gần.

Đến khi Bạch Nhiên lại gần hồ nước đã không còn thấy bóng dáng của Thanh Linh, chỉ thấy trên mặt hồ có vết mau loang lổ, ngày càng nồng. “Nhị công tử.” Hán hoang mang hồ lớn.

Không ai đáp lại hán, hán hô mấy tiếng cũng không có tiếng trả lời. Hán nóng lòng định nhảy vào hồ thì Thanh Linh từ dưới hồ chọt vật phi thân lên.

Thanh Linh giải quyết xong mấy kẻ quần thân dưới nước, nhìn bản thân mới thất kinh nhận ra bản thân vậy mà bị dẫn vào trong hồ.

“Nhị công tử, ngài sao rồi?” Bạch Nhiên đứng trên bờ lo lắng hỏi.

“Ta không sao.” Thanh Linh vừa dứt lời liền cảm nhận sát khí từ tứ phương truyền đến.

Không đợi đối phương ra tay, nàng chủ động chìm xuống nước.

Bạch Nhiên thấy vậy, hần hieu Thanh Linh vẫn chưa giải quyết xong phiền toái, không chút do dự theo nàng nhảy xuống hồ.

“Diệp nhị công tử, cố gắng chống đỡ.” Trên bờ đột nhiên truyền tới giọng thiếu nữ thất thanh la lớn.

Bạch Nhiên vừa nhảy vào trong hồ, phía sau liền có thêm tiếng có vật rơi xuống nước, hần quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Ngao Nguyệt.

“Công chúa, dưới nước rất nguy hiểm, mau trở lại.” Thị nữ thân cận của Ngao Nguyệt đứng trên bờ lo lắng hô.

Không biết chuyện gì xảy ra, bờ hồ này cảnh đẹp, ngày thường có rất đông người đến đây du ngoạn, hôm nay thế nhưng một bóng người cũng không thấy.

Hai người thị nữ của Ngao Nguyệt hô mấy tiếng mà không có tiếng người đáp lại. Một người liền nhanh nhẹn chạy đi tìm sự giúp đỡ.

Bạch Nhiên cho rằng bản thân bơi không kém, không ngờ Ngao Nguyệt còn giỏi hơn cả hần.

Ngao Nguyệt bơi rất nhanh, Bạch Nhiên đã bị bỏ lại một quãng xa.

Thanh Linh cùng mấy tên lạ mặt so chiêu trong nước, Ngao Nguyệt tiến đến gần, chắn trước người Thanh Linh. Nhìn nàng gắt gao che chở Thanh Linh nhưng thực chất mục đích chỉ để cản tay cản chân của Thanh Linh.

Thanh Linh liếc nàng một cái, lạnh lùng cười.

Ngao Nguyệt kinh hãi, lo lắng bị phát hiện, lập tức thu liễm mấy hành động mờ ám của bản thân lại.

Nhưng người đó xác định không giết được Thanh Linh, liền nhanh chóng tóm lấy Ngao Nguyệt mang đi.

“Diệp nhị công tử, cứu mạng!!” Âm thanh Ngao Nguyệt kinh hoàng, nàng bị bọn chúng kéo vào đáy hồ.

Thanh Linh lòng thấm buồn bực, Ngao Nguyệt trên danh nghĩa vì nàng mà nhảy xuống hồ nước, bây giờ nàng ta bị bắt, nàng không thể thấy chết mà không cứu. Nghĩ trong chốc lát, nàng liền quyết định bơi xuống đáy hồ.

Đến khi Bạch Nhiên bơi tới giữa hồ thì một bóng người cũng không còn. Hần nhìn khắp bốn phía, mặt nước một mảnh yên tĩnh, nếu không phải y phục hần còn dính máu, mùi máu tanh còn nồng xông đến tận mũi, hần thật hoài nghi vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Thanh Linh khoanh nhanh bằng mấy người đó, so chiêu bị hạn chế rất nhiều. Nếu như trên bờ, mấy người này khẳng định không phải đối thủ của nàng. Phải mất một khoảng thời gian nàng mới cứu được Ngao Nguyệt từ tay bọn chúng.

“Đa tạ Nhị công tử.” Ngao Nguyệt nói.

“Công chúa khách khí.” Thanh Linh khách sáo.

Lúc này trời cũng đã tối, sương mù che ánh trăng. Toàn thân Ngao Nguyệt ướt nhẹp, y phục dính sát vào người hiện lên đường cong quyến rũ cùng da thịt bóng loáng như ngọc thạch.

Hiện nay hai người đang đứng dưới chân núi, Thanh Linh giương mắt nhìn xung quanh, phát hiện bốn phía cảnh vật đều rất xa lạ, trong khoảng thời gian ngắn không thể đoán được đây là nơi nào.

Cuối thu đầu đông, trời dần lạnh.

Đi nửa canh giờ quanh vùng phụ cận, Ngao Nguyệt hai tay ôm thân, lạnh run: “Nhị công tử, lạnh quá. Bên kia hình như có sơn động, chúng ta có thể vào trong đó nghỉ ngơi không?” Sơn động kia cách đây cũng không xa, chỉ cách vài bước chân là đến.

“Công chúa cứ ngồi nghỉ trước. Diệp Đàm đi xung quanh xem có đường ra ngoài hay không?” Thanh Linh cười trả lời.

“Nhị công tử không cần phải lo lắng, bản công chúa tin tưởng không lâu nữa sẽ có người tìm đến nơi này, chúng ta cứ ngồi nghỉ trong chốc lát đã.” Ngao Nguyệt vẫn cố gắng khuyên nhủ.

Ngao Nguyệt nhìn chằm chằm bóng lưng Thanh Linh, cắn răng đi vào sơn động.

“Ai nha, chân của ta.” Ngao Nguyệt chột kêu một tiếng.

Thanh Linh vừa chạy tới liền thấy Ngao Nguyệt đang ngồi dưới đất xoa chân phải. Nàng đứng ở cửa động, vô tình cảm thấy sát khí lạnh lẽo bò dọc toàn thân. Nàng dùng bước đứng trước cửa động.

“Nhị công tử, bản công chúa vị trật chân rồi, thật là đau, chàng có thể qua đây giúp ta một chút không?” Thanh Linh vẫn đứng yên ở cửa động, Ngao

Nguyệt ngẩng đầu nhìn nàng, đáng thương nói.

Thanh Linh cười cười: “Công chúa, Diệp Đàm không am hiểu y thuật, không thể giúp. Công chúa, hay bây giờ ngài nhìn một chút, Diệp Đàm tìm người rồi quay lại?” Xung quanh đây bói không ra một bóng người, nàng cũng chỉ muốn qua loa với đồ phiền phức này thôi.

Nàng nói xong, xoay người muốn rời đi.

Ngạo Nguyệt ảo não cắn môi dưới, nàng đột nhiên phi thẳng đến Thanh Linh, chân nàng vừa bước ra khỏi cửa động, ba bóng đen đặng đặng sát khí cũng theo ra ngoài.

Nghe sau lưng nhiều hơn một bước chân, Thanh Linh khẽ nhíu mày, trực giác của nàng quả nhiên không sai, trong động đúng là có mờ ám.

Ngạo Nguyệt rút thanh chủy thủ giấu dưới gấu váy đâm trực tiếp vào ngực Thanh Linh, mắt thấy chủy thủ chỉ còn cách một chút nữa là đâm trúng, không ngờ Thanh Linh bất chợt xoay người, cùng lúc đó có một bóng dáng đứng chắn trước mặt nàng.

Ngạo Nguyệt nhìn người trước mắt, hoảng sợ vội vàng rút chủy thủ về, lui về sau hai bước: “Phong Lộng, chàng tránh ra cho ta.”

Đôi mắt Thanh Linh thoáng lạnh lẽo, Ngạo Nguyệt muốn giết nàng. Bây giờ nàng có thể khẳng định đám người ám sát nàng vừa rồi cùng Ngạo Nguyệt không thoát khỏi liên quan.

“A Nguyệt dừng tay đi, đừng vì ta mà tăng thêm tội nghiệt.” Phong Lộng đau lòng nói, Ngạo Nguyệt vì hắn mà làm không ít chuyện trái lương tâm, hắn vừa áy náy vừa thấy đau lòng.

“Chàng tránh ra.” Ngạo Nguyệt kéo Phong Lộng, mấy người áo đen nhanh chóng công kích Thanh Linh, nàng nắm chặt chủy thủ trong tay, tùy thời đâm Thanh Linh.

Thanh Linh tiếp chiêu tương đối nhàn nhã, không đến nửa chén trà đã đập ngã mấy người kia.

Nàng nhặt thanh kiếm rơi dưới đất từ hắc y nhân, vừa muốn ra tay với Ngạo Nguyệt, nhân mã phủ công chúa liền tìm thấy nơi này.

“Công chúa.” Thị nữ của Ngạo Nguyệt vội vàng la to.

Thanh Linh cười lạnh, người của Ngạo Nguyệt tới thật đúng lúc! Chỉ cần nghe tiếng bước chân đã biết người tới không ít. Nàng không hề có kỵ với đám người đó, phi thanh kiếm về phía Ngạo Nguyệt.

“A Nguyệt!” Phong Lộng cách Ngạo Nguyệt không xa, vốn bản thân cũng không hề có võ công nhưng lại có thể nhanh chóng chạy đến nơi Ngạo Nguyệt đứng.

Thanh Linh ngưng tụ chưởng lực, đánh bay Phong Lộng. Vừa rồi Phong Lộng ngăn cản trước người nàng, nàng cũng không muốn làm tổn thương hắn.

Ngạo Nguyệt dường như rất kinh sợ chạy vào trong động. Phong Lộng cũng cùng theo vào.

Người phủ công chúa tìm thấy nơi này. Thanh Linh không thể động thủ lần nữa. Không bao lâu, nhóm người của Thuận Thiên phủ cũng đến.

Thấy Thuận Thiên phủ, Thanh Linh biết chẳng có chuyện gì tốt, không biết Ngạo Nguyệt không giết nổi nàng lại bày ra trò gì nữa đây.

Theo sau là Bạch Nhiên mang người chạy tới, hắn không tìm được người trong hồ liền báo người mở rộng tìm kiếm.

“Nhị công tử, ngài không sao chứ?” Sau khi Thanh Linh đi ra khỏi cửa động, Bạch Nhiên lo lắng tiến lên hỏi, thấy y phục của nàng bị ướt, hắn vội áo khoác trên người muốn khoác cho nàng, bị nàng cự tuyệt.

“Không sao.” Thanh Linh nhàn nhạt trả lời.

Nàng vừa mới dứt lời, trong động truyền ra một tiếng hét: “Công chúa, Diệp Đàm đã làm gì người?”

Thanh Linh tâm thấy lo lắng, nàng thấy Ngạo Nguyệt một thân quần áo xô xệch, trên mặt đầm nước mắt, trên cổ có mấy dấu hôn.

Nhìn qua đã biết là có người lăng nhục, mà Phong Lộng theo nàng đi vào hiện lại không thấy bóng dáng.

“Diệp Đàm, ngươi là đồ cầm thú.” Thị nữ bên cạnh Ngạo Nguyệt tức giận mắng.

Ngạo Nguyệt thấp giọng nức nở, người bên ngoài chắc chắn Diệp Đàm đã làm gì Ngạo Nguyệt công chúa.

Ngạo Nguyệt được thị nữ dìu ra khỏi động, bộ dạng yếu đuối.

“Không ngờ công chúa vì Diệp Đàm mà mất nhiều mưu kế như vậy, Diệp Đàm cảm thấy thật sợ hãi.” Diệp Đàm không rõ ý vị cười cười, giết nàng không được liền hắn xô nước bẩn này lên người nàng phải không?

Lãng nhục công chúa Hoàng thất chính là chà đạp lên tôn nghiêm của Hoàng gia, nếu Thánh Thượng biết chuyện, chết là điều không cần nghi ngờ.

Hừ, vì muốn đổi phỏ với nàng mà hao tâm tổn sức không ít nhĩ?

Thanh Linh lạnh lạnh cười, chuyện hôm nay nàng sẽ không bỏ qua dễ dàng: “Bạch Nhiên, chúng ta đi.”

Ngao Nguyệt một thân chặt vật, âm độc nhìn Thanh Linh: “Diệp Đàm lãng nhục bản công chúa, mau bắt hắn lại cho ta!”

Phủ doãn Thuận Thiên phủ Thượng Quan Hoa thì lễ với Ngao Nguyệt: “Công chúa, chuyện này có hiểu lầm gì không?” Hắn thật nhìn không ra Diệp Đàm là tên sắc lang gan to ngang trời.

Ngao Nguyệt cắn môi dưới, thấp giọng nức nở: “Chẳng lẽ Thượng Quan đại nhân nghĩ bản công chúa dám lấy chuyện này ra để nói giỡn?”

“Hạ quan không có ý này.” Thượng Quan Hoa vội nàng, ở Nam Hạ, trình tiết của nữ tử rất quan trọng. Ngao Nguyệt thân là công chúa Hoàng thất cũng không dám lấy trình tiết của mình ra để đùa được. Tên Diệp Đàm này thế mà lại là loại người. hạ lưu.

“Thượng Quan đại nhân, còn không mau bắt Diệp Đàm lại?” Ngao Nguyệt lạnh nhạt nói.

“Ngươi đâu?! Mau bắt Diệp Đàm lại!” Thượng Quan Hoa ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162: Diễn Một Màn Kịch.

Người của Thuận Thiên phủ và phủ Công chúa đều không ngăn được Thanh Linh.

“Công chúa, Diệp Đàm trốn thoát.” Thị nữ tâm phúc của Ngao Nguyệt lo lắng nói.

“Trốn liền trốn đi.” Ngao Nguyệt không chút để ý nói, nàng vốn cũng không có kỳ vọng mấy người này có thể bắt được Diệp Đàm.

Hách Liên Dục muốn diệt trừ Diệp Đàm, hẳn thiết kế sát thủ trong hồ ý đồ đoạt mệnh Diệp Đàm nhưng hắn cũng đã đoán Diệp Đàm võ công cao cường, những người đó khó mà đối phó được với Diệp Đàm. Vì vậy nếu kế hoạch trước thất bại, nàng là kế hoạch thứ hai.

Có ý khiến bọn hắn bắt được nàng, sau đó dẫn Diệp Đàm tới nơi này, làm nên vở kịch Công chúa Hoàng thất bị Diệp Đàm lãng nhục.

Phủ doãn Thuận Thiên phủ xuất hiện tại đây là do khi nàng nhảy vào trong hồ, Hách Liên Dục đã cho người mời hắn tới nơi này. Có Thượng Quan Hoa chứng kiến, Diệp Đàm có mười cái mồm cũng không cãi thẳng được chuyện này.

Cho nên Diệp Đàm trốn thì cứ trốn thôi, mục đích của nàng dù sao cũng đã đoạt được.

“Phong công tử sao rồi?” Chờ đến lúc Thượng Quan Hoa không có ở đây, Ngao Nguyệt liền hỏi.

“Phong công tử đã được đưa về phủ Công chúa.” Thị nữ trả lời.

“Công chúa vì sao lại phải diễn vở kịch này?” Thị nữ tò mò.

Ngao Nguyệt không trả lời, lạnh lùng nhìn nàng một cái, thị nữ hoảng sợ liền ngậm miệng, không dám nói câu nào nữa.

“Công chúa, bây giờ chúng ta hỏi phủ chứ?” Thị nữ hỏi.

Giăng co cả một đêm, trời cũng đã tang tảng sáng.

Ngao Nguyệt khép chặt áo, nhìn sắc trời một chút: “Diệp Đàm lãng nhục bản công chúa, hiện tại bản công chúa muốn vào cung diện Thánh.”

Trên đường về Bạch Nhiên nói: “Theo thuộc hạ thấy Ngao Nguyệt công chúa không dễ dàng bỏ qua cho Nhị tiểu thư.”

Thanh Linh cười yếu ớt: “Đối phương hao tâm tổn trí bày bố cục, có thể dễ dàng bỏ quan cho ta mới là lạ.” Chỉ là tâm tư Ngao Nguyệt đều nằm trên người Phong Lộng, làm soa trong một thời gian ngắn có thể nghĩ ra được bấy nằm trong bấy này được, chỉ có thể tên khốn kiếp Hách Liên Dục kia.

“Nhị tiểu thư, kế tiếp chúng ta phải làm gì?” Bạch Nhiên hỏi.

“Phải người theo dõi xung quanh phủ Công chúa, thấy Phong Lộng lập tức cướp.” Thanh Linh nói, Phong Lộng vào động theo Ngao Nguyệt sau đó

không tiếng động mà biến mất, đoán chừng đã bị Ngao Nguyệt mang đi.

Phong Lộng tự ý khây đàn tỳ bà, trước mắt hấn lấy thân phận nhạc sĩ vào phủ Công chúa. Ngao Nguyệt đưa hấn đi, chắc hấn là ở phủ Công chúa.

Phong Lộng là chiếc xương sườn mềm của Ngao Nguyệt, không chế được hấn sẽ kìm chế được Ngao Nguyệt.

Người của Thanh Linh vừa cướp được Phong Lộng, Thư Nghiễn vội vàng chạy tới: “Chủ Thượng, Ngao Nguyệt công chúa chuẩn bị tiến cung.” Thanh Linh dẫn hấn phải theo dõi Ngao Nguyệt sát sao, hấn thấy Ngao Nguyệt không về qua phủ mà vào thẳng trong cung.

Hấn trực giác có chuyện không hay, tiếp tục thăm dò liền biết Ngao Nguyệt muốn diện Thánh tổ cáo Diệp Đàm lăng nhục công chúa Hoàng thất, hấn nhanh chóng bẩm báo với Thanh Linh.

“Ngao Nguyệt muốn vào cung tố cáo Chủ Thượng muốn điểm ô sự trong sạch của nàng ta, chúng ta nên làm gì tiếp theo?” Thư Nghiễn hỏi, lăng nhục Công chúa Hoàng Thất chính là coi rẻ tôn nghiêm Hoàng gia, Thánh Thượng chắc chắn sẽ trách tội xuống.

“Hách Liên Dực đang ở đâu?”

“Vinh Vương từ hôm qua đã báo nghỉ hai ngày, hôm nay hấn không vào triều, hấn đang ở đâu thuộc hạ cũng không biết.” Thư Nghiễn bẩm.

Thanh Linh cười quỷ dị ra tiếng: “Không ai biết hấn ở đâu? Rất tốt!”

“Phải người ngăn Ngao Nguyệt lại.” Nàng phân phó.

Thư Nghiễn cảm thấy hơi khó khăn: “Thuộc hạ ngăn Ngao Nguyệt công chúa bằng cách nào?” Hấn đang suy tính đến chuyện chẳng lẽ cứ thế cướp nàng ta như cướp Phong Lộng?

Thanh Linh ra hiệu hấn đến gần, sau đó nhỏ giọng nói cho hấn biết cách ngăn Ngao Nguyệt.

Thư Nghiễn gật gù đầu: “Thuộc hạ hiểu, thuộc hạ liền cho người ngum nàng ta tiến cung lại ngay.”

“Nhị tiểu thư, bây giờ chúng ta hồi phủ chứ?” Bạch Nhiên hỏi.

“Tạm thời không về, đi Sườn Đồi một chuyến đã.” Sườn Đồi nàng nói nằm ở ngoại ô Hạ thành, Sườn Đồi này là một cái vực sâu không thấy đáy, rất ít người đi ngang qua đây.

Bạch Nhiên nghi hoặc nhìn Thanh Linh, vừa lên tiếng định hỏi, Thanh Linh đã nhanh chóng phi thân một quãng xa: “Nhị tiểu thư, chờ thuộc hạ.” Hấn vội vàng đuổi theo.

Xe ngựa của Ngao Nguyệt nhanh chóng phóng trên đường về Hoàng cung, lúc này thị vệ hộ tống Phong Lộng đột nhiên xuất hiện. Hấn giục ngựa chặn trước mặt xe ngựa của Ngao Nguyệt.

Thị vệ xuống ngựa, trước mắt thị vệ một cái: “Công chúa, thuộc hạ có chuyện bẩm báo, là về Phong công tử.”

Ngao Nguyệt nhắc màn xe, lạnh lạnh hỏi: “Chuyện gì?”

Hấn nhìn xung quanh: “Chuyện này....” Giọng điệu hấn có chút khó xử, Ngao Nguyệt ra hiệu người tránh đi.

“Được rồi, nói đi.” Ngao Nguyệt lạnh nhạt nói.

“Công chúa, Phong công tử bị Vinh Vương cướp mất.” Thị vệ lo lắng mở miệng nói.

Ngao Nguyệt hơi híp mắt nói: “Người nói cái gì?” Ánh mắt nàng băng hàn, thị vệ đứng trước xe ngựa không nhận được rùng mình một cái.

“Hồi công chúa, Phong công tử bị Vinh Vương cướp đi.” Thị vệ thận trọng nói lại.

“Hoàng huynh, người điên rồi.” Ngao Nguyệt lãnh lệ mắng một tiếng, giận giữ gạt màn xe ngựa: “Vinh Vương dẫn người đi đâu?”

“Vinh Vương hình như dẫn Phong công tử ra ngoại thành.” Thị vệ trả lời.

Ngao Nguyệt nhanh chóng lao ra khỏi xe ngựa, đoạt lấy dây cương từ tay thị vệ, xoay người nhảy lên lưng ngựa, thẳng hướng ngoại thành lao đi. Nơi này cách cửa thành không xa, nếu như nàng nhanh chút còn có cơ hội đuổi kịp.

Thị vệ phủ Công chúa thấy Ngao Nguyệt thúc ngựa rồi đi, bọn họ cũng vội vàng đuổi theo, chỉ là tốc độ ngựa của Ngao Nguyệt rất nhanh, bọn họ nhanh chóng bị bỏ lại đằng sau.

Giờ phút này trên mặt Ngao Nguyệt bình tĩnh một cách dị thường, trong lòng lại gấp như lửa đốt. Một khi Phong Lộng bị Hách Liên Dực mang đi, nàng và Phong Lộng không biết ngày tháng năm nào mới có thể gặp lại được nhau.

Ngạo Nguyệt nhìn thấy bóng lưng Hách Liên Dực từ đằng xa, hắn cũng đang cười ngửa, chỉ là tốc độ của hắn không nhanh như nàng. Nàng mau chóng chặn trước mặt hắn. Hách Liên Dực nhìn thấy nàng, ra hiệu cho người bao vây nàng.

Phía trước chính là Sườn Đồi, Sườn Đồi sâu vạn trượng, người ngã xuống không có khả năng sống sót.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Chương 121.2

Hách Liên Dực đứng ở bên cạnh Sườn Đồi, hắn mặc bộ đồ màu đen tôn quý, bên hông đeo một thanh bảo kiếm. Gió núi thổi phàn phật, ánh dương vàng sáng hắt nghiêng một bên. Hắc bào tung bay, ba ngàn tóc đen bay trong gió, đáng vẻ bề ngỗ thiên hạ.

Tay Phong Lộng bị trói sau lưng, hắn bị áp quỳ gối trước mặt Hách Liên Dực.

Hách Liên Dực rút kiếm đặt bên cổ Phong Lộng, Ngạo Nguyệt kinh hãi: “Hoàng huynh, huynh muốn làm cái gì?”

“Do hắn cản trở nên người mới không giết được Diệp Đàm, Bồn vương hôm nay giết hắn tránh cho các kế hoạch kế tiếp người đều không thể hoàn thành.” Hách Liên Dực lạnh lùng trả lời.

Ngạo Nguyệt tái mặt, tức giận nói: “Hoàng huynh, không phải trong hồ người của huynh cũng không giết được Diệp Đàm hay sao? Chỉ cần treo tội danh lăng nhục Công chúa Hoàng Thất trên đầu hắn là được rồi. Muội nghe lời huynh đến danh tiết cũng không cần, sao huynh còn muốn giết Phong Lộng?” Hắn đã đồng ý với nàng, chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe lời hắn, hắn sẽ không can thiệp chuyện giữa nàng và Phong Lộng, hắn cứ nhiên nuốt lời, muốn giết Phong Lộng.

Hách Liên Dực nói không giữ lời, trong lòng nàng vừa tức giận vừa oán hận.

Ở sau một khối đá lớn cách Sườn Đồi không xa, Thanh Linh cùng Bạch Nhiên đứng trên tàng cây, lặng lẽ nhìn lại tất cả.

“Không ngờ người muốn lấy mạng Nhị tiểu thư không phải Ngạo Nguyệt công chúa mà lại là Vĩnh Vương.” Bạch Nhiên cảm thán nói.

Nét mặt Thanh Linh nhàn nhạt, không có kinh ngạc, nàng đã sớm đoán ra người muốn giết nàng là Hách Liên Dực.

Hách Liên Dực vô tình nói: “Hắn là hồng chuyện tốt của Bồn vương, bồn vương hôm nay quyết không thể lưu hắn lại.”

Hắn dứt khoát đâm một kiếm vào ngực Phong Lộng, Ngạo Nguyệt hoảng sợ mở to mắt, tê tâm phế liệt thét chói tai: “Không. ....không cần. ....” Đầu óc nàng trống rỗng, nước mắt rơi như mưa, tâm đau dữ dội, giống như thanh kiếm kia đâm vào ngực nàng.

“A Nguyệt. .nàng. .phải sống tốt...” Gương mặt Phong Lộng trắng bệch, khổ sở nói.

“Không!!!!” Hai chân nàng như mất đi lực, nàng ngã quỵ trên mặt đất, hai tay ôm đầu, đôi môi phát run “Không cần!!!”

Đột nhiên nàng chợt đứng lên, dùng hết sức phi thân đến Sườn Đồi, mà thị vệ của Hách Liên Dực vậy mà không thể cản nổi nàng.

Nàng như nổi cơn điên xông tới, Hách Liên Dực cười lạnh, hắn rút kiếm, máu bắn trên mặt hắn, gương mặt vốn tuấn dật trong nháy mắt như tu la địa ngục. Hắn một cước đá Phong Lộng xuống vực sâu trước mặt Ngạo Nguyệt.

“Phong Lộng!!!” Ngạo Nguyệt gào thét, trơ mắt nhìn Phong Lộng rơi xuống vực.

Nàng vọt tới Sườn Đồi muốn nhảy xuống theo Phong Lộng, lại bị Hách Liên Dực một quyền đánh trúng.

“Đưa nàng hồi phủ Công chúa.” Hách Liên Dực phản phó thủ hạ.

Sau khi đưa Ngạo Nguyệt rời khỏi Sườn Đồi, Hách Liên Dực lại ra lệnh những người khác lui xuống.

Lúc này dưới vực có một nam tử phi thân lên đứng trên Sườn Đồi. Chỗ áo ngực có một mảng lớn máu đỏ nhưng trên mặt lại không có bất kỳ đau đớn nào. Dung nhan hắn tuyệt mỹ, ẩn kị hoa đào như ẩn như hiện nơi mi tâm.

Người này chính là Phong Lộng vừa bị Hách Liên Dực một cước đạp xuống vách núi, Hách Liên Dực nhìn hắn bay lên từ dưới vực lên cũng không có biểu tình kinh ngạc. Hai người liếc mắt nhìn nhau, gật đầu một cái, lại cùng nhau đi đến chỗ Thanh Linh cùng Bạch Nhiên ẩn thân.

Hách Liên Dực thi lễ với Thanh Linh: “Chủ Thượng.” Hắn sờ sờ bên mai tóc, lộ mặt nạ mỏng như cánh ve từ trên mặt xuống, gương mặt hoàn toàn bắt đồng với Hách Liên Dực.

Hắn là thủ hạ dưới trướng Thanh Linh, bị Thanh Linh dịch dung thành Hách Liên Dực.

Phong Lộng cũng gỡ mặt nạ xuống, lộ ra gương mặt của Thư Nghiễn: “Chủ Thượng, túi máu chó cũng hôi quá rồi.” Thư Nghiễn móc từ trong ngực ra một túi máu chó, gương mặt ghét bỏ ném đi.

Thanh Linh trước đó đưa cho Thư Nghiễn một túi máu chó để hắn đặt vào trong ngực, mới vừa rồi Hách Liên Dực giả đăm kiểm làm thùng túi máu chó, máu theo đó bắn ra ngoài.

Thư Nghiễn bị đập xuống mà vẫn có khả năng phi thân lên là do Thanh Linh đã chuẩn bị cho hắn dây thừng, chỉ cần mượn lực mà có thể an toàn mà đi lên. Nhờ đó mà Thư Nghiễn mới không bị ngã xuống vực sâu vạn trượng.

Bạch Nhiên thật bội phục tài nghệ dịch dung của Thanh Linh, nếu như hắn không biết Phong Lộng đã được đưa đến nơi khác, chính bản thân hắn cũng tin Phong Lộng bị Hách Liên Dực đập xuống vách núi.

“Nhị công tử tạo nên màn kịch này trước mặt Ngao Nguyệt công chúa, lần này nàng hận chết Vinh Vương.” Bạch Nhiên nói.

Thư Nghiễn lắc đầu, thở dài: “Chưa chắc, nếu Ngao Nguyệt công chúa mà gặp được Vinh Vương, màn kịch này chắc chắn sẽ bị xé rách.”

“Vậy chúng ta chẳng phải uổng phí thời gian sao?” Bạch Nhiên có chút tiếc nuối.

Thanh Linh cười nói: “Không nhất định.”

Ngao Nguyệt tình thâm đối với Phong Lộng, nàng tận mắt nhìn thấy Hách Liên Dực giết chết Phong Lộng, nếu gặp được hắn, nàng chưa chắc đã chịu nghe hắn giải thích. Ít nhất trong khoảng thời gian này, nàng khó có thể bình tĩnh được.

Ngao Nguyệt còn chưa hồi phủ, giữa đường đã tỉnh lại. Nàng vừa tỉnh lại đã quay lại Sườn Đồi, thị vệ hộ tống nàng hồi phủ không có biện pháp ngăn cản nàng.

Nàng đứng trước vách đá, thị vệ đuổi theo hô to: “Công chúa, ngàn vạn lần đừng làm chuyện dại dột.” Bọn họ muốn tiến lên nhưng bị nàng quát, bọn họ không dám tiến lên, chỉ còn vô phương trơ mắt đứng đó.

Ngao Nguyệt đứng trước vách núi, si ngốc nhìn xuống, từng chuỗi nước mắt như đê vỡ.

Ngao Nguyệt chưa kịp tố cáo Diệp Đàm lăng nhục nàng với Nguyên Ung Đế, Thượng Quan Hoa công chính liêm minh đã tiến cung bẩm báo sự việc này.

Nguyên Ung Đế sau khi nghe xong, cảm thấy đầu rất đau: “Diệp Đàm sao lại nhiều chuyện như vậy?!” Đầu tiên là đêm khuya xông vào phủ Ninh Quốc công, một đạo đoạn hương khói Ninh gia, giờ lại lăng nhục Công chúa Hoàng thất.

“Người đâu, truyền Diệp Đàm.” Nguyên Ung Đế nói.

Thanh Linh cảm thấy mỗi lần Nguyên Ung Đế cho truyền gấp nàng đều không có chuyện gì tốt, lần này đoán chừng chính là chuyện lăng nhục Ngao Nguyệt. Sau khi sửa sang y phục, nàng mới chậm rãi lên xe ngựa vào cung.

Vào cửa cung, đi được một đoạn đường, nàng không ngờ lại có thể gặp Hách Liên Dực, theo sau đó là Ngao Nguyệt.

Ngao Nguyệt đi rất nhanh, lúc đi ngang qua Thanh Linh không còn trừng mắt nhìn nữa, coi Thanh Linh là không khí, trực tiếp đi qua. Đi tới bên cạnh Hách Liên Dực, nàng gần giọng nói: “Người đã không tuân thủ cam kết, vậy đừng trách ta trở mặt vô tình.” Ngữ điệu nàng băng lạnh.

Hách Liên Dực cảm thấy khó hiểu: “Muội có ý gì?” Hắn vừa hỏi dứt lời, Ngao Nguyệt đã phất tay áo bỏ đi.

Hắn quay đầu thấy Diệp Đàm cười yếu ớt, hắn không khỏi có chút căm tức.

Diệp Đàm đáng chết, hôm nay bốn vương chồng mắt lên xem người còn cười được bao lâu nữa.

Hắn đứng trước mặt Thanh Linh, âm dương quái khí nói: “Bốn vương thật không ngờ, Diệp nhị công tử đáng đáp tuần tú lịch sự lại làm ra hành vi không bằng cảm thú đối với Ngao Nguyệt.”

Thanh Linh nghe vậy cũng không giận, ngược lại nở nụ cười tươi rói: “Diệp Đàm ta từ xưa đến nay làm việc đều hết sức quang minh lỗi lạc, không giống ai đó rõ ràng là nói tiếng người mà hành vi làm ra lại không bằng cả cảm thú.” Nàng nhướn mày nhìn Hách Liên Dực, quét mắt từ trên xuống dưới, ngụ ý rất rõ ràng.

Hách Liên Dực giận đến mức đau cả ngực, âm thần vận Hàn Băng chương trong tay bất ngờ đánh về phía Thanh Linh.

Thanh Linh rõ ràng hành vi hèn hạ của hắn, nụ cười ngày càng tươi: “Vương gia, Hoàng Thượng cho truyền Diệp Đàm vào cung, nếu đến muộn, Hoàng Thượng sẽ trách tội xuống.”

Hách Liên Dực âm trầm cười một tiếng, muốn lấy Phụ hoàng ra để kiềm chế hắn? Chỉ tiếc hắn thật sự không quan tâm: “Người lẳng nhục muội muội của bốn vương, bốn vương dưới nóng giận đánh người là điều đương nhiên.” Lời nói còn chưa dứt, chương lực đã sắp đánh trúng người Thanh Linh.

Chỉ là tay hắn còn chưa đụng đến người nàng, nàng phát tay áo, mu bàn tay hắn giống như bị thứ gì châm phải, cảm giác đau nhói khiến hắn phải thu tay lại.

Mà Thanh Linh lúc này đã đứng cách hắn ba trượng.

Tay của Hách Liên Dực bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy sưng lên như móng heo, còn ngứa vô cùng, làm hắn rất muốn phát đao chém đứt.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 164: Chương 121.3

Thanh Linh cười ác liệt, ngữ điệu nói chuyện rất đáng đánh đòn: “Diệp Đàm đâu có làm gì đâu, có thể trước đó Vương gia đụng phải vật bản thiêu nào đấy.” Hắn ra tay với Thanh Linh, năng nhanh chóng châm cho hắn một châm có độc vào tay.

Nàng chán ghét phui ống tay áo vừa bị Hách Liên Dực chạm qua, một màn này rơi vào trong mắt Hách Liên Dực khiến hắn trong thoáng chốc cảm thấy nhục nhê ê chề.

“Người đâu, mau bắt Diệp Đàm lại.” Hách Liên Dực rốt cuộc không nhịn nổi nữa, quát tháo thị vệ tiến lên vây bắt Thanh Linh.

Khi những thị vệ kia lại gần, Thanh Linh giống như tốt bụng mà nói: “A, đúng rồi. Diệp Đàm đã từng nhìn thấy hiện trạng này, Vương gia chỉ cần liếm vết thương là có thể khỏi, ngài không ngại thử một chút chứ?”

“Diệp Đàm, người!” Hách Liên Dực tức muốn học máu: “Mau bắt Diệp Đàm lại cho bốn vương!” Hắn lớn tiếng quát với đám thị vệ.

Muốn nhìn thấy bốn vương liếm tay? Chuyện mất mặt này làm sao bốn vương có thể làm chứ? Người muốn xem chuyện cười của bốn vương ư? Năm mơ đi!

Những thị vệ xông tới, Thanh Linh thoát cái đã tránh thoát được, cả người trong nháy mắt biến mất trước mặt Hách Liên Dực.

“Hoàng Thượng triệu kiến Diệp Đàm, nếu đến muốn Diệp Đàm sợ Hoàng Thượng trách tội xuống, Diệp Đàm cáo từ trước.” Thanh âm Thanh Linh từ xa truyền lại.

“Diệp Đàm, người chờ đó cho bốn vương!” Hách Liên Dực buồn bực nói.

Tay hắn lúc này đúng là ngứa không chịu được, bắt đắc dĩ hắn thử biện pháp của Diệp Đàm, thè lưỡi liếm một chút trên bàn tay đã sưng như cái móng heo kia. Hắn phát hiện những nơi được hắn liếm đều không còn ngứa nữa, hắn liền tham lam lè lưỡi liếm hết bàn tay.

Hắn đang liếm đến hững hờ, phát hiện có mấy tầm mắt đang nhìn chăm chăm hắn. Ngẩng đầu nhìn, phát hiện toàn bộ thị vệ đang nhìn hắn liếm tay.

Bọn họ đúng là không rõ tình huống, cứ nhiên có thể nhìn thấy Vinh Vương thè lưỡi liếm tay y như chó, không khỏi kinh ngạc tròn to mắt.

“Tất cả đều rút hết cho bốn vương!” Hách Liên Dực lạnh giọng quát, xoay người bước nhanh đến Thủy Minh điện.

Thanh Linh vừa bước tới Minh Khánh Điện đã nhìn thấy Ngao Nguyệt cũng vừa tới.

Hai người người trước người sau bước vào điện Minh Khánh, Nguyên Ung Đế âm trầm nhìn hai người lần lượt hành lễ.

Nguyên Ung Đế mở miệng nói: “Ngao Nguyệt, trầm nghe nói Bình Nhạc Huyền Hầu lẳng nhục con, có chuyện này hay không?” Mặc dù ông biết chuyện này qua Thượng Quan Hoa nhưng ông vẫn muốn hỏi Ngao Nguyệt một chút.

Ngao Nguyệt nhất thời trầm mặc không tra lời, Nguyên Ung Đế cũng không ép buộc nàng, chờ đến lúc nàng mở miệng.

“Hoàng Thượng, vi thần thực sự không dám lẳng nhục Công chúa.” Thanh Linh mở miệng phá vỡ sự yên tĩnh trong điện.

“Ngao Nguyệt, con nói.” Nguyên Ung Đế nhìn Ngao Nguyệt.

“Hoàng Thượng, Ninh Thục Phi và Vinh Vương cầu kiến.” Lý công công là thái giám thân cận bên cạnh Hoàng Thượng, lúc này lên tiếng.

“Truyền.” Nguyên Ung Đế nói.

Ninh Thục phi cùng Hách Liên Dực đồng thời cùng thi lễ, Ninh Thục phi liếc mắt nhìn Thanh Linh, ánh mắt tràn đầy chán ghét cùng căm hận, quay đầu nhìn Nguyên Ung Đế: “Hoàng Thượng, Ngao Nguyệt còn chưa xuất giá đã bị tên tiểu tử Diệp Đàm này lăng nhục, Ngao Nguyệt sau này nào còn mặt mũi mà gặp người?”

Ngao Nguyệt đường đường là Công chúa tôn quý của Nam Hạ, Diệp Đàm điểm ô nàng là vũ nhục tôn nghiêm Hoàng Thất, nếu Hoàng Thượng không nghiêm trị Diệp Đàm há chẳng phải chuyện này sẽ thành chuyện cười của Nam Hạ ta hay sao?”

Thanh Linh liếc qua Ngao Nguyệt, quay đầu lại nhìn Ninh Thục phi nói đến hứng khởi bằng vẻ mặt lạnh nhạt. Nghe Ninh Thục phi thổi phồng đến mặt mũi của Nam Hạ, nàng cũng không vội vàng phản bác, ôm thái độ xem kịch vui nhìn xem mẹ con nhà này còn có kế sách nào nữa.

Ngao Nguyệt nghe vậy, cười lạnh, mẫu phi nói đường hoàng như thế nhưng trên thực tế mẫu phi mới là người bày ra kế sách này.

A, mẫu phi biết rõ một khi tin tức nàng bị lăng nhục truyền ra, trong sạch của nàng cũng bị hủy hết nhưng vẫn cứ một tay đàn xép hết thầy.

Trong mắt mẫu phi cùng Hoàng huynh, nàng cùng lắm chỉ là công cụ lợi dụng được thì lợi dụng, lợi dụng không được thì tự tay phá hủy.

“Phụ hoàng, chuyện Diệp Đàm lăng nhục Ngao Nguyệt cũng đã có bằng chứng cụ thể, nhất định không thể tha thứ cho hắn!” Hách Liên Dực tức giận chỉ thẳng tay vào mặt Thanh Linh, hắn vừa bước vào Thủy Minh điện, Ninh Thục phi nhìn cái móng héo của hắn mà đau lòng, vội vàng gọi Thái y.

Thái y sau khi xem xét qua nói chỉ cần nhúng tay vào nước là khỏi hẳn, Hách Liên Dực lúc ấy mới biết mình bị Diệp Đàm đùa giỡn, hắn quả thật muốn bầm thây vạn đoạn Diệp Đàm.

“Phụ hoàng,” Ngao Nguyệt mở miệng nói, thanh âm bình tĩnh, ánh mắt của tất cả mọi người tập trung vào nàng: “Tứ Hoàng huynh có ý đồ sát hại Bình Nhạc Huyền Hầu, hắn phái một đám sát thủ canh chừng tại Đông hồ, đợi Bình Nhạc Huyền Hầu đi qua liền...”

Lời nàng vừa nói ra khỏi miệng, sắc mặt Ninh Thục phi cùng Hách Liên Dực đại biến.

“Phụ Hoàng, đây đều là nói dối!” Hách Liên Dực lập tức phủ nhận, Ngao Nguyệt nói ra chuyện hắn phái người ám sát Diệp Đàm, trong lòng hắn không lo lắng lắm nhưng biểu hiện khác thường của Ngao Nguyệt khiến hắn phải suy nghĩ.

Người hắn phái cơ hồ đều bị Diệp Đàm giết chết, may mắn sống sót cũng bị hắn xử trí, bây giờ căn bản không còn manh mối về vụ ám sát tại Đông hồ nữa.

Nguyên Ung Đế nhìn Hách Liên Dực, ánh mắt âm trầm rét lạnh, ông trầm giọng nói: “Đề Ngao Nguyệt nói hết.”

Ninh Thục phi mím môi, nhìn gò má Nguyên Ung Đế một cái, trong mắt lóe lên dị quang. Bà phát tay áo hất vờ cốc trà trên bàn, thanh âm đồ sứ vỡ ngăn Ngao Nguyệt tiếp tục mở miệng.

“A, Hoàng Thượng, thần thiếp đau đầu quá.” Hai tay ôm đầu, mặt mũi vờ vạ, vì để làm giả cho giống, bà ta cắn chặt môi dưới đến bật cả máu.

“Thục phi, nàng làm sao vậy?” Giọng điệu Nguyên Ung Đế nghe qua có vẻ ân cần nhưng ánh mắt sắc bén lại tỏ ra lạnh nhạt.

“Thần thiếp sợ là bệnh cũ lại tái phát.” Ninh Thục phi khổ sở nói.

“Mau truyền Thái y.” Nguyên Ung Đế phân phó Lý công công.

Thanh Linh nhìn bộ dạng Ninh Thục phi, không khỏi cười ra tiếng. Kiếp trước nàng dù gì cũng là đồ đệ của Thần y, liếc mắt có thể nhìn ra bệnh thật hay giả, Ninh Thục phi căn bản không có bệnh, cơ thể bà ta khỏe mạnh kiện khang, chỉ sợ rằng căn bệnh cũ này tái phát để ngăn Ngao Nguyệt nói mà thôi.

Nàng đến hôm nay mới phát hiện ra, Ninh Thục phi và Hách Liên Dực không hổ là mẹ con, đều là nhất đẳng con hát, đến cả cách diễn cũng giống nhau y đúc.

“Hoàng Thượng, thần thiếp nghĩ... thần thiếp muốn trở về tẩm cung nghỉ ngơi một chút, Hoàng Thượng có thể bồi thần thiếp về được không?” Ninh Thục phi vẫn một tay ôm đầu: “Hoàng Thượng, đầu thần thiếp thật đau.” Thấy Nguyên Ung Đế có phần do dự, bà ta lại càng diễn đến nhập thần.

“Thục phi cố chịu đựng một chút, trẫm đưa nàng về tẩm cung.” Nguyên Ung Đế ôm lấy bà ta rời khỏi Minh Khánh điện.

Trong điện chỉ còn Thanh Linh, Ngao Nguyệt và Hách Liên Dực, Hách Liên Dực kéo tay Ngao Nguyệt lôi ra ngoài: “Người ra đây cho ta!”

Ngao Nguyệt cố sức giãy giụa nhưng vẫn không thoát được khỏi tay Hách Liên Dực.

Bàn tay trong ống áo rộng của Thanh Linh mảnh khảnh chuyển động một chút, ngón giữa ngán quang chột lóe, nàng đưa tay kéo Ngao Nguyệt một chút đồng thời mở miệng hướng sự chú ý của hai người sang hướng khác: “Công chúa không muốn cùng Vương gia ngài ra ngoài, Vương gia vậy mà lại làm khó nàng sao?” Cây châm nhanh chóng đâm Ngao Nguyệt một châm, Ngao Nguyệt và Hách Liên Dực đều không nhìn ra hành động mờ ám của Thanh Linh vừa rồi.

Hách Liên Dực trở tay kéo mạnh Ngao Nguyệt, nàng hoàn toàn bị hắn kéo đi, hắn hừ lạnh: “Chuyện bốn vương cùng Hoàng muội khi nào đến lượt kẻ

như người trông nom?” Hắc lõi Ngạo Nguyệt ra khỏi điện Minh Khánh.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 165: Yêu Không Hối Hận

Hách Liên Dực lõi Ngạo Nguyệt ra khỏi điện, trong đại điện chỉ còn mình Thanh Linh, nàng cũng tính toán rồi đi, lúc này Lý công công lại vào truyền lời rằng Hoàng Thượng muốn nàng tiếp tục chờ trong đại điện.

Ngạo Nguyệt bị Hách Liên Dực kéo đến một chỗ tĩnh lặng.

Hách Liên Dực hất tay Ngạo Nguyệt mắng: “Ngạo Nguyệt, rốt cuộc ngươi làm sao vậy?”

Ngạo Nguyệt cười lạnh: “Ngươi còn hỏi ta? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra không phải ngươi là người biết rõ nhất à?” Hắc biết rõ Phong Lộng là chiếc xương sườn mềm của nàng, vậy mà hắc còn giết Phong Lộng ngay trước mặt nàng, thời điểm hắc làm việc đó, hắc nên nghĩ đến việc có thể khiến nàng trở mặt.

Hách Liên Dực nghe vậy lại càng không hiểu: “Chuyện gì xảy ra? Ngươi nói rõ cho ta!” Hai ngày hôm nay hắc đều ra ngoại thành làm việc, hôm nay mới vội vàng trở về tiếp tục kế hoạch, hắc vào cung tìm Ninh Thục phi từ rất sớm để nghị sự.

Tiểu tử Diệp Đàm kia vậy mà có gan đùa giỡn hắc, sau khi bàn việc cùng Ninh Thục phi, hắc liền nhanh chóng đến Vĩnh Khánh điện nhìn Diệp Đàm bị xử tội ‘lãng nhục Công chúa Hoàng Thất’, cũng không ngờ đến thời điểm máu chốt, Ngạo Nguyệt thế mà phản bội.

“Hoàng huynh, ngươi đã từng nói chỉ cần ta nghe lời ngươi, ngươi sẽ không can thiệp chuyện của ta và Phong Lộng.” Ngạo Nguyệt cười buồn: “Ngươi nói gì ta nghe nấy nhưng vì sao ngươi còn muốn giết Phong Lộng?” Câu nói cuối cùng, nàng cơ hồ gào lên.

Nàng nắm chặt y phục Hách Liên Dực: “Ngươi trả Phong Lộng cho ta! Trả hắc cho ta!” Nước mắt rơi như mưa, nàng khóc tựa như một đứa bé yếu đuối.

Hách Liên Dực bối rối, hắc giết Phong Lộng lúc nào? Trong nháy mắt hắc liền hiểu được, nhất định có kẻ dùng thân phận của hắc đi phá hỏng kế hoạch.

Hắc kéo mạnh Ngạo Nguyệt lên, gần từng tiếng: “Bốn vương không giết Phong Lộng!”

Ngạo Nguyệt ngẩng đầu lên, trông mắt phỉm tơ máu, giận giữ hét: “Sáng nay chính mắt ta nhìn thấy ngươi đâm hắc, còn đập hắc xuống vực. Ngươi còn muốn chối sao?”

Nàng chầm chọc cười: “Ngươi giết hắc còn muốn ta làm việc cho ngươi ư? Hiện tại phủ nhận rồi sao? Hừ, giết người còn khiến người khác phải bán mạng cho ngươi, trên đời làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.”

“Bốn vương không rảnh đi đối phó với tên hạ tiện đấy.” Hách Liên Dực khinh thường nói. “Từ ngày hôm qua Bốn vương cùng thủ hạ đến Lăng Châu làm việc, sáng sớm nay mới trở lại liên vội vã vào cung.”

Ngạo Nguyệt nói sáng sớm nay thấy hắc giết Phong Lộng, làm sao có thể? “Ta đã nói ta không rảnh mà quan tâm đến tên tiện nhân đấy, ngươi có thể hỏi mẫu phi.”

Ngạo Nguyệt lắc đầu, không tin lời hắc nói, nàng chỉ tin vào mắt của mình. Lúc này một thị nữ bước tới, trên tay còn cầm một túi máu đã bị bục.

Thị nữ sau khi cung kính hành lễ mới bẩm báo: “Công chúa, túi máu này được tìm thấy ở phụ cận Sườn Đồi.”

Sau khi Ngạo Nguyệt rời khỏi Sườn Đồi, nàng phái người ở lại tìm kiếm xung quanh hi vọng có thể ở đâu đó xung quanh Sườn Đồi tìm thấy thi thể Phong Lộng.

Thị nữ tiếp tục nói: “Nô tì đã đưa cho đại phu xem qua, đại phu nói đây là máu chó. Hơn nữa, phụ cận vách đá Phong công tử ngã xuống, nô tì còn tìm thấy một gốc cây có vết chặt, xuống chút nữa có một khoảng cỏ bị dính máu, vết máu đó cũng là máu chó.”

Cuối cùng, nàng cẩn thận nói nốt: “Công chúa, nô tì nghi ngờ chuyện người nhìn thấy Vương gia giết Phong công tử.”

“Bốn vương biết rất rõ Phong Lộng là người ngươi yêu, chuyện ta giao ngươi còn chưa làm xong, bốn vương đâu có ngu đến mức giết hắc trước mặt ngươi để ngươi trở mặt với ta.” Hách Liên Dực lạnh nhạt nói, hắc nhìn túi máu bị rách trên tay thị nữ, rất nhanh liền hiểu có chuyện gì xảy ra. “Ngươi bị người khác tính kế, có lẽ Phong Lộng chưa chết, chỉ là đã bị mang đi rồi.”

Ngạo Nguyệt như lọt vào sương mù: “Nhưng ta đã tận mắt nhìn thấy ngươi giết hắc.”

“Không phải bốn vương, người chưa từng nghĩ có người dịch dung bốn vương cùng Phong Lộng, dựng một màn kịch để lừa gạt người sao?” Hách Liên Dực nhìn nàng chăm chăm hỏi.

Ngao Nguyệt cố hết sức để khiến mình tỉnh táo lại, bây giờ nghĩ lại, chính bản thân nàng cũng không tin Hoàng huynh sẽ ra tay hại Phong Lộng trong thời điểm hiện tại, đối với nàng không phải là điều tốt, đối với Hoàng huynh lại càng không phải là điều gì tốt, ngược lại còn có thể chọc giận nàng.

Nhìn lại túi máu trên tay thị nữ, lại nhớ đến tình cảnh Hách Liên Dực giết Phong Lộng. Lúc ấy Phong Lộng bị đâm một kiếm sau đó bị người khác đạp xuống vách núi, về phần kiếm có đâm trúng Phong Lộng hay không, nàng lại không chú ý tới.

Phong Lộng thật sự không chết! Hai mắt vốn vô thần bỗng nhiên rạng rỡ hẳn lên.

“Cái loại âm mưu hạ đẳng này mà cũng mắc bẫy, bốn vương thấy người đứng là bị tên tiện nhân kia bỏ bùa mê rồi.” Hách Liên Dực tức giận nói.

“Trước mặt Phụ hoàng, nếu như người không chu toàn lời khai, cho dù Phong Lộng chưa chết, bốn vương cũng khiến hán sống không bằng chết.” Ngữ điệu hán tràn đầy uy hiếp, phát tay áo quay người đi.

Nghe Thái y nói Ninh Thục phi không có chuyện gì đáng ngại, Nguyên Ung Đế quay trở lại Vinh Khánh điện, Hách Liên Dực cùng Ngao Nguyệt đã sớm chờ trong điện.

“Phụ Hoàng.” Trong mắt Ngao Nguyệt ngậm lệ, quỳ gối xuống đất nghe cộc một tiếng: “Tôi hôm qua hải nhi cùng Bình Nhạc Huyền Hầu ở cùng một chỗ, hán thừa dịp không có người nào khác làm ra chuyện cảm thù với con.

Phụ Hoàng, người nhất định phải làm chủ cho con!” Nàng khóc lóc thương tâm, hai vai khẽ run làm người ngoài thấy không khỏi cảm thấy đau lòng.

Hách Liên Dực nghe tất cả, hải lòng âm thầm gật đầu, Ngao Nguyệt, coi như người thức thời. Hán thấy Diệp Đàm vẫn luôn cúi đầu, hán khẽ cong khóe miệng.

Thanh Linh ngẩng đầu nhìn chăm chăm Ngao Nguyệt: “Công chúa chắc chắn hạ thần lắng nghe?”

Nàng đột nhiên hỏi vấn đề này, Ngao Nguyệt không khỏi cảm thấy kỳ quái nhưng vẫn tỏ vẻ quyết liệt: “Diệp Đàm, chính người hôm qua dám làm chuyện cảm thù với bản công chúa.”

Thanh Linh nhợt nhạt cười một tiếng, rất tốt, Ngao Nguyệt, đừng mong ta hạ thủ lưu tình với người!

Nàng lặng lẽ lấy ra một cái hộp nhỏ từ trong tay áo, nhanh chóng lấy cao ra bôi một ít lên cổ tay. Thuốc cao này được gọi là Điện Diệp. Vô sắc, có mùi trà hương nhàn nhạt.

Nàng tới giữa điện, vén tà áo quỳ xuống bên cạnh Ngao Nguyệt: “Hoàng Thượng, vi thần có thể thề với trời vi thần chưa đựng qua Cờn chúa.

Ngày hôm qua vi thần bị người của Vinh Vương ám sát...”

“Những người đó không phải người của bốn vương.” Hách Liên Dực quyết đoán cắt đứt lời nói của Thanh Linh.

“Nhưng rõ ràng Ngao Nguyệt công chúa nói đó là người của ngài.” Thanh Linh không nhanh không chậm phản bác lại.

“Đó là suy đoán của bản công chúa, bản công chúa tin tưởng Hoàng huynh chắc chắn sẽ không sát hại Bình Nhạc Huyền Hầu.” Ngao Nguyệt nói.

Thanh Linh bật cười một tiếng, lúc Hách Liên Dực lời kéo Ngao Nguyệt, nàng cũng đã suy đoán sau đó lời khai của nàng ta sẽ hoàn toàn đối khác, quả thật là như vậy.

“Ngao Nguyệt, con đừng có càn quấy!” Nguyên Ung Đế giận giữ quát.

Sắc mặt Ngao Nguyệt khẽ biến hóa, nhỏ giọng nói: “Hải nhi lần sau không dám nữa.” nàng ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt yêu kiều: “Phụ hoàng, Diệp Đàm lắng nghe con, người nhất định...” hải nhi chủ trì công đạo, lời nói vẫn còn nghẹn nơi cổ họng, ngực đột nhiên dâng lên một cỗ ghê tởm.

Nàng bắt đầu có cảm giác muốn nôn mửa, vì không thể thất lễ trước mặt Nguyên Ung Đế, nàng một tay che miệng, một tay ôm ngực cố gắng đè cảm giác muốn nôn xuống. Nhưng cuối cùng vẫn vô dụng, nàng ôm ngực nôn hết ra điện Vinh Khánh.

“Phụ hoàng, hải nhi thật khó chịu...” Nghĩ muốn lui xuống trước nhưng chưa kịp nói hết câu, dạ dày lại quặn lại như muốn đẩy hết mọi thứ ra ngoài.

“Người đâu! Truyền Thái y.” Nguyên Ung Đế phân phó.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Chương 122.2

Edit: Mẹ tớ là Thái Hậu

“Công chúa, người không sao chứ?” Giọng điệu Thanh Linh tràn đầy ân cần, đáy mắt lại thấp thoáng dị quang.

“Ngạo Nguyệt, muội làm sao vậy?” Hách Liên Dực đi đến bên cạnh Ngạo Nguyệt, trên mặt tỏ vẻ ân cần nhưng thực chất trong lòng hắn đang cảm thấy rất tức giận.

Ngạo Nguyệt làm việc càng ngày càng không ổn, sao đến lúc mấu chốt này lại xảy ra vấn đề cơ chứ? Nhìn bộ dạng nàng bây giờ, hắc ắc ắc có cảm giác không tốt.

Sau một hồi nôn mửa, Ngạo Nguyệt đã cảm giác đỡ hơn rất nhiều, chỉ là sắc mặt nàng nhợt nhạt, trên trán còn lấm tấm mồ hôi. “Không sao... có thể là đã ăn phải đồ không tốt.”

“Ngạo Nguyệt sao rồi?” Nguyên Ung Đế hỏi.

“Công chúa...” Thái y rồi rầm, muốn nói mà lại sợ.

“Có gì cứ nói thẳng.” Nguyên Ung Đế không nhịn được nói.

“Bẩm Hoàng Thượng, Công chúa không phải có bệnh... mà... mà là... có tin vui.” Thái y cắn răng liều chết bẩm báo.

Mọi người trong điện đều tỏ vẻ sững sốt không nói nên lời, khuôn mặt không thể tin. Ngạo Nguyệt công chúa còn chưa xuất giá, làm sao có thể mang thai, trừ phi nàng lên lút cầu kết cùng nam tử khác.

Ngạo Nguyệt thân là Công chúa Hoàng Thất là ngọc cành vàng, nếu nàng dám làm chuyện to gan bực này thật không khác gì đánh vào thể diện Hoàng gia một đòn nặng nề. (MTLTH.đđlqđ)

Khi Nguyên Ung Đế phản ứng lại, trong nháy mắt sắc mặt tăm tối vạn phần, hai mắt sắc bén giá rét.

Trong điện không khí thoáng chốc trầm xuống, gió nhẹ thổi vào đại điện mà có cảm giác như gió mùa đông.

“Ngươi nói dối!” Hách Liên Dực giận giữ: “Người đâu, mau tới lôi tên Thái y to gan này xuống.”

Thái y cuống quyết quỳ rạp xuống đất: “Hoàng Thượng tha mạng, vi thần nào có gan nói bậy.”

Nguyên Ung Đế phất tay ra hiệu, những thị vệ định tiến vào đại điện lập tức lui xuống. “Ngươi nói trăm nghe, Công chúa mang thai tháng thứ mấy?” Hoàng Thượng lạnh lùng hỏi, ngữ điệu vẫn cứ giá rét như thế.

Hách Liên Dực nắm chặt tay, giấu trong ống tay áo, mồ hôi lạnh túa ra.

“Bẩm... bẩm Hoàng Thượng.” Thái y là người hứng chịu trực tiếp khí tràng của Nguyên Ung Đế, run như cây sậy: “Công chúa... Công chúa đã mang thai đến tháng thứ ba.”

Nguyên Ung Đế lạnh lùng cười khê: “Ba tháng...” Trong điện không khí ngột ngạt đến khó thở.

Tay Hách Liên Dực nắm thành quyền, trái tim từng đợt từng đợt giá lạnh tràn vào. Hắn phiền não muốn chết, tiện nhân này vậy mà dám giấu hắn làm chuyện đồi bại này.

“Đưa hắn xuống.” Nguyên Ung Đế ra hiệu áp giải Thái y xuống. Ông không tin Ngạo Nguyệt chưa xuất giá đã cùng dã nam nhân cầu kết, vì vậy liền thông truyền mấy thái y nữa cùng bắt mạch, nhưng dù có bao nhiêu thái y vẫn chỉ cho ra một kết luận, Ngạo Nguyệt công chúa đã mang thai ba tháng!

Khóc môi Thanh Linh khê nhưn, làm ra vẻ kinh ngạc nói: “Công chúa đã mang thai ba tháng?!” sau đó uất ức hô to: “Hoàng Thượng, vi thần thật oan uổng, ngày hôm qua vi thần chưa hề động vào công chúa.”

“Khanh không cần nói nữa, trăm biết khanh oan uổng.” Nguyên Ung Đế âm trầm nói.

Chuyện ‘Diệp Đàm lăng nhục Ngạo Nguyệt công chúa’ đã không còn gì để bàn cãi, hiện tại chỉ cần không phải kẻ gốc cũng biết trong sạch của Ngạo Nguyệt công chúa sớm đã không còn. Có lẽ nàng muốn bảo vệ gian phu nên mới bày kế vu hãm Diệp Đàm.

Vốn Ngạo Nguyệt vẫn còn ở thiên điện nghỉ ngơi lúc này liền nhanh chóng chạy vào, quỳ xuống đất: “Phụ Hoàng, thái y đều nói hươu nói vượn, hài nhi không mang thai!” Bởi vì vừa mới trải qua một trận ói nữa nên sắc mặt nàng đã trắng lại càng trắng.

Có đến mấy tháng y đều chặn ra nàng mang thai, giờ nàng phủ nhận Hoàng Thượng sẽ chịu tin nàng sao?

“Gian phu là kẻ nào?” Nguyên Ung Đế ép hỏi.

Sắc mặt Ngao Nguyệt thoáng chốc lúc đỏ lúc trắng: “Phụ hoàng, hài nhi không có, nhất định là bọn họ chần sai rồi.” Mặc dù thời gian nàng ở chung với Phong Lộng không hề ngắn nhưng nàng cùng hắn vẫn tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận. Những tên nam nhân khác lại càng không có cơ hội chạm vào nàng, nàng dám khẳng định nàng vẫn trong sạch.

Nhưng hiện tại chuyện gì đang xảy ra? Nàng làm sao lại có thể mang thai ba tháng được?

Nàng lại mới vừa kiện cáo trước mặt Phụ hoàng đêm qua Diệp Đàm cướp mất sự trong sạch của nàng, nàng không thể lại chứng minh mình còn là hoàng hoa khuê nữ trước mặt Phụ Hoàng được nữa, nếu không chuyện nàng vu hãm Diệp Đàm sẽ bị lộ ra ánh sáng.

Nàng lọt vào tình cảnh không thể tiến mà cũng không thể lùi, trong lúc nhất thời, nàng trầm mặc không nói.

Hách Liên Dực cũng không nghĩ ra được biện pháp nào khác, trong nội tâm âm thầm trách móc: “Ngao Nguyệt, người gieo gió gặt bão, đừng mong Hoàng huynh cứu người.”

“Gian phu rốt cuộc là kẻ nào?” Sắc mặt Nguyên Ung Đế càng ngày càng lạnh.

Ngao Nguyệt quỳ gối trong điện, mồ hôi ướt đầm lưng áo: “Phụ hoàng...”

“Cho tới tận bây giờ người vẫn muốn che chở tên gian phu đó sao?” Nguyên Ung Đế mạnh bạo vỗ lên tay ghế, tay vịn ghế cứ vậy mà gãy.

“Phụ hoàng, con không có...” Ngao Nguyệt nhỏ giọng nức nở, tư vị có khổ mà không thể nói thì ra lại chưa xót để vậy. Nàng vẫn một thân hoàn bích nhưng lại không thể nói, cũng không dám nói.

Thanh Linh biết rất rõ Ngao Nguyệt vẫn còn một thân trinh trắng, thái y chẩn nàng ta mang thai ba tháng, đó là khi Hách Liên Dực kéo nàng ta ra khỏi điện, nàng đã nhanh chóng châm một châm có bôi thuốc vào tay nàng ta.

Thuốc trên ngân châm có tên là Tô Hợp, Tô Hợp có tác dụng làm giả hi mạch. Đặt Tô Hợp và Điền Diệp cùng một chỗ có thể khiến người khác muốn nôn mửa.

Thuốc được Thanh Linh bôi trên tay chính là Điền Diệp, kết hợp với Tô Hợp có trong thân thể Ngao Nguyệt biến thành một màn ‘Công chúa Ngao Nguyệt chưa xuất giá đã có thai ba tháng.’

Tô Hợp cùng Điền Diệp đều là những loại dược Thanh Linh chuẩn bị cho màn ‘Bình Nhạc Huyền Hầu lẳng nhục Công chúa Ngao Nguyệt’. Chỉ là hai loại dược này khá khó tìm, Thanh Linh bày ra kế hoạch Hách Liên Dực giết Phong Lộng, thứ nhất là tranh thủ phái người đi tìm dược, thứ hai nàng muốn trước mặt Nguyên Ung Đế, Ngao Nguyệt khai Hách Liên Dực phải sát thủ ám sát nàng.

Chỉ tiếc vở kịch Hách Liên Dực giết Phong Lộng vì chuẩn bị không chu toàn mà khiến hai huynh đệ bọn họ đoán được phân nửa. (MTLTH.ddlqd)

“Ngao Nguyệt, người khiến phụ hoàng cảm thấy rất thất vọng.” Nguyên Ung Đế nói, sau đó gọi người tới phân phó: “Công chúa Ngao Nguyệt mắc bệnh nặng, cần tĩnh dưỡng. Đưa Công chúa đến Vạn Phúc am, phái người theo dõi, không có lệnh của trẫm, không có kẻ nào có thể đi vào.”

Ngao Nguyệt chưa xuất giá mà đã có thai, lại không chịu khai tên gian phu. Nguyên Ung Đế bất đắc dĩ ngoài mặt nói nàng bệnh nặng cần tĩnh dưỡng, thực chất là đang công khai giam lỏng nàng.

“Ngao Nguyệt, người thân là Công chúa Nam Hạ lại to gan dám làm chuyện đòi bại thế này, khiến Hoàng thất Nam Hạ mất hết mặt mũi. Trẫm cho người ba ngày suy nghĩ, nếu sau ba ngày vẫn không khai tên gian phu kia ra, trẫm coi như không có người nữ nhi này, đến lúc đó tự động uống Luân Hồi, coi như trả giá vì lỗi lầm này.”

Luân Hồi là bí dược Hoàng Thất Nam Hạ, kịch độc, đặc biệt xử trí những người phạm lỗi lớn: “Người, tự giải quyết cho tốt!” Nguyên Ung Đế ngoan tâm nói rồi phất tay áo rời đi.

Ngao Nguyệt bị dẫn xuống, Hách Liên Dực tới điện môn, khi đi qua người Thanh Linh liền hừ lạnh: “Coi như hôm nay người gặp may.”

Hắn nói xong liền rời đi, số tên Diệp Đàm này thật ***quá tốt!

Khi Thanh Linh trở lại Diệp phủ thì trời cũng đã tối, Hương Thảo thấy nàng đi vào Mặc Trúc viện liền hưng phấn chạy ra: “Nhị công tử, người không có việc gì, thật tốt!”

Nghe tin Thanh Linh bị triệu vào cung vì tội lẳng nhục Công chúa Hoàng Thất, Hương Thảo gấp đến sắp khóc, bây giờ nhìn Thanh Linh bình an trở về, nàng liền yên tâm.

Thanh Linh cười: “Em yên tâm, công tử nhà em người hiền có trời phù hộ, chuyện có lớn hơn nữa thì cũng có...” Tàn Liễm, nàng chợt nghĩ đến Tàn Liễm, bất luận nàng gây ra họa gì cũng có hắn chịu trách nhiệm giúp nàng.

“Nhị công tử.” Bạch Nhiên từ ngoài viện đi vào.

“Đã thả Phong Lộng rồi sao?” Thanh Linh hỏi, trước khi về phủ, nàng đã phân phó Bạch Nhiên đi thả Phong Lộng.

Ngao Nguyệt đã không thể khiến nàng gặp phiền toái được nữa, giữ Phong Lộng cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Bạch Nhiên nói: “Thuộc hạ đã để hấn đi nhưng hấn nói muốn gặp người một lần, Nhị công tử có muốn gặp hấn hay không?”

“Gặp một lần cũng không sao.” Thanh Linh nói.

Thanh Linh đi tới một hạ viện vắng vẻ trong thành, khi nàng bước vào đã thấy Phong Lộng đứng ở hành lang.

Nghe được tiếng bước chân, Phong Lộng nhìn Thanh Linh: “Diệp Nhị công tử có thể nói cho Phong Lộng Ngao Nguyệt giờ sao rồi không?”

Thanh Linh thẳng thắn nói chuyện Nguyên Ung Đế xử trí Ngao Nguyệt ra sao.

Phong Lộng nghe xong, trầm mặc thật lâu: “Diệp Nhị công tử có thể đáp ứng Phong Lộng một chuyện được không?”

Thanh Linh tựa như biết hấn nói gì: “Ta có thể giúp ngươi gặp Ngao Nguyệt một lần.”

Phong Lộng khẽ kinh ngạc, hấn còn chưa nói mà Diệp Đàm cũng đã biết hấn muốn nói gì: “Đa tạ.”

Đêm khuya thanh vắng, Thanh Linh phân phó người vào Vạn Phúc am đưa Ngao Nguyệt đi ra.

Sau khi ra khỏi Vạn Phúc am, Ngao Nguyệt được đưa tới một tòa đình tại rừng trúc lân cận.

Ngọn đèn trong đình tranh tối tranh sáng, nàng đứng xa xa nhìn Phong Lộng.

Phong Lộng mặc một bộ vũ y hoa lệ, trong ngực ôm đàn tỳ bà, lẳng lặng nhìn Ngao Nguyệt từng bước từng bước lại gần hấn.

Ngao Nguyệt mặc hồng y, bên ngoài khoác áo lụa mỏng thêu Mẫu Đơn, vận búi tóc hoa lệ, cài trâm ngọc trai. Nàng yên tĩnh bước từng bước chân, tựa như tiên tử đi dưới ánh trăng.

Trong đình có rượu, có điểm tâm, nàng vừa đến, Phong Lộng liền kéo nàng ngồi xuống: “A Nguyệt, ta mời nàng.” Hấn rót đầy ly rượu, Ngao Nguyệt mỉm cười uống hết.

“A Nguyệt, lâu rồi ta không múa cho nàng xem, hôm nay ta múa cho nàng xem lần cuối cùng được không?”

“Được.” Đôi mắt nàng long lanh như ngọc lưu ly.

Tiếng tỳ bà vang lên, Phong Lộng chậm rãi múa theo nhạc. Tiếng tỳ bà dần nhanh hơn, Phong Lộng cũng múa càng nhanh hơn. Vũ y tung bay như cánh hoa, vũ điệu say đắm lòng người.

Đột nhiên eo eo khẽ khom, tỳ bà đặt sau lưng, tiếp đó hấn đẩy ngược lên.

Lúc hấn thẳng lưng lên, điệu múa cũng kết thúc. Ngao Nguyệt đứng dậy ôm lấy hấn, hai mặt nhắm thật chặt, Phong Lộng hai tay ôm nàng thật chặt.

Hai người ôm nhau, dù có sống hay chết cũng quyết không buông nhau ra.

Ngao Nguyệt mở mắt, đáy mặt phức tạp, cuối cùng bình tĩnh lại. Nàng nhanh chóng rút một cây trâm nhọn trên búi tóc.

Nàng cầm cây châm đâm thật mạnh vào lồng ngực của Phong Lộng: “Thật xin lỗi, chàng đừng trách ta.” Là nàng ích kỷ, nàng không có cách nào nói ra gian phu là ai, ba ngày sau dù sao nàng cũng phải chết.

Phong Lộng là của nàng, cho dù nàng chết, hấn vẫn phải là của nàng, nàng muốn hấn phải theo nàng xuống Hoàng Tuyền.

Khỏe miệng Phong Lộng tràn máu tươi, thanh âm yếu ớt: “A Nguyệt, ta không trách nàng.”

“Thật xin lỗi...” Bất chợt Ngao Nguyệt phun ra một ngụm máu, trong nháy mắt nàng liền hiểu, bàn điểm tâm và rượu đều có độc. Thì ra, hấn cũng đã tính toán xong con đường cho cả hai.

Hai người cùng nhau ngã trên đất, Ngao Nguyệt ôm Phong Lộng, mỉm cười: “Chúng ta...quả nhiên tâm ý tương thông.”

“Từ bây giờ nàng không cần vì ta mà làm những việc góc ghech nữa rồi.” Phong Lộng cũng cười nói, nàng đã vì hấn làm quá nhiều việc trái lương tâm, rất tốt, về sai không cần phải thế nữa.

Hơi thở hấn ngày càng yếu, tầm mắt bắt đầu mờ hồ: “Yêu ta nàng có hối hận không?”

“Không hối hận.” Ngao Nguyệt trả lời.

“Yêu ta chàng có từng hối hận?” Nàng hỏi.

“Không hối hận.” Phong Lộc kiên định trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Rất Nhớ Hấn

Ngao Nguyệt nhìn Phong Lộc dần mất đi hô hấp trong lòng mình, nàng cười yếu ớt, lầm bầm nói nhỏ: “Hồi quân một câu vô hồi, có chết cũng không tiếc.”

Đến lúc Thanh Linh xuất hiện trong đình thì Ngao Nguyệt và Phong Lộc đã mất đi hô hấp, hai thân thể ôm chặt lấy nhau.

Bạch Nhiên không khỏi kinh ngạc: “Nhị tiểu thư, Phong Lộc và Công chúa...”

“An táng bọn họ cho thật tốt.” Thanh Linh nói, sinh thời không được ở bên nhau, sau khi chết nàng liền thành toàn cho bọn họ.

“Vâng.” Bạch Nhiên trả lời.

“Vạn Phúc am bên kia sao rồi?” Nàng vừa hỏi phía Vạn Phúc am liền rực lên ánh lửa.

“Theo đúng phân phó của Nhị tiểu thư.” Bạch Nhiên trả lời.

Ngày hôm sau khắp nơi liền truyền tin tức, tại Vạn Phúc am, phòng Ngao Nguyệt Công chúa đột nhiên cháy lớn, bởi thể lửa quá lớn, không ai dám xông vào cứu Ngao Nguyệt Công chúa, Ngao Nguyệt Công chúa cứ thế mà táng thân nơi biển lửa.

Trận hỏa hoạn này là Thanh Linh che giấu hành tung của Ngao Nguyệt, chỉ cần Vạn Phúc am cháy, không ai biết Ngao Nguyệt vốn đã không còn ở trong am.

Gió Bắc thổi, lá vàng rơi đầy sân, đầu Đông đã đến.

Sáng sớm, Minh Tứ mang theo người khiêng năm cái rương lớn đến Diệp phủ.

Thanh Linh nhìn chằm chằm năm cái rương: “Minh Tứ, trong rương có cái gì vậy?”

“Bên trong rương là y phục công tử chuẩn bị cho tiểu thư mặc vào mùa đông này.” Minh Tứ trả lời.

Thanh Linh chắc lưỡi hít hà, năm rương quần áo lớn, mùa đông nàng cần nhiều y phục như vậy sao?

“Oa, Tàn Tướng đối xử với tiểu thư thật tốt.” Hương Thảo hâm mộ nói, mới đầu mùa đông mà Tàn Liễm đã thay tiểu thư chuẩn bị nhiều quần áo như vậy rồi.

Một người chỉ đặt tiểu thư vào trong lòng, quan tâm nàng mọi nơi mọi lúc, kể cả chút chuyện dù rất nhỏ. Tiểu thư hiện tại cũng không thiếu ăn cũng chẳng thiếu mặc, Tàn Tướng vẫn vì nàng mà chuẩn bị nhiều quần áo như vậy, xem ra hấn thực sự thực sự rất yêu tiểu thư.

“Nhị tiểu thư, công tử nhà ta nói, đây đều là y phục tốt nhất, tiểu thư tự mình mở ra nhìn một chút. Còn nữa, công tử gửi thư về cho tiểu thư.” Minh Tứ nghiêm trang nói, giao thư cho Thanh Linh, lại để người khiêng rương vào khổ phòng Mặc Trúc viện sau đó liền rời khỏi Diệp phủ.

Thanh Linh mở lá thư trong tay, Tàn Liễm nói mấy ngày nữa hấn sẽ từ Mẫn Châu trở lại.

Lá thư thoang thoảng mùi mặc hương, giòn mùi cơ thể hấn.

Biết hấn sắp trở lại, khuôn mặt nàng không giống được sự vui vẻ.

Trong thư còn đề cập đến có một cái hộp nhỏ trong rương. Bởi vì đồ trong hộp quá nhỏ, vì quá nhỏ nên nếu nàng sử dụng thường xuyên thì...

Thanh Linh thấy câu này chưa viết hết, cảm giác hơi hoang mang, cái gì nhỏ? Người này rốt cuộc đang muốn nói đến cái gì?

“Nhị tiểu thư, đồ trong rương nhiều thật.” Hương Thảo mở rương ra kiểm tra giúp Thanh Linh.

Thanh Linh buông lá thư trong tay xuống, nhìn cái rương chằm chằm. Bên trong có áo choàng, áo khoác, giày, bao tay, phàm là y phục dành cho mùa

đồng đều đầy đủ. Y phục không có cái nào không phải là thượng phẩm, tùy tiện cầm một món đồ đến tiệm cầm đồ cũng được một khoản tiền lớn, đủ cho gia đình bình thường chi tiêu trong mấy tháng.

Hương Thảo kiểm kê đồ dùng đột nhiên hô lên: “A. Nhị tiểu thư, ở trong này có một cái hộp nhỏ tinh xảo.”

Nàng đưa hộp cho Thanh Linh, Thanh Linh mở hộp ra nhìn thoáng chốc mặt đỏ bừng.

“Nhị tiểu thư, mặt ngài thật là đỏ.” Hương Thảo tò mò nhìn nàng: “Trong hộp có thứ gì vậy ạ?”

“Không có gì cả!” Thanh Linh chột dạ trả lời nhanh chóng, bên trong hộp toàn bộ đều là dây bó ngực.

Giờ phút này nàng đã hiểu dòng chữ viết không hết trong thư Tàn Liễm nói đến là cái gì rồi, thì ra hắc chế nàng ngực nhỏ. Tên khốn này, trong đầu toàn nghĩ những thứ gì đầu đầu! Nàng thật muốn đánh bẻ đầu hắn!

Tại Vinh Vương phủ, Hách Liên Dực vội vàng xem công văn trong thư phòng. Lúc này đột nhiên có tiếng gõ cửa: “Vào đi!”

Cửa thư phòng mở ra, Luru Hải – một trong những tâm phúc của Hách Liên Dực bẩm báo: “Vương gia, thuộc hạ vô tình gặp một người tại Linh Y cốc.”

Hách Liên Dực vui đầu nhìn công văn, lời Luru Hải dường như hắn cũng không buồn nghe.

Luru Hải nói tiếp: “Thuộc hạ dò la được từ trong miệng hắn nói trong Linh Y cốc cũng có một người tên Diệp Đàm.” Hách Liên Dực phái hắn ra ngoài làm việc, lúc đi ngang qua phụ cận Linh Y cốc trung hợp gặp được phu khuân vác trong Linh Y cốc cũng đang ra ngoài.

Phu khuân vác ra ngoài mua đồ rồi vào một quán trà uống nước nghỉ ngơi, kết quả phát hiện hà bao đã bị trộm mất. Luru Hải nhất thời tốt bụng giúp hắn trả tiền, phu khuân vác cảm kích cùng hắn trò chuyện mấy câu. Kết quả không cẩn thận lỡ miệng, Luru Hải mới biết thì ra trong Linh Y cốc còn có một người tên Diệp Đàm.

Vừa nghe đến hai chữ Diệp Đàm, Hách Liên Dực tựa như uống thuốc kích thích ngẩng phắt đầu lên, con ngươi co lại, nhìn Luru Hải chăm chăm: “Người nói cái gì?”

Luru Hải lại bẩm báo với hắn một lần nữa.

“Thuộc hạ biết Vương gia muốn trừ khử Diệp Đàm, những chuyện có liên quan đến Diệp Đàm thuộc hạ đều cố gắng lưu tâm, cho nên thuộc hạ liền hỏi tiền căn hậu quả từ đám phu khuân vác kia.”

“Đám phu khuân vác kia nói thế nào?” Hách Liên Dực khẩn cấp hỏi.

Luru Hải liền trả lời tường tận, Diệp Đàm trong Linh Y cốc kia hình như đến từ Hạ thành, hắn đến cốc để chữa bệnh mãn tính, bên cạnh còn có một người tùy tùng tên gọi Bạch Nhiên nhưng sau mấy ngày Bạch Nhiên đột nhiên biến mất. Mà Diệp Đàm thì vẫn ở tại Linh Y cốc để chữa bệnh, chưa từng rời khỏi đó.

Lông mày Hách Liên Dực giãn ra, đôi mắt tinh quang chợt lóe. Đến từ Hạ thành, tùy tùng thân tín tên gọi Bạch Nhiên, không phải Diệp Đàm thì còn có thể là ai? Khóe môi hắn vẽ ra một nụ cười âm hiểm: “Diệp Đàm tới Linh Y cốc từ lúc nào?”

Luru Hải nói Diệp Đàm đã đến Linh Y cốc được một thời gian rồi, thời gian vừa khớp Diệp Đàm chân chính rời Hạ thành cầu y. Khóe môi Hách Liên Dực cong sâu hơn, bây giờ hắn có thể hoàn toàn khẳng định Diệp Đàm hiện tại đang ở Hạ thành là giả.

Bạch Nhiên từ nhỏ đã đi theo Diệp Đàm, rất được Diệp Đàm tín nhiệm. Nếu như hiện tại trong Diệp phủ không có Diệp Đàm thì còn có Diệp Thanh Linh có thể sai khiến Bạch Nhiên, nếu không thì còn có thể là ai?

Trước đây Ngao Nguyệt từng nói với hắn, Tàn Liễm từng đỡ một đao chém sau lưng giúp Thanh Linh, bởi vậy mới biết trong lòng Tàn Liễm có Thanh Linh.

Hiện tại Tàn Liễm với Diệp Đàm quan hệ không tồi, bởi vì hắn đã biết Diệp Đàm hiện tại là Thanh Linh?

Hơn nữa Hách Liên Dực trước đây từng nghe nói Tàn Liễm cùng Thanh Linh hôn nhau ngay trên đường phố, chỉ cần bấy nhiêu hắn đã có thể hoàn toàn khẳng định Diệp Đàm hiện tại ở Hạ thành chính là Diệp Thanh Linh.

“Diệp Thanh Linh.” Nụ cười trên mặt Hách Liên Dực không rõ ý vị.

Nữ nhân quả thật rất có ý tứ.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Chương 123.2

Đại hộ pháp Tiêu Dao thành, nếu nàng trở thành nữ nhân của hắn, hắn sẽ lại có được trợ lực từ Tiêu Dao thành, khả năng hắn được ngôi vị cũng lớn hơn nhiều.

Nhưng hắn lại nhớ đến Tần Liễm, không khỏi nhức đầu.

Hừ, nếu không thể chiếm được Thanh Linh, vậy thì phá hủy nàng đi.

Tước vị Bình Nhạc Huyền hầu là Phụ hoàng phong cho Diệp Đàm, Diệp Thanh Linh lại dám giả mạo Diệp Đàm nhận tước vị, đây chính là tội khi quân. Mặc dù Diệp Thanh Linh chính là Đại hộ pháp Tiêu Dao thành nhưng thân phận Bình Nhạc Huyền hầu lại không phải của nàng. Đây chính là lừa dối Thánh Thượng.

Hách Liên Dực mau chóng vào cung nói với Ninh Thục phi chuyện này.

“Không ngờ kẻ hại Túng nhi chết thảm lại chính là tiểu tiện nhân này!” Gương mặt Ninh Thục phi vặn vẹo.

“Chỉ tiếc bây giờ vẫn chưa phải là thời cơ tốt để vạch trần thân phận của nàng.” Hách Liên Dực nói, hiện tại nếu phơi bày thân phận của nàng thì trợ lực của Tiêu Dao thành hắn cũng không thể chiếm được nữa, hắn muốn tìm thời cơ thật tốt.

“Hôm nay đã vào đông, mấy ngày nữa chính là ngày mộc tuyền.” Hách Liên Dực nhìn Ninh Thục phi.

Ngày mộc tuyền hàng năm, Hoàng Thượng cùng quần thần đều đến Thiên Chiếu sơn ngâm suối nước nóng, thả lỏng người sau một năm làm việc, vừa đi chính là mấy ngày.

Ngày mộc tuyền đến Thiên Chiếu sơn tắm suối nước nóng còn có ý nghĩa tẩy rửa vận rủi, thế nên ngày này hàng năm nếu không phải chuyện trọng đại, Hoàng Thượng đều đi rất đều.

“Con tính vạch trần thân phận nàng ta tại Thiên Chiếu sơn?” Ninh Thục phi hỏi.

“Đúng vậy, còn nhờ nẫu phi thuyết phục Phụ hoàng lệnh cho Thanh Linh đi theo.” Hách Liên Dực nói, theo Nguyên Ung Đế đến Thiên Sơn chiếu tắm suối nước nóng đều là trọng thần trong triều, không đến phiên Bình Nhạc Huyền hầu cấp tam phẩm.

Ninh Thục phi trầm tư một lát, sau đó mới chắc chắn gật đầu.

Ban đêm, chỉ cần nghĩ đến việc mai Tần Liễm trở lại, Thanh Linh hưng phấn đến độ không ngủ được, nằm trên giường lăn qua lộn lại.

“Tần Liễm, chàng đã hạ cổ gì cho ta, tại sao ta lại nhớ chàng đến thế?” Nàng nằm trên giường tự nhủ.

Trần trọc trở mình, vẫn không đợi đến khi trời sáng, nàng liền nhanh chóng bò dậy, tự lấy nước rửa mặt, mặc y phục liền đi ra ngoài luôn.

“Nhị tiểu thư, trời còn chưa sáng, người định đi đâu?” Bạch Nhiên nghe thấy động tĩnh, vừa ra ngoài liền thấy Thanh Linh y phục chỉnh tề đứng ngoài viện.

“Nhớ hắn rồi, ta đi tìm hắn, đừng đi theo ta.” Thanh Linh sau khi ném một câu rồi vội vã rời đi.

“Tần Tướng mai mới trở lại mà.” Bạch Nhiên sau lưng nàng hô lớn.

“Ta không chờ nữa.”

Trán Bạch Nhiên đầy hắc tuyến, họ Tần kia ngày mai mới trở lại, Nhị tiểu thư có cần gấp thế không?

Thanh Linh giục ngựa tới cửa thành, cửa thành vừa vặn tới canh giờ mới cửa.

Cười khoái mã chạy như bay, gió Bắc thổi lạnh đến đau rát nhưng nàng không hề để ý.

Từ xa nhìn thấy bóng trắng quen thuộc, gương mặt nàng chậm rãi hiện lên ý cười, ngày càng rõ, tâm hồn lơ lửng tựa như đám mây.

Nàng và hắn cách nhau ngày càng gần. Hắn ngồi trên lưng ngựa, bạch y trắng hơn tuyết, thánh khiết như họa. Mặt mũi tinh xảo lại lẫn mấy phần yêu khí, mê hoặc lòng người. Hắn cũng nhìn thấy nàng, khuôn mặt vốn lạnh nhạt dần tràn ra nụ cười.

Hai con ngựa chạy nhanh đến nỗi bụi đất mù mịt.

Một đường phong trần, một đường tương tư.

Người ngồi lưng ngựa áo bào tung bay, tóc đen nhảy múa.

Hai người ngày càng gần nhau, nhưng không có ai dừng lại xuống ngựa. Đến lúc ngựa của Thanh Linh đối đầu với ngựa của Tần Liễm, Tần Liễm chột vurun tay, chuẩn xác ôm lấy eo nàng.

“A!” Nàng kêu lên một tiếng, người liền nằm gọn trong lòng hắn.

“Nhìn thấy phu nhân, vi phu cảm thấy rất vui về.” Hắn nói xong liền cúi đầu hôn lên môi nàng, hoàn toàn không để ý đến việc ngựa vẫn đang chạy như bay và con mắt như muốn rớt của chúng thuộc hạ.

Tần Liễm giục ngựa rất nhanh đã bỏ rơi đám thủ hạ đằng sau, bọn họ thức thời ko đuổi theo.

Không ngờ nàng sẽ chạy đến đón hắn, ôm nàng vào lòng, hắn cảm thấy thảo mãn trước nay chưa từng có.

Hắn hôn nàng nhiệt liệt như lửa, như muốn nói với nàng hắn rất nhớ nàng, thời khắc nhìn thấy nàng hắn có biết bao vui mừng.

Hắn hưng hăng hôn nàng, tựa như muốn khâm nàng vào trong ngực. Hắn một tắc lại một tắc muốn hút đi mùi đàn hương từ miệng nàng, điên cuồng cuốn lấy lưỡi nàng cùng nhảy múa. Nàng muốn từ thế bị động chuyển thành chủ động nhưng lại không thể đỡ được thế tiến công ác liệt của hắn, chỉ có thể mặc hắn nắm quyền.

Nàng ôm chặt lấy cổ hắn, mặc hắn đòi lấy.

Tại Thanh Sơn, võ ngựa rền cuốn theo lá vàng. Lạc diệp (lá xanh) như bướm bay múa xung quanh hai người, như thi như họa.

Khoái mã dừng lại giữa cơn mưa lạc diệp, trong khung cảnh nên thơ ấy, hắn thâm tình hôn nữ nhân hắn yêu.

Nàng bị hắn hôn, đầu óc có chút mê mang, mơ hồ cảm thấy ngực hắn thật nóng. Nàng muốn đẩy hắn, lại không có sức, nàng bắt lấy cơ hội cần hắn một cái.

Hắn ăn đau, nhanh chóng rời đi: “Phu nhân, nàng cần vi phu thật đau.” Giọng điệu ảm ức khiến người thương, đôi phượng mâu phiếm thủy quang nhìn nàng, nhìn nàng đến nỗi nàng cũng cảm thấy có chút chột dạ.

Nàng một tay ôm lấy cổ hắn, mở mồm cái vào môi hắn. Hắn nhanh chóng ngậm lấy môi nàng, ở khóe môi nàng khẽ cắn một cái.

Nàng trừng mắt liếc hắn, hắn cúi đầu cười cười.

“Nóng quá, chàng buông ta ra trước đã.” Nàng phát hiện hắn khoác một cái áo lông cáo, tuy không dày nhưng lại cực kỳ ấm.

Cổ áo dính một lớp lông trắng khiến khuôn mặt yêu nghiệt của hắn lại càng thêm câu nhân.

Cả người hắn chìm trong lớp lông mao màu trắng ấy, trông hết như thỏ tinh.

Bây giờ còn chưa phải là thời tiết lạnh nhất, hắn mặc như vậy có vẻ hơi thái quá.

Trên mặt hắn có vài phần lung túng: “Phu nhân, vi phu sợ lạnh.” Hắn ôm nàng chặt hơn một chút: “Phu nhân, nàng thật ấm.” Hắn vùi đầu vào gáy nàng, quyến luyến cọ cọ.

“Một đấng nam nhi như chàng cư nhiên sợ lạnh?” Lại còn sợ lạnh hơn cả nữ tử là nàng, nàng phì cười một tiếng nhưng chưa tới một phút đồng hồ, gáy nàng truyền tới cơn đau đầu tê tê khiến nàng cứng cả người.

Người này vậy mà dám cắn nàng, nàng vừa bực vừa đau liền kéo lấy một lọn tóc của hắn.

“Không cho giữu cột vi phu.” Thanh âm hắn trầm thấp mà khàn khàn.

Âm vừa dứt, hắn liền vùi đầu hôn lên vết cắn vừa cắn.

“Nóng.” Nàng giống như đang ở cạnh một lò lửa nóng, vừa muốn thoát lại vừa muốn đắm chìm trong nụ hôn của hắn.

Đột nhiên nàng cảm thấy khá mát mẻ. Hắn cởi chiếc áo khoác lông cáo, sau một hồi trời đất quay cuồng, nàng phát hiện hắn bao nàng trong chiếc áo ấy, chặt chẽ không một kẽ hở.

Lạc diệp vẫn cứ bay tán loạn trên không trung, sương mù sáng sớm vẫn chưa tan. Trong chiếc áo lông cáo màu trắng, hai người ôm nhau cười trên khoái mã, tóc đen dây dưa không biết của ai.

“Phu nhân, chúng ta thành thân đi.” Hơi thở hắn quanh quẩn quanh vành tai nàng, thanh âm trầm khàn mà mê người nhẹ giọng dụ dỗ.

Tay hắn sờ loạn trên người nàng, nàng đã sớm mềm nhũn như xuân thủy rồi, chỉ đành mặc hắn sờ mó. Sắc mặt nàng đỏ hồng kiều diễm như hoa, đôi mắt mờ sương, cánh môi sưng đỏ, nàng thở hổn hển nói: “Được.” Không chút do dự trả lời hắn.

Mặt mày hắn cong cong như trăng non, hưng hăng hôn lên môi nàng, sau một lúc mới hàm hồ nói: “Vậy vi phu phải bắt tay vào chuẩn bị thôi.”

Hai người vành tai mái tóc chạm nhau hồi lâu, đợi đến lúc nàng đã hoàn toàn tỉnh táo thì y phục cũng xộc xệch cả rồi.

“Đây là nơi nào?” Nàng nhìn bốn phía, phát hiện đây là chân núi, cảnh vật xung quanh nhìn rất xa lạ.

“Vi phu cũng không biết.” Hấn chỉnh lý y phục cho nàng ổn thỏa, sau đó hấn liền rút đi dây buộc tóc của nàng, tức khắc ba ngàn tóc đen xỏa tung bay trong gió.

Tay hấn xen vào mái tóc đen của nàng, cũng không sợ phiền.

“Tay của chàng sao lạnh vậy?” Thời điểm tay hấn chạm vào da đầu nàng, nàng liền cảm nhận được sự lạnh lẽo, nàng liền kéo tay hấn lại sờ sờ.

Hấn sợ lạnh, chỉ vì nàng mà cởi áo khoác lông cáo, hiện tại tay hấn lạnh như băng, nàng thấy hơi đau lòng. Lôi kéo hấn đứng lên, nhặt áo khoác lông cáo vỗ vỗ cho sạch sẽ, kiễng mũi chân khoác áo vào cho hấn.

“Chàng đã sợ lạnh thì nên mặc áo dày dày chút, đừng nên chỉ quan tâm tới ta.” Nàng nói.

Hấn dịu dàng cười: “Ôm phu nhân rất ấm, dù không mặc gì cũng không thấy lạnh.”

Nàng trừng mắt liếc hấn một cái, đập hấn một cước: “Luuu mạnh!”

“Phu nhân, thật đau!” Hấn giả bộ đáng thương giương mắt nhìn nàng.

Nàng không thèm để ý tới ánh mắt của hấn, nhìn quanh bốn phía tìm hướng ra ngoài.

“Phu nhân, chúng ta lên núi ngắm mặt trời mọc được không?” Không đợi nàng trả lời, hấn liền kéo eo nàng đi. Điềm mũi chân, hấn vận khinh công mang theo nàng một đường lên thẳng đỉnh núi.

Trong ngực ôm một người mà lúc thi triển khinh công lại chẳng có chút tổn hao sức nào. Tư thái thong dong ưu nhã như thơ.

Cảnh vật nhanh chóng lui về phía sau, chỉ một lát sau, hấn và nàng đã đứng trên đỉnh núi.

Phóng tầm mắt ra xa, vạn lý giang sơn đẹp tựa bức tranh thủy mặc.

Mặt trời còn chưa rạng, hấn ôm lấy eo nàng cùng nàng đón chờ một ngày mới.

“Sao chàng lại sợ lạnh?” Nàng đột ngột hỏi.

Hấn sững sờ một chút, khe khẽ ôm nàng thật chặt: “Thực ra ta cũng thấy lạnh đến thế, chỉ là đã từng bị cồng trong một thời gian dài, về sau liền sợ.” Hấn lạnh nhạt nói, phượng mâu có tuyết vọng, có buồn bã, có tàn nhẫn, có sát ý, sau cùng liền bình bình thần thần lại.

Nàng đau lòng nắm tay hấn thật chặt: “Vậy lúc đó chàng thấy rất rất lạnh đi.” Nếu không thì cũng không bị ám ảnh cho đến tận bây giờ.

“Đúng vậy.” Hấn gác cằm trên hõm vai nàng, chậm rãi khép mắt phượng.

Lòng nàng chột căng thẳng, cầm tay hấn hỏi: “Tại sao lại thế? Người nhà của chàng đâu? Họ không quan tâm chàng sao?”

Thật lâu cũng không nghe thấy câu trả lời của hấn, nàng cho là hấn không muốn nói, bất ngờ hấn mở miệng: “Bọn họ đều không còn.” Âm thanh lạnh nhạt mà mong manh, tựa như từ phương xa truyền đến.

Ý thức mình đã nói đến chuyện đau lòng của hấn, nàng dừng lại không tiếp tục hỏi nữa: “Chàng còn có ta, ta mãi mãi sẽ là gia đình của chàng.”

“Ừ, ta còn có nàng, sau này còn có con của chúng ta nữa.” Thanh âm hấn nhẹ nhàng, hai tay đều áp lên bụng nàng.

Mặt nàng nhanh chóng nóng lên, thẹn quá hóa giận gạt tay hấn ra.

Canh giờ vừa lúc, mặt trời đỏ hồng từ phía Đông dần lộ rạng sau những đụn mây.

“Thật đẹp!” Thanh Linh thì thầm, đây không phải lần đầu tiên nàng nhìn thấy mặt trời mọc, nhưng lại là lần đầu tiên cảm nhận được vẻ đẹp của nó, có lẽ một phần là có hấn bên cạnh.

Hấn nương theo ánh mắt của nàng nhìn về phía chân trời: “Nàng thích? Sau này vi phu sẽ cùng nàng ngắm mặt trời mọc.”

“Được.”

Hấn nhìn nàng, đôi mắt thâm thúy, chỉ cần nàng thích, hấn đều nguyện chiều theo nàng.

Bình minh đến, vạn vật được phủ thêm một tầng nắng vàng tựa như lớp lụa kim sắc mỏng.

Trên đỉnh núi, hai người lặng yên ôm nhau đều nguyện không chia lìa, tựa như ôm đối phương đến đầu bạc răng long, cử án tề mi.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Không Nên Đắc Tội Diệp Đàm.

Ngày tiếp theo chính là ngày mộc tuyền, dựa theo lệ cũ, hôm nay Nguyên Ung Đế cùng quần thần sẽ lên đường đi Thiên Chiếu Sơn.

Sáng sớm tinh mơ, quần thần liền tụ hội ở cửa cung chờ Nguyên Ung Đế cùng đi Thiên Chiếu sơn. Nguyên Ung đế còn chưa tới, quần thần tùm năm tùm ba nói chuyện phiếm.

Đi cùng Nguyên Ung Đế đến Thiên Chiếu sơn đều là trọng thần trong triều, trong danh sách Thanh Linh ngược lại không thấy đại ca Diệp Tự mà lại thấy tên nhị ca Diệp Đàm, đúng là chuyện ngoài ý muốn. Mặc dù phẩm cấp của nhị ca là tam phẩm Bình Nhạc Huyền hầu nhưng thực chất không có thực quyền.

“Nhị công tử, Tàn Tướng ở kia.” Bạch Nhiên thấy nàng nhìn xung quanh liền đoán nàng đang tìm Tàn Liễm, vì vậy hần liền lên tiếng nhắc nhở nàng.

Thanh Linh nhìn theo hướng Bạch Nhiên đã chỉ liền nhìn thấy Tàn Liễm đang mặc áo choàng lông cáo mềm như nhung. Hần đang đi về phía nàng, gương mặt yêu mị nhìn có vẻ rất vui sướng, đôi mắt phượng ngâm ôn nhu: “Vừa tới Diệp phủ tìm nàng, không nghĩ nàng đã sớm tới đây.”

“Hôm nay ta ra cửa sớm.” Nàng nói, cảm giác đằng sau có ánh mắt đang nhìn bên này, nghiêng đầu nhìn lại phát hiện Vô Ưu Công chúa.

Vô Ưu mặc một bộ y phục màu trắng, bên hông thắt dây lưng màu bạc làm hiện rõ vòng eo nhỏ nhắn dịu dàng không đầy một nắm tay. Tóc đen như mực dùng một dải lụa màu bạc, đoạn dây còn lại rủ xuống chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh nhã như hoa lan.

Bộ y phục của nàng có cùng màu sắc với áo choàng của Tàn Liễm, đôi mắt nàng từ bấy đến giờ vẫn không rời Tàn Liễm: “Liễm ca ca.” Nàng gọi Tàn Liễm, bước chân nâng lên, vừa định lại gần Tàn Liễm, chỉ là nhìn thấy ánh mắt rét lạnh của hần mới miễn cưỡng ngừng lại bước chân.

Thanh Linh quay đầu lại, cười cười nhìn Tàn Liễm, thấp thoáng có chút nguy hiểm: “Hôm nay trang phục của Vô Ưu Công chúa với trang phục của chàng trông thaati xứng

đôi.” Nàng không mặn không nhạt nói.

“Phu nhân ghen?” Hần thấp giọng cười.

“Đúng vậy.” Nàng nghiêng đầu nhìn chỗ khác. “Ta không thích nữ nhân khác dùng ánh mắt đó nhìn chăm chăm nam nhân của ta.” Nàng nói thẳng.

Hần cười một cách sáng lạn, dụ dỗ nàng: “Nếu nàng không thích, vì phu liền khiến nàng ta không thể nhìn thấy được nữa.” Hần âm thầm giật từ áo choàng xuống mấy sợi lông, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, mấy sợi lông trong nháy mắt bay ra.

“Mắt bản công chúa đau á.” Vô Ưu hai tay che mắt

ngôi xóm trên mặt đất.

“Chàng làm gì vậy?” Thanh Linh hỏi, không phải hẳn thực sự muốn chọc mũi mũi nàng ta chút?

Tần Liễm giơ tay lên, nàng nhìn thấy tay hắn dính lông trắng, nháy mắt liền hiểu hẳn ra tay cũng không đến nỗi khiến Vô Uu mù mắt. (M T L T D. ddltqt)

Mắt Vô Uu bị thương, hẳn chỉ muốn khiến nàng ta đứng xuất hiện trước mặt hắn một đoạn thời gian mà thôi.

Những người khác nhìn thấy Vô Uu hai tay ôm mắt rất rít hỏi han xem có chuyện gì. Vô Uu ngoại trừ hô đau cũng không nói gì.

Đúng lúc này Nguyên Ung Đế cùng Ninh Thục phi và Vân Quý phi đi ra khỏi cửa cung, nhìn thấy Vô Uu hai tay che mắt thống khổ kêu đau liền lập tức sai người đưa nàng hồi cung kêu Thái y trị liệu.

Nguyên Ung Đế phát tay bảo một câu không việc gì liền cũng quần thần cùng nhau khởi hành đi trước.

Bên trong Thiên Chiếu sơn có hành cung ôn tuyền, Nguyên Ung Đế cùng quần thần vừa đến liền đi thẳng vào hành cung ôn tuyền.

Không biết là ai an bài, phòng Tần Liễm lại kế bên phòng Thanh Linh. Sau khi thu thập một chút, nhìn sắc trời còn sớm liền kéo Tần Liễm đi bộ xung quanh.

Phong cảnh Thiên Chiếu sơn rất xinh đẹp, đại khái có

ôn tuyền chảy qua nên mùa đông ở đây hiển nhiên không lạnh mấy, cây cối phụ cận vẫn giữ được màu xanh.

Có tiếng ngựa hí từ phía trước truyền đến, tiến lên vài bước, Thanh Linh thấy được một con ngựa toàn thân đen bóng đang chạy như bay, nhìn qua liền biết đây chính là ngựa tốt.

Trên người nó không có dây cương hay yên ngựa, tư thái chạy như điên, hiển nhiên đây là ngựa hoang.

Thanh Linh nhìn con ngựa này, hai mắt tỏa sáng.

“Nàng muốn con ngựa này?” Nhìn bộ dáng nàng tham lam nhìn con ngựa, hẳn không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

“Ừ.” Nàng gật đầu, vừa muốn xông tới thuần phục con ngựa kia, đáng tiếc có người nhanh chân hơn nàng một bước.

“Con ngựa này bản vương muốn!” Hách Liên Dực thi triển khinh công, nhảy lên lưng con ngựa kia.

Con người Thanh Linh cơ lại, tóc ra hàn quang. Nàng đứng bất động, con mắt chăm chú nhìn Hách Liên Dực.

Con ngựa kia khí thế rất hung hãn, không ngừng xoay thân cùng giờ cao hai vó trước ý đồ hất Hách Liên Dực xuống. Hách Liên Dực tuy không có dây cương, không không chế nổi con ngựa này, bị nó xoay thân không ngừng, rất nhanh liền cảm thấy choáng đầu hoa mắt.

Ánh mắt Tần Liễm lạnh lẽo như Dung Chi Chi, nàng ta chợt cảm thấy cả người phát lạnh, khi ánh mắt hắn nhìn nàng, đột nhiên cảm thấy hơi thở nguy hiểm của nam nhân này có chút quen thuộc, nàng vô thức lùi lại mấy bước. (M T L T H. d d l q d)

“Đi thử một chút xem có thể thuần phục con ngựa này hay không?” Tần Liễm nói với Thanh Linh.

“Được.” Thanh Linh nhanh chóng đi về phía con ngựa kia.

Hắc mã sau khi hát Hách Liên, được xuống không lập tức rời đi, hình như có linh tính đặc ý dùng chân đào đất.

Dung Chi Chi nhìn thấy cây trâm yêu quý của mình rơi trên đất, nàng vừa phát hiện cây trâm liền nhìn thấy Thanh Linh một cước đạp nát nó.

Cây trâm khắc hình hồ điệp tinh xảo trong nháy mắt bị vỡ tan tành, nàng đau lòng trừng lớn mắt: “Người dám đạp vỡ cây trâm của bản tước phi?” Nàng xông tới định túm lấy cánh tay của Thanh Linh.

Thanh Linh âm thầm vận nội lực, Dung Chi Chi tức khắc bị một cỗ lực lượng vô hình hất văng ra.

Thanh Linh cúi đầu nhìn cây trâm vỡ dưới đất: “Sau khi trở về, bản hầu liền đền cho Dung tước phi một cây trâm y hệt.”

Chương 170: Chương 124.2

(Cảnh báo có cảnh bạo lực, rất kinh khủng, ai chưa đủ H, thỉnh không nên đọc)

Nàng ngừng một chút: “Bản hầu không thích bị người khác đụng chạm.” Nhất là Dung Thi Thi, nàng xoay người thi triển kinh công bay lên lưng ngựa.

Dung Thi Thi từ trên mặt đất đứng lên, vuốt vuốt chỗ bị đau. Nàng nhặt cây trầm bị gãy lên, hai mắt bốc hỏa nhìn bóng lưng Thanh Linh, Diệp Đàm, người nghĩ người là ai, cầu xin bản trắc phi chạm vào người, bản trắc phi còn không muốn.

Một chút lòng thương hương tiếc ngọc cũng không có, lại còn ném ngã bản trắc phi!

Sau khi Thanh Linh yên vị trên lưng ngựa, hai tay nàng núm chắc lấy bờm ngựa. Con ngựa này lập lại chiêu cũ, bắt đầu xoay thân cùng giờ cao hai vó trước. Nàng tức giận liền giơ tay đập lên đầu nó một phát.

Con ngựa này lại rất có ý tứ, bị Thanh Linh đánh một cái liền đành hoàng lại.

Hách Liên Dực trợn mắt há mồm nhìn, hấn mất nhiều công sức như thế mà vẫn không thể thuần phục được con ngựa này thế nhưng bị Thanh Linh đập cho một cái thế mà lại được?

Dung Thi Thi nhìn phía sau con ngựa, nàng chăm chăm nhìn bóng lưng Thanh Linh, đáy mắt dị quang thoáng hiện. Nếu bây giờ nàng khiến cho Diệp Đàm ngã từ trên lưng ngựa xuống, coi như trả thù Diệp Đàm đập vỡ cây trầm của nàng.

Nàng nắm chặt đoạn trầm bị gãy, đầu trầm rất bén nhọn, nàng dùng hết sức cắm cây trầm vào người con ngựa.

Dung Thi Thi phía sau ra tay quá nhanh, Thanh Linh bất ngờ. Hai vó trước giờ cao, sau đó lao nhanh ra ngoài. Thanh Linh từ trên lưng ngựa trượt xuống, nàng mượn lực trên thân ngựa, xoay người nhảy lên mới vững vàng đứng trên mặt đất. (MTLTH.ddlqđ)

“Có bị thương không?” Tần Liễm nhanh chóng chạy đến, lo lắng hỏi.

“Không sao.” Nàng lắc đầu: “Trời ơi, ngựa của ta!” Nàng thật vất vả nhìn trúng một con ngựa, đừng để đến tận bây giờ lại mất chứ?

Thanh Linh vội vàng đuổi theo hắc mã, Tần Liễm nhìn nàng lắc đầu bật cười, sau đó cũng đuổi theo.

“Vương gia, Thi nhi giúp chàng xả giận.” Dung Thi Thi tranh công hơn hờ nói.

Mặt Hách Liên Dực lạnh xuống: “Nhiều chuyện.” Hấn vốn định thuần phục hắc mã rồi tặng cho Thanh Linh, tranh thủ chiếm được hảo cảm của nàng, bị Dung Thi Thi quấy rối từ bên trong, chuyện càng ngày càng hỏng bét.

Hấn mang theo Dung Thi Thi đến Thiên Chiếu sơn đúng là bị nước vào đầu mà.

“Vương gia, chàng làm sao vậy?” Dung Thi Thi kinh ngạc nhìn hấn, hôm nay Hách Liên Dực uống lộn thuốc hay sao? Không phải hấn rất chán ghét Diệp Đàm sao? Nàng suýt chút nữa khiến Diệp Đàm té từ trên lưng ngựa xuống, hấn nên cao hứng mới phải.

“Về sau không có sự cho phép của bản vương, không được tìm Diệp Đàm gây sự.” Hấn ra lệnh, nhắc chân sai bước rồi đi.

“Hừ, dựa vào cái gì?” Dung Thi Thi rầu rĩ lắm lắm, nàng vừa muốn đuổi theo Hách Liên Dực đột nhiên có một bàn tay che miệng nàng, sau đó giờ tay đập một phát vào gáy nàng.

Dung Thi Thi mông lung mở mắt. mơ hồ chứng kiến nam nhân mặc bạch y.

“Khiến nàng ta triệt để thanh tỉnh.” Thanh âm nam tử so với tiên âm còn tuyệt vời hơn nhưng ngữ điệu lại rét lạnh đến tận xương.

“Ào.” Dung Thi Thi bị người đội cho một thùng nước đá, thoáng chốc tỉnh táo lại.

Nàng nhìn xung quanh, khắp nơi đều là cây cối, không biết đây là nơi nào. Bên cạnh nàng có vài hắc y nam tử sát khí quanh thân, còn có một nam tử khoác áo lông cáo màu trắng lười biếng ngồi trên ghế.

“Người dám đụng vào nàng, bàn tay nàng không thể giữ lại được nữa.” Thanh âm âm trầm tựa như từ địa ngục truyền đến.

Một hắc y nhân dè tay nàng lại, làm cho nàng không thể nhúc nhích. Nàng mở to hai mắt nhìn, người ngồi trên ghế là Tần Liễm. Nàng là một nữ tử, đặc tội hấn, cũng không cần bản thân hấn phải ra tay chứ?

Nàng không biết, phàm ở dưới mí mắt hấn dám khi dễ nữ nhân của hấn, hấn đều tự thân động thủ.

Minh Lục lấy ra một cái cửa, không nói hai lời liền nắm chặt lấy bàn tay xinh đẹp của Dung Thi Thi, bắt đầu cửa như cửa gỗ.

Dung Thi Thi kêu gào thảm thiết, nước mắt đau đớn rơi xuống như mưa, bộ dáng kia không phải điềm đạm đáng yêu mà là dữ tợn vụn vụn. “Ta là Vinh

Vương trác phi, các người không thể đối xử với ta như vậy!” nàng xé cổ họng gào thét, mọi người không ai để ý đến nàng.

“Không để cho nàng ta ngất.” Tần Liễm phân phó, Minh Lục lập tức dứt cho nàng

một viên thuốc, khiến cho nàng dù đau đớn đến cỡ nào cũng không thể ngấtàn

Từng nhất từng nhất của, đau thấu đến xương tủy. Nàng tận mắt nhìn bản thân mất đi hai tay, quá trình tàn nhẫn không dành cho người.

Đã hành hạ không chỉ thân thể, mà còn hành hạ cả tâm của nàng, ngao độc đến thế. Khiến cho nàng hiểu cảm giác thế nào là thống khổ tuyệt vọng.

Hai tay bị cưa đứt, đầu nàng gục xuống, trên trán mồ hôi lạnh không ngừng rơi xuống. Trong lúc lơ đãng, khóe mắt nàng thoáng nhìn thấy sợi tơ màu trắng có hoa văn tinh xảo tối màu trên tóc Tần Liễm. Nàng biết, tín vật của lâu chủ Phong Tuyết lâu cũng có cùng một dạng hoa văn này. (M T L T D. d d l q d)

Nàng hoảng sợ ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt như bị quỷ dọa: “Rốt cuộc người là ai? Người có quan hệ thế nào với Lâu chủ Phong Tuyết lâu?”

“Thấy đồ không nên thấy, mắt cũng không cần dùng nữa.” Tần Liễm cup mi mắt, lông mi thon dài dưới ánh sáng tạo nên bóng quạt lập thể trên gương mặt hấn.

Một hắc y nam từ mặt không đối sắc, nâng cầm Dung Chi Chi.

“Không... không thể.” Nàng kinh hoàng nhắm mắt lại nhưng cũng không có tác dụng gì nhiều, một bên mắt của nàng vẫn bị hắc y nam nhấn móc ra, nhét thẳng vào trong

miệng nàng.

Ngậm chính tròng mắt còn nóng hổi mà tanh mùi máu của bản thân, nàng sợ tới mức tức khắc nhổ ra.

“Người...” Thanh âm nàng run rẩy, có lẽ nàng đã đoán được thân phận của bạch y nam tử, nàng hoảng sợ đến rợn cả tóc gáy, lắp bắp nói: “Chẳng lẽ người là ....”

“Nói chuyện không nên nói, đầu lưỡi cũng không thể giữ.” Tần Liễm vẫn lặng lẽ không đếm xỉa gì đến.

“Tha..tha..tha...” ta, lời nói cuối cùng nàng vĩnh viễn cũng không thể nói nên lời, bởi vì lưỡi của nàng cũng bị hắc y nam tử kia rút đi rồi.

Đôi mắt còn lại của nàng trừng lớn, trong mắt tràn đầy tia máu cùng hoảng sợ, y phục nhuộm một màu máu.

Tần Liễm đứng lên: “Cắt đứt gân chân, ném vào hang sói, tùy nàng ta tự sinh tự diệt.” Thanh âm của hắn vẫn cứ bình thản như cũ nhưng vào tai Dung Thi Thi lại cứ như ma chú.

Dung Thi Thi mạnh mẽ lắc đầu, bị cửa hai tay, cắt đứt gân chân, chảy nhiều máu như vậy, mệnh nàng đã không còn dài nữa. Lại bị ném tới hang sói nhất định sẽ bị xé thành tám khối, chết không toàn thây.

Ngẫm đến kết cục cũng là một loại hành hạ, nàng mở miệng, trong miệng máu chảy như suối, không tiếng động: Tha mạng.

Nhìn bóng lưng Tần Liễm nhiều lần khuất đi, Dung Thi Thi

Thân công cùng Càn Liễn phen này tới đây, Dung Chi Thi tâm như tro tàn, nạm tử thoát nhìn như trích tiên không nhiễm bụi trần kia, thực tế hẳn mới chính là ác ma.

Dung Chi Thi bị ném vào hang soi, một đám ác lang bị đói đến mờ mắt xông lên cắn xé không chừa chút thịt.

Một giây trước khi ý thức tiêu tán, nàng ngẩng đầu nhìn lên trời, vô cùng hối hận hôm nay ngàn vạn lần không nên đắc tội Diệp Đàm, triệt để chọc giận ác ma kia, khiến kết cục của bản thân chết không toàn thây.

“Công tử, Dung Chi Thi đã chết.” Minh Lục bẩm báo.

Ánh tà dương trời chiều xuyên qua rừng cây, ánh sáng nhỏ vụn rơi xuống bạch y lông hồ, cả người tựa như ảo mộng.

“Dung Tường đã về chưa?” Thanh âm đậm mạc của Tần Liễn rơi vào tai Minh Lục.

“Đã trở lại.” Minh Lục trả lời, Dung Tường là người trong Phong Tuyết lâu, trước đó bị phái đi chấp hành nhiệm vụ, hiện tại đã trở về.

“Nói cho nàng biết, bắt đầu từ bây giờ nàng là Dung Chi Thi.” Tần Liễn có ý an ủi nàng trở thành quân cờ bên cạnh Hách Liên Dục.

Tiếng vó ngựa từ xa truyền đến ngày càng gần, Tần Liễn ngẩng đầu, chứng kiến phu nhân của hắn ngồi trên lưng ngựa, thần thái tung bay, rực rỡ như ánh mặt trời. Nàng sáng ngời như vậy, hẳn thấy thương thế nào cũng không đau.

“Tần Liễm, chàng vừa đi đâu vậy?” Thanh Linh đuổi theo hắc mã, lúc trở về lại không nhìn thấy hắn, nàng liên tục tìm kiếm xung quang, tới bây giờ mới tìm thấy hắn.

Hắn nhìn nàng, ngồi trên lưng ngựa, ôn nhu cười: “Đi xit trí Dung Chi Chi.” Hắn đuổi tay về phía nàng, ý bảo nàng xuống.

Nàng nháy mắt mấy cái, hết sức không khách khí nhảy trực tiếp vào lòng hắn, lực đạo rất lớn, hắn lại có thể vững vàng tiếp được nàng: “Nghịch ngợm.” Hắn dịu dàng nói khẽ bên tai nàng.

Tần Liễm phân phó người đưa hắc mã của Thanh Linh về, sau đó liền cùng nàng tay trong tay quay trở lại hành cung.

Minh Lục lặng lẽ đến một nơi yên tĩnh, từ trong ngực lấy ra một cái mặt nạ đeo lên. Hắn huyết sắc, sau đó lẳng lặng chờ ở đó một hồi, không lâu sau lưng có tiếng động truyền đến.

Hắn xoay người, một nữ tử mặc y phục màu đỏ, dung mạo giống Dung Chi Chi như đúc.

Chi khác nhau ở chỗ, nàng thiếu đi vài phần quyến rũ, lại có nhiều hơn phần sát khí. Khóe mắt cũng không có nốt ruồi hình giọt lệ.

“Dung Tường tham kiến Chi Thượng.” Nàng chính là tỷ tỷ sinh đôi của Dung Chi Chi- Dung Tường.

Hai tỷ muội Dung thị từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, sinh sống tại một thôn làng nhỏ. Có một năm lũ lụt, nàng cùng Dung Thi Thi phải tha hương. Dưới cơ duyên xảo hợp, nàng vào Phong Tuyết lâu, Dung Thi Thi vào Tiêu Dao thành.

Tất cả sự vụ của Phong Tuyết lâu, Tần Liễm đều không tự mình ra mặt xử lý, cho nên không có nhiều người biết Lâu chủ Phong Tuyết lâu chính là hắn, cho dù nàng bao nhiêu năm bán mạng cho Phong Tuyết lâu cũng không biết chính xác chủ tử của mình là ai.

“Bắt đầu từ ngày hôm nay, người lấy thân phận của Dung Thi Thi ở bên cạnh Hách Liên Dục.” Minh Lục trầm giọng.

Dung Tường khó hiểu: “Chủ Thượng, muội muội Thi Thi của Dung Tường...”

“Người đã quên quy củ của Phong Tuyết lâu rồi sao?” Minh Lục lạnh lùng hỏi.

“Là Dung Tường vượt khuôn.” Dung Tường trả lời, Phong Tuyết lâu có nguyên tắc, nhiệm vụ Chủ Thượng giao phó, không được thắc mắc, không thể hỏi nhiều, chỉ có thể nhận mệnh. “Dung Tường bắt đầu từ bây giờ chính là Dung Thi Thi.”

Sau khi Hách Liên Dục trở lại hành cung, thấy Dung Thi Thi vẫn chưa trở lại liền phái người đi tìm.

(M.T.L.T.H.dđlqđ)

Tìm vài canh giờ cũng không có tin tức, hắn liền mặc kệ.

Dù sao ngoại trừ chiêu cuối cùng của Hàn băng chương hãn vẫn chưa lĩnh hội được thì những chiêu thức khác đều đã luyện không sai biệt lắm.

Hắn cảm giác tiện nhân Dung Thi Thi kia cũng không giao chiêu cuối cùng kia dễ dàng cho hắn, hiện tại hắn rất chán ghét nàng ta. Lúc này không có người bên cạnh, hắn cũng không để chuyện này vào trong lòng.

Hắn đang muốn trở về phòng nghỉ ngơi, không ngờ vừa mới xoay người, Dung Thi Thi lại đột nhiên xuất hiện.

“Người đã đi đâu?” Sắc mặt Hách Liên Dục âm trầm.

“Thi Nhi bị rơi đồ, đi tìm liên quên canh giờ cho nên mới về trễ.” Dung Thi Thi cụp mắt nói.

“Vương gia, chàng tức giận?” Nàng kéo cánh tay hắn làm nũng nói: “Vương gia đừng tức giận mà, Thi Nhi cũng không phải cố ý.”

Hách Liên Dục nâng cằm của nàng, tình thâm quyến luyến nói: “Về sau tìm đồ thì phải người đi tìm, chính mình đi tìm vạn nhất lạc đường, hại bản vương lo lắng một trận.”

Sáng sớm ngày tiếp theo, Hách Liên Dục đến thỉnh an Ninh Thục phi.

“Dục nhi, Phụ hoàng con cố ý tuyển chọn ngôi vị Thái tử từ con và Tĩnh Vương.” Đêm qua Nguyên Ung Đế nghỉ tại phòng Ninh Thục phi, trong lúc vô tình đã tiết lộ tin tức này.

Đoạn thời gian trước, Hách Liên Dực cũng nghe một chút tiếng gió nói Nguyên Ung Đế muốn lập Thái tử vị, về phần là ai thì còn chưa định xuống. Bây giờ nghe Ninh Thục phi nói như vậy, chuyện Nguyên Ung Đế sắp sửa lập Thái tử là sự thật.

Cái chết của Mạch Sương (kiếp trước của Thanh Linh) dần dần được hé lộ.

Sự thật có hơi đau lòng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Mỗi Thời Khắc Nhìn Thấy Nàng (Chàng) Đều Là Ngạc Nhiên Mà Mừng Rõ.

Ninh Thục phi thờ dài, lo lắng trùng trùng: “Bây giờ Vân Quý phi mặc dù không có nhà mẹ đẻ hùng hậu chống lưng.” Vân Quý phi cũng là danh môn quý nữ, tổ tiên ba đời đều công trạng hiển hách nhưng con nối dòng lại giống Ninh gia, rất điều linh. Nhất là đến thế hệ này của Vân Quý phi, Vân gia chỉ còn một mình nàng là nữ nhi.

Sau khi cha nàng qua đời, Vân gia liền lui bại dần: “Nhưng từ khi tra ra chuyện Túng nhi tham ô quan ngân, phụ thân hiện thời vẫn bị cầm tù trong phủ. Trước mắt tình thế Ninh gia cũng không mấy lạc quan, không chiếm hơn bao nhiêu ưu thế so với Vân gia.

Tĩnh Vương là hài tử của Liên phi, Phụ hoàng con vốn vẫn thiên sủng hần. Sau lưng hần còn có Tàn Thừa tướng, thực lực người này tốt cùng sâu bao nhiêu, đến nay chúng ta vẫn chưa biết được rõ ràng.

So sánh con với Tĩnh vương, hần dường như đã thắng con một bậc.”

“Nếu muốn đoạt được Thái tử vị, nhất định phải diệt trừ Tĩnh Vương trước khi Phụ hoàng con ra quyết định.” Thần sắc Ninh Thục phi dần trở nên ngoan lệ.

Những lời này của Ninh Thục phi, Hách Liên Dực làm sao không biết? Diệt trừ Tĩnh Vương là điều tất nhiên, chỉ là vấn đề thời gian.

“Dực nhi, con có thượng sách gì không?” Ninh Thục phi hỏi.

Hách Liên Dực trầm mặc hồi lâu: “Nhi thần nghe thuộc hạ nói vài ngày trước đó, Tĩnh Vương đã tặng Vân Quý phi một cây cổ cầm tên Băng Huyền.”

Ninh Thục phi kinh ngạc: “Con nói chính là chiếc cổ cầm mà sinh thời Liên phi yêu thích nhất?”

“Đúng vậy.” Hách Liên Dực trả lời.

Liên phi khi còn sống rất thích đánh đàn, chiếc cổ cầm Băng Huyền này chính là cây đàn nàng thường xuyên dùng. Chỉ là cây cổ cầm này sau khi Liên phi mất liền biến mất, hiện thời thế nhưng lại xuất hiện.

Vân Quý phi cũng thích đánh đàn, Tĩnh Vương tặng nàng cây cổ cầm của mẫu phi hần cũng không phải điều kỳ lạ.

Trên mặt Ninh Thục phi hiện rõ vẻ tức giận:

“Chuyện này sao không thấy Như Châu nhắc tới?” Đại cung nữ bên cạnh Vân Quý phi tên Như Châu, là người

bà an bài ở bên cạnh Vân Quý phi. “Xem ra nha đầu kia lại bắt đầu không thành thật rồi.”

“Nhi thần còn nghe nói lần này Vân Quý phi cũng mang Băng Huyền cầm đến Thiên Chiếu sơn.” Hách Liên Đức nói tiếp. (M T L T H.ddlqt)

Chân mày Ninh Thục phi khẽ nhướng lên: “Ý của con là động tay chân vào Băng Huyền cầm?” Nếu không hẳn cũng không đề cập đến cây đàn đó.

Hách Liên Đức gạt đầu: “Đúng vậy.”

Ninh Thục phi suy nghĩ một lát, mở miệng nói: “Bản cung phải nghĩ lại chuyện này đã, con về trước đi.”

Nguyên Ung Đế phân phó nên quân thần ở trên Thiên Chiếu sơn cũng không còn câu nệ nghiêm túc như ở trên triều nữa, tùy ý chọn cho mình một địa phương để ngâm mình. Đến Thiên Chiếu sơn không nhất thiết phải ngâm ôn tuyền, cũng có thể đi xung quanh ngắm cảnh.

Hương Thảo lưng chén cháo vào trong phòng Thanh Linh, Thanh Linh ngồi trên giường may đồ.

Hương Thảo đặt chén cháo lên bàn: “Tiểu thư, bao tay lông chồn vẫn chưa xong sao?”

“Một chút nữa là được rồi.” Thanh Linh vẫn không ngẩng đầu lên, Tần Liễm sợ lạnh, nàng muốn làm cho hẳn một đôi bao tay lông chồn, cũng ấm áp hơn chút. Nữ công của nàng thực chẳng có gì đặc sắc, nhưng lại không nghĩ nhờ người khác làm đồ giúp, vì vậy nàng đành phải

vừa học vừa làm.

“Nhị tiểu thư ăn chút cháo trước đi, ăn xong rồi làm sau cũng được mà.” Hương Thảo nói, nàng không thấy Thanh Linh trả lời lại, phát hiện Thanh Linh vẫn đang tập trung tinh thần may đồ.

“May xong rồi,” Thanh Linh cắn đứt sợi chỉ, cầm lấy bao tay nhún, hài lòng gật đầu. Đứng dậy, cháo cũng không ăn liền đi ra khỏi phòng. (M T L T H.ddlqđ)

“Nhị tiểu thư, người còn chưa ăn sáng đâu.” Hương Thảo đuổi theo liền thấy nàng đi vào phòng của Tần Liễm.

Cửa phòng Tần Liễm khép hờ, Thanh Linh giấu bao tay sau lưng, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, bước chân nhẹ nhàng đi vào.

Tần Liễm ngồi trên ghế, tóc chưa buộc, mái tóc đen nhánh cơ hồ sắp rơi trên mặt đất.

Minh Lục cầm lấy lược giúp hắn chải đầu, khéo mắt nhìn thấy Thanh Linh lại gần, động tác hơi ngừng lại.

Thanh Linh thôi thế ỷ muốn nói hắn chớ lên tiếng, hắn vẫn cứ làm như không thấy giúp Tần Liễm chải đầu.

Nàng lặng lẽ đi qua, nhẹ nhàng chuyển qua chỗ chiếc gương không phản chiếu được. Nàng đột nhiên hào hứng, nghĩ muốn dọa hắn nhảy xuống, đi đến cạnh đó không xa, nhét bao tay vào trong ngực. Giả trang mặt quý, vừa định nhào đến, không ngờ bên hông bị lụa trắng bao lấy, đầu

kia của bạch lăng có một bàn tay thon dài nằm lây.

“Nàng lại nghịch ngợm rồi.” Tần Liễm quay đầu ôn nhu nói.

Cương mặt Thanh Linh thoáng chốc cứng đờ, trước ngực đút bao tay nhìn có chút phình ra. Bộ dáng nàng rơi vào trong mắt hắn vừa tức cười vừa đáng yêu hết sức, chỉ muốn hung hăng ôm nàng vào lòng, cuồng hôn một trận.

Trong lòng nghĩ vậy, trên tay liền có động tác, tay khẽ kéo, bạch lăng liền cuốn lấy nàng vào trong ngực hắn.

Hắn cúi đầu hôn lên môi nàng, khước miệng Minh Lục hung hăng giật giật, may mắn lúc này tóc cũng đã buộc gọn gàng. Hắn ném lược lại nhanh chóng chạy đi, lúc gần đi còn rất ý thức mà đóng chặt cửa lại.

Cuốn lấy đầu lưỡi nàng cùng nháy múa, hương vị ngọt ngào cứ như mới ăn mật, nàng rất dễ dàng trầm luân trong đó, không muốn tiếp tục kiềm chế nữa. Ôm chặt phu quân của mình, nàng đáp trả lại hắn.

“Đây là cái gì?” Tần Liễm thở dốc hỏi, thanh âm trầm khàn mê người. Áo nàng vừa bị cởi, bao tay cũng rơi xuống đất.

Hắn nhặt bao tay kia lên, nhìn thấy đường may có chút vặn vẹo, chậm rãi nở nụ cười: “Phu nhân tự tay làm?”

Nàng gật đầu, lưu môi trả lời: “Không vui gì hết, định cho chàng chút kinh hi, không ngờ bị phát hiện nhanh thế.”

Thần sắc hắn nhu hòa, trong đôi mắt cứ như có vô số ánh

Chân sắc nắn như nõa, trong hơi mắt cứ như cơ võ sở anh
sao: “Vi phu thực sự rất thích đôi bao tay này.”

Nhìn nàng eo hơi tức nuối, hấn cười nói: “Mỗi thời mỗi
khắc nhìn thấy phu nhân đều là ngạc nhiên và mừng rỡ.”
Cho dù cái gì nàng cũng không làm, chỉ muốn nhìn thấy
nàng, tâm hấn đều sẽ nhắc lên từng gợn sóng.

Hắn ung dung thông thả giúp nàng chỉnh trang lại trang
phục: “Phu nhân chuẩn bị cho vi phu kính hi, vi phu cũng
vậy.”

Hai mắt nàng tỏa sáng: “Cái gì vậy?”

Hắn thần bí cười một tiếng: “Bây giờ nói ra cũng hết
vui.”

Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt của hấn, nghiêm túc nói:
“Mỗi thời mỗi khắc nhìn thấy phu quân đều là ngạc nhiên
và mừng rỡ, thế nên phu quân không cần khiến ta kính hi,
nhanh nói cho ta biết đi.”

Hấn cười mà không nói.

“Chàng mà không nói ta liền tức giận.” Nàng nâng mặt
hấn làm nũng nói.

Tay hấn ôm lấy eo nàng, nghiêng mắt nhìn nàng, đôi mắt
lộng lẫy rực sáng: “Được, hôn vi phu một cái, vi phu liền
nói cho nàng biết.”

“Được.” Đôi mắt nàng giao hoạt đảo quanh, cúi đầu cắn
lên môi hấn, hấn bị đau khó chịu hừ một tiếng: “Ta hôn
chàng rồi, chàng mau nói cho ta biết đi.” Nhìn hấn bị đau,

nàng cười đến đặc ý.

Người này muốn đặt điều kiện với nàng, quả thật là muốn ăn đòn mà.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 172: Chương 125.2

Hắn sờ sờ môi, phát hiện có dấu răng rất sâu, nha đầu đúng thật là nhẫn tâm: “Sợ nàng rồi, đúng là tiểu phụ nhân đánh đá.” Hắn bật cười nói.

“Vi phu lấy nàng, chính là muốn quang minh chính đại mà cưới. Thân phận của Diệp Đàm không thể dùng được nữa, chúng ta thành thân nhất định phải có lời chúc phúc của thân ca ca nàng.

Ta đã đón hắn từ Linh Y cốc về lại Hạ thành, hiện tại hắn đã ở tại Hạ thành, không lâu nữa hai huynh muội có thể gặp nhau rồi.”

“Chàng đón Nhị ca về Hạ thành rồi? Thật sự là tốt quá đi!” Thanh Linh vui vẻ nói, kích động đến nỗi nâng mặt Tần Liễm hôn lấy hôn để.

Nụ hôn của nàng rơi xuống gò má hắn, hắn bất mãn nói: “Phu nhân, nàng lại hôn sai chỗ rồi, môi vi phu rõ ràng là ở chỗ này!”

“Khi nào ta có thể gặp Nhị ca?” Hai tay nàng ôm lấy cổ hắn, hơi thở của hai người giao triền lấy nhau.

“Nếu muốn gặp ngay ta sẽ lập tức an bài người.” Thấy nàng vui vẻ, lòng của hắn cũng thấy vui vẻ theo.

“Ta hiện tại rất muốn gặp ca ca, chàng có thể an

bài sao?” Nàng hỏi.

“Có thể.” Hắn trả lời.

Hiện tại thân phận của nàng là Diệp Đàm, vẫn không thể quang minh chính đại đi gặp Nhị ca, thế nên Tần Liễm đích thân đi an bài mọi chuyện.

Tần Liễm không có ở đây, ở trong phòng lại rất nhàm chán, nàng liền ra ngoài tùy ý đi quanh quanh.

Hách Liên Dục từ phía trước đi tới, phía sau hắn còn có bảy tám vị quan viên, đám người kia thoáng cái đã ngăn cản đường đi của nàng.

Thanh Linh nheo mắt, trợn dĩa lớn như vậy, Hách Liên Đức muốn làm cái gì đây?

“Nhị công tử, cổ húng thử cùng bổn vương đi ngâm ôn tuyền không?” Hách Liên Đức cười cười.

Thanh Linh rất bội phục Hách Liên Đức ở một điểm, bất luận đối phương có từng làm hấn tức giận hay không, đến lúc gặp lại vẫn cứ cười cứ như không có chuyện gì xảy ra.

Nhìn hấn ôn hòa tươi cười, nàng biết hấn lại không có hảo ý. Hơn nữa hôm nay ánh mắt của Hách Liên Đức nhìn nàng hơi là lạ, ánh mắt này nàng cũng không xa lạ gì, chính là ánh mắt của nam tử nhìn thấy nữ tử mình thích. (M T L T H. ddldt)

“Đa tạ ý tốt của Vương gia, chỉ là thân thể thần hơi khó chịu, không nên đi ngâm ôn tuyền.”

“Vương gia chính mình mở miệng mời, Diệp Nhị công tử nghĩ cũng không cần nghĩ đã thẳng thừng cự tuyệt, thân phận người lớn thật đấy.” Sau lưng Hách Liên Đức, quan viên họ Trương trào phúng.

Thanh Linh lại cười nói: “Trương đại nhân làm sao biết Diệp Đàm cái gì cũng không nghĩ? Chẳng lẽ đại nhân là con giun trong bụng ta sao? Nếu không phải giun trong bụng nàng, làm sao biết nàng không nghĩ gì?”

“Hừ, bổn quan mới không phải cái thứ ghê tởm ấy.”

Trương đại nhân là quan viên cấp nhị phẩm, lời nói với Diệp Đàm và uêu mà cũng không cần phải khách khí

Diệp Đàm có vậy mà cũng không cần phải khước từ.

“Nhị công tì thân thể khó chịu, bản vương gọi Thái y đến bắt mạch cho người nhé?” Hách Liên Đức ân cần nói.

“Không cần, cũng không phải chuyện gì lớn, không nhọc Vương gia quan tâm.” Thanh Linh từ chối.

“Ôn tuyền tại Chiên Chiếu sơn còn có tác dụng điều dưỡng cơ thể, thân thể Diệp nhị công tì không thoải mái, đi ngâm ôn tuyền có sẽ sẽ tốt hơn.” Mạc đại nhân cười nói.

“Đúng vậy, thân thể khó chịu nên ngâm ôn tuyền.”

“Đúng vậy, đi cùng chúng ta đi.”

“Đi một chút đi, chớ để người khác mất hứng vậy chứ.”

“...”

Sáu bảy quan viên vây quanh nàng nhiệt tình mời mọc, thậm chí có người còn đưa tay ra định đẩy nàng đi lại bị nàng xảo diệu né tránh.

Xem điệu bộ này chính là nếu không đáp ứng, bọn họ có lời cũng phải lời bằng được nàng đi.

“Thân thể Diệp Đàm không thoải mái, không thể ngâm ôn tuyền, thứ lỗi không thể tiếp được!” Nàng xông ra khỏi vòng vây của đám quan viên, không có tâm tư cùng bọn họ đầu mồm, đầu cuối không quay lại cứ như vậy mà đi thẳng.

“Diệp Đàm cũng quá không để cho chúng ta mặt mũi rồi!” Có quan viên cả giận nói.

Thanh Linh trong lòng cười lạnh, bốn cô nương việc quái gì phải để cho các người mặt mũi.

Dám quan viên kia muốn tiến lên ngăn người lại, chỉ là mới trong nháy mắt, đến cả bóng dáng Diệp Đàm cũng không thấy.

Chạy nhanh như vậy, đây là thân thể khó chịu cái kiểu gì vậy?

Đách Liên Dục nhìn phương hướng Thanh Linh biến mất, nhếch môi cười. Diệp Thanh Linh, ôn tuyền này người không muốn ngâm, bốn vương chắc chắn khiến người phải ngâm.

Cảnh trí Thiên Chiếu sơn rất hợp lòng người, giống như tiên cảnh vậy.

Thanh Linh chậm rãi đi trong rừng cây, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ. Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, không quay đầu lại, tiếp tục đi về trước.

Đi một rồi liền ngồi trên một tảng đá lớn ngắm phong cảnh nơi xa.

Ninh Thục phi đang ngồi bên trong đình, bên cạnh có hai thị nữ đứng hầu, trước mặt là một người mặc trang phục nam tử.

“Bẩm Thục phi nương nương, Diệp Đàm hiện tại đang ngồi một mình trên đài ngắm phong cảnh, phụ cận không có người nào khác.” Nam tì bẩm báo, hần vừa phụng chỉ Ninh Thục phi yên lặng theo dõi Diệp Đàm.

“Được rồi, lui xuống đi.” Ninh Thục phi phát tay.

“Nương nương, hiện tại chúng ta đi tìm Diệp Đàm sao?” Thị nữ tên Như Diệp hỏi, trong ngực nàng ôm một con chó nhỏ lông màu đen.

“Con chó này sẽ không cắn người chứ?” Ninh Thục phi đứng lên, dùng tay vuốt lông con chó nhỏ trong lòng Như Diệp.

“Nương nương yên tâm, con chó nhỏ đã được huấn luyện nhiều lần, chắc chắn sẽ không cắn người.” Như Diệp khẳng định.

Ninh Thục phi dẫn theo hai thị nữ bước thẳng đến chỗ Thanh Linh, cách Thanh Linh không xa, Ninh Thục phi rắc chút vật gì đó vào váy của mình, con chó nhỏ trong lòng Như Diệp thoáng chốc như phát điên quấy đạp.

Ninh Thục phi hài lòng cười, nhanh chân chạy tới gần Thanh Linh. Con chó nhỏ từ trong lòng Như Diệp nhảy xuống, đuổi theo Ninh Thục phi.

“Có ai không? Mau bắt súc sinh này lại chi bản cung!” Ninh Thục phi bị con chó nhỏ đuổi theo, cố làm ra vẻ kinh hoàng hô.

Thanh Linh nghe thấy động tĩnh sau lưng, quay đầu lại.

Sau lưng Ninh Thục phi có một con chó nhỏ lộ dạng dữ tợn điên cuồng đuổi theo, sắc mặt bà ta thất thường. Hai người thị nữ bối rối chạy tới, ngược lại chạy có vẻ như cố ý chậm lại.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 173: Chương 125.3

“Diệp Đàm, mau.. mau bắt con chó kia lại cho bốn cung” Ninh Thục phi nấp sau lưng Thanh Linh, run rẩy nói.

Thanh Linh nhú mày, nàng ngửi thấy mùi được cực nhạt. Nếu không phải nàng nhạy cảm với mùi thuốc, chỉ sợ là cũng không có cảm giác gì với mùi này.

Dược này tác dụng làm chó nổi điên.

Ninh Thục phi muốn diễn cái gì trước mặt nàng vậy?

Có lẽ là Ninh Thục phi đang ở đằng sau Thanh Linh, con chó nhỏ kia định cứ thế chạy tới cắn Thanh Linh. Thanh Linh vô thức nhấc chân, đạp con chó nhỏ kia bay thật xa.

“Nuông nuong, người không sao chứ?” Thị nữ của Ninh Thục phi lo lắng hỏi han.

Ninh Thục phi tựa như vẫn chưa tỉnh hồn, vỗ vỗ ngực, hồi lâu mới nói: “Bốn cung không sao.”

Bà ta quay đầu cười nói với Thanh Linh: “Hôm nay may nhờ có Diệp nhị công tử, nếu không bản cung liền bị súc sinh kia cắn rồi.

Như vậy đi, hôm nay vừa đúng là ngày mộc tuyền, vì muốn biểu lộ lòng biết ơn, bản cung liền thưởng người đến Bích Tuyền ngâm nước nóng.”

Trong nháy mắt Thanh Linh hiểu rõ, Ninh Thục phi diễn trò này giờ là muốn bắt nàng phải đi ngâm ôn tuyền.

Hành cung ôn tuyền có ba địa hương chỉ dành cho Hoàng gia, đó chính là Long Du các, Di Nhiên các và Bích Tuyền các.

Tam các cách nhau không xa, lần lượt là phòng ngâm dành cho Hoàng Thượng, cung phi và các hoàng tử.

Bích Tuyền các là nơi chuyên dụng của các hoàng tử, hiện thời Ninh Thục phi ban thưởng Diệp Đàm đến Bích Tuyền các ngâm nước nóng, đối với người bình thường thì đây chính là ân sủng vô hạn.

Tình huống hiện tại của Thanh Linh tuyệt đối không thể ngâm ôn tuyền, nếu không cẩn thận, cả nàng và nhị ca đều sẽ lãnh chịu hậu quả rất lớn.

Nàng âm thầm buồn bực, hôm nay hai mẹ con nhà này đang đánh bàn tính gì? Thế nào lại cứ một hai ép nàng phải đi ngâm ôn tuyền? Hách Liên Dục mời nàng đi không thành, Ninh Thục phi liền tự thân xuất mã, chẳng lẽ bọn họ đã biết cái gì?

“Diệp Đàm cũng chỉ là vô tình đá con chó kia đi, nuông nuong không cần vì vậy mà phải ban thưởng. Thân thể Diệp Đàm không thoải mái, không đi ngâm ôn tuyền được.” Nàng lấy lý do đã dùng đối với Hách Liên Dục nói với Ninh Thục phi.

Ninh Thục phi tựa như đoán được Thanh Linh qua loa tắc trách như vậy liền nói: “Nếu như bản cung nói chuyện này với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng chắc hẳn sẽ đồng ý cách làm của bản cung.”

Lông mày Thanh Linh khẽ nhướn, Ninh Thục phi ấy vậy mà còn định dùng Hoàng Thượng ra áp nàng, hôm nay không muốn ngâm ôn tuyền cũng phải ngâm.

“Bản cung sẽ bảo người cho ít dược thảo vào trong nước ôn tuyền, bất luận thân thể Bình Nhạ Huyền hầu có khó chịu thế nào, ta tin tưởng chỉ cần ngâm một buổi là sẽ khỏe mạnh lại.

Hai người các người còn thất thần gì nữa? Còn không mau đưa Bình Nhạc Huyền hầu đi Bích Tuyền các.” Ninh Thục phi nhảy mắt với hai thị nữ kia.

Hai người thị nữ lập tức áp hai bên Thanh Linh.

Thanh Linh nhất thời cảm thấy phiền muộn, lúc này lùi sau mấy bước, đang muốn tiếp tục cự tuyệt, bên tai lại vang lên thanh âm quen thuộc.

“Thục phi ban thưởng Nhị công tử ngâm ôn tuyền tại Bích Tuyền các, Nhị công tử còn không mau tạ ơn.” Tần Liễm nhàn nhã bước tới.

Thanh Linh có chút sững sờ, ý Tần Liễm

là muốn nàng đi ngâm ôn tuyền, chẳng lẽ hẳn dụng ý khác?

“Vi thần về phòng lấy chút đồ, sau đó liền nhanh chóng đến Bích Tuyền các.” Thanh Linh nói.

Tần Liễm và Thanh Linh cùng nhau trở về, trở lại hành cung, Tần Liễm kéo Thanh Linh vào phòng hẳn rồi đóng chặt cửa.

Thanh Linh vừa bước vào đã cảm nhận còn có một người nữa ở trong phòng.

“Đi ra đi.” Tần Liễm nhẹ giọng nói với người đang ở sau bình phong.

Nam tì mặc y phục màu lam nhỏ nhoi từ bình phong đi ra, tướng mạo hẳn tuấn tú, trên người có một loại khí chất thư thái, yên tĩnh. Đến gần liền nghĩ thấy trên người hẳn có mùi thuốc nhàn nhạt.

“Linh nhi.” Nam tì ôn nhu cười.

“Nhị...ca.” Đột nhiên nhìn thấy Diệp Đàm, Thanh Linh còn có chút không thể tin được, ánh mắt nhìn chằm chằm thân ảnh trước mặt, chỉ sợ tất cả chỉ là ảo giác, chỉ cần nàng nháy mắt một cái liền không thấy ca ca của nàng đâu.

“Linh nhi, nhiều ngày không thấy, Nhị ca rất nhớ muối.” Diệp Đàm ôn hòa nói, sau khi lành bệnh, sắc mặt hẳn hồng nhuận, tướng mạo lại càng tuấn mỹ mê người.

“Nhị ca, muối cũng rất nhớ huynh.” Xác định đây không phải ảo giác, nàng vui mừng chạy lại muốn chui vào lồng ngực ấm áp của ca ca, ai ngờ nita đường lại bị mỗ nam kia ngăn lại.

Tần Liễm kéo cánh tay nàng, cười híp mắt: “Phu nhân đứng đây nói chuyện là được rồi.”

Thanh Linh liếc hẳn tướng mặt quý hạp hời, Diệp Đàm là Nhị ca của nàng! Muốn ôm Nhị ca cũng không cho.

“Nhị ca, thực xin lỗi.” Thanh Linh cúi đầu: “Mượn tên của huynh chọc không ít chuyện, nếu huynh giận cứ mắng muối đi.”

Diệp Đàm xoa xoa đầu nàng nói: “Nha đầu ngọc, làm sao Nhị ca lại giận muối được chứ. Chỉ cần muối bình an khỏe mạnh, những thứ khác đối với Nhị ca đều không quan trọng.”

“Cảm ơn huynh, Nhị ca. Sống lại một đời, còn có một ca ca sủng ái nàng, thật tốt.”

Đách Liên Đức mời Thanh Linh đi ngâm ôn tuyền, sau khi Thanh Linh từ chối liền rời đi. Sau đó hẳn cũng viện cớ đi về, không đi ngâm ôn tuyền cùng các quan viên khác.

Lúc này hẳn đang ở trong phòng mình.

Lưu Hải nhìn sang & trong phòng mình.

Lưu Hải đẩy cửa tiến vào: “Bẩm Vương gia, hiện tại Diệp Đàm đã đến Bích Tuyền các.”

Hách Liên Đức nhìn mày cười khế: “Thay y phục cho bản vương, bản vương cũng muốn đi ngâm ôn tuyền.”

Lưu Hải lập tức chuẩn bị tốt mọi thứ cho Hách Liên Đức, đi theo sau hắn đến Bích Tuyền các.

Tần Liễm nhàn nhã đi dạo trong rừng.

Minh Lục nhanh chóng đuổi theo hắn: “Công tì, Vinh Vương cũng đang đến Bích Tuyền các, xem ra là cũng muốn đi ngâm ôn tuyền.”

Chỗ đó hiện tại chỉ có Nhị công tì, Vinh Vương mà đến thì cả tòa các chỉ còn hai người bọn họ.”

“Vinh Vương tốn hết tâm tư chỉ muốn Nhị công tì ngâm ôn tuyền, sợ là cũng chẳng có ý tốt. Công tì, có muốn thỉnh Tịch vương đến Bích Tuyền các hay không?” Có Tịch Vương ở đây, Minh Lục cảm thấy Hách Liên Đức sẽ thu liễm tay chân lại, cái thứ ‘ý tốt’ kia tốt nhất là không thể thực hiện được.

Lúc này, Tần Liễm đã nhìn thấy Nguyên Ung Đế và Vân Quý phi từ xa chậm chậm bước đến.

(M.T.T.H.dtlqđ)

Tần Liễm bỗng nhiên cười một tiếng, trả lời: “Tạm thời không cần.” Hắn thấp giọng phân phó Minh Lục một việc.

“Thuộc hạ đã hiểu, thuộc hạ lập tức phái người đi làm.”

Minh Lục nói.

Bởi Nguyên Ung đế từng cho phép Tần Liễm không cần hành lễ trước mặt hắn, khi Nguyên Ung đế gần đến, Tần Liễm chỉ khách sáo cười nói: “Hoàng Thượng.” xem như chào hỏi.

Nguyên Ung Đế gật đầu: “Tần tướng, phong cảnh phía trước thế nào?”

“Cũng không tệ.” Tần Liễm nhàn nhạt trả lời.

“Ánh mắt Tần Tướng vẫn luôn độc đáo, người nói không tệ thì chính là vô cùng tốt. Người cùng trầm với Quý phi đi tiếp thôi.” Nguyên Ung Đế nói.

Tần Liễm cùng Nguyên Ung Đế một đường tán gẫu, vừa nói vừa cười, bầu không khí quân thần vô cùng hòa hợp.

Đi ngang qua một gốc cây rậm rạp, không biết là vật gì bất ngờ từ trên rơi xuống trên người người Nguyên Ung Đế, Vân Quý phi bị dọa kinh hô một tiếng. Nguyên Ung Đế liền nhanh chóng bắt lấy vật kia.

Thị vệ sau lưng Nguyên Ung Đế lập tức cảnh giác, có một người tiến lên xem đó vật gì: “Hoàng Thượng, đây chính là hồ ly.”

Đột nhiên Nguyên Ung Đế ngồi trên người mình có mùi khai, ông không vui như vậy: “Xúi quẩy!”

“Hoàng Thượng, nếu không chúng ta về thay y phục trước.” Vân Quý phi ôn nhu nói.

“Hôm nay lại vừa đúng là ngày mặc tuyền, Hoàng Thượng vẫn chưa đi ngâm ôn tuyền, sai không thừa dịp hiện tại đi ngâm luôn?” Tần Liễm đề nghị.

“Tần tướng nói đúng lắm, Hoàng Thượng vừa vặn có thể đi ngâm ôn tuyền.” Vân Quý phi phụ họa nói.

Nguyên Ung Đế gật đầu, sau đó nhanh chóng bước tới Long Du các ở Thái Hậu.

Bích Tuyền các được chia thành mấy gian phòng liền kề nhau, mỗi phòng đều rất rộng rãi.

Trong phòng, hơi nước mịt mờ làm tầm nhìn cũng trở nên mờ lung. Bốn vách tường đều làm từ bạch ngọc, bờ ao ôn tuyền khảm trên châu cùng bảo thạch, ở trong hơi nước tỏa ra ánh sáng quang mang, cái đẹp quý giá mà chói mắt cứ thế được phô bày.

Nước ôn tuyền lăn tăn, vừa bước vào liền nghe thấy tiếng thác chảy.

Có sáu thi nữ đi theo Diệp Đàm vào Bích Tuyền các, trên tay các nàng bưng tinh dầu, chậu cánh hoa, dược thảo và y phục sạch sẽ.

Các nàng lặng lẽ đứng bên cạnh ao nhìn Diệp Đàm, dáng người hần xinh đẹp nho nhã, hơi nước mịt mờ càng khiến hần có thêm vài phần tiên khí.

Có thị nữ xấu hổ đỏ mặt nói: “Diệp nhị công tử, nô tỳ hầu ngài cởi áo.”

“Không cần, lui ra hết đi.” Diệp Đàm có hơi chút hấp tấp.

“Không ngờ Diệp nhị công tử cũng có thể thẹn thùng như thế.” Thị nữ đó che miệng cười.

“Diệp Nhị công tử đã nói các người lui xuống, các người còn đứng thất thần sao? Còn không mau đi ra ngoài.”

Hách Liên Dục bước vào, y phục thêu hoa màu đen, khí chất tôn quý, khuôn mặt tuấn mỹ.

Sắc mặt hắc trong treo mặt lạnh lùng nhìn thị nữ, thị nữ lần lượt cúi đầu xuống bôn bạch ngọc bên cạnh ao ôn tuyền, tiếp theo đó lần lượt ra ngoài.

Hách Liên Dục quay đầu ôn nhu thâm tình nhìn Diệp Đàm, hắc đến gần Diệp Đàm, đưa tay gạt đi mấy sợi tóc tán lác trên gương mặt hắc ra sau tai.

Diệp Đàm bị động tác của hắc làm cho hoảng sợ, lui về sau mấy bước. Hách Liên Dục trầm thấp cười: “Nàng sợ cái gì? Bản vương cũng đâu có ăn nàng.” Hắc từng bước từng bước lại gần Diệp Đàm, Diệp Đàm không ngừng lùi về phía sau.

Hách Liên Dục dựa vào cực kỳ gần, hắc nhìn ra được hô hấp Diệp Đàm có chút không thuận, hắc nghe thấy Diệp Đàm nói: “Thỉnh Vương gia đi ra khỏi đây, nơi này là Thục Phi nương nương ban thưởng cho Diệp Đàm.”

Đam tam tưa.

“Bản vương không đi nhâm chỗ, bản vương muốn cùng Nhị công tì cùng nhau ngâm ôn tuyền.” Hách Liên Đức ranh mãnh cười một tiếng: “Nhị công tì, sao không cởi áo?” Hách Liên Đức chậm rãi cởi áo khoác, Diệp Đàm vẫn đứng đó không nhúc nhích.

“Nhị công tì vẫn không muốn cởi áo sao? Nếu không bản vương thay nàng cởi nhé?” Hách Liên Đức đưa tay ra muốn nắm lấy y phục của Diệp Đàm, Diệp Đàm vô cùng cảnh giác, hấn vừa mới đụng vào áo, Diệp Đàm liền khom lưng chạy thục mạng qua một bên.

“Vương gia nếu đã thích nơi này, Diệp Đàm sẽ đến phòng kẻ bên.” Diệp Đàm nhanh chân bước hướng cửa nhưng Hách Liên Đức lại nhanh chóng chặn lại lối ra.

“Không cần, bản vương muốn cùng nàng ngâm ôn tuyền.” Hách Liên Đức ôn nhu nói, tâm thầm nói: “Diệp Thanh Linh, hôm nay ngươi đừng hòng chạy trốn!”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 174: Người Này Quá Thất Đức Rồi

Nguyên Ung Đế đi vào Long Du các, Lý công công là người ngày thường hầu hạ ông tắm rửa bỗng rồi chạy ra: “Hoàng Thượng, nước hồ trong Long Du các vừa phát hiện có hai con chuột chết, nô tài đang cho người xử lý nước ôn tuyền. Hoàng Thượng nếu muốn ngâm ôn tuyền, chỉ sợ phải đợi thêm một lúc nữa.”

Long Du các chính là nơi chuyên dụng cho Hoàng Đế, không bố trí phòng khác, bên trong chỉ có một hồ ôn tuyền tự nhiên. Trong hồ lại xuất hiện chuột chết, thân thể Hoàng Thượng vạn kim, tất nhiên không thể ngâm nước có chuột chết.

Toàn bộ nước đều phải thay, mà muốn thay nước thì phải tốn rất nhiều thời gian.

“Hừ, xúi quẩy!” Mới bị con hồ ly nhảy vào người khiến toàn thân đầy mùi hôi, mặt Nguyên Ung Đế đã tỏ ra rất không vui, lúc này lại nghe nói nước trong hồ Long Du các xuất hiện chuột chết, trong lòng càng cảm thấy khó chịu.

“Hoàng Thượng bớt giận, nô tài nhất định sẽ xử lý tốt nước hồ.” Lý công công kinh hoàng nói.

“Hoàng Thượng, theo vi thần thấy nước hồ không thể xử lý sạch trong chốc lát, không bằng đi Bích Tuyền các ngâm nước nóng, tẩy đi mùi hôi từ người

con hồ ly kia. Đợi đến khi nước hồ Long Du các được xử lý sạch sẽ, ngài ngâm cũng không muộn.” Tần Liễm nói.

Long Du các cách Bích Tuyền các tương đối gần, từ nơi này đi đến đó không quá nửa thời gian uống cạn một chén trà.

“Được.” Nguyên Ung Đế trầm mặc phất tay áo rồi đi Bích Tuyền các.

Một trong các phòng ngâm nước nóng tại Bích Tuyền các, Hách Liên Dực ra tay nhằm về phía Diệp Đàm. Trong lúc vô tình phát hiện trước ngực Diệp Đàm có cảm giác như bị thứ gì bó chặt, hoàn toàn không giống như da thịt nam tử, tựa như ngực của nữ tử thì đúng hơn.

Hắn nhanh tay tập kích trước ngực Diệp Đàm, bắt được một mảnh vải bó ngực.

Quả nhiên giống như hắn đoán, Diệp Đàm là nữ!

Không ngờ lúc này lại có hàn quang thoáng hiện, hắn nhanh nhẹn tránh sang một bên, có hai cây ngâm châm ghim vào chỗ hắn vừa đứng.

Hách Liên Dực thở phào nhẹ nhõm, may mà thân thủ hắn đủ nhanh, nếu như trên ngâm châm có mê dược, vậy kế hoạch hôm nay chắc chắn sẽ thất bại trong gang tấc.

“Vương gia, thỉnh tự trọng!” Diệp Đàm cắn răng nói, tay khép chặt vạt áo lùi về phía sau.

“Bản vương cũng chỉ muốn giúp người côi y phục, không có ý tứ gì khác!” Đôi mắt Hách Liên Dực tràn ngập nhu tình, bước càng ngày càng gần Diệp Đàm.

“Vương gia xin dừng bước, nếu không đừng trách Diệp Đàm không khách khí.” Giữa năm ngón tay hắn ngân quang lóng lánh.

Đôi mắt Hách Liên Dực phát sáng, vui vẻ trên mặt không giấu được. Hắn đã từng bị Thanh Linh dùng ngân châm tập kích. Hiện tại hắn lại càng khẳng định Diệp Đàm trước mắt là Thanh Linh.

Không bị ngân châm trong tay Diệp Đàm uy hiếp, ngân châm bắn tới, hắn dễ dàng tránh thoát được. Cách Diệp Đàm khoảng cách vừa đủ, hắn kíp lấy eo Diệp Đàm: “Linh nhi, bản vương là nàng mà. Nàng có biết bản vương thích nàng lâu rồi không? Lúc trước biết tin nàng mất tích, tâm trí bản vương tựa như điên rồi.”

“Vương gia nhận lầm người rồi, ta là Diệp Đàm, không phải Linh nhi.” Diệp Đàm giận đến mức khuôn mặt tuấn lãng đỏ rực.

“Linh nhi, nàng phủ nhận cũng vô dụng, bản vương đã biết là nàng.” Hắn không để ý gãy dũa của Diệp Đàm, đôi mắt thâm tình nhìn Diệp Đàm: “Linh nhi, nàng trốn đi tâm của bản vương, hiện tại bản vương muốn lấy nó về được không?” Hắn cường chế ôm Diệp Đàm vào ngực.

“Cứu mạng!!” Diệp Đàm hô lớn.

“Linh nhi, nàng có hô to hơn nữa cũng không có ai đâu, những người khác đã bị bản vương phân phó lui hết ra ngoài rồi, không có mệnh lệnh của bản vương, bất kỳ ai đều không thể bước vào căn phòng này.” Hách Liên Dực đắc ý cười lớn, đưa tay lột y phục Diệp Đàm.

Diệp Đàm xấu hổ và giận dữ đến đỏ mặt, hắn một cước dùng toàn lực đá tới đùi quần của Hách Liên Dực. Hách Liên Dực không ngờ hắn còn có chiêu này, đau đến cúi gập người xuống, Diệp Đàm thừa dịp tránh sang một bên.

Hách Liên Dực nhanh chóng đứng dậy, lạnh

lòng cười một tiếng: “Diệp Thanh Linh, lá gan người càng ngày càng lớn, hôm nay đừng mong chạy thoát.”

Diệp Đàm tiện tay cầm lấy chậu đựng cánh hoa, đập lên người Hách Liên Dực. Hách Liên Dực nhanh nhẹn tránh thoát, chậu hoa rơi xuống sàn đá phát ra âm thanh chói tai, cánh hoa rơi đầy đất.

“Vương gia, không xong rồi, Hoàng Thượng đang trên đường tới Bích Tuyền các.” Lưu Hải ở ngoài cửa nhắc

nhớ Hách Liên Dục.

“Biết rồi.” Xác định Diệp Đàm trước mặt chính là Diệp Thanh Linh, Hách Liên Dục tuyệt đối không thấy lo lắng, ngược lại cảm thấy Phụ hoàng tới đây thật kịp lúc. Về phần Tân Liễm, hắn đến đây thì cũng vô dụng.

“Linh nhi, người ngoại, ngoại hầu hạ bản vương, chuyện người già mại Diệp Đàm, bản vương một chữ cũng không nói ra. Nhưng nếu người vẫn tiếp tục ngỗ nghịch với bản vương, đừng trách bản vương vô tình.” Hách Liên Dục uy hiếp.

“Người không cần làm loạn!” Diệp Đàm nhặt chậu rơi dưới đất lên tiếp tục ném về phía Hách Liên Dục.

Nguyên Ung Đế bước vào bên ngoài Bích Tuyền các lập tức có người đón, hộ dạng phục tùng thuận mắt:

“Hoàng Thượng, sao ngài lại đến nơi này?”

“Hoàng Thượng muốn tới đây còn phải xin chỉ thị của người sao?” Tân Liễm lạnh giọng nói.

Người nọ lập tức mồ hôi lạnh tuôn ra không ngừng:

“Không...không phải.”

“Lui ra.” Nguyên Ung Đế lạnh nhạt nói, lúc này trong Bích Tuyền các vang ra tiếng đồ vật rơi xuống sàn đá, tiếng vang không tính là lớn nhưng vẫn làm Nguyên Ung Đế chú ý đến.

Lúc này có một thị nữ đứng mạo thường thường lưng châu tinh, đi đến trước cửa, thềm đình Nguyên Ung Đế.

chính mình để ai nguyền rủa, như vậy Nguyên Ung Đế không chú ý đến gậy đầu với Tần Liễm. Nhanh chóng thi lễ với Nguyên Ung Đế rồi lui ra.

“Hoàng Thượng, hình như vì thần vừa nghe thấy thanh âm lạ, hay chúng ta đi xem trước.” Tần Liễm nói, không đợi Nguyên Ung Đế cho phép hắn liền hướng phòng phát ra âm thanh nhanh chân bước đến.

Bên trong phòng tắm, Hách Liên Dục ôm cổ Diệp Đàm, lúc ôm cảm giác có chút lạ. Nhưng nghĩ Phụ hoàng sắp vào đây, hắn nhất định phải có được Diệp Thanh Linh, cho dù không chiếm được, hắn cũng phải phá hủy nàng cho bằng được. Cho nên cảm giác khác thường đó rất nhanh đã bị hắn xem nhẹ.

Diệp Đàm lại sử dụng ngân châm lần nữa, vì muốn tránh ngân châm, Hách Liên Dục không thể không buông hắn ra. Ngân châm Diệp Đàm tựa như dùng không bao giờ hết, từng châm từng châm một phóng ra không biết mệt, ngẫu nhiên còn có chút thuốc dạng bột vãi ra đầy đất.

Hách Liên Dục đã sớm có tâm lý phòng bị, nhanh chóng né được, còn tận dụng cơ hội ôm Diệp Đàm vào ngực, sau đó đè hắn trên giường tuyên. (M.T.L.T.H. đã lqđ)

Diệp Đàm bị hắn đè, ra sức giãy dụa nhưng dường như không có kết quả, sau đó liền không cử động nữa.

Hắn sờ lên gò má Diệp Đàm, muốn tìm thấy dấu vết dịch dung nhưng sờ tới sờ lui đều không thể tìm thấy. Mà thôi, chính sự quan trọng hơn, hắn cúi đầu hôn lên cổ Diệp Đàm.

“Vương gia, ngài chớ làm loạn!” Mái tóc đen dài của Diệp Đàm phiêu tán trong nước, làm nổi bật lên vẻ mặt ửng hồng đầy mỹ hoặc.

“Linh nhi, ta sẽ ôn nhu, hãy tin ta.” Thanh âm Hách Liên Dục trầm thấp mà tà mị, hần giật xuống áo khoác mỏng lên ngoài của Diệp Đàm, trước ngực Diệp Đàm cuốn một tầng lại một tầng dây bó ngực hiện lên rõ ràng dưới mắt hần.

“Thật phiền toái!” Hần mất kiên nhẫn cởi đi dây bó ngực.

“Vương gia, Tàn...” Liệt Hải nhìn thấy Tàn Liễm tới, muốn mở miệng nhắc nhở Hách Liên Dục nhưng lại bị hòn đá đột nhiên bay tới điểm trúng huyệt đạo, không nhúc nhích cũng không thể nói ra lời được.

Những người giữ cửa khác đều bị điểm huyệt đạo.

Tàn Liễm dán lỗ tai lên cửa, nghe thấy động tĩnh bên trong, khước môi hần khẽ cong lên. Hần đứng ngoài cửa, không cử động.

Nguyên Ung Đế chứng kiến Tàn Liễm đứng ngoài cửa, cảm thấy khác thường liền đi qua.

“Bên trong phát sinh chuyện gì?” Nguyên Ung Đế hỏi.

Tiếng nước chảy ào ào khiến cho Hách Liên Dục không thể nghe thấy thanh âm của Nguyên Ung Đế.

Tàn Liễm không vội trả lời, ước chừng không sai biệt lắm, hần nhắc chân đá văng cửa. sau đó xông vào, đi thẳng

sau tấm bình phong.

“Vinh Vương, người đang làm cái gì?” Thanh âm Tần Liễm xúc động và phần nào lớn tiếng quát, Nguyên Ung Đế nghe thấy càng tức giận hơn.

Hách Liên Dục đề Diệp Đàm xuống, nghe thấy giọng Tần Liễm, đến khi Nguyên Ung Đế đứng lên, nhanh chóng điểm huyệt đạo Diệp Đàm, khiến Diệp Đàm không cách nào mở miệng hay cử động. Chứng kiến Tần Liễm tròn tròn mắt tựa như muốn nứt ra, hấn dặc y nhếch khóe môi lên.

“Phụ hoàng, sao người lại đến đây?” Hách Liên Dục điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Diệp Đàm y phục không chỉnh tề nằm trên đất, trên cổ đầy dấu hôn ngón. Mà Hách Liên Dục chỉ mặc y lý (áo trong), phát quơ nghiêng lệch, Nguyên Ung Đế vì nhìn thấy cảnh này, trong lòng liền đoán ra chuyện gì vừa xảy ra.

“Trẫm không hiểu chuyện gì đang xảy ra?” Nguyên Ung Đế âm u nói.

Tần Liễm đi tới, muốn giúp Diệp Đàm giải huyệt đạo.

“Chậm đã, Tần Thừa tướng, người này không thể giải huyệt đạo.” Hách Liên Dục ngăn trước mặt Tần Liễm, sắc mặt nghiêm túc.

Chương 175: Chương 126.2

Hắn quay đầu nhìn Nguyên Ung Đế: “Phụ Hoàng, người hiểu lắm nhĩ thần rồi, người này thật ra không phải Diệp Đàm. Nàng là nữ tử đã dịch dung, không biết vì sao nàng lại dám giả mạo Bình Nhạc Huyền hầu Diệp Đàm.” Hách Liên Dục biết mình không thể chiếm được Diệp Thanh Linh, đã không thể có được, vậy thì phá hủy đi.

Hắn nói rất nhanh, không chút thờ dốt: “Nàng ngưỡng mộ nhi thần đã lâu, hôm nay mẫu phi ban thưởng cho nàng ngâm ôn tuyền tại Bích Tuyền các, trùng hợp nhi thần cũng đến đây, nàng liền nhân cơ hội cùng nhi thần ngâm ôn tuyền, thắng thần thừa nhận thân phận nữ tử với nhi thần.

Nhi thần đối với nàng vô tình, nàng lại dám dùng ngân châm và độc dược uy hiếp nhi thần.” Trên sàn xuất hiện không ít ngân châm lại càng thêm chứng thực lời nói của hắn, hắn thoáng ngẩng đầu, phát hiện sắc mặt Nguyên Ung Đế chuyển biến rất nhanh chóng.

Hắn bắt đầu dĩ thờ dài: “Nhi thần bị bức bách mà rơi vào đường cùng, đành phải theo nàng, đợi đến khi nàng mất đề phòng rồi tìm cơ hội đối phó với nữ tử này. Không ngờ nhi thần vừa bắt được nàng, Phụ Hoàng cùng Tần Thừa tướng lại đã đến rồi.

Phu hoàng, nữ tử này to gan lớn mật, dám giả mạo Bình Nhạc Huyền hầu, còn quyến rũ nhi thần, quả thật là tội không thể tha thứ!”

“Công phu trọn mắt nói dối của Vinh Vương ngày càng xuất thần nhập hóa.” Tần Liễm khẽ cười nói. Thân hình nhoáng một cái đã đứng trước mặt Diệp Đàm. Hần khai mở huyết đạo của Diệp Đàm, cũng tiện tay cởi dây bó ngực trước ngực Diệp Đàm.

Hách Liên Dục nhìn vòm ngực bằng phẳng của Diệp Đàm, đầu óc trở nên mê muội, hai chân có chút mềm xuống, lão đảo về sau hai bước mới có thể đứng vững được. Ngẩng đầu, ánh mắt không thể tin nhìn Diệp Đàm một lần nữa, dường như muốn đâm thủng ngực Diệp Đàm.

“Diệp nhị công tử rõ ràng là nam tử, Vương gia lại cứ nói hấn là nữ tử. Là con mắt Vương gia không tốt hay Vương gia cảm thấy Hoàng Thượng dễ bị lừa gạt? Vô lễ với Diệp nhị công tử không thừa nhận thì thôi, còn trực tiếp gán người ta thành thân phận nữ nhân, ha, nực cười.” Khẩu khí Tần Liễm biếng nhác, ý tứ châm chọc hàm xúc cũng không ít.

“Hoàng Thượng, Vinh Vương gai vô lễ với vi thần, cầu Hoàng Thượng làm chủ!” Diệp Đàm với y phục không chỉnh tề, lão đảo đứng dậy, vọt tới trước mặt Nguyên Ung Đế quỳ xuống.

“Phụ hoàng, nhi thần...” Hách Liên Dục muốn nói lại thôi, ánh mắt rét lạnh của hắn lại gắt gao dính trên người Diệp Đàm: “Đầu óc ngươi có bệnh sao? Hôm nay chẳng lẽ ngươi chưa uống thuốc? Một đại nam nhân như ngươi dùng dây bó ngực làm gì?”

Diệp Đàm quanh năm ngày tháng trôi miên nằm trên giường bệnh, cho nên khí lực của hắn yếu hơn so với nam tử bình thường, khung xương hắn lại nhỏ, dáng người khá giống với nữ tử. Hắn lại dùng dây bó ngực, Hách Liên Dục ôm cảm thấy quái dị nhưng vẫn khẳng định người trước mặt là Diệp Thanh Linh.

Diệp Đàm không phải đang ở Linh Y cốc sao? Vì sao đột nhiên lại xuất hiện đây? Rốt cuộc là có chuyện gì? Suy nghĩ của hắn lập tức rối loạn.

Hắn thoáng nhìn Tần Liễm với bộ dạng xem kịch vui, tức giận đến mức ngực cũng cảm thấy đau. Chết tiệt, hắn lại bị người đùa giỡn. Nhìn Tần Liễm đắc ý, hắn suy đoán, tên khốn kiếp đùa giỡn hắn nhất định là Tần Liễm! Đáng giận, tại hắn nhất thời chủ quan mới gặp phải chuyện này.

Thân là nam tử lại đi dùng bó ngực của nữ tử, trong mắt Nguyên Ung Đế cũng lóe lên nghi hoặc, chỉ là ông chậm chạp không lên tiếng.

Ông không hỏi, ngược lại Diệp Đàm đã nói ra nguyên do: “Vi thần quần thú này lên người là vì xá muối nghịch ngom...”

“Linh nhi đã trở về?” Tần Liễm lớn tiếng hỏi, thần sắc kinh ngạc, đối với việc Thanh Linh đột nhiên trở lại tựa như hắn không hề biết.

Diệp Đàm gật đầu nói: “Xá muội trước đây luôn đi đây đi đó

du ngoạn, ba ngày trước đã chịu về nhà. Chỉ là nàng có chút ham chơi, lại không chịu thành thật hồi phí, thế nên hiện tại ngay cả phụ thân cũng không biết nàng đã về.

Tính tình nàng ham chơi khờ si, vừa về đến nhà liền cùng vi thần đánh cuộc, nếu thua phải đáp ứng một yêu

câu của đôi phương. Vì thân bị nang quan đến không còn cách nào khác đành phải đáp ứng đánh cuộc với nàng, sau kết quả vì thân lại là người thua. Nàng liền ra một yêu cầu chính là..." Mặt Diệp Đàm lộ vẻ xấu hổ: "Đùng đây bó ngực trong năm ngày."

Đây bó ngực đúng là Thanh Linh giúp Diệp Đàm cuốn lên, bất quá không hề có câu chuyện đánh cuộc.

Hách Liên Dục phí tâm tư muốn Thanh Linh đi ngâm ôn tuyền, Tần Liễm cùng nàng đoán có lẽ hẳn đã biết nàng giả mạo ca ca. Vừa vặn Diệp Đàm cũng có mặt ở đây, Tần Liễm liền dứt khoát đưa Diệp Đàm đi Bích Tuyền các.

Hắn muốn thành thân với Thanh Linh, Thanh Linh dù sao cũng phải khôi phục thân phận nữ tử. Làm Diệp Đàm chân chính xuất hiện, đây chính là thời cơ tốt nhất, vừa có thể gỡ bỏ hoài nghi của Hách Liên Dục, lại có thể đâm ngược lại Hách Liên Dục một đao.

Ninh Thục phi nhất quyết muốn Thanh Linh đi ngâm ôn tuyền, nếu muốn vạch trần thân phận của nàng, vậy chắc chắn trong Bích Tuyền các phải có người khác.

Sáng sớm hôm nay Thanh Linh có cảm giác ánh mắt Hách Liên Dục nhìn nàng có hơi là lạ. Về sau ngẫm lại, tâm tư của hắn, nàng cũng đoán được một chút. Hách Liên Dục có lẽ đã đánh chủ ý lên người Thanh Linh.

Diệp Đàm đi Bích Tuyền các, khó đảm bảo Hách Liên Dục sẽ không đi. Mà trên thực tế, Thanh Linh đã đoán đúng. Diệp Đàm vừa vào Bích Tuyền các, Hách Liên Dục liền chau u phục họa lộ mà đi theo

Thanh Linh cũng không chắc chắn Hách Liên Dực có phải nhìn trúng nàng hay không, vậy nên nàng nói với ca ca tùy hãm hành sự theo hoàn cảnh.

Nếu Hách Liên Dực thực sự đánh chủ ý lên người Diệp Thanh Linh, Diệp Đàm có thể cùng chơi với hắn một phen, chuẩn bị thế cục dự hắn vào bầy do chính mình tạo ra.

Trước khi bệnh triều miên, Diệp Đàm cũng biết một chút công phu, sau khi khỏi bệnh, trong Linh Uy cốc, hắn không những học y thuật mà còn tiếp tục võ nghệ hoang phế đã lâu. Trong Linh Uy cốc không thiếu linh dược giúp tăng võ lực, hơn nữa có Cốc chủ đích thân chỉ điểm, võ nghệ bản thân hắn đã tiến bộ rất nhiều. Hiện tại bởi Hách Liên Dực chơi một hồi cũng không thành vấn đề.

“Diệp Đàm không hẹn Vương gia cùng nhau ngâm nước nóng, không ngờ lời nói gạt người của Vương gia lại có thể thẳng thắn như chuyện đương nhiên như thế. Vốn thân vẫn tưởng rằng Vương gia là chính nhân quân tử, không nghĩ đến Vương gia lại có tâm muốn lãng nhục thân.”

Vương gia thích thân, thân không có tư cách chỉ trích. Nhưng Diệp Đàm ái mộ nữ tử, vĩnh viễn sẽ không thích Vương gia, xin vương gia tha hồi lại tâm tư đi.” Khẩu khí của Diệp Đàm rất quyết liệt.

Nguyên Ung Đế vẫn trầm mặc không mở miệng, đôi mắt nhìn Hách Liên Dực vẫn tĩnh mịch, tựa như đang trầm tư.

Chúng kiến Nguyên Ung Đế như vậy, Hách Liên Dục lại cảm thấy luống cuống.

“Phụ hoàng, người đừng nghe hắn nói bậy!” Hách Liên Dục liền mạng nhìn chăm chăm khuôn mặt Diệp Dàm, muốn nhìn ra dấu vết dịch dung trên khuôn mặt hắn.

Diệp Dàm ở Linh Uy cốc, rất xa Kinh thành, không thể nào đột nhiên xuất hiện ở đây được, vậy thì có khả năng người này cũng là giả: “Diệp Dàm này là giả! Nhất định hắn đã dịch dung.” Diệp Thanh Linh có thể dịch dung thành Diệp Dàm mà lừa gạt nhiều người như vậy, người trước mặt là nam tử dịch dung thành Diệp Dàm cũng không phải là điều không thể.

Hắn phi thân đứng trước mặt Diệp Dàm, sờ lên mặt Diệp Dàm. Diệp Dàm quay đầu, hắn liền chế trụ ót Diệp Dàm, động tác thoả lo vuốt ve sườn mặt Diệp Dàm.

“Vương giả, thỉnh tức trọng!” Ngữ khí Diệp Dàm đã có chút giận dữ.

Hách Liên Dục vẫn không để ý: “Người nhất định là giả, bản vương nhất định phải vạch trần người!”

“Hừ!” Nguyên Ung Đế hừ lạnh một tiếng, không nói tiếng áo, phát tay áo bỏ đi.

Bàn tay đang sờ mặt Diệp Dàm của Hách Liên Dục lập tức cứng ngắc, tâm hắn trong nháy mắt nguội lạnh, sắc mặt trắng bệch. Phụ hoàng cái gì cũng không nói, tức là đối với hắn cực độ thất vọng mới không muốn nhiều lời nữa.

Phụ hoàng thất vọng về hắn, vị trí Thái tử kia cũng không đến lượt hắn. Không! Đây không phải kết quả mà hắn muốn!

Nguyên Ung Đế vừa rời đi, Hách Liên Dục tựa như vừa bị đá kích trầm trọng, hai mắt vô thần, thất thần bất động.

Diệp Đàm dễ dàng đẩy hắn ra, đứng bên cạnh Tần Liễm.

Hách Liên Dục đột ngột ngẩng đầu nhìn Tần Liễm:
“Là người! Là người tính kế bảm vương!”

Diệp Đàm mỉm cười khẽ: “Nếu như Vương gia có ý nghĩ xấu xa, vô lễ với thần, ai có thể tính kế được người?”

Tần Liễm cười nhẹ không nói, là hắn sai người bắt hồ ly để trên cây, đợi đến khi Nguyên Ung Đế đi qua liền xuất ám khí khiến hồ ly rơi xuống người Nguyên Ung Đế. Nguyên Ung Đế dính mùi hôi của hồ ly, hôm nay lại là ngày một tuyên, nếu Tần Liễm không đề cập đến, Nguyên Ung Đế cũng đi Long Du các ngâm ôn tuyên. (M.T.L.T.H.dđlqđ)

Tần Liễm sai người âm thầm vứt vào hồ hai con chuột chết, cái gọi là thân mình vạn kim của Hoàng Thượng, tất nhiên không thể tắm ở nơi đã từng có chuột chết.

Mà Long Du các lại rất gần với Bích Tuyền các, Tần Liễm mở miệng đề nghị đến Bích Tuyền các, khắp y phục đều có mùi hôi, Nguyên Ung Đế không có lý do gì

mà không đi. Cho dù ông ta không muốn đi Bích Tuyền các, Tần Liễm cũng có cách khiến ông ta phải đi Bích Tuyền các.

Hách Liên Dục tâm trạng phờ phợt lướt vào Bích Tuyền các, người của Tần Liễm ở các phòng kế bên đều âm thầm thăm dò động tĩnh của hai người. Tần Liễm đã từng ước định với Diệp Dàm, một khi Hách Liên Dục muốn làm chuyện xấu, vậy thì hô cứu mạng. Như vậy, Tần Liễm sẽ biết bên trong xác thực là đang có chuyện gì?

Nguyên Ung Đế vừa tới Bích Tuyền các, một thị nữ bưng chậu tinh thể đi ngang qua, gật đầu với Tần Liễm chính là người của hắn. Nàng muốn ám chỉ với hắn Hách Liên Dục đang có hành vi xấu đối với Diệp Dàm.

“Người dám có ý đồ không nên có với nàng, không thể tha thứ.” Tần Liễm đạm mạc nói, ngồi yên trên ghế phát tay, tất các cửa ra vào đều bị đóng chặt. Đồng thời mấy dài bạch lăng đều tập kích Hách Liên Dục.

Hách Liên Dục gấp rút né tránh, đồng thời nhặt lên bội kiếm trên đất, đối phó với Tần Liễm. Rất nhanh, hai người đã so hơn trăm chiêu.

Bọt nước vọt tung tóe, kiếm quang chói mắt, lụa trắng tung bay.

Hách Liên Dục bị Tần Liễm dùng bạch lăng cuốn chặt. Hắn dùng sức vùng vẫy, lúc này lại vô ý trượt chân, ‘tùm’ một tiếng, người liền rơi vào trong nước.

Bạch lăng không trói tay chân của Hách Liên Dục.

roạch rạch không với lấy chân của Hách Liên Dực, hấn chìm xuống đáy giầy dựa một lúc, thật vất vả mới nổi lên mặt nước, thế nhưng lại bị Tần Liễm đứng bên bờ một cước đạp xuống, không cho hấn nổi lên hô hấp.

Một cước kia của Tần Liễm lực đạo không nhẹ, hấn đau đến mức tối sầm mặt mũi. Hô hấp chưa dứt lại đột nhiên bị vùi vào trong nước, mũi cùng miệng hít vào không ít nước, cổ họng đau, lòng ngực trướng, cực kỳ khó chịu.

Hấn muốn cời bỏ bạch lăng dưới nước, Tần Liễm sao để hấn có cơ hội trốn ra ngoài. Tay Tần Liễm giật giật, lụa trắng liền cuốn Hách Liên Dực không khác gì bánh chưng. Hách Liên Dực càng giầy dựa, lụa trắng cuốn càng chặt.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 176: Có Phu Nhân Ở Đây, Không Lạnh.

Hai bên móng Hách Liên Dực đều bị lột một ít thịt, mặc dù không thương gân động cốt nhưng một thời gian dài sau đó cũng không thể ngồi được.

Minh Lục mở cửa bước vào: “Công tử, Lý công công đang tới Bích Tuyền các.”

Ngoài cửa lập tức có giọng của Lý công công: “Tần Thừa tướng, Hoàng Thượng triệu kiến ngài.”

Hách Liên Dực nghe vậy, sắc mặt tái nhợt của Hách Liên Dực lộ ra thần sắc vui mừng, Phụ hoàng triệu kiến, tức là Tần Liễm không thể ở đây lâu.

“Thỉnh cầu công công trở về bẩm báo Hoàng Thượng, Tần Liễm rất nhanh sẽ đến.” Tần Liễm không nhanh không chậm nói, hấn lấy bình thuốc Minh Lục đưa lúc trước rắc vào miệng vết thương của Hách Liên Dực.

Có thuốc bột, vết thương không còn chảy máu nữa. Máu mặc dù ngừng chảy nhưng đau đớn lại không giảm. Qua thời gian uống nửa chén trà, vết thương của Hách Liên Dực như kỳ tích đã kết vảy, vết thương tựa như đã có từ ba ngày trước.

Chai thuốc trong tay Tần Liễm là linh dược, có tác dụng cầm máu, còn có thể khiến miệng vết thương mau đóng vảy. Nhưng chai thuốc này hấn còn trộn thêm ít tiêu, miệng vết thương của Hách Liên Dực đã kết vảy nhưng đau đớn lại không giảm, thậm chí còn nhức hơn.

Tần Liễm giải huyết đạo của Hách Liên Dực, Hách Liên Dực chỉ mới thoát động, đau đớn tựa như thủy triều tập kích thần kinh hấn.

“Hèn hạ!” Huyết cam được giã, Hách Liên Dực cắn răng mắng chửi. Vết thương trên người đã kết vảy, vừa nhìn liền không nghĩ hôm nay mới bị thương. Nếu hấn có đi tố cáo Phụ hoàng cũng không có chứng cứ, chịu thiệt thòi lớn như vậy, hấn âm thầm ghi hận trong lòng, cuối cùng sẽ có một ngày, hấn nhất định sẽ đòi lại gấp bội từ Tần Liễm.

Thanh âm Tần Liễm đầy ý cười: “Chắc Vinh Vương cũng muốn ngâm ôn tuyền nhỉ? Nếu không cũng không tới đây. Đã như vậy, bản tướng liền thành toàn cho ngươi.” Một cước không lưu tình đạp móng Hách Liên Dực khiến hấn ngã chúi đầu xuống nước.

Âm thanh oán khí ngút trời từ dưới ôn tuyền lên: “Tiểu nhân vô liêm sỉ, bản vương rửa mộng người mọt mù đau nhức mà chết!” Hách Liên Dực rất tức giận, nhin không được liền nói tục, thân là một Vương gia có giáo dưỡng, tại thời khắc tất cả ưu nhã liền vút hết ra sau đầu.

Tần Liễm không thêm đề

ý tới hấn, lắc lắc ống tay áo, thân nhiên rời đi.

“Bên trong Vương gia vô ý trượt chân vấp ngã, các người vào xem Vương gia có làm sao không đi.” Tần Liễm ôn hòa nói với thủ hạ của Hách Liên Dực.

Đợi đến khi Tần Liễm đi rồi, mấy tên thủ hạ của Hách Liên Dực mới dám xông vào phòng. Hách Liên Dực nằm dọc theo mép nước, hơn nửa người dưới còn ở dưới hồ. Bọn họ nhìn thấy lưng Hách Liên Dực có thêm mấy vết sẹo, sợ đến mức nhảy dựng lên, nhưng đến khi chứng kiến mộng hấn có sẹo, tất cả đều cảm thấy buồn cười mà không dám cười.

“Mau kéo bản vương lên!” Hách Liên Dực quát, hạ nhân ba chân bốn cẳng kéo hấn lên, sau đó dùng kiệu nâng hấn về.

Dung Tường, biến tại là Dung Thi Thi – Dung Trắc phi, nàng nhìn thấy Hách Liên Dực bị hạ nhân nâng vào phòng ngủ, vội vàng hỏi: “Vương gia làm sao vậy?”

“Bản vương không sao, chỉ là bị chó cắn hai cái.” Tay Hách Liên Dực nắm lấy đệm chăn, oán hận nói.

Chạng vạng, Ninh Thục phi biết Hách Liên Dực bị thương mới vội vã chạy đến: “Tần Liễm, hấn dám? Sao hấn lại dám dưới mí mắt Hoàng Thượng mà hành hạ con như thế?!” gương mặt xinh đẹp của bà ta vì giận giữ mà đỏ bừng.

Bà ta nhìn Hách Liên Dục nằm sấp trên giường, đau lòng nói: “Thái y nói sao?”

Hách Liên Dục ngẩng đầu suy yếu cười một cái, trả lời: “Sau khi bôi thuốc cũng đỡ hơn nhiều.”

“Nhi thần nghe nói hôm nay Phụ hoàng đột nhiên triệu tập vài vị trọng thần trong triều tới nghị sự, mẫu phi trước đó có thấy Phụ hoàng có hàm ý gì không? Phụ hoàng triệu bọn họ đến nghị sự rốt cục là có chuyện gì?”

Hách Liên Dục hỏi, bình thường trong triều có chuyện trọng đại, Phụ hoàng cũng sẽ triệu kiến hân và Tĩnh Vương cùng nghị sự, nhưng lúc này lại không có.

Ninh Thục phi lắc đầu: “Bản cung cũng không biết.”

Hách Liên Dục ngẩng đầu, vội vàng nói: “Phụ hoàng đột nhiên triệu tập trọng thần nghị sự lại không gọi con và Tĩnh Vương tham dự, có thể hay không... có phải là muốn thương nghị chuyện lập Thái tử hay không?”

Nghịch tới bóng lưng Nguyên Ung Đế thất vọng xoay người rời đi, Hách Liên Dục lo đến quỳnh lên: “Nếu như Phụ hoàng triệu tập họ đến thương nghị chuyện laoaj Thái tử, phỏng đoán hôm nay có thể sẽ có kết quả. Hôm nay con làm Phụ hoàng thất vọng, Phụ hoàng chắc chắn sẽ loại con, nếu vậy Thái tử được chọn chắc chắn là Tĩnh Vương.” Hách Liên Dục kích động bật dậy, động đến vết thương, đau đến mức liên tục thở dốc.

“Dục nhi, con trước đừng suy đoán lung tung, khỏe hơn rồi nói sau.” Ninh Thục phi nói.

Không bao lâu sau đó, người Hách Liên Dực phải đi tìm hiểu trở về, xác nhận phỏng đoán của Hách Liên Dực là đúng.

Hoàng Thượng mở dạ tiệc, trong bữa tiệc, Hoàng Thượng sẽ tuyên cáo ai sẽ là Thái tử.

“Không được, con nhất định phải nghĩ biện pháp ngăn cản Phụ hoàng lập Tĩnh Vương làm Thái tử.”

Ninh Thục phi đứng lên: “Dực nhi, con đừng kích động, cẩn thận động tới vết thương, người Phụ hoàng con chọn cho Thái tử vị chưa chắc đã là Tĩnh Vương.”

Hắn hôm nay làm cho Phụ Hoàng thất vọng, liền nghĩ nếu Phụ Hoàng không lập hắn làm Thái tử thì chỉ có lập Tĩnh Vương. “Mẫu phi, người có thể phân phó Như Châu động tay chân vào trong Bể Huyền cầm mà Tĩnh Vương đã tặng cho Vân Quý phi hay không?”

Ninh Thục phi chân chờ một lát mới nói: “Không có, Như Châu không tìm được cơ hội xuống tay.”

“Chết tiệt!” Hách Liên Dực phiền muộn mắng, đêm nay có khả năng Phụ hoàng sẽ lập Thái tử, Như Châu bên kia không thuận lợi. Chẳng lẽ không còn biện pháp nào ngăn cản Phụ Hoàng lập Tĩnh Vương làm Thái tử sao? Không, hắn không cam lòng!

Đột nhiên có phi tiêu nhỏ từ trong cửa sổ bay tới, ghim chặt trên tường.

“Ai?” Hách Liên Dực cảnh giác quát, ánh mắt lạnh

lòng nhìn qua cửa sổ.

Ninh Thục phi sợ hết hồn, lúc phục hồi tinh thần lại, bà ta lập tức đến gần cửa sổ, cảnh giác thò đầu ra nhìn một vòng. Không có ai khả nghi, lại phát hiện trên phi tiêu có một tờ giấy.

Ninh Thục phi rút phi tiêu ra khỏi tường, mở tờ giấy ra đọc.

“Trên giấy viết gì vậy?” Hách Liên Dục hỏi.

Ninh Thục phi ngẩng đầu lên, sắc mặt ngưng trọng xen lẫn hồ nghi. Bà ta đưa giấy cho Hách Liên Dục: “Con nhìn một chút đi.”

Sau đó bà ta rời khỏi cửa, hỏi thi vệ canh ngoài cửa vừa rồi có thấy bóng người khả nghi nào không, thi vệ đều trả lời là không có.

Ninh Thục phi đi tới, thần sắc càng ngày càng trầm trọng: “Đến tốt cùng là người nào?”

“Trong nhất tời con cũng không nghĩ ra là ai.” Hách Liên Dục nói: “Người này thế nhưng có chung suy nghĩ với chúng ta, hiện tại Băng Huyền cầm đã xuất hiện vấn đề, chỉ cần chúng ta phối hợp.”

Trên giấy chỉ có rải rác mấy chữ, đại ý yển hội đêm nay nghĩ cách làm sao để Vân Quý phi ngồi đối diện Hoàng Thượng, dùng Băng Huyền cầm đàn khúc ‘Nước chảy’.

‘Nước chảy’ là khúc nhạc thừa còn tại thế, Liên phi

thường đàn hát.

*Người này làm cách nào có thể động tay động chân vào
Băng Huyền cầm? Chẳng lẽ đối phương có cừu oán với
Vân Quý phi hoặc Tĩnh Vương?*

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng Yêu Nghiệt Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.